

HUZUR YOLU

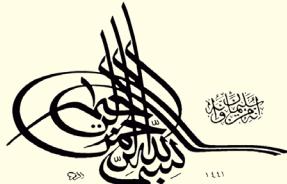
Hacı Katip Efendi K.S.

EŞSEYH HACI CEMİL EFENDİ (K.S.)

**GAVS-UL FUKARA EŞ-ŞEYH HAYDAR
BABA PALOVİ (K.S.)**

اللهم إني أذكيك بحروف على لسانك وآتوك فتنها
الطريق العالى لما رأيت من سلسلة الشريعة
حضرت النبي محمد الصطفى صلى الله عليه وسلم

١٧	فَيُلْزِمُ الْأَرْضَ إِذَا أَتَاهُنَّ	١٧	جَنِينَ الْفَقَرِيْبِ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
١٨	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	١٨	جَنِينَ الْعَوْنَى إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
١٩	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	١٩	كَلْوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٠	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٠	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢١	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢١	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٢	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٢	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٣	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٣	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٤	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٤	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٥	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٥	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٦	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٦	بَعْدَوَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٧	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٧	أَوْجَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٨	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٨	أَوْجَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٢٩	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٢٩	أَوْجَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٣٠	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٣٠	أَوْجَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٣١	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٣١	أَوْجَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ
٣٢	بِعَوْنَى الْأَرْضَ إِذَا دَسَّتْهُنَّ	٣٢	أَوْجَنَ الْأَرْضَ إِذَا قَدِمَتْهُنَّ

TARİKATI ALİYEYİ Yİ KADİRİYYE SİLSİLEYİ SERİFİ Hz. MUHAMMED MUSTAFA (SAV)

1 - HZ. ALİ (K.V.)	12 - EBU SAİDÜL MÜBAREK (K.S.)	23 - AHMED HİNDİ EL-LAHORİ (K.S.)
2 - HASAN BASİRİ (K.S.)	13 - ABDULKADIR GEYLANI (K.S.)	24 - ŞEHÝ MUHAMMED AZ ZENGİ (K.S.)
3 - HABİBİ ACEMİ (K.S.)	14 - ABDURREZZAK EL-CİLİ (K.S.)	25 - AHMED TABALAN (K.S.)
4 - DAUD TABI (K.S.)	15 - OSMAN ÇİLİ (K.S.)	26 - ŞEHÝ DİYADİN ABDURHAMAN H.E. EL KERÜKİ (K.S.)
5 - MARUFİ KERHİ (K.S.)	16 - YAŞA BASİRİ (K.S.)	27 - SEYİD DEDE OSMAN AVVA BABA EL-UHREVİ (K.S.)
6 - SİRRAK SAKATİ (K.S.)	17 - NUREDDİN SAMİ (K.S.)	28 - MÜLAZİM HASAN EFENDİ (K.S.)
7 - CÜNEYDİ BAĞDADI (K.S.)	18 - BURHANEDDİN ZENCERİ (K.S.)	29 - ŞEYİH MUHAMMED BABA (K.S.)
8 - EBUBEKİK ES-SİBİL (K.S.)	19 - ABDURRAHMAN HASANI (K.S.)	30 - ŞEYH HAYRADA BABA (K.S.)
9 - ABDUVAHİ TEMİMI (K.S.)	20 - MUHAMMED MUSAİM MEDEMİ (K.S.)	31 - ŞEYH CEMİL EFENDİ (K.S.)
10 - EBU FEREC TARUSU (K.S.)	21 - ABDURREZZAK HAMA VI (K.S.)	32 - ŞEYH KAPIT EFENDİ (K.S.)
11 - EBU HASAN AL İBNU MÜBAREK (K.S.)	22 - MUHAMMED HÜSEYN EZMİHANI (K.S.)	

Kitabın Adı: Huzur Yolu
Kitabın Yazarı: Hacı Katip Efendi
Kitap Tasarım: Osman Çelik
Kapak Tasarım: Osman Çelik
Baskı Yeri: Milsan Sanayi A.Ş.İnönü Mh. Muammer Aksoy
Cd, TIR Garajı Yolu Sefaköy-Küçükçekmece-İstanbul

Baskı Tarihi: 4/11/2021

ISBN: 97e94e

Önsöz

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) mahsustur. Güzel sonuç takva sahiplerininidir. Bil ki Allah (c.c.) muttakilerle beraberdir. Düşmanlık sadece zalimlere karşı olur. Salatü Selam Efendimiz Hz.Muhammed'e (s.a.v.) onun âline ve ashabının hepsinin üzerine olsun. Hamd bizi bu yola ulaştıran Allah'a (c.c.) mahsustur. Eğer Allah (c.c.) bize hidayet etmeseydi bizler hidayete üzere olmazdık.

Rabbim bizleri ve bu mübarek halkaya tutunanları sırât-ı müstakîmden ayırmasın. Bizleri sevdiklerinin yoluna erdirsin; gazaba ve delalete uğrayanlardan uzak eylesin. Rabbimizin hidayeti olmasaydı bizler hidayete eremezdik. Ya Rabbi! Bizleri Kuran'dan ve Rasulünün sünnetinden ayırma.

Bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen Pirimiz Gavsu'l Azam Hacı Haydar Paluvi Hazretleri (k.s.) ve mürşidimiz Şeyh Cemil Baba'yı (k.s.) ve diğer ustadlarımıza rahmet ve şükranla anarız. Bu kitabın mal ve evlatların fayda vermediği kiyamet gününde bize fayda vermesini Cenabı Allah'tan (c.c.) niyaz ederiz. Bütün güzellikler Rabbü'l Âlemînden, hata ve kusurlar bizdendir. Al-lahu Teâlâ'dan salih ameller yapmayı ve bu kitaptan yeterince faydalananmay umut ederiz. "Selam, hidayete tâbi olanların üzerine olsun" (Tâ'hâ, 47. Ayeti)

TARİKAT'A GİRİŞ ve BİR SUFİNİN BİR GÜNÜ / HER GÜNÜ

Tarikata girişte ilk yapılan iş tövbedir. Allah'a (C.C.) dönüş yapmaya tövbe denir. "Tövbe ya Rabbi!" demekle bu iş olmaz. Tövbe aslında insanın hayatının aksını, yönünü, yaşam tarzını değiştirmesi demektir. O bakımdan Allah'a (C.C.) tövbeyi en güzel şekilde yapmak lazım.

Ayrıca insanların hatasından, kusurlarından, suçlarından başka bir de kul hakları olabilir. Tövbe etmekle kul haklarını ödeyemez, kulun hakkını sahibine götürüp vermek ve helalleşmek lazım!

Günahlarından ve kul haklarından başka bir de kılmediği namazlar, tutmadığı oruçlardan dolayı da borcu olabilir. İnsanın bu dünyadayken bu borçlarını oruçlarını ödemesi gereklidir.

Allah (C.C.), Habib-i Edibi hürmetine geçmiş günahlarımıza affetsin. Bundan sonraki ömrümüzde, Allah'ın (C.C.) sevgili kulu olarak yaşamaya bizi muvaffak eylesin, sevdigi işleri yapmayı nasip eylesin (Amin).

Bundan sonra devamlı abdestli gezin. Abdesti olan bir insana şeytan tesir edemez; insanın hayırları işlemesi kolay olur, şerleri işlemesi zor olur.

Her gün zikir vazifelerinizi yapın. Allah'ın (C.C.) rızasını kazanmak için en kestirme yol ve en çok sevap kazanma yolu zikirdir.

a- ZİKİRLER

Aşağıda belirttiğimiz zikirler Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) tavsiye ettiği zikirlerdir ve her gün tekrarlanmalıdır. Günüñüzün müناسip bir zamanında, tercihen temiz, tenha bir yerde, kıbleye doğru diz çöküp oturun, gözlerinizi yumun;

100 defa "Estağfirullah" diye tövbe ederek başlayın!

Ardından,

11 İhlas (Kulhüvallahu ehad,...) Bu çok önemli bir sûredir; Kur'an-ı Kerim'in ücste birini okumak kadar sevaplıdır.

1 Felak, 1 Nas, Sonra 3 Fatiha sûrelerini okuyun; sonra bunlardan hasıl olan sevabı Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) ve tüm peygamberlere ayrıca gel-

miş geçmiş Evliyaullah büyüklerimizin, Mürşid-i Kamillerimizin, Tarikat Pirlerimizin ruhlarına bunları hediye edin. Ki o mübarekler sizi sevsin, manevi bakımından yardımcı olsunlar.

Süreleri hediye ettikten sonra Rabita-ı Mevt yapmak gereklidir. Peygamber Efendimiz (S.A.V.) hadis-i şeriflerinde ölümü düşünmeyi emrediyor. Sevabı ve faydası çoktur. Kalbi cilalar, insanın feyzi artar ve gafletten uyanması mümkün olur, nefsi ıslah olur. Onun için ölümü güzelce düşünün:

Kendinizi ölüm döşeğindeymiş gibi düşünün. Ölüm geldiğinde sizi yıka'yıp, kefenliyorlar, tabuta koyup, camiye getiriyorlar ve namazınızı kılıyorlar. İşte cemaat tabutunuza aldı kabristana götürüyor. Toprağa gömdükten sonra imam telkin veriyor. Cemaat dağılıyor ve yalnız kalyorsunuz.

Kabrin içinde melekle baş başasınız. Melek soruyor: "Rabbin kim, dinin ne, Peygamberin kim, kitabın ne, kiblen neresi?" Onlara cevap verdığınızı düşünün! Kabir âleminde Evliyaullah büyüklerimizle, Cenab-ı Mevla'nın zikri ve tesbihî ile ruhlar âleminde vaktimiz geçirirken, dünyanın da sonunun geldiğini, kiyametin de kopmaya başladığını düşünün.

Ondan sonra Allah'ın (C.C.) huzurunda olduğunuzu düşünün ve manasını kaybetmeden, elinizde tesbih ile zikre başlayın:

300 defa "La ilahe illallah" deyin.

Her yüz defasında "ilahi ente maksudi ve rıdake matlubi" deyin!

Bu da hadis-i kudsiden alınma sözüdür. "Ya Rabbi! Maksudum sensin, ben senin rızanı istiyorum!" demektir.

Kelime-i Tevhid zikrinden sonra da.

100 defa Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) salavat getirin.

(Allahümme salli ve barik'i okumak edfaldır. Kısaca "Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala ali seyyidina Muhammed." de denilebilir).

Melekler bu salat ü selamı alırlar, Rasulullah'a (S.A.V.) arz ederler: "Ya Rasulullah! Filan ülkenin filan şehrinden filanca sana selam gönderdi." derler. Rasulullah (S.A.V.) de selamınızı alır. Böylece çok hayırlara erersiniz inşallah.

Bu zikirleri böyle yaptıktan sonra kendinize dua edin; dünyانıza ve ahatinize dua edin...

Elbette annenizi, babanızı dualarınızda unutmayın. Çünkü annesine babasına duayı terk eden kulu Allah (C.C.) sevmez. Ama insanın şeyhi Peygamber vekili olduğu için, anne babasından önde gelir. Hocanızı da dualarınızda

unutmayın. Ondan sonra Müslümanlara dua edersiniz. Konu komşunuza, yakınlarınıza, sevdiklerinize dua edersiniz. Allah (C.C.) sizi ondan dolayı da mükâfatlandırır.

b- NAFİLE NAMAZLAR

Namazları camide, cemaatle kılın ve yirmi yedi kat sevabı kaçırmayın! Cuma namazını asla terk etmeyin! Cumayı terk edenin kalbi mühürlenir, mahvolur.

Farz namazlardan ayrı birde nafile namazlar vardır. Onları da kıldıgımız zaman, Allah'ın (C.C.) sevgisini kazanızır.” Bak, kulum mecbur olmadığı şu ibadetleri de severek yapıyor!” diye Allah (C.C.) o kulunu sever.

1. Sabah namazından sonra uyumayıp, güneşin doğmasından yarı saat geçinceye kadar Kur'an okuyup, günlük virtleri yapmak gereklidir. Ardından dua ederek meşgul olup ardından işrak namazını kılmak sunnethir. Böyle yaparsanız, o sabah bir hac ve umre sevabını kazanmış olursunuz. Bunu kaçırılamaya gayret gösterin.

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: “Her kim sabah namazını cemaatle kılarsa sonra namaz kıldığı yerde oturup güneş doğuncaya kadar Allah'ı zikreder (kerahet vakti çıktıktan) sonra da iki rekat namaz kıllarsa bir Hac ve Umre yapmış gibi sevap kazanır”.

(Tirmizî, Ebavbu's-Salat, 412, hadis no: 586)

2. Sabah ile öğlen arasında **duha** namazı vardır. Öğlene kırk beş dakika kılınçaya kadar kılınabilir. Dört rekat, sekiz rekat veya daha fazla olarak kılınabilir! Bir insan duha namazı kılmaya devam ederse, Allah onu Muhsin kulları zümresine katar.

3. Akşam namazının sunnetinin arkasından **evvabin** namazı vardır. İki, altı veya on iki rekat olarak kılınabilir. İnsanın günahları denizlerin köpükleri kadar çok olsa bile, affina sebep olur.

4. Yatma zamanı gelince taze abdest aldıktan sonra dört rekat gece namazı kılıp abdestli bir şekilde yatmak gereklidir. Bir kimse böyle yaparsa, bütün gece ibadet etmiş gibi melekler ona sevap yazarlar. Melekler başına toplanırlar; “Ya Rabbi! Bu kulun abdestli yattı; sen bunu mağfiret et!” diye sabaha kadar dua ederler. Şeytan yanına sokulamaz. Ölürse imanla göçmesine sebep olur. Onun için, geceleri böyle yatmaya çok gayret edin, dikkat edin.

5. Geceleyin de uykunuzu bölüp **teheccûd** namazı kılmaya çalışın. O da çok sevaplı bir namazdır. Geceleyin iki rekat namaz kılmak, dünyadan da, dünyanın içindeki her şeyden de daha hayırlıdır.

c- NAFİLE ORUÇLAR

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) hadis-i şeriflerinde: "Pazartesi ve Perşembe günleri ameller (Allah'a) arz olunur. Ben, oruçluken amellerimin arz olunmasını isterim." (Tirmizî, Savm 44.) buyurarak bizlere Pazartesi ve Perşembe günleri oruç tutmayı tavsiye ediyor. Bu oruçları tutmaya gayret etmek gereklidir.

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) ayrıca her hicri ayın başında, ortasında (ayın 13, 14 ve 15. günleri) ve sonunda oruç tutmayı tavsiye ediyor.

Receb, Şaban, Şevval, Zilhicce ve Muharrem aylarında da sevaplı oruçlar vardır; bu günlerde de oruç tutmak çok faziletlidir.

d- TEMEL ESASLAR

Bizim yolumuz Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) sünnetine uyma yoludur. O'nun tavsiyelerini tutacağız. Ayetleri, hadisleri okudukça ve sevap getiren amelleri öğretendikçe bunları hayatımıza uygulayacağız. Günahlardan sakınarak takva ehli olacağız. Haramlara, günahlara yanaşmayacağız. Nefse ve şeytana uymayacağız.

Ahlakımızı güzellestireceğiz Kötü huyları atıp, iyi huyları alacağız. Geçimsiz, kavgacı, merhametsiz, vefasız, cimri, pıtı olmaktan sakınacağız. Sözünde durmamak Müslümana yakışmaz; bunun aksine Tatlı dilli, güleç yüzlü, cömert, iyiliksever, merhametli, sözünde duran, sadık, aşık, veli, mahbup ve iyi kul olacağız.

"Her şeyi Allah'tan bilen kimse hayır işler yapmaya muvaffak olur. Nefsini aradan çıkardığı için amelini beğenme ve kibir halinden de kurtulur." Gavs-ul Azam Seyyid Abdulkadir Geylani Hz. (k.s.)

Bu benim söylediklerim çok mühim konulardır. Bunları yaparsanız, cennetlik olursunuz. Onun için, cenneti elden kaçırılmamaya dikkat edin. Nefsinize ve şeytana uymayın! İbadetleri yapın, haramlardan kaçının, Allah'ın (C.C.) yolunda, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) sünnetine uygun olarak yaşamaya devam edin! Zikir vazifelerinizi güzelce yapın ve takva yolundan yürüyün, ahlakınızı güzelleştirin böylece cenneti kazanın ve Allah'ın cemaline ulaşın.

Allah-u Teâla Hazretleri ma'rifetullah'a, muhabbetullah'a erdirsin. Cennetyle cemaliyle cümleizi müserref eylesin.

Âmin.

(İnnellezine yûbayiuneke innema yûbayiunallah. Yedullahi fevka eydihim. Ve men evfa bima ahede aleyhullahe feseyü'thi ecrañ ezima). Sadakallahul Azim. (Fetih, 10. Ayeti)

[Muhakkak ki sana biat edenler gerçekte Allah-u Teâla'ya biat etmişlerdir. Allah'ın kuvveti ve yardımı biat edenlerin üstündedir. Şu halde kim bu bağı çözerse, kendi aleyhine çözümüş olur. Kim de Allah ile sözleştiği şeye vefa ederse ve onun hükmünü ifa ederse, Allah da ona büyük bir ecir verecektir.]

Ahdinize sadık olun, Allah'ın (C.C.) yoluna vefalı olun, sırat-ı müstakimden sapmayın! Allah-u Teâla sizleri bundan sonra nefse şeytana yenilmeyenlerden eylesin. Yolunda daim eylesin, zikrinde kaim eylesin. Tarikatin adabını, ahlakını öğrenip, tekke adabına sahip; kamil, salih, veli, mahbup bir kul olmayı nasib eylesin.

Âmin.

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a(c.c) mahsustur. Güzel sonuç takva sahiplerindendir. Bil ki Allah muttakilerle beraberdir. Düşmanlık sadece zalimlere karşı olur. Salatü Selam Efendimiz Hz.Muhammed'e onun aline ve ashabının hepsinin üzerine olsun. Hamd ancak Allah'a mahsustur. Allah(c.c) bize hidayet etmeseydi bizler hidayet üzere olmazdık ve ancak O'nun izni ile hidayete ereriz.

Rabbim bizleri ve bu mübarek halkaya tutunanları sıratı mustakimden ayırmasın. Bizleri sevdiklerinin yoluna erdirsin gazaba ve delalete uğrayanlardan uzak eylesin. Rabbimizin hidayeti olmasaydı bizler hidayete eremezdik. Ya Rabbi bizleri Kur'an'dan ve Resulünün sünnetinden ayırma.

Allah (c.c), sana yol açar. İnsan, asla ve kat'a Allah (c.c) hakkında bir zanda bulunmayacak. Abdulkadir Geylani (k.s.) kitabında diyor ki: "Bazen Allahu Teâlâ (c.c) kulları şöyle terbiye eder; adam ekonomik bir sıkıntıya düşer, para lazım, mal lazım olabilir." Allah'tan (c.c) başka herkes sıkıntıya düşebilir. En yakınlarından başlar; "Bana biraz bir şeyler ver, borç ver." Borç ister ama vermezler. Çünkü Allah (c.c) onun kalbini çevirdi. O, Allah'a (c.c) gitmedi, adama gitti. Hâlbuki ona para vermedi. Bu sefer sana gelir, Allah (c.c) senin de kalbini çevirir, sen de vermezsin. Ona gider, o da vermez. Uzak çevresine gitse onlar da ona yardım etmez. Bu sefer şöyle düşünür; artık ümidi kesti ya: "Ya Rabbi... Ya Rabbi... Sen bana yardım et." Hâlbuki baştan Allah (c.c) seni kendisine çağrırdı.

Geçen gün hasta bir adam geldi... "Beyefendi, senin hiçbir şeyin yok." dedim. "Hocam, nasıl oluyor? Benim başına böyle şeyler geldi." "Niye geldi biliyor musun? Buraya gelmen için Allah (c.c) seni sevdi, sana bir musibet verdi. O musibeti çözmek için mecbur kaldım, buraya geldin. Yoksa sen sittin sene kapıdan içeriye girmezdin." "Doğru diyorsun, benim ne işim olur, buralarda."

dedi. "Ne işin olur, mecbur geleceksin, yollar Hz. Allah'ın (c.c.) elindedir. Eğer ki onda bir hayır görmese var ya, mümkün değil kapısından da geçirmez. Seni sevmiş; sen geç bu tarafa, sen bu tarafa, sen bu tarafa... Anlaşıldı mı?"

Adam, SSK'da bir işte çalışıyor. Her ay tam yatırması lazım, o ise beş gün yatırıyor, on gün yatırıyor ve hep borçlu kalmıyor. Emeklilik çağrı gelince diyor, ki "Beni emekli edin." Onlar da diyor; ki "Senin eksik günlerin var önce onları ver, ondan sonra emekli ol." Ahiret de öyledir, hiç eksik olmayacak, her gün dersini çekercesin. Fakir oldun, sıkıntılı oldun, dertli oldun, hasta oldun... Oturup, abdest alacaksın, güzel iki rekât namaz kılacaksın, namazdan sonra bir tövbe istigfar yapacaksın, sonra "La ilâhe illâllah" zikrine devam edecek-sin. Senin üzerine böyle rahmet yağmur gibi yağar. Kiyamet kopsa da umurunda olmaz çünkü gönlünü Allah'a (c.c.) verdin fakat insan bu ibadetleri bir gün yapıyor, hiçbir şey olmadı... İkinci gün yapıyor, yine bir şey olmadı... Sonra diyor ki bundan bir şey çıkmıyor. Halbu ki sabır ile devam etmesi gereklidir. Allah murad ettiğinde mutlaka olur.

Abdulkadir Geylani (k.s.) buyuruyor ki: "Allahu Teâlâ, evliyaları belaların altında saklar." Yani üstünde bela, musibetler, keder, sıkıntı... Önce onları çekercesin sonra evliya olacaksın. "Neden böyle yaptı?" diyor. "Çünkü sahtekârlar da ben evliyayım der." diyor. Herkes böyle bir makama meyil ediyor.

Şimdi herkes zengin olmak istiyor ama çalışması lazım, çalışmak zor gelince aşağıya oturuyor. O oturduğu zaman nasıl zengin olacak? Kimin zengin olup olmayacağı Allah (c.c.) bilir ama gerçek şu ki; çalışmayan hiçbir zaman zengin olamaz. Evlenmeyen birisinin "benim çocuğu olsun" demesi gibidir. O evlenmeyen adam evlenir ise çocuğu olur veya olmaz onu yalnızca Allah (c.c.) bilir. Kesin olan bir şey var; evlenmeyen bir adamın asla çocuğu olamaz. Allah murad etmediği müddetçe.

Peki bu nasıl olacak?.. Tarihte iki kere olmuş; bu olay bir Âdem (a.s.), ikinci de İsa (a.s.) peygamberin yaratlısıdır. Ben zengin olayım dersen bunun yolunu çalışmaktan geçiyor. Evliya olmak için ve Allah'ın (c.c.) rızasına ermek için, belalara sabretmek gereklidir. Çünkü sahtekârlar bu sabrı gösteremez.

Geçen gün bir kişi telefon açıp; diyor ki, "Ben Bursa'da sizin arkadaşlarla tanıştım, bana ders verdiler, zikri çekiyorum, namazı da kiliyorum. Öyle güzel namazları kiliyordum, heyecanla hep namaz vakitlerini bekliyordum" diyor. "Şimdi bir soğukluk geldi, namaz kılmak istemiyorum. İçimden ibadet yapmak gelmiyor" diyor. "Beyefendi bunun namazla alakası yok, zikirle de alakası yok... Senin sınırların bozulmuş, sen bir gün onu yaparsın, üç gün başka bir şey yaparsın, beş gün farklı birşeyler yaparsın. Kafanda bir şeyler var, olan ve

olamayan birçok şeyleri de kafaya takmışsun. O yüzden senin başın da ağrır, sırtın da ağrır.” “Doğru söyluyorsun.” diyor.

Bir ihtiyacıa hürmet ettin, muhabbet duydun, yardım ettin, o zaman bura-
da iki tane müjde var:

1- O adamın uzun yaşayacağına işaret ediyor.

2- Ona hizmet edecek insanlar yaratacak.

Bu çok önemlidir. Yani onun için özellikle anneniz babanız ikisi hayattaysa ya da biri hayattaysa aman çok dikkat edin. Onlar Allah'ın rızasına uygun ne deseler başını aşağı eğeceksin, “Tamam babacığım, tamam anneciğim” diye-
ceksin. Anneye babaya karşı asla asi olunmaz. Çünkü annenin, babanın dua-
ları Allah katında çok makbuldür. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَقَضَى رَبُّكَ أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَتْلُغَّ
عِنْدَكُمُ الْكِبَرُ أَخْدُهُمَا أَوْ كِلَادُهُمَا فَلَا تَقْلُ لَهُمَا أُفْ وَلَا تَنْهَهُمَا
وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ۖ ۲۳

Rabbin, O'ndan başkasına kulluk yapmamanızı ve anne-babaya ihsan ve iyilikle davranışmanızı emretmektedir. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa onlara “öf” bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle (ki İslâm ve insanlık bunu gerektirir). (İsrâ Sûresi, 23. ayet)

Demek ki birinci kaçınılmazı gereken şey; Allah'a ortak koşmamaktır. İkincisi de anneye babaya iyilik yapmaktadır.

وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الدُّلُّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ
إِرْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَنِي صَغِيرًا ۖ ۲۴

Onlara acıyarak alçak gönüllülük kanadını ger ve de ki: “Rabbim, on-
lar beni küçükken nasıl terbiye ettilerse Sen de onları esirge” (diye dua
etmeli, hürmet ve şefkat göstermelidir). (İsrâ Sûresi, 24. ayet)

Demek ki salih bir mümin ne yapacak? Annesi babası yanındaysa onlara
karşı tevazulu, yumuşak huylu olacak. Kanatlarını böyle yere kadar indirecek.
Bir de onlara dua edecek. Ayet-i kerimedede geçen dua şöyledir: “Ya Rabbi bu

annem babam bana küçükken nasıl bana baktıysa, merhamet gösterdiyse şefkat gösterip ve beni büyütü ise. Sen de annemle babama öyle merhamet et.”

Yani bak ayet-i kerimede şöyle geçiyor “öf bile” söylemeyin. Bir iş yaparken öf dersen, yani bu tefsirde geçiyor, bu en hafif haramsa ötekileri yani diğer söylemler daha çok haramdır. Demek ki karşı gelmek, kaba kelimeler kullanmak, üzmek, bunlar haydi haydi şiddetli haram olmuş olurlar. Hatta bazı âlimler, “Çocuklara şunu yap, bunu yap demezler. Çünkü çocuk yapmazsa günaha girer” diyor. Alımlar hoşlanmadığı işlerde ise; bunu böyle yapsan daha iyi olur şeklinde söylerler.

Cemil Baba (rh.a.) bunu çok güzel söylerdi. Bir iş sorulduğunda. Eğer mübarek orada onay verirse “Tamam oğlum yap, çok iyi, çok güzel.” derdi. Onay vermezse yapma da demezdi; biliyordu adam gidip yine yapacak, “Sen bilirsin.” derdi. “Baba, şunu yapalım mı?” “Sen bilirsin...” “Sen bilirsin.” dedi mi; anla ki, o mübarek o işi istemiyor. “Sen bilirsin.” dedi mi, adam şimdi düşünüyor, “Ya baba niye böyle dedi?” Çünkü rızası yok ama direkt yapma derse emrinin çiğnemiş olur o zaman da kötü olur. Yani bir âlimin sözünü dinlemememin, bir evliyanın sözünü dinlememenin faturası ağır olur. Yani döner dolaşır, gelir aynı şeyi gene yapar, bu sefer bin kat zarara uğramış olur.

Fırsatı değerlendirin... Anneye babaya, komşuya, akrabaya, akrabalara da iyilik yapın. İki türlü akrabalık vardır:

1- Yakın akrabalık.

2- Uzak akrabalık.

Dayı, teyze, amca, hala... Bunlar yakın akrabalardır. Kardeşler, mesela kardeşler çok mühim, kardeşlik hukuku... Sonra teyze, amca, hala... Bunlar yakın akrabalardır, ziyaret etmek lazım. Buna sila-i rahim diyorlar. Sila-i rahim yanın rızkı bol olur. “Rızkının geniş ve ömrünün uzun olmasını isteyen sila-i rahimde bulunsun, akraba ve dostlarını ziyaret etsin. Onlara iyilikte bulunsun.” (Buhârî, edeb, 12) sila-i rahimle yakın akrabayı ziyaret etmek rahmettir. Yani gökten aşağıya inen bir rahmet gibidir; onu kesen, sanki Allah’ın rahmetini kesmiş gibi olur.

İyilik yapmak ayrı bir şeydir, ziyaret yapmak ayrı bir şeydir. Mesela yakınsa diyelim ayda bir sefer, iki üç ayda bir sefer, uzaksa senede bir sefer, çok çok uzaksa dört beş senede bir sefer gitmek gerekir. Ama adam hiç gitmiyor.

Yani Allah razı olsun, benimde de bir işim düştü mü sana telefon açıyorum, yapıyorsun ve sevabını alıyorsun ama buraya geldiğin gibi oluyor mu hiç?

Şeriatın hikmetleri var... Şeriat akılla anlaşılmaz. Şeriat diyor ki; “Halani,

teyzeni, dayını...vb tüm akrabalarını ziyaret et.” kısacası sila-i rahim yap ve akrabarı gözet.

Onların ihtiyacını görmek ayrı bir emirdir. İyilik yapmak ayrı bir emirdir. Sen orada uyanıklık yapıyorsun. Birini diğerinin yerine de geçirmeye çalışıyorsun. Şimdi boy abdestinin yeri ayrıdır, namaz abdestinin yeri ayrıdır. Daha ince bir şey söyleyeyim; “Niyet ettim Allah rızası için abdest alıp namaz kılmaya” diye abdestini sınırlandırırsan sen onunla sadece namaz kılarsın, Kur'an okuyamazsun. Çünkü niyetini öyle yaptı. Bütün dert, dava niyetle alakalıdır. Yani niyet seni yükseltir de, niyet seni alçaltır da. Niyet amelden önce ve onde geliyor. Bazı şeyler de öyledir; dışı sünnet, içi farzdır. Mesela selam vermek sünnet, almak farzdır.

Hz. Osman (r.a.) buyuruyor ki: “İnsan eğer bir sözün sahibini biliyorsa onu söylemezse hırsızlık yapmış oluyor.” Mesela bu sözü kim söylemiş? Hz. Ali (r.a.) söylemiş. Sen de söyleyeceksin, “Bunu Hz. Ali (r.a.) söyledi. Allah onlardan razi olsun.” Söylemezsen sanki çalmış gibi oluyorsun. Bazı uyanıklar var; öyle gidiyor dergâhlara ya da tasavvuf kitaplarına bakıyor. Biraz Abdulkadir Geylani (k.s.) sözlerine bakıyor. Ondan sonra büyük zatların sözlerini ezberliyor, hallerini de görüyor, sanki böyle bir elbise gibi hemen alıyor üzererine geçiriyor. Ama amel yok. Yani Abdulkadir Geylani (k.s.) bu sözü söylemiş ama ne aşamalardan geçtikten sonra söylemiş? Onu kendine mi mâl etmeye çalışıyor. Onların hazır söylemiş olduğunu tabii ki rivayet edeceğiz, tabii ki söyleyeceğiz, olaylardan ibret alacağız. Ama amel ile beraber amelsiz olursa Cemil Baba'nın (k.s.) bir sözü var: “Kuş gibi ağızdan öğrenmiş.” Kuşlara ötmesini öğretiyorlar ya o da evliyayı ziyaret etmiş, bir şeyler duymuş ama işin hakikatini bilmiyor.

Haydar Baba'nın (k.s.) yanına bir adam gelmiş. Kafasından büyük, yeşil bir sarık çıkartmış. Haydar Baba (k.s.), “Hoş geldin oğlum.” demiş. Adam, “Hoş bulduk.” demiş. Haydar Baba'nın hanımı da orada izliyor, konuşmaları duyuyormuş. Adam, “Baba bu benim sarığım.” demiş. Haydar Baba (k.s.), “İyi oğlum, Allah seni mübarek etsin.” demiş. Sonra adam demiş ki, “Bu da benim cübbem, bu da benim icazetim, ben şeyh oldum.” demiş. Haydar Baba (k.s.), “Oğlum sen ne iş yapıyorsun?” demiş. Adam, “Biyoloji okudum.” demiş. Haydar Baba (k.s.), “Peki sen biyoloji okumak için ne yaptın?” demiş. Adam, “İşte ilkokula, ortaokula, üniversiteme gittim, sonra üniversitemi bitirdim, biyolog oldum.” demiş. Haydar Baba (k.s.), demiş ki: “Peki yavrum, sen şeyh olmak için ne yaptın?” Adam demiş ki: “Bir şey yapmadım da şeyh olmak hoşuma gidiyordu.” Hacı Anne de (rh.a.) adamın “Ben şeyhim” filan dediğini duymuş.

Oradan çıkmış, adamı bir paylamış. Hacı Anne (rh.a.) demiş ki: "Terbiyesiz! Sen kim oluyorsun da Baba'nın yanına gelip ben şeyhim diyorsun." demiş.

Molla Bahri Hazretleri (rh.a.) buyuruyor ki: Haydar Baba, hiç kimsenin aleyhinde bir kelime konuşmazdı. Sadece o adama dedi ki: "Ya kusura bakma, benim hanım biraz sinirlidir." Seyda Molla Bahri (rh.a.), yıllarca Haydar Baba'nın (k.s.) yanında kaldı. Yani Molla Bahri (rh.a.) daha çokukken Haydar Baba'yla (k.s.) tanışmış.

Seyda'nın Molla Muhammed (rh.a.) diye hocası vardı. Seyda anlatmıştı. Böyle köy odaları olurdu, köy odalarında konuşuyorlarmış, "Artık âlimler kalmadı. Şeyhler vefat etti, astilar, kestiler ve geride bir şey koymadılar. Bu milletin hali ne olacak?" diye konuşuyorlar. Bir sabah kalkıyorlar, üç yüz tane asmışlar. Yani âlimler sarıklarını çıkartmışlar, "Biz âlim değiliz" diyorlarmış. Böyle bir ortamda halk konuşuyor.

Seyda, o zaman amcasıyla beraber Palu'ya gelmiş. Seyda'nın kendisi anlatıyor; "Palu'ya geldik, baktım" diyor. "Bir berber dükkânının önünde sandalyede bir zat oturuyor. Gözlerini kapatmış, havaya doğru bakıyor. Sakallar böyle simsiyah, yüzüne yeşil bir nur inmiş, o şekilde duruyor." "Ben de..." diyor "daha çocuğum, amcamın kolunu çektim. "Amca" demiş, "bak, siz hiç kimse kalmadı, diyordunuz. Ama bu zata bak, bu ne büyük bir mübarek zattrır. Kimdir, nedir bir haber alalım dedik ama korkumuzdan yanına gidemedik" diyor. Aradan zaman geçti. Baba (rh.a.) böyle köylere haber gönderiyor. "İzin verirseniz, müsaadeniz olursa bu köye geleceğim. Zikir yapacağız, sohbet yapacağız." O köyden izin çıkışsa o köye gidiyor, bir gece kalıyor. Öbür köye gidiyor, bir gece de orada kalıyor. Köy köy, kapı kapı geziyor. Seyda'nın ilk talebe olduğu köye de haber göndermiş, köylüler de "Baba gelsin" demişler. Baba (rh.a.) gitmiş. Seyda'nın hocası da çok yaşılı, "Böyle" diyor "biz kanepeler de oturuyoruz. Baba (rh.a.) sohbet yaptı. Sonra Molla Muhammed'e dedi ki: "Seyda müsaade edersen biz biraz da zikir yapalım." Molla Muhammed dedi ki: "Ben yaşlıyım, bana karışmayın, siz ne yaparsanız yapın." Halka kuruldu, Baba (rh.a.) La İlahe İllallah çekiyor diyor. Baba, cübbeyi böyle bir savurdu, bu taraftakiler gitti. Bir de bu tarafa savurdu aynı hareketle böyle bu taraftakiler de gitti. Kafası kesilmiş tavuk gibi millet ne olduğunu anlamadan millet arı kovanı gibi perişan oldular. Yüzünü ne tarafa çevirse Baba, oradakiler tarikat dersi aldı.

Haydar Baba'nın (rh.a.) kerametleri böyle apaçıktı. Haydar Baba Hazretleri (k.s.) irşada çıktığında Efendimiz aleyhisselatu vesselamın emriyle çıkmıştı. Seyda orada işte ders almış. İyi ders almış. Molla Bahri Hazretleri (rh.a.)

diyor, "Baba ile beraber irşada çıktıktı" diyor, "Kırk gün boyunca o köy bu köy dolaştık. Baba ile beraberdik. Banyo, su, yemek yok. Bir de bir ton sıkıntı, kırk gün sonra Baba bana dedi ki: "Seyda Molla Bahri sen artık git, yeter. Sen talebelere derslerini okumaya devam ettir." Baba diyor oradan öteye gitmeye devam ediyor.

Günlerce hatta aylarca öyle kapı kapı gezerek anlatırdı, hiç durmak yok. Ne ev bark, ne çocuk ne dağ taş demeden gezer anlatırdı... Cemil Baba diyor; "Biz giderdik irşada, saçlarımız keçe gibi olurdu, taş gibi olurdu. Su bulup banyo bile yapamazdık."

Çok çalışıtlar, çok emek verdiler... Tarikat buraya kadar geldi, aksi takdirde gözümüzü açtığımızda, çoktan dalalete düşmüş, geçip gitmişiz. Allah muhafaza etsin. Baba (rh.a.) giderdi bir köye, "Baba gelmiş" derlerdi. Sabaha kadar zikir olurdu, ertesi gün başka bir köye giderdi. "Baba daha yeni geldin" derlerdi, o gün de orası bırakmadı, sabaha kadar zikrederlerdi. Ertesi gün öbür köye, öbür köye... Hiç yatmak gibi bir derdi yoktu, rahmet vardı.

Büyük bir köy var, Alevi köyü. Oradan geçerken gelmişler Haydar Baba'ya (rh.a.) demişler, "Baba bizim köye de gelir misin?" "Gelirim" demiş, gitmiş Alevi dedeleri böyle oturmuş, cemaat de böyle dolu olmuş. Baba (rh.a.) demiş ki: "Siz niye namaz kılmıyorsunuz?" "Baba biz İmam Cafer'e tabiyiz ama siz İmam-ı Azam'a (rh.a.) tabisiniz." Haydar Baba (rh.a.) demiş, "Şu İmam Cafer'i, İmam-ı Azam'ı (rh.a.) hepsini bir kenara bırakın." Almış böyle Kur'an-ı Kerim'i eline, "Siz buna inanıyo musunuz, inanıyo musunuz? Onları bırakın." demiş. Dede diyor, elini böyle alına çatmış, beş dakika düşünmüştü; "Inanıyo" demiş, "inanıyo." "Bak inanıyo deseydiniz zaten kâfirsiniz, benim sizinle ilgim kalmadı ama inanıyo diyorsanız açalım Kur'an'ı ne diyor? Namaz kıl tamam kılalım, oruç tut tamam tutalım, Kur'an'ın dedığını yapalım." Sonra köyün hepsi tövbe etmiş. Haydar Baba'dan (k.s.) tarikat dersi almışlardı. Köye de cami yapmışlardı, sonra da o köyden ne kadar vurdugu kirdıcı terörist varsa hepsi Baba'nın birer dervişi olmuşlardı.

Bizim Van'da Salih Hoca var. Almanya'ya gitmiş, orada Karakoçanlıları falan görmüş. Karakoçanlılar demiş, "Biz eskiden ne kadar kötü insanlardık, Baba ile tanıştık, Allah ondan razı olsun." Hepsi de böyle sakalları bırakmışlar, takkeleri başlarında böyle sivri sivri. Seyda, "Allah'tan bahsederdi, gözümüzden pit pit yaşlar dökülürdü." diyor. "Baba'nın sofileri öyleydi ama Peygamber aleyhissalatu vesselamdan bahsedildiğinde hemen" diyor, "böyle pit pit gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Çok aşk ehlilerdi. Yani hiç dünyaya rağbet etmezler. Mala, mülke, servete hiç ama hiç rağbet etmezlerdi. Gece

gündüz işleri güçleri zikir ve Allah'a kulluktu. Allah hepsinden razı olsun."

Bazı insanlar var; bunlar Hz. Peygamber (s.a.v.) devrinde de vardı. Bu insanlar kâfirlerdi, münafıklardı. Bunlar kötü haberleri, Müslümanların canını sıkacak haberleri piyasaya sürerlerdi. İşleri güçleri Müslümanlarla uğraşmaktı. "Nasıl yalan söylesek, nasıl hikâye anlatıksak, nasıl propaganda yapساك da bu Müslümanların canını sıksak?" diye düşünürlerdi.

O zaman bedenen savaş yapıyordu ama yeniliyorlardı. Hz. Peygamber (s.a.v.) de onların içerisindeydi. Ellerinden gelse o zaman da aynı böyle kitter kitir Müslümanları keseceler ama Allah (c.c.) fırsat vermiyor. Bunu yapamadıkları için piyasaya yalan haberler sürüyorlardı. Rasulullah'la (s.a.v.) alakalı, Kur'an-ı Kerim'le alakalı, ekonomiyle alakalı, sosyal hayatla alakalı, özel hayatlarına varana kadar yalan söylüyorlardı. Hatta diyorlar; artık biz bu Müslümanlara bir büyük yaptık, Müslümanların hiç çocukları olmayacak. Müslümanlar da inanıyorlar. Etki altında kalyorlar. Şimdi nasıl ki Hz. Esma'nın (r.a) bir oğlu dünyaya geldi; ismini Abdullah koydular. Müslümanlar o kadar çok sevindi ki... Allahu ekber, Allahu ekber.

Onlar sabah kalkar bir yalan söyler, akşam kalkar bir başka yalan söyler. Böyle olacak söyle olacak, ya sen olacağını nereden biliyorsun? Akı başında biri çıkıp; "Ya sen böyle olacağını nereden biliyorsun?" diye sormuyor. Sen gaybi biliyor musun? Yok. Mademki sen böyle olacak, söyle olacak diye biliyorsan, o zaman senin köşeyi dönmen lazım. Neyin artacağını, neyin çıkacağını biliyorsan, bu haberleri yayacağına otur oturduğun yerde, kârına bak. Sözde bizi de kurtarmaya çalışıyor ya hep beraber kurtulalım.

Bir ülkede panik olsa, bir evde panik olsa, bir insanda panik olsa ne olur? Deli danalar gibi bir kısım o tarafa koşar, bir kısım bu tarafa koşar, bir kısmı ne yapacağını bilmez. Mü'minler Allah'a (c.c.) tevekkül etmişler. Allah'im (c.c.)! Sana tevekkül ettim, Sana siğindım, mü'minim, bana yardım et. Mü'min; yardımın paradan, puldan, evlattan, şundan, bundan değil Allah'tan (c.c.) olduğuna inanır. Yardım Allah'tandır (c.c.). Çok güçlü orduların, çok kuvvetli ekonomi olabilir. Ama bunlar bir sebeptir. Nice güçlü orduları Hz. Allah (c.c.) bir rüzgârla helak etmiş. Ebrehe'nin ordusu kuşlarla helak edilmiş. Mü'minler Allah'a (c.c.) inanıp güvensinler, yalan haberlere fırsat vermesinler, yalan haberlere inanmasınlar, yalan olayları dinlemesinler, bu bir fitnedir bunu hiç kaale almasınlar.

Bir de şöyle bir hata var; bir yerde biri bir şey görüyor, okuyor, o na söylüyor, o na söylüyor; ya bu haber yalan mıdır, doğru mudur, kaynağı nedir araştırmıyor çünkü onun için önemli değil. Hâlbuki insana Hz. Peygamber (s.a.v.)

buyurmuş ki: "Her duyduğunu söylemesi kişiye yalan olarak yeter!" (Müslim, Mukaddime, 5) Bir şey duyuyor veya bir şey görüyor hemen o da paylaşıyor.

Bir gün böyle tersime geldi. Adam yazmış: "Rebiülevvel ayında kim sevinirse onun bütün günahları affolur." Sallamış. Benim de deli tarafıma geldi, cevap yazdım: "Kardeş, bu yazdığını anlayamadım, yani Hz. Peygamber (s.a.v.) doğduğu için mi biz sevineceğiz, yoksa Rebiülevvel ayı geldiği için mi sevineceğiz? Sonra bu hadis nerede geçiyor, hangi kitapta geçiyor, hangi kaynakta geçiyor?" Piyasada bu yalan hâlâ dolaşıyor. Akıllının biri çıktı ki: "Mübarek olsun." Yakayı kurtaramıyorsun.

Şimdi günümüzün modası artık cuma gününü aşmışlar, perşembeden yazmaya başlıyorlar cuma mesajlarını. Kardeş, senin başka işin gücün yok mu?

﴿ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴾ ٣﴾

"Onlar ki, faydasız işlerden ve boş sözlerden yüz çevirirler." (Mü'minûn Sûresi, 3. ayet)

Doğru olsa bu kadar yaygın olmaz, sünnet olsa bu kadar yaygın olmaz, farz olsa hiç bu kadar yaygın olmaz. Akıllının biri bir şey yapıyor dini karıştırma-ya, sünneti tahrip etmeye, ötekiler de koynu; hemen peşinden uçurumdan aşağıya atlıyor. Mü'mine duyduğunu nakletmek günah olarak yetiyor. Başka şeye gerek yok.

Ben bir yerde gördüm; dolar şu kadar para olacak, aferin sana ya, iyi bir haber yakalamışsun. Bir yerde gördüm; altın şu kadar olacak, bravo ahmak misin, niye yönlendiriliyorsun? Demek ki yarın da başka bir şey söylese ona da inanacaksın. Arkadaş, bunların hepsi numara, kimse gaybi bilemez. Sen Müslümanısın ya, sen Müslümanısın, Allah buyuruyor ki:

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي
الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي
نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ٣٤

"Kiyametin ne zaman kopacağı bilgisi şüphesiz yalnızca Allah katındadır. O, yağmuru indirir, rahimlerdekini bilir. Hiç kimse yarın ne

kazanacağını bilemez. Hiç kimse nerede öleceğini de bilemez. Şüphesiz Allah, hakkıyla bilendir, (her şeyden) hakkıyla haberdar olandır.” (Lokmân Sûresi, 34. ayet)

Bunu paylaş. Bu ayet değil mi? Hiçbir nefis, hiçbir kimse yarın ben kâr mı edeceğim, zarar mı edeceğim, bunu bilemez. Kâr diye girer, zarar eder. Zarar diye girer, kâr eder; hiçbir nefis diyor nerede öleceğini bilemez, hiçbir kimse rahimlerdekileri bilemez. Ayet-i kerimeyi açın, bakın, görün. Şu şöyle olacak, şu kadar para olacak, bu kadar param olacak... Nereden bildin, sen bunu nereden biliyorsun? Çıkıyor bir başlıyor konuşmaya, “Ya kardeş sen bu halka çözüm yolunu söylesene, bu halkın ne yapacak söylesene.” Seni bir yere yönlendiriyor. Ya dövize yönlendiriyor, ya borsaya yönlendiriyor, neresi işine geliyorsa ona göre yönlendiriyor; oysaki bizim kitabımızda şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَنَّ
تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ٦

“Ey o bütün iman edenler! Eğer size bir fâsık bir haberle gelirse onu tâhkîk edin ki; cehaletle bir kavme sataşırsınız da yaptığınızı pişman olursunuz.” (Hucurât Sûresi, 6. ayet)

Bizim kitabımız gayet açık. Müslüman bir adam böyle diyor, gavur bir adam böyle diyor, hangisine inanacağız?.. Tabii ayetten haberimiz yok, hadisten haberimiz yok, İslâm ahlâkından haberimiz yok. Kim bizi çekse o tarafa gitdiyoruz, ondan bu hale gelmişiz. Her söylenen söze kulak kabartmak münafiğin özellikleidir. Mü’min ise Allah'a (c.c.) iman etmiştir, kaza ve kadere iman etmiştir, hayır ve şerrin Allah'tan (c.c.) olduğuna inanmış, Allah'ın (c.c.) yazdığınıandan başka bir şey isabet etmeyeceğine inanmış. Başkası bir şey yazdı, muska veya sihir gibi bana bir şey olacak, böyle bir şey yok.

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا
وَعَلَى اللَّهِ فَلِيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ٥١

De ki: "Bizim başımıza ancak Allah'ın bizim için yazdığı şeyler gelir. O, bizim yardımçımızdır. Öyleyse mü'minler, yalnız Allah'a güvensinler." (Tevbe Sûresi, 51. ayet)

Ama piyasaya bak, sen dinle, adam diyor ki: "Ben karar veriyorum." Biri söyle diyor; seni rezil edeceğim hem de öyle bir rezil edeceğim ki; insanların olduğu yerde rezil edeceğim. Çıkacağım, bir şey söyleyeceğim ve sen rezil olacaksın. Müslüman bir adamin bu hareket karşısında tavşının ne olması lazım? Benim inancıma göre beni rezil eden de aziz eden de Allah'tır (c.c.). Sen kimsin? Çıkacakmış topluluğun içerisinde bizi anlatacak, bizi söyleyeceksin, git söyle. Allah (c.c.) izin verirse ve müsaade ederse adam evde de rezil olur, karısının yanında rezil olur. Allah (c.c.) izin vermezse ve müsaade etmezse çıkışır da hiç kimse sana bir şey yapamaz. Bizim oturup akaidimizi bir daha gözden geçirmemiz lazımdır.

"Ben okudum, söyle söyle olacak." diyor. Nereden okudun, Kur'an'da okudun mu? Yok adamin yazdığını okudum. Ya adam kendi nesline düşman. Müslümanlar kardeşir, birliktir, tek vücuttur, sadece kendini düşünmez. Sadece kendim kurtulayım, sadece ben söyle yapayım, sadece ben böyle yapayım, bizim anlayışımız böyle değildir. Biz tek başımıza namazı bile kılarken "ESSELAMÜ ALEYKÜM VE RAHMETULLAH" diyen bir insanız. Namazı tek başımıza kıldığımız halde "Allah'im (c.c.)! Sana ibadet eder, Senden yardım dileriz" diyen bir insanız. Bencillik, egoistlik yok... "Ben, ben, ben..." dedin mi sen şeytanın atına binmiş gidiyorsun demektir bunun adı.

Allah'a (c.c.) inanacağız, güveneceğiz, sigınacağız, dayanacağız, ve ancak O'ndan yardım isteyeceğiz. Sorunlarımız, problemlerimiz, sıkıntılardan ola bilir ama bu sıkıntıları dua ile hem maddî dua hem manevî dua yaparak Rabbimizden yardım isteyeceğiz. Allah hepinizden razı olsun.

Kesinlikle duyduğunuz kötü haberlerimayın ve bunu da çevrenize söyleyin; dost, düşman şimdi hepsi birbirine karışmış. Çok önemli bir şeydir, oturuyorsun başlıyor güzel güzel konuşuyor, ondan sonra başlıyor meseleleri farklı noktalara çekmeye sonra saldıriya geçiyor. Onu dinleme, o ajandır. Amacı belli; önce bir iki tane süslü bir kelime koyuyor oraya; sen diyorsun, tamam bu adam iyi bir adamdır. Sonra hakarete başlıyor; şu söyle olmuş, böy-

le olmuş, bunu böyle yapmışlar, şunu şöyle yapmışlar...

Bir arkadaşın orada çay içiyorum. "Nasıl olacak, nasıl gelecek, nasıl gidecek?" diye konuşuyorlar. Ben ne bileyim, ben gariban bir adamım, ben de dedim ki; arkadaş eğitimimizi ve öğretimimizi düzeltceğiz, üretimi artıracağız, üniversitelerimizi düzeltceğiz... Üretecekler ya bilim, teknoloji, sanat her alanda üretken bir toplum olursak biz, İslâm âleminin, bütün Müslümanların sıkıntılarını aşarız.

Biri Alevilerle konuşmuş Alevi olan arkadaşlar demiş ki: "Siz Hz. Muhammed'e (s.a.v.) salavat ve ehl-i beytine hiç dua etmiyorsunuz. Ehl-i beyte dua etmediğiniz için siz yanlış yoldasınız. İnsan, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ailesine, çoluguna çocuğuna dua etmez mi?" O da bakmış, hakikaten de dua etmiyoruz. Yanına geldi, "Hocam böyle böyle oldu." "Oğlum! Sana bizim Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ehl-i beytine dua etmediğimizi kim söyledi?" Dedi ki, "Benim bir Alevi arkadaşım var, onunla sohbet ettim, sonra da onun babasının yanına gittim. Babası da bana söyledi, anlattı." "Peki" dedim "sen namaz kılıyor musun?" "Kılıyorum" dedi. "Namazda son oturuşta salli barik okuyor musun?" "Okuyorum" dedi. "Ne demek acaba bu salli barik, hiç merak ettin mi? Okudun ama ne demek?" "Bilmiyorum" dedi. "Bilmediğin bir şeyi savunma, söyle ve öğren. Allâhümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed. (Muhammed Aleyhisselam'a salat ve selam olsun.) Kemâ salleyte alâ İbrâhîme ve alâ âli İbrâhim. (İbrâhîm'e ve İbrâhim'in ümmetine rahmet ettiğin gibi, Hazreti Muhammed'e ve Hazreti Muhammed'in ehlibeytine de salat u selam olsun). Bunu namazda yapıyoruz." "Ben" dedi "böyle olduğunu bilmiyordum. Bak gelip sormazsan gidecek Şia olacaktın."

Adam konuştu mu mantıklı konuşuyor. Sen âlim misin? Yok. Sen şimdi ilimin olmadığı bir konuda konuştuğun zaman uçurumdan aşağıya gittin. Ya âlim olun ya talebe olun. Talebe olmak bize gelmiyor, kimseyin işine gelmiyor. Herkes şikayet ediyor ama yalan şikayet.

Çarşamba günü fıkıh dersi var. Derse on kişi, on beş kişi, yirmi kişi geliyor. Öğrenmek zordur, istemiyor. Neyi, neden, kime şikayet ediyorsun? Gel oğlum! Gel ve zikir yap, sohbet yap, ibadet yap, tebliğ yap. Cahil kalmak içine girdi mi cahil kalmak işine geliyor. Oysaki cehalet hiçbir şeydir. Bizim Müslümanları yıkan en büyük tehlike cehalettir. Farz nedir, vacip nedir, mekruh nedir, haram nedir, haram kaçırılır, mekruh, sünnet kaçırılır? Hiçbirisi yok. Neye göre haram diyeceğiz, haram diyorsun, neye göre bu haramdır, neye göre bu helaldır, neye göre bu mekruhtur, neye göre tahrinen mekruhtur, neye göre tenzihen mekruhtur, neye göre sünnet-i müekkendir, neye göre

sünnet-i gayri müekkreddir? Ya biz yiylim, içelim, gezelim, keyfimize bakalım, cehaletimiz bize yeter ama kiyamet günü yüzü simsiyah olur. Farzı bilmeyen, farzin kaç çeşit olduğunu bilmeyen, farz-ı ayn, farz-ı kifaye, farz-ı kat-ı, farz-ı zanni. Bir farzdan sana dört tane bölüm çıktı, niye gelip öğrenmedin? Kiyamette bir mazeret olur mu? Ben bunu bilmiyordum. Bak bana desen ki: "Ben bunu bilmiyordum, kimse bana öğretmedi, kimse söylemedi." Yalan söyleyorsun derim. Kimsenin sana bir şey söylemesine gerek yok. Önce biz öğreneceğiz. Adam gibi oturacağız "Bismillahirrahmanirrahim" ne demek bunu öğreneceğiz. "La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" ne demek, bunu öğreneceğiz. "Ben biliyorum." Sen yalan biliyorsun. Rahman ve Rahim'i bilen hiçbir şeyden korkar mı, hiçbir şeyden çekinir mi? Allah'ın (c.c.) emirlerini yaşarken, Allah'tan yardım isteyerek bunu yapıyorum, Allah'ın yardımıyla bunu yapıyorum. Buna inanan bir adama zorluk olur mu? O zaman zorluk olmazsa biz füze yapamıyoruz, uzaya araç gönderemiyoruz, niye nükleer rektörümüz yok, niye ekonomimiz böyle, siyasi hayatımız böyle, sosyal hayatımız böyle, aile hayatımız böyle hepsi sallantıda, işte temeli budur; cehalet. Kur'an'ı bilmiyoruz, kitabımızı bilmiyoruz. Kitabımızı vereyim eline Kur'an-ı Kerim'i aç, oku... Ben anlarım diyene Kur'an-ı Kerim verin. Bunun Kur'an-ı Kerim olduğuna inanıyorsan aç, oku, anla. "Bilmiyorum..." Senin ömrün nerede geçti? Ömrünü sağda solda geçirirsen o zaman başkasının verdiği kitaplara Kur'an diye inanırsın. Başkasının açıklamasına din diye inanırsak başkasının söylediği bir söz hoşuna gider. Çünkü aslı bilmiyorsun, orijinalini bilmiyorsun. Dinin orijinali ilmdir.

Bir kişi abdest almış, bir âlim de yanında duruyor. Âlim demiş ki: "Oğlum kollarını yanlış yıkadın." O yine kollarını yanlış yıkamış. Bir daha demiş "Oğlum buradan yıka. Âlim bir de ne söylesin bakmış adamın aldığı abdestin hepsi yanlış. Yanındaki demiş ki: "Ya Seyda! Söylesene bu adamın abdesti yanlış." Âlim demiş ki: "Oğlum! Hangi bir yanlışını söyleyeyim, bunun alayı yanlış."

Ben birisini gördüm, abdest alıyor. Abdest, abdest en temel konudur. Eline bir avuç su aldı, ayakları üstüne döktü aşağıya, eliyle bir de böyle yaptı, öyle denk geldi yani. Şimdi sen ne yaptın, ayaklarını yıkadın mı? Olmadı olmadı, bu Hz. Muhammed'e (s.a.v.) göre bu olmadı, Kur'an'a göre olmadı. Cehennemdeki veyl vâdisi, (abdest alırken ayak topuklarını yıkamayı ihmal eden veya ayak topuklarına su ulaşmayan) topuk sahiplerinin yeri olsun!" (Muslim; 242). Senin topuğun ıslanmadı ki, biraz ayağının üzerine döktün. Adam dedi ki: "Öyle mi benim abdestim olmadı." Bir daha tekrar ayağa kalktı ve öğrendi. Allah (c.c.) nasip etti, o da inat etmedi. Bak mü'minler inatçı olmaz.

Dün birisi Ukrayna'dan telefon açıyor. "Hocam" diyor "birisi Müslüman olmayı düşünüyor. Ne tavsiye edersiniz?" "Alın bir tane ilmihal verin, ilmihal okusun. Abdest nasıl alınır, namaz nasıl kılınır, oruç nasıl tutulur. Temel, temel... Temelimiz yok ki, biz uçuyoruz, neye uçuyorsun? Farz kaç çeşit? Farz nedir, bu neden farz olmuş, bu oruç neden farz olmuş, nasıl farz olmuş, nasıl yaparsak Allah (c.c.) bunu nasıl kabul eder, nasıl yapmazsa Allah (c.c.) kabul etmez. "Biz yaparız, Allah da (c.c.) kabul eder." Sen kendi kafana göre yaptın, Allah'ın (c.c.) dediği gibi yapmadın ki.

Çarşamba günü dersteyken iki tane genç içeri girdi, "Hocam biz bir şey söyleyeceğiz." dediler. Söyle oğlum. Genç, "Hocam bir tane kız var, ailesi istemiyor. Kızı çok seviyorum, kız da beni seviyor. Bizim bir nikâhimizi kıyar mısın?" dedi. "O tip insanları niye getirdin? Sen bizim nasıl biri olduğumuzu bilmiyor musun? Hocam bu işi yapmaz, böyle bir işe girmez demiyor musun? Adam daha dergâha gelmeden bunu engellemen lazımdır. Beni böyle cahil insanlarla, üçkâğıtçı insanlarla muhatap etmemeniz lazımdır. Annesinin, babasının, kimsenin haberi yok. Bir kız bir çocuk nikâh kıယacak, gelecek, gidecek... Sonra, sonrası yok. Hocanın üzerine yallah nikâhimizi kıydı, biz kari koca olduk. Yavrum nikâhin da şartı var. Senin ailen bilecek, kızın ailesi bilecek. Böyle bir nikâh olmaz, gizli nikâh olmaz. Def çalıyor adam niye haber verir ki; burada bir gürültü var, millet soruyor "Ne oldu?" Bir kadınla bir adam evlendi, tamam bu kadınla adam evlenmiş. Gizli saklı nikâh olmaz, Şafii mezhebinde babasının izni gereklidir. Hanefi mezhebinde şart değil ama Şafii mezhebinde kızın babası varsa babası,babası yoksa velisi diyecek ki: "Evet bu kızı biz evlendiriyoruz." Böyle gizli gizli evlenenler üniversitelerde çok, ondan sonra gizli gizli boşanıyorlar.

Hocam nikâhi kıyar mısın? Ben nikâh memuru muyum? Belediyenin nikâh memuru var, camilerin de hocaları var, bu işi para verip yaptırtacağın bir sürü de insan var. Parayı veriyorsun, sana nikâh kıyyıyor hem de ister sen dört tane de kıydırabilirsin.

Ama burası Abdülkadir Geylani'nin (k.s.) dergâhi, Gavs'ın dergâhında da öyle saçma sapan şeyler olursa adama bir tokat atarlar, bana da tokat atarlar, artık ben Şam'a mı giderim, Yemen'e mi giderim, Sahra'ya mı giderim, ben de bilmıyorum, bir tokat atarlar. Size atmaz. Çünkü bilmeden yaptın, bilmeden yaptığında uyarırlar. Bak uyarıyorum, ben seni böyle saçma sapan şeyleleri getirip de benim önüne sorun diye koymayın. Ben yapmadım ki sorun benim olsun, isteyen başkası, alan başkası, evlenecek başkası, al sorunu çöz. Sen bana de ki; bunu çözelim, hocam böyle bir sıkıntı var. Allah rızası için

ben sana yardım yol gösteririm? Bu yol da şudur: Babasını getir buraya, ikna edelim, git evlen, anasını ikna edelim, git evlen. Gizli saklı, böyle bir şey yok. İslâmiyet'te de böyle bir şey yok. Bizim tarikatımızda da her şey açık, bak sesli diyoruz: "La İlahe İllallah".

La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah... Bu bizim virdimiz ve zikrimizdir biz de Allah'a böyle kavuşacağımıza inanıyoruz. Allah'ın razi olacağına inanıyoruz, başkası başka şekilde inanabilir, ona da saygı duyarız, sorun yok. Yollar geniş, yollar çoktur. Her bir insanın, her bir canının, her bir mahluğatın üzerinde Allahu Teâlâ'nın tesiri vardır. Her bir insanın da Allah'a (c.c.) gidecek bir yolu vardır, ibadeti vardır. Kimi ağlar, kimi feryat eder, hepsinin Allah'a (c.c.) gidecek bir yolu vardır. El-Fatiha

Onların gözleri var; görmüyorkular, kulakları var; işitmeyorkular, kalpleri var; anlamıyorlar sapıtmışlar. Bunlar, onlara sadece yüktür. Allah (c.c.) diyor ki:

لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا
وَلَهُمْ أَذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا

"... Onların kalbleri vardır, fakat onunla gerçeği anlamazlar. Gözleri vardır, fakat onlarla görmezler. Kulakları vardır, fakat onlarla işitmezler..." (Arâf Sûresi, 179. ayet)

Allah (c.c.), insanın görüp görmediğini biliyor. Ama insanoğlu Yaradanın yolundan başka her şeyi görüyor, Allah'ın (c.c.) kelamından başka her şeyi iştiyor, ve sözünden başka her şeyi söylüyor. Bir kere Allah (c.c.) söyle dediğinde mümkün değil onlara söyletemezsin. O anda dilsiz gibi davranışır, sen Allah'tan (c.c.) bahsetsen küfrü ve isyanı artar, sonrada firar eder ve kaçar. Mü'minlere Allah'tan (c.c.) bahsettin mi kalpleri titrer, gözlerinden yaşalar gelir.

وَالَّذِينَ إِذَا ذَكَرُوا بِاَيَاتٍ رَبِّهِمْ لَمْ يَخْرُوا
عَلَيْهَا صُمًا وَعَمْيَانًا ٧٣

"Onlar, kendilerine Rabblerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman, onlara kör ve sağır kesilmezler." (Furkân Sûresi, 73. ayet)

Onlara, Allah'ın (c.c.) ayetleri okunduğunda onlar o ayetler karşısında kör ve sağır davranışmazlar, ağlaya ağlaya secdeye kapanırlar, kalpleri zikirle dopdolu olmuştur. Allah'ın (c.c.) zikriyle kalpleri mutmain olmuştur.

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا
بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُ الْقُلُوبُ ٢٨

"Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Bileliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur." (Ra'd Sûresi, 28. ayet)

İşte o kalp ki mutmain olmayan bir kalp ve o O'nun görmeyen bir göz, O'nun işitmeyen bir kulak ve Rabbi zikretmeyen bir dil; o gün geldiğinde gözü kördür, kulağı sağırdır ve dili laldır. Onlara, Hakk'a karşı perde geliyor. Hak kelamı geldiğinde, hakla ilgili bir şey olduğunda sanki kulağı sağır gibi oluyor. Allahu Teâlâ ne güzel buyurmuş:

وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي أَذْانِهِمْ وَقُرَاءٌ

"Onu anlamamaları için kalpleri üzerine perdeler (gereriz), kulaklarına ağırlık koyarız." (En'âm Sûresi, 25. ayet)

Allah'ın kelamı kulağından içeriye girip de adamın kalbine tesir etmiyor ise. Kelimeler daha kulağındayken perdeleniyor demek ki.

İnsanın zahren Gözü niçin görmüyör? Çünkü Gözlerinde de perde vardır. Yüz sene caminin önünden geçse de bir kere camiden içeri giremez. Görmüyör ki, girsin. Sen söyle oğlum, kızım sen Müslüman mısın? Müslümanım. Mahallende de cami var mı? Var. Ömründe kaç kere o camiden içeriye girdin? Görmedim ki, gireyim der. Camiye gelince gözünde perde oluyor.

Allah'ı (c.c.) zikre geldiği zaman dilsiz gibi olurlar. Onlara bir kelime söyleyemezsin. "La İlahe İllallah" desen söyleyemezler ve dilleri bunu söylemeye dönmez.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِرَحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ
أَنْسِجْدُ لَمَّا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ٦٠

“Onlara, “Rahmân'a secdeye kapanın denildiğinde “Rahmân da nedir? Senin bize emrettiğine mi secde edeceğiz?” derler ve bu onların nefretini artırır.” (Furkân Sûresi, 60. ayet)

İşte bu gözdeki perdeleri, kulaktaki ağırlığı, kalpteki anlayıssızlığı yenmenin tek yolu “La ilâhe illallah Muhammedur Rasulullah”... Gel de o ağırlığı sök at kalbinden, gözündeki o perdeleri kaldır.

Kalplerinde hastalık var. Bazılarının kalbi mühürlüdür. Bazılarının kalbi de tersüz edilmişdir. Bunlar münafikların kalpleridir. Allah da (c.c.) bu hastalıkları artırır. Kalbi mühürlü olanlar kâfirlerdir, onların iman etmeleri mümkün değildir. Onların kalplerini Allah (c.c.) mühürlemiştir, kalplerini cehenneme atmıştır. Habibim de ki: İster korkut, cehenneme gireceksin de, ister girmeyeceksin de, iman etmezler. Cehenneme de soksan yine iman etmez.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ إِنْذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ
تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ٦

“İnkâr edenleri uyarsan da uyarmasan da onlar için birdir, asla iman etmezler.” (Bakara Sûresi, 6. ayet)

Küfre bak, inatlarına bak, kafirler şeytan gibi bakarlar, şeytan cehennemi ve cenneti gördüğü halde kibrinden dolayı inkâr eder. Çevrendeki insanlara dikkat et, onlara bak yürüyüşü bile farklı, etrafa bakış açısı bile farklı, bakışları bile farklı, nasıl küçümşüyor, nasıl kibirleniyor? Sanki boynuna bir halka geçmiş. Allahu Teâlâ onun kafasına dünyadayken halka geçirmiştir. Ahirette de orijinalini geçirecek.

kafirlerin kalpleri mühürlenmiştir, nasihat, ayet, hadis-i şerif, evliya ve hatta peygamber fayda etmez, onların işi bitmiştir.

Mü'minlerin kalbi nur gibidir. Gözleri görüyor. Bir çiçeğe bakar, çiçeğin Allah'ı (c.c.) zikrettiğini görür. Bir kuşa bakar, kuşun Allah'ı (c.c.) zikrettiğini duyar. Bir böceğe bakar, yaradan nasıl yarattı diye tefekkür eder. Kendi vü-

cuduna bakar, O'nu tefekkür eder, şükür yapar, O'na iman eder ve daha çok kulluk vazifesini yapar.

Ya Rabbi!.. Sen bu bebeği nasıl yarattın? Gözünün önünde bu çocuk nasıl dünyaya geldi? Eğer ki Allah (c.c.), bebekleri annesine babasına bıraksayıdı yüzde doksan dokuz virgül dokuz, bütün bebekler ölürdü. Çünkü hazır gelen bebeğe bakamıyoruz. Hazır dünyaya geliyor, ona bakmakta zorlanıyoruz. De-seydi ki kendi bebeğinizi kendiniz yapın. Anne karnında da kendiniz bakın, suyunu da verin, altını da değiştirin, elini, ayagını ve gözünü ve diğer uzuvlarını da siz yapın, fakat bunu başaramazsınız işte o zaman kadın ve adam birbirini yerler. Onun derdi gözü yeşil olsun, kocası da yok mavi olsun, boyu uzun olsun, karısı yok boyu orta olsun derdi. Benim memleketimde doğsun... vb. Çocuk daha dünyaya gelmeden haşat olur giderdi. Rahmetine bak, bizi hiç elletmiyor. O işe bizi dâhil etmiyor. Allahu Teâlâ hiç kimseye bu gücü vermemiş, "Yaratıcı benim" demiş. Rızka kimseyi dâhil etmemiş, ben veririm demış. Ecele kimseyi ortak etmemiş, benim elimdesiniz demiş. Ne kadar cahiliz değil mi? Ecelimiz de O'nun elinde, rızkımız O'nun elinde, hayatımız O'nun elinde, O'na muhtacız. O'nun verdikleriyle hayatını devam ettiriyoruz. İbadete geldi mi kaçıyoruz, gidiyoruz başkasına ibadet ediyoruz. Bu nasıl bir iş, nasıl bir mantık? Dünyadaki bütün melanetleri yapıyor, bütün günahları yapıyor, sonra başına bir bela, musibet geliyor, söyle düşünmeye başlıyor: "Ya ben dua yapsam Allah (c.c.) benim duamı nasıl kabul etsin ki, bir sürü yaşamışım hep isyan etmişim, hep günaha girmişim, hep inkâr etmişim ama bunu da Allah'tan (c.c.) başka kimse çözemez." diye düşünüyor. "Ne yapayım, ne yapayım? Allah'a ibadet yapayım." Ona öyle geliyor, belki de bu hiç ibadet yapmıyor.

Evliya dua yapsa o duayı Allah (c.c.) kabul eder. Çünkü ömür boyu ibadet yapmış. Ama bir kişi gidip dese ki: "Ben çok üçkâğıtlık yaptım, onun için bana dua edin." O ki gitti, evliyadan dua istedi, Allah'ın (c.c.) sevdigi bir kuldan dua istedi, Allah'ın velilerinden dua istedi. Kalbinden istediği anda Allah (c.c.) o işi çözer. Kafalarınızda görmeyen gözler taşımayalım inşallah, iştieten kulaklar taşımayalım.

Artık söz bitti... Amel, bak şurada on beş gün Şaban, bir ay da Ramazan söyle bir buçuk ay ne olur yani ne olur böyle dolu dolu geçirelim arkadaşlar!

Bir adam bir hapse giriyor. Üç ay yatıyor, altı ay yatıyor. Bir hapse giriyor, senelerce kalıyor, çıkyor diyorlar; "Sen suçsuzmuşsun."

Az bir zaman kaldı... Seneye bir daha yetişir miyiz, yetişmez miyiz belli değil; Ramazan'a da yetişip yetişmeyeceğimiz belli değil. Akşam yattın, sabah

kalktin, gitmişsin. Bu asırda vinlamak çok çabuk ve kolaydır. İnsanlar bir anda elli kişi, altmış kişi, yüz kişi birden gidiyor. Bir tarafta deprem oldu, gidiyor. Bir tarafta sel oldu, gidiyor. Bir tarafta hortum oldu, gidiyor. Ama bizim kapımızı çalmayacağını zannediyoruz. Biz sıranın kendimize geleceğini zannetmiyoruz. Yoğunuz ki, ölüm bile gelse bizi bu işten kurtaramaz zannediyoruz.

Şu adam olsun, bu da adamın ruhu; ikisi beraberken adam bir kıymet ifade ediyor.

Adamın ruhu ayrıldı, gitti. Ortada ceset kaldı, o ceset hiç kimseye lazım değil.

Derviş, açık gözlü bir insandır. Nasıl yapayım da iki rekât namaz kılalım, nasıl diyeyim de bir tane daha “La İlahe İllallah” diyeyim.

Evliyalar dilden zikir yapmazlar, yaparsa da çok azdır. Evliyanın bütün zikri kalbindeder. Senle konuşurken bile zikir yapar, senle konuşurken bile Allahu Teâlâ aklındadır. Çocuğunu severken bile Allah’ı (c.c.) zikir yapar. Bakıldığı zaman ibretle bakar, konuştuğu zaman hikmetle konuşur, sustuğu zaman zikir yapar, konuştuğu zaman zikir yapar, devamlı Allah’ladır.

İşte sen onun için şöyle hesap et: “Ben belki Ramazan’ı çıkaramam. Belki bu benim son Ramazan’ımdır, bu benim son günümdür.” diye yapsan çok ibadet yaparsın. Herkes diyor, “Ben yüz sene yaşayacağım.” Bilse ki son günüdür. Vallahi doktora tutuşa tutuşa gidiyor.

Buraya tipta okuyan bir üniversite talebesi bir çocuk geldi. Çocuk, “Hocam ben kanserim. Ne yapayım, nasıl ibadet yapayım, neler yapayım?” diye soruyor. Tabii paçalar tutuşmuş. Dedim, “La İlahe İllallah,estağfurullah” çek, namaz kıl, sonra dedim oğlum akıllı ol, akılli. Yavrüm! Senin hocaların sana şaka yapmışlar. Sen kanser olsan sana söylemezler; kanserli bir durumun da yok. Çocuk dinlemedi, ölürum diye ibadete yükleniyor. On beş gün öyle gitti, on beş yirmi gün sonra tahlil sonuçları geldi, bir de gördü ki sağlammış. Sen nerede sağlamsın? Allahu Teâlâ diyor ki:

وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا

“... İnsan zayıf yaratıldı.” (Nisa Sûresi, 28. ayet)

شَمَّ انْكِمْ أَيْهَا الْخَالُونَ الْمَكْذُوبُونَ ﴿٥١﴾ لَا كُلُونَ مِنْ
شَجَرٍ مِنْ زَقْوَنٍ ٥٢

“Sonra siz ey haktan sapań yalanlayıcılar! Mutlaka (cehennemde) bir ağaçtan, zakkumdan yiyeceksiniz.” (Vâkı'a Sûresi, 51-52. ayetler)

فَمَالِؤُنَ مِنْهَا الْبُطُونَ ٥٣

“Karınlarınızı ondan dolduracaksınız.” (Vâkı'a Sûresi, 53. ayet)

فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ٥٤

“Üstüne de o kaynar sudan içeceksiniz.” (Vâkı'a Sûresi, 54. ayet)

فَشَارِبُونَ شُربَ الْهَيْمِ ٥٥

“Kanmak bilmez susamış develerin suya saldırışı gibi içeceksiniz.” (Vâkı'a Sûresi, 55. ayet)

Boşuna hoplayıp zipliersiniz. Allah (c.c.) ne yapacağımı biliyor mu? Biliyor. Gavur niye düzelmeyorsun? Böyle giderseniz kaynar su içeceksiniz, develerin su içtiği gibi içeceksiniz diyor. Deve bir daha çölde su bulamam diye depoyu dolduruyor. O kâfirler öyle içecekler ama o su böyle büyük, böyle fokur fokur kaynıyor, onu içecekler. Bir daha Allah (c.c.) benim ne yapacağımı biliyor mu diyenlere şöyle deyin evet biliyor. Sen mü'min misin, gavur musun? Mü'minim. Senin sonunu ben de biliyorum. Bak cennete gideceksin.

Yok ateistim diyorsan. Ne yaparsan yap, nereye gidersen git, senin sonun budur. Kaynar su içeceksin, bak ciğerlerin parça parça olacak. Zakkumu yiyeceksin, üstüne de su içeceksin. Ben istemiyorum böyle olsun. O zaman bu sayfayı oku.

Hz. Ömer'e (r.a.) demişler, “Buraya girme. Burada veba hastalığı var.” Mübarek acaba bu şehrə girsem mi girmesem mi diye tereddüt etmiş. Hz. Ömer (r.a.), “Bana Bedir ehlini çağırın.” demiş. İstişare yapmış, bakmış görüş bir olmadı.

Herkes farklı bir şey söylüyor. Sahâbîleri çağrırtmış, hepsiyle istişare yapmış, yine görüş birliğine varamamış. Kendi içtihat yapmış. Hz. Ömer (r.a.), "Bu vebâlı olan şehrə ben girmeyeceğim." demiş. Oradakiler demişler ki: "Mü'minlerin emiri Allah'ın (c.c.) kaderinden mi kaçıyorsun? Sen ölürsen ölürsün, kalırsan kalırsın." Hz. Ömer (r.a.), "Hayır! Bak iki tane dağ: Biri otlak, biri kuraktır. Çoban burada da sürüsünü oltatsa Allah'ın (c.c.) kaza ve kaderiyle olatır. Kurak yerde de oltatsa Allah'ın (c.c.) kaza ve kaderiyle olatır. Ben girmiyorum." demiş. Daha sonra bir sahâbî gelmiş, hadis rivayet etmiş. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurdu ki: "Bir yerde veba varsa oraya girmeyin. Ama veba bulunduğuınız şehirde ise burayı terk edip dışarı çıkmayın." (Buhari, c. 9, h. no: 1417, s. 206, 207) Hadisi öğrenmiş. Yaptığı içtihad Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hadisine uygun düşmüştür.

Sen bir şehrə geldin, duydun ki bir bulaşıcı hastalık var, oraya girmeyeceksin. Ben gireyim, ne olursa olsun demek caiz değildir. Ama bulunduğu bölge de varsa o zaman da çıkmayacaksın. İşte kim sonum ne olacak derse Kur'an'a baksın. Benim başıma ne gelecek diyen yine Kur'an'a baksın. Öncekiler nasıl oldu, yine Kur'an'a baksın. Bunlar nasıl olacak? Şöyledir, Kur'an'da anlatılan şudur: Cebrail (a.s.) geliyor, şehri kanadıyla söyle bir tutuyor, böyle ayağa kaldırıyor, ondan sonra bırakıyor Allah'a (c.c.) isyan edenlerin sonu, cezası budur. Ondan sonra git de hesabını gör.

Bu dünya bir ölüm vadisidir. Bu dünyaya giren ağlar, çikan ağlar. Yollar uzun ve tehlikelidir. Duran ağlar, geçen ağlar. Rabbine yaklaşmaya vesileler ara. O'na kavuşan ağlar, isyan eden ağlar. Fanilere gönül verme. Bu bir nefestir. Bu nefesi alan ağlar, veren ağlar. Mevla'yı seven kullar gece gündüz daim ağlar. Isyan edip hakkı unutan dünyada da, ahirette de ağlar. Allah razı olsun. Allahu Teâlâ yâr ve yardımıcınız olsun. Dünyada mübarek etsin, ahirette de mübarek etsin. Her türlü tehlikeden muhafaza eylesin.

Yani kalp öyle bir şeydir ki; her şeye meyil eder. Dünya ve ahirete meyillidir. İsyana da meyleder. İbadete de meyleder. Bunu alıştırıp, eğitip yetiştirmek lazım. Bunun zenginlikle, fakirlikle alakası yoktur. Bakarsın çok fakirdir, o haliyle isyan eder. Başkası çok zengindir, o haliyle isyan eder. Kalbinin bir eğitilmesi lazım, alıştırılması lazım, nefsinin terbiye edilmesi lazım, nefsin düzeltilmesi lazım. Bakıyorsun adamın hayatında düzeltme yok, kendisi çalışmıyor ki düzeltebilsin.

Bu iş planlama ile olur. Ancak planlamaya ortaya çıkarırsın. Senin kendine ait bir planın olacak, kendine ait bir hedefin olacak, kendine ait bir öngörülerin olacak. Tek bir hedef, tek bir amaç için çalışıyor, orada yanılıyoruz. Çocuğumuz için koyduğumuz hedefi ortaya koyalım: Ortaokulu, liseyi ve üni-

versiteyi bitirsin, tamam bunları yapsın sonra evlensin, çoluk çocuk sahibi olsun, güzel bir hayat yaşasın. Sonra ne olacak? Sonrası yok. İşte burada film koptu. Sonra biz diyoruz ki biz çocuğu yetiştiriyoruz, sen diyorsun ki ben çocuğu yetiştiriyyorum. Vallahi de sen çocuğu yetiştiremiyorsun, billahi de sen çocuk yetiştirmiyorsun.

Ben de böyle zannettim. Ben de ayet anlattım, hadis anlattım. Kur'an okudum, söyledim. Çocuk yetişıyor zannediyorum. Kurt içeriye girmiştir. İçeride başka yetiştirciler de var. Sen anlat, de ki: "Zina haramdır, yasaktır, kötüdür." Çocuk okula gittiğinde orada birisi bir göz kirptığında o zinayla ilgili bütün ayetleri unutuyor. Sen söyle, şunu yapma haramdır, bunu yap bu helaldır. Demek ki bizden başka bizim çocuklarınımıza yetiştirenler de var. Çocuk onları da alıp onlara da değer verdiğiinde, yetiştiğinde karşımıza acayıp bir varlık çıkarıyor. Ondan sonra kendi kendimize düşünüyoruz, "Ben nerede hata yaptım, benim yanlışım neydi?" önce Allah'ı (c.c.) öğrenecek, Kitabullah'ı öğrenecek, Rasulullah'ın (s.a.v.) sünnetini öğrenecek, Allah'ın (c.c.) dinini öğrenecek, hellali öğrenecek, haramı öğrenecek ve bu şekilde eğitilerek, bu şekilde muhafaza edilerek inşaallah Allah'ın (c.c.) yardımıyla kurtarılabilir. Yoksa mühendis, doktor, öğretmen olmakla bu iş olmuyor. Sorun var; sevgi ve şefkat vereceğiz. Yaradani tanıtacağız, Peygamber'i tanıtacağız, ortam hazırlayacağız, O'nun ilmini vereceğiz ve kişinin böylece uygun olmayan ortamlarda bulunmasına müsaade etmeyeceğiz.

Bugün bir yerde konuşuyorlar. Biri diyor ki: "Sen bu ülke için ne yapıyorsun?" Diğerisi de diyor ki: "Sen bu ülke için ne yapıyorsun?" Herkes bir şey anlatıyor. Bu ülke için, vatan için, millet için, devlet için her yerde geçerli olan bir şey vardır; insan yetiştirmek. Yetişen biri vatanını sever, milletini sever, ülkesini sever.

Bozguncular bunu çok iyi yapıyorlar. Bozguncular bozmak, kırmak, dökmek için yapıyorlar.

Sen de tam tersine onu düzeltmek için, hidayetine vesile olmak için bu şekilde yaparsan ancak kurtarabilirsın. Allah yardımcıınız olsun. Yani bu ahır zamanda hepsi birbirine karışmış. Ahır zamanın en büyük alâmeti; şeytanları evliya, evliyaları da şeytan gibi göstermektir. Bu, ahır zamanın fitnesidir. "Bu şeytandır" desen, onun şeytan olduğuna inanmıyor bile, diyor ki: "Bak ne güzel geziyorum, tozuyorum, yiyyorum, içiyorum. Bu adam benim hakiki dostum." Kafayı çekiyor, her türlü melaneti yapıyor ama onun cenneti bu dün yadadır. Ahirette bir nasibi yok.

Kur'an-ı Kerim'de böyle bazı insanlar var. Onlar derler ki: "Allah'ım! Bana

sadece dünyada ver. Dünyalık mal, mülk, evlat bana hep dünyalıkları ver. Bazı insanlar da vardır; onlar da der ki: "Allah'ım! Bana dünyada da ver, ahirette de ver." O sadece dünyada isteyenlerin ahirette bir nasipleri yoktur. "Sadece bana dünyada ver" diyenlerin planları dünya üzerinedir. Kurallarını, planlarını geçici hayat üzerine kuranların ahirette bir nasipleri yoktur. Allah (c.c.) buyuruyor ki:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْأَخْرَةِ نَزْدَ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ
حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ۚ

"Kim ahiret kazancını isterse onun kazancını artırırız. Kim de dünya kazancını isterse ona da istediğiinden veririz, fakat onun ahirette hiçbir hayatı yoktur." (Şûrâ Sûresi, 20. ayet)

Bize, bizim dünürler geldi. Kız istemeye gelmişlerdi. O zaman böyle mevzular açıldı. Dünürün kardeşi dedi ki: "Nereye yani hangi tarikata bağlısun?" Biz de dedik ki: "Cemil Efendi'ye (k.s.) bağlıyız." Dünürün kardeşi dedi ki: "Bak! Ben Cemil Efendi'yi (k.s.) tanıyorum. Ben hacda TIR şoförüydüm. Bir Hacı Efendi ile tanıştım. Hacı Efendi bana tarikat dersi verdi. Bir de bana nasihat etti. Cemil Baba (k.s.) dedi ki: "Kuş iki ayakla yürür, kuş iki kanatla uçar. İnsan iki ayakla yürür. "Kuş iki kanatla uçar"ın manası şudur: Bir kanat dünya olacak, bir kanat ahiret olacak. "İnsan, çift ayakla yürür"ün manası şudur: İnsanların bir ayağı dünya olacak, bir ayağı da ahiret olacak. İnsan, tek ayakla yürümez, tek kanathı kuş uçar mı?" dedi. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَى أَثَارِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ
وَاتَّبَيْنَاهُ الْأَنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً
وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا

"Sonra onların izinden peygamberlerimizi peş peşe gönderdik. Ar-kalarından Meryem oğlu İsa'yı da gönderdik, ona İncil'i verdik, ona uyanların kalplerine şefkat ve merhamet yerleştirdik. Kendilerinin icat ettikleri ruhbanlığa gelince, biz onlara bunu emretmemiştik..." (Hadîd Sûresi, 27. ayet)

Hristiyanların yaptığı ruhbanlığı, papazların yaptığı ruhbanlığı biz onlara emretmedik. Ama onlar ruhbanlığı icat ettiler, ruhbanlık yaptılar. Ama daha sonra ruhbanlığa da riayet etmediler ve helak olup gittiler. Çünkü ruhbanlıkta evlenmek yok, çalışmak yok, dışarı çıkmak yok, şu yok, bu yok. Biraz önceki anlattığım misale geldi. Bir saat aç durdular, iki saat aç durdular, üç saat aç durdular ama mide isteyecek. Sonra gözü haramı, helali görmüyor. Allah (c.c.) evlenmeyi helal kılmış. Adam diyor ki: "Evlenmek yasak." Bu adam evlenmeden ne kadar durabilir?

"Benim ümmetim de ruhbanlık yoktur. Benim ümmetim cihat edecek. Eline kılıçını alacak, cephede gezecek, anlatacak, zalime haddini bildirecek, mazlumun hakkını alacak. Güçlen alınır, bu kuvvetlen alınır. Devlet ne kadar güçlü olursa halk o kadar rahat eder. Devlet zayıfa uğradı mı halk da perişan oldu, gitti. Irak'ta gördük işte, Irak'ın halini gördük; devlet yok, başta da kimse yok. Amerika gelmiş işgal etmiş, bütün her tarafı alıp cebine koymuş.

Hz. Muhammed (s.a.v.) bir zata rastladı ve ona dedi ki:

- Sen evli misin, bekar misin? Adam:
- Ya Rasulallah! Ben bekârım. Hz. Muhammed (s.a.v.):
- Peki maddî durumun nasıl? Adam:
- Çok iyi ya Rasulallah malım, mülküm, servetim var. Hz. Muhammed (s.a.v.):
- Niçin evlenmiyorsun?

Sorunun Rasulullah'tan (s.a.v.) geldiği belli, hadisin sahih olduğu da belli. "Ümmetimin en şerlileri bekârlardır. (Tecrid, c. 2, s. 343) Ümmetin en şerlileri, bekâr olup evlenmeyeen insanlardır. Parası, mali, serveti var ama evlenmiyor. Böyle de ölüürse bu şerli bir adamdır. Öyle ise evlen, çolügen çocuğun olsun; ye, iç, gez hatta maddi imkanın varsa bir fakir Müslüman'ı evlendir.

Bir genç var, evlenemiyor. Ben de vakfa yazmışım. Yedi-sekiz tane madde var, bazları böyle... Yeni gelenlerin ilgisini çekiyor. Hemen böyle okuyorlar; cami yaptırırmak, külliye yaptırırmak, üniversite kurmak, evlendirme fonu... Biri de evlendirme fonunun ne olduğunu sordu. Dедим ki: "Gençler oluyor evlenemiyorlar ise onlara maddî destek toplayıp evlendireceğiz." Hiçbiri demiyor ki: "Bir tanesini de ben evlendireyim." İşte onlar ehl-i dünyadır. Peki sen sorsana, bu hangi gençtir? Allah rızası için bunu evlendireyim, zinaya düşmesin, yanlış yola gitmesin diyen yok.

Adam, dükkâna tatlı almaya gitmiş. Bir de bakmış, kapıdan içeriye bir adam geldi. Elinde de poşet var. Adam: "Abi, ben dilenci değilim. Sizden bir şey de istemiyorum. Beni bir dinleyin." Sonra o adam, ona tatlı alsın diye para

vermiş. Adam tatlıyı almış, sonra hem küfür ediyor hem de poşete dolduruyor.

Biri geldi, dedi ki: "Hocam, başörtüsüyle ilgili başkalarına da sordum ve araştırdım. Ve şöyle bir sonuca ulaştım; 'böyle bir şey yok.' Ben de başımı açtım."

Peki kızım; o adama sordun, bu adama sordun... Hiç Hz. Muhammed'e (s.a.v.) sordun mu? Bu dini getiren, bu dini tebliğ eden... Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hanımı, kızıvardı (Allah onlardan razı olsun). Mü'minlerin hanımları, sahâbîlerin kızlarıvardı. Onlar nasıl yaptılar? Hz. Aişe (r.a) başı açık mı gezdi, yoksa başı kapalı mı gezdi? Bak! Sen soruyu yanlış şahsa sormuşsun. Soruyu İmam-ı Azam'a (rh.a.), İmam-ı Şafii'ye (rh.a.), İmam Malik'e (rh.a.), İmam-ı Hanbel'e (rh.a.) sorsaydın sana farklı bir cevap verilirdi.

Bak kızım! Kim diyor ise: "İslâm'da namaz, İslâm'da örtünme ve İslâm'da zikir yoktur veya İslâm'da hac yoktur." Ondan kaç. İslâm'da o zaman geriye ne kaldı? Bunların proje olduğunu anlamadın mı? Hepsine birden dese ki: "Bunların hiçbirisi İslâm'da yoktur." Kimse inanmaz.

Bir grup ilahiyatçı profesör diyor ki: "İslâm'da namaz yok." Allah (c.c.) diyor ki:

"Namaz kılın..." (Bakara Sûresi, 43. ayet)" Adam diyor ki: "Böyle bir şey yok." Ayette deniliyor ki:

وَلِيَخْرِبُنَّ بِخُمْرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ

"...Başörtülerini ta yakalarının üzerine kadar salsınlar..." (Nur Sûresi, 31. ayet)

Bazı insanlar ilahiyatçı, etiketini kullanıyor, diyor ki: "Hayır." Zikir yap diyorsun, yine diyor ki: "Zikir de yok." Namaz kıl diyorsun, yine diyor ki: "Namaz da yok." Oruç tut diyorsun yine diyor ki: "Oruç da yok."

Bu din değil ki. Bu dindir ama bizim dinimiz değildir. Namaz olmayan, oruç olmayan din olabilir mi?

Kızım!.. Bu kadınların örtülmesi meselesi var ya İslâmîyet'ten önce de vardı. Bak Hristiyanlara, onlar da örtülüdür. Sonradan değiştirmişler, nefislerine uymuşlar, orası ayrı meseledir. Yahudilere bak, onlar da örtülüdür. Yani örtünme her peygamber döneminde vardı ve buna karşılık olarak da yine her dönem inkarcılar iş başında idi . Allahu Teâlâ, bütün kavimlere peygamber gönderdi.

وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا

“...Biz, bir peygamber göndermedikçe azap edici değiliz.” (İsrâ Sûresi, 15. ayet)

Onlara da peygamber geldi, anlattı. Allah'ın (c.c.) emirlerini, nehiyelerini söyledi. Bazıları bu yolu tuttu. Bazıları da tutmadı, bazıları değiştirdi, bazıları kafalarına göre hareket etti. Ama peygamber görevini yaptı ve gitti. Bu gün İslâm geleli bin dört yüz kusur yıl olmuş.

Ona buna soracağına açıp da Kur'an'a baksaydın. Tefsire, fikih kitaplarına baksaydın. Ama onlara bakmak işine gelmiyor. Sonra baktım inat edecek, ara verdik. Dedim ki: “Tövbe yapalım. Bir de kolay ders vereyim, bunu da zikret kafan düzelir.

Allah'a (c.c.) şükürler olsun ki âlimler, evliyalar, Allah dostları ve mürşid-i kâmiller var. Onlar; kâfirlerin önünde böyle dağ gibi duruyorlar. Bundan dolayı kafirler Kur'an'ı tahrif edemiyorlar. Ama kafalarda hep bir algı oluşturuyorlar. “Örtüsüz bir Kur'an-ı Kerim olabilir, namazsız Kur'an-ı Kerim olabilir, peygambersiz bir Allah (c.c.) olabilir.”

Peygambere inanmam ama Allah'a (c.c.) inanıyorum.” Bu kimin oyunu olabilir? Allahu Teâlâ, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ismini kendi isminin yanında zikir etmiştir; “La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah” diyor.

Hz. Muhammed (s.a.v.), Ebû Bekir Siddîk'a bir yüzük verdi. Ona dedi ki: “Bu yüzüğü al ve bu yüzüğün üzerine La İlahe İllallah yazdır.” Ebû Bekir Siddîk gitti, yüzüğü yaptırdı. Yüzükçüye dedi ki: “Bunun üzerine La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah yazdır.” Yüzükçü işini bitirdi Hz Ebu Bekir Yüzüğe baktı, üzerinde “La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah Ebû Bekir Siddîk” yazıyor. Sonra yüzüğü aldı, Rasulullah'a (s.a.v.) götürdü. Rasulullah (s.a.v.) yüzüğü aldı, baktı ki yüzüğün üzerinde “La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah Ebû Bekir Siddîk” yazıyor. Rasulullah (s.a.v.), “Ya Ebû Bekir (r.a.)! Ben sana La İlahe İllallah yazdır dedim sen Muhammedur Rasulullah da yazdırmışsin.” Ebû Bekir Siddîk da, “Ey Allah'ın Rasulü! Sen bana La İlahe İllallah dedin. Ama sizin isminizi Allah'ın (c.c.) isminden ayrı düşünmeye dayanamadım. Muhammedur Rasulullah'ı da ben yazdırıldım.” Rasulullah (s.a.v.), “Onu yazdırıldın, bu Ebû Bekir Siddîk'i niye yazdırıldın?” Ebû Bekir, susmuş. Cibrail (a.s.) gelmiş, demiş ki: “Ebû Bekir Siddîk'i ben yazdırıldım. O nasıl ki senin ismini Allah'ın (c.c.) isminden ayırmadı. Biz de Ebû Bekir'in (r.a.) ismini senin isminden ayırmadık.”

Sahâbîler Allah'a (c.c.), Rasulullah'a (s.a.v.) ve Kur'an'a âşık oldular. Sahâbîler bizim hakkımızda bir ayet inerse biz ne yaparız diye tir tir titriyorlardı. Eve gittiklerinde, Peygamberi hemen özlüyorlar. İşe gittiklerinde yine O'nu özlüyorlar ve hemen koşup yanına gidiyorlar. Nöbetleşe çalışıyorlar, biri geliyor biri gidiyor. Anam babam sana feda olsun Ya Rasulallah!

Allah (c.c.) kur'an da İyilik yapmayı emretti. Fuhuş ve isyanı da nehyetti Kur'an'da adaletli olayı emrediyor. Hem de orada yazdı. Şimdi nasıl olacak? kişinin yapmasına imkân vermedi. "Ben adaletli olacaktım da Allah (c.c.) benim adaletli olmama imkân vermedi." Bu boş bir Savsatadır. "Ben fuhuş yapmayacaktım da işte Allah (c.c.) böyle takdir etti, ben de öyle yaptım." Bunu sana yasaklıyor, yapma dedi. Yetim malî yiyen bir adam benim kaderim hırsızlığı, yetim malî yemekti diyebilir mi? Allah (c.c.) bunu nehyetmiş ama imtihan olduğu için yetim malî yiényi de yaratıyor, yetimin başını okşayarı da yaratıyor. Yani hiç kimse başkasının yüzünden cezalandırılmıyor. Ceza-landırılan bir adamı getir. Ona sor, "Sen ne yaptın?" Ben bu cezayı hak ettim diye itiraf eder. Bak insanlar bilmezler, insanlar dış görünüşüne bakarlar ve aldanırlar. İyi bir insan şöyle güzel bir insan veya böyle temiz ve dürüst bir insandi derler. Halbuki biraz aşağıya in bakalım, toprağın altında yani kabir aleminde neler var neler. Orda Allah'la (c.c.) baş başa kaldığı zaman der ki: "Ben bunu yaptım." Burada kimse suçunu Allah'a (c.c.) atmıyor.

Bu kafirler ve münafiklar Allah'a (c.c.) da inanmıyor ama bir günah keçisi de bulması lazım, o zaman bunlar diyor ki: "Allah (c.c.) benim ne yapacağımı biliyordu, ben de öyle yaptım." Bunu yaparken aklın başında mıydı? Evet. İşte onlar işine geldiği zaman kendi aklına güvenip davranışları işine gelmediği zaman şunu Allah'a atarlar.

Şimdi Allah (c.c.) ticareti helal bırakmış, faizi de haram kılmış. O gidiyor, faize saplanıyor. Rızkını helalinden arasana.

Nikâh helaldır, pak ve temiz eşler beraber olacak, Allah (c.c.) seni yaratmış. Erkeğin duygularını, düşüncelerini bilindiği gibi Kadının duygularını da biliyor. Nikâh yapın, evlenin demiş. Bir de eşler beraber olsalar, muhabbet etseler ve birlikte ona bir şeyler yapsalar onda da onlara sevap vardır. Fakat insan ihtiyacını haramdan gidermeyi tercih etse Lakin aynı fiili yapıyor. Birinde Allah'ın (c.c.) rızası var, birinde Allah'ın (c.c.) rızası değil, Allah'ın (c.c.) gazabı var.

Yani helak olan kavimlerin kaderi helak olmak değildi, onları helak eden amelleriydi.

فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ

“... Artık ölçüyü, tartıyı tam yapın...” (A'râf Sûresi, 85. ayet)

وَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

“... Bakın, bozguncuların sonu nasıl oldu!?” (A'râf Sûresi, 86. ayet)

İşte onlar bu günahı yaptılar, ondan dolayı helak oldular. Haşa Allahu Teâlâ'nın canı sıkıldı, Azrail'le (a.s.) “Git bunları öldür” dedi ve Azrail (a.s.) de gitti ruhlarını kabz etti.

Onlar ahirette dirildiklerinde, “Ya Rabbi! Biz ne yaptık da sen bizi helak ettin?” diye soracaklar. Adama sormazlar mı? Size peygamber gönderdik ve Peygamberiniz diyor ki: “İman edin.” sizler etmiyoruz dediniz. Yav peygamberler sizlere helak olacaksınız, ölüm hak öleceksiniz başınıza taş yağacak dediğinde. Onlar Sizler, “Başımıza taş da yağısa da, tufanda boğulsak ta yine sana inanmayacağız” dediniz. Sonra bu inkarcıların başlarına çeşitli müsbetler geldi ve helak oldular.

İşte sana kader ve kazayla ilgili soru sorana de ki: “Sen helak olan kavimleri biliyor musun?” Biliyorum diyecek. Sonra de ki: “Peki ne suçu vardı da helak oldular?” Söyledeyecek ki: “onların işlediği şuçlar budur.” Onlar Allah’ın (c.c.) huzuruna çıktıklarında hiçbir şey söylemeyecekler. “Ya Rabbi! Senin yüzünden bu günahı yaptık, “Ya Rabbi! Senin yüzünden böyle yaptık.” diye söylemeyecekler. Hadi bu suçu ve günahı yaptın, niye tövbe yapmadın?

Bir de şöyle bir durum var: Allah (c.c.) o kadar merhametli ki, bir gün, beş gün, on gün süre tanımıyor. İnsanlara öleceği son güne, son saniyeye kadar tövbe için mühlet veriyor. İnsanlar tövbe yapar diye. Diğer türlü olsaydı Allah (c.c.), “Niye tövbe yapın?” derdi. Bunu böyle yarattım; içkici, kumarcı...vb. Bu böyle gitsin. Bu da ibadet ediyor, buda böyle gitsin demiyor.

Allah (c.c.) diyor ki:

اَلَا مَنْ تَابَ وَامَّنَ وَعَمِّلَ عَمَلاً صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ٧٠

Ancak tövbe edip de inanan ve salih amel işleyenler başka. Allah, işte onların kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. (Furkân Sûresi, 70. ayet)

Sen niye böyle yapmıyorsun, niye tövbe yapmıyorsun, niye iman etmiyorsun? Allah(c.c.) Tövbe kapısını insanın öleceği güne kadar bekletiyor. İnsanoğlu son nefeste yani bir saniyesi kalsa bile ölmeden önce “Ben pişmanım Ya Rabbi!” dese tövbe geçerlidir. Ölmeden bir gün önce kâfir bir İnsan tövbe etse tövbesi geçerlidir.

Peygamber Efendimiz'in zamanında bir adam gelmiş. Adam hemen iman etmiş ve savaşmış. Bak bir vakit namaz kılmamış, savaşta şehit olmuş ve cennete gitmiş. Namaz kılmasına bile fırsatı olmamış yani bu adam savaş halinde Allah'a ve Rasulullah'a iman ettim demiş, savaşmış ve orada şehit düşmüş, cennete gitmiş, işte bu tercihtir.

İnsanların en büyük ihtiyacı ilmidir. Araba, ev... Bunlar ihtiyaç değil, senin ilmin olursa son model arabaya binersin, ilmin olursa çok güzel bir evde oturursun, ilmin olursa rızık da olur. İlim de bir rızıktır. Sen şimdi yüksek lisans yapsaydın, doktora yapsaydın, üç tane yabancы dil bilseydin aynı parayı mı alırdın?

Müslümanlar, insan öldürmek için çarpışmaz ve harp etmezler. Ülkeleri işgal edeyim, bunun bunların petrolünü alayım, yer altı zenginlerini alayım ...vb. diye çarpışmaz. Ama firavun ve firavun zihniyetindeki insanlar gider, Ülkeleri işgal eder, bir de dönüp seni suçlar. Adamın ülkesini işgal ediyor, yeraltı zenginliklerini alıyorlar. Dünyanın birçok ülkesini Irak'ı, Suriye'yi Mısır'ı, Pakistan'ı, Lübnan'ı ...vb bir çok ülkeyi işgal ediyor. Bir de gidiyor oradaki Müslümanlara hücum ediyor. Oradakilere yapacağı zulmü yapıyor, yetmiyor; Orda büyük tahrifatlar yaparak bu tarafa geliyor. Bu tarafta da bizi katledecek. Nasıl ki imanlı müslümanlar harekete geçti, bize diyorlar ki: “Durun durun. Siz terör yapıyorsunuz.” diyorlar. Terörü yapan asıl sizsiniz. İşte bunlar firavunun ordusudur. Kim ki zulüm yaparsa, kim ki insanları katlederse, kim bir insana haksızlık yaparsa o firavunun ordusudur. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

١٨ هَلْ أَتَيْكَ حَدِيثُ الْجَنُودِ ﴿١٧﴾ فَرْعَوْنَ وَثَمُودٌ

“(Ey Resûlüm!) Sana o orduların, Firavun ve Semûd'un (helâk oluş) haber(ler)i geldi mi?” (Bürûc Sûresi, 17-18. ayetler)

Semud kavmi gökdelen yapmış; kayaları oymuş, kayaların içerisinde de bağlar, bahçeler...vb Zenginlikler vermiş. Allahu Teâlâ verdikçe bunlar azmışlar. Aynı şimdikiler gibi; onu yapıyor, bunu yapıyor. Sonra diyor ki: “Tamam her şeyi ben yapıyorum.” Hâlbuki sen her şeyi yapıyorsun ama sen ancak Allah'ın (c.c.) sana verdiği imkânla yapıyorsun. Allah'ın (c.c.) sana verdiği bir vakit vardır ve bu zaman da sınırlıdır. Sen ancak o vakit içinde yapıyorsun.

İnsan da böyledir. Bir bakarsın fakirdir. Beş kuruşluk bir şeyi yoktur; ne evi, ne barkı, ne malı, ne mülkü ne de sultanatı... Allah (c.c.), ona biraz imkân verir ve onu biraz zenginleştirir, biraz durumu iyi oldu mu! Hemen sapıtmaya başlar. Allah'ı (c.c.) unutur. Biraz ayağı yere bastı mı der ki: “Ben yaptım.” Sen ya yaptıysan git bir tane daha yap fakat yapamaz.

Sahte şeyhler var. İhlaslı bir dergâhlara gittiklerinde bakıyorlar şeyhlere başına bir tane sarık koyuyorlar. Şeyh cübbe giyiyor, o da hemen cübbe giyiyor. Sonra diyor ki: “Tamam ben de oldum.” İki gün sonra foyası meydana çıkıyor.

Allahu Teâlâ geçici bir imkân verir. Firavuna da bu imkanı verdi; ordular yaptı, her tarafı aldı, insanları köleleştirdi...vb bir çok kötülükler yaptı Sonra da azap içinde öldü gitti.

Şimdi sen düşünsene. Adamın atom bombası var. Atsa binlerce insanı öldürür. Denizaltısı var, uçağı var. Bütün bu mal mülk, servet insanın kibrini artırıyor, gururunu artırıyor, Allah'a (c.c.) daha da isyan ediyor.

Kaç metre boyunda, kaç metre derinliğinde gemiyi yapmış. Sonra demiş ki: “Bu gemiyi Allah (c.c.) bile batıramaz.” Haşa ve kella, ondan sonra suya ilk çaktığı seferde suyun dibine batmış. Hâlâ nerededir belli değil. Habibim, Ahmed, Rasûlüm, Ya Muhammed (s.a.v.)...

١٣٨ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُونَ عَلَيْهِمْ مُضِبِّحِينَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

“Siz de sabah akşam onların yurtlarından gelip geçmekteiniz. (Bunları görüp de) aklınızla değerlendirmiyor musunuz?” (Sâffât Sûresi, 137-138. ayetler)

Sabah akşam daha önce onların yaşadığı memleketlerinden geçip gidiyorlar ve sefere çıkmıyorlar, Lut kavminin yaşadığı yeri görüyorlar, Ad kavminin yaşadığı yeri görüyorlar ve Semud kavmini yerini görüyorlar; hep harabe olmuş, geride bir şey kalmamış.

٢٠ بِالذِّينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ۖ وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ

“Doğrusu inkârcılar bir yalanlama içindedirler. Oysa Allah onları ar-kalarından kuşatmıştır.” (Bûrûc Sûresi, 19-20. ayetler)

Firavunun, Hâmân diye bir yardımcı vardı. Ona dedi ki: “Bana bir kule yap.” O kuleye çıkayım, bakayım Mûsâ’nın (a.s.) ilahını görmek istiyorum.” Az-ginliği bak, şımarıklığa bak.

Kafirin biri çıkmıyor Yok senin ekonomin ile oynarım, yok senin şu düzeyinle oynarım. Bir kere oyna ve sonucunu gör. Sen de kurtul, biz de kurtulalım. Ama öyle olmuyor işte Müslümanlar neyi var neyi yok devletlerine verecekler. Bir anda herkes malını ve canını verircesine vatanına, milletine ve ülkesine sahip çıkacaktır.

Biz, Allah'a (c.c.) inanan insanızız. Allah (c.c.) izin vermedikçe hiçbir mu-sibet bize isabet edemez. Rabbîlâemin hikmeti gereği; bizi esir de yapabilir, mağlup da yapabilir, galip de yapabilir, başarı da veya başarısızlık da verebilir. Ama bildiğimiz bir şey var; galip gelecek olan Allah'ın (c.c.) taraftarlarıdır.

Bu adamlar Hz. Peygamber'in (s.a.v.) önüne atları sürdürüler ama hiçbir sahâbî yerinden kıldırmadı, olduğu gibi kaldılar. Hudeybiye'de korku veriyorlar ki; burdaki sahâbîler kaçın, gitsinler fakat onlar kaçmadılar.

Hz. Peygamber (s.a.v.) hudeybiye savaşında Hz. Osman'ı Mekke'ye elçi olarak gönderdi. Sonra sahâbîlere Hz. Osman (r.a.) şehit edilmişdir diye asılsız bir haber geldi. Peygamber efendimiz (s.a.v.) O haberi alınca semura ağacının altında elini uzattı, “Bana biat edin. Bu kâfirlerle ölümüne çarpışacağız.” dedi. Burada Üç yüz kusur sahabe vardi. Hepsi geldi Hz. Peygamber'in (s.a.v.) elini tuttular, biat ettiler. Tüm sahabenin Üzerlerinde ihraam vardi. Savaş için gelmemişlerdi. Sadece Kâbe'yi ziyaret edecekler ve doneceklerdi. Resurullah diyor ki Ama ne şekilde gelirsem geleyim, siz benim bir sahabemi öldürmezsiniz. Birimizi öldürmeniz hepimizi öldürmüş gibidir. Size savaş açarız dediler ve gelip Hz. Muhammed'in (s.a.v.) elini tuttular, biat ettiler. Hatta Hz. Osman (r.a.) orada olmadığı için Hz. Peygamber (s.a.v.), “Ya Rabbi! Bu el de Osman'ın elidir.” dedi kendi elini kendisiyle biat ettirdi müşrikler hiçbir şey

yapamadılar ve anlaşma yaptılar. Allahu Teâlâ buyurdu ki:

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ

“Sana biat edenler ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onlarıın ellerinin üzerindedir...” (Fetih Sûresi, 10. ayet)

Mü'minler hak bir yolla gittikleri zaman Allah'ın (c.c.) eli yani; rahmeti, bereketi, kudreti, azameti ve yardımcı onlarla beraberdir. Ama ne zaman ki Kur'an'ı kenara bıraktı, dini, İslâmi', imanı kenara bıraktı; işte o zaman şeytanlarla beraber oldular. Bunlara Allah'ın (c.c.) yardımcı ve nusreti asla ve kata gelmez. İşte Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

٢٠ بِلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ۖ ۗ وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ

“Doğrusu inkârcılar bir yalanlama içindedirler. Oysa Allah onları arkadaşlarından kuşatmıştır.” (Bürûc Sûresi, 19-20. ayetler)

Allah'ın (c.c.) kudreti, azameti ve büyülügü yanında sen kimsin, sen nesin, senin orduların ne işe yarar ki?

Şu mesele nasıl olacak, bu mesele nasıl olacak diye bana soruyorlar. Bana ne soruyorsunuz Kur'an'ı oku, orda yazıyor. Firavunun ordusunun nasıl helak olduğunu Semud'un ordusunun nasıl gazaba uğradığını yazmış. Allah (c.c.) onları yakaladığında hiçbir şey onları kurtaramaz; onlara ne malî bir fayda verdi ne de evladı bir fayda verdi.

Eskiden insanların çokça oğulları olurdu; on beş, yirmi, otuz... Çok çocuk yaparlardı. Çevresi geniş olsun. Çok çocuk ona sahip çıkardı. Adamın belki on beş tane oğlu var, ona güveniyor. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْءٌ

İnkâr edenlerin malları da, çocukları da Allah'a karşı kendilerine hiçbir fayda sağlamayacaktır... (Âl-i İmrân Sûresi, 116. ayet)

Zamanında bir tane şeyh varmış. Bu hem rahmet için geçerlidir, hem azap

için geçerlidir. Şeyhin durumu da iyi değilmiş. Milletten biraz borç para almış. Bir haber çıkmış ki: "Şeyh vefat ediyor." Bütün alacaklılar tekkeye dolmuş. O diyor benim paramı ver, bu diyor benim paramı ver. Bu mübarek de çekmiş yorganı, hiçbirine cevap vermiyor. Dışarıda birden bir ses duyduklar, bir çocuk "tatlı tatlı" diye bağırıyor. Kafayı yorganдан kaldırıldı, dedi ki: "O tatlısı çağrıdın. Bütün bu millete tatlı versin." Tatlısı çağrırdılar ve tatlısı tatlıları dağıttı. Tatlısı, "Paramı verin." diyor. Kimse para vermiyor çünkü onlar tatlısı çağrırmamış. Tatlısı millet yemiş, şeyh de yorganın altında yatıyor. Çocuk ağlamaya başladı. Çocuk ağlıyor, millet feryat ediyor. Beş dakika geçmedi kapı çalındı, içeri birisi geldi ve dedi ki: "Burası filan şeyhin dergâhi mı?" Oradakiler evet deyince adam, "Bir kese altın getirdim." Şeyh kafayı yorganın altından çıkarmış, demiş ki: "Altını alın, dağıtin, çocuğun parasını da verin." Oradakiler demişler ki; "Nasıl oldu bu iş?" Şeyh demiş ki: "Öğlum o Allah'ın (c.c.) rahmetini coşturdu. O çocuk ki sıkıntı içerisinde nasıl ağladı, o çocuğun feryadına Allahu Teâlâ yardım etti.

Bunun tersi de vardır; zalimin biri zulüm yapar ve bu zulümde had safha-ya varır ve O zulüm öyle bir noktaya gelir ki Allah'ın (c.c.) arşını titretir. Hz. Allah (c.c.), dur buraya kadar, yerin dibine geçirir. O zulüm yapan adamı an-nesinden doğduğuna bin pişman eder. Kendi kendini lanetler, ben nasıl böyle bir duruma düştüm der.

Büyük bir güçe sahip olan ve hatta kral makamında olan firavunun Devasa askerleri, güçlü orduları, ve devasa büyülükté piramitleri vardi. Bir gün Hz. Mûsâ'yı (a.s.) takip ediyor. Kızıl Deniz'e kadar geliyor. Hz. Mûsâ (a.s.) karşıya geçmiş. Firavun, "Ben de geçerim." diyor. O da atını denize sürüyor; hatta at ürkmüş, denize girmek istemiyor. Cebrail (a.s.) bir kısırak ata binmiş ve Ceb-rail (a.s.) atını denize sürünce o at da onu takip ediyor. Firavun gidince ordu-lar da peşinden gidiyor. Denizin ortasına kadar geldiği zaman Hz. Allah (c.c.), "Dalgalara bireş." diyor. Hadi seni kurtarsınlar. Kendisi de, atları da, saltanatı da, mali da, mülkü de, serveti de hepsi bitti. Bu durumda firavun, "Şimdi ben Mûsâ'nın (a.s.) Rabbine iman ettim" dedi ve secdeye kapandı. O zamana ka-dar "Ben Allah'ım" diyordu, "Sizin ilahınız benim." diyordu. "Bak Nil Nehri'ni akitıyorum. Nil Nehri'ne dur desem siz açıktan ölürsünüz. Sizi ben yediriyorum, içiriyorum, zengin ediyorum, fakir ediyorum." diyor. Kendini ilah olarak görüyordu ama deniz suları girtlağından aşağıya gidince ilah olmadığını, aciz bir kul olduğunu anladı, bu işten bir kurtuluş olmadığını anladı, tek kurtuluşun iman olduğunu anladı. Allahu Teâlâ buyurdu ki:

فَالْيَوْمَ نُنْجِي بِبَدْنِكَ لَتَكُونَ مِنْ خَلْفَ أَيْةً وَإِنَّ كَثِيرًا
مِنَ النَّاسِ عَنِ اِيَاتِنَا لَغَافِلُونَ

İşte bugün senin cesedini kurtaracağın ki, senden sonra gelenler için bir ibret olsun! İnsanların pek çoğu gösterdiğimiz delillerin bilincinde değildirler. (Yûnus Sûresi, 92. ayet)

Hani var mı ki ibret alan? Aynı cesedi buluyorlar, secdeye kapanmış, hiçbir tarafı mumyalanmamış, hiçbir ilaç kullanılmamış ve çürümemiş. İşte firavun ve ordularının sonu budur.

Ben gittim, o Ürdün'de Petra şehri var. Petra şehrinde, böyle bu binanın iki misli, üç misli kayayı tutmuşlar, oymuşlar. Öyle desenler yapmışlar ki, akillara ziyan. Bu kayaları yapabilmek için aşağıdan bir basamak yapmışlar; ayakları sıgacak kadar bir basamak. Bir basamak kayanın tepesine çıkmışlar. Yukarıdan aşağıya oymaya başlamışlar. Ne kadar zekiler? Çünkü kibir öyle meydana geliyor. Saf bir adam olsa neyin kibrini yapacak. Sonra yukarıdan aşağıya blok halinde kirdikleri taşları atıyorlar. Taşlar kum gibi olmuş. Taşı oradan alıp indirmemişler. Oradaki küçük taşları almışlar, başka yerde kullanmışlar; yol yapmışlar. Orası zaten çöl, yağan bütün yağmurları toplamışlar. Kayaların kenarlarından oluk yapmışlar. O mağaranın altında depolama yapmışlar, orada suyu biriktirmişler. O suyla da çölu sulamışlar; bağlar, bahçeler, altınlar, gümüşler... Akillara ziyan, kimse böyle bir şey yapamaz.

Bunlar bir vakt beyler idi, kapıcılar korlar idi,

Gel imdi gör, bilmeysin, bey hangidir ya kulları...

İşte bu kadar zenginlikler içerisinde ben yaparım, ben ederim diyen, o firavunun orduları helak olmuş. Bürûc Sûresi'nin tefsirine bakın.

Yolda giderken bu zikir derslerinizi yapabilirsiniz; Evladım! Sen büyüdüñ. Senin artık yolda giderken, otururken, kalkarken her daim kalbin zikir ile çarpacak. Sen artık güzel bir abdest alacaksın, ondan sonra iki rekât da bir tövbe namazı kılacaksın. Onan sonra böyle tenha bir vakitte genellikle de gece sabaha karşı daha ımsak olmamış; ımsake yarım saat, bir saat var. Ağlarsın, sizlarsın, tövbe yaparsın, zikir yaparsın; artık böyle çekilir. Bu, ikinci sınıfın dersidir. Bunun üçüncüsü var, dördüncü var, beşinci dersi de var.

Adam gibi zikrini çek; böyle inci taneleri gibi yanaklarından yaşlar akar, gözlerinde su yolu olur. Bir yerde böyle su devamlı akarsa orada iz bırakır. O da ağlaya ağlaya, o gözlerinden yanaklarına doğru yaşlar akar. Bunun karşılığı da cennettir. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: "Tenhalarda Allah'ı zik-

redip ağlayanlar kiyamet günü arşın gölgesinde gölgelenirler.” (Buhârî, Ezân 36) Şimdi şöyle büyük bir şemsiye gibi düşünün; güneş son derece yakıcı ve gölge yok. Güneşi çekip getirmişler dünyaya yaklaşmış; cayır cayır yanıyor. Her taraf böyle bir ortamdayken diyecekler ki: “Sen güneşin altından çıkış, gölgeye geç.” Herkes ister onu yapmayı ama geçti. O, tenhada zikredip ağlamış. Allah (c.c.) onu biliyor. Onu alacaklar, arşın gölgesine koyacaklar. Allah (c.c.) için birbirini sevmiş, onu da alacaklar, arşın gölgesine koyacaklar. Soylu bir kadının veya, güzel bir kadının gayr-i meşru davetine, “Ben, Allah’tan (c.c.) korkarım.” Demiş, onu da arşın gölgesine koyacaklar. Sağ elin verdiği sadakayı sol el duymamış, onu da arşın gölgesine koyacaklar. Adil devlet başkanlarını arşın gölgesine koyacaklar. Kalbi mescidde asılı olanlar. Bunun gibi yedi sınıf insan kiyamet günü arşın gölgesinde barındırılacaktır. (Buhârî, Ezan 36)

Sen mesela zikir çekiyorsun, az bir zikir yapıyorsun ama devamlı yapıyorsun. Kiyamette bir kafayı kaldırıracaksın, diyecekler ki: “Sen bir gel. Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) tarafına geç.” Sen, ya ben Abdulkadir Geylani (k.s.) gibi yapamadım, diyeceksin. Abdulkadir Geylani (k.s.) yirmi beş sene inzivaya çekilmiş. Onun gibi yapmadın ama o yola girdin.

Günahlar da böyle, kalbin nereye asılıysa yallah, o da oraya gider.

Peygamber (s.a.v.), peygamberliğini ilan etti. Peygamberimiz (s.a.v.) niye peygamberliğini ilan etti? Allah (c.c.) dedi ki: “Sen peygambersin, kalk insanlara Allah’ın dinini tebliğ et” Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamberliğini ilan edince bazı insanlar da kendi kendilerine peygamberliğini ilan ettiler. Allah (c.c.) tarafından değil de kendi kendine ilan ettiler. Bu iş, kendi kendine olur mu?

Adamin biri de Yemen'de böyle yapmış; kendine iki tane de cin bulmuş. Biri sağında biri solumda ama yalan tabii, cinler de ona destek veriyorlar. Hz. Peygamber'e (s.a.v.) Cebraîl (a.s.) destek veriyor, Mikail (a.s.) destek veriyor, İsrafil (a.s.) destek veriyor, Azraîl (a.s.) destek veriyor. Bütün gök ve yer ehlî destek veriyor. O ahmak adama da iki tane cin gelmiş, koltuğun altına girmiş. Hz. Peygamber (s.a.v.) sahâbîlerinden birine demiş ki: “Bundan beni kim kurtaracak?” Sahâbî, “Ya Rasulallah! Bundan sizi kurtarıram.” demiş. Sahâbî, geldi kılıçını aldı ve onun memleketine gitti. O da böyle insanları toplamış, vaaz veriyor. Hemen o cin ona dedi ki: “Burada bir adam var. Bu, seni öldürmeye gelmiş.” Adam, sahâbîyi yanına çağırılmış, demiş ki: “Sen, beni öldürmeye gelmişsin.” Sahâbî de, “Efendim, öyle bir şey yok. Ben sizi öldürmeyeceğim.” Sahâbî efendimizin, planını güzel işlemiştir. Ama o cin durmuyor çünkü ölüse plan bozulacak. Yine ona, bak bu adam seni öldürmeye geldi, buna dikkat et,

diyor. Sahabe, ben sizi öldürmeyeceğim, ben sizi niye öldürreyim, diyor.

Cin ne söylerse söylesin insanın söylediğine inanmak daha mantıklı gelir. Ondan sonra gece olunca kılıcı vuruyor; kelle bir tarafa, ceset bir tarafa, leş bir tarafa yallah bakalım.

Cinlerin, şeytanların yoluna gidenlerin başı bir yana lesi bir yana gider. Hiç şeytanın yoluna gitmeyeceksin. Kalbe vesvesesi gelir o zaman dinlemeyeceksin. Kalbi dinlersen artık onun kayığına bindin. O mantıklı mantıklı şeyler söyle de söyledikleri yalandır. Yalanın mantığı mı olur?

Şimdi yalancının biri dese ki: "Fabrikam var, şu kadar üretim yapıyorum... vb." Yalandan hepsini doldurur. Yani şeytan da öyle işte, en büyük yalancı o ve yardımcıları olan cinlerdir. Bazı insanlar yalan konuşur ama yalan yere de yemin; ederler. Bunlar sapıtmış olanlardır ama şunu bilmek lazım yalan yere yemin etmek çok büyük bir günahtr. Bunlar kâfir oldukları için zaten ben kâfirim demiyorlar, ben Müslümanım diyor. Müslüman bir adam da Allah'tan (c.c.) korkar, yalan yere yemin etmez.

Yemin ederek onlara bağlıyorlar; tuzağa bak. Vallahi böyle olacak, diyor. Kâfirin vallahisi billahisi mi olur? Dikkat edecekssin, çok dikkat edecekssin. Bunlar tarihte tekerrür etmiş olaylardır.

Birisde yine kendini peygamber ilan etmiş, nişastanın içerisinde yumurta'yı koymuş, bir şişenin içerisinde de kırmadan onu geçirmiştir. Sonra "İşte benim mucizem de budur" diyor. Bu olay Yemen'de olmuş. Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bakıyorlar, bir de buna bakıyorlar. Senin yalancı olduğun belli ama Muhammed'in doğruluğundansa senin yalancılığın bize daha iyi geliyor, diyorlar. Sonra birisi geliyor, diyor ki: "Efendim bizim çocuğumuz hasta, onu bir okur musunuz?" Yalancı peygamberin danışmanları var, onlara diyor ki: "Muhammed nasıl yapıyor?" Danışmanları da, "İşte hastaya okuyor, bir şeyler söylüyor, hasta iyileşiyor." diyorlar. Yalancı peygamber, hastayı getirin diyor. Hastayı getiriyorlar. O da bir şeyler okuyor, hasta orada ölüyor. Sonra başkaları geliyorlar, diyorlar ki: "Kuraklık var; kuyularımızda su bitti." Hemen danışmanına, "Hz. Muhammed (s.a.v.) nasıl yapıyor?" diyor. Danışmanı, "Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bir bardak su getiriyorlar, o suyun yarısını içiyor, yarısını da götürüp kuyuya döküyorlar, sonra kuyuda su çoğalıyor." diyor. Yalancı peygamber, "Bir bardak su getirin." diyor. Suyu getiriyorlar yarısını içiyor, sonra diğer yarısını götürüp kuyuya döküyorlar, kuyu daha da kuruyor.

Şeyhi taklit etmekle şeyh olunmaz. İlmini öğreneceksin. Cübbesini giymekle, sarığını sarmakla alım olunmaz. İlmini ve ahlâkını almakla merteben oluşur.

Önceden gelmiş Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) demiş ki: "Ya Muhammed! Ben Müslüman olacağım. Ama bir şartım var; sen vefat ettikten sonra peygamber ben olayım." Hz. Muhammed (s.a.v.) demiş ki: "Mülk Allah'ındır (c.c.). Böyle bir şey olamaz." O zaman demiş dünyanın yarısını ben peygamber olarak yöneteyim, yarısını da sen peygamber olarak yönet. Hz. Muhammed (s.a.v.) demiş ki: "Bu elimdeki kuru bir dalı bile istersen onu bile sana vermem." Bu da kendi memleketine gitmiş. Ben de peygamber oldum diyerek piyasaya çıkmış. Bir de Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) mektup yazmış, demiş ki: "Allah'ın (c.c.) resülü Müseylime'den Allah'ın (c.c.) resülü Muhammed'e (s.a.v.) bil ki yeryüzünün yarısı senin, yarısı benimdir." Aleyhissalatu vesselam çok şefkatli, çok merhametlidir. Elçi mektubu getirmiştir. Elçiye, "Sen ne düşünüyorsun." demiş. Elçi de, "Ben onun peygamber olduğuna inanıyorum." demiş. Hz. Muhammed (s.a.v.), "Elçileri öldürmek olsaydı senin kelleni burada alırdım." demiş. Hz. Muhammed (s.a.v.) cevap yazmış. Bak o adam bile hidayete gelsin diye mücadele ediyor. Yani şimdi adam selam yazdı, selama karşılık vermesi lazım ama selama karşılık verse kâfir bir adama "aleyküm selam" denmez çünkü duadır.

Peygamberin ona dua etmesi düşünülemez ama selama da karşılık verilmesi lazım. Hz. Muhammed (s.a.v.) cevabında demiş ki: "Selam hidayete tabi olanların üzerine olsun." Mektupla tebliğ yapmıştır.

Bu hadiseler hâlâ günümüzde devam ediyor. Bu cincidir, bu pericidir. Böyle bir şey yok. Bizim Kur'anımız var, Hz. Muhammed'imiz (s.a.v.) var. Peygamberimizin ne cini vardı, ne perisi vardı ne de bir şeyi vardı. Öyle bir şey olsaydı Hz. Peygamber'in (s.a.v.) yanında cinler dolaşırdı.

Mekke'de Nahl Vadisi'nde Hz. Muhammed (s.a.v.) Kur'an-ı Kerim okuymuştur. Kur'an okurken oraya cinlerden bir tayfa gelmiş. Rasulullah'ın (s.a.v.) okuduğu Kur'an-ı Kerim'in etkisinde kalmışlar ve Müslüman olmuşlar. Ondan sonra kavimlerine dönmüşler ve kavimlerine de İslâmiyet'i anlatmışlar ve tebliğ etmişler.

Değişmeyen bir olay yoktur. Baban, "Oğlum neredesin, nereye gittin, ne iş yaptın, bugün ders çalışın mı, yemeğini yedin mi?" diye sorar. Annen ayrı soru sorar. Baban da ayrı soru sorar. Hatta dayaların, teyzelerin de bir şeyler sorar. Çünkü seninle irtibatları var.

Sen babanın bir parçasın. Baban esasında seni sormuyor; kendisini soruyor. Sen başarılı olursan baban; kendini başarılı, sen başarısız olursan kendini başarısız olduğunu zan eder. İyi bir baba olmamış gibi zannedecek ki -ben buna katılmıyorum- her insan başarılıdır. Fakat başarılı olduğu saha

farklıdır. Sen sporda başarılısındır, diğerİ ilahiyatta başarılıdır, diğerİ resimde başarılıdır, diğerİ makinada başarılıdır. Ama bir başarı var; o başarı da değişkendir. Neye göre, kime göre başarılısin; neye göre, kime göre başarısızsun. Sana bir tane fizik sorusu sorayım, bilemezsin, on tane sorsam da bilemezsin; başarısız mı oldun? Hayır. Bilmemek, başarısızlık demek değildir, bilmek de bir başarı değildir.

Seninle irtibatlı olan bir insan seni soruyorsa, halini hatırlını merak ediyorsa, seni yaratan seni başıboş mu bırakır; sana kendisine gelmen için bir açık kapı bırakmaz mı? Bu benim kulum, bana gelsin, benim mesajımı alsin, beni dinlesin, beni tanışın, beni bilsin, soracaklarını bana sorsun demez mi? Der. Allah (c.c.) düşünmüş ve kitap göndermiş. Allah'a (c.c.) biz nasıl soru soracağız? Kitabını okuyacağız. Sorumuzun cevabını alacağız. Benzetme gibi olmasın; Google'la ne düşünüyorsan yazıyorsun, cevabı çıkıyor. O beşeri bir benzetme ama, "Allah'tan (c.c.) ne istiyorsan Kur'an'a bakacaksın!" Ben göremedim diyorsan senin gözlerinde sorun var. Bir daha bak. Bir daha baktın mı? Birazını gördün. Her şeyi bir bakimda göremeyebilirsin, bir bakimda anlamayabilirsin; altyapı gerekiyor. Allah (c.c.) bizlerle Kur'an sayesinde konuşur. Bizim Allah'ımız (c.c.) bizimle konuşan, bizi İşiten ve bizi Duyan bir Allah'tır (c.c.). O Hayat sahibidir. Görür, işitir, bilir, âlim-i mutlaktır.

İnsanlar diyorlar ki: "Allah (c.c.) niye benim yaptığımı biliyor?"; bilmediğini kabul etsen bu sefer de bu nasıl Allah (c.c.) ki benim ne yapacağımı bilmiyor, diyor. Bu saçma bir kısır döngüdür. Biz soracağımızı; "Bu iş neden böyle olmuş?" diye Allah'a (c.c.) soracağiz. Sen akıllı bir adamsan Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hayatını aç, bak. Tuvalete nasıl gitmiş, nasıl gelmiş, hangi ayağını kullanmış, hangi elini kullanmış, ailesiyle nasıl beraber olmuş, banyoyu nasıl yapmış? O bile yazılıdır. Hiçbir devlet başkanının bu halini göremezsin. Biz öyle Allah'a (c.c.) inanıyoruz ki bizi görüyor, bizi iştiyor, bizi biliyor ve bize çok yakın; Allah (c.c.) bize bizden daha yakındır.

Bunun özeti şudur: Bir bölümünü "La İlahe İllallah" oluşturur, ikinci bölümü Muhammedur Rasulullah oluşturur; bana şifa veren Allah'tır (c.c.), bana rızık veren, beni koruyan ve beni görüp gözeten Allah'tır (c.c.), benim sahibimdir. Evrende hâkim olan Allah'tır (c.c.) O'dan başka bana fayda verecek, zarar verecek birisi yoktur. Eğer bir iyilik gelmişse bana, bu Allah'tandır (c.c.), eğer bir kötülik gelmişse bu da benim nefsimdendir; O'nun emirlerine uymadım ve bu yüzden başıma kötülük geldi.

Hz. İbrâhim (a.s.) buyuruyor ki: "Ben hastalandığım zaman O, bana şifa verir." Biz hastalandığımız zaman bize şifayı Allah (c.c.) verir. Yani Allah'ı (c.c.)

bilmemek ve O'nu tanıtmamak cehaletin en zirve noktasıdır. Zaten başka bir şey bilmesine, bilmemesine gerek yoktur. Allah'ı (c.c.) bilmiyorsa, Allah'ı tanımıyorsa bu adam hiçbir şey bilmiyor.

Adama sorsan ki La ilah illallah Muhammedur Rasulullah'ı biliyor musun? Biliyorum Allah'tan (c.c.) başka ilah yoktur. Allah'tan (c.c.) başka ilah yoktur değil; bu Mekke'de, Medine'de cihat edenler, hicret edenler bunun için mi bu kadar şehit verdiler? Bunu Mekke müşrikleri de söylerdi. Ama öyle olmuyor, ilahi anlamam gerekiyor. Bizim ilahımız var. İlah olarak inandığımız var, bir de Hristiyanların inandığı ilah kavramı var. Bizim inandığımız İlah, Hristiyanların inandığı İlah ile din kavramları birbirinden farklıdır, Yahudilerin ilah kavramları farklıdır; yahudiler Üzeyr (a.s.) Hristiyanlar ise İsa (a.s.), Allah'ın (c.c.) oğludur, diyorlar. Biz böyle şeylerden Allah'ı (c.c.) münezzeх tutarız. Hiçbir şeyi O'na ortak koşmayız, yediren, içiren, gezdiren, hayat veren, rizik veren, öldüren, tekrar diriltecek olan O'dur. Allah'ı (c.c.) anladığın zaman dini anlamış olursun. O'nu yanlış anlarsan senin diğer anladıklarının hepsi de yanlıstır. Gerisini çok konuşmaya gerek yok.

Şimdi inşaat yapıyorum; adam buraya bir çivi çakıyor, oradan duvar örecek, ip çekiyor, duvarı da ipe göre örüyor. Eğer ipi düzgün çektiyse tuğlalar düzgün gelir. Teraziyi alıyor, onu ölçüyor, bakıyor terazide gönyesi de düzgün diyor. Eğer ipi yanlış çektiyse duvar da böyle gider. Allah'ın (c.c.) ipi Kur'an'dır. Bana da Kur'an, sana da Kur'an, ona da Kur'an'dır. Bir tane Müslüman da bin tane Müslüman da hep aynıdır; konuşması, oturması, kalkması, yemesi, içmesi, haramı, helali birdir. Yüz trilyon insan olsa yüz trilyon insan Müslüman olsa hepsi cuma günü cuma namazı kılmak zorundadır; hasta değilsen, kötürum değilsen, yolcu değilsen... Ramazan gelince hepsi oruç tutmak zorundadır. Çünkü kitabı birdir. Kitap, insanlara uymaz. Din, insanlara uymaz. Allah (c.c.), insanlara uymaz. İnsanlar, Allah'a (c.c.) uyar. İnsanlar, dine ve kitaba uyarlar.

Afrika'da bir tane çocuk açlıktan ölmüş. Bunun sebebi nedir?

Bunu bana sormana gerek yok. Kur'an'ı açıp bak. Kur'an'da altı bin altı yüz altmış altı tane ayet var, yüz on dört tane süre var. Kur'an'a baktıktan sonra Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hayatına bakacaksın. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hayatında böyle bir olay yaşanmış mı? Yaşanmış. Nasıl bir karar vermiş, nasıl bir çözüm yolu üretmiş? Ona göre bir çözüm yolu ve bir cevap bulursun.

Hz. Mûsâ (a.s.) diyor ki: "Cahil olmaktan Allah'a (c.c.) siğgınırim." İşte en büyük cehalet, iman ve küfrü ortaya çıkarır. İmanı bilen bir insan âlimdir, imanı bilmeyen bir insan cahildir. Küfrü biliyor, imanı bilmiyor, o adam zircahildir.

Çünkü akıllı olsaydı, bilgili olsaydı, âlim olsaydı; Allah'ı bilirdi.

Bugün tarlada bir köpek gördüm. Köpek hoşuma gitti. Köpeği çağırıyorum, gelmiyor. Çünkü köpeğe bir şey vermemişim. Böyle acele acele sağa sola koşuyor; sahibini arıyor. Sen bir kere de benle gel desen gelir mi? Köpek bile sahibini arıyor. Senin sahibin de Allah'tır (c.c.). Ama sen bu taş beni yarattı diyebilirsın. Ama dediğin şeye göre de neticesi var; ya bir kapı açılacak cennete ya bir kapı açılacak cehenneme. Sen öyle bir söz söyleyeceksin ki; yolu cennete gidecek. Veya Öyle bir şey söyleyeceksin ki; yolu cehenneme gidecek. İşte burada da sorumluluğun başladı. Köpek anlar da siz nasıl anlamazsınız? Sen sokağa çıktı ve onlara sor; sizin ilahınız kim? Ve hatta Sokağa çıkmaya bile gerek yok, kendi kendine sor.

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ الَّيلُ رَأَ كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ
الْأَفْلَى ٧٦ فَلَمَّا رَأَ الْقَمَرَ بَازْغًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ
لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَا كُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ٧٧ فَلَمَّا رَأَ الشَّمْسَ
بَازْغَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمَ انِّي بِرَيْءٍ مِمَّا
تُشْرِكُونَ ٧٨ اِنِّي وَجَهْتُ وَجْهِي لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
حَنِيفًا وَمَا اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ٧٩

Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü. "Rabbim budur" dedi. Yıldız batınca da "Batanları sevmem" dedi. Ayı doğarken görünce, "Rabbim budur" dedi. O da batınca, "Rabbim bana doğru yolu göstermezse elbette yolunu şaşırılmış kimselerden olurum" dedi. Güneşi doğarken görünce, "Rabbim budur; zira bu daha büyük" dedi. O da batınca dedi ki: "Ey kavmim! ben, sizin (Allah'a) ortak koştugunuz şeylerden uzağım." "Ben, O'nun birliğine inanarak yüzümü, gökleri ve yeri yoktan yaratana çevirdim ve ben müşriklerden değilim." (Enâm Sûresi, 76-79. ayetler)

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ۚ ۱۰

“Kalplerinde hastalık vardır. Allah da onların hastalığını artırmıştır. Yalan söylemelerine karşılık onlara elem verici bir azab vardır.” (Bakara Sûresi, 10. ayet)

Bakara Sûresi'nin ilk başı mü'minlerin özelliklerinden bahseder. Mü'minler, Allah'a (c.c.) inanırlar, namaz kılارlar, ahirete inanırlar, infak ederler, kutsal kitaplara inanırlar. Elif Lam Mim'in başında mü'minlerin özelliklerini anlatır.

Sonra da kâfirlerin özelliklerine geçti. Orada da kâfirlerin özelliklerini anlattı. O kâfirler kalplerinin mühürlü olduğunu ve onların iman etmeyeceklerini bize beyan ediyor.

Bu ayet-i kerimedede ise münafikların özelliklerini açıkladı. İnsanlar itikad yönünden üç çeşittir; ya mü'min olur, ya kâfir olur, ya münafık olur. Allah (c.c.) muhafaza etsin. İşte burada münafikların kalplerinden başladı. Allahu Teâlâ dedi ki: “Onların kalplerinde hastalık vardır.” Kalplerinde bulunan hastalık; nifak ve şüphedir. Yani acaba İslâm mı doğru, yoksa diğerleri mi doğru, devamlı böyle bir bocalama içerisinde dövdürler, karar verememişler. Kendilerine bir yol seçememişler; küfürle iman arasında kalmışlar. Allah (c.c.) muhafaza etsin.

Hz. Peygamber (s.a.v.) bunları çok idare ederdi; münafikları bilirdi. Râsulullah (s.a.v.) hatta Huzeife Hazretleri'ne (r.a.) bunları anlatmıştı; yetmiş kusur kişinin ismini bildirmiştir. Çok ilginç bir durumdur. Hz. Huzeife (r.a.), Peygamberin sır kâtibidir. Hz. Ömer (r.a.) gitti ve onu sıkıştırdı; “Bana söyle, benim ismim de münafiklar listesinde var mı?” diye sordu. Hz. Ömer (r.a.) cennetle müjdelenmiş olduğu halde niye kendini soruyor? Çünkü insan son akibetinden habersizdir. Şu anda çok iyi bir insan olabilirsin ama Allah (c.c.) muhafaza etsin, yaşadığı şartlardan dolayı ayağın kayıp küfre düşebilirsin.

Çok güzel bir dua var: “Allah’ım! Şüpheden, şirkten, İslâm’ın emir ve yasaklarına karşı gelmekten, münafıkluktan ve kötü ahlâktan Sana sigınırım. Ya Rabbi beni koru, imanımı halis eyle.”

Yaptıkları kötülüklerden dolayı, yaptıkları fiillerden dolayı hastalıkları artar ve artık bunlara elem verici bir azap vardır. Yalanlamış olduklarıdan dolayı bunlara cehennem azabı vardır. Bak şimdi günümüzdeki insanlarla ne kadar örtüşecek?

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ١١

“Bunlara, “Yeryüzünde fesat çıkarmayın” denildiğinde, “Biz ancak islah edicileriz!” derler. (Bakara Sûresi, 11. ayet)

Kâfirlerle deniyor ki: “Fesat çıkartmayın, bozgunculuk yapmayın.” Bozgunculuk nedir? Adam öldürmek, kan dökmek, insanları yok etmek, mallarını gasbetmek, insanları gereksiz yere hapislere atmak vb. zulüm yapmaktadır. Şu anda yeryüzünde olan olayları görüporsunuz; televizyonlarda, gazetelerde, internette böyle tavuk boğazlar gibi Müslümanları kesiyorlar, asıyorlar, biçiyorlar. Sonra bunu yapmayı denildiği zaman ne diyorlar? Biz fesat çıkartmıyoruz. Muhakkak ki biz islah ediyoruz. Biz buraya demokrasi getireceğiz, biz buraya insan hakları getireceğiz, biz buraya özgürlük getireceğiz, biz böyle yapıyoruz ama biz buraya geldik, işgal ettik ama bu işgal değildir, düzeltmek içindir. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

اَلَا اِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ١٢

“Ha! Doğrusu bunlar ortalığı ifsat edenlerdir, bunlar lâkin şuurları yok, farkında değillerdir.” (Bakara Sûresi, 12. ayet)

Anlamıyorlar, anlamak istemiyorlar, bilmezlikten geliyorlar. Müfsid olan kendileridir. Belki de yani baştakiler bunların ifsad olduğunu biliyorlar ama daha sonra oradaki olan birtakım insanlar da olaya karışmıştır; amacını bilmeyordur. Baştaki bir adam biliyordur; gidelim bu ülkeyi işgal edelim, bu ülkedeki madenlerini alalım, yeraltı zenginliklerini alalım, asalımla, keselim ama buna başka bir kılıf uydurmuş; demokrasi, insan hakları diyor. İşgal ediyor onun yanındaki de onun öyle olmadığını anlıyor. O amaçlarının başka bir şey olmadığını biliyorlar. Amaçları fesat çıkartmak; kan dökmek, haksız yere adam öldürmek, zulüm yapmak, insanlara zarar vermek.

Kâfirler öyle bir şeydir ki, yapmacık kelimelerine bakmayın. Kâfirler konuştugu zaman; biz hayvanları da düşünüyoruz, biz çevreyi de düşünüyoruz, biz insan haklarını da düşünüyoruz, hatta bir araya gelmişler insan hakları evrensel beyannamesi imzalamışlar. Bir araya gelmişler, Birleşmiş Milletler’ini kurmuşlar. Bir araya gelmişler, çeşitli teşkilatları kurmuşlar, yapmışlar, etmişler ama hakikat noktasında; hayvanlara da zulüm yapar, insanlara da zulüm yapar. Bak çok ilginç bir şeydir; Hz. Allah’ın (c.c.) kendi formatında

yaratmış olduğu meyveyi değiştiriyor, yapısını bozuyor, genetik yapısıyla oynuyor. Mesela insanların kendi vücutlarında yaptıkları değişiklikler fitrata müdahale yasak olduğu gibi canlıların genetik yapısına da müdahale ederek onlara da zulüm yapıyorlar. Ama sorduğun zaman biz iyi şeyler yapıyoruz, diyorlar. Domates kadar çilek görüyorsunuz ve çileğin genetik yapısında domates kadar olmak yok. Ekinler, buğdaylar, mısırın türevleri oradan elde edebilen çeşitli kimyasallar; kimyasallarla hem doğaya zarar veriyor, hem canlılara zarar veriyor hem de en önemlisi insanlara zarar veriyor, büyük tehdit oluşturuyor. Bir de bunu öyle bir kamufla ediyor ki, bunların yaptıklarına karşı Allahu Teâlâ diyor ki: "Dikkat edin, açıkgöz olun, akıllı olun, onlar ifsadcıdırlar."

Adam doğal yoldan tarlayı gübrelemesi lazımkademde adam, bu doğal gübreyi atarsan bir kilo ürün alırsın, benim sana verdigim gübreyi atarsan on kilo ürün alırsın, diyor. Toprağı zehirliyor. İlk başta belki on kilo alıyor ama uzun vadeden bütün mahlukatı zehirliyor. Köylere gidiyorsun, bakıyorsun köylerdeki kuşların eski hali yok; zirai ilaç kullanmaktan, zararlı ilaçlar kullanılmaktan helak olmuş gitmişler; karıncasından böceğine kadar hepsi değişmiş. İnsan değişince, insan zalim olunca çevresine de zulüm yapıyor ve bu yaptığı zulmün farkında degiller; havayı kirletiyor, suyu kirletiyor, doğayı kirletiyor, kendi kendini kirletiyor. Bu zulümler, Kur'an'dan uzaklaşıkça zannediyor ki sadece Müslümanlara zulüm yapıyorlar, hayır kendilerine de zulüm yapıyorlar, kendi çocuklarına da zulüm yapıyorlar, aile hayatlarına da zulüm yapıyorlar, kendi toplumları da bitmiş bir halde.

Biz ıslah ediyoruz, diyorlar da onlar hissetmezler; fesatçı olduklarından dolayı. Bir bomba atıyor, üç yüz bin kişi ölüyor. Bu bombayı atarken de, bu üç yüz bin kişiyi öldürürken de adamin düşündüğü şey; düzeltmektedir. Akşam Suriye'de, Filistin'de, Yemen'de, Türkistan'da dünyanın her tarafında katliam, öldürme, hapishanelere koyma, hak ihlalleri yapma var. İnsan hakkı diye bir şey yok zaten, soykırım var. Soykırımı, Allah (c.c.) muhafaza etsin. İnsan çıkışından çıkışa bir canavara dönüşür; biyonik bir canavar... Hatta hak tanımadır, hudut tanımaz bir hale dönüşür. Böyle bir halde,

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَمْنُوا كَمَا أَمْنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا أَمْنَ السُّفَهَاءُ
آلَآ أَنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ۖ ۱۳

“Onlara, “İnsanların inandıkları gibi siz de inanın” denildiğinde ise, “Biz de akılsızlar gibi iman mı edelim?” derler. İyi bilin ki, asıl akılsızlar kendileridir, fakat bilmezler.” (Bakara Sûresi, 13. ayet)

Kendi kafası çok iyi çalışıyor, kendi çağdaş, uygar, her şeyi biliyor; danaya et yediriyor. Dana et yer mi? Fitratına aykırıdır; sonra çıldırıyor. Bunların düzelmesi için iman etmeleri gereklidir. İman ederse düzeyecek çünkü zulüm yapmaya-cek. Bir karıncanın bile hakkını koruyacak. İman ettiği zaman; Allah (c.c.) bunu bana sorar ben bu ekinleri değiştiremem, bu tabiatı bozamam der.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي
نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلٍ

“Ey iman edenler! Allah'a, peygamberine, peygamberine indirdiği kitabı ve daha önce indirdiği kitabı iman edin...” (Nisâ Sûresi, 136. ayet)

İnsanlara namaz kıl diyorsun. O, bunlar gibi namaz mı kılacağım, onlar öcü öcü, diyor. Çarşafından korkuyor, sakaldan korkuyor, ibadetten, zikirden korkuyor. Ama bunun dışında hiçbir şeyden korkmuyor; hırsızlıktan, adam öldürmekten korkmuyor. Adam silahı çekiyor, tak vurabiliyor.

Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

“Hâlbuki asıl ayarsız ve akılsız olanlar kendileridir, fakat (farkında değiller, bunu) bilmezler.” (Bakara, 2/13) o kadar şaşkınlık içerisinde deler ki kendisinin ne yaptığını bilmiyor. Bomba atıyor, yüz bin kişiyi öldürüyor; çocukların da, kadınları da... katlediyor, herkesi öldürüyor. Kim menfaatine ters düştü ise yok ediyor, ortadan kaldırıyor. Ahmaklık budur, cehalet budur. Kendi Cehennemleri üzerine odun taşıyorlar.

Münafıkların iki yüzü vardır; ya münafıkların mü'minlerden arkadaşları var ya da şeytandan arkadaşları var. İman edenlerle karşılaşlıklar zaman, iman ettiğim, biz Müslümanız, benim babam da, dedem de hacı, bizde böyle var, bizde şöyle var, derler. Onlar “amenna” biz de inandık derler. Hâlbuki bunu

ağzıyla söylüyor. Kalbiyle söylediğii ikinci plandadır. Onların şeytanları var, şeytanları ile beraber kaldığı zaman, biz mü'minlere biz mü'miniz diyerek, biz de iman ettik diyerek, biz de Müslümanınız diyerek alay ettik, derler.

Kâfirsen çok ben kâfirim de, geç git. Ama Müslüman'ın yanına geldiği zaman ben Müslümanım, şeytanların yanına gittiği zaman ben şeytanım dersen bir de bunu Müslümanlara bunu söyleyerek ben onlarla alay ettim eğlendim dersen Allahu Teâlâ da onlarla alay eder, onları sürükler, şaşırılmış bocalamış bir halde kendi sapıklıkları içerisinde onları bırakır. Sonra işte

**أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُ الْخَلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبَحُتْ
تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهَتَّدِينَ ١٦**

“İşte onlar (münafıklar) hidayet karşılığı dalâleti satın alıp (sapılmış kimselerdir), fakat bu (akılsız ve ahlâksız) ticaretlerinden bir yarar sağlayamamış; artık hidayeti de bulamamış (kesimlerdir).” (Bakara Süresi, 16. ayet)

Yani Hz. Muhammed'i (s.a.v.) görüyor, Cebrail'in (a.s.) vahiy getirdiğini görüyor, Sahâbîleri görüyor, sonra biz bunlarla alay ediyoruz, diyor. Hâlbuki Allahu Teâlâ onlarla alay eder. Onları bir bocalamanın içerisinde bırakır; ne mü'minler gibi mü'min olurlar, ne kâfirler gibi kâfir olurlar. İkisinin arasında bocalar giderler.

Huzur çok kolaydır, biraz çeneni kapatacaksın, biraz kulaklarını kapatacaksın, biraz gözünü kapatacaksın; huzuru bulursun. Öyle her işe karışmasın, herkese bir cevap vermezsin, herkese tebessüm edersin. Herkese tamam efendim, olur efendim, Allah'tan (c.c.) razı olursun. O'dan razı oldun mu O'da senden razı olur. O'ndan razı olmak, huzurlu olmak demektir. Allah'tan (c.c.) razı olanlar Cemil Baba (k.s.) gibi mertebe sahibi oldu.

Baba (k.s.) dedi ki: “Kendimi vallahi şu anda cennette gibi hissediyorum.” Kızı vefat etmiş, hanımı vefat etmiş, kendisi bir ton hasta, yine ben cennette gibi rahatım, diyor. Cemil Baba (k.s.), bunu söyledi, diyor. Çocuklar bana diyorlar ki: “Baba böyle söyleme, yanlış anıllar.” Cemil Baba da (k.s.), ben söyleyim diyor. Çünkü huzuru bulmuş. Huzuru bulmak, yaratmanın huzurunda olduğunu bilmekle olur. Ben, Allah'ın (c.c.) huzurundayım; beni görüyor, beni işitiyor, beni duyuyor, o benimle beraber; iki kişiyseñiz de üçüncüsü O'dur üç kişi olursanız dördüncüleri yine Allah'tır (c.c.), nerede olursanız O, sizinle

beraberdir.

Allahu Teâlâ, Hz. Mûsâ'ya (a.s.), "Firavuna git." dedi. Hz. Mûsâ'nın (a.s.) elli ayakları titredi. "Ya Rabbi! Beni öldürmelerinden korkuyorum." dedi. Hz. Mûsâ'nın (a.s.), adamlar zaten peşine düşmüştür. Şimdi ben bir daha onlara gideceğim. Beni Allah (c.c.) gönderdi, ben peygamberim diyecem. Firavun beni yakalar, öldürür. Allahu Teâlâ buyurdu ki:

الْ لَا تَخَافُ أَنِّي مَعْكُمَا أَسْمَعُ وَأَرِي ٤٦

Allah buyurdu ki: "Korkmayın, çünkü Ben sizinle birlikteyim; (her şeyi ve her halinizi, her an) işitiyorum ve görüyorum." (Tâ-Hâ Sûresi, 46. ayet)

Allah (c.c.) benimle beraber olduktan sonra topa, tüfexe, askere ve orduya gerek var mı? Allah (c.c.) seninle beraber olduktan sonra zaten tank da, tüfek de, mal da, mülk de, servet de... Senin yanında.

Hz. Mûsâ (a.s.) kalktı, gitti. Firavun, Hz. Mûsâ'ya (a.s.) hiçbir şey yapamadı. Askerleri var, orduları var. Firavun, askerlere bunu yakalayın, hemen öldürün dese Hz. Mûsâ'yi (a.s.) öldürürler. Ama Allah (c.c.) izin vermiyor. Müslümanlığı yeryüzünden kaldırırmak için senelerce uğraştılar ve hâlâ da uğraşıyorlar; kadınları pazarlıyorlar olmuyor, erkekleri pazarlıyorlar olmuyor, makamı pazarlıyor olmuyor. Envai çeşit günah çıkarıyorlar, yine olmuyor. Yine bakiyorlar İslâmîyet bir yerden çıkmış, filizlenmiş, güçlenmiş. "Allah buyurdu ki: "Korkmayın, çünkü Ben sizinle birlikteyim; (her şeyi ve her halinizi, her an) işitiyorum ve görüyorum." İnsan, korkuların esiri oluyor.

Allah'a (c.c.) şöyle dua edelim: Allah'ım! Ağır imtihanlarla bizi imtihan etme, bizi kolay imtihanlarla imtihan et. Toplumun açlığının fitnesinden bizi korusun.

Allah (c.c.) muhafaza etsin, adam öyle bir aç kalır, sonra bu açlığın tesisinden harama düşer. Açlığın fitnesinden kendini koruduğun gibi tokluğun fitnesinden de kendini koru; yer yer, gelir ondan sonra şükür edip ibadet edeceğini bu sefer hata yapar, isyan eder.

Kalbin çalışmasını yaratan, düzenleyen, şekil veren ve programlayan Allah'tır (c.c.).

Ama sen elini kaldırdın, elini hareket ettirdin. O elini kaldırma, fiilini de yaratan yine O'dur. Sen elinle ister adam döversin istersen tesbih çekersin.

İşte, şeytanın kandırıp da ileri sürdüğü fikir, "Hayrı yaratan bir ilah vardır. Şerri de yaratan bir başka ilah vardır." Mecusiler böyle inanıyorlar.

Bak, şeytan onları saptırdı. Mecusiler diyorlar ki: "Hayrı yaratan nur ilahıdır. Kötülükleri yapan, yaratın da karanlık ilahıdır, zulümattır."

Bir kadınla beraber olmak nikâh dairesinde olursa helaldır; nikâh dairesi dışında olursa haramdır. Bu eylemi sizin isteğinize göre Allah (c.c.) yaratır ama siz bunu helal dairesinde de yapabilirsiniz haram dairesinde de yapabilirsiniz. İnsanı haksız yere öldürmek haramdır ama cihat yaparken öldürmek ise sevaptır. Bunlar söylendiği zaman şu eylem haram, şu eylem helaldır diye söyleniyor. Ama hiçbir şeye kökünden helal ya da haram denilemez ki.

Helal helaldır; haram haramdır. Şimdi o bu sonuca şuradan varıyor: "Haram li aynihi" var, "Haram li gayrihi" var. Yani, her şey temelinde mübah değildir. Ama sapkin görüşe göre her şey temelinden mübahtır. İşin aslı böyle değildir. Haramları ve mübahları belirleme yetkisi Allah'a (c.c.) aittir. O'nun haram dediği eylemler haramdır; helal dedikleri ise helaldır. Helallerle haramlarda şekil benzerliği olabilir ancak hüküm benzerliği yoktur. Mesela, şarabın maddesi haram ancak haram olan ona benzer bir başka madde yoktur. Bir başka örnek, insan et yerse helal domuz eti yerse kendisine haramdır. Diyelim ki bir adam birisinin ekmeğini çaldı. Adam eğer hırsızlık yapmasaydı, normal şartlarda o ekmeğin helaldi. Adamın o ekmeği çalmasından dolayı ekmeğin adama haram oldu. Bir adamın, bir kadınla evlendiğinde beraber olması helaldır; bu adam ve kadınınla nikâhsız beraber olduğundan dolayı haramdır.

Ancak bir de maddenin kendisinin haram ve necis olduğu durumlar var. İçki ayeti gelmeden önce sahâbîler alkol kullanıyorlardı. Bu haram değildi. Ama ne zaman ki içki ayeti indi, o zamandan sonra alkol haram oldu. Bizatihî helali ve haramı belirleyen Allah (c.c.) ve Rasulu'dür. Tespit ettikten sonra o eylemi önceden yapmak helaldi. Emir geldikten sonra o eylem haram oldu.

Hocam nasıl bunu açıklarız?

Bu onlar içindir, bizim için ise haram helal belirlenmiş, bitmiştir artık. Onlar (sahâbî) için din, yeni geldiği için bilmediklerinden dolayı kademe kademedir. Ama bizim için şu anda haramlarımız da nettir, helallerimiz da nettir. Ve şu ana kadar gelen bütün Müslümanlar da, Hristiyanlar da, Yahudiler de, Katolikler de Şeriat-ı Muhammedi'ye tabii olmak zorundadır.

Hocam, o zaman bu ayetten önce bu eylemleri yaratan iyilik ilahi veya kötülik ilahi gibi başka ilah mı vardı?

Sen, onların nasıl düşündüğünü anlayamadın. Bu da ayrı bir konudur. Ne kötüdür ne de iyidir. Bu itikatta ayrı bir konu olarak yer alır. Buna "Hüsün" ve "Kubuh" diyorlar. Biz neye iyi diyebiliriz, neye kötü diyebiliriz? Bunun çok ko-

lay bir cevabı vardır: Allahu Teâlâ'nın iyi dediklerine iyi deriz; kötü dediklerine de kötü deriz ama iyiyi de, kötüyü de yaratma noktasında yaratan Allah'tır (c.c.). İyilikleri isteyen Allah'tır (c.c.), kötülükleri isteyen ve yapan

ise insandır. İnsanın yaptığı bütün fiilleri yaratan da O'dur. Ehl-i sünnet itikadi işte budur.

Şeytanın insanı kandırdığı noktalar çok farklıdır. Mesela bir insan çokça ibadet yapar. Ondan sonra bir gün şeytan gelir, ona görünür ve "Sen çok ibadet yaptın." der. Şeytan ortamı bir ışıklandırır, insana bir evham verir. Yanında da dört beş tane melek süsü verdiği şeytanları vardır. "Evladım artık yeter. Senin işin halloldu. Namaz kilmana gerek yok, oruç tutmana gerek yok, zikir yapmana gerek yok. Bütün haramlar da sana helal oldu, artık serbest." Bu adam ne oldu da uçurumdan aşağıya gitti? Diyor ki; "Ben erdim." Sen erdin ama sen şeytana erdin. Yani bizim amacımız: Kur'an-ı Kerim'e simsiki sarılmak, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetine simsiki sarılmak, Allah dostlarının yolundan gitmek ve bunu bilinçli olarak yapmaktr. Fıkıhiç elden bırakmamaktır. Adamın biri "Tasavvuf ayrı, fıkıh ayrıdır." diyor. Böyle bir şey yoktur. Tasavvuf da fıkıh içерisindedir, şeyh de fıkıh içерisindedir, âlim de fıkıh içерisindedir, dervişler de fıkıh içerisindedir. Her şey şeriatın izin verdiği ölçüde yapılır.

Seyda Molla Bahri'ye (k.s.), "Seyda, raks ederek zikir yapmak caiz midir?" diye soruyorlar. Şimdi bu derviş olsun. Otur derviş ya da ayakta kal. Bakın şimdi harekete bakın, bu zikir正在做, "La İlahe İllallah" söylüyor, ayakta zikir çekiyor. "La İlahe İllallah!" Burada sorun yok. Ama bir de şöyle zikir正在做: Rükûya doğru eğilip kalkıyor, deli gibi hareketler正在做. Böyle zikir yapmak caiz değildir. Şimdi şeriatın ince noktası anlaşıldı mı? Yolda yürüken zikir yapabilir, bunda bir sorun yok. Bak ama deli gibi yapsa burada sorun var. Böyle bir zikir yoktur. İnce ayrıntılar var. Bu noktalar önemlidir. Şimdi sallana sallana gel. Vücut sallanmayacak diyor. Zikir çeken adam vücudunu sağa sola sallayarak zikir yapsa Böyle zikir şekli yoktur, caiz değildir. Peki bunun delili nedir? Hz. Muhammed (s.a.v.) böyle bir şey yapmamıştır. Bu mesele çok tartışılmıştır. Bak şimdi eğer bu adam zikir yapmadan böyle bir hareket yapsa helal midir? Helaldır, sorun yok. Deli gibi de yuvarlanırsın, hoplaşın, zıplasın, bir sıkıntı yoktur. Burada kendi kendine, bunu eğlence için正在做, orada bir sorun yok. Ancak zikir çekeren bu hareketleri yaptığında olmayan bir ibadet ortaya koyuyor. Arapların bir âdeti vardır. Sevindikleri zaman, bir şey hoşlarına gittiği zaman tek ayak üzerinde seke seke gidip seke seke gelirler. Araplar böyle bir hareket yapıyormuş ama bu hareket haram değildir.

Rasulullah'a benzıyor diyedir herhalde, Peygamber Efendimiz "Ali bendendir. Ben de ondanım" buyurmuştur. Hz. Ali, bu âdeti yapmıştır ancak ibadet ni-yetyle bunu yapmamıştır. Yani bir adam oynayabilir, halay çekebilir erkek erkeğe. Bunu bir yerde bir âlimden duyduğunuz zaman acayibinize gitmesin. Raks etmek ayridır. Oynamaya "raks etmek" diyorlar. Ama zikrin yapılma şekli YouTube'da (M.Sefa) var. Seyda Molla Bahri Hazretleri'nin (k.s.) de söyle-diği gibi "caiz değildir". Vücudu hareket ettirerek zikir yapmak caiz değildir.

Hocam, herhalde bazı kimseler Hz. Ali ile Hz. Cafer raks etmesini delil gös-terip zikre dâhil ediyorlar.

Uyduruyor, adamı şeytan kandırıyor. Eğlence ayridır, ibadet ayridır. Şimdi diyelim ki oğlun evleniyor, erkekler toplandı bir araya, eğleniyorlar. Bu helal-dir. Bayanlar bir araya toplanıp eğleniyorlar. Bu da helaldır. Haram olmayan şarkilar, türküler söylüyorlar; eğleniyorlar. Ama içlerinden biri çıkış orada içti. Bu da haram oldu tabii ki. Zikri de bu şekilde düşünün. Bu çok hassas bir durumdur. Yani bir noktadan sonra sapılmış oluyorsun: Peygamber aleyhis-selatu vesselam buyurmuş ki: (Meddahların [herkesi övenlerin, yağcıların] yüzüne toprak saçın!) [Muslim, Tirmizi] Bu, o adamı dinlemeyin, o adama prim vermeyin. Bu hadisle amel edilmemiği için şimdilerde adam sahneye çı-kiyor; dine de hakaret ediyor, cinsel içerikli de konuşuyor, güldürmek adına ne varsa piyasaya sürüyor. Çünkü adam güdüreyim, para kazanayılm, sallaya-yım dökülsün, toplayayı mantığında hareket ediyor. Ya sünnet vardır ya da bid'at vardır. Başı açık gezmek bid'attır; başı kapatmak sünnettir. Ya olacak ya olacak. Takke takmak sünnettir, sarık sarmak sünnettir. Bunlar gittiği zaman başı açık gezmek kalıyor.

Sana bir soru soracağım. Mesala %99'u da yanlış iş yapsa, ve bende tek olsam; benim dediğimi mi dinlersin yoksa o yanlış olan %99'un yanına mı gidersin? Bunu bilmek bilmemek önemli değil, bilmediğin konuda olabili-r. Önemli olan seriata uygun olmasıdır. Bakır buna sen karar vereceksin. Çin'deki adam diyor ki: "Bizim orada tarikatlar var. Çok büyük bir kısmı da sapık, yanlış işler yapıyorlar ama ben doğrusunu söylediğim zaman bana da inanmıyorlar. Çünkü benim bir vasfım yok." Ben sana bir vasif kazandıracağım, ben sana icaze vereceğim, gideceksin doğru tasavvuf buymuş diyecek-sin. Gayet açık ve net. Zikir onun sosudur. Adam yanlış tarikatı da kendine perde yapmış. Bak yolda giderken zikrederek gidebilir, burada bir sorun yok çünkü Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ
وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقَ
هَذَا بِاطِّلاً سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ۖ ۱۹۱

“Onlar ayaktayken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah’ı anarlar; göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. Ve “Rabbimiz! Sen bunu boş yere yaratmadın, Sen yücesin, bizi ateşin azabından koru.” derler. (Âl-i İmrân Sûresi, 191. ayet)

Bazı âlimler diyor ki: “Bu ayet namazla ilgilidir.” Namazı ayakta kılacaksın, eğer hastaysan oturarak kılacaksın. Bu ayet, hastayken namaz kılınabileceğini anlatmak içindir, diyorlar. Ama yanlış bir şeyi dine soktuğunda, dine alet ettiğinde o, oradaki ibadeti de batıl eder. Buna çok somut bir örnek vereyim: Erkekler toplanmış zikir yapıyorlarken iki üç tane kadın geldi, halkanın ortasına oturdu ve “Biz de zikir yapacağız.” dediler. Yaptıkları zikir batıl oldu mu? oldu. Yapılan şey batıl olduğu için, o haram davranış bulaştığından dolayı oradaki olayın tamamını da batıl etti. Onun zikir yapması, o yanlış hareketini meşrulaştırmadı. Bazı insanların sapmasının sebebi işte budur. Önce zikir yapıyor, sonra ilahi okuyor, sonra hoşuna gidiyor, saz çalışıyor. Sonra daha da hoşuna gidiyor, kadınları kaldırıyor, kadınlar dönüyor, o zikir yapıp ilahi okumaya devam ediyor. Hatta daha da ileri boyuta götürüyor. Şeyhe secde yapıyor. Yani orada duran adama secde yapıyor. Toprağı öpüyor, bilmem ne yapıyor. Yani Abdulkadir Geylani Hazretleri'nin (k.s.) ismini kullanarak yapılan çok büyük yanlışlar var. Bunların Abdulkadir Geylani (k.s.) ile uzaktan yakından alakası yoktur. Bu söylediğim herhangi bir cemaati eleştirmek değildir. Biz burada a şahsını, b şahsını veya c şahsını eleştirmiyoruz. Biz helal olan davranışlar ve haram olan davranışları konuşuyoruz. Helal olan zikir şeklini ve haram olan zikir şeklini gördünüz. Bunu konuştuğumuz. Daha önceden Seyda Molla Bahri Hazretleri'nin (k.s.) söylediğim bir mevzu vardır: Seyda Molla Bahri Hazretleri der ki: “Her amelin rüküň ve şartları vardır. Bu söylediğimiz bütün amellerde bulunması gereken bir şarttır.” -Her amelin kendi içinde belli rüküň ve şartları vardır- mesela namaz ibadeti için: abdest almanın lazımlığı, vaktinde kılmanın lazımlığı. Bunlar namazın olmazsa olmazlardır. Ama iki amel vardır ki; bütün ameller için geçerlidir: Birincisi ameli Allah (c.c.) rızası için yapacaksan; ikincisi yaptığı ibadetin şekli Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yaptığı ibadetin şekline uyacak. İbadetin şekli Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yaptığı iba-

detin şekline uymazsa o ibadet merduttur, bidattır, yanlıştır. Bu anlaşılabilir bir seydir. Bir adam ilk önce diyor ki "La İlahe İllallah" yani Allah'tan başka ilah yoktur. Sonrasında da diyor ki "Muhammedur Rasulullah" yani Muhammed Allah'ın elçisidir. Bitti. Yani bir kişi Allah'ı kabul edip, Hz. Muhammed'i de kabul ettiğinde imanın birinci basamağı gerçekleştirmiştir.

Bir icmali iman vardır, bir de tafsili iman vardır. Peki, icmali iman nedir? İcmali iman, bir kişinin ben toptan iman ettim demesidir. Yani kişi "La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" dediğinde Allah'ı kabul ediyorum ve Allah'ın haram kıldığını haram kabul ediyorum, helal kıldığını da helal kabul ediyorum; Hz. Muhammed'in (s.a.v.) getirdiklerini, söylediklerini ben kabul ediyorum demiş olur. Bu bir genel imandır. Daha teferraata indiğimizde kişi bir bir evet namazın da farz olduğunu kabul ediyorum, orucun da farz olduğunu kabul ediyorum, zekâtın da farz olduğunu kabul ediyorum, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) söylediklerini de kabul ediyorum gibi Allah'ın haram ve helal kıldıklarını kabul eder. Bizim bazı sorunları yaşamamızın sebebi ise, iman etme noktasında bu mantıkla başlamıyor olmamızdanıdır.

Her çocuk Müslüman doğar. Doğumdan buluğ çağına kadar olan kısmında herkes eşittir. Peki, buluğ çağından yani on beş yaşından sonra "Eşhedü enla ilahé illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasulü. Ben Müslüman oldum" bunu dediğin zaman işte sen geleneksel olarak Müslüman olmuş oluyorsun.

Yedi yaşındaki, on yaşındaki, on beş yaşındaki çocuklara İslâmiyet'i anlatıp da öğretilmiş olsaydık şimdi bu çocuklar bu halde olmayacaklardı. Şimdi çocuklarımızın ne namazdan haberleri var, ne oruçtan haberleri var ne de ahkâmdan haberleri var. Müslüman mı, nasıl Müslüman oldun? Sen dinde çıkmışsin, gitmişsin. Senin haberin yok. Dinle, İslâm'la Kur'an'la ve Hz. Muhammed'le (s.a.v.) alay eden bir insan hiç Müslüman olur mu? Kişi nasıl İslâmiyet'e girdiğini bilmediği gibi daha da kötüsü, nasıl çıktığını da bilmiyor. Bunların hiçbirini onlara anlatılmamış. Yani kişi ayetlerle alay ettiğinde kâfir olduğunu, nikâhinin gittiğini bilmiyor. Allah'ın bir farzını haram kabul ettiğinde ya da bir haramını helal kabul ettiğinde nikâhin gittiğini kaç kişi biliyor? Adam, "Boş ver, faiz helaldır." diyor. Hatta "Niye haram olsun?" diyor. Açıktıktan sonra bak. Bir imana giriş vardır; bir de çıkış vardır. Ben namaz kılıyorum diye devamlı ölene kadar bu dinde kalacağım diye bir şey yok. Kurallarına uyduğum müddetçe bu dine mensupsun. İtikadı bozacak, akâdi bozacak bir söz, bir fiil, bir hareket içerisine girdiğinde onlar gibi oldun, artık geçtin, gittin. Yani bir iman etmek var, bir de elde ettiğin imanı korumak

var. İman edeceğiz. Evet annemizden babamızdan gördük. Ama belki yanlış gördük, belki doğruya bize anlatmadılar. Bu yüzden iman ettikten sonra o imanı pekiştireceğiz. Sonra o imanı muhafaza edeceğiz. Biri gelip bir soru sorduğu zaman, biri gelip de bir şey yaptığı zaman bizler "Dur kardeşim!" diyeceğiz.

Bakın bu önemli bir konudur. Ben doğduğumdan beri Müslüman'ım, sen de doğduğundan beri Müslüman'sın. Tamam sen kendini Müslüman kabul ediyorsan Allah (c.c.) da seni kabul ediyor. Ama Allah (c.c.), Müslüman olmanın şartları var diyor. Mü'min olmanın da şartları vardır.

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكُفُّرُ
بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنُ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى
لَا إِنْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلَيْهِ ۖ ۲۵۶

"Dinde zorlama yoktur. Doğru eğriden açıkça ayrılmıştır. Artık kim sahte tanrıları reddeder de Allah'a inanırsa kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, her şeyi işitir ve bilir." (Bakara Sûresi, 256. ayet)

Kim Allah'a iman eder, tağutu inkâr ederse sağlam bir ipe tutulmuş olur. Gelen peygambere ben peygamberi kabul ettim demelisin; o zaman peygamberin din adına getirdiği şeyleri de kabul etmek zorundasın. Sen peygamberin din adına getirdiği şeriatı, sünneti, dinin açıklamalarını kabul etmezsen senin peygamberi kabul etmen sözde kalmıştır, özde değil. Yani kişi özde diyecek "Evet ben Hz. Muhammed'i (s.a.v.) kabul ettim." "Allah'ın bir elçisi olarak kabul ettim." Adam benim böyle zikir yapmak hoşuma gidiyor diyor. Senin hoşuna gidiyor diye dini mi değiştireceksin? O zaman sen buradan kal-kıp Kâbe'ye niye gidiyorsun? Git buradaki Sultanahmet Camii'nin etrafında yedi kere dön. Hacı olmuş ol. Bazı ahmaklar Kâbe'ye gidiyorlarmış. Sonradan da biz bu kadar yolu bunun etrafında dönmek için mi geldik diyorlarmış. Bilmiyor yani, onlar dini bilmiyor. Yani din adına yapılan zikir, fikir, şükür, her neyse Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yaptığına uyacak, ters düşmeyecek.

Basiret körlüğünün sebebi üçtür: Bir insan manevî olarak gerçekleri görmez. Birincisi, bedeni Allah'a (c.c.) isyan sayılacak işlerde kullanmak. İkincisi, ibadet yaparken yapmacık davranışmak Diyalim ki kişi Allah'a (c.c.) ibadet yapıyor. Ama bunu riyayla yapıyor. İbadetinde samimi değil, ihlâs yok. İbadetini kendisi de kale almıyor, yani ibadetine değer vermıyor. Mesela kişi namaz

kılıyor. Namazı hiçbir şey anlamadan bitiyor. Esasında biz biliyoruz buradaki olayların ne olduğunu, birbirimizi yormaya gerek yok. Basiret körlüğünün üçüncü sebebi ise Allah'a (c.c.) değil, O'nun yarattığı mahlûkata teba etmektir ve yarattığı yaratıkların elinde bulunanlara göz dikmektedir. İnsanın basireti Allah'ın (c.c.) katındakilere göz dikmeyeip de insanların ellerindekine göz dikmesinden dolayı kör oluyor. Bu insanın yaptığı Hakk'tan yüz çevirip halka yönelmektedir.

Müridin başlangıcı çok güzeldir. Mürid sohbeti çok seviyor, devamlı seyahî onunla sohbet yapsın veya arkadaşları onunla sohbet etsin istiyor. Mürid, bir süre boyunca sohbetin şiddetli sıkıntılarına katlanarak müridlik ruhuyla nurlanır. Öyle ki müridin içinde talep ateşi tutuşur ve bu ateş müridin çevresini aydınlatır. Birinci basamak sohbettir. Mürid devamlı sohbete geleyim, derse geleyim diye sebat eder. Ondan sonra bu basamak onu zikre götürecek. Mürid sorar: "Ben neler yapsam mutlu olurum, nasıl Allah'ın (c.c.) sevdiği bir kul olurum, neleri yapsam asıl bir kul olurum?" Mürid ikinci aşamada onları öğrenir.

Şimdi, mürid ilk önce sohbete geldi, zikre geldi ve bundan faydalandı; belli bir aşamaya geldi. Sonra mürid dedi ki: "Tamam ben artık halloldum, benim işim oldu." Hâlbuki bunu söyleken müridin bilmediği ne vardı? Allah'ın (c.c.) Mekr-i (Allah'ın ona kurduğu tuzak) vardı. Allah'ın ona kurduğu tuzağın yani insanın sonunun ne olacağını Allah'tan (c.c.) başka kimse bilmez. Hatta şeytan bile bilmez. Şeytan kendisinin şeytan olacağını, lanetleneceğini, bulunduğu üst konumdan aşağı konuma düşeceğini bilemedi, hesap edemedi. Şeytan, Allah'tan (c.c.) emin oldu. Yani şeytan artık ben helak olmam, ben cehenneme girmem hatta ben o kadar ibadet yaptım ki artık evliya oldum, dedi.

Başından geçen bir sohbeti anlatıyorum. Adamın biri sofilerden birine söyler, "Sen Katip Hoca'nın (k.s.) sohbetlerine gidip geliyor musun?" diye. Sofi de, "Evet, gidip geliyorum" diyor. Onlar konuşurken ben de oradaydım ama adam beni tanımıyordu. Adam, "Ben eskiden Katip Hoca'nın (k.s.) sohbetlerine gidiyordum ama şimdi gitmiyorum. Benim bacanağım evliya oldu. Ben artık ona bağlandım." dedi. Bunun üzerine sofi de dedi ki: "Katip Hocam (k.s.) şu an burada. Bunları ona söyle." Adam da bu sefer bana dönerek dedi ki: "Hocam yani ben sizi çok seviyorum. Eskiden sohbetlerinize çok gidiyordum. Şimdi benim bacanağım evliya oldu. Ben artık ona bağlandım." Adama bacanağının nereden icaze aldığı sordum. Adam, "Bacanağım filancanın dergâhına gidiyordu" dedi. Ben de adama, "Oğlum filancaları ben biliyorum. Filanca bir tek ogluna icaze verdi. Başka kimseye icaze vermedi." dedim. Adam bu sefer, "Yok

bacanağım oradan değil, filanca yerdeki şeyhten icaze aldı.” dedi. Ben, “Yavrum filanca yerdeki şeyh de yerine kardeşini bıraktı. Başkasını da bırakmadı.” dedim. Tuzağa bakın.

Bir insanın evliy় olduğunu ancak Allah (c.c.) bilir. Ancak sen Allah'a (c.c.) kul olacaksın. Sen kulluguñunu idrak ettiğin müddetçe evliyasin. Nekirden emin olmak denen bu işte. Evliya kendine ben evliyayım demez. Tamam benim işim bitti demez. Çünkü evliya son nefeste benim halim nasıl olacak diye korkar. Allahu Teâlâ'nın lütfü vardır, ihsanı vardır, ikramı vardır. Ama melekler de, evliyalar da, mü'minler de devamlı o korkuyu duyarlar. Zaten mü'min iki korku arasındadır. Mü'min, ümit ile korku arasındadır. Sürekli acaba cennete mi giderim, cehenneme mi giderim diye düşünür. Bazen der ben cehennemliğimdir bazen de ben cennetliğimdir. Yüz kişinin doksan dokuzu cehenneme gidecek, bir tanesi cennete gidecek deseler mü'min kendi kendine belki ben cennete gidecek kişi olabilirim der. Ama deseler ki yüz kişinin doksan dokuzu cennete gidecek, biri cehenneme gidecek; mü'min belki ben cehenneme gidecek kişiyimdir diye düşünür.

Adam birisi için “Evliya olmuş” diyor. Söylediği adam yatmış, kalkmış evliya olmuş. O da gitmiş ona mürid olmuş. Söylediği adamin evliyalığı da yalan, onun müridliği de yalan. Allah (c.c.) vere ki herkes evliya olsun. Şeyh ister ki bütün müridleri evliya olsun. Şeyh onun için çalışır. Hatta yeryüzündeki bütün insanlar evliya olsun ister.

Esad Efendi (k.s.) sohbetinde diyor ki: “Oğlum! Evladım! Müridim! Beni dinleme! Aman aman! Git Kur'an'ı dinle, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) dinle, İslâm'ı dinle.” Onun oğlu da Esad Efendi'nin bu söylediğini biraz ilerleterek o da söyle der: “Beni dinlemenize gerek yok. Dedem, babam senelerdir anlatıyorlar. Bütün kasetleri de var. Tıklayın, dinleyin.” Bunu da ciddi ciddi söylüyor. Yani her şeyi kenara atmış. “Gidin babamı dinleyin.” diyor.

O kendi sonundan emin olduğu an mürid evhama düşüyor. Yani o kişinin işi bitti artık çünkü Allah'ın (c.c.) nekrinden emin oldu. “Tamam ben oldum” dedi. Hele de şeyh ona düzelsin diye biraz yüz verdiyi, o doğruya yanlış anladı ve dedi ki: “Tamam bak şeyhim de bana böyle davranıyor. Demek ki ben olmuşum.” O kişi baştan dünyayı terk etmişti, mürid olmuştu. Sohbetlere katıldı, sohbetlerde olgunlaştı, nur doldu, feyz, bereket geldi. Bu sefer sohbetler onu zikre götürdü, zikir etmeye başladı. Zikir ettiği zaman bu sefer “Tamam, ben oldum.” dedi. Oldum deyince, Allah'ın azabından emin olduğunu zannetti. Bu sefer başa, geldiği yere geri döndü. Dünya zevklerine, sefalarına bir daha geri döndü. İşte o zaman ibadetlerini de bırakır. Allah muhafaza etsin.

Yani o zikri bıraktıktan sonra perişan olur gider. Hiç hesaba katmadığı bir azaba düşer. Demek ki yapması gereken şu: İşine gücüne bakacak, ibadetine, taatına bakacak, Allah'a (c.c.) kulluguña bakacak, karşılığında da O'dan başka bir şey istemeyecek.

Evet, bugünkü konumuz esasında ölüm ve ölümle ilgili mevzulardı. Ama buraya kadar geldi. Yani kişinin kademe kademe tasavvufa girmeden önceki yaşıntısını, tasavvufa girdikten sonraki yaşıntısını konuştu.

Zatin bir tanesi kabristana gitmiş. Kabristanda bakmış ki küçük küçük mezarlar, bir de büyük büyük mezarlar var. Üzerinde ölülerin yaşları; beş, altı, on yaşında diye yazıyor. Adam nasıl bir şey bu diye şaşırılmış -çünkü mezar, büyük adam mezarı, çocuk mezarı değil ama mezar taşında yaşının beş olduğu yazıyor- oysaki bu kişiler tasavvuftan önceki hayatlarını hayat saymamışlar. Ondan dolayı mezar taşlarında o yaşlar yazılmış. Allah'ı (c.c.) zikretmeden geçirdiğin vakitleri nasıl olur da hayattan sayarsın? Ona gafil diyorlar. Allah'ın (c.c.) rahmeti ulaşacak. Allahu Teâlâ'nın feyzi, bereketi gelecek, var olup gidecekler.

Din düşmanlarının yaptığı bir şey var. Peygamberimiz zamanında da yapıyordular, önceki peygamberler devrinde de yapıyordular, hâlâ daha yapmaya devam ediyorlar. İslâmiyet'ten bir parça alıyorlar, biraz küfürden alıyorlar; üstünü İslâmiyet'le beziyorlar içindeki küfrü insanlara veriyorlar. Bunu insanlar fark edemiyor. Bununla baş etmek için de gerçek âlimler gerekiyor, gerçek mücahitler gerekiyor. Doğrusunu ve yanlışını bilmemiz gerekiyor.

Adamin saçı sırtına kadar uzamiş. -İlahileri ben de seviyorum- Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) ilahilerini söylüyorlar. Ellerinde de asalar böyle rükuya gider gibi zikir yapıyorlar. Şimdi sapla samanı ayırmak lazımlı. Yani Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) ismi evet çok güzel ama Abdulkadir Geylani (k.s.) gelse elindeki o sopalarla hepsini döver, "Benim öyle bir tarikatım yok." der. Aynı Hristiyanlarda olduğu gibi. Yani Hristiyanlar şimdi nasıl Hz. İsa'ya (a.s.) ilah diyorlar, Hz. İsa (a.s.) geldiğinde, "Boyle bir şey yok diyecek." İslâm tarihinde meşhur olmuş şahsiyetlerin isimlerini kullanarak İslamiyetten insanları sapıtmaya çalışıyorlar. Mevlânâ'yı (k.s.) da aynı Abdulkadir Geylani'yi (k.s.) de aynı Şah-ı Nakşibendi'yi (k.s.) de... Birçok âlimin ismini kullanarak onu öne çıkartıyorlar ama o âlimin yapmadığı, söylemediği şeyleri söylüyorlar.

Hatta daha kötü bir şey söyleyeyim; o zatların kitaplarını tercüme ederken orijinal eserde olmayan şeyleri tercüme esere eklerler. Ne kadar büyük bir felaket! Eline kitabı alıyorsun. Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) kitabı. Doğru, kitabın bir kısmı Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) ama ondan sonrası yalan.

Elime bir gün bir kitap geçti. Kitabın üzerinde Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) kitabıdır diye yazıyor. Adamın biri de almış kitabı, bana getirmiştir. Şöyle bir baktım kitabı, biraz okudum, dedim ki bu kitabı alayı yalan. Uzaydan şu geldi, şuradan şu gitti, şuradan şu enerji geldi, buradan bu kablo gitti, bir de fizikçiye söylüyor. Adam, Kur'an-ı Kerim'i uzay şeyleri ile açıklıyor, yalan oğlum yalan, vallahi de yalan, billahi de yalan. Özellikle tercüme eserlere yerlestiriyorlar. Hatta tefsirlerde bile İslailiyat var. "Bak bu kitap Kur'an-ı Kerim'in tefsiridir. Kur'an-ı Kerim'i açıklıyor" diyor. Ama tutmuş adam ilave yapmış, hadiste olmayan, ayette olmayan şeyleri eklemiştir. Bizim elimizde Kur'an-ı Kerim var, hadis-i şerifler var, gerçek âlimler var, onların yolundan gidersek sapıtmayız inşaallah.

Başta bir tane güzel bir insan geliyor, insanlar ona hürmet ediyorlar, saygı gösteriyorlar. Bu kişi gerçekten büyük bir âlim, büyük bir Allah dostu. Fakat o zat vefat ettikten sonra yeni gelene bir de bakıyorsun yavaş yavaş bozulmaya başlamış. En son da ortaya acayıp bir din çıkıyor. Ne tarikatla ilgisi var, ne şeriatla ilgisi var, ne İslâm'la ilgisi var. Bahâîlik diye bir olay var, biliyor musun? Bilmeyin daha iyi. Yani Hindistan'dan biraz bir şey almış, Yahudi'den biraz bir şey almış, İslâmiyet'ten biraz bir şey almış, ben din yaptım demiş. İşte böyle bir din ortaya koymuş.

Bak bir insanın annesi ile, babası ile hesaplaşması en büyük hatadır. Asla ve kat'a babanla hesaplaşma. Mesela günün birinde sen çok zengin oldun, baban da çok fakir biri, ona devamlı para veriyorsun, yardım ediyorsun. Sonra diyorsun ki, "Yeter be!" Babanla, annenle asla hesaplaşma; ömründe yaptığı en büyük hata bu olur. Çünkü Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: "Sen ve malın babanındır." İbn Mace, Ticaret 64 (2291) s. 392.

Hocam Osmanlı'da da böyle mi olmuş? Osmanlı bu şeriatı uygulamış mı?

Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hadisini söylüyorum. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hadisi gelince Osmanlı kim, Ahmet kim, Mehmet kim? Bunu uygulamak zorunda "Söz vardır tesiri bir dakika sürer, söz vardır tesiri bin yıl sürer." Sözü kimin söylediği önemlidir. Eğer söz Allah'ın (c.c.) sözüyse dağlar parça parça olur. Eğer söz Yaradanın sözü ise o dağ erir erir, toz olur. Söz, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sözüyse kiyamete kadar tesir eder. Ağa da, bey de, padişah da; Müslüman ise o söze uymak zorundadır. Bu İmam-ı Şafi, İmam-ı Azam, İmam-ı Malik de, Abdulkadir Geylani veya Şah-ı Nakşibendi de (rh.a.) olsa dahi Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sözüne uyacak. İmam-ı Azam'ı İmam-ı Azam yapan Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bağlılığıdır. Bir saniye Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sahih hadisinden ayrılsın, bir hükmü versin, işi bitti. Abdulkadir Geylani'yı (k.s.)

Abdulkadir Geylani (k.s.) yapan Hz. Muhammed'dir (s.a.v.). Onlar da böyle söylüyor. Kim ki Müslümansa önce Allah'ın (c.c.) kitabına sonra Rasulullah'ın (s.a.v.) sünnetine, sonra büyük âlimlerin yolunda gitmek mecburiyetindedir.

Padişah sefere çıkacak; padişah kendi kafasından sefere çıkamaz. Osmanlı yazı devletidir. Usul şudur: Mesela bir küffar ehli Müslüman ulkesine saldırıyor, Müslümanları katlediyor, mallarını katlediyor, bunla savaşmak caiz midir? Bu yazıları padişah, şeyhüislâma veriyor. "Bu işgal etti, ben hemen savaşa gidiyorum." Böyle bir şey yok. Bak padişah olmak ayrıdır, şeyhüislâm olmak ayrıdır. Padişah, şeyhüislâm kadar İslâm'ı bilemez; şeyhüislâm devlet yönetimini padişah kadar bilemez. Şeyhüislâm padişahın yazısını okur sonra açar, Kur'an-ı Kerim'e bakar.

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْنَدِينَ ١٩٠

"Size savaş açanlarla Allah yolunda çarpışın. Fakat haksız saldırıda bulunmayın. Çünkü Allah, haksız saldırıda bulunanları sevmez." (Bakara Sûresi, 190. ayet)

Şeyhüislâm ayet buldu, hadise baktı, hadis buldu. Ayet-i kerime ve hadis-i şeriflere göre cevap yazar "El-cevap: Bunlarla savaşmak farzdır." der. Sonra da bu fetvayı Şeyhüislâm'dan aldıktan sonra padişah o fetvaya göre amel eder. Osmanlı'nın işleyisi böyledir. Fetvaya halk da, padişah da uymak zorundadır.

Şimdi bu yeniçerileri kaldırırken o zamanki padişah bütün fetvalarını almış, sonra plan program yapmış; Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sancığını çıkartmış. Şeyhüislâm cihat ilan etmiş; "Allah ve Rasulu'nü seven bu sancığın altında birleşsin." demiş. İstanbul'daki bütün camilerde salâ okunmuş. Bütün camilerde salâ okunmuş. Salâyı duyan, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sancığını gören, şeyhüislâmin o fetvasını duyan bütün Müslümanlar sancığın altında toplanmışlar. Yeniçi meniçeri hiçbir şey kalmamış.

Hocam geçen gün biriyle tanışık, babası daha kundaktayken bırakmış, hiçbir psikolojik babalığı olmamış. Biz bunlara nasıl telkinde bulunalım?

Kime göre, neye göre faydası olmadı? Şu yargılama noktasını bırakalım. Biz yargılama işini Allah'a (c.c.) bırakalım. Çünkü Allah (c.c.) merhametlilerin

en merhametlisidir. İnsanları, "Sen bunu böyle yaptın." diye suçlamayalım. Adamı dinledin mi, gidip babasını buldun mu, babasına sordun mu, kardeşim niye böyle oldu? Tek taraflı dinliyorsun; "Bu bana böyle yaptı." Böyle bir şey yok. Bir de diğer tarafı dinleyelim. O zaman ortaya çıkar. İyilik yapmaktan kimse zarar görmemiş. Köpeğe de bir ekmek atsan, yine bir karşılığı var. Şimdi adam çocuğunu bir yanında bırakmış gitmiş; hiç çocuğuna baktamamış, şöyle yapmış, böyle yapmış. Bu adam bir iyilik yapacak; mesela Müslüman olduğu için infak edecek. Dışarıdaki adamlara bir trilyon para verse, kendi babasına da bir lira verse o bir lira Allah (c.c.) katında daha eftaldir. Çünkü bir infak ettiğinin karşılığını alır, bir de "sila-i rahim" yapmasının karşılığını alır. Aynı parayı bir fakire veriyorsun, bir de Allah yolunda olan ilim talebesine veriyorsun. Dilenciye verdığın zaman bir sevap alırsın ama ilim yolunda, Allah yolunda olana verdiğinde cihat sevabı da alırsın. Yani "Sen de, malın da babanındır." Bu gayet açık ve net bir olaydır.

İki tane sofi sıkıntı yaşamış. Ben hocaya diyorum ki: "Bu adam sorunlu, onu kazanmaya çalışalım." Hoca diyor ki: "Yok onu atalım gitsin." Oradaki içeliği göremiyor. Yarın o zaman sen de bir hata yaptığın zaman seni de atalım. Ben burada seni düşünüyorum çünkü insan hatadan arınmış değildir. Ben hatalı birisini kabul ediyorsam senin teşekkür etmen lazım.

Sen şu anda oğulsun, yarın baba da olabilirsin. Aynı şartlar senin başına da gelir, bırakıp kaçabilirsın de o zaman ne olacak? En adaletli hükmü Allah'ın (c.c.) hükmüdür. Böyle yapın demişse en adaletli hükmü Allah (c.c.) vermiştir. Bu bize ters düşse de, bize zor gelse de, nefsimize ağır gelse de "Hüküm, Allah'ındır. (Yûsuf Sûresi, 40. ayet)" çünkü Allah'ın hükmünde hem adalet vardır hem de hikmet vardır. Bütün evreni ilgilendiren hükümler vardır. Sen bir şey söyleken uzayı hesaba katıyor musun, hayvanları hesabı katıyor musun, bütün insanları hesaba katıyor musun? Ama Allah (c.c.) hüküm verdiği zaman evrenin Rabbi olduğundan dolayı bütün her şeyi dâhil ediyor.

Kurban keseceksen incitmeyeceksin, eziyet etmeyeceksin, hayvana haka-ret etmeyeceksin. Bir usulü var, kuralı var. Yoksa gidin kurban kesin; nasıl keserseniz kesin. O zaman kimi canlıken herhangi bir uzungunu keser, kimi kuyruğunu keser, kimi bilmem ne yapar. Ama evrende bir sistem var. Bu sistemin sahibi olan ve güzel hükmü veren Allah'tır.

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولَئِكَ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ١٧٩

“Ey temiz akıl sahipleri! Kisasta sizin için bir hayat vardır. Ümit edilir ki, korunursunuz.” (Bakara Sûresi, 179. ayet)

Kısas, insan bir diğerini öldürdü. Mahkeme tescil etti; cezası ölümdür. Bu kararı uygulamayıp bu insanı öldürmezsen geride kalanların hayatları tehlikeye giriyor. O insanı hayatta bırakarak onu kurtardığını zannediyor. Zahir akıl onu istiyor, yani katili öldürmeyecek, katil kalsın. Hz. Allah (c.c.) da tam tersini söylüyor. O katili öldürürsen geride kalanların hayatlarını kurtarmış olursun. Katil giriyor hapse, öteki de giriyor hapse, hapiste onu öldürüyor.

Hocam hadis-i şerifte malî babaya vermek zorundayız değil mi?

Tabii ki baban dedi ki: “Esad bana beş yüz lira ver.” Sen de “Tamam babaçığım” diyerek götürecek. Baban dedi ki: “Esad şunu yap.” Sen de “Tamam babacığım” diyerek yapacak. Ta ki sana haram bir şey söyleyene kadar dediklerini yapacak. -Allah muhafaza- Babası diyor ki: “Oğlum git, bana içki al.” Alamaz çünkü o içki alma noktasında haddini aştı; baba kendini yaratıcı yerine koydu, hüküm koyma noktasına koydu. Hüküm koymak Allah'a (c.c.) aittir. Rabbin diyor ki: “Adam öldürme.” Baban da diyor ki: “Bu adamı sevmiyorum. Bu adamı öldür.” Orada Allah'ın (c.c.) emri geçerlidir. Allahu Teâlâ'nın emrinin olduğu yerde kulun emri olamaz. Allah'ın (c.c.) hükmünün olduğu yerde peygamberin de hükmü olamaz.

Hz. Peygamber, Zeynep (r.a) ile evleneceğini tahmin ediyor. Sonra düşünyör, diyor ki: “Zeynep ile evlenirsem insanlar bana gelini ile evlendi diye benim aleyhimde konuşurlar.” Bunu gizli kalbinde tutuyor. Allahu Teâlâ bu yuruyor ki:

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمْتَ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْكَ زَوْجَكَ
 وَاتَّقِ اللَّهَ وَتَخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا إِلَهٌ مُبْدِيهٌ وَتَخْشِي النَّاسَ وَاللهُ
 أَحَقُّ أَنْ تَخْشِيَهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرَأَ زَوْجُنَاكَهَا لَكِي لَا
 يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرْجٌ فِي ازْوَاجِ اذْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ
 وَطَرَأً وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولاً ۖ ۳۷

"Hem hatırla o vakti ki, o kendisine Allah'ın nimet verdiği ve senin de ikramda bulunduğu kimseye: "Hanımını kendine sıkı tut ve Allah'tan kork" diyordun da nefsinde Allah'ın açacağı şeyi gizliyordun. İnsanlardan çekiniyordun. Hâlbuki Allah kendisini saymana daha lâyikti. Sonra Zeyd o kadından ilişğini kestiği zaman, biz onu sana eş yaptık ki, oglulluklarının ilişkilerini kestikleri hanımlarını nikâhlaşmadan mü'minlere bir darlık olmasın. Allah'ın emri de yerine getirilmiştir. (Ahzâb Sûresi, 37. ayet)

Peygamber Efendimiz, Kâbe'ye doğru namaz kılmak istiyor. Allahu Teâlâ da Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılmasını istiyor. Hz. Peygamber (s.a.v.) Kâbe'ye doğru dönüp namaz kılmak isteyebilir ama Allah (c.c.) istemiyor. Allahu Teâlâ istemeyince Hz. Peygamber (s.a.v.) Kâbe'ye doğru değil, Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kiliyor. Bu hüküm tam net bir şeydir. Mekke'de iken çok güzeldi. Kâbe'nin karşısına geçiyordu. Mescid-i Aksa ile aynı hızada

duruyor, namaz kiliyor. Kâbe'ye doğru namaz kiliyor ama o yön Mescid-i Aksa'ya doğru bakıyordu. Ama Medine'ye geldiği zaman Kâbe bu tarafta, Mescid-i Aksa diğer tarafta kaldı. Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılmaya dönüyor. Sırtı Mescid-i Haram'a doğru geliyor. Çünkü dinin sahibi peygamber değildir; dinin sahibi Allah'tır. Dinde hüküm koyma, kanun koyma, yasak etme, helal etme, haram etme Allah'ındır. Hz. Peygamber (s.a.v.) yasak ettiklerini de, helal ettiklerini de, haram ettiklerini de Allah'ın helal ve haram dairesi içinde geçer. Çünkü Allah (c.c.) buyurdu ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اطِّبِعُوا إِلَهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولَئِي الْأَمْرِ
مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

٥٩

“Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin ve sizden olan emir sahibine de itaat edin. Eğer herhangi bir şeye anlaşılmazlığı düşerseniz; Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resulü'ne arz edin. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir.” (Nisâ Sûresi, 59. ayet)

Peygamber de buyurdu ki: Mesela “Altın ve ipek ümmetimin erkeklerine haram, kadınlarına helaldır” (Ebu Dâvûd, “Libâs”, 12; İbn Mace, “Libâs”, 19). Normalde erkekler için altın takmayın, gümüş takmayın diye bir ayet yoktur ama hükmü Allah'ındır. Allah (c.c.) buyurdu ki: “Peygamber (s.a.v) size neyi verdiyse onu alın; neyden nehiy ettiyse ondan kaçın.” Sadece Allah'a (c.c.) bağlanacaksa Hz. Peygamber de (s.a.v) Allahu Teâlâ'dan aldığı emirleri bize söylemiş. Allah'ın (c.c.) hiçbir emrine haşa ve kella Hz. Muhammed (s.a.v) muhalefet etmemiştir.

Zor emirler olmuş, kolay emirler de olmuş. Yap demiş, yapmış. Hicret et demiş, hicret etmiş. Savaş demiş, savaşmış.

İlk önce kâfirlerle savaşmayı demiş. Onlar savaşmamışlar. Kâfirler, Müslümanları dövüyorlar, vuruyorlar, kırıyorlar, hakaret ediyorlar ama Müslümanlar hiçbir şey yapmıyor. Müslümanlar dedi ki: “Ya Rasulullah! Bize izin ver.” dediler. -Allah'tan (c.c.) izin gelecek sabredin ben size nasıl izin vereyim?- Dövüyorlar, vuruyorlar, kırıyorlar ama izin yok. Sonra Allah'tan izin çıkıyor; “Hicret edin.” Hepsi hicret ediyor. Rasulullah (s.a.v.) gitmiyor çünkü O'na hicret emri çıkmadı. Hicret izni çıkışınca O da gidiyor. “Size karşı savaşanlarla siz de Allah yolunda savaşın...” Ondan sonra cihad etmeye başlıyorlar. Kendi kafalarından hiçbir şey yaptıkları yok.

Hatta aleyhissalatu vesselam Mekke'de Medine'de bazı insanlara İslâmiyet'i anlatıyor; bunlar Müslüman olsunlar, bunlar Müslüman olursa İslâm daha rahat eder. Âmâ (kör) Abdullah İbn Ümmü Mektûm olan bir adam geliyor. Oradaki mevzuya da görmüyor. Âmâ, Efendimiz'e diyor ki: “Bana İslâmiyet'i anlatır misin?” -Herhalde bu olay Mekke-i Mükrereme'de olmuştu.- Efendimiz adının durumunu anlayamıyor. Efendimiz, kendisine yönelttiği sorudan rahatsız olarak yüzünü ekşitmiş, ona cevap vermemiştir. Yine onlara anlatmaya başlıyor.

Adam yine ısrar ediyor, "Bana anlat, bana anlat." diye. Allahu Teâlâ bu hareketini kabul etmiyor -çünkü bu adam İslâm'ı öğrenmek istiyor-

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١﴾ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَرْكَبُ
 أَوْ يَذَّكُرُ فَتَنَفَعُهُ الَّذِي كُرِيٰ ﴿٤﴾ أَمَّا مَنْ اسْتَغْنَىٰ ﴿٥﴾ فَانْتَ لَهُ
 تَحْصِدُ ﴿٦﴾ وَمَا عَلِيكَ الَا يَرْكَبُ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَىٰ
 وَهُوَ يَخْشَىٰ ﴿٩﴾ فَانْتَ عَنْهُ تَلَهُّىٰ ١٠

"Suratını astı, yüzünü çevirdi. Çünkü ona gözü görmeyen biri gelmişti. Sen nereden bileceksin, belki o arınacaktı. Yahut o öğüt alacak da, öğüt kendisine fayda verecekti. Sen ise kendini her şeye yeterli görenle ilgileniyorsun. Onun arınmamasından sen sorumlu değilsin ama gönülünde Allah korkusu taşıyarak koşup sana gelenle ilgilenmiyorsun!" (Abese Sûresi, 1-10. ayetler)

Efendimiz bir şey yaptığında eğer Allah'ın (c.c.) rızasına uygunsa sorun yok ama Allah'ın (c.c.) rızası yoksa, o işte bir hata varsa Allahu Teâlâ bizzat Hz. Muhammed'i (s.a.v.) uyarıyor. Efendimiz de onu düzeltiyor, ondan dolayı Hz. Muhammed (s.a.v.) çok önemli ve ona tabi olmak çok önemli, O'nun sünnetine tabi olmak önemlidir. Çünkü yaşıntısı Allah (c.c.) tarafından doğrulanmış.

Sahâbîler neden önemli? Sahâbîlerin hayatları da Hz. Muhammed (s.a.v.) tarafından tasdik edilmiş. Eğer onların bir hatası varsa Rasulullah (s.a.v.) onları düzeltiyordu. Eğer hataları yoksa dokunmuyordu. Sahâbî olmak ondan önemlidir. Dini oluşturan öz budur.

Kâfirler saldırımıza sahabeden başlıyor, "Şu sahabe şöyle yaptı." diyorlar. O da insan, yapabilir. Kâfirler yine "Bu sahabe böyle yapmış." diyor. Kardeşim ben onları anlamam, diyeceksin. Ben sahâbîleri tartışacak bir konumda değilim, diyeceksin.

Adam diyor ki: "Hz. Muhammed'in (s.a.v.) şöyle bir hadis-i şerifi var. Ben bu hadisi kabul etmiyorum." Senin içinde küfür var. Bizzat Hz. Peygamber de (s.a.v.) gelse o hadisi sana söylese yine kabul etmezsin. Çünkü sen olaya karışın, peygamberlik müessesesine karşısın.

Çok ilginç bir olay var. "Bedir Savaşı" yapılmış, esirler alınmış. Aleyhissalatu vesselam buyuruyor ki: "Bu esirleri ne yapalım?" Aleyhissalatu vesselam

istişare yapıyor, Efendimiz diyor ki: "Kurtulmalık akçesi alalım, bunları serbest bırakalım." Hz. Ebû Bekir de (r.a.) aynı fikirde "Ya Rasulallah! Bunlar bizim akrabalarımız, fidye versinler, bunları serbest bırakalım." diyor. Sıra Hazreti Ömer'e geliyor, "Ya Rasulallah! Bunlar müşriklerin ileri gelenleri, onlar güçlenirlerse tekrar bizimde savaşırlar, hatta kim kimin akrabası ise ona emret ve kellesini vursun. Müşrikler bizim imanımızda ne kadar güçlü olduğumuzu, ne kadar sebat ettiğimizi görsünler." buyuruyor. Aleyhissalatu vesselam içtihat yapıyor -çünkü ayet yok, ayet olsa ayeti uygulayacak-kurtulmalık akçesi alarak onları serbest bırakıyor. Allah düzeltiyor dediğim buydu işte. Sonra ayet iniyor, buyruluyor ki:

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّىٰ يُثْخَنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ
عَرْضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا
كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَسَّكُمْ فَيَمَا أَخْذَتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾
فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٩﴾

"O yerde gerekli temizliği yapıp hâkimiyetini kuruncaya kadar bir peygamberin esirlerinin olması uygun değildir. Siz geçici dünya varlığını istiyorsunuz, oysa Allah âhireti istiyor; Allah izzet ve hikmet sahibidir. Allah'ın daha önceden yazılmış bir hükmü olmasaydı elde ettiğiniz menfaat sebebiyle size büyük bir azap dokunurdu. Artık aldiğiniz ganimetten helâl ve hoş olarak yiycin, Allah'a itaatsizlikten sakının, Allah son derecede bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Enfâl Sûresi, 67-69. ayetler)

Hz. Ömer (r.a.) geliyor, bakıyor; Efendimiz ağlıyor "Ya Rasulallah! Hayırırdır?" diyor. Rasulullah (s.a.v.), "Senin içtihadın isabet etti." buyuruyor. Rasulullah'ın (s.a.v.) yaptığı her şey bizzat Allahu Teâlâ tarafından düzeltiliyordu. Çünkü Peygamberimiz de bilmiyordu. Hiçbir şey bilmeden peygamberlik verildi; ne iman bilirdi, ne kitap bilirdi. Peygamberlerin hiçbiri bir şey bilmeden peygamber olmuşlar.

Mesela Cebraiil (a.s.) geliyor, vahiy geliyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) unuturum diye acele acele ezberlemeye çalışıyordu. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ۚ ۱۷

“(Ey Muhammed!) Onu (vahyi) çarçabuk almak için dilini kımıldatma. Kuşkusuz onu toplamak ve okumak bize aittir” (Kiyâme Sûresi, 16-17. ayetler)

٦ سَنْقُرُكَ فَلَا تَنْسِي

“Bundan böyle sana Kur’ân’ı okutacağız da unutmayacaksın.” (A’lâ Sûresi, 6. ayet)

Demek ki Rasulullah (s.a.v.) Allah (c.c.) tarafından koruma altındaydı. Hz. Muhammed’in (s.a.v.) ağızından çıkan her biri kelime kendi hevasından değil, bir vahiy eseridir, Allah’ın (c.c.) konuşmasıyladır, Allahu Teâlâ’nın konuşmasıyladır. Bu şekilde sahâbîler de, böyle sahâbîlere tutunanlar da müctehid imamlarıdır. İşte onlar da öyle müctehid oldu; imamlar sahâbîlerin talebelelidir. Yani birkaç nesilde mutlaka bir bir sahâbîye ulaşmış ya da tâbîne ulaşmış ondan dolayı dini bozamıyorlar.

Şimdi de diyorlar ki: “İmam-ı Azam’ı, İmam Şafi’yi (rh.a.) ve diğer içtihat imamlarını kenara koy.” Böyle diyeceğinizde siz de bir içtihat yapın da görelim. Sen şimdi Abdulkadir Geylani’yi (k.s.) bir kenara koy. O bir “Allah dostu” peki sen böyle diyeceğine sen de Allah dostu ol, Abdulkadir Geylani (k.s.) gibi ümmete bir yol aç; Müslümanlar o yoldan da gitsinler. Yapamaz; gücü yetmez. Yirmi beş sene gidip çölde kalacak, nefis terbiyesi yapacak, nefis tezkiyesi yapacak. Yirmi beş sene değil, yirmi beş gün bile kalamaz. Gel on gün itikâfa otur bakayım, envai çeşit yemeği de ye. Bakalım bu işler nasıl oluyor? Eleştireceğine sen de bir yol aç, sen de bir baba ol bakayım. O güzel sistemini bozamıyorlar. İnsanlar ne kadar propaganda yaparsa yapsın, insanlar yine İmam-ı Azam’ın (rh.a.) peşinde koşuyor. Ne kadar propaganda yaparsa yapsın yine Abdulkadir Geylani’nin (k.s.) peşinde gidiyorlar. Yine Şah-ı Nakşibendi’ye (k.s.) gidiyorlar.

“Filanca yerde bir şeyh varmış, böyle yapıyormuş.” diyorlar. Ya kardeşim yalan, yalan olduğunu sen de biliyorsun. Bir kere cahil onu bilerek yapıyor. Şeyh kime derler, şeyh olmanın şartları nelerdir, kuralları nelerdir? Sen buna şeyh diyeceğine desene bu sahtekâr bir adamdır. Ama öyle demiyor, işte diyor filanca yerde bir şeyh var, böyle böyle yapmış. Buradan da şöyle bir sonucu

çıkartıyor; bütün şeyhler de böyledir, o zaman bütün tarikatlar da böyledir; bütün tarikatları kapatalım... Bu adam zaten senin arkadaşındı. Tarikatın arkadaşı değil, tarikatın içerisinde yetişen bir insan değildi. Bunu yapan adamı gel beraber araştıralım.

Delinin bir tanesi diyor ki: "Filanca yerde bir şeyh varmış, şöyle yapmış, böyle yapmış." Utanmadan onu da söylüyor. Peki bu adam nereden mezun olmuş? Bir yerden mezun olmamış. Kendi de yine söylüyor, diyor ki: "Bu adam cahil bir adamdır" Bu İslâm kelimesini niye getirip bu adamin, bu cahilin üzerine koyuyorsun! Gel bu işin içerisindeń çıک. Ondan sonra da diyor ki: "Bunları kapatalım." Senin demek ki amacın; o sahte adamı oraya koyarken de, bu adamı yetiştirirken de, onun çevresinde o işleri yapmasına fırsat verirken de gerçek tarikatları kapatmaktı. Suladın, büyütün; hasat mevsimi geldi.

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمْ وَلَحْمُ الْخَنْزِيرِ وَمَا أُهْلَكَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ
 وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا
 ذَكَرْتُمْ وَمَا ذُبَحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَلِكُمْ فَسْقٌ
 الْيَوْمَ يَئِسَ الدِّينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشُوْهُمْ وَأَخْشُونَ الْيَوْمَ
 أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا
 فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَحْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِّا ثُمَّ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۝

"Murdar hayvan, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına kesilmiş, boğulmuş, vurularak öldürülülmüş, yuvarlanıp ölmüş, boynuzlanarak öldürülülmüş hayvanlarla henüz canı çıkmadan yetişip kestiklerinizin dışında- yırtıcıların yediği hayvanlar, dikili taşlar önünde (sunaklarda) boğazlanmış hayvanlar ve fal oklarıyla paylaşmanız size haram kilindi. Çünkü bunlar doğru yoldan sapmaktadır. Bugün, kâfirler dininize karşı (mücadelede) ümitlerini yitirmişlerdir. Onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, size nimetimi tamamladım, sizin için din olarak İslâmiyet'i beğendim. Kim açlıktan bunalıp çaresiz kalırsa, günah sınırına varmaksızın yiyebilir. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Mâide Sûresi, 3. ayet)

İşte bunlar size haram kilindi. Yiyebilirsın; ama Müslüman yemeyecek.

Mesela koyun etini yemek helaldır. Ama koyunu kesmeden ölmüş, kendi kendine mundar olmuş; onu yiyeceksin. Domuzu da aynı şekilde haram kılmış; domuz da yiyeceksin. Şimdi Allah'ın (c.c.) helal kıldıkları var; bir de Allahu Teâlâ'nın haram kıldıkları var. Kesilmemiş, kanı akitilmamış hayvan; kişi hayvanı vurmuş, öldürmüştür ya da hayvan kendini bir yerden atmış ölmüş veya durduk yerde ölmüş. Bu haramdır. Kanı içmek de haramdır. Domuz eti, o da haramdır. Allah'tan (c.c.) başkası için kesilen şeyler haramdır. Hayvanların normal kesilmesinde sorun yoktur.

Okulun adabı, kuralı farklıdır; dergâhın kuralı, adabı farklı. Dergâh dediğin zaman biraz duracaksın. Dergâhlar ilim, irfan okutulan yerler, Allah'a (c.c.) ibadet edilen yerlerdir. Camiler de öyledir. Camiye paldır küldür giremezsin, Kâbe'ye de paldır küldür giremezsin, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yanına paldır küldür giremezsin. Bir kural, adap, usul var. Bu adap, usul, anne ve babada da aynıdır. Babanın yanına da aynı şekilde öyle paldır küldür giremezsin. Zaten bir kere zincir kopmuş ya, tesbihin ipi kopmuş her tarafa dağılmış.

Sen ne yiyeceksin? Sen ne yiyeceksin işte benliğin ve kişiliğin de odur. Haram olan şeylerle besleniyorsun; acayıp bir insan oluyorsun. Dergâh da, evliya da sana tesir etmiyor, Kur'an da tesir etmiyor. Çünkü yediklerinin genleri bozuk. Genlerinle nasıl oynandığının farkına bile varmadın. Çünkü zararlı bir maddenin öyle bir reklamı yapılıyor ki adam, yediğine domuzun bir parçasını katıyor ama sen şeker aldığı zannediyorsun. Ondan sonra bakıyorsun acayıp karaktere bürünmüşsun. Bu nasıl oldu? Sen haram yiyeceklerde dikkat etmedin. İnsan, ne yiyeceksin, ne ile besleniyorsa, neleri içiyorsa onlar geliyor hücrelere sentezleniyor, proteine dönüşüyor, şekere dönüşüyor, sonunda da sana dönüşüyor. Onun için helal yemek çok önemli. Helal beslenmek de helali bilmekten geçer.

Bakıyorsun, adam llop llop et satıyor. Nasıl satıyorsun sen? Etin kilosu elli altmış lira, sen bedavadan döner satıyorsun. Tabii satar; domuzun büyülüğu kocaman. Geçenlerde bir yerde gördüm. Dört beş tane delikanlı ellerinde silahlar var, tabancalar var, gidiyorlar. "Nereye gidiyorsunuz siz?" dedim. "Biz domuz avlıyoruz." dediler. "Niye avlıyorsun domuzu? Bırakın hayvanlar da yaşasın." dedim. "Domuzu öldürdünüz, sonra ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Bırakıyoruz öyle." diyor. Ee yalan o kadar zahmet verecek, domuzu öldürecek, ondan sonra da bırakıp gidecek. Öyle bir şey yok. Onu alliyor, puluyor bize veriyor.

Hayvanın etinin helal olması için; mesela koyun, keçi, deve ve benzeri hayvanların helal olması için öncelikle Allah'ın (c.c.) isminin zikredilmesi lazımdır.

Allah'ın (c.c.) ismi zikredilmeden kesilen hayvanlar haramdır, leş gibidir. Ama söyle bir özel durum var: Hayvanı keseceği sırada "Bismillah" demedi, unuttu. O Bismillah'ı unutması şer'i bir mazerettir; o hayvan helal olur. Allah'ın (c.c.) ismini kasıtlı olarak zikretmedi; işte orada zikir yapmak farzdır. Bismillah Allah-u Ekber diyerek nefes borusunu kesecek, şah damarını kesecek, olup bitecek.

Allah'tan (c.c.) başkası için kesilen hayvanlar; onlar da haramdır. Kanını içmek de haramdır. Kanı yüzlerine gözlerine sürüyorlar; bazıları adak kesiyor, ondan sonra alıyor o adağın kanını kafasına sürüyor, alnına sürüyor. Bu, putperestlerden gelen bir âdettir. Hayvanı kesersin, yersin, içersin, dağıtırsın, infak edersin.

Haramları ve helalleri gazetelerden, televizyonlardan, takvim yaprağı arkalarından öğrenirsek; işte böyle bir toplum meydana gelir. Haramları ve helalleri Hz. Muhammed'den (s.a.v.) öğreneceğiz, Kur'an-ı Kerim'den öğreneceğiz. Kur'an-ı Kerim'i açacağız, okuyacağız. İşte Kur'an-ı Kerim'i bu şekilde okursak sorun yok.

Bak! Size domuz haram kılındı, leş haram kılındı, kan haram kılındı, Allah'tan (c.c.) başkası için kesilenler haram kılındı, şimdi bunu okudun ve anladın. O zaman geriye bir tek şey kalmıştır; bununla amel etmek. Peki niye amel etmiyorsun, Müslümanlar olarak niye amel etmiyoruz? Düşüğümüz duruma bak!

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعاً وَلَا تَفَرَّقُوا وَإِذْكُرُوا نَعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَالَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَاصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ أَخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَانْقَذْتُمْ مِّنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنَ اللَّهُ لَكُمْ أَيَّاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهَتَّدُونَ ۖ

"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı yapışın; bölünüp parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani siz birbirine düşman idiniz de Allah gönüllerinizi birleştirdi ve O'nun nimeti sayesinde kardeş olunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi Allah kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle açıklıyor ki, doğru yolu bulasınız." (*Âl-i İmrân Sûresi, 103. ayet*)

Kalpleri Allah (c.c.) bilir; biz bilemeyez. Ama Müslümanlar açısından baktığımız durum zillet bir durum, aşağılık bir durum, çok kötü bir durum. Yani

biz ayeti bilip amel etmiyoruz. Şöyle bir hadis var, ilginç olan bir konu “Allahu Teâlâ dilerse bir fâsıkla bu dini ihyâ eder.” (bk. Mecmau’z-Zeavid, 5/303). Müslümanların yaşama, yaşatma görevleri var, cihat etme görevleri var. Müslümanlar tembellik yapıyorlar, gevşeklik yapıyorlar.

Efendimiz zamanında bir adam savaşta eline kılıç aldı. Önune gelen bütün müşrikleri öldürüyor. Efendimiz buyurdu ki: “Bu adam cehennemlik tir.” Bir sahâbî, bu adam nasıl oluyor da cehennemlik diye bu adamı takip etmeye başladı. Adam çarpışırken yaralandı ve kılıçın yarasına sabretmedi. Adam kılıçın ucunu karnına dayadı, diğer ucunu toprağa verdi ve intihar etti. Adam böylelikle cehennemlik oldu. Sahâbî, aleyhissalâtu vesselâm'a geldi ve dedi ki: “Muhakkak ki sen Allah'ın Rasûlü'sün.” Rasulullah (s.a.v.), “Ne oldu?” diye sordu. Sahâbî adamı takip etmeye başladığını ve sonrasında olanı Rasulullah'a (s.a.v.) anlattı. Rasulullah (s.a.v.), “Çünkü o adam orada Allah rızası için çarpışmıyordu; o adam kavmi için çarpışıyordu.” buyurdu. (Buhârî, Cihad, 77; İbn Hişam, Sire, III, 93, 94)

Peygamberimiz (s.a.v.) zamanında Evs ve Hazrec kabileleri vardı. İki de Arap kabilesiydi, ikisi de aynı yerde oturuyordu. Yahudiler de Medine'de oturuyorlardı. Yahudiler bu kabilelerin aralarına bir fitne koydular. Bu iki kabile bundan dolayı senelerce birbirleriyle çarpıştılar sonra da Yahudiler çıkıyor. Peygamberimiz (s.a.v.), Medine'ye geldikten sonra bu iki kabile de Müslüman oldular. Yahudiler aralarından çıkışmış oldu. Müslüman olduktan sonra bu sefer Yahudileri Medine-i Münevvere'den sürdüler, çıkardılar. Sahâbîlerle bizim aramızdaki fark işte bu.

Mesela Peygamberimiz (s.a.v.) ilk geldiğinde diyor ki; “La İlahe illallah Muhammedur Rasulullah” söyleyeceksin. Sahâbî, “Tamam, kabul ettim.” diyor. Çünkü Allah'tan vahiy geldiğine inanıyor, Hz. Muhammed'in (s.a.v.), Allah'ın (c.c.) elçisi olduğuna inanıyor, Allah'ın (c.c.) hükmetme yetkisi olduğuna inanıyor, hayatını Allahu Teâlâ'ya endeksliyor, Kur'an-ı Kerim'e endeksliyor.

Bu nasıl bir iman? Zina yapıyor. Sonra geliyor “Beni temizle.” diyor. Hâlbuki Allah'tan (c.c.) başka onu kimse görmemiş. Gidip tövbe yapsa Allah (c.c.) onu affedecek. Belki de cezaya gerek kalmayacak, mahkemeye intikal etmeyecek. Ama o sahâbî, “Hayır! Ben Allah'ın (c.c.) huzuruna bu şekilde gitmek istemiyorum.” diyor. Oysa bizim sıkıntımız acaba gerçekten Kur'an, Allah (c.c.) tarafından indirilmiş mi, indirilmemiş mi? Evet indirilmiş ama ben dünyaya daha çokraiget edeceğim, ben bildiğim gibi yapacağım, benim kanunlarım başka, sistemim başka, yönetimim başka, halim başka, hareketim başka.

Yani şimdi alkolik bir adamı ne kadar tedavi edip de alkolü bırakabilir-

sin? Adamın vücudunda alkol dolaşıyor. Sahabe zamanında içki içiliyor; hatta sofra kurulmuş her şey hazır. Bir kısmını içmişler, bir kısmı da bardakta du-ruyor. Çünkü o zaman içki içmek haram değildi. Dışarıdan bir ses duyuyorlar: "Allahu Teâlâ içkiyi haram kıldı." Bu sesi duyar duymaz sahâbî o bardakta geri kalanını bile içmiyor. Yani bunu da içeyim de bundan sonra tövbe yaparım mantığı yok.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ
مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ٩٠

"Ey iman edenler, içki, kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak şeytanın işlerinden olan pisliklerdir. Öyleyse bun(lar)dan kaçının; umulur ki kurtuluşa erersiniz." (Mâide Sûresi, 90. ayet)

Hz. Peygamber (s.a.v.) namaz kıldırıyor namazın içinde vahiy geliyor:

قَدْ نَرِى تَقْلِبَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قَبْلَةً تُرْضِيَهَا فَوْلٌ
وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوْلُوا وَجْهَكُمْ
شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحُقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا
اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ١٤٤

"Doğrusu, biz, yüzünün semaya yöneldiğini, orada şekildekile geçerek, aranıp durduğunu görüyoruz. Artık seni hoşnut olacağın bir kibleye çeviriceğiz. Haydi bakalım, yüzünü Mescid-i Haram'a doğru çevir. Siz de ey mü'minler, nerede olursanız olun, yüzünüzü o tarafa doğru çevirin! Kendilerine kitap verilmiş olanlar da kesinlikle bilirler ki, Rabblerinden gelen o emir haktır. Ve Allah, onların yaptıklarından ve yapmakta olduklarıdan gafil değildir." (Bakara Sûresi, 144. ayet)

Efendimiz en ön safta, sahâbîler saf saf dizilmişler. Kâbe arka tarafların dayadı. Hz. Peygamber (s.a.v.) iki rekâti Mescid-i Aksa'ya doğru kılmış, olduğu yerde dönüyor, yüzünü Mescid-i Haram'a çeviriyor. Rasulullah (c.c.) dönünce arkadaki bütün sahâbîler de olduğu gibi dönüyorlar ve namazı tamamlıyorlar. "Ya Rasulallah! Ne oldu?" diye soruyorlar. "Kible, Mescid-i Aksa'dan Mescid-i

Haram'a çevrildi." buyuruyor. Bunu gören bir sahâbî, yolda namaz kılan Müslümanlara rastlıyor, onlara diyor ki: "Kible değişmiştir. Kible bundan sonra Mescid-i Haram'dır." Onlar da kiblelerini değiştirmeye başlıyorlar. Allah'ın emri gelince şunu biraz bekleteyim, bu dursun, buna sonra yaparım diye bir şey yok. Bu işi baştan kabul ettiğin için, baştan söz verdığın için sonunda ölüm de olsa, kalım da olsa, kâr da olsa, zarar da olsa bitti.

Şimdi herkes ekonomiye yoğunlaşmış. Şu şöyle olacak, bu böyle olacak. Hiçbir şey olmayacak; zaten olan oluyor. Burada ilginç bir durum var. İlginç olay şu: -Hesap, kitap yapıyorsunuz ya bir de böyle hesap kitap yapın.- Mekke fethedilmiş, Müslümanlar Mekke'de, hakimiyet Allah ve Rasul'ünde, müşriklerle de anlaşma yapılmış. Tabii müşrikler Kâbe'ye geliyor, Kâbe'yi tavaflıyorlar, ziyaret ediyorlar, ticaret yapıyordular; oradan bir gelir sağlanıyordu.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجْسٌ فَلَا يَقْرِبُوا الْمَسْجَدَ
الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خَفْتُمْ عَلَيْهِ فَسَوْفَ يُغْنِيْكُمُ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

28

"Ey iman edenler! Müşrikler bir pislikler. Artık bu yıldan sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluktan korkarsınız Allah sizin dilediğinde lütuf ve ihsaniyla zenginleştiricektir. Allah gerçekten âlimdir, hakîmdir." (Tevbe Sûresi, 28. ayet)

Allahu Teâlâ birden müşriklerin bundan sonra Kâbe'ye gelmelerini yasakladı. Müşriklerin ekonomik damarlarından bir tanesi kesildi; hatta en önemlisi kesildi. Mekke'nin en önemli gelir kaynağı hacdır. Hacılar geliyor, orada ticaret yapıyor. Allahu Teâlâ buyurdu ki: "Bu Allah ve Rasul'ünden bir ultimatomdur (uyulması gereken kuralları kesin bir dille anlatma). Bundan sonra hiçbir müşrik (dört ay on gün süre veriliyor) bir daha Kâbe'ye gelemez. Bütün anlaşmalarınızı iptal ettim." -Buraya kadar kolay- Şimdi kalplere korku geliyor; "Allahu Teâlâ müşriklerin Kâbe'ye girmesini yasakladı. Yüz kişi geliyorsa şimdi elli kişi gelecek. Elli kişi gelirse ben ticaret yapamayacağım. Nasıl geçineceğim, nasıl yapacağım?" diyorlar. Allahu Teâlâ buyurdu ki: "Fakirlikten korkmayın, Allah sizin fazlından zengin kılarsın." İnsanlar buna inanmıyor. İşte bu kalpteki korkuları atsak...

Zaaflarımız var. Bunu böyle yaparım; Allah'ın (c.c.) bu emrini yaparım ama bana ne olur. Bunun geliri ne olur, Allah'ın (c.c.) emrini yaparım da bunun kazancı bana ne olur?

Bazı sofiler anlatıyor. Dışarıda onlara soruyorlarmış: "Size orada para veriyorlar mı, yemek veriyorlar mı, bir şey veriyorlar mı? Veriyorlarsa biz de gelelim." Sen böyle şahsiyetli, karakterli, akıllı, ilim sahibi bir insan olursan Allah'tan (c.c.) başka hiçbir şeye ihtiyacın olmaz.

"Evlenin, korkmayın! Allah sizi fazlından zengin yapar" Adam, Allah'ın (c.c.) sözüne güvenmiyor ki. Hesap yapıyor; kira bu kadar, elektrik bu kadar, su bu kadar; ben evlenemem diyor. Gidin evlenin, çoluğa çocuğa da karışın, işinize gücünüzde bakın, ticaretinize de bakın, yiyyin, için, keyfinize de bakın.

Evlenirken neye bakılacak? Hz. Muhammed'i (s.a.v.) takip ederseniz zarar etmezsiniz; bunu hiç unutmayın! Bir şeye karar veremiyorsun, kafanda bir şey var; böyle mi yapsam, böyle mi yapsam diye düşünüp duruyorsun. Direk Kur'an'a bak, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bak, İslâm âlimlerine bak. Bu konuda Hz. Muhammed (s.a.v.) ne söylemiş? O'nun sözünden ayrılma! Kesinlikle ayrılmalı!

Çok güzel bir bayan ama çok güzel. Tamam, güzel diye evlenebilirsin. İşte o zaman hapi yuttun. Mübarek tabii peygamber de bir adap var, terbiye var, bir ahlâk var; "Beni Allah terbiye etti, terbiyemi de ne güzel yaptı!" (Aclûnî, Keşfû'l-Hafâ, Kahire: el-Mektebetü'l-Kudsî, 1351) diyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "Kadın dört şeyi için nikâh edilir: Mali, asâleti (soyu), güzelliği ve dini. Sen dindâr olanını tercih et ki, ellerin topraklaşın (bereket ve huzur bulasın)" (Buhârî, "Nikâh", 15; Müslim, "Radâ")

Bu ne demek? Diğer üçünü alırsan sadece aldığıni alırsın. Yani çok güzel olur; kibirli olur, gururlu olur. Yarım saat sonra bir kaza geçirir, bir hastalık geçirir; elde ne güzellik kalır ne de bir şey. Zengin kızı diye alırsın fakirleşir, iflas eder, onun ailesi senin başına kalır. Bir daha götürüp geri mi vereceksin? Aynısı damat için de geçerlidir. Zengin diye kızını veriyor, bir de bakıyor ki adam bir iki sene sonra sıfırı tüketmiş. Ama Allah (c.c.) korkusu olan, O'nu bilen, tanıyan, ve O'nun yolunda giden bir bayansa korkma. Senin bir şey söylemene gerek yok. O gelir sana der "Bugün ben filanca yere gideceğim. Bana izin verir misin?" Çünkü o, Allah'tan (c.c.) korkuyor ve O'nun emirlerini biliyor.

Adamin biri çölde gidiyormuş, bir çadırda rastlamış. Çadırda onu misafir etmişler. Adam orada güzel bir bayan görmüş, sormuş soruşturmuş, bekâr olduğunu öğrenmiş. Kızı demiş ki: "Ben de bekârim; o zaman evlenelim." Al-

lah (c.c.) da böyle takdir etmiş. O çadırındaki kızla evlenmişler. Nikâhtan sonra gelin demiş ki: "Beyefendi hangi yemekleri seversin, hangi yemekleri sevmezsin?" Damat, böyle bir durmuş, "Bu nasıl bir soru?" demiş. Gelin, "Senin sevdığın yemekleri yapayım. Sevmediğin yemekleri yapmayayım, onun için soruyorum." demiş. Damat, "Şu, şu yemekleri seviyorum. Bunları, bunları da sevmiyorum." demiş. Gelin, "Peki benim ailemden ziyaretime kimler gelsin?" demiş. Damat, "Sadece annen senede bir kere gelsin." demiş. Gelin, "Tamam." demiş. Damat, "Niye sordun?" demiş. Gelin, "Çünkü akrabalarım gelir, sen kabul etmezsin; kavga, gürültü çıkar." demiş. Gelin, "Senin ailenden kimler gelsin?" demiş. Damat, "Bunlar, bunlar gelsin; bunlar, bunlar gelmesin" demiş. Gelin, "Tamam." demiş. Aradan bir sene geçmiş. Adam bir akşam eve gelmiş, bakmış yaşlı bir bayanevinde oturuyor. "Hanım bu kimdir?" demiş. Gelin, "Bu benim annem. Bir sene geçtiği için ziyaretime geldi. Sen senede bir kere izin vermişsin." demiş. Damat, "Ya anne! Allah (c.c.) senden razı olsun. Bu çadırda bu kadını nasıl yetiştirdin?" demiş. Annesi, "Ona, Hz. Fatma'yı (r.a.), Hz. Hatice'yı (r.a.), anlattım." demiş. Biz üniversitede yetiştiremiyoruz. Ne mezunusun? Üniversite mezunuyum. Ne mezunu! Ahlâk var mı? Ne ahlâki. Din var mı? Ne dini. Irz, namus bir şey var mı? Onlar zaten yok, rafa kalkmış. Koca var mı? Ne kocası....-

Hz. Hatice (r.a.), malını getirmiş, ortaya koymuş "Al Ya Rasulallah!" demiş. Canını ortaya koymuş, her şeyini ortaya koymuş. Yani Allah'ı (c.c.) bilen bir kız bulduğunda hemen evleneceksin; onu hiç kaçırma.

Cemil Baba'nın (r.h a.) güzel bir sözü var: "Bazı insanların ayakları topugundadır; bazlarınıninki de başındadır. Akı başında olan birisiyle evlenin." Baktın akı başında o zaman tamam. Yok akı topuğunda; yani sürekli gezmeyi, tozmayı düşünüyor, kafa hâlâ dışarıda, gözü hâlâ dışarıda, sabah kalkıyor bir yere gidiyor, öğlen kalkıyor başka bir yere gidiyor, akşam da kalkıyor başka bir yere gidiyor. Eve gelirken de "Ya şu komşuya da bir bakayım" diyor. Ya sen o komşuya bakacağına bir evine bak!

En büyük sorun bu; huzuru bulamıyoruz. Kadın da huzuru evde bulamıyor, adam da huzuru evde bulamıyor, çocuk da evde bulamıyor. Çünkü onun sanal arkadaşları var. Bin tane arkadaşı var. Telefonla baktığında bini de birbirinden güzel. YouTube'a giriyor, Facebook'a giriyor...vb birçok sosyal medyada dolaşıyor. Kadının elinde bir telefon, kocasının elinde bir telefon; sakın bunu yapmayın. Nasıl yapmayacaksınız onu da bilmiyorum da. Eve geldiğiniz zaman kesinlikle telefonu kullanmayın. Hanımın da kullanmasına müsaade etmeyin, çocuğun da kullanmasına müsaade etmeyin. Eve geldin mi

telefonu kenara koy. Hanım anlatsın sen dinle, sen anlat hanımın dinlesin. Sen bir hikâye anlat, o da sana bir fıkra anlatsın; sen bir ayet oku, o sana bir hadis okusun. Ne televizyon? Hemen düğmeyi kapatacaksın. Şu habere bakayım, bu habere bakayım dedığın zaman sen gittin. Sen o habere bakarken senin başına ne çorapları örерler senin haberin olmaz.

Şeytanın fisiltıları vardır; şeytan bağıra bağıra konuşmaz. Şeytan o kadar gizli, o kadar sinsi hareket eder ki; o kadar entrika plan, program yaparak hareket eder ki, o fıkri senin kalbine koyduğu zaman sen o fıkırın şeytandan olduğunu mümkün değil anlayamazsan. Ancak Kur'an gözüyle bakarsan, çok dikkatli, çok hassas, çok dengeli, hareket ederek bakarsan onun şeytan olduğunu ortaya çıkarırsın. Yoksa senin başına bir olay gelir, bin tane yorum yaparsın.

Bir tane adam var. Burada zikirlere geliyor. Onu dinlesen Gavs olmuş. Diyor ki: "Hocam ben bir şey düşünüyorum hemen oluyor. Bir şey istiyorum hemen oluyor." Yav kardeş! Sen bin tane şey de düşünsen bini de böyle tek tek olsa senin bu kafan şeriata uymuyor. Senin başına gelenin tamamı şeytandan. Bak! Bana bin tane olay göstersen, böyle havada dursan kafan şeriata göre değilse, kalbin Hz. Muhammed'e (s.a.v.) göre değilse, yaştanın İslâm'a göre değilse; vallahi de şeytandandır, billahi de şeytandandır. Şeytan ilim kapısından içeriye girmez; içinde ilim var.

Bir adam telefonda birine soruyor, "Ben evleneceğim, benim evleneceğim kızı Allah bilir mi?" diye. Diğer adam da "Yok, Allah (c.c.) nereden bilsin." diyor. Haşa ve kella. "Allah (c.c.) bilmez." diyor. Ona soruyu soran da mahsus soruyor demek ki. "Mezhep imamları bu konuda ne diyor?" Adam, "Onları boş ver! Onları at kenara gitsin. Onların Kur'an'la irtibatları yok." diyor.

Biri hocanın yayınında bir papaza hitaben yazdığı mektubunu hocaya okudu. Adam bu mektubu internet sitesinde de yayınlamış. Mektubuna nasıl başlıyor? "Sayın ekselansları!" Adam papazlarla anlaşma yapmış. Papaza hitap ederken "Sayın ekselansları!" diyor. Hoca "Ekselans ne demek? Sen İmam-ı Azam'a (r.h.), İmam Şafi'ye (rh.a.), İmam Malik'e (rh.a.), ve İmam Hanbel'e (rh.a.) bunlar şirk koşuyorlar diyorsun, onları aşağılıyorsun da; be adam bunlar ne kadar da şirk koşsa da bu papazdan daha mı fenalar ki sen papaza saygı duyuyorsun da İmamı Azam'a (r.ha.) saygı duymuyorsun?" dedi. İmam-ı Azam (rh.a.), İmam-ı Şafi (rh.a.), İmam-ı Malik (rh.a.), İmam Hanbel (rh.a.) canlarını vermişler. Abdulkadir Geylani (k.s.), Şah-ı Nakşibendi (k.s.), Mevlânâ Celaleddin-i Rûmi (k.s.), İmam Maturidi (rh.a.), İmam Eş'ari (rh.a.) canlarını vermişler. Mutezile denen sapık bir mezhep var. Bunlar hep onların

görüşleridir.

İmam Eş'ari Hazretleri de ilk zamanlar Mutezileymiş. Vâsil bin Âtâ'nın sohbetlerine devam ediyormuş. Bakmış ki burada bir şeyler ters gidiyor. Ondan sonra bir gün evine kapanmış; bir hafta evinden çıkmamış. Epey bir okumuş. Bütün kitapları önüne koymuş. Bütün hadisleri incelemiş. O zamanlar ehl-i sünnet fikirleri çok azalmış; hep sapık fikirler yayılmış. İmam Eş'ari Hazretleri çıkışmış kürsüye ve, "Ey İnsanlar! Benim şu anki olan fikirlerimi biliyorsunuz. Ben de Mutezileydim. Allah şahittir ki, tövbe ettim. Şimdi ben Ehl-i Sünnet'e mensup oldum." demiş ve Mutezile'nin eksik ve yanlışlarını bir bir söylemiş. Oradakiler darmadağın olmuş gitmişler. Hiçbir cevap verememişler. İmam Eş'ari Hazretleri'nin verdiği derslerden ve sohbetlerden sonra Ehl-i Sünnet yeniden canlanmış, yeniden devam etmiş. İşte bunlar büyük zatlardır. İmam Maturidi Hazretleri büyük zattır. İmam-ı Azam büyük zattır. Hem mezhep imamları, hem tarikat büyükleri olsun, hem itikad, akaid imamları, hem tefsir imamları, hem hadis imamları olsun; bunlar büyük zatlardır. Kim, İmam Buhârî'ye laf söylüyorsa onu dinlemeyeceksin. Bir başkasına laf atmasına gerek yok. Kim İmam-ı Müslim'e laf söylüyorsa gerisini dinleme, bırak. Bu zatlar senelerdir İslâm âleminde yaşamışlar, yaşamışlar. İnsanları doğru yola sevk etmişler, Allah ve Rasulu'nün yoluna sevk etmişler. Haşa ve kella adam diyor ki: "Hayır! Allah geleceği bilemez." Allah (c.c.) geleceği bilemezse Rûm Sûresi'nde niye diyor ki:

فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ۚ ۲ فِي بَخْضِ سِنِينِ
اللَّهُ أَلْأَمِرُ مِنْ قَبْلٍ وَمِنْ بَعْدٍ وَيُوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ۴

"Rumlar yakın bir yerde yenilgiye uğradılar. Fakat onlar bu yenilgilereinden sonra birkaç yıl içinde galip gelecekler." (Rûm Sûresi, 2-3. ayetler)

Ama adam bana bunları söyleme diyor. Papaza saygı gösteriyor, mezhep imamına saygı duymuyor.

Çocuk büyür; genç olur. Genç büyür; yaşlı olur... Böyle zincirleme reaksiyonlar var. Nefis de bu arada gelişiyor; yani gencin nefsiyle ihtiyarın nefsi bir değildir. İhtiyarın nefsi, gencin nefsinden daha fenadir; çünkü onun gözü artık iyice açılmış. Daha gencin bilmediği birçok günah var, birçok tuzak var, birçok hileler var. Allah muhafaza etsin.

Onun için ölene kadar; yani bir dakika dahi olsa çok güzel ibadet yapmak önemli değil, bir gün melek gibi olabilirsin; ikinci gün şeytan olduktan

sonra bir kıymeti yok. Hatta on sene ibadet yapabilirsin ama on senenin sonunda eğer nefse ipi verirsen o ipi boynuna takar, seni sürükler; rezil, kepaze eder, bırakır.

Yani şu dünyada deseler ki, güvenilmeyecek nesneleri bize say. Birinci sıraya şeytani koyacaksın, ikinci sıraya nefşini koyacaksın. Bu ikisine asla ve kattiyen güvenmeyeceksin. Yani diğer insanlardan sana zarar gelebilir. Ama bu şeytan lanetullahi aleyhinden gelen zarar kadar zarar gelemez; çünkü direkt imanına saldırıyor. Diğer adam en fazla seni çarpar; beş-on kuruş paranı götürür. Ama nefis çarparsa, şeytan çarparsa o senin imanını götürür. Onun için nefşine şunu kabul ettireceksin: Ben ölene kadar "La ilâhe illâllah" söyleyeceğim, sen bunu ister güzellikle söylersin ya da ben sana zorla söyleteceğim diyeceksin. Ama karar verdığın zaman orada Allah'ın rahmeti zuhur ediyor; bir de bakıyorsun, o istemeyen nefis artık istiyorum diyor.

Nefis, "Ama ben bu kadar ibadet yaptım ya bana bir keramet de versinler." diyor. Burada amacından saptırdı. "Ben bu kadar ibadet yaptım ya..." Sen ne yaptın? İbadet. Sen ibadet yapmadın ki, ibadet ihlâslı olur. İhlâssız yapılanın bir kıymeti yok; bana bir keramet versinler ya da bana bir şey versinler... Olayı hemen amacından sapittiriyor.

Ben kulluk yapacağım; ben kulum. İşçi değilim, mesai bitti, ben gidiyorum yok. İşçi mesaiye bakar, mesai bitti gider; ama kul öyle değil, kulun mesaisi yok. Kulun mesaisi ölene kadar zikir, taat, ibadet, kulluk...vb ibadetleri Yapar. Bu arada çok ibadet yaparsın; işin daha da kötü gider. Çok ibadet yaparsın; sağlığın daha da berbat olur. Çok ibadet yaparsın; bütün felaketler üstüne gelir; "Allah Allah ya ben bu kadar ibadet yapıyorum, benim düştüğüm duruma bak." dersin. Düşüğün durum nedir? Sen temizleniyorsun, derece alıyorsun, rütbe alıyorsun. Yoksa sen bir duruma düşmedin. Allah seni görüyor, bu başına gelenlerden Allah'ın haberi var, onun iradesi olmadan bir şey zuhur etmez; bir hikmeti var deyip geçeceksin, fazla düşünmeyeceksin; "Bu niye böyle oldu?" ama sen Güneş niye böyle doğdu diye sormuyorsun; çünkü Güneş'in doğmasından faydalaniyorsun. Bu yağmur niye yağdı demiyorsun; çünkü yağmurun yağmasından faydalaniyorsun. İşine gelenleri seçiyorsun. Arada sırada imtihan olacak ki, senin kul olduğun ortaya çıksın.

Geçen gün hastanedeydim. Orada bekliyorum. Bir kadınla erkek de bekliyor. Kendi kendime salavat çekiyorum. Baktım, adam geldi, elinde de çay getirdi; "Bu çayı size getirdim." dedi. "Sizin neyiniz var?" diye sordum. Adam, "Ben hastaları okuyorum, giden gelen herkese yardımcı oluyorum; onlar iyi oluyor. Bunları da Allah rızası için yapıyorum. Ama hanımı okuyorum, hanım

“iyi olmuyor.” dedi. Ben de “Getir onu da ben okuyayım.” dedim. “Neden bu böyle oluyor biliyor musun? Senin kul olduğunu Allah (c.c.) sana hatırlatıyor.” -Yani ben her okurum iyi olur, yok böyle bir şey, ben her kerameti gösteririm- Allahu Teâlâ öyle bir acziyetini ortaya koyar ki “Ya Rabbi! Ben senin kulunum.” dersin.

Peygamberler de hayatı mucize üzerinden yaşamazlar; sabah kalkar işe gider. Allah’ın (c.c.) Rezzak olduğunu bilir ama şöyle demez: “Ben durayım, mucize olarak bana rızık gelsin.” Evliyalar hayatı keramet üzerinden yaşamaz; her evliyanın bir mesleği vardır, çalışır ve ekmeğini kazanırlar. Diğer türlü olsa kaos olur.

Biz kuluz; kul olduğumuz için bazı hastalıklar bize kul olduğumuzu hatırlatıyor. Yoksa ölümsüz olduğumuzu sanarız. Öyle ya şeytan gazı veriyor; gençsin, sağlıklısın. Ondan sonra başın ağrıldığı zaman, “Başımı benim iradem dışında agrıtan birisi var.” dersin. Bir musibet gelebilir; o zaman duaya sarılacaksın. Kulsan, bu belanın kalkması için Allah'a yalvaracaksın; bir kere yalvardın olmadı, bir kere daha yalvardın olmadı... Çünkü söylediğin her kelime yerine ulaşıyor. Sen bir kapıyı kaç kere çalarsın? İçeride birisinin olduğunu bildiğin müddetçe çalışmaya devam edersin. Bu, Allah’ın (c.c.) kapısı her çağrıda O, seni iştiyor. Seni görüyor da; ne şekilde istediğini, nasıl istediğini, neden istediğini... Hepsini biliyor.

Ondan dolayı “Allah dost, keder yok. Ben Allah’ın kuluyum.” şöyle oldu, böyle oldu, beş gün, on gün... Yok kardeşim sağlıkta da yapacağız, her tarafımız felç de olsa aklimız başında olduğu sürece o ibadetleri yapmak zorundayız.

“Ben bir ömür boyu zikir, sohbet yaptım. Hele düştüğüm duruma bak; felç olmuşum, yerde kalmışım.” Sana bir de rütbe takip seni kral yapsalardı. Bu işin sonundaki krallık, sultanat ahirette olacak; dünyada sultanat beklemeye. Peygambererde sultanat sadece Hz. Süleyman'a (a.s.) verilmiş; o da dua yapıp istemiş. Biz Allah’ın kuluyuz; ölene kadar ona zikir, ibadet, taat etmek yakışır. Bir kitapta şöyle diyor: “Senin ibadet yapman Allah’ın lütfuyladır.” Allah (c.c.) sana özel olarak bir meyil verdi. Onun için namazdan sonra “elhamdülillahi alâ dîni'l-İslâm”, “elhamdülillahi alâ hidayetirrahman” diyoruz. Şükrediyoruz çünkü şükredersen nimet artar; Müslüman olduğun için şükredersen ibadetlerini daha güzel yaparsın. Allah sana iman nasip ettiği için şükredersen yakının artar... “Ya ben ne yaptım da bu musibet geldi beni buldu? Bana bir ton iftira attılar, dedikodu yaptılar, benim canımı çıkardılar.” yaparlar.

Bir kadın kucağında çocuğu ile yolda giderken; çocuğu daha bebek konu-

şamıyor. Karşısından da bir tane kadın geliyormuş. Herkes o kadın kötüdür diye onu taşlıyor, vuruyorlar, hakaret ediyorlar. Kadın demiş ki: "Ya Rabbi! Benim çocuğumu bu kadın gibi yapma." Çocuk demiş ki: "Ya Rabbi! Beni bu kadın gibi yap." Biraz daha ileri gitmiş, bakmış ileriden atlı biri geliyor; çok lüks ve şatafatlı... "Ya Rabbi! Benim çocuğumu bu atlı gibi yap." Çocuk tekrar dile gelmiş ve demiş ki: "Allah'ım! Beni bu atlı gibi yapma." Kadın, çocuğa dönmüş ve demiş ki: "Sen ne diyorsun? O kadın gibi olmanı istemedim, sen istedin." Çocuk demiş ki: "O kadın, Allah dostu bir kadındı. Ona iftira ediyorlardı." Kadın, "Öteki adam?" diye sormuş. Çocuk demiş ki: "Öteki adam gösterişli ama zalim, kâfir, fâsık bir adamdı."

Her gün okulun kapısından içeri girerken "Allah'ım! Sana inandım, Sana güvendim, Sana sığındım. Beni koru." diyordum; çünkü bir sınıfta yetmiş tane öğrenci var; sıralarda üçerli dörderli oturuyorlar. Hatta bazı sınıflarda çocukların yer yoktu, onlar da arka sıradada ders dinliyorlardı. Öyle bir ortamda Allah'tan başka seni koruyacak kimse yoktur. "Allah'ım! Sana inandım, Sana güvendim, Sana sığındım." diye dua ederek kazasız, belasız yirmi beş sene görev yaptım. Bir gün duayı unuttum; o gün de okulda olay oldu.

Önceden Müslümanlara cihat yasaktı; yani sadece kâfirler, Müslümanlara vuruyorlardı, dövüyordular, hakaret ediyorlardı hatta öldürüyorlardı. Sahabe-i kiramdan bir zat olan Habbâb bin Eret (r.a.) o kadar dayak yemişti ki, tepeden tırnağa kan içerisinde kalmıştı. Her tarafı perişan olmuş halde Hz. Muhammed'e (s.a.v.) geldi. Habbâb (r.a.), Peygamber Efendimiz'i görünce dedi ki: "Ya Rasulullah! Halimi görüyorsun, bize de izin ver. Biz de bunlara karşılık verelim." dedi. Rasulullah (s.a.v.) dedi ki: "Sizden önceki ümmetler içinde öyle kimseler bulunmuştur ki, (zalimler tarafından) yakalanır, onun için yerde bir çukur kazılır, o kişi o çukurun içine gömüldürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, onun başı üzerine konulurdu da cesedi ikiye bölünürdü; fakat bu, onu dinden döndürmezdi. (Bir başkasına da benzer işkenceler uygulanır); demir taraklar ile etinin altındaki kemiği ve sinirleri taranırdı da, bu işkenceler o mü'mini dininden çevirmezdi." (Ahmed 5/109; Buhârî, Menâkıbü'l-Ensâr 29)

Müşrikler o dönemde Müslümanlara vurup, dövüyordular, bazen hakaretler edip, sürgün ediyorlardı, yani anlayacağın işkencenin her çeşidini yapıyorlardı; ateş yakıp ayaklarından asıp kafası ateşin üzerine gelecek şekilde vücudunu yukarıdan asıyorlar, yine sırt üstü yatırıp göğüslerine ağır kayaclar koyuyorlar, bu şekilde çeşitli işkenceler yapıyorlardı. Neticede sahabenin hepsi sabretti. Sonra Allahu Teâlâ izin verdi ve buyurdu ki:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ١٩٠

“Size savaş açanlarla Allah yolunda çarpışın. Fakat haksız saldırırda bulunmayın. Çünkü Allah, haksız saldırırda bulunanları semez.” (Bakara Sûresi, 190. ayet)

Yani fiili olarak mücadele yapmanıza izin verildi. Bu ayet inince cihat Müslümanların üzerine farz oldu.

كُتُبَ عَلَيْكُمُ الْقُتْلَ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسْيَ أَنْ تَكْرَهُوا
شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسْيَ أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ
لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ٢١٦

“Savaş size farz kılındı, gerçi o size hoş gelmez. Olabilir ki siz, bir şeyden hoşlanmazsınız; oysaki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o sizin için bir kötülüktür. Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Bakara Sûresi, 216. ayet)

Bir şey sizin hoşunuza gitmese de o sizin için hayırlıdır. Bir olay vardır; zahiren bakarsın ki o olay olumsuzdur. İnsan hiç istemez ki, o olay başına gelsin. Ama Allahu Teâlâ buyurdu ki: “Sizin için o iş daha hayırlıdır.” Bir şey de vardır ki, sen onu seversin, onun olmasını istersin. Hâlbuki o da; şerdir. Yani mü'min neyin kendisi hakkında hayır olduğunu, neyin kendisi hakkında şer olduğunu ilk başta anlamayabilir. Ama daha sonraki bir zaman diliminde “Evet böyle olması bizim için daha hayırlıdır. Böyle olması bizim için daha kötüdür.” diye söyleyebilir. Müslümanların ve diğer insanların başına gelen her şey Hz. Allah'ın (c.c.) kaza ve kaderiyledir

Zalim Haccac diye bir adam var. Bu adam Emevi valisidir. Binlerce insanı öldürmüştür; çok zulüm yapmıştır. Bu adama demişler ki: “Sen ne için bize böyle zulüm yapıyorsun? Sen bize karşı Hz. Ömer (r.a.) gibi adaletli olsana. Hz. Ömer (r.a.) ne kadar adaletli davranışındır.” demişler. Haccac, çok ilginç bir

cevap vermiş ve demiş ki, "Siz sahâbîler gibi olun da ben de size Ömer (r.a.) gibi olurum." demiş. Şimdi herkes diyor ki: "Benim idarecim adil olsun, benim idarecim adaletli olsun..." İyi de senin idarecin gökten zembille inmeyecek ki. Senin idarecin bu toplumun içerisindeń çıkaćak. Biz çocuklarımızı âlim yetiştirirsek, adaletli yetiştirirsek, vatana, millete faydalı bir şekilde yetiştirirsek o çocukların ileride devlete sahip çıkaćaklar; ama bu toplumdaki kişiler kendi nefislerine uyup da haramı, helali bilmezse, zulmü, adaleti bilmezse, takvayı, Allah (c.c.) korkusunu bilmezse, o toplumun içerisindeń çıkaćak yönetici de o toplum gibi olacaktır.

Bakara Sûresi'ndeki "Tâlût ve Câlût" kissasını açın, bakın. Müslümanlar o günlerde çok sıkıntıldalar. Başlarına musibetler geliyor ve zamanındaki peygamberde diyorlar ki: "Ey Allah'ın peygamberi! Halimizi görüyorsun. Allah bize bir komutan göndersin de biz bu komutanın emrinde savaşalım, cihat edelim. Böyle miskin halinde aşagılık bir durumda yaşamayalım." Peygamberleri onlara demiş ki: "Allah (c.c.) size bir komutan gönderirse belki de onu dinlemeyeceksiniz." Onlar da, "Ya Mübârek! niçin dinlemeyelim; halimize bir bak!" demişler. -Komutan istiyorlar çünkü bir savaşta en önemli kişi liderdir. Allahu Teâlâ vahiy ile peygambere, "Sizin komutanınız Tâlût'tur." diye bildirmiştir. Onların komutanı Tâlût isminde bir zat olmuştur. Onlar belki de komutanın kendileri olmasını istiyordu ama Allahu Teâlâ onlara komutan olarak Tâlût'u seçti. Bu sefer onlar Tâlût'un komutanlığına itiraz ettiler. Bir grup "Biz Tâlût'un komutanlığını kabul etmiyoruz" dediler ve oradan ayrıldılar. Hâlbuki onun alâmeti neydi, Allahu Teâlâ niçin Tâlût'u onlara komutan vermişti? İki özelliğinden dolayı; birincisi cisim olarak güçlüydü. -Demek ki komutanın cisim olarak güçlü olması lazım, heybetli olması lazım. Böyle baktı mı, kâfirlerin kalbine korkusu salması lazım idi. İkincisi de ilim olarak güçlüdü, bilgiliydi. Komutanın bilgili olması lazım. Toplumu yönetecek, sevk, idare yapacak. Kârını, zararını, dostunu, düşmanını birbirinden ayırması lazımdı. Allahu Teâlâ, Tâlût'u komutan olarak tayin etti ya bunun alâmeti şudur: Hz. Mûsâ (a.s.) zamanında kaybolan tabut vardı. Tabutun içerisinde de levhalar vardı; Tevrat-ı Şerif'in levhaları vardı. Hz. Mûsâ'nın (a.s.) asası vardı, kutsal emanetler vardı; bunlar Yahudilerin elinde kaybolmuş, gitmişti. Peygamber buyurdu ki: "Bu tabut, Tâlût'a gelecek." Aradan biraz zaman geçti. Bu tabut, Allah-u Alem, Babillilerdeydi. Bunların arasında bir hastalık meydana geldi. Dediler ki: "Bu hastalık kimden meydana geldi ve neden meydana geldi? Bu hastalık bu tabutun içerisindeńindeki şeylerden meydana geldi." Sonra tuttular tabutu bir öküzün sırtına yüklediler, öküzü de çöle saldılar. Hz. Allah'ın (c.c.)

yönlendirmesiyle öküz, o üzerindeki tabutu Tâlût'un evine kadar getirdi. O tabutu melekler taşıyordu. Yahudiler hâlâ da o tabutu arıyorlar. Tabut, Tâlût'a gelince dediler ki: "Evet, tamam. Biz senin gerçek bir komutan olduğunu anladık, kabul ediyoruz." Müslümanlar toplandılar, savaşmaya çıktılar. Savaşa giderken Tâlût dedi ki: "Allah (c.c.) sizi bir nehirle imtihan edecek. Kim o nehirden içersen benden değildir; ordudan ayrılsın. Ama az içersen o benimle beraber savaşa gelir." O nehir suyunun da bir özelliği vardı; içtipçe içiliyor, içtipçe içiliyordu. Müslümanların bir kısmı o nehrin başına gelince nefislerine hâkim olamadılar, o nehrden kana kana içtiler. Onlar orada ordudan ayrıldı. Birinci kısım sınavdan bazı müslümanlar ordudan yani Tâlût'un komutanlığını kabul etmeyerek ayrıldılar. İkinci kısım da komutana itaat etmeyerek ordudan ayrıldılar. Sonra savaş meydanına nihayet geldiler. Savaş meydanında düşmanı görünce korktular. -Diyelim ki düşman binlerce insan, bunlar ise sayıca çok azlar.-Baktılar düşmana ve "Biz bunları yenemeyiz." dediler. Orada bir grup daha onlardan ayrıldı. Geriye Allah'a (c.c.) inanan, O'na tevekkül eden, Allah'a (c.c.) siğgınan... Halis Müslümanlar kaldı. Bu anlattıklarım ayet-i kerimedir; bunu hiç unutmayan! Allahu Teâlâ buyurdu ki:

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

"...Nice az topluluklar, Allah'ın izniyle nice çok topluluklara galip gelmişlerdir. Allah, sabırlılarla beraberdir." (Bakara Sûresi, 249. ayet)

وَمَا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبُّنَا أَفْرُغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبْتْ
أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ٢٥٠

Câlût ve askerlerinin karşısına çıkışınca da, "Rabbimiz! Bizi sabırıla donat, bize sebat ver ve inkârcı topluluğa karşı bize yardım et!" diye niyazda bulundular. (Bakara Sûresi, 250. ayet)

Muslimanların komutanı Tâlût; kâfirlerin komutanlarının ismi de Câlût. Ama Câlût dev gibi bir adamdı; çok güçlü, çok kuvvetli ve savaş tekniklerinde de mâhir birisiydi. Bu arada da Hz. Dâvûd (a.s.) çobanlık yapıyor. Koyunlarını, kuzularını otlatırken başka hiçbir şeyle alakası yok. Yapılan savaşı duuyor ve "Ben gideyim bir bakayım, bu savaş nasıl oluyor?" diyor. Gelirken

Hz. Dâvûd'a (a.s.) bir taş diyor ki: "Beni yanına al! Ben sana lazım olacağım." Hz. Dâvûd (a.s.) taşı alıyor, cebine koyuyor. Biraz daha gittikten sonra başka bir taş daha, "Ben sana lazım olacağım." diyor. Hz. Dâvûd (a.s.) o taşı da alıp cebine koyuyor. Hz. Dâvûd (a.s.) savaş meydanına geldiğinde görüyor ki Müslümanlar bir tarafta, kâfirler bir tarafta savaşıyor. Câlût, "Benimle çarpışacak bir er yok mu?" diye feryat ediyor. Eskiden savaşlarda bir kişi bir taraftan, bir kişi de diğer taraftan çırkıyor, meydanda çarpışıyorlardı; ona göre savaşın kaderi belli oluyordu. Câlût'un feryadına karşılık Müslümanlardan ses yok; korkuyorlar. Câlût tepeden tırnağa zırh giymiş; kesmek, biçmek, vurmak, mümkün değil. Öyle bir zırh yapmış demirden, her tarafını kapatmış. Bir tek gözleri görülmeyecek. Bakmış ses yok, Câlût bir nara daha atmış. Ama Müslümanlar korkuyorlar. Komutan da Müslümanların içlerinde ama komutan ilk etapta gidip çıkmaz. Hz. Dâvûd (a.s.) o zamanlar daha peygamber olmamıştı. Hz. Dâvûd (a.s.), "Ben bu adamı öldürürüm." demiş. Müslümanlar şaşkınlık gösterdi, "Nasıl öldürürsün?" demişler. Tâlût, Hz. Dâvûd'a (a.s.), "Eğer bu adamı öldürürsen seni kral yapacağım. Kızımı da sana vereceğim." demiş. Hz. Dâvûd (a.s.) güzel sapan atarmış. Hz. Dâvûd (a.s.) cebindeki taşı çıkartmış. Bir tek hedefi var; Câlût'un sadece gözleri açık. Hz. Dâvûd (a.s.) Câlût'un gözünü vurmak için hedef almış ve gözünün bir tanesini vurmuş. İlkinciye hedef almış ve Câlût'un öbür gözünü de vurmuş. Câlût'un gözleri gidince olay bitmiş. Ondan sonra da kılıçla Câlût'un kellesini kesmiş ve Müslümanlar zaferle gitmişler. Hz. Dâvûd (a.s.), Tâlût'un yanına gitmiş, "Bana kızını verecektin, ver." demiş. Tâlût, "Yok, sana kızımı vermiyorum." demiş. Hz. Dâvûd (a.s.), "Bana mal, mülk verecektin." demiş. Tâlût, "Onları da vermiyorum." demiş. Sonrasında Allahu Teâlâ, Hz. Dâvûd'a (a.s.) peygamberlik vermiş.

Allahu Teâlâ, Hz. Dâvûd'a (a.s.) Zebur'u vermiş. Hz. Dâvûd (a.s.) Zebur'u okuduğu zaman, zikir yaptığı zaman bütün kurtlar, kuşlar... Onu dinlerlermiş, onunla beraber zikir yaparlarmiş. Hz. Dâvûd (a.s.) peygamber olmuş ama mesleği, işi yokmuş. Tabii geçinmesi lazım. Bir gün Allahu Teâlâ, Hz. Dâvûd'a (a.s.) insan kılığında iki tane melek göndermiş. Melekler gelip onun duyacağı yere oturmuşlar. Meleklerin konuşmalarını Hz. Dâvûd (a.s.) da duyuyormuş. Meleğin biri demiş ki: "Bu Dâvûd nasıl bir insandır?" Öbürü de, "Çok iyi bir insandır. Yalnız bir kusuru vardır. Kendi elinin emeği ile geçinmiyor da insanların verdikleriyle geçiniyor." demiş. Bunu duyunca Hz. Dâvûd (a.s.) anlamış ve demiş ki: "Allah'ım! Ben çobandım. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bana bir meslek öğret. Ben de rızkımı çıkartayım." Allah (c.c.) Hz. Dâvûd'un (a.s.) eline bir güç vermiş; demiri sıkıp şekillendiriyormuş. Ve Allah (c.c.) ona o halkaları

nasıl yapacak, zırhları nasıl öreceğini vb birçok konuyu ona öğretmişler. Ondan sonra Hz. Dâvûd (a.s.) kendi mesleği ile kendi rızkını çıkartmış. Sonra Hz. Davut evlendi ve Hz. Dâvûd'un oğlu oldu; Hz. Süleyman (a.s.).

Bazen insan umduğuna ulaşamaz. İnsan bunu da yapayım, bu da olsun der. Ama demişler ki: "Rüzgâr her zaman insanların istediği yönde esmez. Bazen ters yönde eser, bazen aynı istikamette eser." diye.

İnsanlar, cinler, şeytanlar... Hepsı Hz. Süleyman'ın (a.s.) emrindeydi. Hz. Süleyman (a.s.) Mescid-i Aksa'yı yapmış ama Mescid-i Aksa bitmemiş. Hz. Süleyman (a.s.), "Allah'ım bana ömür ver de ben bunu yapayım, bitireyim." diye dua etmiş. Hz. Süleyman (a.s.) devamlı işçileri çalışıyorlar mı, çalışmıyorlar mı diye kontrol ediyormuş. -Aradan belki birkaç bin sene geçmiş ama mantık hiç değişmemiştir. Hâlâ işçileri kontrol etmen gerekiyor çalışıyor mu çalışmıyor mu diye.- Hz. Süleyman'ın (a.s.) durup dayandığı bir yer varmış. Oradan işçileri gözlüyormuş. Onlar da Hz. Süleyman (a.s.) bizi gözetliyor diye sürekli çalışıyorlar olmuş. Hz. Süleyman'a (a.s.) ecel gelmiş. Asasına dayalı bir şekilde öylece vefat etmiş.

Peygamberlerin vücudu çürümez, âlimlerin de çürümez, evliyaların da çürümez, hakiki dervişlerinki de çürümez; onları toprak yiyecek. Onların kalbinde Allah (c.c.) aşkı vardır. Bütün cesetleri La İlahe illallah'la dopdoludur. Toprak, vahşi hayvanlar, karıncalar, dokunamazlar; zehirdir evliyaların eti, zehirdir.

Neticede Hz. Süleyman (a.s.), böyle asasına dayanmış bir şekilde onları gözlerken vefat etmiş. Onlar çalışmış da çalışmış, çalışmış da çalışmış... İşte bunu neye delil getiriyorlar biliyor musun? Şeytanlar ve cinler gayrı bilemezler. Eğer bilselerdi Süleyman aleyhisselam'ın yanı başlarında öldüğünü de bilirlerdi. Niye o zaman çalıştırılar? Tam inşaat bittiğinde bir tane güve, kurt o asayı, bastonu yemiş, yemiş, yemiş artık vücudu taşıyamaz hale gelmiş ve düşmüş. O zaman anlımışlar ki Hz. Süleyman (a.s.) Peygamber vefat etmiş.

Allahu Teâlâ, Hz. Süleyman'a (a.s.) çok mülk ve saltanat vermiş. Rüzgârları onun emrine vermiş. Dağı, taşı hepsini onun emrine vermiş. Ordularını böyle bir diziyormuş; şeytanlar bir tarafta, cinler bir tarafta, ifritler bir tarafta, insanlar bir tarafta, hayvanlar bir tarafta, mahlukat bir tarafta... Hz. Süleyman (a.s.) bir gün teftise çıkmış. Bakmış herkes tamam, yerli yerinde. İçlerinde sadece Hüdhûd kuşu yok. Şöylededidi: "Bana ne oluyor ki, Hüdhûd'ü göremiyorum, yoksa kayıplara mı karıştı?" Madem öyle, onu şiddetli bir şekilde cezalandıracığım, belki de kafasını koparacağım ya da bana mazeretini gösteren apaçık bir delil getirir." Çok geçmeden Hüdhûd çıkışındı ve Süleyman'a (a.s.)

dedi ki: "Ben, senin bilmediğin bir şeyi öğrendim. Sana Se'be kavminden çok mühim ve doğruluğu kesin bir haber getirdim; Se'be'lilere hükümdarlık yapan bir kadın buldum ki, kendisine her güzel şeyden bir nasip verilmiş; onun büyük bir tahti ve pek güçlü bir yönetimi var. Ne var ki, onun ve kavminin Allah'ı (c.c.) bırakıp Güneş'e secede ettiklerini gördüm. Anlaşılan, şeytan onlara amellerini süslü göstermiş, onları yoldan saptırmış, bu yüzden doğru yolu bulamıyorlar. Oysa göklerdeki ve yerdeki gizlilikleri açığa çıkarın, sizin gizlediğiniz ve açıkladığınız her şeyi bilen Allah'a (c.c.) secede etmeleri gerekmmez mi?" Oysa büyük arşın sahibi olan Allah'tan (c.c.) başka ilah yoktur." Süleyman da, "Doğru mu söylüyorsun, yoksa yalancılardan biri misin, göreceğiz. Şu mektubumu götür, önlerine bırak, sonra onların yanından çekil de ne sonuca varacaklarına bak." Se'be melikesi (adamlarına) şöyle dedi: "Beyler! Bana çok önemli bir mektup gönderilmiş! Mektup Süleyman'dan gelmekte, Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla başlamaktadır.

Bütün peygamberler, mü'minler ve melekler bir işe başlarken Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle diye başlarlar ve yardım Allah'tandır. Besmelenin çok sırları vardır. Ben bu işe başlıyorum ve Rahman ve Rahim olan Allah'tan (c.c.) yardım diliyorum demektir.

"Bu mektup Süleyman'dandır; Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle başlıyorum." Peki neden böyle dedi? Hâlbuki Hz. Süleyman'ın (a.s.) "Bismillahirrahmanirrahim" deyip devam etmesi lazımdı. Bu mektup Güneş'e, Ay'a tapan bir kavme gittiğinde Rahman ve Rahim olan Allah'ın (c.c.) ismini duyarlarsa Allah'a (c.c.) hakaret ederler. Hz. Süleyman (a.s.) Allahu Teâlâ'ya hakaret etmesinler. İlk önce benim ismimi duysunlar, hakaret edeceklerse de bana hakaret etsinler diye düşündü. İnce bir hikmetle Hz. Süleyman (a.s.), "Bu mektup Süleyman'dandır." dedi sonra Rahman ve Rahim olan Allah (c.c.) diye başladı. Mektubunda, "Bana Müslüman olarak gelin, yoksa sizin hepinizin duman ederim." dedi. Hz. Süleyman'ın (a.s.) elinde güç var, kuvvet var, her şey var. Kraliçe (Melike Belkis), akıllı bir kadındı. Toparladı, istişare yaptı; "Arkadaşlar bana bir mektup geldi. Ne yapalım?" dedi. İstişare yaptıkları kişiler, "Biz bununla savaşalım." dediler. Kraliçe akıllıydı. Kraliçe, "Savaşmak bir şeyi çözmez. Biz savaşa girersek, savaş olursa o şehrin aziz olanları zelil olur." dedi. -Yani düşman bir yere girdiğinde ekonomik sıkıntı olur, sosyal sıkıntı olur, ölümler olur...- Kraliçe, ilk etapta savaş yapmayalım, güçlerini bir görelim. -Yani savaşabilir miyiz, savaşamaz miyiz, karşımızdaki kimdir, bunun gücünü görelim diye düşündü.- Bir kafile hazırladılar. Hz. Süleyman'a (a.s.) altınlar, gümüşler, inciler, mercanlar, köleler gönderdiler. Hz. Süleyman (a.s.)

onların gönderdiği hazine'lere baktı ve dedi ki: "Bu ne? Allah'ın (c.c.) verdikleri sizin gönderdikleriniz yanında nedir? Sizin verdikleriniz beş kuruş etmez." dedi. Onlar inci göndermişlerdi, inciyi tuttu, tırtılı dedi ki: "Bunu del!" Tırtılı, inciyi deldi. O zaman ki onların teknolojisi buna yetiyormuş. -Demek ki her şey aynı noktada yani hiçbir şey değişmemiş. Kim teknolojide üstünse o yeniyor, o kazanıyor.- Hz. Süleyman (a.s.) hediyelerin hepsini geri gönderdi. Onlar bir baktılar ve dediler ki: "Biz bunlarla savaşamayız." Bu sefer Kraliçe'yi gonderdiler. Kraliçe'nin bir tahtı vardı. Duvarların içerisindeki demirden kasanın içerisinde muhafaza ediliyordu. Belkis oraya oturuyordu. Belkis yolculuğa çıktı. Hz. Süleyman'ı (a.s.) ziyarete gelecekti. Hz. Süleyman (a.s.) da müşavirleri topladı ve dedi ki: "Belkis'in tahtını kim bana getirecek?" Yanında bir tane ifrit vardı, "Efendim, sağdan sola dönene kadar ben onu size getirim." dedi. Ama Allah dostu, âlim bir zat dedi ki: "Efendim, bu ifrit sağdan sola dönene kadar getiriyor. Gözünü açıp kapatana kadar ki sürede taht buradadır." Hz. Süleyman (a.s.) bir de baktı taht oraya gelmiş. Cinler, Hz. Süleyman'a (a.s.) dediler ki: "Belkis biraz aptaldır, hareketleri acayıptır, aklı ermez. Ayakları da köpek ayağı gibidir." Hz. Süleyman (a.s.) Belkis'la evlenmesin diye, belki olur da Belkis, Hz. Süleyman'ın (a.s.) hoşuna gider de evlenirler diye cinler böyle aslı olmayan şeyler söylediler. Hz. Süleyman (a.s.) da billurdan bir saray yaptı.

Sarayın altına, alt döşemesine su bıraktı. Suyun içerisinde de balıklar koydu. Suyun üzerini de camla kapladı. Belkis, etekleri ıslanmasın diye hafifçe eteklerini topladı. Hz. Süleyman (a.s.) baktı ki Belkis'in ayakları köpek ayağına benzemiyor, gayet normaller. Belkis sarayın içine girdi ve baktı ki tahtı orada duruyor. Hz. Süleyman (a.s.), "Belkis bu tahtı tanıyor musun?" dedi. Belkis tahta baktı ki, taht aynı kendi tahtı. Benim tahtım diyeceği ama deli demesinler diye demedi. Yani Belkis tahtını o kadar kilometre uzakta bıraktı. Sarayını koruyan zabitler var, bekçiler var. O taht buraya nasıl gelecek? Zaten kendisi kaç aylık yoldan gelip Hz. Süleyman'ın (a.s.) yanına gelebildi. Bu taht buraya nasıl gelecek, mümkün değil. -Kim teknolojide üstünse o kazanıyor.- Belkis, "Benim tahtıma çok benziyorum." dedi. Hz. Süleyman (a.s.), "Bu senin tahtındır." dedi. Artık Belkis'in cevap verecek hali ve mecali kalmadı; ne ekonomik yönden, ne sosyal yönden, ne güzellik yönünden, ne estetik yönünden hiçbir şey bulamadı. Ne dedi biliyor musun? "Allah'ım ben nefsime zulmetmişim. Süleyman ile beraber ben de Müslüman oldum." dedi.

Senin ekonomik gücün olur, sosyal gücün olur, siyasi gücün olur; o zaman, o kâfir de onu görünce "La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah." der. Evlilerin kerametlerini gören çok ateistler "La İlahe İllallah" dedi. Peygamber

mucizesi de değil, evliyanın kerametini görüp Müslüman oluyor. Allahu Teâlâ, evliyalara o kerameti veriyor ki Müslüman olmayanlar, Müslüman olsun, hidayete gelsinler. Dinsizler, evliyaullahın feyzi, bereketi ile Hz. Muhammed'in (s.a.v.) feyzi, bereketi ile Müslüman olmuşlar.

Hocam o zamanlarda Hz. Süleyman'ın ordusunda şeytanlar da varmış ya, o şeytanlar Müslüman mıydı?

Musliman olur mu? Hz. Süleyman'a (a.s.) karşı koyacak güçleri yokmuş. Ondan itaat etmişler. Süleyman Peygamber'in bir yüzüğü var; "Mühr-ü Süleyman". Hani diyorlar ya "Yüzük kimde ise Süleyman odur." Hz. Süleyman'ın (a.s.) mührünü şeytanlar görür görmez korkuyorlarmış. Bir gün Hz. Süleyman (a.s.) bu mührünü kaybetmiş. Ondan sonra Süleyman aleyhisselam çarşıya gitmiş "Ben Süleyman'ım." diyormuş ama kimse ona inanmıyor; çünkü mühür yok. Epey bir sıkıntı çekmiş. Sonra Allah'ın (c.c.) yardımıyla yüzüğünü bulmuş. Yüzüğü gösterdiği gibi hepsi teslim olmuşlar.

Şeytanlar dağlar gibi; yani bu oda gibi kayaları kaldırıp götürüyorlar. Mescid-i Aksa'nın altındaki kayalara bak. Onları yerine koymak mümkün değil. Yahudiler uğraşıyor Mescid-i Aksa yıkılsın diye ama bugün hâlâ yıkamıyorlar.

Bir gün Erzurum'da kaplıcada adamın birine dedim ki: "Bu sıcak su nasıl oluyor?" O kadar hoşuma gitti ki saf, duru, net akideye uygun bir cevap verdi ve dedi ki: "O'nun Kudrettendir." Yani bu suyun sıcak olması Allah'ın (c.c.) kudretindendir.

Şimdi Terzi Baba (k.s.) da aynı şeyi anlatıyor. Mübarek terzilik yapıyor. İçinde gücünde, hiç ilmi yok. Başka bir şey bilmiyor. Terzilik yapıyor. Yanına fakir fukara geliyor; onlara para vermiş, ekmek vermiş, yemek vermiş. O baklığı fakir de Allah dostuymuş. Terzi Baba'ya (k.s.) böyle rahmet nazarıyla bir bakmış. Terzi Baba (k.s.) evliya olmuş; irşada başlamış. Zikir, sohbet, feyz, bererek tabii. Orada bulunan başka evliyalar da var, âlimler var. Onlar demişler ki: "Bizim gibi âlimler dururken bir terzi şeyh mi olur, âlim mi olur? Bu cahil milleti başına toplamış. Hiçbir şey de bilmiyor zaten." Sonra âlimler toplanıp, "Biz gidelim bu terziye, birkaç tane zor soru soralım. Soruları bilemesin de ne olduğu ortaya çıksın." demişler.

Sonra Terzi Baba'nın (k.s.) yanına gelmişler, oturmuşlar, "Terzi Baba sana bir soru soralım." demişler. Terzi Baba (k.s.), "Sorun." demiş. Akaid'den sormuşlar. Akaid en zor ilmidir. "Allahu Teâlâ'nın zati sıfatları ve sübütî sıfatlarını sayar misin?" demişler. Terzi Baba (k.s.), "İlim, irade, basar, semi, hayat, kudret, kelam, tekvin; evlat size göre yedidir ama bana göre sekizdir." demiş.

Âlimler, "Bu nasıl oluyor?" demiş. Terzi Baba (k.s.), "Siz Allah'ın (c.c.) tekvin sıfatını kabul etmiyorsunuz." demiş. Âlimler, "Kabul ediyoruz." demişler. Terzi Baba (k.s.), "Allah'ın (c.c.) her şeyi yarattığına inanıyorsanız cahil bir adamdan, âlim bir adam yaratacağına niye inanmıyorsunuz?" demiş. Âlimler fesle-rini çıkartmışlar.

Sen dağları, Allah'ın (c.c.) yarattığına inanıyorsun, güneşi, Allah'ın (c.c.) yarattığına inanıyorsun, eee cahil bir adamı âlim bir adam olarak yaratacağı-na inanmıyorsun. Yani peygamberlerin gücü, evliyaların gücü, her şeyin gücü Allah'tandır, o Kudret-i İlahî'dir.

Hz. İsa (a.s.) ölüye diyor ki: "Allah'ın (c.c.) izniyle diril." Ölü hemen diriliyor. Allah'ın (c.c.) ismi geçti ya ölünen dirilmeme şansı yok. Orada Hz. İsa (a.s.), "Benim iznimle diril" dese bir tavuğu bile dirilmez, bir civcivi bile dirilte-mez. Allah'ın izni! Mübareğe Allah (c.c.) kudret vermiş; O'nun kudretinden "Bismillah! Allah şifa versin." diyor. Adamın kör gözleri açılıyor, topal ayağa kalkıyor, cilt hastalığı iyileşiyor, ölü diriliyor. Diyorlar ki: "Bu İsa (a.s.) belki yeni ölüleri diriltir eski ölüleri dirilmez. Bir de onu böyle deneyelim." Hz. İsa'ya (a.s.) Hz. Nuh'un (a.s.) oğlunu gösteriyorlar. "Bu Nuh'un oğludur. Bu da dirilirse tamam o zaman bu mucize hz. Isa'ya gerçekten verilmiştir." diyorlar. O da diriliyor. Neden diriliyor? Allah'ın (c.c.) izniyle.

Hz. Süleyman (a.s.) da ne yaptıysa Allah'ın (c.c.) ona verdiği bir kudretle yapıyor. Mehdi (a.s.) da böyledir. Mehdi (a.s.) geldiği zaman dağ, taş, kurt, kuş hepsi peşinden gidecek. Evliyalar da böyle. Abdulkadir Geylani'yi (k.s.) gören bitiyordu. Abdulkadir Geylani dergâhta sohbet yaparken insanlar dergâha sırmıştı. Avluya çıktıqları, hatta avluya da sırmıştı. Şehre çıktı-yorlardı, çoğu zaman şehir almadı. Sahraya çıktıqları, çölde sohbet yapıyordı. Binlerce kişi sohbetine iştirak ediyordu. Bir de Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) sohbetinde Müslüman olmayanlar müslüman oluyordu. "La İlahe İllallah! La İlahe İllallah! La İlahe İllallah!" Bu zikir kıyamete kadar da söylenmeye devam edecek. Bak! İnsanlar bu zikri söylüyorlar. Müntesipleri var. Belki de Abdulkadir Geylani (k.s.) bir kere söylemiş La İlahe İllallah diye. Yani çok zikretmiştir de fakat örnek veriyorum. Ama Abdulkadir Geylani (k.s) öyle bir "La İlahe İllallah" demiş ki, ondan öyle bir feyzi olmuştu ki, bereketli olmuş, tesirli olmuştu ki; hâlâ bu zikir söylenmeye devam ediyor.

Buraya geliyorlar. Onlara önce dua ediyorum, sonra onlara zikir kartla-rından veriyorum. "Bu kartta yazılı olanları zikir olarak çek." diyorum. Gelen kişi, "Ben 100 tane estağfurullah söyleyeceğim. 300 tane de La İlahe İllallah söyleyeceğim. 100 tane de salavat getireceğim. Tamam bundan sonra ben ya-

pacağım." diyor. Bu tesiri yaratan kimdir? tabiki Allah'tır.

Hocam Süleyman aleyhisselama verilen sultanat, aynı saltanatı Osmanlı'ya Cenab-ı Mevla'm da mı verdi?

Osmanlılara verilen sultanat devede kulaktır. Yani Süleyman aleyhisselama verilen sultanat kimseye verilmemiş. Allahu Teâlâ da öyle istemiş. Çünkü Süleyman aleyhisselam "Ya Rabbi! Bana öyle bir güç, sultanat ver ki benden sonra kimseye verme." diye dua etmiştir. Hz. Peygamber bir cini yakalamış ama sonra serbest bırakmış. Sahâbîye diyor ki: "Ben bu gece bir tane cinni şeytan yakaladım. Islaklığını elimde hissettim. Sabaha kadar onu bekletecektim, size de onu gösterecektim ama sonra kardeşim Süleyman'ın duası akıma geldi. Onu serbest bıraktım."

Bir adama rastladım; kitap okuyordu. "Kitabı bana ver de biraz da ben okuyayım." dedim. Kitabı okudum. Baktım, kitapta diyor ki: "Çocuğa dinle alaklı bir şeyden hiç bahsetmeyin. O çocuktur, öylece büyüsün. Sonra dini ni iyice büyündükten sonra kendi kendine seçsin." Adama dedim ki: "Arkadaş bu kitabı kaldır, sakın bir daha da bu kitabı okuma!" Bu kitabın yazarı böyle bir adamdır, şöyle bir adamdır, bu adam filozoftur diye bana yazarı anlatıyor. Adama dedim ki: "Ya kardeşim! Filozof filan ben anlamam. Benim anladığım şudur ki: Bu adamın söylediği Hz. Muhammed'in (s.a.v.) söyledişi ile çelişiyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) yedi yaşında çocuğuna namazı emret, diyor. Sen filozofa inanma; ona itibar etme." Aradan biraz zaman geçti, baktım aynı adam yanına geldi. Bir müddet sonra bana diyor ki: "Senin söylediğin çok doğru. Bu üçkâğıtçı adam, insanları kandırmışlar, pazarlamışlar." Bu adam Hindistan'da bir oluşum meydana getirmiş; batıl bir oluşum. Her şey serbest; içki, kumar, fuhuş... Her şey serbest olunca da insanları topluyor. Herkes keyfine göre bir hayat yaşıyor.

Yani bir adam seni kandırıyor mu kandırmıyor mu, aldatıyor mu aldatmıyorsa mu nereden anlayacaksın? Hadislere bakacaksın; hadis-i şerif ne söylüyor, adam ne söylüyor? Ayet-i kerimeye bakacaksın; ayet-i kerime ne söylüyor, adam ne söylüyor? Zaten adam konuşmaya başlar başlamaz, "Bu zamanda böyle şeyler olmaz!" dersin. Onun yanında durup da onun geride kalmış lafını dinleme! Bu din kiyamete kadar bâkîdir. Başka bir din gelmeyecek! Başka bir peygamber gelmeyecek! Çok dikkat edeceksin. Saçına, sakalına boyuna posuna bakmayacaksın, haline bakmayacaksın.

Geçen gün adının biri bana, "Beyefendi siz nerelisiniz?" diye sordu. "Kars'lıyım." dedim. Adam bana, "Yok sen Kars'lı değilsin." dedi. Tekrardan, "Beyefendi, ben Kars'lıyım." dedim. Namaz kılabileceğim bir yer var mı diye

sordum. Gösterdikleri yerde namaz kıldım. Tekrar adamın olduğu yere geldim. Adam beni görünce tekrardan, "Beyefendi siz nerelisiniz?" diye sordu. Hatta bana "Yok ya sen Kars'lı değilsin." diyor. Ya kardeş! Yeni namaz kıldım. Namazı kıldım yanına geldim. Müslüman yalan söylemez! Ben de namaz kıldıgına göre Müslümanım. Bizim şahsiyetimizi, karakterimizi ortaya koymamız lazım.

Neler haram, neler helal, neler mekruh, neler vacip, neler müstehap, neler sünnet, hepsi bellidir. Bana düşen sadece amel etmek. Nefsine ağır gelir, yapmazsun. O ayrı bir konu. Günaha girmiş olursun, ayrı bir konu. Ama sistemimiz belli. Müslüman da günah olan bir davranış yapabilir. Yanlış yapar, sonra tövbe yapar, Allah affeder. Ama sisteme karşı çıkmak! Allah'ın emirlerine karşı çıkmak! Çocuğa bir şey öğretmemek ne demekmiş?

Bak! Osmanlı, zamanında dört yaşında ki çocuğu alıyorlardı, dört yaşından altı yaşına kadar hafız yapıyordular. Altı yaşından on yaşına kadar Arapçayı mükemmel bir şekilde öğreniyordu. On iki-on üç yaşına geldiği zaman fikh, hadis, tefsir, kelam öğreniyordu. On beş-on altı yaşında çocuk öğrenmesi gerekenleri öğrenmiş oluyordu. Ondan sonra da diğer yabancı dilleri öğreniyordu; Farsçayı öğreniyor, ondan sonra Latin dillerini öğreniyordu. Öyle bir çocuk düşün ki on-on beş tane dil konuşuyor. Zaten çocuk on yedi-on sekiz yaşına geldiği zaman devlet yönetiyor. İşte yirmi bir yaşında ki genç Fatih İstanbul'u fethediyor. Şimdi yirmi bir yaşındakiler daha İstanbul'un sınırlarını bile bilmiyor. Ben ellî altı yaşındayım. Kırk senedir de İstanbul'dayım. Bana sorun: "İstanbul nerede başlar, nerede biter?"

Bilmiyorum. O padişahta kafa var. Oturup plan yapıyor; ben buradan böyle giderim, buradan bu kaleyi alırım, buradan da Roma'yı alırım diye plan yapıyor; ben bu akşam bu filmi izlerim, ertesi akşam da öteki diziyi izlerim, ertesi akşam da bunu yaparım. İzle, izle...

Saldırı bir tek ekonomi değil arkadaşlar, saldırısı sadece siyasete değil; adamlar her şeyimize saldırıyor. Yeryüzünde bir tane Müslüman istemiyorlar. Allahu Teâlâ onların gözünde ne gösteriyorsa, kalplerine nasıl bir korku salmışsa adamlar bizim gibi günahkârlardan, namaz kılmayan Müslümanlardan da korkuyorlar. Çünkü onlar, "Müslümanlar bugün namaz kılmıyor ama potansiyeldir, bir gün kilar, Allah'a (c.c) yönelir. O zaman başımıza bela alırız. Ama Müslümanların hepsini öldürürsek rahat ederiz." diye düşünüyorlar. Bu, şeytanın felsefesidir; yeryüzünde bir tane bile Müslüman bırakmamak. Bunu açık açık da söylüyorlar. Yemen öyle, Cezayir öyle, Tunus öyle, Mısır öyle, Libya öyle ve ortadoğunun birçok ülkesi böyle... Üzerimizdeki İslâm elbiselerini

çıkartmışlar, deli gömleği giydirmişler, bizi soytarı yapmışlar, inançlarımızi bozmuşlar, âdetlerimizi bozmuşlar, gelenek göreneklerimizi bozmuşlar. Biz de onların yolundan kuzu kuzu gidiyoruz. Hâl böyle olmasına rağmen yine de kabul etmiyorlar; çünkü Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَلَنْ تَرْضِيَ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَبَعَ مَلَّتُهُمْ قُلْ إِنَّ
هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ
الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۖ ۱۲۰

“Sen onların dinlerine uymadıkça Yahudiler de Hristiyanlar da senden asla memnun kalmayacaklardır. De ki: “Asıl doğru yol ancak Allah’ın yoludur.” Eğer sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyarsan, bilesin ki artık Allah sana ne dost ne de yardımcı olacaktır.” (Bakara Sûresi, 120. ayet)

Düşün! Bundan çok uzun zaman önce değil. Belki de o kadar eski zamanlar da bile değil, belki de biz yaşlandıktan bilmiyorum. Ama bizim çocukluğumuzda, bayanların, erkeklerin mahalle içerisindeki davranışları, hareketleri farklıydı. Kadının kocasına olan sevgisi, muhabbeti, ittihadı; evine olan bağlılığı görülebiliyordu. Ama o kadını annesi öyle bir yetiştirmiş ki; tam İslâm ahlâkı, o adamı babası-annesi öyle bir yetiştirmış ki, tam İslâm ahlâkı. Şimdi de kadınlar öyle ki kocalarıyla tartışıyorlar; adamlar öyle ki karılarıyla tartışıyorlar. Kim istedğini yapar, kim neyi yapamaz derdindeler. Birbirlerine, “Sen kimsin ki?” diyorlar.

Allah (c.c.), Cemil Baba'ya (k.s.) rahmet etsin. Bu dergâh olmasa biz de onlar gibi oluruz. Ahlâkları, yetişmeleri böyle olmasa kadın hasta olmayacak. Eskiden evlerde adam anlatır, kadın gülerdi; kadın anlatır, adam gülerdi. Çocuk yürürken babasına öyle bir bakıyor ki, “Ben böyle bir baba olurum.” diyor. Kız annesine öyle bir bakıyor ki, “Ben böyle bir anne olabilirim.” diyor, “Ben böyle bir yuva kurabilirim.” diyor. Evden zikir sesleri, şükür sesleri, Kur'an sesleri, ibadet sesleri yükseliyor. Öyle bir haldeyiz ki... Bak bu sokaktan baştan aşağıya! Kiminden müzik sesi geliyor, kiminden film sesi geliyor, kiminden fırıldak sesi geliyor; ahlâkimiz da ondan bozuluyor. Üç yaşındaki çocuk oturup film seyrediyor. O yaşından itibaren çocuğu zehirlmeye başlıyorlar. Desen ki: “Çocuğuna üç yaşından itibaren, dört yaşından itibaren dini eğitim

ver!" Herkes ayağa kalkar.

Üç yaşıdan, dört yaşıdan beri onu zehirlemeye başlıyorsun. Hatta çocuğu en yakınları zehirliyor. Anlat! Bilal-i Habeşi'yi anlat! Enes bin Malik anlat! Caferi Tayyar'ı anlat! Abdullah bin Revaha'yı anlat! Peygamberleri anlat! Hz. Muhammed'i (s.a.v.) anlat! Bizim anlatacak çok şeyimiz var; tarihimiz, kültürümüz, sosyal hayatımız... Onları kapatmamız. Çocuk biraz konuştuğu zaman, biraz anneyi rahatsız ettiği zaman; annesi, çocuğun eline tableti telefonu veriyor, çocuk oturup seyredince iyi oluyor. Annesi, "Çocuk buna alıştı." diyor. Buna alıştığı gibi, çocuğu ibadete de alıştır.

Çocuğun eğitimi, terbiyesi ehli sünnet kitaplarla yapılır. Kadınların terbiyesi de bu tarz kitaplarladır. Evliyken evde oturan bir bayan göster bana! İhtiyarların terbiyesi de cami ile gece namazı ile olur. Camiye gidip namazları kılacak. Hatta gece camiye gidip camide kalacak. Camiye gelip oturacak, camide zikrini yapacak. İhtiyarlarda bir ateş olmuş; ona kızıyor, dönüyor kendine kızıyor. Allah hepinizden razı olsun. İyi olacak inşaallah.

Bir tane evli çift yolda giderlerken kadın durmadan eşinin söylediğine karışışımış, durmadan tartışıyorlarmış; kadın söyle yap, böyle yap diye adama söylenenirken trafik polisi durdurmuş. Polis, ehliyet ve ruhsatı kontrol etmek istemiş. Kadın da başlamış söylemeye: "Memur bey! Kocam ilerideki kırmızı ışıkta geçti. Orada da söyle yaptı, burada da bu kuralı ihlal etti." Polis, adama demiş ki: "Ben sana ceza yazmıyorum. Allah senin cezanı vermiş zaten. Bu kadın sana yeter." Allahümme salli alâ Muhammed!

Hasan-ı Harakânî Hazretleri'nin müridleri, şeyhlerini ziyaret edebilmek için uzak bir mesafeden gelmişler. Şeyhin evine vardıklarına kapıyı çalmışlar. Kapıyı bir bayan açmış. Kapıyı açan kadın, "O delinin tekidir." demiş. Müridler, "Hacı anne! Şeyhimiz nerede?" diye sormuşlar. Kadın, "Ne bunak adamdır o. Dönüş yolunu unuttu. Beni mahvetti." demiş, saymış da saymış. Müridler de şok olmuşlar. Müridler, "Ya sen bize yine de şeyhimizin yerini söyle. Bizim şeyhimiz nerede?" diye sormuşlar. Kadın, sadece, "Ormanda" diye cevap vermiş. Müridler, ormana gidip şeyhlerine bakmışlar. Müridler şeyhlerini bulduklarında mübarek, aslanın üzerine binmiş, odunları da aslana yüklemiş bir haldeymiş. Müridler, şeyhlerine, "Kimsidir bu kadın? Bu kadını boşa! Sana bu kadar eziyet yapıyor, yazıkta!" demişler. Şeyh, "Ben bu kadına alıştım. Ben boşansam gider başka bir Müslüman aileye eziyetlerini yapar. Gerek yok buna. Ben bu kadına alıştım, idare ediyorum." demiş. Aradan bir süre geçtikten sonra o kadın vefat etmiş. Bu sefer şeyh, saliha bir kadınla evlenmiş. Müridler bir süre sonra tekrar şeyhlerini görmeye gelmişler. Kapıyı çalmışlar. Şeyh kapıyı

açmış, "Buyur evladım!" demiş. Müridleri şeyhi evinde bulduklarına şaşırınca şeyh, "Oğlum biz ona sabrediyorduk;aslana da böylece hükm edebiliyorduk." demiş. Sabredersen; hanımının kusurunu, günahını, ayibini örtersen sen evliya olursun. o zaman Senin derecen arşa yükseler.

Bir bayan kocasına yumuşak, iyi ve hoş hoş davranışır, ve sonrasında ona itaat ederse cennetlik olur. Bayanların cennete girmesi çok kolaydır. Kadının çok çalışma sorumluluğu yoktur, para getirme sorumluluğu yoktur, rızık sorumluluğu yoktur. Kadın tutturuyor çalışacağım da çalışacağım diye. Yani çalış da; otur işte çalışmak çok mühim bir şey değil. Zaten kadının cennetlik olmasının üç tane şartı vardır: Kadın ilk olarak eşine itaat ederse, kocasına itaat ederse; ikinci olarak tesettürlü olursa; üçüncü olarak ise beş vakit namazını kılarsa o kadın cennete gider. Ne kadar kolay değil mi? Beş vakit namazı kılacak, tesettürüne riayet edecek ve kocasına itaat edecek.

Hz. Fatima (r.a.) annemiz dedi ki: "Ya Rasulullah! Cennette benim komşum kimdir?" Rasulullah buyurdu ki: "Senin komşun filanca yerdeki bir çobanın hanımıdır." Hz. Fatima (r.a.) o kadını ziyarete gitti, kapıyı çaldı. İçeriden yaşlı bir bayan Hz. Fatima (r.a.) kendini tanıttı ve, "Sana misafirliğe geldim." dedi. İçerdeki kadın, "Ya Fatima! Seni eve alamam çünkü eşimden izin almadım. Sen git, ben yarın kocamdan izin alırım. O zaman gelirsin." diyor. Hz. Fatima (r.a.) o gün geri gidiyor. Ertesi gün giderken Hz. Hasan (r.a.) da Hz. Fatima'nın (r.a.) peşine takılıyor, kapıyı çalıyorlar. Kadın gene içерiden, "Kim o?" diye sesleniyor. Hz. Fatima (r.a.) , "Fatima ve Hasan" diyor. Kadın, "Ya Fatima! Ben Hasan için izin almadım." diyor. O gün tekrar geri dönüyorlar. Ertesi gün gelirken bir de Hz. Hüseyin (r.a.) peşlerine takılıyor. Kadın, bu sefer Hz. Hüseyin için almadığını söyleyerek onları geri çeviriyor. Kapıya açtığından içерiden kadının sesi dışarıya bed (kötü) bir şekilde geliyor ki... En nihayetinde kadın Hz. Hasan (r.a.), Hz. Hüseyin (r.a.) ve Hz. Fatima (r.a.) için izin aldığından kapayı açıyor. Kapı açıldığından içerde öyle bir bayan oturuyor ki, çok güzel ve genç... İçerdeki bayanın hiç o sesle alakası yok. Hz. Fatima (r.a.) bunun nasıl olduğunu sordduğunda kadın, "Benim sesimi yabancı erkekler duymasın." diyor. Kadın ağızına çakıl taşları almış.

Şimdiki kadınlar, beni görsünler diye perdeleri açıyorlar, beni görsünler diye başını açıyor süsleniyor, püsleniyor, bir de koku sürüyorlar. Eskiden cahiliye devrinde kadınlar ayaklarına halhal takarlardı; halhal demir, gümüşten halkalarıdır. Kadınlar bu halhalları herkes ona baksın diye ayağına geçiriyorlardı. Bazen de yanından geçtiği adam onu görmüyor, bu sefer ayağını böyle yere bir vuruyor, demirler birbirine tak tak diye vurarak ses çıkarıyor. Böyle-

likle adam dönüyor bakıyor. Kadın kokuyu sürecek, makyaj yapacak, kendine bakacak, süslenecek, püslenecek; ama bunların hepsini eş için yaparsa bunları helaldır. Hatta o zaman sevaptır, güzeldir. Eşi de aynı şekilde temiz olacak. Ben bilmiyorum bu sigara kokusunu nasıl bir şey, ama herhalde çok pis bir şeydir. Adam kendine bakım yapmıyor, saçını, sakalını taramıyor, kıyafetlerini giymiyor. Eşinin sevdığı kıyafetleri giymiyor. Evin içerisinde bir korkuluk dolaşıyor.

Cemil Baba'nın (k.s.) dediği gibi, "Ben sadece bir kafa görüyorum, bir baş var sadece teferruat göremiyorum." Bir robot gibi yani. Şimdi sen de evde dolanıyorsun ama ne pijaman pijama, ne gece kıyafetin gece kıyafeti ne de böyle bir güzel koku var. Kanepeye uzanır uzanmaz zaten uyuya kalyorsun, gerisi Allah kerim. Bu adam evde var mı, yok mu beli değil? Sen güzel bir şekilde kendine bakım yapacaksın, güzel kıyafetler giyeceksin, hanımın ilgisini çekeceksin. Bak kuşlara! Sen hiç kuş da mı görüyorsun? Erkek kuşlara bak! Dişi kuşlara bak! Güvercinlere bak! Hanımına neler yapıyorlar? Flamingolara biraz bak, nasıl kur yapıyorlar? Tapulu malım diyorsun. Seni sevmek zorunda, sana iyi davranış zorunda, sana her şeyi yapmak zorunda... Böyle bir şey yok. O kuşların şekillerini bile Hz. Allah (c.c.) o kadar güzel yaratmış ki; renk renk. İnsan hayran oluyor.

Şefkatle, merhametle, güzellikle olacak bazı şeyler. Ya bir de mesela çocuklara sen bir şey okutmak istiyorsun, bir şey söylemek istiyorsun. Kitabı al koy eve, kendi kendine açısından okusunlar. Hep sağa sola kitapları bırak, hem de böyle açık bir şekilde bırak. Kâğıtta yazan şeyler görülebilecek şekilde bırak ki; alsan bir okusunlar, baksınlar neler yazıyor? "Burada ne yazıyor?" diye sor onlara. Onların öğrenmelerine sebep ol, vesile ol.

İşin özeti... İnsan, hanımını sevecek. Yani eşini sevecek, eş de onu sevecek. Çocuğunu sevecek, evini sevecek, ailesini sevecek. Bunu da görev icabı yapmayacak. Robot gibi kalk markete git, evde bir şey bittiği zaman al getir, otur, şunu yap, bunu yap... Yok böyle bir şey. Öyle bir şefkatle, merhametle bakancaksın ki o çocuğa, o çocuk o şefkatle büyüyecek, o şefkatle beslenecek. Allah sizden razı olsun.

Şimdi herkes ister böyle iyi bir kızla evlensin. Mesela Hz. Peygamber'in (s.a.v.) kızı gibi ahlaklı biriyle evlensin, herkes ister. Bu gençler istemez mi güzel bir kızla evlensin? Herkes ister, iyi bir kızla evlenmek. Hele o kız Hz. Fatima (r.a.) annemiz gibi temiz ahlaklı ise bütün gençler ister.

Hz. Fatima (r.a.) ile evlenmek zordur. Hz. Ali (r.a.) anca ona tahammül etmiş. Hz. Ali (r.a.) gibi bir yiğit lazımlı; Hz. Fatima ile evlenmek için. Onların

evleri şimdiki evler gibi değil. Bir odadan oluşan bir ev; kerpiç tuğladan yapılmış bir ev. Böyle normal ateş tuğları filan da değil; çamurdan tuğlalar ile yapıyorlar, örüyorlar. Ev deyince şimdiki evler gibi düşünmeyin. Evin zemini toprak, veya kummuş. Her evde tabii ufak tefek şeyler yani tartışmalar olur, yani böyle hiç tartışma olmayan bir ev yoktur.

Bir defasında Hz. Fatima (r.a.) annemizle Hz. Ali'nin (r.a.) arasında da böyle bir tartışma yaşanmış: Hz. Ali (r.a.) efendimiz de hiçbir şey söylemeden evden çıkış mescide gitmiş. Mescitte uyumuş; mescitte uyuyunca tabii bütün o toprak mübareğin yüzüne iz yapmış. Peygamber (s.a.v.), Fatima annemizi çok severdi, sık sık ziyyarete gelirdi. Rasulullah (s.a.v.), "Fatima bendendir." (Buhârî, Sahîh, Talak, 13; Fardu'l-Humus, 5; Müslüm, Sahîh, Fadâilü's-Sahabe, 15; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 756.) buyurmuştur. İnsaallah yani şu anda kızı olanlar ya da ileride kızı olacak olanlar bunu mutlaka yapsınlar. Hz. Fatima (r.a.) geldiği zaman Rasulullah (s.a.v.) ayağa kalkarmış. Hz. Fatima (r.a.) aynen Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'e benzermiştir; Hz. Fatima (r.a.) böyle arkadan yürüdüğü zaman Rasulullah'a (s.a.v.) çok benzermiştir. Zaten bir tek o kızı peygamberimizin ölümünden sonrasında kadar sağlamış. Bütün çocukları Rasulullah'tan önce vefat etmiş. Hz. Zeynep, Hz. Rukiye, oğulları, kızları hepsi Rasulullah'tan önce vefat etmiş. Annesi babası da vefat etmiş, amcaları da vefat etmiş. Amcası olarak sadece Hz. Abbas kalmış. Çocuklarından bir tek Hz. Fatima annemiz Rasulullah'tan sonra vefat etmiş. Peygamber Efendimiz, Hazreti Fatima'nın evini ziyyarete gitmiş. "Amcanın oğlu nerede, Ali nerede?" diye sormuş. Hz. Fatima, "Ee baba biraz kırgınlık oldu. Bir şeyler oldu, o da mescide gitti." demiş. Peygamber Efendimiz mescide gelmiş, bakmış ki Hz. Ali uyuyor. Toprak da böyle onun mübarek yüzüne yapışmış. Peygamber Efendimiz, "Kalk Ebu Turab! Kalk Ey Toprağın Babası!" demiş. Hz. Ali bu künnyeyi çok severmiş. "Hz. Muhammed bana Toprağın Babası." dedi demiş.

Hanim nasıl olmalı, koca nasıl olmalı, çocuk nasıl olmalı, iyi bir eş nasıl olmalı, iyi bir aile reisi nasıl olmalı; hanıma nasıl davranışmalı, Hanımı ona nasıl davranışmalı? Beyler, bazen şöyle oluyor: Bir bayan aliyorsun, her şeyi biliyor; haramı biliyor, helali biliyor, hakkını hukukunu biliyor... Bazen de bilmeyen birisini aliyorsun. Bilmeyen birisini aldığı zaman sen ona çocuk gibi teker teker, her şeyi öğretmek zorundasın. Abdesti öğreteceksin, namazı öğreteceksin, farzı öğreteceksin, vacibi öğreteceksin. Ama sert bir şekilde değil! Sert sert öğretirsen dinlemez, öğrenmez, amel etmez. Yumuşak yumuşak öğreteceksin. Bugün bir şey öğrettin; tamam, bu yeter. Yarın bir tane daha, öbürkü gün bir tane daha... Öyle öyle sen saliha bir hanım meydana getirirsin.

Dünyanın nimeti üç tanedir: Birincisi, evde bereket olmasıdır; alâmeti evin geniş

Olması, bir de camiye yakın olmasıdır. Ev alırken bunlara çok dikkat et! Eğer bir gün ev alma ihtiyacı olursa etrafında cami var mı diye bak. Ama gönlü namazda olmayanın kulağı ezanda olmaz ki! Ezan okunur okunmaz camiye giderken yirmi yedi kat sevap alırsın. İkincisi, binektir; arıza çıkartmaz, huysuzluk yapmaz. Eski zamanda deli gibi bir deven olur, ne binebilirsin ne de kullanabilirsin. Bineğin bereketli olması odur işte. Üçüncüsü de saliha bir hanımdır. Hz. Muhammed (s.a.v) saliha bir kadının nasıl olacağını açıklamış: "Sâliha kadın, kocası yüzüne baktığı zaman onu sevindirir, kocasının meşrû isteklerini yerine getirir ve onun olmadığı yerde hem malını hem de nâmusunu muhafaza eder." (İbn-i Mâce, Nikâh, 5/1857) Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَالذَّاكِرَاتِ كَثِيرًا

"Onlar Allah'ı çok zikreden erkeklerle çok zikreden kadınlar." (Ahzâb Sûresi, 35. ayet)

Allah'ı (c.c.) çok zikretmek büyük bir ibadettir. O'nu çok zikreden bir erkeklerle veya çok zikreden bir kadınlar olmak ister misiniz? İsterseniz O zaman Efendimiz şöyle buyuruyor: "Bir kimse geceleyin hanımını uyandırır da beraberce veya her biri kendi başına iki rekât namaz kılarsa, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve Allah'ı çokça zikreden kadınlardan yazılırlar." (Ebû Dâvûd, Tatavvû 18, Vitir 13) Allah (c.c.) size, bekarlara muttaki, takva sahibi saliha eşler nasip etsin. Sahâbîden bayanlar geldiler, dediler ki: "Ya Rasulullah! Hep erkeklerden bahsediliyor. Kur'an-ı Kerim hiç bizden bahsetmiyor." Allahu Teâlâ ayet indirdi ve buyurdu ki:

اَنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ
 وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ
 وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمِينَ
 وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجُهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهُ
 كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ اَعْدَ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَاجْرًا عَظِيمًا
 ٣٥

"Müslüman erkekler, Müslüman kadınlar; mü'min erkekler, mü'min kadınlar; ibadet ve itaat eden erkekler, ibadet ve itaat eden kadınlar; özü sözü doğru erkekler, özü sözü doğru kadınlar; sabreden erkekler, sabreden kadınlar; gönlünü ibadete vermiş erkekler, gönlünü ibadete vermiş kadınlar; (Allah için) yardım yapan erkekler, yardım yapan kadınlar; oruç tutan erkekler, oruç tutan kadınlar; iffetlerini koruyan erkekler, iffetlerini koruyan kadınlar; Allah'ı çokça anan erkekler, çokça anan kadınlar; işte bunlar için Allah büyük bir ödül hazırlamıştır." (Ahzâb Sûresi, 35. ayet)

Hocam biraz önce değindiniz ya insanın dünyada sahip olması gereken üç şey vardır; bunlar geniş ev, araba ve eş dediniz. Bence bunlardan en önemlisi sağlık.

Tabii ihtiyar yarısını anlattı; yarısını bıraktı. Bak cümle söyleydi: Yani bu üç şeyi Allah bir adama vermişse onun için bunlar nimettir. Nimetler ikiye ayrılmıştır; manevî nimetler ve maddî nimetler. Manevî nimetler; birincisi imandır. İman etmek en büyük nimettir. Bir diğer manevî nimet akıldır. Akıl üstündür. Yani bir adama akıl varsa Allah (c.c.) ona büyük bir nimet vermiştir. Sonra imanı varsa, inancı varsa ona Allahu Teâlâ manevî bir nimet vermiştir. Sonra ibadet yapıyorsa; namaz klıyor, zikir正在做着, hayır yapıyorsa, hasenat yapıyorsa...

Bütün bunlar manevî nimetler, manevî rızıklardır. Maddî rızıklara gelince işte yemesi, içmesi, gezmesi... Dünya nimetleri çoktur. Yani, Allah'ın (c.c.) verdiği dünya nimetleri çoktur ama üç tane dünya nimeti vermişse Allah (c.c.) ona büyük bir nimet vermiştir manasındadır. Tabii bunun dışında da nimetler var. Sağlık dediğin gibi nimettir, rahat nefes almak bile bir nimettir, rahat tuvalete gitmesi bile bir nimettir. Allahu Teâlâ bu konuda şöyle buyuruyor:

وَإِنْ تَعْدُوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ۖ ۱۸

"Allah'ın nimetlerini hesap etmeye kalkarsanız sayamazsınız." (Nahl Süresi, 18. ayet)

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ
وَالْأَفْئَدَةَ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ۚ ۲۳

"De ki: "Sizi yaratan, size kulaklar, gözler ve gönüller veren O'dur. Ne kadar az şükrediyorsunuz!" (Mülk Süresi, 23. ayet)

Onlara söyle! Ben onları yarattım, kulaklar verdim, ağız verdim, dil verdim; Görüyorken, konuşuyorken, yürüyorken... Az bile olsa şükretmiyorlar. Tefsirde yazıyor ki: "Göz mü büyük bir nimettir, yoksa kulak mı büyük bir nimettir?" Bir adamın gözleri görmese, rahat bir şekilde yürüyebilir, hareket edebilir. Ama kulaklıarda sorun olduğu zaman dengeyi sağlayamaz, ayakta bile duramaz; kulakta kristaller var. Kulaktaki kristallerle oynadın mı hapi yuttun, kafanı yerden kaldırıramıysun.

Hocam, en büyük nimet nedir?

Akıldır... Akıllı olan iman ediyor. Akılsız zaten mesul değil. Zatin birinin bir ihtiyacı varmış. Hz. Hasan (r.a.) efendimize gelip, "Ben size bir şey söyleyeceğim." demiş. Hz. Hasan (r.a.) da, "Tabii buyur" demiş. O'na soruyu soran adam da bilgili tabii demiş ki: "Efendim, Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurdu ki: "Hayrı, iyiliği, güzel yüzlü olanların yanında arayın!" (Taberanî) Ben de bakıyorum ki maşaallah dedenizin söylediğisi gibi hepsi sizde var." Yani adam, Hz. Hasan'a (r.a.) benim bu ihtiyacımı gider demek istiyor. Hz. Hasan (r.a.) bu tabii. Âlimin oğlu da âlim oluyor. Hz. Hasan (r.a.), "Ben de şöyle bir hadis biliyorum: "İnsanlara akılları nisbetinde konuşun." (Ebû Dâvûd, Edeb, 20; Münâvî, Feyzü'l-Kadir, 3/75) Sana bir soru soracağım: Bir insan için en üstün olan şey nedir, ona en faydalı olan nedir?" demiş.

Adam, "Akıldır." demiş. Hz. Hasan (r.a.), "Sonra" demiş. Adam, "Akilla beraber maldır." demiş. Hz. Hasan (r.a.), "Sonra..." demiş. Adam, "Malla beraber cömertliktir." demiş. Hem akıllı, hem zengin, hem cömert... Daha bunun devamında da söylemiş de söylemiş... En son da Hz. Hasan (r.a.), "Peki bir adamda bunların hiçbiri yoksa bu adam ne olacak?" diye sormuş.

Adam, "Bu adam ölse daha iyidir." demiş ve Hz. Hasan (r.a.) onun ihtiyaçlarını gidermiş.

Peygamber (s.a.v.), "Bu Hasan, seyyiddir." buyurmuştur. Peki seyyid ne demek? Efendidir. Peygamberimiz, "Ve Allah benim bu evladımla iki İslâm cemaatini birleştirir." buyurmuştur. Hz. Hasan (r.a.) -Allah ondan razı olsun- onun sayesinde birleştirir, demiş. Tabii çok olaylar yaşanmış. Hz. Ali (r.a.) şehit edilmiş. -Allah ondan razı olsun- Hz. Hasan'a (r.a.) biat etmişler, halife olmuş. Altı ay kadar halifelik yapmış. Hz. Muaviye (r.a.) bir tarafta, Hz. Hasan (r.a.) bir tarafta. Hz. Hasan (r.a.) efendimiz bakmış ki iki İslâm cemaati de silahlanmış; savaş çıkacak ve binlerce Müslüman ölecek. Hz. Hasan (r.a.), "Durun! Gelin anlaşma yapalım, barış yapalım." demiş. Hz. Hasan (r.a.), Hz. Muaviye (r.a.) ile beraber barış yapmış. Halifelik kendi hakkı olmasına rağmen demiş ki: "Ben yaptığımız anlaşmaya göre halifelikten çekiliyorum. Hz. Muaviye (r.a.) halife olsun, İslâm cemaati bir olsun. Daha sonra da Hz. Muaviye'nin hilafetinden sonra da ümmet kendi işini görsün." Hakkından feragat ederek o iki tane İslâm cemaatini birleştirmiş. Kimsenin burnu kanamadan çözülmüş. Bunlara yiğit diyorlar; babayıgit diyorlar.

O mübarekler herbiri çok âlimlerdi. Ama bunu çekemeyen küffar Hz. Ali'yi (r.a.) şehit etmişler, yetmemiş, Hz. Hasan'ı (r.a.) da şehit etmişler, Hz. Hüseyin'i (r.a.) de şehit etmişler. O soydan gelen kim varsa şehit etmişler. Bu şehitlik rütbedir, rütbe! Allahu Teâlâ onlara büyük bir rütbe ihsan etmiştir.

Çokça ehli sünnet kitaplarını okuyun; fikih okuyun, akaid okuyun... Tıp okudun, bitirdin. Tıp senin en fazla yirmi seneni, otuz seneni kurtarır. Altmış yaşından sonra zaten yaşasan ne olur, yaşamasan ne olur. Hadi elli senelik bir hayatını kurtarsın; krallar gibi yaşatsın. Senden önce yaşayan krallar ne hallede? Tahtalı köyde. Ama ahiret ilmi öyle değil; senin ebedi hayatını kurtarıyor.

Tebük Savaşı'nda, sahâbîlerin ayaklarına giyecekleri o günü şartlarda ayakkabları yok; bez ya da deri bağlıyorlar. Bir de düşman çoktu. Sahâbîler demiş ki: "Herhalde en büyük cihat budur." Tebük Seferi'nden dönüste Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: "Şimdi küçük cihattan büyük cihada dönüyoruz."

Bu nefisle olan mücadeleyi tek başına yapman mümkün değildir; milyonda bir yapan belki vardır. Bu kadar manevî güçlerimizi birleştirdiğimiz halde yine bırakıp kaçacağız; tek başına durup zikir yaptığına düşün, yapamazsan; bütün işlerin aklına gelir; o önemli, şu önemli, şurada şu var... Onun için nefsi yenmenin en güzel yolu da zikrullahtar; vuruyorsun kalbe, vuruyorsun kalbe ondan sonra bir şey olmadığını zannediyorsun ama oluyor sonra gözlerinden yaşalar akmaya başlar. Bir taraftan ağlarsın, bir taraftan zikir yaparsın; o göz-yaşı da temizler kalbini ve Gözyaşı siler günahını senin.

Benim adım dertli dolap

Suyum akar yalap yalap

Yunus Emre (k.s.) diyor ki: "Ben bir odundum. Beni bir dağda buldular. Sonra kolumu, kanadımı yoldular. Sonra dolap gibi Allah, Allah, Allah zikir yaparım." Yunus Emre'nin (k.s.) şiirlerini dinleyin, yaşadıklarını anlatmış. Benim adım dertli dolap, suyum akar yalap yalap, böyle emreylemiş Çalap (Allah (c.c.) böyle emretmiş) Yunus Emre diyor ki: "Benim bir derdim var." -Derdi de Allah'a (c.c.) kavuşturmak, Yunus Emre'nin (k.s.) başka bir derdi yok.

Herkesin bir derdi var ama onlar boş dertler; hanım böyle, çocuk böyle, çocuğum olacak, kızım olacak... Olanlara bir sor ne yapmışlar, oğlu olanlara sor ne yapmışlar? Oğlu gitmiş, sevgisi kalbinde kalmış, kızı gitmiş, sevgisi kalbinde kalmış, malı gitmiş, sevgisi kalbinde kalmış.

Diyor ki: "Çocuğum beni terk etti gitti." -Çocuk sana iyilik yapmış; yükünü hafifletmiş.- Gavs-u Geylani (k.s.) buyuruyor ki: "Çocuk yerden çekirdekle toprağı ayırt edecek seviyeye geldi mi onu kendi haline bırak. Sen kendini kurtarmaya bak." Çocuk bu seviyeye geldi mi artık kârı, zararı ayırt edebiliyor. Zaten merak etme, sen beslemeye devam et; sonra bir gün karşına geçip ben gidiyorum diyecek, belki de demeyecek bile. Çünkü biz gerçek bir dünyada yaşamıyoruz; yalancı bir dünyada yaşıyoruz. Yalancı bir dünyada ne kadar doğruluk beklersin?

"Baba, benim de çocuğum var artık." Oğlum bu hikâyeyi çok gördük, yakında seninkileri de göreceğiz. Bu, Hz. Âdem (a.s.) devrinden beri böyledir; büyütürsün, yetiştirisin sana böyle yaparlar. Tabii ki büyüteceğiz, yetiştireceğiz ama mutlaka emirlerini öğreteceğiz.

Üniversite falan hepsi hikâye; çünkü üniversiteleri de bozuyorlar; sağlam olarak verdığın çocuğu sana bozuk olarak veriyorlar. Üniversite bir bozuyor, hayat bir bozuyor; üniversiteyle hayat anlaşmalı zaten, birlikte çalışıyorlar. Üniversiteye gidenin iyi bir Müslüman olup çıkması gerekliden iyi bir ateist olarak çıkıyor. Onun için temel eğitimlerini tamamlatın. Şu anda olsa hiçbiri okutmadım, inan bana hiç okutmadım. Kur'an kursuna koyardım hâlâ oradan çıkartmadım, okusunlar. Okuyacak da, okuyanları görüyoruz. Bu okumuş işte; bu en şanslısı, Allah (c.c.) lütfetmiş. Şanssız olanlar... Okuyacağı üniversiteyi de seçmek gerekiyor; Müslümanların üniversitesi olacak.

Toptan iman etmeye "icmali iman" denir. Bir de "tafsili iman" vardır; namazın farz olduğuna inandım, orucun farz olduğuna inandım, içkinin haram olduğuna inandım, öldükten sonra dirilme vardır, mizan vardır, kabir sualleri vardır...

Bir de "tahkiki iman" ve "taklidi iman" vardır. Tahkiki iman, araştırarak

öğrenir, inceler; yerlerin ve göklerin yaratılmasının delillerine bakar, tahlük eder ve sonra da der ki: "Allah (c.c.) vardır, birdir. Hz. Muhammed (s.a.v.) kulu ve Rasüldür."

Taklidi iman, anneden babadan gördüğü kadarıyla Müslüman olmuş; hiç araştırmamış. Tahkiki iman, taklidi imandan üstündür. Taklidi imanda olan biri belaya düştüğü zaman hemen yan çizer. Geçen gün biri diyor ki: "Allah (c.c.) rızık veriyorsa bu filanca ülkedekiler niye ölüyor?" Kendi cehaletlerinden ölüyorlar. Adam, açlık grevine giriyor; intihar ederek ölüyor. Allahu Teâlâ, sana rızık yedireceğim demiyor. Rızık, Allah'ın (c.c.) üzerinedir. Rızkı verir ama kullanmak sana kalmış. Açlık grevine giren bir adamın rızğını da Allah (c.c.) veriyor. Tasavvuf kitaplarında var; mesela kırk gün bir şey yemese vücutu onu besleyecek kadar götürüyor. Büyük zatlar çok şey yememişler. İnsanın çok fazla yemeye ihtiyacı yok. Rızık, insanın yediği, içtiği, kullandığı, tükettiği, faydaladığı şeylerin hepsi rıziktır. Rızkı çoğaltan etkenler vardır; azaltan etkenler vardır. Akraba ziyareti yapmak, rızkı artırır, tövbe istigfar yapmak, rızkı artırır, zikrullah, ibadet, taat, salih amel... Rızkı artırır. Azaltan faktörler şunlardır: Zina yapmak, rızkı giderir... Her bir günahın cezası dündü yada da, ahirette de vardır. Tövbe yaparsa paçayı hemen kurtarır. Mesela zina da hem hastalık yapar, toplu ölümlere sebep olur hem de rızkı azaltır.

Bir ordu bir yere savaşa gitmiş; günlerce savaşıyorlar. Karşı ordudaki adam demiş ki: "Bizim bu orduya gücümüz yetmez. Siz hiç savaşmayın, kadinları süsleyin püsleyin, ordunun önüne salın, onlar mağlup olurlar." Hakkında de o bayanları görenler dayanamamışlar ve zina yapmışlar. Zina yapınca ordunun içerisinde hastalıklar zuhur etmiş ve teker teker ölmüşler.

Bazı günahlarda yağmurlar kesilir, yağmurlar yağmaz. Bazı günahlarda depremler, seller olur. En güzel tövbe yapıp işine, gücüne bakmak. Tövbe yapanları Allah (c.c.) sever.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

... Allah çok tövbe edenleri sever ve içi dışı temiz olanları sever. (Bakara Sûresi, 222. ayet)

İslamda temizlik çok önemlidir. Bir dışı temizlemek vardır, bir de içi temizlemek vardır. Abdest alırsın; dışı temizlersin. Necaset iki çeşittir; bir hades vardır, bir de necaset vardır. Hades, abdestsizlik hali, boy abdestsizlik halidir.

İç temizlemek de kalbi temizlemektir. Kalbi şirkten, nifaktan, kibirden...

Bunlardan temizlenmek de kalp temizliğidir.

Hz. Nuh'un (a.s.) oğlu (Sam'ın) kabri varmış; Hz. İsa'yı (a.s.) öyle bir yere götürdüler ki Hz. Nuh'un oğlu Sam'in kabirden kalkması mümkün değil. Hz. İsa (a.s.) dedi ki: "Kalk biiznillah!" Kabir böyle bir sallandı, kabrin içerisinde Sam çıktı; korkudan sakalının yarısı beyaz, yarısı siyah, saçının yarısı beyaz, yarısı siyah oldu. Sam'a sormuşlar: "Nasilsin, iyi misin, sizin zamanınızda insanların saç ve sakalları böyle miydi?" Sam demiş ki: "Siz kalk deyince ben korktum; zannettim ki kiyamet koptu." Hz. İsa (a.s.) dedi ki: "İstersen Allahu Teâlâ'ya dua edeyim, sen biraz daha yaşa." Sam dedi ki: "Aman! Ben o aşamaları geçtim, beni tekrardan geri gönderin."

Ölüm var, sekerat var... Senin ruhun kaç kere cesedine girdi, kaç kere cesedinden çıktı? Anne karnındayken insan dört ay on gün et parçasıdır. Ceset var, ruh yok. Cesedi büyüyor; ama hayat sahibi değil. Dört ay on gün sonra görevli bir melek gelir, "Ya Rabbi! Bu rahimde bir şey var, bu ne olacak?" Allahu Teâlâ der ki: "Levh-i mahfuza bak, onun halini yaz." Melek, levh-i mahfuza bakar; onun ömrünü, ecelini, iyi bir adam mı olacak, kötü bir adam mı olacak... Hepsini yazar. Ondan sonra ruhunu üflerler. Bu sefer ruhla ceset birleşti. Sonra o ruh ve cesedi birleşik halde dünyaya gelir. Sonra dünyada ikisi bir arada yaşar, sonra ölürlü, ruh cesetten çıkar; işte o çıkış çok berbat ve acı oluyor. Ruh, cesede girerken adam anlamıyor... Ama ruhu çıkarken... İşte bu hali kolaylaştmak için bizde burada bunun için çalışıyoruz. Bazılarının ruhu böyle tereyağından kıl çeker gibi oluyor; ama o halde bile adam sapsarı oluyor. Ölüm acısı çok şiddetlidir. O ruh, yalnız kalan cesede bir daha kiyamet gününde geri gelecektir; İsrafil (a.s.) ruhları salacak, o ruhlar kendi cesetlerini bulacaklar. İsterlerse cesedin bir kolunu kuzey kutbuna atsınlar, bir kolunu güney kutbuna atsınlar, kafasını ekvatora atsınlar... Hiç sorun yok. Harekete geç dedi mi, anında harekete geçecek.

Hz. İbrâhim (a.s.) denizin kenarında giderken bir balina görmüş; balinanın yarısı denizin içerisinde, yarısı karada. Balinanın yarısını kuşlar yiyor, yarısını denizin içerisindeki balıklar yiyor, rüzgârda bir parçasını savurup götürüyor. O manzarayı görünce çok şaşırmış ve bunun üzerine Allah buyurdu ki:

وَإِذْ قَالَ ابْرَاهِيمُ رَبِّ أَرْنِي كَيْفَ تُحْكِمُ الْمُؤْتَمِطَ
قَالَ بَلَى وَلَكُنْ لِيَطْمَئِنَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ
فَصُرْهُنَ الْيَكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَى كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَ جُزْعًا ثُمَّ ادْعُهُنَ
يَا تَيَّا سَعِيًّا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٢٦٠

İbrâhim, "Rabbim! Ölüleri nasıl diriltiliyorsun, bana göster!" deyince, Rabbi, "Yoksa inanmıyorum musun?" demişti. O, "Hayır inanıyorum, fakat kalbim tam kanaat getirsin diye" cevabını verdi. Rabbi, "Kuşlardan dört tane al, onları kendine alıstır, sonra (parçalayıp) her bir tepeye onlardan bir parça bırak, sonra onları çağır. Koşarak sana gelecekler ve şunu bil ki, Allah hep galiptir ve hikmet sahibidir" buyurdu. (Bakara Sûresi, 260. ayet)

Allah (c.c.) fizik, kimya, biyoloji öğretmez; ana hattı öğretir, ondan sonrasında sen öğrenirsin. O bilimleri yaratın da Allah'tır.

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ١٣١

Çünkü rabbi ona, "Bana teslim ol" buyurmuş; o da, "Âlemlerin rabbine teslim oldum" demişti. (Bakara Sûresi, 131. ayet)

Âlemlerin Rabbi olanı anladın mı olay bitiyor. Atomu da hareket ettirenin Allah (c.c.), Güneş'i de hareket ettirenin Allah (c.c.), insanı da hareket ettirenin Allah (c.c.) olduğunu bildin mi olay bitiyor.

En ilginç olan şey şudur: Virüs adamı öldürüyor; virüs hainliğinden dolayı da adamın içinde ölüyor. Hâlbuki güzel güzel adamı yiyorsun yaşasana. O azap olduğu için, azap için gönderilenler böyledir. Adam korona ya da başka bir virüs kapiyor; canlıya yerleşiyor, ondan faydalanyor. Allah ölümümüzü kolay eylesin, kitabımızı sağ taraftan alanlardan eylesin, bizi salihlerle beraber bulundursun, salihlerle arkadaş yapsın, muttakilere imam etsin, dünyada da ahirette de yardımımız Allah olsun.

Yapabildiği kadar ibadetlerini artıracak; çünkü her zamanki gibi sevap almıyor. Allahu Teâlâ bazı günleri bazı günlere üstün kilmiş, bazı mekânları bazı mekânlarla üstün kilmiş; mesela Kâbe'de yapılan ibadet yüz bin kat, Mescid-i Nebevi'de yapılan bin kat sevaptır. Bazı bölgelerde, bazı zamanlarda, bazı aylarda rahmeti icabı "Ümmet-i Muhammed'e" kolaylık sağlamış. Onun için

ibadetlere devam edin.

Sağlıklı olanlar arefe gününe kadar oruca devam etsinler. Normalde “zil hicce ayı” girince bayrama hazırlanıyorlar, ibadetle, taatla meşgul oluyorlar. Zilhicce ayında saç ve sakallarını kesmiyorlar; yani sakallarını düzeltmek. Tırnaklarını kesmiyorlar... Bayram sabahına kadar böyledir. Bayram namazı kılınır, bayram namazından sonra kurban etiyle o orucu açarlar; bayram günü oruç tutmak haramdır. Kurban Bayramı’nda kurbanı kestikleri zaman böbrekleriyle iftarını açarlar, temizliklerini yaparlar, iki rekât namaz kılarlar; Allah (c.c.) bana kurban nasip etti diye şükür namazı kılarlar.

Üç kere, “Eüzü billahis-semîl alîm-i mineşseytânirracîm” dedikten sonra “Hüvallahüllezi” okunur. Yatsı namazından sonra “Yasin, Tebareke, Vaki’â” okunur; bunlar sofilerin değişmez virdleridir.

Haydar Baba (k.s.) her gün üç cüz Kur'an okurmuş, “Ha Mim”ler var, onları okurmuş.

“DELÂİLÜ'L-HAYRÂT” okurmuş.

Cemil Baba (k.s.) ikindi namazından sonra Kur'an da okurdu; kendi hatimleri vardi. Daha sonra yaşlandııkça büyük Kur'an-ı Kerim aldı, oradan okuma ya devam etti. Daha sonra onu da göremez oldu. Bu sefer kalemler almışlardı; kalemlle okuyordu.

Cemil Baba'nın (k.s.) bir kitabı var; devamlı onu okuyor. Bir gün Cemil Baba (k.s.) kitabı masanın üzerinde bıraktı. Kitabın ismi “Delâ'ilü'l-Hayrât” hemen gidip kitabı aldım. Okuma vakti geldi Baba (k.s.) yine okumaya başladı. Ben de kitabı çıkardım, okumaya başladım. Cemil Baba (k.s.) dedi ki: “Gel böyle gel. Bu böyle olmaz. Sen bunu okumak istiyor musun?” Dedim ki: “İstiyorum Baba.” Cemil Baba (k.s.) da dedi ki: “O zaman izin vereyim de öyle oku.”

Fakirlik sıkıntıdır; çoluğu çocuğu varsa daha büyük sıkıntıdır. Bu mübarekte bütün olumsuzlukları toplamış. Bir tane de komşusu varmış; komşusunun da bir hurma ağacı var. Hurma ağacının dalları gelmiş, bunun böyle çürüük humralar bahçesine dökülüyör. Çocuklar da aç oldukları için koşarak gidiyorlar, ağızlarına bir tane atıyorlar. Komşusu hemen yan taraftan geliyor, parmağını sokuyor; çocukların ağzındaki hurmayı çıkarıyor. -Boyle zalim birisi yani.-Adam, Aleyhissalatü vesselamın yanına gelmiş: “Ya Rasulullah! Ben çok büyük bir sıkıntıdayım; hem çok fakirim hem çok kalabalık nüfusum var. Komşum da bana böyle yapıyor.” demiş. Aleyhissalatü vesselam ona bir şey söylememiştir. Sonra o ağacın sahibi olan adam Rasulullah'ın (s.a.v.) yanına gelmiş. Efendimiz buyurmuş ki: “Bu ağacı bu komşuna hibe et, Allah da (c.c.) sana cennette bir hurma ağacı verecek.” Adam, “Ben cennetteki hurma ağacı-

nı ne yapayım; bu ağaç bana yetiyor.” demiş ve adam oradan gitmiş. Olaya şahit olan bir sahâbî hemen Rasulullah’ın (s.a.v.) yanına gelmiş: “Ya Rasulullah! Ben bu ağaçtı satın alsam da bu adama hibe etsem, bana da aynı mükâfattan var mı?” demiş. Efendimiz (s.a.v.) de “Var” demiş. Sahâbî hemen adamın peşine koşmuş: “Bu hurma ağacını bana sat.” Adam, “Olmaz” demiş. Sahâbî, “Sana iki tane hurma ağacı vereceğim.” demiş. Adam, “Yok” demiş. Sonra sahâbî on tane hurma ağacı verince teklifi kabul etmiş. Sahabe geri Aleyhissalatü vesse-lama gelmiş: “Ya Rasulullah! Ben o ağacı satın aldım; ağacı da sizin emrinize verdim. Nasıl istiyorsanız öyle infak edin.” demiş. Rasulullah (s.a.v.) adamı çağrırmış ve demiş ki: “Ağaç artık senin.” Bu sefer Allahu Teâlâ ayet indirmiş: İnen ayette buyuyoruk ki:

إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ

“Şüphesiz sizin çabalarınız elbette çeşit çeşitittir.” (Leyl Sûresi, 4. ayet)

Birisini bir ağaç verip cennetten bir ağaç alacak; ama kabul etmiyor. Diğerini on ağaç verip cennetten bir tane hurma ağacı satın alıyor.

Yani benim derdim çok deme! Artık dertlerime sabredemiyorum deme; insanda sınırsız bir sabır var. Senden daha kötü durumda olanlar var, senden daha sıkıntılı olanlar var, onlardan da daha sıkıntılı olanlar var. Herkes farklı bir çeşitittir. Ama en kârlı olanlar sabreden kişilerdir. Sabredenlerin mükâfati iki keredir; sabır olunması gereken zamanda sabreder, o musibeti hissetmez, Allah'a tevekkül eder. Bir de karşılığını cennette görür. Onların amel defterleri açılmaz; hastadır, dertlidir, sıkıntılıdır, onların amel defterleri açılmadan cennete koyar. Hastalıkla müptela olanlar, musibete müptela olanlar, çile çekenler, dert çekenler onlar da böyledir. Onun için siz çok şanslısınız; hem zikir yapacaksın, hem cennete gideceksin.

Hastanede inim inim inliyor; adam perişan olmuş. Bir ilaç verseler öbürüyü tetikliyor, başka ilaç verseler öbürüne tetikliyor. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Ayaklarımı ağrı, siz girdi; ağrıdan ölüyorum. Sonra dergâha hastayı okuya-yım diye bir tane hasta getirdiler. Hasta feryat ediyor; feryatları göğe çıkıyor. Onu görünce dedim ki: “Ya Rabbim! Sana şükürler olsun. Ayaklarım ağriyor ama en azından yürüyebiliyorum. Söyler söylemez hastalıktı.”

Herkesi derdi büyük gelir. Dert yok. Allah (c.c.) seni insan olarak yarattı, Müslüman olarak yarattı, ehl-i sünnet olarak yarattı. Hayvanlara bak bu kadar eziyet çekiyorlar; sonunda toprak olup gidecekler. Onların da anaları ayrılıyor, babaları ayrılıyor, kasaba gidiyorlar; köfte oluyorlar, eziyet görüyorum

lar, onlara bir mükâfat var mı yok, beni at yaptın, beni eşek yaptın, büyük yük sırtımdan geçiyor, herkes benimle alay ediyor... Diye itiraz ediyor mu? Yine ibadetine devam ediyor, itaat ediyor, zikir yapıyorlar... Ama sonunda herhangi bir mükafat yok. Onlar da aç kalıyor, susuz kalıyor, onların da çocukları var; ama sonunda bunlar toprak olacaklar, bir karşılıkları yok. Sen öyle değilsin, başı ağrısı melek yazıyor şu kadar sevap, dişi ağrısı şu kadar sevap, kalbine üzüntü geldi şu kadar sevap... Bir karşılığı var.

٢٣ ٢٤ ٢٥ ٢٦ ٢٧

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونُ
تَعْرُفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَصْرَةُ النَّعِيمِ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَخْتُومٍ
خِتَامُهُ مَسْكٌ وَفِي ذَلِكَ فَلَيْتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ
وَمِزَاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ عَيْنَاً يَشْرُبُ بِهَا الْمُقْرَبُونُ

İyiler elbette nimet içindedirler. Koltuklar üzerinde oturup seyrederler. İlâhî lütufların sevincini yüzlerinden okursun. Onlara mühürlenmiş, mührü de misk olan nefis bir içki sunulur. Yarışanlar, işte bunlar için yarışınlar. O içkinin karışımı tesnîmden, yani Allah'a yakın olanların içecekleri bir kaynaktandır. (*Mutaffîfin* Sûresi, 22-28. ayetler)

Bir insanın organına, veya bir duyusuna hitap edebilir, onu mutlu edebilir. Fakat Cennetteki bütün nimetler senin bütün organlarına hitap edecek; hem görecek; mutlu olacak, hem lezzet alacaksın hem kokusunu duyacaksın ve hem de sesini işiteceksin... Bütün organlarına hitap edecek. Bu kadar güzellikler de elbette bedava olmayacak.

Bir âlime bu meseleleri sormuşlar. Âlim demiş ki: "Allah (c.c.) bizi o zamanda yaratmadı, kılıçlarımızı korudu. Biz de dillerimizi koruyalım demiş. Yani, bu sahâbî böyledir, bu böyle yaptı, bu yanlıştır. Ehl-i sünnetin inancına göre bütün sahâbîler güzeldirler, iyidirler, Rasulullah'ın (s.a.v.) arkadaşıdır; hepsini hayırla yâd ederiz, hiçbirisinin hakkında kötü düşüncede bulunmayız. Üstünlük derecelerine göre önce Aşere-i Mübeşsere'dir; cennetle müjdelenen sahâbîlerdir. Sonra "Rıdvân Biati"ne katılanlardır. Bedir harbine katılanlardır, Mekke fethinden önce Müslüman olanlardır, Mekke'nin fethinden sonra Müslüman olanlardır... Sahâbîlerin böyle dereceleri var. Allah hepinden razı olsun. Ehl-i sünnetin diğerlerinden farkı budur.

Ne Hz. Muaviye (r.a.) hakkında bir şey konuşurlar, ne Hz. Aişe (r.a.) hakkında bir şey konuşurlar... Hz. Muaviye (r.a.) dediğin Hz. Peygamber'in (s.a.v.) kaynrı ve Rasulullah (s.a.v.) ona dua yapmış.

İhtiyar bir baykuş varmış; az konuşur, çok dinlermiş. Az konuşup çok dinlediği için çevresindeki olaylardan haberdar olmuş. Biz, bizim zamanımıza bakalım ben ne yapabiliyorum? Sahabe, gökteki yıldızlar gibidir. Dikkatlerden kaçan şeyler şudur: İnsanlar, sahâbîler için ayetler indiğini bilmiyor; Kur'an-ı Kerim'de birçok sahabe hakkında ayet-i kerimeler inmiş. Senin kaderin bu, onun kaderi farklı, onun kaderi farklı... "Ya Rabbi! Çok şükür, sana hamdolsun." deyip işine bakacaksın.

Kiminin başı ağrır, kiminin dişi ağrır, kiminin böbreği yok, kiminin kafası yok... Ama en sıkıntılı olan akli sorunları olandır; ne yaptığını biliyor, ne de ne yediğini biliyor. Belki o da ona göre iyidir. Herkesin derdi kendine sevilmidir. Benim derdim diyeceksin. Benim imtihanım böyle inşaallah bu imtihanı kazanacağım, diyeceksin. Cemil Baba (rh.a.) beni öyle insanlarla imtihan ediyordu ki, sabretmem mümkün değil. Sabrettik, sabrettik... Baba'ya diyordum: "Nasıl olacak?" sabrettiyordu. En nihayetinde sabrettik, gerçekten son noktaya geldi. Son noktada dedi ki: "Bak sen sabret. Senin istediğinden daha güzel olacak." Hakikaten de öyle oldu.

Bir gün dergâhta oturuyorum, bir tane adam geldi. Adama dedim ki: "Buyur kardeş." Adam, "Elâzığ'dan geliyorum. Beni, Cemil Baba (rh.a.) gönderdi. Benim hanımım Elâzığ'da beni bırakıp İstanbul'a kaçıtı. Baba'da dedi ki: 'Katip Hoca'nın (k.s.) yanına git; o bulur. Bu herhalde ordinaryüslük sınavı dedim. Ya mübarek ben seni tanımiyorum, elinde adres de yok. Adres varsa gidelim, alalım, gelelim. Kimdir, nedir, o da yok. Beş-on dakika sonra Cemil Baba (rh.a.) telefon açtı. "Buyur Baba" dedim. Cemil Baba (k.s.) dedi ki: "Bu arkadaşa yardımcı ol." Ben de, "Tamam Baba, inşaallah oluruz." dedim. Nereye gideceğiz bilmiyorum, ne yapacağız onu da bilmiyorum. Şimdi sen İstanbul'da ne yapacaksın. Herhalde dedim bu son imtihan olacak. Neticede uğraştık, ettik... Adamin hanımını bulduk; ama hanımı gelmiyor. Fakat Allah (c.c.) yardım etti, adam hanımını ikna etti ve götürdü. O da son imtihan oldu.

Aslında musibetler bizi Allah'a (c.c.) götürür. Hani insan yağmur yağdığını da sığınacak bir yer arar da oraya doğru koşar ya, musibetleri de bunun gibi düşüneneceksin. Musibet geldiği zaman Allah'a (c.c.) sığınacaksın. Ben elimden geleni yaptım mı? Yaptım. Elinden geleni yapıp Allah'a (c.c.) sığınıp tevekkül edeceksin.

Biri sana bir şey söylüyor, veya haksızlık yapıyorsa hakkını arayacaksın;

bütün hakkını aradın fakat birşey olmadı; bu hak zayı olmuyor. Mahşerde senin başına çıkacak. Alacağın var; alacaklar zayı olmaz. Zerre kadar alacak olan hesap ortaya çıkacak.

Haydar Baba (k.s.) çileye oturmuş; hanımlarıyla çocukları kapının önüne gelmiş, ağlıyor: "Efendi! Biz perişan olduk. Sen bizi bırakın gittin, biz perişan olduk." Haydar Baba (k.s.), "Def ol şeytan!" demiş. Şeytan, hanımıyla çocukların kılığına girmiştir; onun zikrine engel olmak için.

Allah'ın (c.c.) izniyle insanlara manevî yardımlar vardır. İttiba ettiği zaman... Tarikat, gönülden bağlanmaktadır; lafla bağlanmak değildir. Hani deniyor ya: "Allah'ın (c.c.) hidayetine, Rasulullah'ın (s.a.v.) şefaatine, Şeyh Abdul-kadir Geylani'nin (k.s.) himmetine seni emanet ettim." Bunları candan kabul ederse dünyanın neresinde olursa olsun Allah'ın (c.c.) feyzi, bereketi ona ulaşır; son nefeste de olsa, hayatı da... Olsa ulaşır; kişi dara düşmez.

Hatta siz zikir yapıyorsunuz, diyorsunuz ki: "Bu zikir burada kaldı." Hayır, bu zikir yedi kat göklere kadar çıkıyor. Her ibadetin ayrı bir rahmeti, nuru vardır; Kur'an okursan ayrı bir rahmet olur, zikrullah yaparsan ayrı bir rahmet olur... Hepsini melekler görüyorlar. Bu evin üzerinden o nurlar çıkıyor. Görevli melekler geliyorlar, oturuyorlar ve seninle beraber zikir yapıyorlar; zikir bitene kadar böyledir. Sonra Allah'ın (c.c.) katına çıkıyorlar;

Allah (c.c.) her şeyi bilmesine rağmen meleklerle sorar:

– Ey meleklerim! O kullarım orada ne yapıyorlar ve ne konuşuyorlar. Melekler:

– Ya Rabbi! Sen her şeyi en iyi bilensin, o kulların Senin ve Resûlü'nün (s.a.v.) sohbetini yapıyorlar, Senin adını zikredip Senin adını yükseltiyorlar, derler.

– Ey meleklerim! O kullarım beni hiç görmüşler mi?

– Hayır Ya Rabbi! Onlar Seni görmemişler,

– Peki, beni görselerdi ne yaparlardı?

– Ya Rabbi! Onlar Seni görselerdi sana âşık olup, Senin bütün emrettiklerini yapar, Senin bütün yasaklarından kaçınırlardı.

– Ey meleklerim sizler şahit olun ki ben onların kalbine kendi sevgi ve muhabbetimi yerlestirdim. Ey meleklerim, onlar benden ne istiyorlar? Melekler:

– Ya Rabbi! Onlar Senin cennetini istiyorlar. Allah (c.c.):

– Peki, onlar benim cennetimi hiç görmüşler mi? Melekler:

– Hayır Ya Rabbi! Onlar Senin cennetini hiç görmemişler. Yine Allah (c.c.) sorar:

– Peki, görselerdi ne yaparlardı? Melekler, cevaben:

– Yâ Rabbi! Onlar Senin cennetini görselerdi, oraya gitmek için bütün ibadetleri kusursuz yapar, bütün salih amelleri işlemeye çalışır, gayret ederlerdi. Allah (c.c.):

– Ey meleklerim sizler şahit olunuz ki, ben onları cennetime dâhil ettim! Peki, onlar neden korkuyorlar, buyurur. Melekler:

– Yâ Rabbi! Onlar Senin cehenneminden korkuyorlar. Allah (c.c.):

– Peki, onlar benim cehennemimi hiç görmüşler mi? Melekler:

– Hayır Yâ Rabbi! Onlar Senin cehennemini görmemişler. Yine Allah (c.c.):

– Görselerdi ne yaparlardı? Melekler:

– Yâ Rabbi! Onlar Senin cehennemini görselerdi, oraya gitmemek için hiç günah işlemez ve bütün haramlardan kaçarlardı, derler. Allah (c.c.):

– Ey meleklerim! Siz şahit olunuz ki, ben o kullarımı cehennemimden âzad eyledim ve onlar oradan kalkıp dağılmadan, annelerinden doğduğu ilk günde gibi bütün günahlarını bağışladım.

Melekler sorar:

– Yâ Rabbi! Sen o kullarını affediyorsun, ancak onların arasında biri var ki; onun oraya gelmekteki amacı, Senin adını yüceltmek, Senin adını zikretmek ve Habibi'nin sohbetini yapmak değil de bir dünyalık alışveriş, bir menfaat içindir. Borç alıp vermek gibi, onu da affedecek misin?

Cenâb-ı Mevlâ (c.c.):

- Onlar öyle bir cemaat ki, onların yanına gelen şâki olmaz, onların yüzü suyu hürmetine onu da affettim, buyurmuştur.

Hocan sana demiş ki: "Git, çalış!" Gidip çalışacaksın. Bir kişi olur, beş kişi olur, on kişi olur; kimse olmaz. Kendini de kaybedebilirsın. Ama o manevî kalbin bağlılığı bağı kaybetmeyeceksin. Kalbin bağlılığı bağı kaybederse yolu kaybettin demektir. Yoksa hiç sorun değil. Sahtekârlar bile binlerce insanı başına topluyor; bir davul çalışıyor binlerce insanı topluyor, bir şarkıcı söylüyor binlerce insanı topluyor. Sen, Allah'ın (c.c.) kelamını söylüyorsun. Ezelde senin elinden birisinin hidayete geleceği takdir edilmişse işte bu sana Allah'ın (c.c.) bir lütfudur.

Cemil Baba (rh.a.) devamlı derdi: "Yakaladığına tarikat dersi ver!" Kendim kendime diyorum ki: "Ya Mübârek! Bir kere söyledin, iki kere söyledin, üç kere söyledin..." Bir de hatayı karşımızdakinde arıyoruz. Senin kafan kalın, almayıorsa adam n'apsın. Baba (rh.a.) niye devamlı söylüyor, diyorum. Çünkü bir kere söyledi mi onu önemsemiyorsun. İki kere, üç kere, on kere söyledi mi işin önemini kavrayıorsun. Belki de kavrayıorsun da Cemil Baba'nın (rh.a.) kavrıldığı gibi kavrayamıyorsun. O tarikat dersini almakla adamın ne kazandığını

bizden daha çok biliyor. Biz o devirlerde fazla bilmiyorduk. Kime rastlarsan hemen kartı ver ve kurtul!

Cemil Baba (rh.a.), İstanbul'a gelmişti. Dedi ki: "İki bin tane kart dağıttım; bitti, bir daha bastıracağım. Bunlardan bir tanesi bunları yapsa yine kârdır." Bunu şunun için anlattım: Bursa'dan geliyoruz. Bir arkadaşın evine misafir olduk. Cemil Baba'nın (k.s.) "Kart ver!" sözü aklıma geldi; ama ortam bana göre müsait değil. Hâlbuki neden müsait olmasın? Beni bir sıkıntı bastı; ne diyeyim, ne yapayım? Adama dedim ki: "Beyefendi, İstanbul'a gelecek misiniz?" Adam da, "Geleceğim" dedi. Kendi kendime dedim ki: "İstanbul'a geldiğinde kartı kendisine veririm." Geleğini nereden biliyorsun? Adam sapasağlam. Sapasağlam adamın ölmeye ihtimali yok mu? Var elbette. Fakat Adam İstanbul'a gelmeden öldü; çok üzüldüm. Yani, verilen görevi yapmak ve yapmamak bu işte. Sana ne deniyorsa onu yapacaksın; sakın ilave bir şey yapma! Sana deniyor ki: "Eştağfurullah, La ilâhe illallah, salavat-i şerif söyle." Sakın şunu deme: "Bunu da söylesek olmaz mı?" Aslında olur ama şu aşamada bu senin için bir zehre dönüşebilir.

Cemil Baba'nın (rh.a.) yanına bir adam geldi. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Nereye gittiniz?" Adam, "Baba, Haydar Baba'nın (rh.a.) türbesine gittik." dedi. Bak! Babası ve şeyhi. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Yanlış yaptın. Önce buraya gelecektin. Senin şeyhin benim!" Bak!

Usul öğretiyor, adap öğretiyor. Bu, elektrik akımını dağıtmamaktan kaynaklıyor; sevgini muhabbetini... Düşün! Cemil Baba'nın (rh.a.) dergâhıyla Abdulkadir Baba'nın (k.s.) dergâhı yan yanaydı; Cemil Baba'nın (rh.a.) dergâhından çıkan Abdulkadir Baba'nın (k.s.) dergâhına gidiyordu, Abdulkadir Baba'nın (k.s.) dergâhından çıkan Cemil Baba'nın (rh.a.) dergâhına gidiyordu. Ben, Abdulkadir Baba'nın (k.s.) dergâhına gitmiyordum; çünkü benim beş dakika daha fazla vaktim varsa onu da Cemil Baba (k.s.) ile geçireyim diye gitmiyordum. Benim fazla vaktim varsa niye Abdulkadir Baba (k.s.) ile geçireceğim; ben, Abdulkadir Baba'nın da (k.s.) evladıyorum, aramızda ayrı gayrı yok. Ama o zamanlarda öyle düşünüyordum. Yine aynı düşünüyorum; bir saniye vaktim olsa şeyhimle geçiririm.

Cemil Baba (rh.a.), hiç "Ben âlimim, şeyhim..." demezdi. Kendinden hiç bahsetmezdi. Hatta örnek vereceği zaman zatin birisi derdi. Zatin birisi dediği zaman o kendisidir. Cemil Baba (rh.a.) tepeden tırnağa Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ahlâkıyla ahlâklanmıştı. Ben şeyhim, ben âlimim... Asla böyle bir şey yok. Otuz dokuz senelik hayatımda bir iki sefer söylediğini duydum; o da İstanbul'a gelmişti. Biz de o zamanlar çok azdık; beş on kişiydik. Başka bir

cemaatin grubu da vardı; biz onlara gidiyoruz, onlar bize geliyor. Cemil Baba (rh.a.) geldiği zaman onları da davet ettik, geldiler. Gelenler dedi ki: "Hocam, Baba'dan (rh.a.) izin alalım da def çalacağız." Babaya dedim ki: "Baba (rh.a.) arkadaşlar def çalmak istiyorlar." Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Çalsınlar" İlahi söyleyip def calmaya başladılar, o arada da zikir de yapmaya başladılar. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Bir dakika! Burası benim dergâhim. Benim dergâhimda böyle işler olmaz. Siz, benden def çalmak için izin istediniz. Ama siz zikir yapıorsunuz. Kendi dergâhinizda ne yaparsınız yapın." Neden böyle? Çünkü cemaat yeni yeni gelişiyor, sistem kuruluyor...

Zikir, ibadettir. Biz de arada sırada def çalıyoruz, zikir de yapıyoruz. Ama bu genelleştirilemez, sistemleştirilemez; orijinalliği bozar. Çünkü zikir, ibadettir. Eğlence ayrıdır; mesela bir araya geldik def çaldık, ilahi söylediğim, eğlendik, bu helaldır. Orada bir sıkıntı yok. Ama tarikatın ana rükünlərini değiştirdip sapittiğında o zaman sıkıntı olur; ötekinin davul çalmak hoşuna gider, davul çalar, zikir yapar... Ondan sonra orijinallik bozulur.

Şehir dışından dönüyoruz. İki tane genç, üniversite talebesi, hallerinden belli otostop çekiyorlar. Arabaya aldık. Nereden geliyorsunuz, nereye gidiyorsunuz diye sorduk. Dediler ki: "Burada tekke var. Oradaydık, kamp yaptık. Oradan geliyoruz." Dedim ki: "Nasıl oluyor?" Anlatmaya bir başladılar; alayı sapık, tamamı sapık. Yavrum yapmayı, etmeyin, doğrusu şudur, budur... Dedim. Sonra, gidecekleri yere bıraktık. Aradan biraz zaman geçti. Yine aynı yere İstanbul'dan gidiyoruz. Yine iki tane genci aldık. Nereye gidiyorsunuz, diye sordum. Dediler ki: "Filanca yerde tekke var, oraya gidiyoruz." Gençler, "Abi öyle konuşma" dediler. Ben de, "Oraya geleceğim. Hem de sizi bırakmış olurum" dedim. Onlar da, "Abi gel bak. Senin söylediğin gibi değil." dedi. Ne kadar esrarkeş, ne kadar sapık varsa toplamışlar. Tövbe yapsalar toplamaları güzel... Semah yapmak için büyük bir yer yapmışlar, orkestrayı kurmuşlar; kadın, erkek... Orada diyorlar ki: "La ilâhe illâallah, La ilâhe illâallah!" Onlar da kadın, erkek dönüyorlar. Allah siz îslah etsin. İşte küçük bir tavizin sonucu... Şeyhleri de ölmüş; başta biri yok. Şeyhin bir fotoğrafını çekmişler; şeyhlerine makam yapmışlar. Onlar da kadın, erkek beraber dönüyorlar.

Baş başa bağlı olması gerekiyor. Bizim mezhep imamımız İmam-ı Azam (rh.a.) olmasa biz bir numaralı sapık adam olurduk; çünkü kimi namaz yok, kimi oruç yok, kimi zekât yok diyor. İmam-ı Azam'a (rh.a.) bir bağlandı; bir tane ilmihal kitabı aldık.

İmam-ı Azam (rh.a.) diyor ki: "Namaz beş vakit." Elhamdülillah hemen kılıyoruz. Çünkü onların hükmünü çıkartacak kadar bizler de bilgi yok.

İmam-ı Azam (rh.a.) da akşam yatmış, sabah kalkmış İmam-ı Azam (rh.a.) olmamış; okumuş. Allah (c.c.) nasip etmiş; itikad olarak İmam-ı Maturidî'ye (rh.a.) bağlanmışız. Tasavvufta da elhamdülillah Gavs-u Geylani (k.s.) bağlanmışız. yoksa Diğer türlü bizleri maskara eder bırakırlardı; din diye bir şey kalmazdı. Müctehid imamlar zamanında bu meseleleri çözmüşler, kurallara bağlamışlar, sistemleştirmişler. Bundan dolayı Kimse bunların söylediklerine karşı çıkamıyor ve itiraz edemiyor.

Tarikatımız, orijinal Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) tarikatıdır. Burada yennen yapmıyoruz; imkân yok ama büyük dergâh yapıldığı zaman orada zikirlerimiz olacak inşaallah. Her ikindiden sonra zikrullah olacak; orijinali budur. Cemil Baba'nın (rh.a.) orada ikindi kılınıyordu. Mübareğin üç beş tane delikanlı sofisi vardı, gelirlerdi. Cemil Baba (rh.a.) onlara ikindiyi kıldrırıldı. Sonra başılarlardı: "La ilahe illallah..." Güneşin batmasına bir saat kalana kadar zikir yaparlardı. Bunu her gün yaparlardı. Cuma gecesi ayrı, Pazar günü ikindi namazından sonra ayrı... Çünkü Haydar Baba (rh.a.) direkt Abdulkadir Geylani (k.s.) ile görüşüyor; manevî olarak bu dereceye çıkmış.

Haydar Baba (rh.a.) yaşılmış; namazları kılarken yere tutunarak kalkıyor. İmam-ı Azam (rh.a.), "Niçin böyle yapıyorsun? Benim mezhebimde yere tutunarak kalkmak yoktur." Haydar Baba (rh.a.) demiş ki: "O zaman Şafii olurum; bu Şafii'de sünnettir." İmam-ı Azam (rh.a.), "Sen Şafii olma. Yine bildiğin gibi yap." demiş.

Hikâyeden, "Sordum sarı çiçege annen baban var mıdır?"... "Bak! Yunus böyle söylemedi mi? Bizde el ele tutuşalım, meşe ağacının etrafında dönelim. Biz de meşe ağacıyla konuşalım." Sahtekâra bak! Evliyanın sözünü alıyor. Yunus Emre (k.s.), sordum sarı çiçege söylemesi için kaç fırın ekmek yemiş, ne cileler çekmiş, ne sıkıntılar çekmiş... Doğru evliyanlar tabiatın halini anlar, kabirde yatanı görür, yerler, gökler hepsi avucunun içerisindeındır; Allah (c.c.) gösterdi mi görür, Allah (c.c.) bildirdi mi bilir... Ama senin gibi sahtekâra değil. Sahtekar olanların bir metre öününe dahi göremez. Bu sahtekarlar "Ben de onlardanım." diyor. Maşaallah, onlardan olan "Ben de onlardanım" demez. Adam diyor ki: "Seni gördüm; maneviyatın çok iyi." Ona da bir yalan söylüyor, buna da bir yalan söylüyor... O yalanla bir hafta tuttu; yalanın süresi bitti. İlkinci hafta daha büyük bir yalan, üçüncü hafta daha büyük bir yalan böyle bir müddet devam ediyor... Bu iş yalanla olur mu? Tabiki olmaz Yalan söyleyenin hemen tövbe yapması lazımdır; "Allah'ım! Ben bu yalanı nasıl söylediğim. Tövbe Ya Rabbi!" Çünkü yalandan münafilikçe giden bir yol var. Münafıkları münafık yapan şey, yalan söylemeleridir; içi başka dışı başka.

Geçenlerde biri diyor ki: "Bir işim vardı, çarşıya gittim. Bankta oturuyorum, bir bayan da yanına geldi. Kadın, Hz. İsa'dan (a.s.) bahsetmeye başladı. Ben de zannediyorum ki bizim Hz. İsa'dan (a.s.) bahsediyor. Kadın anlatmış anlatmış, bu da saf temiz, anlayamamış çünkü Bağcılar'da bir Hristiyan'ın gelip de propaganda yapacağı aklına gelir mi? Bir de başında başörtüsü varsa." Bakmış, bunu çok iyi dinliyor, bir tane de İncil vermiş; "Al bu kitabı okursun." demiş. Eve gelmiş, kitaba bakmışlar ki kitap İncil. Çocuklar demiş ki: "Kadın sana Hristiyanlığı anlatmış." Dışı Müslüman gözüküyor; içi kâfir. Dışı da kâfir içi de kâfir olsa sorun yok; görüyorsun o zaman önlemini alıyorsun.

İnsanlara en büyük zararı yakınları verir; çünkü düşmana karşı kendini muhafaza edebiliyorsun. Ama diğerleri dost gibi geliyor, bakıyorsun ki adam sofıdır, hacıdır... Bundan bana zarar gelmez diyorsun. Ama gelir. Bize zarar gelmeyecek, kesinkes zarar gelmeyecek şey; Allah'ın kitabı, Rasulullah'ın (s.a.v.) sünnetidir. Esad Efendi (rh.a.) çok güzel söylüyor:

"Benim söylediklerimi sakın dinlemeyin; Allah'ın (c.c.) söylediklerini dinleyin, Rasulullah'ın (s.a.v.) dediklerini dinleyin. Bir gün belki ben de yanlışlıyorum, beni de ele geçirirler, size yanlış bir şey söyleyebilirim." diyor. Ferasete bak! Allah gani gani rahmet eylesin. Ama ele geçirilmeyen şey; Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an-ı Kerim'i kimse ele geçiremez; helalini haram, haramını helal kimse yapamaz.

Kur'an'da bellidir; içki içmek haramdır. Şeyh sana diyor ki: "İçki iç!" O zaman sen de diyeceksin ki: "Bu şeyhi de ele geçirmişler." Çünkü teknoloji o kadar ilerlemiş ki şeriatı savunan adam bir süre sonra, "Ben mesihim" diye piyasaya çıkıyor. Allah muhafaza etsin.

Kur'an-ı Kerim'in haramları geçerlidir, helalleri geçerlidir, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) söyledikleri geçerlidir, müctehid imamların söyledikleri geçerlidir... Bunların dışındakiler tartışırlar. Hocanın söyledikleri Kur'an'a uydu, sünnete uydu, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) uydu; başının üstünde yeri vardır. Mesela hocan sana diyor ki: "Bir fakire yardım et." Yaparsın; ama diyor ki: "Kadınları getirin, beraber zikir yapacağız!" O zaman dersin ki: "Ya hoca! Kafayı mı yedin? Kadınları niye getireceğiz? Hanımını gönder, kadınlara zikir yapıtorsun." Hoca, "Hanımım bilemez; ben biliyorum." Vallahi de sen bir şey bilmiyorsun.

Geçenlerde bir video gördüm; hoca eline bir tane kitabı almış, kadınlarla ders yaplıyor. Olaya bak! Biz Elhamdülillah Müslümanız. Elimizden geldiğince Allah'ın yolunda gitmeye gayret edeceğiz. Hatamız olabilir; ama tövbe yapacağız. Günahımız vardır; tövbe yapacağız. Ama sahtekârlığımız

olmayacak... Yoksa nefis kandırıldı; bir günah yaptın, peşine hemen tövbe yaparsın. Ama niyetimiz bozuksa bir yere gidemeyiz.

Bir adam günah yapıyorsa onu serbest bırak o belasını bulmuş, başka belaya gerek yok.

Hastalık halinde insan sorumlu değildir; mesela bazı insanlar akı başıñdayken intihar edenle; psikolojik hastalığı olup intihar eden bir değildir. İnsan, akı başıñdayken yaptıklarından sorumludur.

Kur'an-ı Kerim, hadis-i şerif, mezhep imamları, müctehidlerimiz, Abdulkadir Geylani (k.s.), Şah-ı Nakşibendi (rh.a.), Mevlânâ Celaleddin Rumî (rh.a.)... Başımızın tacıdır. Ama onlara isnad edilip de yapılan yanlışlar yanlıstır; cünkü büyük zatlara iftira çok atıyorlar, büyük zatları çok kullanıyorlar. Ama bir şey dikkatinizi çekiyor mu? İmam-ı Azam'ı (rh.a.) kullanamıyorlar; İmam-ı Azam (rh.a.) söyle dedi diye iftira atamıyorlar. Çünkü bu hukuktur, belgedir. Ama Abdulkadir Geylani (k.s.) böyle dedi diye çok yalan uydurabiliyorlar. Uyduramadıklarında ise rüya yoluyla uyduruyorlar; ben keşifte böyle gördüm, keramette böyle gördüm. Senin başın batsın. Senin kafa gözün açık değil ki, kalp gözün açık olsun. Kalp gözü açık olanlar doğrudur, keşif sahibi olur, görür. Ama bu sen değilsin. Tuz ile şeker gibidir; beyaz ama ikisi de farklıdır.

İmam-ı Azam'ın (rh.a.), İmam Şafii'nin (rh.a.) ve diğer mezhep imamlarının olması... Büyük bir rahmettir.

Sahtekârlar, pir olmaya dayanamaz; ruhu çıkışak gibi olurlar, Arş-ı Âlâ'ya tecelli yapacak... Onları kendilerine bırak kalbine nur atılsa buna bile dayanamaz; kendisi çokça zikir yaptı. Eğer başında da onu bu basamaklardan geçirecek biri yoksa buna dayanamaz. Cemil Baba'nın (rh.a.) dediği şuydu: "Bu da geçer." Bir sene geçiyordu sonra bir hâl daha geliyordu, Cemil Baba (rh.a.) yine diyordu: "Bu da geçer." Hakikaten bir de bakıyorsun ki Baba (rh.a.) almış, başını gitmiş.

Her şeyin bir zamanı, vakti vardır; mesela civcivler yumurtadan yirmi bir günde çıkarken sen onları yirmi gündे çıkarırsan civciv ölü. Adamın tavuk kadar kafası çalışmıyor. Tavuçun bile bir ilmi vardır; o yumurtayı evirecek, çevirecek, değiştirecek. Civciv çalışmıyor, üstünde zar var, onun üstünde de kabuk var. Civciv alttan kabuğa doğru vuruyor, tavuk da onu dinliyor. Tavuk da bir tane kabuğa vuruyor, o yavru annesinin yardımıyla çıkarıyor. Kâinattaki her şey bir sebep olarak çıkar.

Tasavvufta da, bu manevî işlerde de mûrşid sebep olur. Yoksa hazır civciv yumurtanın içerisinde boğulur, ölü. Civcivin zamanında dışarı çıkması lazımlı; ne erken çıkacak ne geç çıkacak. Erken çıkarsa organları gelişmez, ölü. Geç

çıksa boğulur. Sofi de böyledir. Şeyh bilir; ona ne zaman firça atacak, ne zaman sevecek, ne zaman ona nasihat edecek... Kışın bir çiçeği sularsan çiçek ölü. Yazın çiçeğe su vermeyeyim dersen çiçek kurur. Her şeyin bir ilmi vardır. İnsan yetiştirmenin de bir ilmi vardır.

İnsanlar vardır; tora düşer gibi düşer tuzağa. Onlar toru atarlar; balık içe-risine girdi mi bir daha çıkamaz. Balık çıkmaya çalıştıkça daha çok tora dolanır. Şimdiki asırın tuzağı budur: Yemi atıyorlar, sazanlar yemi bulduk diye koşa koşa gidiyorlar. Tıpkı insanoğlu gibi Sana yem verdiler, yemi gördün, iğneyi neden görmedin toru neden görmedin?

Dünya kurulduğundan beri bu tuzak değişmez. Kiminin elinde malı var, kimin elinde parası var, kimin elinde altın var, kimin ise toprağı var... Senden de akıllıları var. O akıllılar ağı sizin üzerinize atarlar. Sen de ne olduğunu anlayana kadar sağa gidersin; sağın ağa dolanır, sola gidersin; solun ağa dolanır.

Tordan kurtulmanın tek bir yolu vardır; o toru kesip atacaksın. Bizim zamanımızda ilkokulda bunu öğretiyorlardı; beş tane güvercini tora düşürmüşler. Güvercinler bir telaşla biri bu tarafa doğru uçuyor, öteki tarafa doğru uçuyor, biri de bir başka tarafa doğru uçuyor... En sonunda bakıyorlar ki hiçbiri gidemiyor. İçlerinde bir tane akıllı varmış, demiş ki: "Böyle yaparsak hiçbirimiz kurtulamayız. Hep beraber bir yere uçalım." Hepsi bir yere kanat çırpmışlar. Avcı bakmış ki güvercinler ayla beraber uçuyor. Güvercinler issız bir yere konmuş; fare de gelip ağlarını kesmiş.

Tora düşmeyeceksin! Düşersen de kimle düştüysen onunla beraber hareket edeceksin. Şimdi öyle değil. Herkes ekonomi profesörü olmuş. Adam fabrikatör, danışman olarak yanında ekonomi profesörü çalıştırıyor; o tuzağa düşmesin diye.

Bu sistem insanın dünyasını ve dinini alıyor; seni ortada bırakıyor. İki tane borsa videosu izlemekle sen ne anlarsın? O zaman benim iki tane videomu izle, sen de şeyh ol. Mademki iki tane video izlemekle ekonomist oluyorsun. Ekonomistliğin okulu var. İki tane, üç tane video izlemekle, iki tane üç tane adamı izlemekle bu işi öğrenemezsın.

Kumar olayında böyledir Bir kere oynar; kâr eder, bir kere daha oynar; kâr eder. Ama tuzak kuranlar bunu mahsustan dizmiş; seni yiyecek ve bataklığa çekecek. Çünkü bilmediğin bir sahaya girdin; mesela benim branşım tasavvuf, akaid alanına girsem uçurumdan aşağıya giderim; çünkü eğitimimi almamadım. Bu, her alanda böyledir.

Geçen gün biri yanına geldi. Adam, "Ben iş yapmak istiyorum, sermayem de var." dedi. İşi biliyor musun, diye sordum. Adam, "Bilmiyorum. Ama arka-

daşım biliyor" dedi. Bak! Cemil Baba (rh.a.) herkese üç tane tavsiyede bulunuyor:

- 1- Bildiğin işi yapacaksın.
- 2- Sebat edeceksin.
- 3- Faize girmeyeceksin.

Sen ilk şartı yapmadın. Bilmek gerekir, izlemekle bu iş bilinmez; bunun eğitimini alacaksın, bunun tatbikatını da ustanın yanında yapacaksın. Adam, "Ben bu işi yapmayı çok istiyorum." dedi. Ben de, "Bu işin kolayı var; o işi yapan ustanın yanında çırak olarak girersin, öğrenirsin ondan sonra o işi yaparsın." dedim.

Mesela eti on kilo tartıyorsun, on kilo parası veriyorsun, getiriyorsun ve et reyona girene kadar dokuz kilo oluyor. Orada on kilo tartın, parasını verdin, getirdin reyona koydun; kemik bir file veriyor, etin ıslaklısı bir file veriyor... Sonra batıyorsun. Yani işi bilmeden yapamazsun; her işin bir ustası var onun yanına gideceksin. Ne öğrenmek istiyorsan çıraklığını yapacaksın, sonra ustalığını yapacaksın.

Ama internete bakıyor herkes bu işi yapıyor, "Ben de yaparım." diyor. Ama sonra faturayı önüne koyarlar; acımları da yok, kâfirin acıması, merhameti olmaz. Paramı verdim, kurtulayım, böyle bir şey yok; seni organlarına kadar alır sömürür. Zalimin ve kâfirin merhameti olmaz çünkü sistemiğini öyle kurmuş.

Örümcek, avını yakaladığı zaman avına iğnesini sokar; ama onu öldürmez. Çünkü öldürürse o av kuruyacak, çürüyecek işine gelmiyor. İğneyi vuruyor, onu felçli hale getiriyor. Sonra örümcek yumurtluyor; yavrularına taze et lazımdır.

Sonra yavrular o eti yiyorlar. Tabii yiyecek tükeniyor. Bu sefer o yavrular annesinin ayağından başlayarak annesini de yiyor; annesi hiç ses çıkarmıyor. Hayat böyle işte! Tuzaklara dikkat edeceksin. Çünkü tuzağa düştün mü Taze et de sensin, iğneyi yemişsin.

Bütün güçlerin üstünde Allah'ın (c.c.) gücü vardır. Kâfir, şeytan... Kim olursa olsun. Allah'ın otoritesinin yanında bir güçleri yok. Ama Allah (c.c.) bizi uyarıyor; böyle yap, şöyle yap. Biz dinlemediğimiz için o tuzaklara düşüyoruz. Ne güzel keyfin yerinde ye, iç, otur, keyif et. Ama bunlar olmaz çünkü nefis yerinde durmuyor.

Çıraklığını yapmadığın işin ustalığını yapma!

Ama derler ki: "Çıkan kan, damarda durmaz." Çıkan mal da yerinde durmaz. Ne yapsan da gidip onu yapacak; bütün dünya bir araya gelse bunu

yapma dese o yine gidip onu yapacak. Gitmenin bir de gelmesi vardır; akıllı olursan bir daha geri gelir. Bir daha çaba sarf etmen lazım, biraz daha gayret göstermen lazım...

Patron, evladım namazını "kılabilirsiniz" diyor. Şef, "Sizin kıldığınız namazlar bir işe yaramaz, çalışmak da bir ibadet." diyor. Saçma sapan bir şekilde konuşmuş. Adam, "Bana dua edin ki, Allah (c.c.) beni bu adamın şerrinden kurtarsın." diyor. Nasları kabul etmeyince kendi kendine hüküm veriyor. Nasıl çalışmak ibadet? İbadet, Allah'a (c.c.) itaat etmek, Allah'a (c.c.) kulluk yapmak demek.

Bir kere Allah'ın (c.c.) yapmasını emir ettiğini men ediyor, ikincisi de yanlış yönlendiriyor. Kur'an-ı

Kerim'de bunun hakkında ayet var. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

٩ ﴿ يَنْهَىٰ ذِي الْكَلَّا أَرَأَيْتَ ۚ ﴾

"Namaz kıldığı zaman, bir kulu engelleyeni gördün mü?" (Alâk Sûresi, 9. ayet)

Yani böyle bir adam var; kâfir, müşrik, Allah'ın düşmanı; ama bir adam daha var Allah'a (c.c.) ibadet ediyor... Ama o, Allah'a (c.c.) ibadet edene engel oluyor.

١٦ ﴿ خَاطِئَةٌ كَانَبِهِ نَاصِيَةٌ ۚ ۱۵﴾ لَنْسُفَعًا بِالنَّاصِيَةِ لَمْ يَنْتَهِ لَئِنْ كَلَّا

"Hayır, hayır! Eğer o, bu davranışından vazgeçmezse, and olsun ki biz, onu perçeminden, o günahkâr ve yalancı perçeminden tutup cehenneme sürüükleriz." (Alâk Sûresi, 15-16. ayetler)

Allahu Teâlâ, o namaz kılan kula engel olan adamı saçlarından yakala-yacağız, sonra onu cehenneme atacağız. Hem kendi Allah'a (c.c.) inanmıyor ve O'na ibadet etmiyor hem de Allah'a (c.c.) inanan, ibadet edenlere engel oluyor.

١٤ ﴿ يَرِى اللَّهَ بَانَ مِعْلَمٌ أَمْ ۚ ﴾

"O adam, Allah'ın kendini gördüğüne hiç bilmiyor mu?" (Alâk Sûresi, 14. ayet)

١٨ سَنْدُعُ الرَّبَانِيَّةُ فَلَيَدْعُ نَادِيَهُ

“O, hemen gidip meclisini (kendi taraftarlarını) çağırınsın. Biz de zebânileri çağıracağız. Hayır! Ona uyma! Allah'a secde et ve (yalnızca O'na) yaklaş!” (Alak Sûresi, 17-18. ayetler)

Onu cehennem ateşine atacağız; o zaman, o çevresini çağırınsın. Biz de zebanileri çağıracağız. İşte adamın çevresi var, imkânı var, gücü var; “Patron benim.” diyor. Patron, “Bu iş yerinde benim dediğim olur. Namaz kıl dersem kılarsınız; kılma dersem kılamazsınız. Başınızı örtün dersem örtersiniz; açın dersem açarsınız.” diyor. Çevre var, güç var ama yakında o çevresini, gücünü, imkânı çağırınsın. Biz de zebanileri çağıracağız; yaptıklarının teker teker hesabını verecek.

Namaz kilmamak ayrı bir suç, namaz kılana engel olmak ayrı bir suçtur. Hz. Peygamber (s.a.v.) zamanında müşrikler hiç kimsenin namaz kılmasına fırsat vermezlerdi; hakaret ederlerdi, işkence ederlerdi... Hele o Yahudiler, Ezan-ı Muhammedî okunduğu zaman alay ederlerdi, dalga geçerlerdi. Yahudiler, “Bunlar nedir böyle, bu ne böyle Allahu ekber Allahu ekber söylüyorlar.” derlerdi.

Birinci tutulacak olan söz, tutulacak olan emir Allah’ın (c.c.) emridir. İtaat edilecek emir O'nun emridir. O'nun emrinin önüne hiçbir emir geçemez, hiçbir söz Allah’ın (c.c.) sözünün önüne geçemez; hiçbir şey Kur'an-ı Kerim'in önüne geçemez.

Kur'an-ı Kerim'de farzlar, vacipler, haramlar, helaller var. Demek ki hiçbir kitaptaki yasak Kur'an'daki yasak gibi olamaz. Hiçbir kitabın emri de Kur'an'ın emri gibi olamaz; çünkü direkt bu emirler bizzat Allah (c.c.) tarafından gelmiş; bir şüphe yok. “Namaz kıl.” demiş. Demek ki bu namaz kıl emri Allah’ın (c.c.) emridir. “Zinaya yaklaşma.” demiş. Bu, Allah’ın (c.c.) emridir. Bu emirler, mü'minler için geçerlidir. O kâfire böyle bir şey yok; onun yaşıntısı hayvan gibi o ki, Allah’ın (c.c.) emrini tutmadı artık ne yaparsa yapsın nafile.

Mademki söz, Allah’ın (c.c.) sözü, o zaman niye öyle hareket etmiyorsun? Kitabı açıyzorsun, bakıp kitapta, “Evet bu yazıyor.” diyorsun. Kitabı kapatıp sonra da kenara koyuyorsun.

Adam diyor ki: “Hocam hep geri kalan Müslüman ülkeler, hep katliam yapılan Müslüman ülkeler, hep sorun olan Müslüman ülkeler, neden böyle?” Müslüman ülke hani nerede, bu Müslüman ülke ise niye kadınların başları kapalı değil, bu adam Müslümansa niye bu camiler bomboş? Vali, âlimin birini yakalamiş. Vali, âlime demiş ki: “Sen hangi dine mensupsun?” Âlim, “Müslümanım elhamdülillah.” demiş. Vali, “Sabah namazını kıldın mı?” demiş. Âlim,

“Ya adam sana Müslüman olduğumu söyledim. Mademki ben Müslümanım bu demek ki ben sabah namazını kiliyorum, öğleyi de kiliyorum, ikindiyi de kiliyorum, akşamı da kiliyorum, yatsıyı da kiliyorum; yalan söylemiyorum, giybet yapmıyorum, hırsızlık yapmıyorum, adam öldürmüyorum...” demiş.

Güzel bir söz var: “Siz sahâbîleri görseydiniz bunlar deli derdiniz.” Neden böyle derdik? Şimdi misal sahabे tarlada çalışıyor. Başı, bahçesi, ailesi, çolugu, çocuğu var. Hz. Muhammed (s.a.v.) diyor ki: “Kılıçları alın savaşa gidiyoruz.” Sahâbî, tarlayı da bırakıyor, hanımı da bırakıyor, çocuğu da bırakıyor.. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yanına koşuyor.

Mus'ab (r.a.), çok yakışıklı delikanlıydı. Hz. Peygamber'e (s.a.v.) de çok benzermiş. Mübârek, çok zengin, Mekke'nin en ileri gelenlerinden, soylu, asil, Allah'a (c.c.) iman etmiş, Hz. Peygamber'e (s.a.v.) iman etmiş; annesi terk etmiş, babası terk etmiş, kavmi terk etmiş; bütün paralarını, mallarını da almışlar. Vefat ettiğinde üzerinde bir tane elbise var. Elbiselerin de ayakları açık; yani entariyi başa çekiyorlar, ayakları açık kılıyor. Ayaklara çekiyorlar, başı açık kılıyor. Kefen bile bulamamışlar. Sen niye Mus'ab gibi olamıyorsun?

Hocam, hocanın biri bana dedi ki: “Sen sabah namazına camiye gidiyor musun?” “Gitmiyorum” dedim. O da bana, “Senden hiçbir şey olmaz.” dedi.

O da yanlıştır. Mürşid-i kâmil olsaydı, veya normal bir insan olsaydı; sana sabah namazına gitmenin yollarını öğretirdi. Etkilendin ama ondan sonra yine gidemedin; bir gittiysen beş gitmedin, beş gittiysen on gitmedin; çünkü sorun o değil. Sorun, senin kalbinde böyle küçük bir saat çarkı var; o çark kendi kendine dönmüyor. Çarkın da başka bir çarka bağlı olması gerekiyor. O çarktaki dışliler, ta ki Hz. Peygamber'in (s.a.v.) kalbine kadar manevî olarak bir döndürme var. Bu şekilde senin kalbine bir çark kurmuşlar. Ne rüzgâr geliyor ki rüzgârla dönsün, ne su geliyor ki suyla dönsün.

Sabah namaza gidiyor musun? Gitmiyorum. “O zaman senden bir şey olmaz.” Benden bir şey olmadığını ben de biliyorum. Ama benden nasıl bir şey olacak? Erbabı bileceksin. Her mesleğin bir erbabı vardır; Gönlünün erbabı da gönül dostlarıdır, Allah dostlarıdır, Allah'ın sevgili kullarıdır. Bak adam gidiyor, topraktan küçük kurtçukları yakalıyor. Küçük kurtçuklarla serçeyi yakalıyor. Serçeyi yem yapıyor, şahini yakalıyor, şahini eğitiyor; diğer av hayvanlarını da şahinlerle avlıyor. Kaç basamak sonra. Bizde ayetlerle, hadislerle, hikmetli sözlerle işi düzeltelimiz buyrulmuş ki: “Hikmet ehli ile oturun kalkın. Onların meclisine devam edin çünkü onların meclislerine devam ettiğin zaman kalpte iman artar, hikmet artar.” Yağmur yağdığı zaman otların büyümesi gibi; hikmet ehlinin sözleri de kalbi güçlendirir, imanı güçlendirir.

Mus'ab (r.a.) savaşta çarpışıyor. Rasulullah (s.a.v.) diyor ki: "Ya Mus'ab!" Mus'ab da (r.a.) diyor ki: "Lebbeyk Ya Rasulallah! O'da Ben melegim dedi, Mus'ab (r.a.) şehit oldu." Yani onun tipinde Hz. Allah bir melek gönderiyor, o çarpışmaya devam ediyor.

Mus'abı (r.a.) defnetmek için kefen yapacaklar; üzerinde bir elbise var. Üzerindeki elbise diz kapaklılarıyla göbek arası kadardır. Onun elbiselerini kefen yapıyorlar. Sahâbîler diyorlar ki: "Ya Rasulallah! bunun ayakları açık kaldı." diyorlar. Elbiseyi yukarıya çekiyorlar, ayaklarını da otla kapatıyorlar.

Rasulullah (s.a.v.) onu Medine'ye öğretmen olarak gönderiyor. Medine'de, Hz. Mus'ab sayesinde her evde İslâmîyet konuşuluyordu. Mus'ab geliyor, anlatıyor, söylüyor ve Onun eliyle medineliler İslâmîyet'e giriyorlar.

Bir tane de adam varmış; adam puta täpiyormuş. Medineli gençler de onun Müslüman olmasını istiyorlar, tutuyorlar onun putuna hakaretediyorlar. Adam yapılanları görüyor ve Sonra gençler birkaç sefer daha böyle yapıyorkarlar. Adam, putun yanına bir tane kılıç, sopa koyuyor sonra diyor ki: "Bak bir daha sana öyle bir şey yapmaya gelirlerse al bu sopayı onların kafasına vur." Gençler gidiyorlar, köpek ölüsü buluyorlar. Köpek ölüsünü o puta bağlıyorlar. Adam geliyor, diyor ki: "Vay benim ilahım, sana bunu kim yapmış?" Yine putu temizliyor ve ona tapmaya devam ediyor. Sonra, "Artık kendi kendini savun, artık ben seni savunamıyorum." diyor. Gençler, o putu tutuyorlar, necaset dolu bir kuyuya atıyorlar. Adam geliyor, "Sen gerçek ilah olsaydın bütün bunlar sana yapılmazdı. La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah." diyor.

Bir keresinde de kâfirler putlara täpiyorlar. Efendimiz de oradan geçerken diyor ki: "Ya bu taşlar sizi duymuyorlar, görmüyorlar, işitmıyorlar, niye bunlara ibadet yapıyorsunuz? Heykelin İçinden ses geliyor, "Konuşun söylediğiniz ben duyuyorum." Hz. Muhammed'in (s.a.v.) canı çok sıkılıyor, diyor ki: "Bu nasıl oldu?" Bir müddet sonra bir Müslüman cin geliyor, "Ya Rasulullah! O sesi çıkartan şeytandı. Siz yine onlar oradan geçerken sorun, bu sefer ben girerim o taşın içeresine, siz sorduğunuz zaman ben cevap veririm." diyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) oraya geliyor. Onlar zannediyor ki tabii önceden konuştu, şimdi de devamlı konuşacak. Hz. Muhammed (s.a.v.), "Bu putlar benim peygamberliğime şahit etse inanır misiniz?" diyor. Kâfirler, "İnanırız." diyorlar. O putun içerisindeki Müslüman cin, onların iman etmesi için "La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah." diyor.

Hz. Ali Efendimiz bayram namazına gidiyor, bayram namazını kiliyor, bayram namazından çıkıyor, bakıyor ki bir adam bayram namazından sonra camide yine namaz kiliyor. Hz. Ali (r.a.), "Ben Rasulullah'ın (s.a.v.) bayram günü

camide bayram namazından başka bir namaz kıldığını görmedim.” diyor. Öyle deyince oradakiler diyor ki: “O zaman bu adamı niye engellemedin?” Hz. Ali (r.a.) diyor ki: “Ben engellerdim ama şu ayet-i kerimenin kapsamına girmekten korktum. Çünkü Allahu Teâlâ buyurdu ki: “Namaz kılan kulu engelleyeni gördün mü?” Burada tehdit var. Allahu Teâlâ diyor ki: “Namaz kılan bir adamın namaz kılmasına engel olan adamı ateşe sokacağım.”

Mesela Kurban Bayramı’nda kurbanı kestiğinden dolayı şükür namazı kılsın. Kurban Bayramı’nda eftal olan, namazı kılıp peşinden hemen kurban kesmektir. Önce kurban kesip sonra namazı kılmak olmaz.

Bir adam gelmiş ve demiş ki: “Ben hırsızlık yaptım, kolumu kes.” Hz. Ali (r.a.) da demiş ki: “Yok! Belki sen hırsızlık yapmadın.” Adam, “Hırsızlık yaptım, beni cezalandır.” demiş. Hz. Ali (r.a.) demiş ki: “Ne çaldın?” Adam, “Şunu çaldım.” demiş. Hz. Ali (r.a.) demiş ki: “Nereden çaldın?” Adam, “Filanca yerden çaldım.” demiş. Hz. Ali (r.a.), kambere demiş ki: “O zaman ateşi yak, bacağı da hazırla, ben geliyorum.” Aradan zaman geçmiş. Hz. Ali (r.a.), “Sen çaldın mı?” demiş. Hırsız, “Yok ben çalmadım.” demiş. Hz. Ali (r.a.) demiş ki: “Serbest bırakın gitsin.” Demişler ki: “Ya Mü'minlerin Emiri! Bu nasıl oldu? Adam biraz önce ben çaldım diyor.” Hz. Ali (r.a.) da demiş ki: “Şimdi de çalmadım diyor.” Bak olay anlaşıldı mı? Kendi kendine şahitlik yapıyor, sonra vazgeçiyor, ben çalmadım diyor. Şu kaide külli bir kaidedir; “Yanılarak affetmek; yanılarak cezalandırmaktan iyidir.” Yanılarak affettin, sorun yok ama yanılarak adamın kolunu kestiysen ne olacak? İslâm ceza hukukunda kişi kendi kendini de ihbar etse hemen ceza tatbik edilmez; “Ben yaptım.” yaptıysan dur bir bakalım, ne yaptın senin söylediğin bakalım şeriatın şartlarına uygun mudur, kurallara uygun mudur? Uygunsa ceza uygulanır, uygun değilse uygulanmaz.

Allah'ın (c.c.) emirlerinde hayat vardır, bereket vardır ve huzur vardır. Allah'ın (c.c.) hangi emrini yaparsan yap; nur olur, ışık olur, bereket olur, rahmet olur; Allah'ın (c.c.) emirlerinin tersini yaptığında da zulüm vardır, karanlık vardır, huzursuzluk vardır, anarşî vardır, terör vardır. İnsanların başını yakar ve başını belaya sokar; Allahu Teâlâ'nın emirlerini dinlememek, nehiyelerinden de kaçmamaktır.

Adam ağlıyor, sizliyor, diyor ki: “Bu belanın başına nereden geldiğini ben biliyorum. Bir masada ben, hanım, arkadaş ve arkadaşın hanımı oturuyor. Arkadaşım oradan hanımına telefonunu veriyor ve onu baştan çıkartıyor. İslâmiyet'i ben bilmiyordum. Şimdi öğrendim.” Öğrendin ama pahaliya öğrendin. Ne ev kaldı, ne bark kaldı ne de çocuk kaldı... Eğer ki o musibetler başına gelmeseydi aynı hayatı yaşamaya devam edecekti. Hz. Allah, erkeklerle

bayanlar arasına bir kural koymuş. Bayanlar ayrı tarafta yesin, içsin, keyfine baksın. Erkekler başka tarafta yesin, içsin, keyfine baksın. Aynı odada bile değil, yani aynı masada bile değil.

Şeriatı, Kur'an-ı Kerim'i bir kale gibi düşün, ortada iman vardır; etrafi Kur'an-ı Kerim ile sarılıdır. Onun etrafi Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünneti ile sarılıdır. Onun etrafi İslâm âlimleri ile sarılıdır... Birinci tabaka gitti mi bir zırhın çıktı. Âlimlerle beraber değilse, evliyalarla beraber değilse, mü'minlerle beraber değilse; bir zırhı gitti. Müstehaplari yapmıyorsa bir zırhı daha gitti, nafileleri yapmıyorsa bir zırhı daha gitti, sünneti terk etmiş de bir zırhı daha gitti. Bir tek farzlar, vacipler kaldı. Allah muhafaza etsin, onlar da gitti mi iman işte tek başına böyle bir kalpte kalır. Korumasız bir lamba gibi kalır. Mumun dışında yanması gibi evet kalpte bir iman var ama her an sönebilir. O yüzden mutlaka farzları yapacak, vacipleri yapacak, sünnetleri yapacak, müstehaplari yapacak... En diştan kendini korumaya alacak; sünneti yapan bir adam farzları rahat yapar, nafileleri yapan bir adam sünnetleri rahat yapar. Bu da zikrullah ile bağlantılıdır. İslâmî cemaatlere dikkat et, araştır, en çok sünnete ittiba eden, en çok nafileleri yapan; ehl-i tariktir, tasavvuf ehli olanlardır. Tasavvuf ehli olanlar, zikirle meşgul olanlar şükürle, fikirle meşgul olanlar nafilelere daha çok ağırlık verirler, sünnet-i seniyyeye daha çok ağırlık verirler; çünkü zikir, onu ibadete taşır.

Bu namazlardan önce kıldığımız sünnet namazları var ya bunların hepsi farza hazırlık içindir. Bunu yaptı mı kalp temiz olur, kalp huzurlu olur, ufak tefek şeyleri varsa o farza geçmeden önce onları atar. Ondan sonra kalb-i selim ile Allahu ekber der ve namaza durur; sabah namazının iki rekâti, öğlen namazının altı rekâti, ikindinin dört rekâti, akşamın iki rekâti, yatsının altı rekât sünneti Allah'a (c.c.) yaklaşmaya bir vesile olur. Farzlar, Allah'ın emri ni yerine getirir; Allah (c.c.) o kuldan razi olur, memnun olur. Nafilelerle de süreklilik sağlar. Allah'a (c.c.) yakın olur. Allahu Teâlâ buyuruyor ki: "Kulum bana nafilelerle yaklaşır." Nafile ibadetler onun derecesini artırır.

Hz. Ali (r.a.) Efendimiz savaşa giderken kahinin biri karşısına çıkmış, demiş ki: "Ey Mü'minlerin Emiri! Savaşa şimdi gitme! Benim dediğim vakitte git. Eğer şimdi gidersen kaybedeceksin, benim dediğim zamanda gidersen kazanacaksın." Hz. Ali (r.a.) demiş ki: "Sana bir soru soracağım. Benim savaşı kazanıp kazanamayacağımı bildin de bu atımın karnında tay var mı yok mu, erkek tay mı dişi tay mı, bunu da bilir misin?" Kâhin demiş ki: "Hesap yaparsam onu da bulabilirim." demiş. Hz. Ali (r.a.) demiş ki: "Kim sana inanıyorsa Hz. Muhammed'e (s.a.v.) indirileni inkâr etmiştir. Senin savaşa gitme dediğin

vakitte ben savaşa gideceğim.” Savaşa gidiyor ve savaşı kazanıyor. Hz. Ali (r.a.) demiş ki: “Bakin! Allahu Teâlâ bu savaşı bize yazmıştı, biz büyüğünün dediği vakitte çıksaydık herkes bunu buraya bağlayacaktı.” Hz. Ali (r.a.) büyüğün felsefesini, açığını ayetle ortaya çıkardı; çünkü ayette buyuruyor ki:

اَنَّ اللَّهَ عِنْدُهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي
الْأَرْضِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي
نَفْسٌ بِإِيَّى اَرْضٍ تَمُوتُ اِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ٣٤

“Şüphesiz ki, kiyamet saatinin bilgisi Allah yanındadır. Yağmuru O yağdırır, rahimlerde ne varsa (erkek veya dişi oluşunu, renk ve özelliklerini) O bilir. Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Hiçbir kimse hangi yerde öleceğini de bilemez. Şüphesiz ki Allah, her şeyi hakkıyla bilir, her şeyden haberdardır.” (Lokman Sûresi, 34. ayet)

Hiç kimse rahimlerde olanı bilemez. Hiç kimse yarın ne kazanacağını da bilemez. Hepsi ters köşe olmuş; dolar şu olacak, bu olacak... Ne olacağını Allah'tan (c.c.) başkası bilemez. Merkez Bankası'nın konuşması var; “Kimse ne zaman yükseleceğini bilemez.”

Allahu Teâlâ buyurmuş ki: “Kimse yarın ne kazanacağını bilemez.” Yarın başına ne geleceği bilemiyorsun. Bırak kazanıp kaybetmeyi, nerede öleceğini de bilemezsin; adam burada hastalanıyor, oraya götürüyorkar orada ölüyor, orada hastalanıyor buraya getiriyorlar, burada ölüyor.

Van'da deprem oldu, öleceğiz diye Adana'ya gittiler, kurtulduk dediler, Adana'da öldüler. Adam bir iş yapıyor, kazanç elde ediyor ama yine diyor ki: “Ben daha da kâr yapacağım.” Sonra daha da zarar ediyor; elindeki de gidiyor, kârı da gidiyor, bir de bir ton borç kalıyor. Bilemedi! Çünkü hiç kimse yarın ne kazanacağını bilemez, nerede öleceğini bilemez, rahimlerdekini bilemez...

Hocam, ultrasonda belli olmuyor mu?

Bak şimdi orada rahimlerde çocuk olup olmayacağı yazmıyor; ayetin orijinalinde rahimlerde ne olacağı yazıyor. Rahimlerde olanı Allah'tan (c.c.) başkası bilemez. O kromozomlarını, genlerini, erkek mi kız mı nedir, orada nasıl bir olay var, onun gizlilik boyutu kastediliyor. Kadın altı aylık hamileyken herkes bilir ki, bu hamiledir. Aletle bakıp onu görmek ayrı bir olaydır; onun incelikleri ayrı bir olaydır.

Hiç kimse yarın ne kazanacağını bilemez, rahimlerde ne var bilemez, ne rede öleceğini bilemez, yağmurun ne zaman yağacağını bilemez, kiyametin ne zaman kopacağını bilemez; kiyamet saatini peygamberler de bilmiyor.

Abdulkadir Geylani (k.s.) Hazretleri kitabında buyuruyor ki: "Bir adam köle satın almış. Köle, adamın evine ilk defa gelmiş. Adam, "Nerede yatarsın?" demiş. Köle, "Efendim benim için fark etmez. Beni nerede yatırırsanız orada yataramım." demiş. Adam, "Hangi yemekleri istersin?" demiş. Köle, "Benim için fark etmez. Bana hangi yemekleri verirsen yerim." demiş. Adam, "Oğlum! Sen hangi işleri yaparsın?" demiş. Köle, "Ne iş verirsen her işi yaparım." demiş. O ev sahibi ağlamaya başlamış ve demiş ki: "Ben, Allah'ın (c.c.) kölesiym. Hiç senin gibi Allah'a (c.c.) teslim olmadım. Sen hürsün, seni azad ettim, Allah'a (c.c.) istedigin gibi ibadet yap. Yalnız senden bir ricam var; yanında kal ki, senden faydalananıym."

Aklını kullananlar hürdür; şehvetine uyanlar da köledir. Sen neyi seviyorsan onun kölesisin.

Bir çocuğun babası iş adamıymış; bir yere konferansa gitmiş. Konferansa da bir psikolog gelmiş. Psikolog demiş ki: "Arkadaşlar! Çocuklarınıza sadece onları sevdığınızı söyleyen, onlara ne kadar çok sevdığınızı hissettirin; gerisini onlar halleterler." Adam gelmiş artık çocuğa ders çalış falan demiyor. Adam, "Oğlum! Bugün maç yapalım." demiş. Babasıyla beraber gitmişler, oynamışlar, hoplamlışlar, ziplamışlar. Anne daha çok sinirlenmiş; çocuğun üstü başı çamur içerisinde kalmış. Babası çocuğunu banyoya sokmuş, yıkamış, paklamış. Çocuk demiş ki: "Babacığım seni çok seviyorum." Adam ağlama- mak için kendini zor tutmuş. Bir müddet daha geçmiş, devamlı çocukla va- kit geçirmeye başlamış, çocukla arkadaş gibi olmuşlar; beraber gülüyorlar, oynuyorlar, hopluyorlar, zıplıyorlar. Anne evde kiyameti koparıyor. Bir gün adama telefon geliyor; okuldan öğretmeni arıyor. Öğretmen diyor ki: "Sayın veli! Okula gelir misiniz?" Adam, "Evvah! Çocuk derslerine çalışmadi galiba. Öğretmen beni fırçalayacak herhalde." diyor. Adam okula gidiyor. Öğretmen, "Siz bu çocuğa ne yaptınız?" Adam, "Hiçbir şey yapmadım." diyor. Öğretmen, "Çocuğunuzda inanılmaz bir değişiklik, başarısında yükselme var." Adam, "İşte o zaman koptum." diyor.

Çocuğa sadece onu ne kadar çok sevdığını söyle, eşine onu ne kadar çok sevdığını söyle, arkadaşlarına ne kadar özlediğini söyle. Bir haykır ya! Böyle çıkış bir bağır, "Ey evren! Seni seviyorum." de. Kızılderililer gibi evrenle bir bütünleş. Bu kin ne, bu nefret ne? Kendi kininde kendin boğulacaksın.

Matematik notundan bir almış, çok mu önemli? Matematik profesörünü

sınava sok o da bir alır; her matematik profesörü matematiği dört dörtlük mü biliyor? Doktora gidiyorsun. Doktor diyor ki: "Ben bu hastalığı bilmiyorum." Bilebilir veya bilmeyebilir.

Bak! Türkçeden sadece Türkçe bilenler anlar, Kürtçeden sadece Kürtçe bilenler anlar, Almancadan ise Almanca bilenler anlar... Ama sevgiden herkes anlar. Bütün dillerin değişmez temasıdır; sevmek, hoşgörülü olmak, insan olmak... Başarı, başarısızlık ondan sonra gelir. Başarı neye göre veya kime göre başarılı, neye göre değerlendiriyorsun, adamı neye göre başarısız kıldın da adamı alıp çöpe attın, bir adamı çöp etmek bu kadar kolay mı?

Bizim çocukların öğretmeni çağrırmıştı; okula gittim. Bütün notlar zayıf. Veli olarak böyle bir durum hoşuna gitmiyor. Toplantıya girdim; kimya öğretmeni var. Kimya öğretmeni benim de öğretmen olduğumu bilmiyor. Ben de aynı hatayı yapıyormuşum; orada gördüm. Farkındalık meydana getirmek gerekiyor. Öğretmen soruyor: "Filancanın velisi burada mı?" Hem adamı yargılıyor hem çocuğu yargılıyor; bir de milletin içerisinde yapıyor. Beni tek çağrırip da özel söylesene, madem sen psikoloji okudun, pedagoji okudun; öğretmen oldun. Meydan onun ya, her şeyi söylüyor. Yandaki adama baktım; onun çocuğunun da bütün dersleri zayıf, soldaki adama baktım onun da çocuğunun bütün dersleri zayıf... Bir baktım, sınıfın yarısından çoğu zayıf. Sınıfta zaten yirmi beş kişi var. Sınıf öğretmeni geldi. Öğretmene dedim ki: "Öğretmenim! Bir şey söyleyebilir miyim? Bu sınıfın başarı oranı yüzde kaç?" Bir veli olarak en doğal soruyu soruyorum. Öğretmen, "Yüzde altmış." dedi. "Öğretmenim bu yüzde kırk nerede?" dedim. Zaten yirmi beş tane çocuk var. Yüzde altmışı iyiymiş; yüzde kırkı kötüymüş. Böyle dedim ve sınıftan çıktım. Ben sınıftan çıkışınca diğer velilerin gözü açıldı; yirmi beş çocuğun on beş tanesi geçmiş, on tanesi kalmış. Sınıf birbirine girdi; veliler öğretmene, öğretmen veliye. Aradan iki ay geçti; iki ay sonra okula gittim. Müdür yardımcısının karısı da sınıfın öğretmemiydi. Müdür yardımcısı dedi ki: "Vay! Siz filancanın velisi misiniz? Siz niye böyle yaptınız, niye şöyle yaptınız, siz de şöyle yapmışsınız, böyle yapmışsınız." Müdür yardımcısına dedim ki: "Beyefendi! Sakın olur musun... Sen, beni dinlemedin ki ben senden bir belge istiyorum, konuyu konuşmadım. Ne olduğunu bilmeden bana saldırıyorsun; bir olay yaşanmış ama sen onu tek taraflı dinlemişsin. Ama beni dinlememişsin." dedim. Öyle deyince, "Tamam. Sizi de dinliyorum." dedi. Ben de, "Bundan sonra beni dinlesen ne olur. Sen kararını baştan vermişsin. Benim hakkımda şartlı konuşuyorsun. Ama buraya geldiğimde deseydin ki: 'Hocam böyle bir olay olmuş; bir de sizden dinleyelim.' O zaman senin söylediğinin bir kıymeti olurdu."

Hiç kimsenin sizi suçlamasına fırsat vermeyin. Siz de hiç kimseyi suçlamayın; siz savcı değilsiniz. Sen annesin, yargılama! Sen babasın, yargılama! Rol model ol, çocuğu yetiştir. "Senden adam olmaz." diye niye söyleyorsun? Şuraya bak ya, senden adam olmaz. Kimden adam olur? Senden adam olmuşsa ondan da pek rahat adam olabilir. "Bu çocuk zaten bir işe yaramaz." Kullanılan cümlelerin yüzde doksan dokuzu olumsuz cümlelerdir.

Senin çocuğun matematiği bilmeyebilir; o matematiği bilmemek o çocuğu başarısız kılmaz. Sen keman çalışıyor musun? Yok. Demek ki sen sıfır bir adamdın. Ne alakası var. Öteki alanda kabiliyeti vardır, diğerinin başka bir alanda kabiliyeti vardır.

Arkadaşlar! Hiç kimseye etiket yapıştırmayın, kendinize de etiket yapıştırmayın; Allah'ın (c.c.) rahmeti genişştir. Kur'an-ı Kerim'de kaç ayette Allah (c.c.) aftan bahsediyor; bir kere af çıkarmıyor, iki kere af çıkarmıyor... Allah'ın (c.c.) affı sınırsız, Allah'ın (c.c.) rahmeti çok geniş... Çünkü insanlar muhtelifdir; bir hata yaptığında pişman olmayıpabilir, bir daha yapar, yine pişman olmayıpabilir... Ama devamlı bilecek ki, beni af eden Rabbim var.

Çocuk devamlı bilecek, annem benim gardiyanim değil, annem benim zabıtam değil, babam benim başıma dikilmiş bir jandarma değil... Anne, baba demek; edep öğreten, ahlâk öğreten, aşkı anlatan, sevgiyi anlatan, muhabbeti anlatan insan demektir. Bakın! Osmanlı, padişahları nasıl yetiştirmiş? Padişah olacak kişiye yapabilirsın demiş, eğittimiş, öğretmiş. Sonra da çocuk yaşta onu bir sancığın başına koymuş, "Burayı yönet!" demiş. Çünkü ileride bu devleti sen yöneteceksin, şimdiden öğreneceksin ki ileride de eksigini, gediğini, her şeyini bilesin. Çocuğu kaymakam yapmış, vali yapmış sonra da padişah olmuş; devlet yönetmiş.

Sizin çocuklarınız da güzel bir devlet yönetebilir; Türk tarihinde bu çok var; kurmuş, yıkmış, tekrar yapmışlar. Devlet darmadağın olmuş; ama o halk bir araya gelmiş tekrar birliğini kurmuşlar.

Lütfen kimseyi incitmeyelim ama sevdiklerimizi hiç incitmeyelim. Yunus Emre (k.s.) demiş ki: "Bir kez gönül yıklın ise kıldığın namaz namaz değil."

Çocuğu doğuruyor, ondan sonra pataklamaya başlıyor; ağladı vur, mızımız yaptı vur, senin dedığını yapmadı vur. Bu evlat mı, şamar oğlunu mı? Çocuk, annesinin babasının arkadaşı demektir. Arkadaş gözüyle bakacaksın, büyük adam gözüyle bakacaksın, ona değer vereceksin... Ama en önemlisi, değişmez olan kural şudur: Seveceksin. Bakın! Her şeyin karşısında insan direnç gösterebilir ama sevginin karşısında hiç kimse direnç gösteremez. Sevmenin karşısında insan erir, iyi ahlâkin karşısında kâfirler bile şapka

çıkartırlar. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ahlâkına bakın; inanmadıkları halde "El-Emin" demişler; "Peygamberim diyor ama bunun ahlâkında, güzellikinde, şefkatinde, yumuşaklığında, hilminde... Bir sorun yok." diyorlar. İnşaallah biz de öyle olalım; gayet yumuşak davranışralım.

Evdeki eşimize gayet yumuşak davranışralım; "Hocam o bana davranmıyor." Sen hanımına öğret ya da sen bilmiyorsan hanımın sana öğretsin. Hemen iki kelimedede mahkemenin yolunu tutuyorlar. Gidin bakayım hâkim sorunuzu çözsün. Hâkim ne çözecek? Baktı ki birbirini yiyorlar, ayırdım sana bir tane de nafaka cezası... Ondan sonra çocukların perişan, sen perişan... Ne olurdu biraz sabretseydin de yuvayı dağıtmasdı. Şimdi iyi mi oldu? İnsan kötü olduğunu sonradan anlıyor; ama feraset sahipleri olmadan anlıyor.

Çocukları at gibi koşturuyoruz; onu yap, o sınava gir, bu sınava gir... Çocuk sınav manyağı oluyor. Çocuk bir tek şeye odaklanmış; matematik, fizik, kimya, biyoloji, Türkçe, yabancı dil... Çocuk zaten bunları yapar. Öğrenmesin, yapmasın demiyoruz. Ama strese sokup, baskı altına alıp, zorla dayatarak yapmak o çocuğa da zarar veriyor size de zarar veriyor.

Bizim çocuk lise ikinci sınıfa geldi. Fen bölümüne gitmesini istedim, mühendis olsun diye. Benim hatırlıma gitti. Gitmeden önce de dedi ki: "Baba, ben fen bölümüne gitmek istemiyorum." Ben de, "Oğlum, git git." dedim. Fen bölümünde okusa ne olacak. Bize göre iyi olanları çocuğa dayatıyoruz. Bir sene okudu, ikinci sene, "Ben okumuyorum. Türkçe, matematiğe geçeceğim." Oraya geçti, oradan da hukuka geçti. Kafasıyla yaptığı iş örtüsecek. İç dünyasıyla yaptığı şeyler örtüşsun; öyle mutlu olur. İçi başka, dışı başka. Çocuk müzisyen olmak istiyor, annesi onu hoca yapmak istiyor; çok güzel bir müzisyen olsun. Hz. Muhammed (s.a.v.) ile ilgili kasideler yazsın, ilahiler yazsın, helal olan enstrümanlar çalsın... Dünya başında parmakla gösterilen bir müzisyen olsun. İhtiyacımız yok mu? Elbette ki var. Çocuk ne olursa olsun bilecek ki "Babam beni çok seviyor, annem beni çok seviyor. Babam benim arkamda, annem benim arkamda, biz bir aileyiz."

İnsanlar evlilik için belediye müracaat ediyorlar ya, kan testi istiyorlar... Bence bu evlilik için bir eğitim düzenlemesi lazım. Evlenmek için müracaat eden erkekle kadını altı aylık kurs programına ya da bir senelik kurs programına almak lazım, eğer bu kurstan geçerlerse nikâhları kıyalısın; nasıl anne olunur, nasıl baba olunur...vn konular öğretilmeli. O tavuk değil ki, civcivleri çıkartır çıkartmaz anneliği öğrensin. Tavuğa kimsenin nasıl anne olacağını öğretmesine gerek yok; içgüdüsü var. Horoza nasıl baba olacağını öğretmeye gerek yok; Allah (c.c.) onları programlamış. Ama insanlara iç güdü harici eğ-

tim vermek gerekiyor.

- Hocam, ehl-i sünnet dışı olanlar cennete gidebilecek mi?

Bazıları vardır; ehl-i sünnetten az ayrılmıştır, az farklılıklarları vardır. Bazısı vardır; ehl-i sünnetten çok uzaklara gitmiştir; mesela bir kıyı vardır, bir de kıyıdan uzaklaşma vardır. Ama adam denizin ortasına gemisiz gitmişse o belli ki boğulacak; onun bir daha kıyıya dönme şansı yok. Ehl-i sünnetin ana çizgisi, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) inandığı gibi inanmaktadır, Ashab-ı kiramin görüşleri üzerinde olmaktadır. Ama bazı insanlar bundan sapmaya uğramış; kimisi az, kimisi çok. O sapmanın derecesine göre kâfir bile oluyorlar, günahkâr oluyorlar... Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: "... işlerin en şerlisini sonradan çikan şeylerdir. Dine sonradan sokulan her şey bid'attır, her bid'at dalalettir ve her dalalet ateştedir." (Sunan En-Nesâî 1578)

Çölde ne yetişiyorsa, orada yetişen şeylerden Medine'ye gelince Rasulullah'a (s.a.v.) hediye getirilmiş. Adam tekrar Medine'den çöle giderken, Rasulullah da (s.a.v.) Medine'de olan şeylerden paket yapıp gönderirmiştir. Peygamber Efendimiz Medine pazarına geldiği bir gün, köşede bir yerde yetiştiirdiği mahsulleri satmaya çalışan Zâhir'i gördü. Hiç sezdirmeden yanına yaklaştı. Sonra birden arkasından tutup kucakladı ve elleriyle gözlerini kapatarak "Kim bu köleyi satın almak ister?" diye seslendi. Zâhir, "Kimsin sen, bırak beni!" diye çırpınırken Efendimiz aleyhisselâmı fark edip rahatladi, yüreği sevinçle doldu. Sırtını Peygamberimiz'in göğsüne iyice yaslayarak, "Ey Allah'ın Rasûlü, beni satmaya kalkarsan elinde kalırım, kim benim gibi degersiz birini alır ki?" dedi.

Sevgili Peygamberimiz tüm pazar halkının duyacağı bir sesle şöyle buyurdu: "Sen Allah katında ne kadar değerlisin, biliyor musun?"

Cemil Baba (k.s.) anlatıyordu ki: "Haydar Baba (k.s.) bizi zikre kaldırırırdı. Biz çocuktuk, tabii zikir yapardık. O esnada Uykuya dalardık, uyurduk. Haydar Baba (k.s.), biz uyurken tesbihle kafamıza vururdu: "Kalkın! Devam edin." Bazen Haydar Baba'nın (k.s.) kendisi de uykuya dalardı. Biz de derdik ki: "Bizi bırakmıyorum uyuyalım hep zikir yapalım diye ama sen de uykuya dalıysun." Haydar Baba (k.s.) demiş ki: "Oğlum! Benim uyumam sizin uyumanız gibi değildir. Bak! Mekke, Medine şu anda elimin içinde." Allah'ın (c.c.) verdiği güçe bak! Dünyayı kalbinden çıkartırsan dünya senin avucunun içinde dönmeye başlar.

Üç tane hücre yapmışlar; bir oda Haydar Baba'nın (k.s.) odası, bir oda Cemil Baba'nın (k.s.) odası, bir oda Abdulkadir Baba'nın (k.s.) odası. Abdulkadir Baba (k.s.) dedi ki: "Biz gece kalkar, teheccüdü kilar yatardık. Ama

Haydar Baba'nın (k.s.) lambası hiç sönmüyor; sabaha kadar yanıyor. Bir gün ben de böyle yapacağım dedim ve hiç yatmadım. Sabah Baba'ya (k.s.) dedim ki: "Baba, bu gece benim lamba da hiç sönmedi; hep ibadet yaptım." Haydar Baba (k.s.) da dedi ki: "Oğlum! Kırk senedir böyle yapıyorum."

İbadet etmeyi huy haline getirmişler. Yolu da yol haline getirmişler. Bizim yaptığım boş şeyler, onlar hep dolu dolu yaşamışlar; şimdi de mükâfatını sürüyorlar. Esasında mantıklı olan şey şudur: Az çalışıyorsun ama çok kazanıyorsun.

Biri diyor ki: "Benim arabam yok." Arabayı ne yapacaksın? Bir arabanın yokluğu insana rahatsızlık veriyor -haklı- ama cennette arabaya bile ihtiyaç yok. Buraklar var; sesle çalışıyor, yüksel diyorsun yükseliyor, nereye istersen oraya bırakıyor. Böyle bir teknoloji dünyada yok.

Dünyada bir şey yok diye üzülmel! Dünyada bir şeyim yok diye üzülüyorsan ahiretteki kaybetmenin üzüntüsünü hesap et! Şöyled oluyor: İsim isim okunuyorlar; Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin... Bunlar cennete çağrıldıklarını zannediyorlar. Cennetin kapısına kadar geliyorlar, cennetin kapısından cenneti görüyorlar. Sonra bir hitap geliyor: "Bunları cehenneme çevirin! Cehenneme götürün." O zaman derler ki: "Ya Rabbi! Mademki cehenneme gidecektik. Bizi direkt cehenneme koysaydın." Allahu Teâlâ buyurur ki: "Bunlar münafıklardır; siz insanların yanında dığınızı düzelttiyordunuz, onlara göre hareket ediyordunuz; ama tenhalarda Bana isyan ediyordunuz. Azabınız artın diye böyle yapıldı."

İnsan, cennette neleri kaybettiğini görse var ya bu dünyada kafayı yer; düşün! Eline belge veriyorlar: "Bu cennetteki köşkünün tapusu, bu cennetteki huri kızlarının nikâh belgeleri, bu senin Burak'ın, bu senin arazin..." Böyle bir torba belgen olur; isme yazılmış, şahsa özel. Cennet, şahsa özeldir; oradaki huri senin için yaratılmış... O huri hem sana âşık hem bakire. Sonra da bir bakıyorsun elinden geri aldılar; cennet de gitti, huri de gitti, köşk de gitti... Kafayı yersin. Adam köşküne bakmak için yüz sene gidecek; köşkün tuğlaları altından, basamakları gümüşten...

Vgy89.. "Yok böyle olmaz. Ağaç kendi kendine bitsin." Böyle de var; kurt, kuş, ayılar... Aklı kesmeyenler için istediğin şekilde var. Sen insansın, nasi-bim yok ne demek. İnsansın, nasibinin olmadığını nereden biliyorsun? Adam diyor ki: "Bana büyü yapmışlar; işlerim ters gidiyor." Bir de tutacaklar büyü yapacaklar. Sen kendi kendine büyü yapıyorsun, kötü telkinlerde bulunuyorsun; yapamam, edemem...

Biri sana dese ki: "Sen, Abdulkadir Geylani (k.s.) olabilir misin?" Peygam-

ber hariç her şey olabilirsin. Abdulkadir Geylani (k.s.) çalışmış, ibadet etmiş, ilim okumuş... Sen de Abdulkadir Geylani (k.s.) gibi olabilirsin; ama önce onun yaptıklarını yapman lazım. Yoksa çeşmenin yanında duruyor; suyun kendisine gelmesini istiyorsun. Su sana gelmez, sen suya gideceksin.

Araştıracaksın, bakacaksın, ne yapabilirim, isimi nasıl büyütübilirim, ticaretimi nasıl büyütübilirim, kapı kapı gezip iş arayacaksın, kapı kapı gezip teklif vereceksin. Bu pazarlamacılar niye aşağıya yatmıyorlar? Pazarlamacılar şunu yapmıyor: "Benim nasibimse zaten gelir" Onlar müşterisiye gidiyor ve müşterinin aklında olmayan mali onun aklına sokuyor.

Bizim aklımızda zikir yapmak yoktu. Allah (c.c.), Cemil Baba'dan (k.s.) razi olsun, dedi ki: "Gel sana bir hediye vereyim."

Birisinin düğünü vardı. İstanbul'dan gittik. Cemil Baba'nın (k.s.) elini öptük. Cemil Baba (rh.a.) ile bir odadayız. Yan tarafta da gençler var; defe bir vuruyorlar, insanın kalbi hopluyor. Biraz def çaldıktan sonra damadı aldılar, def çala çala bulunduğu odaya getirdiler. Damat, Cemil Baba'nın (k.s.) elini öptü, oradaki cemaatle musafaha yaptı. Bizim her şeyimiz çok güzel; düğünlerimiz, cenazemiz, hayatımız, ölümümüz... Sofilik güzel bir şeydir. Herkes sofi olamaz. Sofi olmak bir ayrıcalıktır; Allah'ın (c.c.) sana tanıdığı özel bir lütfutur. Eline defleri alacaksın, görecekler Kadiri düğünü nasıl oluyor.

Ey Allah'ım! Bu bekârlara salih hanımlar ihsan eyle, muttaki hanımlar ihsan eyle, takva sahibi hanımlar ihsan eyle, bunları hiç üzmesinler, huzur versinler, aralarına huzur, bereket ver. Borçlu olan kardeşlerimize ve bizlere hayırlı rızıklar ver, helal rızıklar ver, sıkıntılarını gider, üzüntülerimizi gider, annemizi babamızı affeyle.

Allah'a (c.c.) inanmak için kendine bir şans vermedin mi ki Allah (c.c.), senin inanman için birçok şans verdi, sana birçok delilleri verdi. Birisi, Allah dostuna demiş ki: "Allah nerede?" Allah dostu cevap olarak demiş ki: "Bu kadar âlem var; Allah'ın (c.c.) yarattığı bu kadar mahlukatı görmüyorsun. Bir de kalktıysun, diyorsun ki Allah nerede? Bütün evren sana Allah (c.c.) vardır, diye bağırlıyor. Sen kör gözlerinle yanındakini görmüyorsun. Allah (c.c.) nerede, diye soruyorsun. Hele sen eserleri bir gör bakalım; bu eserler sana Allah'ın (c.c.) varlığını, birligini anlatacaktır.

Görevi yapmadığın zaman başına ne geleceğini biliyorsun. Benim de sorumluluğum var, senin de sorumluluğun var... Alttaki komşu Allah'tan (c.c.) habersizse, üstteki komşun Peygamber'den habersizse... Çok çalışmamız gerekiyor.

Sofilerle Kâbe'deydik. Sofilerden birisi, "Allah" diyor, herkes bize bakıyor.

Dedim ki: "Bunun kalbine birazcık dünya sevgisi damlatmak lazım." Sofiye dedim ki: "Haydi! Hurma almaya gidelim." Ravza'dan çıktıktı, hurma karşısına gidiyoruz. Yolda giderken de konuşuyoruz, "Nasilsın, iyi misin, çocukların nasıl, İstanbul nasıl..." Hurmaları alırken pazarlık yapıyorsun; sofi sakinleşti. Geri döndük, artık sofide ne bağırma kaldı ne de cezbe kaldı. Bir tane adam geldi ve dedi ki: "Sofi sofi! Kalbin durmuş."

Bir tane derviş vardı; kalbi o kadar temizdi ki kalbi, zikrullah'a dayanamıyordu. Biz ona tarikat dersi vermedik. Sadece dergâha geldiklerinde toplu zikre katılıyordu. Zikrullah yaptı mı hemen cezbeye düşüyordu. Sonra buna deli dediler; beş dakikada bir, "Allah" diyor. İşte her kulun halleri farklıdır. Bin tane sofi olsa bininin de seyr-i sülükü aynı değil. Onun mizahi, karakteri, ahlaklı, kalbin temizliği... Başka.

Bir de hepsi aynı sıradı gitmez; yani zikrinine ve ibadetine çalışır, çalışır. O çalıştıkça zanneder ki bir şey olmuyor; "Bana ne derece verdiler ne de rütbe verdiler..." Böyle söyler. Hâlbuki Rabbimin katından kapilar birden açılır. Basamakları kademe kademe çıkar. Farkına varmadan O daha temizlik yapıyor.

Şeyhin bir tanesine sormuşlar: "Üstad! Kalbinizi nasıl temizlediniz?" Şeyh demiş ki: "On sene demircilik yaptım. Beş sene de çamaşırçılık yaptım. Beş sene de bekçilik yaptım. Böylece kalbimi düzelttim." Sofiler demiş ki: "Şeyhim! Biz senin hiç demircilik yaptığını görmedik." Şeyh demiş ki: "Oğlum! Nasıl ki çekicile demire vuruyorlar ya, ben de on sene 'La ilâhe illâllâh'ı kalbime vurdum. Beş sene de çamaşırıcı gibi kalbimi sildim, temizledim. Beş senede kalbim de bekçilik yapıyorum; şeytan tekrar girip beni eski halime çevirmesin diye."

İşte hakkı yoldan sapanların noktası burasıdır; yani sen geldin, nefsi terbiye ettin, şeyh oldun... Ne olursa olsun, kontrolü elden bırakmayacaksın. Kontrolü elden bıraktığın zaman peşinden kiler de gider, sen de gidersin. Nefis, sıfır noktasına gelmiyor. Nefis ne yemek istiyor ne de içmek istiyor... O zaman ölüyor. Belki büyük zatlarda bir farklılık olabilir. Ama diğerlerinde mücadele ölene kadardır.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ٩٩

Kesin olan şey gelinceye kadar rabbine kulluk et. (Hicr Sûresi, 99. ayet)

Bu işin faydası süreklilikte görülür. Devamlı zikir yapsa o devamlılık, onu hem sağlamlaştırır hem de hedefe gitmekte kolaylaştırır. Sabırla, yavaş yavaş

hiç acelemiz yok. "Şu noktaya geldim mi, nefsin şu mertebesini geçtim mi?" Bu tarz vesveseleri boş ver, bunlar hikâyedir. Sen, "La ilâhe illallah" demeye devam et. İbadetine, taatına, kulluğuna devam et. Ama sen zannedersin ki "Kaç senedir buradayım, bende bir şey olmadı." Demek ki senin niyetin bir şey olmak; halbuki bu düşünceni yani nefsin kırmadan bir şey olamazsun.

Adamin birisi, Abdulkadir Baba (k.s.) ile kırka oturmuş. Adam kirk günün sonunda demiş ki: "Baba, ben hiçbir şey görmedim." Ne görecektin? O zaman amaçtan sapiyor, ihlâs zedeleniyor. Görmemen daha iyidir; çünkü görseydin bir daha görebilmek için ibadet yapacaktın; bir keramet görse keramet için yapacaktı... Bunlar için ibadet edenin ibadeti batıldır. Ama Allah'ı görüyormuşçasına ibadet yap. Sen, O'nu görmesen bile O seni görüyor.

İslâm dininin üç rüknu vardır:

- 1- İman
- 2- İslâm
- 3- İhsan

İslâm, bunların üzerine kuruludur. İhsan da tasavvuftur; kalbi temizlemek... Yani o yolda olmak önemli. Sende ki linâncı düzgün, itikat düzgün, amel-i salih düzgün... Yolda bırakmazlar, seni alırlar.

Bir arkadaş tarikat dersi aldığı zaman o kişiyi alır Cemil Baba'ya (k.s.) götürürdüm. O Cemil Baba'yı (k.s.) görüyordu, arkadaş geri dönüyordu, ben kalyordum. Hatta bir kere Elâzığ'a otobüsle gittik; yollar çok sıkıntılı. Cemil Baba (k.s.) dergâhta yoktu; Gaziantep'e gitmiş. Akşama kadar dergâhta durduk, sonra Gaziantep'e gittik. Sofiler, Cemil Baba'yı (k.s.) gördüler; eğer Onu görmek ezelde takdir edilmemişse gördüğü gibi ders alır. O zaman Çalışın! Allah (c.c.) için çalışın!

Karşındaki sana küfür eder, hakaret eder, bağırrı, çağırır; o deli olabilir ama sen deli olmayacaksın. Psikolojini bozmalarına izin vermeyeceksin, karşısındaki adamin ve krizin seni yönetmesine izin vermeyeceksin. Kriz çıkartıp senin moralini bozacak, aklını dağıtan ve hizmetini sekteye uğratacak. Mescitte zikir yapacağız. Üç tane adam geldi, ayakta dikildiler. Anladım ki burayı karıştıracaklar. Gelenlere buyurun, dedim. Adamlar, "Hocam konuşabilir miyiz?" dedi. Ben de, "Tabii ki konuşabiliz. Ama şimdî buradaki insanlar Bağcılar dışından sohbet için geldiler. Sohbeti yapayım, sonra sizinle konuşalım." Adam, "Olur" dedi. Sohbet bittiğinden sonra dedim ki: "Şimdî de zikir yapmamız lazım. Zikirden sonra yine konuşalım." Adam, "Zikre kadar bekleyemeyiz." dedi. Ben de, "O zaman yarın konuşalım." dedim; milletin içerisinde olay çıkarmalarını istemiyorum. Çünkü ahlâksız, kâfir, fasik... Bir adam her role geçer; ama sen

geçemezsin. Adam dedi ki: "Yarın siz burada misiniz?" Ben de, "Buradayım" dedim. Biri bunları aklına gelen yalanlarla doldurmuş. Ertesi gün berberin yanına gittim, baktım adam orada. Daha konuyu açmadan adama dedim ki: "Seni o adam doldurdu değil mi? Bak! O adamın bütün ihtiyaçlarını karşılıyoruz." Adam dedi ki: "Hocam böyle bilmiyordum." Ben de, "Bilmiyordun ama camiye gelip karşıma dikildin. Milletin içerisinde bir şey de söyleyemedim." O adamın da suçu yok; çünkü planı, programı yapan şeytandır.

Adam sana saçma sapan bir soru sorar. Bu soru aslında o adama ait değil; o adamın o kadar kapasitesi yok. Mesela adam diyor ki: "Buhari'de neden böyle?" Adama diyorum ki: "Buhari kim?" Bilmiyor. Hazır soruları ellerine veriyorlar, onlar da gelip soruyor. Bu tuzağa düşmeyeceksin. "Tarikat var mı, şeyh var mı?" Tarikat da yok, şeyh de yok... Sadece Allah'ı (c.c.) zikrediyorum. Bütün dert ve dava ehl-i sünnet akidesini yıkmaktadır. Mesele şeyh, tarikat, zikir, ibadet değil.

Adam özellikle videonun altına yorum yazıyor. Kardeşim! Ateistlerin videosunun altına yazsana. Yapamaz; çünkü derinlerde birbirleriyle bağlantıları var. İçin aslini yani Kuklayı da göreceksin, kuklacıyı da göreceksin.

Bu, İslâm cemaatidir. Ona öyle saldırmış, ona öyle saldırmış ki; çünkü amaç İslâm'ın gücünü zayıflatmak. İnanıyorsan zikrini yaparsın. İnanmıyorsan yapmazsın, inandığını yaparsın. Adam bin sene önceki olayı getiriyor, önüne koyuyor, "Hz. Aişe(r.a.) neden böyle yapmış, Hz. Muaviye (r.a.) neden böyle yapmış?" Şu anda Hz. Aişe (r.a.) mi var, Hz. Muaviye (r.a.) mi var? Sanki günün en önemli meselesi buymuş gibi lanse ediliyor. Tarihte gelmiş geçmiş bir olayı günümüzde tartışmak kadar saçma bir olay olabilir mi? Hz. Muaviye (r.a.) haklı mı, haksız mı? Bunlar bizim derdimizi çözmüyor.

Şu anki derdimiz; gençlerimiz ateist oluyorlar. Bunun üzerine yoğunlaşmamız lazım. Ne yapıp edip bu küfür cereyanını, dinsizlik cereyanını, ahlâksız cereyanını durdurmanız lazım. Adam diyor ki: "Peygamber Efendimiz'in zamanında bu var mıydı?" Sanki Peygamber Efendimiz'in zamanını biliyor. Kurulabilen oyuncaklar var ya, onları kurarsın sonra kendi kendine gider.

Bir kere saygı, sevgi lazım. Sen, İslâm âlimiyle konuşuyorsun. İslâm'ın bir izzeti, şerefi var. Âlimin bir izzeti, şerefi, bir ilmi var. Âlimin şahsına değil, o ilmine saygı gösterilir. Senin ömrün kadar ilim okumuş. Ama bazıları öyle görmüyor; âlimi cahil görüyor, kendisini de âlim görüyor. Bu cahil halinle sistem seni nasıl âlim kıldı? Sizin tahminlerinizin çok ötesinde planlar var; dini bozmak... Yerine İslâm'a benzeyen bir din çıkarmak, hadislerin altını oymak

için planlar yapan özel kuruluşlar var.

İmam Malik (rh.a.), boy abdesti alıyor, iki rekât namaz kiliyor, diz üstü oturuyor, diyor ki: "Hz. Muhammed (s.a.v.) şöyle buyurdu." Böyle hadis rivayet eden bir adamı sen eleştiriyyorsun. Sen daha abdesti almasını bilmiyorsun. Ama mezhep imamlarını, tarikat pirlerini, sahâbîleri geçecek ki dine saldırsın. Çok dikkat edin! Hiç tartışmaya girmeyin! İhtilaflı konulara asla ve kata girmeyin!

Bize ilk önce lazımlı olan, imanın esaslarıdır; Allah'ın (c.c.) varlığı, birliği, zati sıfatları, sübütî sıfatları... Bunları öğreneceksin. Sonra İslâm'ın şartlarıdır. İlim okumaya buradan başlayacaksın.

Adam, Allah'ı (c.c.) tanımıyor ama Allah (c.c.) ile ilgili yorum yapıyor. İslâm'ı tanımıyor ama İslâm ile ilgili yorum yapıyor. Bu yüzden tartışmalara girmiyoruz, ihtilaflı konulara kesinlikle girmiyoruz, İslâmî cemaatleri eleştirmeye kesinlikle girmiyoruz. Biz doğruya ortaya koyacağız. Adamın birisi dese ki: "Şu cemaat söyle yapıyormuş." Yapabilir. Bizim elimizde güç yok ki, onu gidip denetleyelim, değiştirelim. Elimizdeki güç, hakkı söylemektedir. Baktın ki seriata muhalif bir işi var; insanları eleştirmeden, şahsileştirmeden olaylar üzerinden giderek bu olay seriatta yok, diye uyarabilirsın. Mesela bir yere gittin, kadın erkek toplanmış zikir yapıyorlar. Oradaki adamı hiç muhatap bile almayacaksın; çünkü o ajandır ya da başka bir şeydir. İslâmiyet'te kadın erkek oturup zikir yapmak yoktur, diyeceksin. Ondan sonrası o düşününsün. Yolumuz belli, usulümüz belli, şeklimiz belli, şemalımız belli... İnsanlara "La ilâhe illallah" söyletmek. Başka bir şey yok; yani biz siyasi bir kurum değiliz, bir partinin arka bahçesi değiliz, örgüt değiliz.

Birçok cemaat, yurt dışındaki örgütlere, istihbaratlara çalışıyor. O örgütler, istihbaratçılar ellerine bir doküman veriyor ve böyle hareket et, diyor. Cemaatin içindeki adamların zekâ seviyesine bakıyorsun, yöneticilerine bakıyorsun, yaptıkları işe bakıyorsun ve bunun İslâm ile örtüşmediğini anlıyorsun. Görünüşte İslâm'ı bir cemaat ama alttan altta İslâm'ı oyuyor.

Bir yere gittim... Yurdun altı banka. Çok ilgimi çekti. Herhalde bankanın sahibi ayrıdır, yurdun sahibi ayrıdır dedim. Oradaki birisi dedi ki: "Bu banka da yurdun." Bankaya kiraya vermişler, üstte de talebeler okuyor. Aynı teşkilatın başka bir yerine geçtik. Oradakilerle tanıştık, bizi gezdirdiler... Oradaki hocaya dedim ki: "Hocam, benim fazla bir bilgim yok ama bir soru soracağım, çok ilgimi çekti. Sizin filanca yerde kursunuz var. Altı banka, üstü yurttu. Bu helal mi, caiz mi?" Hoca dedi ki: "Helal değil." O zaman neden yapıyorsun? Sen hocasın. Senin engel olman lazımdır. Hoca da kafa sallıyor. Böyle bir insan

yetiştiriyorlar; harama da, helale de kafa sallıyor. Helali de, haramı da tasdik ediyor. Bunun anlamı şudur: İpin ucu başka yerde. O yurtta kalan çocukların da hayır gelmez, o binadan da hayır gelmez, oradan gelen paradan da hayır gelmez... Çünkü çerçeveyin dışına çıkyor. Hem bizim çocuğumuzu alıyor hem paramızı alıyor hem dinimizi alıyor bu da yetmiyor, çocuklarımızı bize karşı kullanıyor.

Bundan dolayı size çok ihtiyacımız var. Her yerde hakkı, hakikati tarafsız bir şekilde, Allah rızası için anlatmanızı istiyoruz. Bizi anlat demiyorum, tarikatı da anlat demiyorum... Allah'ı (c.c.) anlat; bizim ilahımız böyledir, de. Hz. Muhammed'i (s.a.v.) anlat. Bildiğin kadar anlat, bilmediğin noktalarда Allah (c.c.) sana yardım edecek. Allah'ın (c.c.) yardımına güven. Adama diyeceksin ki: "Bizim kitabımız var. Yaptığınız kitaba uymuyor." Ölmüş olan sünneti tekrar ihya edeceksin. Hepimizin görevi ağır. Adam senin şahsında Hz. Muhammed'i (s.a.v.) görecek; Hz. Muhammed (s.a.v.) gibi şefkatli, adaletli olmamı istiyor. Kendimize bakıyoruz Hz. Muhammed (s.a.v.) ile alakamız yok.

Ne medrese gördüm ne de hoca gördüm... Ama şeyhleri, âlimleri, hocaları seviyorum. Hz. Allah (c.c.) mademki seviyorsun, beni böyle yürüttü. Benden daha âlim olan, bilgili olan nice... Yolda döküldü kaldı. Niyetine göre Allah (c.c.) seni yürütür. Bir bekleni içerisinde girmemek gerekiyor; ne maddî bekleni ne de manevî bekleni. Manevî bekleni de ihlâsa zarar verir; "Ben yata'yım da rüya göreyim." Rüya dediğin hikâyedir. Sabah kalktin geçmiş, gitmiş. Rüya vardır ve bazen de kişiye işaretettir, nefsin mertebeleri var... Ama bizim şu anda bunlarla uğraşacak vaktimiz yok.

Adama bir saat rüya anlatacağına, beş tane hadis öğretirsın. "Ameller niyetlere göredir." (Buhari, 1) Bütün kitapların ilk sayfasında bu yazar. Niyetin düzgün olduğu zaman, Allah'ın (c.c.) sana yardımı ve koruması vardır. Çünkü senin niyetin karşısındaki adamdan bir rant elde etmek değil, reklam yapmak değil, tanıtım yapmak değil, zerre kadar bir şey değil. Bütün insanlar seni tanısa, şeyhim dese ne olur, seni gavs yapsalar ne olur, tanımasalar ne olur? Bizim görevimiz herkese Allah (c.c.) rızası için ulaşmak. Tarikat dersi alsun diye değil. Bazı insanlar vardır; ders almaz. Sen ona da ulaşacaksın. Allah'ı (c.c.) anlat. O'nu bildi mi, tanıdı mı işte o zaman O'nu zikreder. Ama ön plana şeyhini çekersen veya tarikatı öne çekersen... Adamın belki zati uyuşmuyor bu sefer İslâm'dan da mahrum kalır, Hz. Muhammed'den de (s.a.v.) mahrum kalır. Allah'ı (c.c.) anlat, Rasulullah'ı (s.a.v.) anlat, büyük İslâm âlimlerini anlat. Allah'ta adama kafa vermiş, düşünecek.

Adamın birisi, Hasan-ı Basri'nin yanına girdi ve: "Ey imam!.. Gök yağmur

vermiyor” dedi. Bunun üzerine Hasan-ı Basri, “O halde Allah’tan af dile, istigfar et.” buyurdu. Sonra bir başkası huzura girdi ve, “Ey imam!.. Eşimin çocuğu olmuyor” dedi. Hasan-ı Basri ona da, “Allah’tan af dile, istigfar et.” buyurdu. Sonra üçüncü bir adam geldi ve, “Ey imam!.. Fakirlikten yana sıkıntım var.” dedi. Hasan-ı Basri ona da, “Allah’tan af dile, istigfar et.” buyurdu. Mecliste tüm bu olup bitenlere şahit olan birisi, “Ey imam! Hayret sana.

Sen bir ihtiyacı için yanına gelen herkese ‘Allah’tan af dile, istigfar et’ mi dersin.” dedi... Bunun üzerine Hasan-ı Basri adama şöyle cevap verdi: “Ey fiilan!.. Sen Allah’ın şu ayetini okumadın mı hiç?”

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبّكُمْ أَنَّهُ كَانَ غَفَارًا ١٠ يُرْسِلُ السَّمَاءَ
عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ١١ وَيُمْدِدُكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلُ لَكُمْ
جَنَّاتٍ وَيَجْعَلُ لَكُمْ أَنَهَارًا ١٢

‘Rabbinizden mağfiret dileyin... Çünkü O çok bağışlayıcıdır... Mağfiret dileyin ki, üzerinize gökten bol bol yağmur indirsin, mallarınızı ve öğüllerinizi çoğaltsın. Size bahçeler ihsan etsin ve sizin için irmaklar akıtsın.’ (Nûh Sûresi, 10-12. ayetler)

Bütün belalar istigfar etmemekten. Estağfurullah dediğin zaman senin rızıkın bol olur, borcunu ödersin, işini gücünü yaparsın... Bir tane “estağfurullah” söylesen bin tane günahın azalır; sen günde yüz tane söylüyorsun, kim yüz bin tane günahının affedilmesi istemez?

“La ilâhe illallah” öyle bir hazinedir ki bir kere söylemeyele adam cennetlik oluyor. Biz çok fazla “La ilâhe illallah” söylüyoruz; çünkü sabit kalsın, insan bir şeyi çok tekrar ederse onu unutmaz. Sen şimdi söyleyorsun “La ilâhe illallah Muhammedur rasulullah” ama sekeratta söyleyebilecek misin? Dünyada bir kere söylediğinde Müslüman oldun. “Kimin son sözü, ‘Allah’tan başka ilah yoktur” (Lâ ilâhe illallah) cümlesi olursa, o kişi cennete girer.” (Ebû Dâvûd, Cenâîz 20; Hâkim, el-Müstâdrek, I, 351) Şimdi adam ölmek üzere onun yanında “La ilâhe illallah” denir. Ama ona sende söyle denmez; çünkü kritik bir andır. O ölümün dehşetinden küfre de düşebilir. Ondan dolayı tebliğcilerin çok dikkatli olmaları gerekiyor. Onun yanında hafif bir şekilde söylenir, o zaman hemen uyanır, o da söyler. Şimdi “La ilâhe illallah” söyleersen son nefeste de söylersin.

Buraya bir tane adam geldi. "Estağfurullah" söylemiş, o söylemiyor. "La ilah illallah" söylemiş, o söylemiyor. Allah'ı (c.c.) zikrediyoruz, yine söylemiyor; çenesini böyle kilitlemiş, hiçbirini söylemedi. Zikir bitti. Adama dedim ki: "Beyefendi! Niçin söylemiyorsun." Adam, "Zikre karşıyım." dedi. Adama dedim ki: "Sen son nefeste nasıl kurtulmayı düşünüyorsun? Bak! İnsanlar bir şeyi unutmamak için ip bağları lardır. İşte bu zikir de sana onu hatırlatır. Zikir çekersin çekersin, sonra o kalbine yerleşir.

Siz şu anda mesela zikir yapıyorsunuz ama ortada bir şey görünmüyorki gözüküyor ama aslında insanda bunun tesiri görünüyor. Zikrullahın insan üzerinde bir tesiri vardır. Virüsü de göremiyorlar ama yatağa düştü mü virüsün nasıl bir şey olduğunu görüyorlar.

Zikrullah da öyledir; yaparsın yaparsın, sonra sende bir şeylerin değiştiği- ni görürsün; eskisi gibi sinirlenmiyorsun, öfkelenmiyorsun, deli gibi bağırap çağırımiyorsun, seni en kızdıracak şeylere bile gülüp geçiyorsun...

Biz güzel ahlakımızla insanlara tebliğ yapacağız. İnsanlar diyecek ki: "Bu ne kadar iyi bir insan ki bana sabretti, demek ki bu adam doğru yoldadır." Zikrullah ilk önce bize tesir edecek, bizden de çevremize tesir edecek. İnsanlar diyecekler ki: "Bu adam yalan söylemez, hırsızlık yapmaz, dara düştüğüm zaman bana yardım eder." İnsanlara dara düştüğü zaman yardım edeceksin, sıkıntılı anlarında yardımcı olacaksın. Mesela bir adama hiç kimse güvenmiyor ama sen ona güvenecksin. Kimse ona bir şeyler vermıyor ama sen vereceksin. Herkes yüz çevirmiş, adam ortada kalmış, sen diyeceksin ki: "Gel kardeşim." O zaman senin anlattıklarının tesiri olur. Kuru kuru adama yapsın diye zikir dersi veriyorsun. Adam senin örgüt olduğunu, yalancı olduğunu düşünmez mi? Ama ona bir çay ikram ettiğin zaman, yemek ikram ettikten sonra konuşma sırasında dersin ki: "La ilah illallah söyleyenleri Allah (c.c.) çok seviyor." Adam der ki: "Allah Allah nasıl oluyor?" Bırak o sana soru sorsun. Sen kapayı aç, kendi kendine girer. Çünkü bizim elimizde öyle güzellikler var ki, ancak kör olanlar onu görmez, nasipsizler ondan faydalananmaz, yoksa güzel kokuyu herkes sever. Mesela adama dersin ki: "Kardeş! Bizim bazı kelimelerimizi melekler alıyorlar, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) götürüyorlar." Adama bir merak uyandırdın. Bu sefer adam der ki: "Allah Allah, nasıl oluyor, gerçek mi?" Bu sefer dersin ki: "Bir kelime söylemem buradan melek onu alır, Medine'ye Hz. Muhammed'e (s.a.v.) götürür, bir de bu kadarla da kalmaz, cevabını da geri getirir." Adam kulak kesilecek, diyeceksin ki: "Allahümme salli alâ seyyidina Muhammed ve alâ âli Muhammed. Melekler bu selamı aldı, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) götürdü, Hz. Muhammed'te (s.a.v.) Allah'a (c.c.) ruhunu

teslim etti, bir daha tekrar benim selamıma karşılık verdi. Bir tane söyledim, Hz. Muhammed (s.a.v.) on kere söyledi, on tane günahım silindi, on tane de derece aldım.” O zaman adam der ki: “En iyisi, bunu yapayım.”

Mesela insanlara gece namazının fazileti anlatılsa herkes gece namazına kalkar. Ama bunları ilk önce kendi nefsimizde yaşamamız gerekiyor. “Fezail-i Amal” adlı kitabı okumaya başlayın. Sonra “Hayat’üs-Sahabe” okuyun.

Bazı insanları ikna edebilirsin, bazılarını edemezsın. İlla ki senin frekan-sına uygun bir insan bulacaksın. Ama bizim amacımız, bizim frekansımızda olan insanlar değil; tüm dünyadır. Tüm dünyanın kapsam alanımızda olması gerekiyor. Bir tane Gambiyalı var; Fransızca ve Gambiyaca biliyor. Ama biz bu dillerin ikisini de bilmiyoruz. Vakfa gidip geliyor; çünkü kapsama alanımızın içerisinde. “La ilahe illallah” diyerek sinyalleri göndereceğiz. İlla sinyaller bir taraftan karşılık bulup gelecektir. Bir dağa bile seslendiğin zaman, dağdan bile ses geliyor. Bu insan kalbinden nasıl ses gelmez ki?

Dün buraya gelenler diyor ki: “Biz tereddütlü geldik.” Hem geldiler hem ders aldılar. İçlerinden biri diyor ki: “Bir daha buraya gelirim.” Cemil Baba (k.s.) gibi bir şey bulmuşsun, gitmez misin? Herkeste akıl vardır. Bir koyun bile otlarken zehirli otla yiyeceği otu ayırt etmek zorundadır; Allahu Teâlâ öyle bir içgüdü ve bilgi vermiş. Biz baktığımızda “bu ot” diyoruz. Ama otun zararlısı da var, fayda vereni var.

Bir yerden çobanın biri bizi ziyarete gelmişti. Ona dedim ki: “Hayvanları fazla yeşillik alanda olatma, çatılarlar.” Adam sorunu bulamıyor ve ne dedi-ğimizi anlamıyor. Adam diyor ki: “İşim şöyle oluyor.” Adama dedim ki: “Be-yefendi! Koyunlara senin nazarın değiyor.” Çoban Kendi nazarının değişğini bilemiyor. Sonra çoban dedi ki: “Bir kere fark ettim. Hayvan böyle gözümün önünde çatlıyordu. Hemen, ‘La havle vela kuvvete illa billah’ dedim, hayvan yerine geldi.”

Ebû Hüreyre (r.a.) güzel bir sahâbîdir. Annesi de müşrik bir kadındı. Ra-sulullah (s.a.v.) hakkında ağza alınmayacak küfürler, hakaretler ediyor. Ebû Hüreyre'nin (r.a.) bir tarafında Rasulullah (s.a.v.), bir tarafta annesi var; çok üzülüyör, feryat ediyor. Peygamber Efendimiz'e gelip ağlıyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: “Ne oldu?” Ebû Hüreyre (r.a.) diyor ki: “Annem, size çok hakaret ediyor, çok uygunsuz kelimeler söylüyor.” Rasulullah (s.a.v.) avuçlarını açıyor ve buyuruyor ki: “Ebû Hüreyre'nin annesine hidayet nasip et diye dua ediyor.” Ebû Hüreyre (r.a.) tekrar eve geliyor. Eve gelince bakıyor ki; evin kapısı kapalı, içерiden de su sesi geliyor. Annesi diyor ki: “Beş dakika dur, üstümü giyineyim öyle gel!” Banyosu bittikten sonra annesi çıkyor ve diyor

ki: "Eşhedu enla ilahे illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve Rasuluhü. Müslüman oldum." Ebû Hüreyre (r.a.) ağlayarak koşa koşa mescide gidiyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "Yine ne oldu?" Ebû Hüreyre (r.a.) diyor ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Ben şahitlik ederim ki siz Allah'ın Rasulüsünüz. Annem sizin duanızın bereketi ile Müslüman oldu. (Müslüm, Fedâîlu's-Sâhâbe, 158)

Bazı şeyleri sen yaparsın, bazı şeyleri şeyhin yapar. Her şeyi mürid yetiştiremeyebilir, her şeyi mürşid de yetiştiremeyebilir. Bu demek oluyor ki: "Bu cenazeyi birlikte kaldıracağız." Sağlam itikadla, Allah'ın izniyle sağlam mürşidine bağlılığı zaman, onun direktifleri doğrultusunda hareket ettiğin zaman Allah'ın izniyle böyle tesbih taneleri gibi bir bir gider.

Hiç derviş olmayan yere git, orada dervişlik yap. Hızır (a.s.) hiç ot olmayan yere oturuyor, kalkıyor orası yemyeşil oluyor. Bunlar, Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) mürididir. Hiç derviş olmayan yere git "Selamünaleyküm" de, bir iki ay içerisinde orada böyle bir cemaat oluşmazsa ben de bir şey bilmiyorum; çünkü elinde cevher var, bunu sarraflar görür. Bizim elimizde "La ilahе illallah" var.

Endonezya'da gece saat bir, iki olmuş. Tanımadığım bir adam bizi karşılaşmaya geldi. Adam, "Bir dakika bekler misiniz?" dedi. Hanımı da diğer kapıda, buradan çıkarız, diye bekliyormuş. Bizi kalacağımız yere götürdüler. Sabah geldiler, dersleri tarif ettik. Arabanın içerisinde karı koca önde oturuyorlar, baktım arabanın içerisinde zikrini çekiyor. Nasibi olanlar gelir. Siz arılar gibi polen taşıyın. Kraliçe bali yapar.

Herkesin görevi var; işçi arı o kadar çalışıyor ama liderlik konusunda bir işe yaramıyor. Üremeyi kraliçe arı yapıyor. Esasında bütün arılar eşittir; petege özünü koyarken birisine fazla koyuyorlar, petekten çıkarken ana kraliçe iri çıkıyor, bu sefer kraliçe oluyor. Aynı anda iki tane de kraliçe olabiliyor veya daha sonra bir tane daha kraliçe çıkabiliyor buna da "oğul verdi" diyorlar. O uğul veren kraliçe, kendine ait olanları alıp başka bir yerde petek kuruyor. Çok ilginçtir ki, canlarını veriyorlar ama kraliçelerini vermeyorlar.

Kâinat hep birlik üzerine kurulmuştur. Yeryüzündeki bütün Müslümanlar, bir halifenin etrafında birleşse küfrün çökmesi dünyada bir saniyedir. Halife diyecek ki: "Sınırları kaldırın! Sendeki petrolü buna ver! Sendeki doğal gazı da buna ver! Sendeki iş gücünü buna ver!" Bir sene sürmez, bütün Müslümanlar ayağa kalkar. Ama bunu sen biliyorsun da, onlar da bunu çok biliyorlar. Fakat baş böyle gidince ayakların bir hükmü kalmıyor. Başındaki kişinin de ilimle, irfanla, ahlâkla, maneviyatla dolu olması gerekiyor. Müslümanlar

bir araya gelip bir liderin etrafında toplandıklarında başarıları katlamalı gitmiyor. Bir araya gelip bu kadar zikir yapabiliyoruz ama tek başımıza ne sen bu kadar zikir yapabilirsin ne de ben yapabilirim. Yapsan da bu kadar feyizli olmaz.

Kimsenin kalbini kırmadan, dökmenden tebliği yapmak gerek... Çünkü bizim elimizdeki cevher her tarafta geçerlidir. Ne ile karşılaşacağımızı bilmeden gidiyoruz. Perşembe günü gideceğiz. Dönüşte on altı saat havaalanında bekleme ihtiyamız var. Buradan Mısır'a gidiş üç saat, Mısır'dan da Kamerun'a gideceğiz. Tevekkeltü allallah!

Hiç korkmayın!.. İnsan bağlı olduğu yeri bilirse, tanırsa, bilgi sahibi olursa kendinden emin olur. Bizim saklayacak, gizleyecek bir şeyimiz yok; Haydar Baba (k.s.) ortada, Cemil Baba (k.s.) ortada, bütün silsile ortada. Şöyledememişler: "Şu şeyhi de saklayalım da şunun şöyle bir açığı var." Böyle bir şey yok. Direkt Abdulkadir Geylani (k.s.)!

Bağdat'a gittik. Yanımızda Arapça, Türkçe, İngilizce ders kâğıdını da götürmüştük. Gavsu Geylani'nın türbesini ziyaret ettik. Baktım, orada silsile yazıyor; bizimkiyle aynısı. Mar'uf Kerhî'nin türbesine gidiyoruz ama ne ile karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Bir de baktım, orada başka yazıyor, burada başka yazıyor. Bizim tarikat dürüstlük üzerine kurulmuş. Bir de bekleneni içerişine girmeden hareket etmek gerekiyor. Bu Allah dostları hep böyle hizmet yapmış. Dememişler ki: "Bu sorunu çözeyim de buradan bana bir şey gelsin." Böyle bir olay yok. Hep hizmet ve ilim veren olmuşlar, hep ikram etmişler, hep hizmet etmişler.

Bazı varlıkların varlığı olsa da olur, olmasa da olur. Ama bazı varlıkların varlığı gereklidir; buna vâcibü'l-vücûd diyorlar. Vâcibü'l-vücûd olan sadece Allah'tır; çünkü bütün bu kâinat Allah'ın (c.c.) varlığını gerektirir. Hiçbir akıl sahibi çıpık da bu kendi kendine oldu diyemez. Diyenler de yüzde bir milyon yalan söylüyorlar. Nasıl kendi kendine olur, bir formül kendi kendine nasıl olur? " $f=m*a$ " Kendi kendine oldu. Hangi formül kendi kendine olur? Suyun kaldırma kuvveti mi, ateşin yakması mı, ışığın hızı mı... Kendi kendine olmuyor. Kendi kendine değilse bir yaratıcı gereklidir. Niye üç tane, beş tane değil? Çünkü düzen bir tane olduğunu gösteriyor. Bütün olaylar sistematik olarak bir kalemden çıkmış gibi hareket ediyor. Yani evrende zıtlık yok; mesela su kaldırıyorsa dünyanın her tarafında suyun kaldırma kuvveti var... Burada başka ilah, öbür tarafta başka bir ilah yok. Yedi kat göklere de çıksan başıboş düzensiz bir şey yok; fezada da bir sistem var. Maddenin içerisine giriyorsun; atomun içine giriyorsun, çekirdeğinin içine giriyorsun, orada da bir sistem

var. Bu düzeni buraya kim koydu? Atom en ufak parçacıklardan bahsediyoruz. Demek ki ilah bir tanedir. İki tane olsa fesada giderdi.

Bak buraya geldiğin zaman bakıyorsun burada bir tane şey var, bir tane tarikat var; çünkü hepsi "La ilâhe illâllâh"ı söylüyor. Bazen başka tarikatlar- dan gelenler oluyor, onlar da hemen ortaya çıkıyor.

Evrende tek bir ilah olduğu için tek bir kanun vardır. Tek bir kanun olduğu için her yerde aynıdır. Ondan dolayı bir düzen, sistem var. Gökyüzünde gezegenler hem kendi etrafında döner hem de bağlı olduğu bir merkez etrafında döner fakat zerre kadar çizgisinden sapmaz veya gelip dünyaya çarpmaya- cak; o sistem olduğu için çarpmıyor. O gezegen nereden biliyor? "Burada dünyaya var, ben bu dünyaya çarparsam burada yaşayanlar ölürlü." Ama o gezegeni yaratan biliyor, burada insanların olduğunu." Senin varlığını inek bilmiyor, seni bilerek süt vermiyor. Tavuk bilerek sana yumurta vermiyor. Elma ağacı bilerek sana elma vermiyor; burada biri var, buna elma vereyim vitamin alşın, hücreleri gelişsin demiyor. Ama o elma ağacını yaratan diyor ki: "Elma ağacında vitamin yaratıyorum, bu İnsana gitsin, beni inkâr edecek, fakat yine ben buna vereyim." Affedersiniz bize küfreden bir bebek olsa biz onu bebekken boğarız. Ama Hz. Allah (c.c.) böyle değil; firavuna bile rızık veriyor. Allahu Teâlâ'nın bir sistemi var; çünkü Allah (c.c.) âlimdir.

Çocuğa okulda fen bilimlerini boş öğretiyorlar. Sadece Allah'sız bir dünya öğretiyorlar. Halbuki bu kanunu öğretirken deseler ki: "Bak! bu kanunu Allah (c.c.) koydu. Allah'ın (c.c.) kanununa göre böyledir." Osmanlı, matematik kitabını okutuyor, kitapta yazıyor ki: "Bismillâhirrahmanirrahîm." Ondan sonra diğer işlemler geliyor. Anatomi öğretiyor; iç organlarını, dış organlarını öğretiyor. Allah (c.c.) böyle yarattı; kudret sahibidir diyorlar.

Allah (c.c.) senin içine bir sistem dösemiş. O bağırsaklıarda hayat var. O bağırsaklılarının içerisinde binlerce canlı yaşıyor. Hücreler dokuları oluşturur, dokular organları oluşturur, organlar sistemi oluşturur, sistemler organizmayı oluşturur. Normalde iki insan bir araya gelemez; babası oğluyla bir araya gelip anlaşamaz, karı koca bir araya gelip anlaşamaz. Bu hücreler nasıl bir araya geldi de anlaştılar? Allah (c.c.) emir veriyor; sen göz hücresi olacaksın, sen kemik dokusu olacaksın, yani siz bir bütün birleşip insan olacaksınız. Sonra o adam diyor ki: "Allah (c.c.) var mı?" Lafa bak! Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyorsun? Her şeyi yapmakta ve söylemekte serbestsin. Ama sana onun öyle olmadığını öğretirler; öleceksin, melekler gelip soracaklar ki: "Rabbim kim, peygamberin kim, dinin nedir?" Böyle öğrenmezsen başka öğrenme türü daha var: O bir ömür boyu Allah (c.c.) yok diyen adamlı kabre koyacaklar,

sonra iki tane melek gelip bu kabirde yatan adamı oturtacaklar ve soracaklar ki: "Rabbim kim?"

Allah (c.c.) yok diyenler hiçbir şey diyemez. Sonra bu adamın başına bir topuz vururlar, yerin yedi kat dibine geçer. Sonra bu süreç devam eder; cehennem boyutu ve kabir boyutu var. Allah'ı (c.c.) inkâr ettiğinden dolayı ebedî cayır cayır cehennemde yanar.

Peygamberler gelmiş, bazlarına kitap verilmiş ve insanlığa peygamber aracılığı ile din gelmiş. Sonra çıkışına rağmen diyor ki: "Allah (c.c.) yoktur" Adam her suçu yapmakta serbest ama iki dakika sonra polisler kapısını çalar ve derler ki: "Sen böyle bir suç işlemişsin." Adam, "Ben yapmadım." der. Polisler, onu yaka paça tutuklar "Onu mahkeme anlatırsın." der. O suçlu hâkimin karşısına çıkmakla tek tek suçunu anlatır.

Allahu Teâlâ kiyamet günü bütün peygamberleri çağıracak ve buyuracak ki: "Sana verdiğim dini tebliğ yaptın mı?" Her Peygamber "Bana gelen bütün ayetleri insanlara açıkladım." buyuracak. Allahu Teâlâ bu sefer kâfirleri çağıracak ve buyuracak ki: "Peygamber anlattığını söylüyor. Siz niye iman etmediiniz?" O kâfirler niye iman etmediklerinin cevabını verirler; "Bir arkadaşım böyle dedi diye ona inandım." Ama Peygamberin de böyle diyordu, "Bana böyle söyledi"ler. Sana, Kur'an gönderdim ki sapıtmayasin, seni aldatmasınlar, yanlışla düşmeyesin diye. Adam der ki: "Kitabı bilmiyordum." Sen fizik, kimya, roman kitaplarını okudun, bütün filmleri seyrettin, şeytanla dans ettin ama benim gönderdiğim kitabı okumadın. Onlar kör olarak haşrolunacaklar.

وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نَقِيَضٌ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ
٣٦

Kim, Rahmân'ın Zikri'ni görmezlikten gelirse biz onun başına bir şeytan sararız. Artık o, onun ayrılmaz dostudur. (Zuhurf Sûresi, 36. ayet)

وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكاً وَنَحْشُرُهُ
 يَوْمَ الْقِيمَةِ أَعْمَى ١٢٤ قَالَ رَبُّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى
 وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ١٢٥ قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْنَا أَيَّاتِنَا فَنَسِيَتَهَا
 ١٢٦ وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنسَى

Kim de beni anmaktan yüz çevirirse mutlaka sıkıntılı bir hayatı olacaktır ve onu kıyamet günü kör olarak haşrederiz. O der ki: "Ey Rabbim! Beni niçin kör olarak haşrettin? Hâlbuki daha önce gören biriydim." Allah buyurur: "İşte böyle! Sana âyetlerimiz geldiğinde onları unutmustun, bugün de aynı şekilde sen unutuluyorsun!" (Tâhâ Sûresi, 124-126. ayetler)

Adana'dayken yanına bir tane matematik profesörü geldi. Profesöre, "Beyefendi buyurun." dedim. Profesör, "Hocam artı sonsuza gitti, eksı sonsuza gitti. Bu sonsuza gidenler bir noktada birleşir. O zaman cennet de cehennem de birleşir" Mantığa bak! Sanki adam peygamber, vahiy söylüyor. Profesöre dedim ki: "Beyefendi! Size bir soru sorabilir miyim? Bir adam bir adamı öldürdü. Öldürülen adam suçsuz olduğu için Allah (c.c.) onu cennete koydu. O katil senin demene göre o da cennete gitti. O zaman o öldürülen demez mi ki: "Ya Rabbi!"

Bu hem beni öldürdü hem de cennete geldi. Senin adaletin nerede?" Adamin kafası allak bullak oldu, bütün felsefesi çöktü. Sonra profesör, "Bu nasıl, bu nasıl?" diye sormaya başladı. Saat on iki oldu; profesörü neredesin diye evden arıyorlar. Profesör, "Durun! Çok önemli işim var. Şu anda gelemem."

İnsana en azap veren şey fikirdir; kafasındaki fikirlerin oturmamasıdır. Kafa, beyin, akıl, kalp, ruh, canlı-cansız her şey Allah'ın (c.c.) varlığına şahitlik yapar. Bunun tersi olan adam bunalımdadır; beyin olarak, kalp olarak, ruh olarak, sosyal hayat olarak, ekonomik hayat olarak, aile hayatı olarak... Bunalımdadır; çünkü o vücuda ait olmayan bir parça var.

Vücutun, o parçaya karşı bir tepki gösteriyor; mesela sen vücutuna bir metal batırıp yaşantına devam edemezsin. Çünkü vücut onu kabul etmez; vücutuna ait bir şey değil, ona reaksiyon gösterir, tepki gösterir. Aynı bunun gibi de yani fitrata uymayan fikirler, insana azap verir; bunalıma gitmelerinin intihara, sıkıntıya düşmenin ve depresyonun sebebi... Hep bundan kaynaklanıyor.

Müslüman'ın bir kişiliği olur. Ama adamın bir tane kişiliği yok; çünkü kafasına farklı farklı fikirler girmış. Allah'ın (c.c.) dinine uyanlar fitridir, doğaldır, insana huzur verir, mutluluk verir; Allah'ın (c.c.) dinine uymayan şeyler yapaydır, sunidir, güzel bile görürse az bir zaman sonra insanı iflasa sürükler. Mesela içki fitrata aykırıdır, sigara fitrata aykırıdır, tütün fitrata aykırıdır.

Sigara içmek keyif veriyormuş. Bütün ömrün boyunca sigara içsen her dakika keyif alsan o kolumnun kesilmesi kadar olur mu? Allahu Teâlâ, adamı orantılı yaratmış; kafa, iki kol, iki ayak... Var. Sigarayı içti. Sonra adamın kolumnu kesiyorlar. Bu adamı kolsuz düşünün; o kolla yapacağı şeylerin artık yapamaz. Fitri olmayan şeyler, insanı bu hale getirir.

Hocam, Müslümanım deyip eşcinselliği savunanlar var. Hormonun değişliğini söylüyorlar.

Ben buna ziddim.

Çocuk dünyaya geldi; küçük bebek halindeyken erkek çocuk, kız çocuk olduğu pek fark edilmıyor; yüzleri de birbirine benzeyen, sesi de benziyor... Ama böbrek üstü bezler çalışmaya başladığında erkeklerde salgılanan erkek hormonu ile o kendi hürriyetine kavuşuyor, bayanlarda bayan gibi hareket etmeye başlıyor. O hormonların etkisiyle erkeklerde sakallar çıkmaya başlıyor, sesi kalınlaşıyor, omuzları genişliyor vb... Bayanlarda da bayana göre sesi inceliyor, çocuk doğurmaya yönelik faaliyetler baş gösteriyor. Ama bazı etkenlerden dolayı bazı insanlarda özel durumlar olabiliyor. Ama bunlar bir elin parmakları kadardır. Bunların savundukları, gündeme getirdikleri bir hadise kadar değildir. Bu bir tercihtir; mesela bir adam içki içmeyi tercih ediyorsa, o alkolik olan adam buna bir delil arayacak, kendini kendini savunacak. Bunlar hastaliktır; yanlış yönelim, yanlış tercihler... Bunların altında yatan başka sebepler var.

Bu, Yahudilerin planıdır. Aslında şöyle söylemeleri lazımlı: "Biz, yiyeceklerinize, eğitiminize... Öyle bir müdaħale yapıyoruz ki, sizi bu hale getiriyoruz." Bazi gıdalarla, bazı takviyelerle... Sapmaya uğratıyorlar. Yoksa Allahu Teâlâ'nın yaratmış olduğu sisteme böyle bir olay yok; erkeğin erkek olarak yaratmış, bayanı bayan olarak yaratmış. Mesela herkesin iki gözü vardır ama bir adam anneden kör olarak dünyaya gelebilir. O doğuştan gelen olay farklıdır. O doğuştan gelen olayda da tedavi olacak. Tedavi olmasında bir sıkıntı yok ama bu tip cinsel sapmalar genellikle yönlendirmeye ile başlıyor; aile bile-rek veya bilmeyerek yanlış yönlendirmeler, yanlış eğitim, yanlış propaganda insanları belli noktalara taşıyor. Mesela erkek çocukların babasını rol model alır, kız çocukların annesini rol model alır. Ama erkek çocuğunu diyelim ki anne

baba bilmeden kız çocuk gibi yetiştiriyor, kız çocuğunu erkek çocuk gibi yetiştiriyor; yani ona erkek kıyafetleri giydiriyor, saçını ona göre yapıyor... Bunu bilmeden veya bilerek de yapıyorlar. Yanlış yönlendirmeyle o çocuk yanlış büyüyor. Biyolojik olarak bir sıkıntı yok, hormonlarda bir sıkıntı yok. Sigara gibi düşün; mesela sigarayı içmek biyolojik bir ihtiyaç değildir. Hiçbir haram biyolojik bir ihtiyaç değildir. Bir erkeğin bir bayanla birlikte olması ihtiyaçtır. Ama Allahu Teâlâ, insanların bu ihtiyacını gidermesi için nikâh yapmış, evlilik müessesesini kurmuş. Mesela çalışmak, para kazanmak ihtiyaçtır. Ticareti helal kılmış ama karşıtı olan faizi haram kılmış. Burada da annenin babanın çok bilinçli olması gerekiyor, toplumun çok bilinçli olması gerekiyor, yönendirmelerin yanlış yapılmaması gerekiyor; erkeğe erkek gibi davranışması, kız çocuklarına kız çocuğu gibi davranışması gerekiyor.

İslâmiyet, bu işlere yedi yaşında başlatıyor; mesela yedi yaşında erkek çocuk kız kardeşiyle dahi aynı yataktaki yatmıyor, yatakları ayıriyor. Ondan sonra edebi öğretiyor, ahlâkı öğretiyor, terbiyeyi öğretiyor. Mesela çocuk üç vakit de annesinin babasının yanına kapıyı çalmadan, izin almadan gidemiyor; sabah namazı vaktinde babasının annesinin yanına gidecek, izin almak zorunda veya başkası izin almak zorundadır, öğlen vakti yani insanların istirahat vakitlerinde, akşam vakti istirahat vakitlerinde izin almadan gidemiyor. Kısacası toplumu bozmak istiyorlar.

Padişaha, bir adam hakkında o kadar fazla şikâyet gitmiş ki, padişah demiş ki: "Onu yakalayıp buraya getirin!" Askerler, adamın ayaklarına bir zincir, ellerine bir zincir, boynuna bir zincir böyle sürükleye sürükleye padişaha götürmüşler. Tam padişahın sarayına giderken yolda ihtiyar bir kadınla karşılaşıyor. İhtiyar kadın diyor ki: "Oğlum sakın korkma! Padişah da senin gibi bir insan, yalnız padişah sana bir şey söylemeden sen söyleme!" Askerler onu alıyorlar, içeriye giriyorlar. Vezir diyor ki: "Sen şunu yaptın, şunu yaptın, şunu yaptın..." Bizimki susuyor. Padişah diyor ki: "Oğlum! Cevap versene. Hakkında bu kadar iddia var. Adam diyor ki: "Efendim! Bu soruya cevap verilmez. Eğer yapmadım desem iki yüz kişiyi yalancı çıkartacağım. Yaptım desem kendimi yalancı çıkartacağım." Vezir yine bir şeyler söyleken padişah diyor ki: "Sus! Bu adamı serbest bırakın."

Cüneydi Bağdâdî'nin (k.s.) müridlerini şikâyet etmişler, hepsine idam kararı çıkmış; hepsini asacaklar. Sofiler böyle bir arada toplanmışlar. Cellat gelmiş, içlerinden biriyle başlayacak, öbür taraftaki sofi koşa koşa gelmiş ve demiş ki: "Dur dur! Bir dakika" Cellat demiş ki: "Ne oluyor?" Sofi, "Kardeşimi asma! İlk önce beni as." Cellat, "Benim için fark etmez. Nasilsa hepini-

zi asacağım.” demiş. Cellat, tam o sofisi asacakken öbür taraftaki sofi koşa koşa gelmiş ve demiş ki: “Yapma yapma! Beni as.” Cellat, “Neden böyle yapıyorsunuz?” demiş. Sofi demiş ki: “Çünkü bu karar yanlıştır. Belki bir saniye içerisinde hüküm değişir, o yaşar.” Cellat bir dilekçe yazıyor: “Bu adamlar da Müslüman değilse yeryüzünde Müslüman yok.” diyor. Mahkeme, kararları bir daha inceliyor; hepsine berat vermiş. Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) hem âlim hem de şeyhmiş.

Sofiler ayrı kiyafet, âlimler ayrı kiyafet giyermiş. Âlim, mahkeme yapacağı zaman sofilik kiyafetini çıkarıyor, âlim kiyafetini giyip mahkemeyi yapıyor, ondan sonra derviş kiyafeti giyiyor. Dervişler o zaman yünden yapılan, kaba, insana rahat vermeyen elbiseler giyerlermiş. Dünyayı tamamen züht yapmışlar, terk etmişler, dünya ile ilişkilerini kesmişler.

Cüneyd-i Bağdâdî'nin (k.s.) babası çok zenginmiş. Sırı Sakatî de (k.s.), Cüneyd-i Bağdâdî'nin (k.s.) hem dayısı hem de şeyhiymiş. Sırı Sakatî (k.s.) çok fakirmiş; kimseden de hediye kabul etmiyor... Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) daha çocukken babası, dayısına götürsün diye zekât veriyor. Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) dayısına geliyor ve buyuruyor ki: “Adaleti ile babama zekât vermeye emreden Allah (c.c.), rahmetiyle de bunu size helal kıldı. Dayıçığım bunu alır mısın?” Sırı Sakatî (k.s.) cevabı görünce, “Bundan önce seni aldım.” buyuruyor.

Sırı Sakatî (k.s.), Cüneyd-i Bağdâdî'yi (k.s.) yetiştirmeye ve ona buyuruyor ki: “Yarın camide sohbeti sen yapacaksın.” Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) buyuruyor ki: “Dayı ben yapamam.” Geceleyin rüyasında Rasulullah'ı (s.a.v.) görüyor. Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: “Sohbeti sen yapacaksın.” Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) koşa koşa sabahın köründe dayısının kapısını çalıyor ve buyuruyor ki: “Dayı” Sırı Sakatî (k.s.) buyuruyor ki: “Rasulullah'ı (s.a.v.) görüp de mi geldin?” Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) ilk sohbetine çıkıyor. Sohbeti bittikten sonra bir tane genç kalkıyor; siması bembeğiz, sakalları simsiyah, çok yakışıklı, boylu poslu bir delikanlı, üzerine de böyle beyaz entari var. Genç diyor ki: “Ya Şeyh! “Mü'minin ferasetinden korkun” (Tirmizi, Tefsirü'l-Kur'an, 16, Suyûti, el-Câmi'u's-Sağîr, 1, 24) hadisinin manası nedir?” Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) buyuruyor ki: “Bunun manası Hristiyan kuşağıını çözmendir.” Genç, “La ilâhe illallah Muhammeden Rasulullah” Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) ferasetiyle onun Hristiyan olduğunu anlıyor ve bir hareketiyle hadis-i şerifi açıklıyor.

Sırı Sakatî (k.s.), Cüneyd-i Bağdâdî'yi (k.s.) Kâbe'ye âlimlerin arasına götürüyor. Kâbe'de büyük âlimler toplanmışlar, şükür hakkında konuşuyorlar. Âlimler buyuruyor ki: “Cüneyd sen de bir şey söyle.” Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.)

buyuruyor ki: "Şükür, Allah'ın (c.c.) verdiği nimeti Allah'a (c.c.) isyanda kullanmamandır." Bütün âlimler, onun verdiği cevap karşısında şokta.

Cüneyd-i Bağdâdî'nin türbesinin oradaki türbedârı anlatmıştı: "Kadının birisinin çocuğu olmuyordu. Cüneyd-i Bağdâdî'nin (k.s.) türbesine gelip dua ediyordu. Kadın, o gece rüyasında Cüneyd-i Bağdâdî'yi görüyor. Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.) kadının başını sıvazlıyor. Kadın, "Sen kimsin?" diyor. Cüneyd-i Bağdâdî (k.s.), "Cüneyd-i Bağdâdî'yim" buyuruyor. Ve kadın ikiz kız dünyaya getiriyor.

İmam-ı Azam'ın (rh.a.) babası, Hz. Ali'ye (r.a.) hediye götürüyor, İmam-ı Azam (rh.a.) için de dua istiyor. İmam-ı Azam Ebu Hanife (rh.a.) çok zeki, çok takvalı, çok akıllı... Hz. Ali'nin (r.a.) duasının bereketiyle İmam-ı Azam (rh.a.) oluyor.

İmam-ı Azam'ın (rh.a.) babası çok zenginmiş. İmam-ı Azam (rh.a.) hem ilimle hem de ticaretle uğraşıyor. İmam-ı Azam (rh.a.) devletin verdiklerine de tenezzül etmiyor... Hatta talebelerin masraflarını da kendisi karşılıyor.

İmam-ı Azam'ın (rh.a.) hocası var; Hammâd. Hocasının yanında okuyor, okuyor, sonra diyor ki: "Her şeyi bitirdim. Artık hocanın yanında kalmaya gerek yok." O zamanda camilerde hocalar ders halkasını kuruyor. Talebe olmak isteyenler hocaya talebe olup yetişiyorlar.

İmam-ı Azam (rh.a.) hocasını bırakıp kendisine bir ders halkası açıyor. Bir müddet sonra yaptığınn yanlış olduğunu anlıyor, geri dönüyor. Hocası İmam-ı Azam'ın (rh.a.) geldiğini görünce çok seviniyor. Hocası onu yanına oturtuyor ve buyuruyor ki: "Bundan sonra dersleri sen vereceksin."

Zaman geçtikçe İmam-ı Azam'ın (rh.a.) talebeleri oluyor. Talebelerinden olan Ebu Yusuf (rh.a.) da buyuruyor ki: "Her şeyi bitirdim. Artık hocamın meclisine niye gideyim?" Kendisine bir tane ders halkası açıyor. Mütchehid hoca olarak piyasaya çıktı mı sana sorular da gelecek ve sen de çözceksin. İmam-ı Azam (rh.a.) bir tane talebesine diyor ki: "Hocaya şunu sor: Bir adam, bir tane terziye kumaş verdi. Terzi daha sonra niyeti bozdu ve kumaşa el koydu. Elbiseyi de yapmıştır. Daha sonra da pişman oldu, adama elbiseyi geri verdi. Şimdi adam bu terziye ücret ödemesi gereklidir mi?" Talebe gelip Ebu Yusuf'a (rh.a.) soruyor. Ebu Yusuf (rh.a.) buyuruyor ki: "Ödeyecek." Soruya soran diyor ki: "Hayır." Ebu Yusuf (rh.a.), "O zaman ödemeyecek." diyor. Soruya soran yine diyor ki: "Hayır." Ebu Yusuf (rh.a.) bu sorunun İmam-ı Azam'dan (rh.a.) geldiğini anlıyor. Tası tarağı toplayıp geri İmam-ı Azam'ın yanına dönüyor. İmam-ı Azam (rh.a.) buyuruyor ki: "Gel evladım! Aynısını ben de yaptım." Ebu Yusuf (rh.a.) diyor ki: "Hocam sorunun cevabı nedir?" İmam-ı Azam (rh.a.)

buyuruyor ki: "Eğer terzi elbiseyi dikmeden önce hırsızlık yapmaya niyet etmişse para ödemesine gerek yok; eğer elbiseyi adam için dikmiş sonradan çalmaya karar vermişse o zaman ödemesi gerekir."

İمام-ı Azam'a (rh.a.) üç tane adam gelip diyorlar ki: "Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: 'Fatiha'yı okumayanın namazı yoktur.' (Buhârî, Ebvâbu's-Salât, 14) Ama sen cemaatle namaz kılarken Fatiha okutmuyorsun." İمام-ı Azam (rh.a.) buyuruyor ki: "Ben tek kişi siz üç kişi, böyle olmaz. Sizin içinizden bir tane vekil seçin, ben onunla konuşayım." Adamlar, "Olur. Bu adam vekilimizdir" diyor. İمام-ı Azam (rh.a.), "Bu adamı susturursam sizi de susturmuş olur muyum?" Adamlar, "Evet" diyor. İمام-ı Azam (rh.a.), "Bu adamın söylediklerini kabul ediyor musunuz?" buyuruyor. Adamlar, "Evet" diyor. Adam sordukları sorular karşısında hiç beklenmedik cevaplar alıyor ve İمام-ı Azam (rh.a.) işte "Sorunuzun cevabı bu." dedi. Adamlar ummadıkları şekilde mağlup oluyor.

İمام-ı Azam'ın (rh.a.) türbesi Bağdat'tadır. Bazı Şia'nın da imamları var. Onların da Küfe'de, sağda solda türbeleri var. Bir Şia imamlarının türbelerine gidiyorsun, bir de İمام-ı Azam'ın (rh.a.) türbesine gidiyorsun. Mübarek ve fatiñan sonra da ciddiyetini koruyor; saçma sapan bidat falan yok. Öyle bir sistem kurmuş ki elhamdülillah. Diğerlerinin türbesine gidiyorsun, sapıtmışlar adeta tayıyorlar.

İمام Ebu Yusuf (rh.a.) çok fakirmiş ve yetimmiş. İمام Ebu Yusuf (rh.a.) derslere geliyor. İمام-ı Azam'ın (rh.a.) içi sizliyor, ona maddî destek sağlıyor. Bakıyor ki İمام Ebu Yusuf (rh.a.) çok zeki, onu okutuyor. Bir gün ders hal-kasındayken Ebu Yusuf'un (rh.a.) annesi geliyor. Annesi diyor ki: "Ey İمام! Hiç Allah'tan (c.c.) korkmuyor musun? Şu ellerimin haline bak. Sen çocuğu almışsin, burada ilim okutuyorsun." Ebu Yusuf'un (rh.a.) annesi çamaşır yıka-yıp geçimini sağlıyor. İمام-ı Azam (rh.a.) buyuruyor ki: "Ebu Yusuf'a (rh.a.) felluce tatlısı yemeyi öğretiyorum." -Felluce tatlısı ancak sarayda yapılıyor.-

Daha sonra Ebu Yusuf (rh.a.), Halife Harun Reşid zamanında Bağdat'a kadi oluyor. Harun Reşid, Ebu Yusuf'a (rh.a.) diyor ki: "Bu akşam bize gel. Tatlı ya-pacaklar, sen de yersin." Akşam, Ebu Yusuf (rh.a.) harun reşid'in evine gidiyor. Ebu Yusuf (rh.a.) tatlıyı yerken gülmeye başlıyor. Harun Reşid soruyor: "Niçin güldün?" Ebu Yusuf (rh.a.), buyuruyor ki: "Allah (c.c.), Ebu Hanife'ye (rh.a.) rahmet etsin. O anneme demişti ki: 'Ben ona tatlı yemesini öğretiyorum.'"

Bundan sonra kolaylık gelecek diye bekleme. Bundan sonra hep zorluk gelecek. Gittikçe daha kötü olacak; çünkü sağlığın, hafızan, gücün gidiyor. Ama şimdî tam İslâm'a hizmet etme devrelerindesiniz. Bir gecede üç yerde zikir

yapardım; bu mahallede yapardım, öbür mahallede yapardım ve hatta öteki mahallede de yapardım. Devamlı koştururdum. Şimdi vakfa geliyorum, oturuyorum, çayım, yemeğim geliyor, misafir geliyor. Akşam olunca çok yorulduğumun farkına varıyorum. Kendi kendime diyorum ki: "Neden yoruldum?" Artık bitti. Bunlar da iyi günlerim. Allah (c.c.) ömür verirse yetmiş-seksen yaşında belki de görüp gideceksin.

Osman Siraceddin (k.s.) diye yüz yaşında bir evliya vardı; hem hekim hem evliyiydi. Buralarda bir yerdeydi. Onu ziyarete gittim. Talebeleri gelmişti. Kendisi yüz yaşında, talebeleri de yetmiş-seksen yaşında vardı. Beraber oturmış, eski günlerini yâd ediyorlar; şeyh diyor ki: "Şu sûreyi oku." Sofi, sûreyi okuyor.

Bizdeki her şey, Haydar Baba (k.s.) devrinde de, Cemil Baba (k.s.) devrinde de böyledi. Bütün silsiledeki zatlar medrese okumuş, ilim sahibi olmuşlar hem de tarikat icazeti almışlar; böyle olanlara "Zülcenaheyn" deniyor. Bütün kitaplar Seyda Molla Bahri'nin (k.s.) ezberindeydi; belki yüz tane, belki daha fazla kitap ezberindeydi. Böyle olmasına rağmen ders verirken, sohbet ve rirken kitabı açar, kitaptan okurdu. Seyda Molla Bahri'yi de (k.s.) Molla Muhammed (k.s.) yetiştirmiştir. Aynı zamanda Molla Muhammed (k.s.), Haydar Baba'nın (k.s.) halifesiydi.

Rasulullah (s.a.v.) manen Haydar Baba'ya (k.s.) görev veriyor: "Artık kalk! Halkı irşad et." Haydar Baba (k.s.) buyurmuş ki: "Ya Rasulallah! Nasıl yapacağım?" Peygamberimiz de buyurmuş ki: "Filanca filanca âlimler senin emrine verildi. Molla Muhammed (k.s.) senden tarikat ders alacak. Seni destekleyeceğiz." Molla Muhammed'in (k.s.) ilmi var, çevresi var. Ama Haydar Baba'nın (k.s.) hiçbir şeyi yok. Oralarda bir de Nakşibendi tarikatı var. Kadiri tarikatı çok azdı. Haydar Baba (k.s.), Rasulullah'tan (s.a.v.) müjdeyi alınca buyuruyor ki: "Molla Muhammed (k.s.) gelip bizden ders alacak." Böyle büyük bir insanın Baba'ya (k.s.) teslim olmasını duyunca sofiler seviniyor. Haydar Baba (k.s.) ile Molla Muhammed (k.s.) bir dağın tepesinde buluşacaklar. Baba (k.s.) dağa gidiyor ama Molla yok. Baba (k.s.) celalleniyor, asayı dağa bir vuruyor: "O gelecek! Rasulullah (s.a.v.) bana söz verdi." Molla'yı bekliyorlar ama Molla gelmiyor. Ertesi gün Molla geliyor; çok aşırı yağmur yağdığı için yollar kapanmış, gelememiş. Akşam vakti olunca Molla Muhammed (k.s.) buyuruyor ki: "Baba akşam oldu, artık gideyim." Sofiler de diyor ki: "Baba'nın yanında iyice kalsın, pişsin." Haydar Baba (k.s.) buyuruyor ki: "Bırakın gitsin." Molla Muhammed (k.s.) kapıyı açıyor, bir iki adım atıyor ama her taraf zifiri karanlık; göz gözü görmüyor. Bir daha geri geliyor. Haydar Baba (k.s.) buyuruyor ki:

“Niye gitmedin?” Molla Muhammed (k.s.), “Etrafi göremedim. En iyisi bu gece burada yatayım.” buyuruyor. Haydar Baba’nın (k.s.) yatağının yanına Molla Muhammed’İN (k.s.) yatağını seriyorlar. Sofiler sabah namazına kalkıyorlar, bakıyorlar ki Molla yorganı başına çekmiş, hüngür hüngür ağlıyor. Sofiler diyor ki: “Sen niye ağlıyorsun?” Haydar Baba (k.s.) gece teheccüd kılarken ayakları yerde, kafası arşa değmiş. Yukarıdan aşağıya Baba’ya (k.s.) nur inmiş. Onu görür görmez yorganı başına çekip ağlamaya başlıyor. Ondan sonra bir daha da ayrılmıyor.

Bütün âlimler, Molla Muhammed’e (k.s.) mektup yazıyorlar: “Sen nasıl bir adamsın! İlmin de bir şerefi var. Sen geldin, berber bir adamın peşine takıldın.” Molla Muhammed (k.s.) buyuruyor ki: “Siz benim gördüklerimi görseydiniz Haydar Baba’yı (k.s.) sırtınızda taşırdınız.”

Sonra Molla Muhammed (k.s.) bir şiir yazıyor:

Ne dervişim, ne sofiyim, ne âlimim, ne hocayım Ben bu kapının kittersiyim

Haydar Baba (k.s.) hangi köye gitse açıktan açıktan keramet gösterirmiş. Haydar Baba (k.s.) irşada çıktıığında bu köydekiler alıyorlarmış, öbür köyun orta yerine kadar getiriyorlar. Öbür köydekiler gelip orta yerden alıp deflerle ilahiler söyleniyor, caminin minarelerinden salâlar okunuyor, millet camiye doluyor, ondan sonra kıyamet kopuyor: “La ilahe illallah... La ilahe illallah...”

Haydar Baba (k.s.) zikir yaparken bu Yusuf Ağa caminin penceresinden bakıp, “Bunlar nereden geldi? Başımıza bela oldular. Bu köylü perişan olacak” diyor. Yusuf Ağa eve gelince hanımına anlatıyor. Hanımı diyor ki: “Sen karışma!” Yusuf Ağa o gece rüya görüyor: Böyle bir oda var. Haydar Baba (k.s.) odanın kapısında, “Yusuf Ağa! Elimden tut, içeri gir.

İçeride Hz. Muhammed (s.a.v.) var, Ebû Bekir Sîddîk (r.a.) var, Hz. Ömer (r.a.) var, Hz. Osman (r.a.) var, Hz. Ali (r.a.) var. İçeriye gel!” Adam rüyasında demiş ki: “Beni dışarıya atın.” Haydar Baba (k.s.), “Elimden tut.” Ondan sonra Baba onu dışarıya atmış. Ondan sonra Yusuf Ağa pişman olup gelmiş ama Haydar Baba (k.s.) sekeratta, vefat etmek üzere. Adam, Baba’nın o halini görünce ağlamaya başladı; “Sağlığındayken niye faydalananmadım.” Haydar Baba (k.s.) gözlerini açınca, Cemil Baba (k.s.) buyurmuş ki: “Baba, bu arkadaşı tanıdin mı?” Haydar Baba (k.s.) buyurmuş ki: “Tanidim.” Cemil Baba (k.s.), “Baba, bunun elini tut da tarikat dersi ver.” buyurmuş. Haydar Baba (k.s.) buyurmuş ki: “Biz, bunun elini tutmuştu.” Adam, daha çok ağlamaya başlamış.

Hz. Muhammed (s.a.v.) bizzat sahâbîlere “La ilahe illallah” söylemesini öğretti. Tabii insanlardan bazıları, Peygamber’den (a.s.) Kelime-i Tevhid’i alıp

sonradan mürted olanlar da oldu. Ondan sonra İslâm ahkâmını öğretti. Hz. Muhammed (s.a.v.), gitmediği yerlere sahâbilerini gönderiyordu. Sahâbîler de Peygamber (a.s.) gibi gittikleri yerde önceimanı anlatıyorlardı; Kelime-i Şehadet'i, Kelime-i Tevhid'i anlatıyorlardı. Sahâbîler, Efendimiz'in vefatından sonra bu işi öğrendiler ve kapı kapı gezip anlattılar. Sonra "tâbîn" dönemi geldi. Tâbîn de sahâbîlerden öğrendikleriyle hareket ettiler ve bütün ilimler o zaman zuhur etti.

Kelime-i Tevhid'i bir mûşridden telkin alması gerekiyor; ehli olan bir Allah dostu ona "La ilâhe illallah"ı nasıl söyleyeceğini öğretiyor ve bu kiyamete kadar bu şekilde devam ediyor; mûşrid de önceki şeyhinden öğrenmiş ve bu böylece Rasulullah'a (s.a.v.) kadar gitmiş.

Bir mûşrid, bir adama zikir telkini yaptı. Ondan sonra biraz devam etti, sonra onu bıraktı. Başka bir şeyhten de zikir telkini aldı, bir müddet ona da devam etti; onu da bıraktı. Başka bir şeyhten ders aldı; onu da bıraktı. Bu adamdan bir şey olmaz. Ahdinde duracak! Mûşrid, sana "La ilâhe illallah"ı söyledi ya bunun sonunda ne çıkacak bir göreceksin; sen bir tünele girdin ama bakalım bu tünelin sonunda ne var? Bu yolda sana gösterirler; yani bir takım rüyalar görürsün, kerametler görösün, keşifler görürsün ama bunlar hiç önemli değil. Asıl sen Allah rızasına erersin. Zaten bu Kelime-i Tevhid'in değişimlerini görürsün; hayatındaki bereketi görürsün. Kelime-i Tevhid'de çok büyük bereket vardır.

Ben verdiğiniz bu zikirlerden başkasını da yapsam olur mu?

O zaman bir tane kitap al; hangi zikrin nasıl yapıldığı yazıyor, onu çekerisin. Ama o zaman hatları karıştırırsın. Sana "La ilâhe illallah Muhammeden Rasulullah" diyen zat senin başına neler geleceğini kendi nefsinde yaşamış; on kilometre sonra bunla karşılaşacak, yirmi kilometre sonra bununla karşılaşacak... Adam zannediyor ki şeyh ne beni manevî olarak kontrol ediyor ne beni yetiştiriyor, ben bir taraftayım o bir tarafta. Bu dünya var ya avuç içi kadar. Allah'la (c.c.) bağlantılı olduğunda, Allah'la (c.c.) irtibatlı olduğunda ölçü birimleri tamamen değişiyor. Senin kilometren, metren sıfır kalıyor. Ama hoşuna gitti bir kablo buradan çekti, başkası hoşuna gitti, bir kablo da oradan çekti; devre allak bullak oldu. Sistem var! "Bu bana yetmez." diyenler de oluyor. Çocuğun ağzına birden yemeği doldurmazlar. Her şeyde bir tedricilik var; önce sütle beslenir, vücutu gelişikçe süttен keserler, gıdayı yer. Maneviyat da, kalp de öyledir. Ama iman en temel şey olduğu için imanın üzerinde çok durulur; çünkü hadis-i şerifte buyruluyor ki: "Kimin son sözü, "Allah'tan başka ilah yoktur" (Lâ ilâhe illallah) cümlesi olursa o kişi cennete girer." (Ebû

Dâvûd, Cenâiz 20; Hâkim, el-Müstedrek, I, 351) Bak demiyor ki Allah olursa, Rahman olursa, Rahim olursa buyuruyor ki: "La ilahe illallah." Son sözün "La ilahe illallah" olması için de çok çalışmak lazım. Bütün gayretini sağдан soldan kesip bir noktada toplayacaksın. O nokta da iman noktası olacak; mesela işi bilmeyen tüccarlar bir yere dükkân açar sonra biraz para kazanır sonra der ki: "Bunu yaptım ya bir tane de buraya açayım, bir tane de buraya açayım, bir tane de buraya açayım." Sonra hepsini batırır. Hâlbuki o ilk başlattığı dükkânı işaretse sonra adamaklı işi de öğrenir sonra dükkânını açar.

O yüzden ne kitap okuyacaksan şeyhinin dediği kitabı oku. Bizim yolumuz ehl-i sünnet ve'l-cemaat. Ehl-i sünnetin kitapları; hadis, tefsir, akaid olacak. Anlamadığında soracaksın. Bizim silsiledeki zatların hepsi medrese mezunudur. O zamanki şartlarda profesörlük yapmış, artı olarak mürşid-i kâmil olmuş. Sadece zikre takılı kalmamışlar; fıkıh, hadis, tefsir, akaid... Bunları da yapmışlar. Molla Bahri (k.s.) gibi bir zat dünyada yoktu; o kadar ilim sahibiydi.

Hatta böyle meşhur bir olay var; bir yerde kafa sallamak yoktur, böyle zikir şekli yoktur diye tartışıyorlarmış. Oradan birisi demiş ki: "Ama Molla Bahri de (k.s.) böyle yapıyor." Oradakiler demiş ki: "Seyda Molla Bahri (k.s.) yapıyorsa onun bir delili vardır." Kendisi bir delildir.

Şeytan vesvese verir; mesela der ki: "Biraz Kur'an oku." Biraz Kur'an okursun, ondan sonra, "Bu Kur'an'ı bırak. Zikir yap." der. Biraz zikir yaptırır, biraz da kitap okutturur. Amacı hepsini bitirmektir. Amacı sana Kur'an okutturmak, zikir yaptırmak değil. Amacı sana aşırı bir yük yükleyerek sonunda taşınmaz bir hale getirmek. Adam her gün kalkıyor, mesela bin tane "La ilahe illallah" çekiyor. Bir feyz, bereket geliyor; bir kere, iki kere, üç kere çekiyor sonra hepsini bırakıyor. Bir daha başa dönmek zorunda kaldı; o da dönerse. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "İnsan, İslâm dinine geldiğinde bir heyecan olur; fazla fazla yapmaya başlar. Ondan sonra da ya benim sünnetime gelir ya da bide saplanır."

Şimdi sofi oldu, bakarsın ki hepsini birden yapıyor. Ama bugün bitmiyor ki ertesi gün bir daha yapmak zorundasın, ertesi gün bir daha yapmak zorundasın. Bu sefer de hepsini bırakıyor. Tabii olduğun Allah dostu senin ne söylemeni istiyorsa onu söyleyeceksin! O zannediyor ki öbür zikirleri şeyh bilmiyor.

Adam gelip diyor ki: "Kitapta böyle yazıyor, bunu yapayım mı?" Yapma oğlum! Bu bir eğitimdir; üniversitede kayıt yapmışsun, o üniversite bitene kadar sebat edeceksin. Bittikten sonra zaten hepsinin bir olduğunu görüyorsun.

Kadiri de, Rufai de, Mevlevi de... Bütün İslâm cemaatlerinin özü, Allah'a

(c.c.) inanmak, Allah'ı (c.c.) birlemek, Allah'ın (c.c.) azametini, kudretini görmek, iyi bir Müslüman olmak; halinle, davranışlarınıla, sözünle, özünle iyi bir Müslüman olmaktadır. Yani sen hangi cemaate gidersen git, sana vereceği temel dini bilgilerin aynı olması gerekiyor. Eğer olmuyorsa oraya gitme. Belli bir noktadan sonra bütün esmalar bir olur; "La ilâhe illâllâh" söyleyip kalbini temizledikten sonra bakıyorsun Allah'ın (c.c.) sevgisi, muhabbeti senin kalbine doğuyor, basiretin açlıyor, etrafa bir bakıyorsun ki kâinatta zikreden sadece ben değilmişim, bütün mahlukatı zikir yapıyormuş.

Ramazan'da sahurdan sonra biraz zikir yaptım. Yanıma damat da geldi. Damada dedim ki: "Zannediyorum ki zikir yapıyorum. Kuşa bak! Kaç saatir burada, o zikir yapıyor. Bizim yaptığımız zikirden hem fazlasını yapıyor hem de daha da ihlâşsını yapıyor ve hem de sürekli yapıyor." Basiretin açıldığı zaman ilim sana oluk oluk geliyor; kitaplarda yazmayan ilim geliyor. Bir kitaplarda yazan ilim vardır, bir de kendinin müşahede ettiği ilim vardır. Nefisle mücadeleyi bitirdikten, kalp temizlendikten, kalp saf olduktan sonra her şey sana ilimdir, her şey sana zikir, her şey sana tefekkür... Ama bunlar başta olursa dayanamazsınız ki. Başta sana yapsalar görsen yani gerçek gözünle değil de rüya olarak da görsen tahammül edemezsin. İlimle gelmesen, ilim alt basamak olmasa kafayı yersen. Allah (c.c.) izin verirse o evliya harekete geçer. Allah (c.c.) izin vermezse evliya bir şey yapamaz. Evrende binlerce olumsuz hadise cereyan ediyor. Şimdi sen kendi kabuğundan olaylara bakıyorsun ve böyle olmak istiyorsun. Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) kitabını okuyor, sonra da diyor ki: "Ben de böyle olurum." Tamam olursun. Ama Abdulkadir Geylani (k.s.) olmak için bu yoldan gitti.

Bazen birileri gelip diyor ki: "Gavs olmak istiyorum, pir olacağım." Tabii ki olursun; Haydar Baba (k.s.) gibi günde on bin tane ihlâs okursan bunları olursun.

İşin özetî şudur: Tamamen Allah'ın (c.c.) hidayetidir, O'nun vergisidir. Sen bir şeye niyetlendin; mesela İstanbul'a gideceğim, Allah (c.c.) için ziyaret yapacağım. Çeşitli illerden geldiniz, peki bunun mükâfatı ne kadardır? Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki:

"Bir kimse, başka bir köydeki (din) kardeşini ziyaret etmek için yola çıktı. Allah Teâlâ, adamı gözetlemek (ve sınamak) için onun yolu üzerinde (insan sûretinde) bir melek vazifelendirdi.

Adam meleğin yanına gelince, melek:

"Nereye gidiyorsun?" dedi. O zât:

"Şu köyde bir din kardeşim var, onu görmeye gidiyorum." cevabını verdi.

Melek tekrar sordu:

“O kardeşinden elde etmek istediğin bir menfaatin mi var?” Adam:

“Hayır, ben onu sırf Allah rızası için severim, onun için ziyaretine gidiyorum.” dedi. Bunun üzerine melek:

“Sen onu nasıl seviyorsan Allah da seni öyle seviyor. Ben, bu muştuyu vermek için Allah Teâlâ’nın gönderdiği elçiyim.” dedi.” (Müslim, Birr, 38; Ahmed, II, 292)

Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: “Öyle bir nurdan kürsüler konur ki Peygamberler (a.s.) gipta ederler: ‘Bu hangi peygamberin kürsüsüdür, hangi şehidin kürsüsüdür?’ Onlara derler ki: ‘Ne Peygamberin (a.s.) rütbesidir ne de şehidin rütbesidir. Allah rızası için birbirini sevenlerin makamlarıdır.’”

Gözünle göremediğin o kadar faziletler, üstünlükler var ki; bunu hadislerden bulabilirsin. Ama tasavvufunu getirmiş, hazır bir lokma yapmış. Onunla amel ettiğin zaman, farzları, vacipleri, sünnetleri, müstehaplari otomatikman yaşıyorsun; tarikatın önemi buradadır. Bir Allah dostuna, âlime bakıyorsun, kuşluk namazı kılıyor ama kuşluk namazını bilmeyorsun ama o mübareği sevdigin için sen de kılmak istiyorsun. Önce bir yapıyorsun, onu taklit ediyorsun. Sonra bu nedir diye araştırıyorum diyorsun. Önce araştırırsan sonra amel etmezsin; bilip de amel etmediğin birçok şey var fakat daha sonra kalbine yerleşti mi o ibadetin zevki artık sende devam edersin bu ibadete.

Kaç senedir burada oturuyoruz? Baktık ki Cemil Baba (rh.a.) perdeyi çekip oturuyor: “La ilahe illallah.” Baba (rh.a.) ile tanışana kadar zikrin ne olduğunu bilmiyordum. Ondan sonra Baba’ya (rh.a.) dedim ki: “Baba bize de böyle yap.” Cemil Baba (rh.a.), “Size yok.” dedi. Cemil Baba (rh.a.) her sene oturuyordu. Her sene de Baba’dan (rh.a.) izin alıyordu ama Cemil Baba (rh.a.) izin vermiyordu. Sonra aradan çok sene geçti. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Ramazan’dı on gün itikâfa geleceksiniz.” Günler çabuk geçti; Ramazan geldi. Ramazan gelince beni sıkıntı bastı: “Nasıl gideceğim, nasıl yapacağım, nasıl edeceğim?” Son on günden bir gün geçti, bir gün daha geçince Cemil Baba (rh.a.) aradı: “Neredesin?” Baba’ya (rh.a.) dedim ki: “Hastalandım; ben de tansiyon çıktı, şeker çıktı.” Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Tamam, tamam.” Ertesi sene geldi artık mazeret bitti. “Ekmek, su yiyeceğim. Nasıl yapacağım, nasıl gideceğim?” Ondan sonra Malatya’ya uçakla indim. Ölüm gibiyim. Bir iki parça meyve aldım, iftarımı açtım. Malatya’dan arabayla Elâzığ’a gittim. Cemil Baba’nın (rh.a.) yeşil perdeleri vardı. Cemil Baba’nın (rh.a.) elini öptüm. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Hafız! Hocaya yemek getir.” İlk geldiğinde hoş geldin karşılaması yapıyorlar. Sahur zamanı ekmekle su getirdiler. Ekmek bana

bakıyor, ben ekmeğe bakıyorum. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Yarın çok acıka-caksın, ye." On gün öyle geçti. Ama ne uyku, ne yemek ne de istirahat, bir de oturamıyorsun. Baba (rh.a.) dizüstü yerde oturuyor, bütün sofiler de dizüstü oturuyor. Cemil Baba (rh.a.) yatmıyor; bir insanın uykusu gelmez mi, kalkar biraz yatar. Baba (rh.a.) yatmayınca biz de yatamıyoruz. "La ilahe illallah." Allah'ım! Bu nasıl bir aşk?

Bak! Şimdi biz âşık olmadan yapıyoruz. Sen şimdi bir de bu ibadetleri âşık olduktan sonra yapacaksın. Sen şimdi zikir yapıyorsun ama yüzeysel, sıg bir ortamdasın, bir de bunun okyanusu var. Aşk denizine gir de bir "Allah" de, kı-yamet kopar. Bütün her şey o bir Allah (c.c.) söylemesini yakalamak için. Şimdi yaparsın, edersin ama bir de âşık olursun. Âşık olduktan sonra bakarsın ki bunların hepsi seni aşka görmek içinmiş. Ondan sonra Allah'ın (c.c.) has kulu olursun; artık senin için fizik kuralları, kimya kuralları, biyoloji kuralları geçersizdir. Sen aşk ehlisin. Aşk ehli, bir saniye Allah'tan gafil olmazlar. Aşk ehli, Allah'ı (c.c.) öyle severler, öyle muhabbet ederler, Allah'la (c.c.) öyle ko-nuşurlar... Hepsinden farklıdır. Sen namazda diyorsun ki: "İyyake na'budu ve iyyake nestain. (Rabbimiz!) Ancak Sana kulluk eder ve yalnız Senden yardım dileriz." Senin aklın nereletere gidiyor? Ne Sana kulluk ederiz kaldı ne de Senden yardım dileriz kaldı. Allah'ın has kulu olunca veli olur. Allah (c.c.) onun işlerini üstlenir, her şeyini Allah (c.c.) üstlenir, ihtiyaçlarını Allah (c.c.) görür. Herkesin ihtiyaçlarını Allah (c.c.) vasıtılı görüyor. Allah (c.c.), velilerin ihtiyaçlarını vasıtısız görür; "Kün fe yekün" ile görür. Veliler o noktaya gelince bütün gayeleri o aşkı devam ettirmek olur. Aşkları devamlı artar, muhabbet-leri devamlı artar; artık dayanamazlar. Bir de Allah (c.c.) onlara tecelli eder. O tecelliiden sonra artık mahvolurlar. Sonra bir kere daha kendine gelir, artık gözü bir şey görmez. Allahu Teâlâ sonra buyurur ki: "Kullarımı al, Bana getir!"

Yeter ki çalışın! Yol bu işte: "La ilahe illallah."

Allah'ın (c.c.) cennette vereceği evlerin duvarları altın, basamakları gü-müş, toprağı misk-i amberdir. Bir ev düşün, sağa doğru yüz metre altından yapıldığını düşün. Böyle bir evi elde etmek için ne kadar çalışırdınız? Ömür yetmez. Ama namaz kıldığınız zaman ömrü yetiyor. Dünyadayken bir mesai harciyorsun, bunun karşısında bir şey kazanıyorsun, diğer taraftan kaybediyorsun. Bu kaybettiklerimizle kazandıklarımıza bakalım; yani bu kazanç bu kaybı karşılıyor mu?

Bir adamın konuşmasına bakarsın; mesela sana diyor ki: "Abdest al, na-maz kıl." Bu, Allah'ın (c.c.) emridir; sana diyor ki: "Hırsızlık yap." Bunu da yap-mazsan. Çünkü Allah (c.c.) yapma diyor. Allah'ın (c.c.) yapma dediği bir şeyi

insan söylüyorsa o şeytandır.

İslâmiyet'te gizli, saklı bir kural yok; her Müslüman domuz etinin haram olduğunu bilmeli, her Müslüman beş vakit namaz kılması gerektiğini bilir... İster âlim olsun ister ümmi olsun. Adam sana dine, şeriata muhalif bir şey söylüyor ise o zaman buna dur de.

Ondan sonra Abdulkadir Geylani (rh.a.) de böyle, Şah-ı Nakşibendi (rh.a.) de böyle... Allah'tan (c.c.) kork ne alakaları var. Hiç birbirlerine benziyorlar mı? Sıfatlarına, konuştuklarına bak; ayet mi, hadis mi, hikmetli mi... Konuşuyor.

Allah'ım bizi sırat-ı müstakime ilet sin, Allah (c.c.) yoluna ilet sin; dalalete ve gazaba uğrayanlardan eylemesin.

Allah'ın gazap ettiği Yahudilerdir; gelen peygamberleri (a.s.) öldürüler. Hristiyanlar da sapitanlardır; Allah'ın (c.c.) kitabını bırakmışlar, keyiflerine göre hareket ediyorlar. Oruç tutmak, Hristiyanlarda da farzdır. Tutacakları oruç ekinleri biçimde vaktine denk geldi. Papazlar toplantılar: "Şimdi millete oruç tut desek, tutmazlar. Biz orucu kişi alalım, on gün de fazla tutalım." dediler. Halk da papazları dinleyip kırk gün tutmuş. Sonraki gelen papaz kırk olmaz deyip elli yapmış. Sonraki gelen papaz elli olmaz deyip altmış yapmış. Ondan sonraki gelen de tamamen kaldırmış ve demiş ki: "Sizin orucunuza hafiflettim. Sadece perhiz yapacaksınız." Hâlâ oruçlarını perhiz yaparak tutuyorlar. İnsan zivanadan çıktı mı nerede duracağı belli olmaz. Allah'a (c.c.) şükürler olsun. Allah (c.c.) bizlere kitap, Peygamber, din, evliya göndermiş.

Endonezya'da bir arkadaş vardı. Biz de planladık, programladık Endonezya'ya gideceğiz. Gideceğimiz zaman o arkadaş Türkiye'ye geldi. Bizi bir arkadaşına havale etti. Arkadaşı da tasavvufa karşıymış. İlahiyyat ve Fransız dili ve edebiyatı okumuş. Sonra bizi Endonezya'da karşıladı, çok güzel ilgilendi. En sonunda da itiraf edip dedi ki: "İlk önce arkadaşımı kırmamak için sizi aldım. Ama şimdi gerçekten dost oldum. Şöyle uçup kaçıyorlar bu anlatılan İslâmiyet'te yok." Nerede yok? Uçmak da, kaçmak da Kur'an-ı Kerim'de var dedim. Adam düşündü ama bulamadı. Hocaya dedim ki: "Hocam çok bildiğiniz bir şey, bunu bilirsiniz." Bulamadı. Hz. Süleyman'ın (a.s.) kissasındaki Belkis'in tahtını getirmek, uçmak, kaçmak değil midir? (Neml Sûresi, 33-40. ayetleri), Allahu Teâlâ, Hz. Meryem'e buyurdu ki: "Elini kuru hurma ağacına vur. Sana hurma dökülecek." (Meryem Sûresi, 25. ayet) Türkiye'ye gelene kadar adam irşad oldu.

Endonezya, önceden putperest inancı yaygındı. Sonra oraya bir esnaf gi dip dükkan açmış. Yerli halktan birisini de çalışanı olarak yanına almış. Esnaf

bir yere gitmiş. Esnaf bir yere gidince dükkândaki malları da prim yapınca çalışanı fazla fazla satmış. Esnaf gelince çalışan demiş ki: "Patron çok para kazandım. Bütün malları sattım. Bir liraya beş liraya sattım, beş liraya yüz liraya sattım." Patron demiş ki: "Sen beni mahvettin. Normal değerinde neden satmadın? Şimdi sana görev veriyorum, malı kimse sattıysan gidip bulacaksın ve fazla verdikleri paraları onlara iade edeceksin." Patronun dürüstlüğü bütün şehirdeki herkese yayılmış. Kral, vezirine demiş ki: "Bir esnaf böyle yapmış" Vezir de demiş ki: "Efendim! Onun dini böyle yapmasını emrettiği için böyle yaptı." Kral demiş ki: "Bunun dini nedir?" Vezir demiş ki: "İslâm dini." Kral, "Ben de bunun dinine giriyorum. La ilâhe illâallah Muhammeden Rasulullah." Böylelikle Endonezya, ve Malezya ülkeleri Müslüman olmuş.

Endonezya'nın içindeki halkta hâlâ putperestler var; bir put dikmişler, belki yüz metre var.

Nasıl hayatlarının sonuna kadar puta, maymuna vb. şeylere taparak hayatlarını geçirebiliyorlar?

Adam ömür boyu namaz kılmadan ölüp gitmekte, namaz kılmadan, boy abdesti almadan hayat sürüyor ve "Ben Müslümanım" diyor. "Ben Müslümanım" deyip içki içiyor, adam öldürüyor, zina yapıyor... Yapmaması gereken her şeyi yapıyor. Yapması gerekenleri de yapmıyor. Çünkü içindeki şeytan ve nefis onu o konuma getiriyor. Endonezya'da şöyle bir olaya şahit olduk: Halkın Özel günleri oluyor. Bu Özel günlerinde halktan para toplayıp heykel yapıyorlar. Sonra da o heykelin içerisinde girip mahallede dolanıyorlar. Sonra da o heykeli kırıp diyorlar ki: "Biz kötü ruhları sizden kaçırındık."

Şimdi insanın kâinatta korkuları vardır; "Patron beni işten çıkartırsa ne yaparım?" vb. bir sürü korkuları var.

٤٦ ﴿قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعْكُمَا أَسْمَعُ وَارِى﴾

Allah buyurdu: "Korkmayın, bilin ki ben sizinle beraberim; işitirim, görürüm." (Tâhâ Sûresi, 46. ayet)

Ama adam da Allah (c.c.) inancı yoksa bu sefer taştan medet bekliyor. Dara düşen adam, topraktan medet bekler; "Toprak beni korusun." der.

Mısır'da bir âdet var; "Nil Nehri" taşmazsa bakire olan bir kızı Nil Nehri'ne atıyorlar ve nehir taşıyor. Hz. Ömer (r.a.) devrinde Müslümanlar, Mısır'ı fethediyor. Hz. Ömer (r.a.) oraya vali atıyor. Âdet üzere mevsimleri yine geliyor. Mısır'ın halkı valiye gelip diyorlar ki: "Efendim! Burada bir âdet var. Bu âdeti

yapmazsa bu nehir taşmaz." Vali, "Âdetiniz nedir?" diyor. Mısır halkı, "Bakire bir kızı nehre atıp onu öldürceğiz." diyor. Vali diyor ki: "Olmazı! Böyle bir şey İslâmiyet'te yok. Bunu yapamazsınız." Olay uzayınca valinin üzerinde bir baskı oluşturuyorlar. Vali, Hz. Ömer'e (r.a.) mektup yazıyor: "Bir kızın atılması lazım. Kız atılmazsa nehir taşmaz, halk da ölü." Hz. Ömer'e (r.a.) mektup gelince cevaben yazıyor ki: "Ey Nil! Sen kendi iradenle hareket ediyorsan taşıma! Allah'ın (c.c.) iradesiyle, kudretiyle taşıyorsan taşı!" Hz. Ömer'in (r.a.) mektubunu getirip Nil Nehri'ne atıyorlar ve nehir taşıyor.

Bu bir süreçtir; mesela bize bekâr biri geliyor sonra evlenip aile kuruyor. Bu şekilde bizim yanımızda ölene kadar devam eder. Sen bir şeye niyet ettiğin zaman Allah (c.c.) onu tamamlar.

Yalnız insan sebat edecek. Bazen adama yaptığı şeyi söylüyorsun, kalbine dokunuyor. Sohbet esnasında bir adamın ismini vermeden gizli bir şeyini söylüyorsun. Sohbet esnasında onun gizli şeyini cemaat bilmiyor. Sohbet bitince adam gidip gizli şeyini arkadaşına söylemiş oluyor. Sonra arkadaşına gidip diyor ki: "Sen mi hocaya söyledin?" Arkadaşı da diyor ki: "Hayır ben söylemedim." Adam bu sefer diyor ki: "Ama benim hâlimi söyledi." Tabii ki senin hâlini söyleyecek.

Biri, şeyhler gibi hareket etmeye çalışıyordu. Baktım ki bu yanlış yapıyorum, ona dedim ki: "Yapma oğlum! Sen gel zikrini yapıp git." En sonunda bu kişi sapitti. Bir tane de kendisine hoca ayarlamış; ikisi milleti dolandırıyor. Kendisine de mescit yapmış. Mescidin içerisinde Cemil Baba'nın (rh.a.), Molla Bahri'nin (rh.a.) hatta benim de resmimi koymuş. Aradan biraz zaman geçti, ikisi dergâha geldi. Adama dedim ki: "Yapma oğlum! Bırak bu işleri" Bana dedi ki: "Filanca filanca arkadaşlar gelip size söyledi. Siz de ondan dolayı söylüyorsunuz değil mi?" Ona dedim ki: "Senin okuduğun kitabı da mı onlar söyledi? Hani çıkarıp gizli gizli okuyorsun, insanları sapıttırıyorsun. Oğlum! Bunu kim söyledi?" Öylece kaldı. Ona dedim ki: "O kitabı yakıp ateşe atmazsan sen kurtulamazsun!"

Cemil Baba'nın (rh.a.), tasavvuftaki metodu yavaş yavaştır. Adamın biri dolandırıcılık yapıyordur ama dergâha geldiğinde Baba (rh.a.) ona çok iyi davranışır. O adamı tanıyanlar derdi ki: "Baba ile (rh.a.) bu adam iş birliği mi yapıyor? Baba (rh.a.) buna kötü davransın." Ama hikmeti öyle degildir. Kötü davranıştı zaman adam kaçıp gider. Kötüye iyi davranışacaksın ki, onu tutup düzeltsin. Onu adam yerine koyacaksın, ikram edecekisin, yedireceksin, içireceksin. Adam diyecek ki: "Bunu da çarparım." Ama filmin sonunda görecek. Her geldiğinde bir huyunu değiştirecek. Önce geldiğinde adam şunu der: "Bu

hoca konuşuyor ama sallayıp tutturdu." Bir daha geldiğinde şeyh biraz daha mevzuyu açıyor. Adam, "Herhalde biliyor." diyor. Biraz daha geldiğinde şeyh, "Sana söylüyorum. Hâlâ anlamadın mı?" der.

Nasuh diye biri varmış. Nasuh, bayanların hamamında masaj yapıyor ama kendisi erkek. Bir gün yolu dergâha düşüyor. Allah dostu bakınca diyor ki: "Senin biraz kötü işlerin var. Bunları bırak!" Nasuh da şeyhin onun hâlini bildiğini anlıyor. Ama mübarek fazla konuyu açmıyor, tövbe yapsın diye işaret fişegi gönderiyor. Nasuh, "Sonra tövbe yaparım." deyip doğru hamama gidiyor. Padişahın kızları da Nasuh'un daimî müşterileriymiş. Padişahın kızları hamama geliyor. Padişahın kızlarının içlerinden birisinin külesi kayboluyor. Küpe kaybolunca, "Kapıları kapatın! Herkesi arayacağız." diyorlar. Herkes, Nasuh'tan şüphe ediyor. Nasuh bir köşeye saklanıp orada Allah'a (c.c.) yalvarmaya başlıyor: "Ya Rabbi! Tövbe tövbe. Beni buradan çıkart, bu pis işlerin hiçbirisini yapmayacağım." Ama vücudunun her yerinden sanki bir yılan onu sokuyor. Padişahın kızları da istiyor ki Nasuh getirip küpeyi versin, o yüzden onu en sona bırakmışlar. Çember daraldıkça Nasuh, Allah'a yalvarıyor: "Allah'im! Benim bu başıma gelen bir kâfirin bile başına gelmesin. Söz veriyorum. Buradan beni çıkart, bu pis işleri asla ve kata bu işleri yapmayacağım." Tam Nasuh'a gelince, "Müjde! Küpe bulundu." Oradakiler diyor ki: "Nasuh! Biz, seni kötü birisi zannettik." Nasuh diyor ki: "Yok! Ben, sizin zannettiğinizden daha da kötü birisiyim." Herkes evine döndükten sonra Nasuh her şeyi bırakıyor, gerçek bir tövbe yapıyor. Aradan zaman geçince padişahın kızları bir daha hamama geliyor: "Nasuh nerede?" diyorlar. Oradakiler, "Efendim! Nasuh işi bıraktı." diyor. Padişahın kızları diyor ki: "O çok güzel masaj yapıyordu, onu bize getirin." Nasuh cam kenarında otururken dışarıdan arkadaşlarının geldiğini görünce, "Ne oldu?" diyor. Arkadaşları, "Padişahın kızları seni çağrıyor." Nasuh, "Yok! Ben tövbe yaptım. Bu işi bıraktım."

Bu çok önemlidir! Adam bir günah işler, belaya saplanır. O belanın içerişindeyken der ki: "Ya Rabbi! Beni bu beladan kurtar. Bir daha bu günahı yapmayacağım." O belayı Allah (c.c.) kaldırır. Sonra bela kalkınca adam bir rahata kavuşur. Sonra aynı günahı bir daha yapınca daha büyük bir bela başına gelir. Bu sefer yine Allah'a (c.c.) ağlar, sizler. Allah (c.c.) yine belayı ondan kaldırır. Birkaç sefer rahmet, hilmi icabı belaları kaldırınca, adam çocuk oyuncağı zannedip daha büyük günahlar işler. Bu sefer tam belasını bulur.

Allahu Teâlâ, firavuna kitlik verdi. Açıktan gökyüzüne baktıklarında duzman Görüyorkar. Koşa koşa Hz. Mûsâ'ya (a.s.) gelip dediler ki: "Bu musibeti kaldır. Biz iman edeceğiz." Hz. Mûsâ (a.s.) dua yaptı. Allahu Teâlâ kitliği kal-

dirdi. Nasılsa kitlik geçti diye yine sapittilar. Allah (c.c.) gökten kan gönderdi; suların hepsi kan rengine döndü, içemiyorlar. Koşa koşa Hz. Mûsâ'nin (a.s.) yanına geldiler: "Bu sefer tamam. Rabbine yalvar." Çünkü o musibetleri başlarından kaldırıyorlar; güçlerini aşıyor. Allahu Teâlâ onu da kaldırdı. Yine sapittilar. Allahu Teâlâ bu sefer çekirge gönderdi; her taraf çekirge oldu. Çekirgeler her şeylerini yiyor. Arabistan'daki çekirgeler serçe kuşu kadar. Hz. Mûsâ'ya (a.s.) geldiler. O bela da kalktı. Ama firavun belanın büyüğünün geride olduğunu anlamadı. Sonundaki bela Kızıldeniz'de gebermek oldu; ordu suyla, askerleriyle, atllarıyla beraber helak oldu. O zaman yine dedi ki: "Hz. Mûsâ'nın Rabbine iman ettim." Geçersizdir. Ye's halinde iman geçersizdir.

Bir Allah (c.c.) var, bir de Allah'ın (c.c.) dışındaki varlıklar var. Allah (c.c.) sıfatlar ile, fiilleri ile, her şeyi ile tektir. Rakamsal olarak bir değil, teklik çokluk olarak birdir. Allah (c.c.) tektir, başlangıcı yoktur, sonu yoktur, ezelidir... Allah'ın (c.c.) varlığı gereklidir. Çünkü diğer varlıkların hepsi Allah'ın (c.c.) varlığının olması gerektiğini söylüyor.

Mesela adamda hastalığın belirtileri vardır. O belirtilere bakarak şu hastalık bu adamda var dersin. Kat'i deliller vardır; tahlil yaparsın, röntgen çekerisin, film çekersin... Bu kat'i deliller ortaya koymuştur ki hastalık bu adamda vardır, dersin. Ona göre de tedavi edersin. Hastalığı teşhis ettin ama tedavi etmediysen olmadı; o zaman suçlusun. Yanlış teşhis koyup yanlış tedavi uygularsan onda da suçlusun.

Karar verdin ki Allah'ın (c.c.) varlığı gereklidir. Vâcibu'l-vücûd Allah'tır. Allah'tan (c.c.) başka hiçbir varlığın gerekliliği yoktur; Güneş olsa da olur, olmasa da olur... Ama yaratıcı, onları sevk ve idare eden, düzenleyen, yönlendiren, riziklandıran, sıkıştığı zaman koşacakları, iltica edecekleri Rab'leri gerekiyor.

İşin normali şudur: Yaratıcı kitabı gönderir, peygamber gönderir, emrini gönderir... Sana mükâfat vermek zorunda da değil; seni cennete koymak zorunda da değildir. Çünkü sen, Allah'ın (c.c.) bir mahlukusun. Allah'ın (c.c.) mahluku bir de O'nu sorguluyor ve O'na kafa tutuyor. Allah'ın mahluku, sınırlını bilmiyor, hududunu bilmiyor. Sen nesin, statün ne, hangi sınıf varlığa giriyorsun? Bütün kâinatta insan dediğin mahlukat kalemin ucunun katrilyonda biri bile değildir. Şu kalemin ucunu en son rakam matematiksel olarak neyse ona getirsek bir değer ifade etmez. Senin neyin var? Yüzde seksten zaten su, biraz kemik, biraz kas, biraz et sonra, "Ben de varım" diyorsun. Bu aynı solucanın ortaya çıkıp, "Ben kralım" diye dolaşması gibi bir şeydir. Bu kalemin ucundan daha küçük olan insan konuşuyor. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

عَلْمَهُ الْبَيَانَ ٤

Ona anlaması ve anlatmayı öğretti. (Rahmân Sûresi, 4. ayet)

Küçük halde olan insan kalkıp diyor ki: "Bilmiyorum Allah var mıdır, yok mudur?" Elbette biliyorsun. Çocuklar, deliler bilmeyebilir. Bunun dışında, "Ben bilmiyorum" diyenler için aklını peynir ekmekle yemek gerekiyor.

Bize çok değişik senaryolar yazıyorlar; Allah ile ilgili, Peygamber ile ilgili, kitap ile ilgili. Bunları yazabilirlər ama bilimsel bir geçerliliği yoktur. Sen de makale yazarsın ama o yazdığını iman edenler gülüp okumazlar.

İnsan nedir, ne yapar? Bu kadar küçük olmasına rağmen dev gibi hayalleri var. Aşırı derecede düşünme kabiliyeti var, icat etme kabiliyeti var. Bunlar bu adama niçin verildi, nereden geldi, bütün bu özellikler acaba dünya için mi? Dünya içinse neden dağılıp bunalıyoruz? Bizim hayallerimiz dünyanın ötesine taşıyor. Allah'ın (c.c.) bize verdiği bazı özellikler dünya için değil, cennet içindir. Cennette hayal ediyorsun yaratılıyor, düşünüyorsun oluyor. Ne isterSEN oluyor, hatta istemediklerin de oluyor. İstemediklerini de Allah (c.c.) aklına getiriyor. Allah'a (c.c.) inanıp, O'na teslim olup, O'nun emirlerini yerine getireceğimize, küçük zaman diliminde geçip gideceğimizi bile bile oyalaşıyoruz. Boş şeylerle uğraşıyoruz. Senin boş şeylerle uğraşmaya vaktin yok. Zaten şu anda biyolojik saatin kurulmuş. Kalp belli bir noktada kesin duracak, beyin duracak... Organın sağlam olup olmaması bir mana ifade etmiyor. Mademki bizim hayatımız, ecelimiz bizim elimizde değilse Allah (c.c.) tarafından görevli meleğin şalteri indirip kaldırmasıyla bu hayat son buluyorsa bu hayatı niye değerlendirmeyeyim? Belki bir dakika sonra sıra bendedir.

Şu an olduğunu düşünelim. Ne hissedersin? Azrail geldi, ona deriz ki: "Bana biraz daha zaman ver." Azrail (a.s.), "Neden?" der. Biz, "İbadetlerimi yapayım, tövbe yapayım." deriz. İşte sana bu fırsat.

Şu anda 2022 yıldayız. Bin yıl sonra 3022 yılında olunur. Sen kâğıttaki bir çizginin bir noktası kadarsın. Dünya yaratıldığından beri kaç milyar yıl geçtiğini varsayıyalım. Bu kadarlık bir zaman diliminde, Hz. Âdem'den (a.s.) son insana kadar ki insanlığın tarih şeridinde aldığı bir çizgi kadardır. Mekân olarak da, zaman olarak da... Büyledir.

Karga, yavrusunu dünyaya getirdiğinde yavrusundan tiksinir ve o yavrusunu terk eder. Sonra o yavruya sinekler konar, yavru sinekleri yiye yiye biraz tüyenir. Tüyenince bir şeye benzer, bu sefer anne yuvaya gelir ve tekrar onu beslemeye başlar. Anne olmadan da o yavrusunu besleyen Allah'tır. Onun için diyorlar ki: "Ey karga yavrusunu besleyen Allah'ım!"

İnsan, bir meniyken annesi babası onu alıp sevebiliyor mu? Hayır Çöpe, tuvalete atıyor. Sonra kan pihtısı halinde olsaydı annesi babası yine sevmezdi. Bir et parçası halinde olsaydı yine annesi babası sevmezdi. Hz. Allah (c.c.) insanı bu aşamalardan geçirdi; meniydi zigot oldu, zigottu embriyo oldu, embriyoydu fetüs oldu, fetüstü insan oldu. Sonra annesi babası o bebeği öpüyor. Hâlbuki öptüğü, sevdığı kan, damar, kemik, ilik... Ama baktığında annesi babası onun kemiğini, kasını görmüyor. Bunu kim yaptı? Elbette Allah her şeyi bir mühlet içinde ve bir ölçü dahilinde yarattı.

Her bir ibadet tek tektir; mesela sabah ayrı, öğlen ayrı, ikindi ayrı bir ibadettir. Bir tane namazı kılmadığı zaman ondan hesaba çekilecek. Günahlar da tartılacak, sevaplar da tartılacak.

إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ

“...Kuşkusuz namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten men eder.” (Ankebût Sûresi, 45. ayet)

Kişi nefsine uymuş, çevresine uymuş ve günah işlemiş ise. İşte namaz, onu kötülüklerden çekip alır. Namaz kilmanın günahı, onun diğer yaptığı bütün günahlara denktir. Birinci günah, Allah'a (c.c.) ortak koşmaktadır. İkinci günah, namazı terk etmektir. Namazı kilacak. Elinden geldiğince kendisini koruyacak. Elinden geldiğince ibadetlerini yapacak. Ama beşerdir; yanlış yapabilir. İki namaz arasındaki günahları Allah (c.c.) affediyor; mesela sabah namazını kıyan bir insan öğle namazına kadar belli günah işlemış olsa öğlen namazını kıldıktan sonra Allah (c.c.) günahlarını affediyor. Bir cumayı kıldı, sonra diğer haftaki cuma namazını da kıldıktan sonra Allah (c.c.) iki cuma namazı arasındaki günahlarını affediyor.

Bir Ramazan orucunu tuttu, bir daha ki sene olan Ramazan orucunu da tuttu, o iki Ramazan orucu arasındaki günahları Allah (c.c.) affediyor.

إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَّ السَّيِّئَاتِ

“...Şüphesiz ki iyilikler kötülükleri yok eder.” (Hûd Sûresi, 114. ayet)

Hocam, namazları kiliyoruz ama günah işlemiğimiz zaman bu günah, namazımızın kabul olmadığını hissini düşündürmez değil mi?

Tabii ki! İkisi ayrı şeydir. Ahir zamanda yaşıyorsun. Bunun püf noktası,

elinden geldiği kadar, yapabildiğin kadar ibadetleri yapacaksın.

Terk edebildiğin kadar günahları terk edecksin; mesela on tane günah yapıyorsun ama bir tanesi fuzuli, hiç değilse o fuzuliyi yapma. Neticede günahlar da bir tarafa koyulacak, sevaplar da bir tarafa koyulup tartılacak. Kimin tartısı ağır gelirse ona göre muamele görür.

قدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكِّيَهَا ٩

“Nefsini arındıran elbette kurtuluşa ermiştir.” (Şems Sûresi, 9. ayet)

قدْ أَفْلَحَ مَنْ تَرَكَ ١٤ ﴿ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَحَصَّلَى ١٥

“Doğrusu arınan ve Rabbinin adını anıp namaz kılan kurtuluşa ermiştir.” (A'lâ Sûresi, 14-15. ayetler)

وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَابْقَى ١٧

“Oysa âhiret daha hayırlı ve süreklidir.” (A'lâ Sûresi, 17. ayet)

إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّفْفِ الْأُولَى ١٨ ﴿ صُحْفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ١٩

“Bunlar önceki kitaplarda, İbrâhim ve Mûsâ'nın kitaplarında da vardır.” (A'lâ Sûresi, 18-19. ayetler)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلَنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ مَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلِيَهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ١٨ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيَهُمْ مَشْكُورًا ١٩

“Kim bu geçici dünyayı isterse burada istediğimiz kimseye dilediğimiz şeyleri veririz; sonra da onu cehenneme göndeririz; oraya kınanmış ve kovulmuş olarak girer. Kim de âhireti ister ve bir mü'min olarak âhiret için ona yaraşır bir çabayla çalışırsa işte böylelerinin çabaları

karşılık görecektir.” (İsrâ Sûresi, 18-19. ayetler)

Senin içinde yaşayan binlerce canlı var. İnsanı oluşturan organlardan ayrı başka mahluklar da var. Allahu Teâlâ âlem içinde âlem yaratmış. Yine bu yaratılanlar Yaradana itaat ediyor; kalp, böbrekler...vb.

Aklın da Allah'a (c.c.) itaat etsin. Aklını niye Allah'a (c.c.) vermiyorsun? Sana kitap ve Peygamber (a.s.) gelmiş. İnsan zannediyor ki sadece yaşlılar ve hastalar ölüyor. Ama hastaneyeye gittiğinde beş yaşında, on yaşındaki çocukları göreceksin. Hayalimi süsleyen, gayretim, amacım, hedefim öyle şunlar olsun, böyle olsun, şöyle olsun değil, hayır! İbadet yapan gençler olsun, Allah'ı (c.c.) seven, Rasulullah'ı (s.a.v.) seven, evliyaları seven, Allah'ın yolunda gitmen, İslâmiyet'i bilen, Kur'an'ı bilen işte böyle gençler Allah'ın (c.c.) sevgili kullarıdır.

Adam, evliya arıyor. Sen camiye girip bak, eğer namaz kılan bir genç gör düsen işte o evliyadır. İlla uçacak kaçacak birini mi ariyorsun, o da yakında uçar kaçar, merak etme. Bu kadar günahın içerisinde, bu kadar isyanın içe risinde... Cemil Baba'nın (rh.a.) şöyle bir sözü vardi: "Gökten ateş yağıyor." Gökten ateş yağıyor cümlesinin anlamı, günahlar o kadar bol, o kadar rahat, o kadar serbest... Hatta günah yapmayan dövüyorlar, günah yapmayı suçlu yorlar; "Bunda bir arıza var." diyorlar. Senin eğer kız arkadaşın yoksa onların standartlarına uymuyorsun. Onların standartlarına göre, her kızın bir erkek arkadaşı, her erkeğin de bir kız arkadaşı olması lazım. İslâm'ın standartlarında, her kızın bir kocası olur, her kocanın da bir eşi olur.

Buraya iki kişi geldi; okumaya gelmişler. Onları, karı koca zannettim. Me ğerse sevgililermiş. Onlara dedim ki: "Bu nasıl oluyor? Siz zaten hapi yutmuşsunuz. Mademki eli ayağı düzgün, kafan örtüşüyor, hoşuna da gitti, evlen." Öyle yapmıyor. Diyor ki: "Elektrik alabiliyor muyum?" O baraj mı ki, sana elektrik üretsin?

Bu asırda ibadet yapmak gerçekten zordur; çünkü ibadete yönelik teşvik yok. Bazen devlet bir ürünü ön plana çıkartmak isterse diyor ki: "Fındık üreticilerine şu kadar fazladan para veriyorum." Herkes fındık fidesi ekiyor veya hayvancılığa teşvik veriyorum dediği zaman herkes hayvancılığa yöneliyor. Ama en önemli teşvik edilecek şey, esasında ibadettir, amel-i salihîr. Sen toplumdan rüşveti kaldırmazsan, hırsızlığı kaldırmazsan, yanlış işleri kaldır mazsan bir de üstüne üstlük onlara prim verirsen bu işten ne anladım? Sen benim katılım misin, koruyucum musun?

İbadete giden yollar kapalıdır; uça uça gitmem gerekiyor. Ama günaha giden yollara bal dökmüşler, kaymak sürmüşler; hemen kayıp gitsin diye.

İki dakika gaflette bulunmana gelmez. Bir de bakarsın, uçurumdan aşağıya gitmişsin. Bu kadarlık bir zaman diliminde bile internette bir şey bakayım derken bile seni günaha sokuyorlar.

Gencin içi dışı imanla dolu olması lazım, ilimle dolu olması lazım, irfanla dolu olması lazım. Gencin içi dışı kumarla dolmuş. Dakikada kumar oynatıyorlar. Hiç yerinden kıldırılmaya gerek yok. Evin içindeki çocuğu kumarbaz yapıyorlar. Bu adam bunu yapıyorsa biz de yapabiliriz.

Vakfı ilk defa kurduk. Yukarıda Çelik İş Hanı var. İş hanında bir ofis kırıldık. İlk defa bir şey yapıyoruz diye seviniyoruz. Vakfin tabelasını da astık. Zannediyorum ki millet bana gelecek; ne telefon çalışıyor ne kimse geliyor ne de kimse gidiyor. Bir gün okuldaki çocuklara sordum ki: "Oğlum! Okuldan çıktıktan sonra nerelere gidiyorsunuz?" Çocuklar, "Hocam! Bizim gittigimiz çok yer var." dediler. Ben de, "Gittiğiniz yerlerde ne var?" dedim. Çocuklar dedi ki: "Gittiğimiz yerlerde langırt masaları var, pinpon masası var..." Hemen bir tane langırt masası getirdim, vakfin ortasına koydum. Bir tane de pinpon masası getirdim, vakfa koydum. Okulun ana caddesinden bütün çocuklar okula gidip geliyorlar. Dışarıya çıktım. Çocukların okuldan çıktığını görünce dedim ki: "Burada vakıf var, burada langırt masası var, masa tenisi var." Çocuklar, "Abi paralı mı?" dediler. Ben de, "Ücretsiz" dedim. Ondan sonra onları bir gör; "Kapandık, evlerinize gidin." diyoruz. Yine gitmiyorlar.

Zamanın ruhunu okuyacaksınız! Ne oluyor ne bitiyor bileceksin. Hezârfen Ahmed Çelebi, "Ben uşabılırim." demiş ve uçmuş. Fatih "İstanbul'u alabilirim." demiş ve almış. Sen de bulunduğu çevre illeri al!

Geçen senelerde Bağdat'a gittik. Bağdat karışık; ne ile karşılaşacağımıza, ne yapacağımızı bilmiyorduk. Buradan her şeyi ayarladık. Orada da bizi karşısın diye bir arkadaş ayarladılar. Adam gelip bizi havaalanından aldı; adamla tanışmıyoruz. Taksiye bindirdi. Evlerin etrafını çevirmişler; hepsinin ellerinde keleş, özel güvenlikler var. Hayat böyle devam ediyor. Adam bizi bir yere götürüyor ama Allah Allah, benim tuttuğum otel bakıyorum, adamin götürdüğü istikamete bakıyorum, alakası yok. Adam bir yerde durdu. Etrafta tel örgüler var, adamların ellerinde silahlar var. Adam diyor ki: "Gelin gelin!" Dedim ki: "Nereye gelin!" O yine diyor ki: "Gelin gelin! Korkmayın!" Adam bize otelden yer ayırmış. Arka taraftan geldiğimiz için ön tarafta Hz. Ali Efendimiz'in (r.a.) türbesini görmedik. O türbenin tam yakınına otel ayarlamış. "Bizim otelimiz vardı." dedim. Adam dedi ki: "Yok. Sizin oteliniz iptal. Bu oteli tuttum. Siz benim misafirimsiniz; burada yiyeceksiniz, içeceksiniz, kalacaksınız." Hiç bizden ayrılmıyor. Otele yerleştik. Sonra bizi Hz. Ali'nin (r.a.)

türbesine götürdü. Adam sabah geliyor, bizi alıp akşamaya kadar gezdiriyor. Hz. Ali'nin (r.a.) evine götürdü. Adama dedim ki: "Kardeş! Allah razı olsun. Biz burayı ziyaret ettik. Yarın biz, Kerbela'ya gideceğiz." Adam, "Olmaz! Yarın benim çok önemli bir işim var. Ertesi gün beraber gidelim." dedi. Adama dedim ki: "Beyefendi! Bizim de vaktimiz yok." Adam dedi ki: "O zaman ben size bir tane taksi ayarlayacağım." Ayarladığı şoför, delikanlı bir adam, edepli, ahlaklı, çok terbiyeli, cesur biriydi. Şoför bizi Kerbela'ya getirdi; Küfe'den Kerbela sekiz saat sürüyor. Şoför, Kerbela'da ziyaretleri yaptırdı, gezdi. Sonra bizi tekrar arabayla Bağdat'a getirdi. Bağdat'ta kalacağımız yere teslim edip sonra adam gitti.

Tarikatın, tasavvufun en önemli mevzusu budur: Senin yetişmende, sana sevgi mi lazım, muhabbet mi lazım, biraz sertlik mi lazım, biraz önlüğün açılması mı lazım, ufkunun açılması mı lazım, ilim mi lazım... Mürşid çok fonksiyonlu olarak müridi eğitiyor. Yoksa bir noktada kafayı yer. İlim, Allah'a (c.c.) kulluk yapmak için öğrenilir, bilerek yapmak için öğrenilir; daha iyi Allah'a (c.c.) kul nasıl olunur? İlmi tutup da başka bir gayeyle öğrendiğin zaman hem bereketi gider hem öğrendiğin o ilim sana ceza getirir hem de yoldan sapma-na vesile olur. Hâlbuki ilim, insanı olgunlaştırır.

Bu zamanki Müslümanlarla sahâbîlerin arasındaki fark şudur: Sahabe on ayet okuyup ezberliyor, sonra bu ayetlerden çikan hükümler nelerdir diye öğreniyor, sonra da onu hayatına tatbik edip uygulamaya koymuyor ve bu böyle devam ediyor. Kur'an-ı Kerim hayatı tatbik edilmek için gelmiş. Hayata tatbik edilmeyen Kur'an-ı Kerim'in adama bedduadan başka bir işine yaramaz. O kadar ilginç bir şeydir ki; Kur'an, İslâm, iman, Hz. Muhammed (s.a.v.)... Okuduğu ayetler insanın ya imanını artırır ya da aynı ayeti okuyup küfre düşer. Allah (c.c.) buyuruyor ki:

اَنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحِي اَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعْوَذَةً فَمَا فُوقَهَا فَامَّا
الَّذِينَ امْنَوْا فَيَعْلَمُونَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَامَّا الَّذِينَ كَفَرُوا
فَيَقُولُونَ مَاذَا اَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضْلِلُ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا
وَمَا يُضْلِلُ بِهِ اَلَا الْفَاسِقِينَ ٢٦

Süphe yok ki, Allah herhangi bir şeyi, bir sivrisineği, hatta onun da ötesindekini misal vermekten utanıp çekinmez. Bunun karşısında

iman edenler onun, Allah'tan gelen gerçek olduğunu bilirler, inkâr edenler ise, "Allah misal olarak bununla neyi kastediyor?" derler. Allah birçok kimseyi onunla saptırır, birçok kimseyi de onunla doğru yola iletir; onunla başkalarını değil, ancak emrine karşı gelenleri saptırır.
(Bakara Sûresi, 26. ayet)

Hâlbuki bu yüzeysel bir akıldır. Derinlemesine bir akıl olsa der ki: "Kur'an-ı Kerim bu sinekten bahsetti ya acaba bu nedir?" Böyle incelese o da imana gelir. Kur'an-ı Kerim, ilim, Hz. Muhammed (s.a.v.)... Amel edildikçe sana bir kapı daha açar ve oradaki güzellikleri görürsün; tasavvufta, zikrullahta öyledir.

Adam yüzeysel "La ilahe illallah'a bakınca ondan faydalananamaz. "La ilahe illallah" zikrini evliyalar, âlimler yapmış. Biraz da ben yapayım derse hayatında tatbik etmeye başladığı andan itibaren değişiklikleri fark eder.

Molla Bahri (rh.a.) buyurdu ki: "Haydar Baba'nın (rh.a.) sofileri, hep sıvı külahlı, uzun sakallı... Öyle yufka yürekllerdi ki Allah'tan (c.c.) bahsedilince, Hz. Muhammed'den (s.a.v.) bahsedilince hemen ağlamaya başlardılar. Haydar Baba (rh.a.) onları hiç rahat bırakmamış; çileye, itikâfa, irşada, gece namazları...vb ibadetlere zorlayınca Sofiler bir deri bir kemik kalmış.

Haydar Baba (rh.a.) hiç konuşmamış; devamlı Kur'an okurmuş, ibadet edermiş. Haydar Baba'ya (rh.a.) adam gelince onun halini hatırlayıp sorduktan sonra adamı kendi başına bırakıp Kur'an okumaya devam edermiş. Haydar Baba (rh.a.) adamın oturduğunu görünce, "Oğlum! Niye boş oturuyorsun, senin kaza namazın yok mu?" buyurmuş. Adam, "Baba var" deyince, Haydar Baba (rh.a.) buyurmuş ki: "Kalk, namazlarını kıl!"

Seyda Molla Bahri'nin (rh.a.) evindeyken bize akşam namazını kıldırdı. Akşam namazından sonra evvabin kıldı. Biz dedik herhalde evvabinden başka kılmaz. Molla Bahri (rh.a.) ayaga kalkıp iki rekât daha kıldı, iki rekât daha kıldı, iki rekât daha kıldı. Biz de Molla Bahri (rh.a.) namazı bitirsin, tesbihat yapalım. Sofilerden birisi dedi ki: "Hocam siz daha çok beklersiniz. Molla Bahri (rh.a.) yatsı namazına kadar namaz kılacak." Akşam namazını kıldığımız seccadenin üzerinden kalkmadan yatsıyı kıldık. Yatsıyı kıldıktan sonra da bitmiyor; Yasin, Tebarake, Vâkı'a okuyor. Tam sofilik böyle işte. Akşam namazını kıldıktan sonra hiç konuşmadan yatsiya kadar ibadetle meşgul oluyorsun. Yatsı namazını kıldıktan yarım saat sonra yatıyorsun. Gece ibadete bir daha başlıyor.

Allahu Teâlâ'nın fâsıklara en büyük cezası, ibadetin lezzetinden mahrum olmalarıdır; zikirden alınan lezzetten, salih amellerden mahrum kalırlar. Oysaki her bir salih amel onları Allah'a (c.c.) yaklaştırır. "Ben ölene kadar

Allah'ın emirlerini tutacağım!"

"Bu neden oldu, niye böyle oldu?" diye araştırırsan şeytan uçurumdan atar. Şeytan pusuda bekliyor. Sen sorgu sual kapısını açtığında oradan çok şeytan girer; âlim kıyafetiyle, filozof kıyafetiyle, sofi kıyafetiyle girer. Baş edemezsin, imanın gider; sürekli kalbine evham verecek. O kapıyı sen açtin. Sen diyeceksin ki: "Ben, Allah'a (c.c.) inandım, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) inandım, Kur'an-ı Kerim'e inandım!" Bu sefer kapıyı kapattın, artık sana oradan vesvese gelemez. Ama adam, âlimlerden şüphe etmeye başlıyor; âlimin yanına gidip onu değerlendirmeye kalkıyor.

Cemil Baba ile (rh.a.) tanışmadığım zamanlarda üniversitedeydim. O zamanlarda da cuma namazı kılınır mı, kılınmaz mı sorusu çok popülerdi. Elâzığ'a âlimin geleceğini öğrendim. Bir tane ilmhiali alıp âlimin yanına ilmhalle gittim. Âlim bizi karşıladı, halimizi hatırlımızı sordu. Âlime dedim ki: "Efendim! Türkiye'de cuma namazı kılınır mı?" Âlim dedi ki: "Kılınır oğlum." Onun kılınır dediğini bildiğim için ilmhiali çıkarıp âlimin önüne koydum, "Burada da böyle yazıyor" dedim. Âlim olmak çok farklı bir olaydır. Âlim şöyle bir baktı ve hiç tartışmaya girmeden. Âlim dedi ki: "Elhamdülillah! Gençler demek ki bu meseleleri konuşuyor. Siz ne zaman bu konuları konuşur hale geldiniz?" Âlimin yaklaşımı böyledi. Ama âlimin açıklamalarından ikna olmamıştım. Ama edebi, ahlâkı, üslûbu güzel bir şeyler katmıştı. Cemil Baba'nın (rh.a.) yaklaşımı nasıldı? Cemil Baba'nın (rh.a.) yanına gittik. Cemil Baba'ya (rh.a.) dedim ki: "Cuma namazı kılınıyor mu?" Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Hanefî mezhebinde olmasa da Şafî mezhebinde oluyor. Cuma namazını kılmak ayette sabittir. Diğerleri de ictihaddir." Bu cevap beni çok ikna etmişti. Bak! Evliya ile âlim arasındaki fark budur.

Amel etmek için öğreneceksin! Allah rızası için amel edersen az bir şey de öğrencensen bu sana bereketli olur ve devamı gelir. Bu aynı ticarete benzer. Harama bulaşmadan ticaret yapıyorsun ama az kazaniyorsun. Oaza eğer sebat edersen kuyudaki su gibi yavaş yavaş çoğalacaktır. Sana şu kitap oku dendi. Sen o kitabı yavaş yavaş okursan yaşanılan zaman içerisindeki âlimler kadar bilgili olursun. Niyetin Allah için amel etmekse böyle olur. Çünkü ayette Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبْلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ٦٩

Bizim uğrumuzda elinden gelen çabayı sarf edenlere gelince, onları bize ulaşan yollara yönlendiriz. Kuşkusuz Allah, iyilik yapanların yanındadır. (Ankebüt Sûresi, 69. ayet)

Adam yabancı diliyle konuşuyor. Adamin dilini anlamıyorum ama ne dediğini anlıyorum; Van'da dergâhtayız. İstanbul'dan gelen bir hoca var. Yanındaki ikisi Kürtçe konuşmaya başladı; Kürtçe bilmiyorum. Kürtçe diyor ki: "Buradaki öğrencileri al da bizim medreseye getir." Hocaya dedim ki: "Ayıp olmuyor mu? Hem bizim buradasınız hem İstanbul'da da ekmeğini yedin, surnunu içtin, yetmiyor. Bir de çocukların alacaksın." O benim Kürtçe bilmediğimi biliyor, ondan rahat rahat konuşuyor. Sonra dedi ki: "Hocam öyle demedik."

Bütün işin kaynağı Allah'tır. Zikir yaptığı zaman işin kaynağından başlıyorsun. Zikir seni evliyada, âlimde, takva sahibi de yapar. Ama sabretmen lazım. Zikir çok değerli olduğu için bunun tuzakları çoktur; kimine güzel rüya gösterip uçurumdan aşağıya atar. Güzel bir rüya görüp zikri bırakır. Bazısına kötü rüya gösterip korkutarak zikri bırakır. Kardeşim! Zikrullah bütün güzellikleri toplar getirir; sen cömert, muttaki sahibi, âlim olursun. Ama bu zikrullahlara devam etmen lazım. Karşına çıkan tuzaklara da düşmemen lazım. Tuzak çok; ilim öğreniyorum diye yola çıkanlar ateist olmuş. Hani sen ilim öğrenmek için yola çıkmışın. Çünkü kontrolsüz, bereketsiz ilim öğrendin. Bir âlimle beraber ilim öğrenmedin. Bir mürşid-i kâmil olmadan kendi kendine ilim öğrenmeye çalışın. İlim öğrenen kişi bir tehlike sezdiği anda soracak. Ondan mürşid-i kâmil lazım, ondan bir âlime intisap etmek lazım. İmam-ı Azam (rh.a.) gibi zatların hocası olacak ama senin olmayacak. Abdulkadir Geylani (rh.a.) gibi zatin şeyhi olacak ama senin şeyhin olmayacak. Bütün hepsi aynıdır. Sana ilmihal oku dendiyse oturup ilmihali okuyacaksın. Ama okuduklarınıla amelde edeceksin. Okumazsan cahil olursun. Okuduğuna amel etmezsen bu da merkep oluyor.

مَثُلُ الَّذِينَ حُمِلُوا التَّوْرِيهَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا
كَمَثُلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا

“Tevrat’la yükümlü tutulup da onun hakkını vermeyenlerin durumu, koca koca kitaplar taşıyan merkebin durumuna benzer...” (Cuma Sûresi, 5. ayet)

Biliyor, amel ediyor ama Allah rızası için yapmıyor ise; bu riyakârdr. Riyakâr da bir sevap elde edemez. Çok güzel amelleri bilerek yapıyor ama gayesi Allah rızası değil bunda da bir fayda yok. Biliyor, Allah rızası için yapıyorum ama bir gün yapıp bir gün bırakıyor; bunda da fayda yoktur. Biliyor, Allah rızası için yapıyorum, bir de ölene kadar yapıyorum. İşte bu! Hem bilecek hem ihlâslı olacak hem de ölene kadar yapacak; az da olsa ona yeter. Durum azlık çokluk değil sürekliştir. “Ondan da, ondan da, ondan da...” Bir dakika dur! Fatiha ne demek, onu öğrendikten sonra İhlas Sûresi’ni öğren, sonra Felak Sûresi’ni öğren... Önemli olan o yolda olmaktadır. Sen fikh kitabından bir konu öğrendin, kiyamet günü İmam-ı Azam’la beraber haşrolacaksın. Oturup biraz zikir yaptın Abdulkadir Geylani’lerle (rh.a.) haşrolacaksın. Sahâbîler diyor ki: “Kişi sevdigiyle beraberdir.” (Buhârî, Edeb, 96) Bu hadisi duyduk, bayram ettik.

Hz. Ebû Bekir'e (r.a.) bakıyouz müthîş ibadet, taat yapıyor. Hz. Ömer'e (r.a.) bakıyouz o da öyle. Hz. Osman'a (r.a.) bakıyouz, o da öyle. Hz. Ali'ye (r.a.) bakıyouz, o da öyle. Hz. Osman (r.a.) gece sabaha kadar kiyamda durup Kur'an okuyor. Sahâbîler diyor ki: “Biz, onlar gibi ibadet yapamadık. Ama onları sevdik.” Sevdigin zaman onlarla beraber haşrolursun.

Bir kadınla evlendin. Kadınla güzel güzel geçinirsın; baktın ki geçinemiyorsun, bu sefer çözüm yolları var. Onları devreye sokarsın, nerede anlaşmadığınız konular bir bir ortaya çıkar, onları telafi etmeye çalışırsın. Bunlar da olmuyorsa mahkemeye gider, boşanırsın.

Bağırmak ne, dövmek ne, hakaret etmek ne? Ya güzellikle tut, güzel güzel geçin. Anlaşamıysorsan da güzel güzel boş. En büyük zulüm, insana yapılandır. Mesela adamın biri kediye zulüm yaptı. O kiyamet günü kedi, adama neden zulüm yaptığını soracak. Avcılar, serçe kuşunu vurdur; eğer serçe kuşunu keyif için vurduya serçe o adamdan davacı olacak. Ama adam acıkmış; helal eti de vurup yedi. Bunda bir sorun yok. Ama keyif için saçmayla bütün hayvanları parça parça yapıyor. Bu insanlık mı? Elbette ki değil Hesap var! Hanımının da hesabı da senden görülecek, çocuğunun da hesabı senden görülecek, annenin babanın da hesabı senden görülecek.

Hak almak bize hikâyeye gibi geliyor. Arkadaşlar hikâyeye değil! Kimin hakkı

sana geçmişse malin mülkü olmadığı bir günde Allah'ın (c.c.) huzurunda se-ninle muhasebeleşecek. Hz. Muhammed (s.a.v.) orduyu düzenliyordu. O kar-gaşanın içerisinde Hz. Muhammed (s.a.v.) bir sahâbîyi kırbaçıyla itti. Efendi-miz oradan mescide gitti. Sahâbî de gitti ve namazı kıldılar. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurdu ki: "Biraz önce kirbaçla vurdüğüm nerede?" Sahâbî, "Ya Rasu-lullah! Bendim" Rasulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Buraya gel" Rasulullah (s.a.v.) kırbaç verdi ve buyurdu ki: "Bana aynısını yap." Sahâbî, "Ya Rasulallah! Böyle olur mu?" Rasulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Şimdi yapmazsan ahirette yapacak-sın."

Sen kafana göre hak icat edebilirsin; o zaman hem hâkim sen oldun hem de savcı sen oldun. Böyle bir düzen yok. "Ben haklıyım." Sen nerede haklısun? Bunlar senin iddialarındır. Ama ispatı yok.

Sen nikâh kiyarken hanimin hasta da olsa iyi de olsa, o senin hanımındır. Nikâhlandın, bir sene sonra hastalandığı zaman götürüp babasının kapısına mı bırakacaksun? Erkeklik mi bu? Benim rahmetli babam, annemi sırtında taşıyordu. Rahmetli annem çok hastalık çekti; yetmiş yaşlarında açık kalp ameliyatı oldu. Böyle olmasına rağmen babam gidip başkasıyla evlenmedi. Annemin kendi akrabaları bile babama dedi ki: "Git evlen! Sen hak ettin." Yine de evlenmedi, anneme hizmet etti. Sabredeceksin! Kaba kuvvet yok!

Sorunları çözerken bizim sevgiden başka çaremiz yok. Kaba kuvvetle, ba-ğırmakla, çağırmakla bir noktaya gidemeyiz. Çocuklarda da aynısıdır. Çocuğa tesettürü anlatıyorsun ama kabul etmiyor. Anlattığın metotla kabul etmediy-se başka bir metotla deneyeceksin.

Belki de onun kalbine giden bir metot var ama sen, onu bulmadın. Bir daha deneyeceksin. Neyden hoşlanıyorsa bir tane ondan vereceksin, bir tane de dediğini yaptırıacaksun. Torunun yanına gittiğimde koşarak yanına geliyor, eğer elimde süt varsa kucağıma zıplıyor. Duvarda Bismillahirrahmanirrahim yazıyor. Onu okutturuyorum. Başka duvardaki yazıları, rakamları da okuyor. Ama kapayı açtı, eline baktı, elinde bir şey yok, çekip gidiyor. Şimdi akıllanmış diyor ki: "Kardeşime de alacaksın, bana da alacaksın." Çocuğunu sevdiği bir şeyle yakalayacaksun.

Mesela namaza başlatmak istediğimiz koca koca adamlara çok pratik bir yol yapıyorum. Ona diyorum ki: "Hadi gezmeye gidelim." Benimle geliyor ama planın farkında değil. Ögle namazı gelince diyorum ki: "İki rekât kılacaksın." Kolaydır, deyip kılıyor. İkindi de iki rekât kılıyor. Akşamı da üç rekât kılıyor. Sonra dönüp gelince, "Şimdi ne yapacağım?" diyor.

Bu sefer de, "İki rekât zaten kıldın. Bundan sonra da iki rekât daha ekle-

yip dört rekât kıl. Hiç değilse farzları kıl.” diyorum. Böylelikle elhamdülillah imanını güçlendiriyor. Bir de yemek yedirirsən, adam seni kırmaz. Oradan da geçiş yapar. Bu, Allah’ın (c.c.) emridir. Hocayla alakası yok.

Mesela “Kitap oku” deme! Sen kitapları eve götürüp masanın üstüne koy. Müsait vakitlerinde kitap oku. Çocuğun merak edip gelecek. Çocuğun merağını tetikle. Çocuk önce bizde görecek; kitap okumayı, ibadet yapmayı, zikir yapmayı... Biz vakit ayıracğız. Biz, çocuklara ve eşlere vakit ayırmıyoruz. Kendine vakit ayıracaksın; dinlenmen gerekiyor, kafanı toplaman gerekiyor, kendi eğitimini aksatmaman gerekiyor. Eşine vakit ayıracaksın; seveceksin, muhabbet edeceksin, sorunlarını dinleyeceksin. Çocuğa vakit ayıracaksın. Artı olarak anne ve babana vakit ayıracaksın, kaynana ve kaynatana vakit ayıracaksın. Hanımın akrabalarına vakit ayırmazsan orada da sorun var. Hanıma bir hediye aldığıن zaman kesinlikle bir tane de annene alacaksın! Annene aldığında da kaynanana alacaksın. O zaman dengeler tamamdır. Ya alma ya da aldığıن zaman böyle yap!

Evliyalar bile kaçakları kerametle yakalıyor; adam keramet görüp orada kılıyor. Hâlbuki o keramet onu yakalamak içindi. Tekrar tekrar görünce, “Bu yol doğrudur, ben burada kalıyorum.” der. Ondan sonra da bir daha görmüyor; evliyanın işi devamlı sana keramet göstermek değil. Sen gelip kerameti gördün, yine devamlı görmek istersen amaçtan saparsın.

Haydar Baba’nın (rh.a.) zamanında birini getirip, “Baba (rh.a.), Allah rızası için bunu oku.” demişler. Sonra adam iyileşmiş. Böyle hastalar gelmeye devam edince, evliyalar demiş ki: “Senin işin irşad; işin hastaları okumak değil. Doktora gidip tedavi olsunlar.” Amacından sapmayacaksın!

Bütün güzellikler yumuşaklıktan, tatlılıktan çıkar; sertlikten çıkmaz. Ama adamin karakteri demir gibi huy haline gelmiş. O demiri ilk önce eriteceksin. Eritirken adama bir acı verecek. Sonra bir daha onu kaliba dökeceksin, şeke dökeceksin, çapaklarını ayıracaksın.

Ahlâk, ahlâk! Nice adamlar var; yetmiş yaşında evlenmemiş. İnsan, hanımsız olmaz. Hanım olunca nasip, çocuk da oluyor. Ondan sonra, “Hep ben eziliyorum.” diyor. Hep sen ezilmiyorsun. Mükâfat alıyorsun. Soruyorlar ki: “Niye hep cennette erkeğe huriler var?” Oğlum! Adam bu kadar sıkıntı çekti, biraz da fazlalığı olsun; sana baktı, çocuğuna baktı, ailesine baktı. Adam hem rızkını temin etmek zorunda hem barınacak yeri temin etmek zorunda hem eğitmek zorunda hem çalışmak zorunda. Kendine bir şey yok; devamlı çalışacak. Ahirette, gözlerin görümediği, kulakların işitmediği büyük bir mükâfata dâhil olacak.

Yumuşak yumuşak davranışın! Hanım sana sert davranışsa bile sen yine yumuşak davranış. Hatta bazıları hanımlarını bırakıp gidiyorlar. Yine o adamı getirip evine bırakacaktır.

Bazı insanlar hastadır; onları da idare edeceksin. Hastaya kendi haline mi bırakacağız?

Yeni evlenecekler kafasında şablon oluşturmasın; şu işleri kadın yapar, şu işleri de erkek yapar. Hanıma de ki: "Sen hiçbir iş yapma. Bütün işleri ben yaparım. Sen sadece bana bak." Bir tane bayan tutarsın, evin her işini de yapar. Sen de âşiklar gibi deniz kenarında çay iç, muhabbet et, ormana git, el ele tutuş. Vereceğin üç yüz-beş yüz liranın sana neler kazandırdığını görürsün. Hanımını ne yemeğe götürüyor ne de onun istediği gibi yapıyor? Sonra da, "Hanım bana kötü davranışın!" diyor. Sana iyi yapıyor.

Hiçbir insan kötü değildir! Onu şartlar o hale getiriyor. İyi bir insanla şartları değişim, onun kötüye dönmesi bir dakikayı almaz. İnsanda dönüşüm mekanizması var. Kötü adama da iyilik yap, güzel davranış, yumuşak davranış, tatlı tatlı söyle. O kötü dediğin adam bakarsın ki güzel olmuş. Bir de onun istedığını yapacaksın. Kendi istedığını yaparsan o da geçerli değil; hanım başka bir yere gitmek istiyor, sen onu başka yere götürüyorsun. Akşam eve gelince surat yine düşük. Çünkü onun dediğini yapmadın. Önce onların dediğini yapacaksın. Ondan sonra hanımın diyecek ki: "Bir de adamın dediklerini ben yapayım." Hanımın mesela diyecek ki: "Beni babamlara götür." Götüreyim, diyeceksin. Bir kere gittin, üç kere gittin, beş kere gittin, en sonunda diyecek ki: "Bu sefer de seninkilere gidelim."

İyiliğin korkunç bir gücü vardır. Hiçbir şeyin yaptırmadığını iyilik yaptıır. "Zorla, kaba kuvvetle yapacağım." Böyle yaparsan daha kötü olur; yangını büyütürsün. Bir adamdan intikam almak istiyorsan o adama iyilik yap; çünkü o vicdan azabı onu mahveder.

Hz. Aişe annemize iftira attuklarında Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) iftira attığı akrabası vardı; ona hep yardım yapıyordu. Akrabası, Hz. Aişe'ye (r.a.) atılan iftirada başrolde oynadı. Onun iftira attığı ortaya çıkışınca, Hz. Ebû Bekir (r.a.) dedi ki: "Vallahi sana bir daha yardım yapmayacağım!" Siddîkiyet mertebesi. Sizce Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) yaptığı normal mi? Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) yardım etme zorunluluğu yok. Ama Allahu Teâlâ buyurdu ki:

وَلَا يَأْتِلُ أُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعْةُ أَنْ يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَى
وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَيَعْفُوا وَلَيَصْفَحُوا إِلَّا
تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۖ ۲۲

“İçinizden yardımsever ve zengin olanlar akrabaya, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere artık bir şey vermeyeceğiz diye yemin etmeyinler. Bağışlaşınlar, hoş görsünler; Allah’ın sizi bağışlamasını arzu etmez misiniz? Allah çok bağışlayıcıdır, çok esirgeyicidir.” (Nûr Sûresi, 22. ayet)

Hz. Ebû Bekir (r.a.) yeminini bozup iftira eden akrabasına yardım etmeye devam ediyor. Siddilik böyle bir şeydir. “Bana böyle yaptı.” Yapabilir ama sen cahille cahil olamazsun.

Bir gün Rasulullah (s.a.v.), Ashâb-ı Kirâm’ın arasında otururken, bir kişi gelip Hz. Ebû Bekir’e hakaret etti. Ebû Bekir (r.a.) cevap vermemeyip süküttü etti.

O kimse ikinci defa aynı şekilde hakaret etti. Ebû Bekir (r.a.) yine süküttü etti. Adam üçüncü defa hakaret edince Ebû Bekir (r.a.), daha fazla dayanamayıp ona hak ettiği cevabı verdi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.) hemen oradan kalkıp yürümeye başladı. Hz. Ebû Bekir ardından yetişerek:

“Yâ Rasûlâllâh, yoksa bana darıldınız mı?” deyince Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz:

“Hayır, darılmadım. Semâdan bir melek inmiş, o kimsenin sana söylediğini yalanlıyor, senin adına ona cevap veriyordu. Sen karşılık verip intikamını alınca melek gitti, onun yerine şeytan geldi. Bir yere şeytan gelince ben orada durmam!” buyurdular. (Ebû Dâvûd)

Bütün bu ibadetlerin amacı, bizi böyle ekilecek hale getirip tatlı toprak yapmaktadır. Bu da kalpteki tortulardan kaynaklanıyor; panik yapıyor, acele yapılıyor, kindar yapılıyor. Böyle bir şey yok. Kime kin tutacaksın? Adam, annesine babasına kin tutuyor, çocuğuna kin tutuyor. Şeytan bu yolları kullanıyor. Kadın evleneli elli sene olmuş, hâlâ diyor ki: “Düğünde böyle yaptınız.”

Birisini, eşine demiş ki: “Alzheimer oldum, her şeyi hatırlayamıyorum.” Eşi de demiş ki:

“Düğünde şöyle olmuştu.” Hanımı da, “Aa! Böyle olmuş.” demiş.

Bazen üstüme çok geliyorlar, diyorum ki: “Yapma kardeş! Bu nefsi içeri tıkmak için otuz-kırk sene uğraştım. Şimdi çıkacak sana da, bana da zarar verecek.” Başkasının bizi ve sizi bozmamasına, değiştirmesine izin vermeyin. Sen bu ahlaklı yapmak için kaç gün uğraştın? Yapmak çok kolaydır. Burada

kazandığımız güzelliği diğer insanlara götürüp onlarla paylaşmaktadır. Adam seni kontrole çekecek: "Sen orada on gün itikâfta kaldın. Neyin değişti?" Yansımalarını görmek istiyormusun. Sen giderken hanımına bir çiçek alıp götürdüsen veya şu ana kadar yapmadığın bir şeyi evde yaptıysan hanımın kendi kendine diyecek ki: "Bu adam değişmiş." Sonra senin bir daha itikâfa girmeni isteyecek ya da konuşmaların, üslûbun değişti; artık bağırmıyorsun. Halim selim bir adama dönüştün. O zaman bu itikâf sana fayda vermiş.

İlk haccımdan dönüp eve geldim. Lise talebeleri diyor ki: "Hocam şunu nasıl yapalım?" Ben de diyorum ki: "İstediğiniz gibi yapın." Öğrenciler dedi ki: "Ya hocam! Bu tatil size çok yaramış. Sen bir daha git."

Önceden sabah erkenden okula giderdim. Sonra eve gelip yemeğimi yerdim. Hanım yemeği yapıyor, bulaşıkları yıkıyor, temizliği yapıyor... Her şeyi o yapıyor. Ben de yemeğimi yiyorum, dinleniyorum, vakfa gidip akşam eve geliyorum; hep aynı sistem. Emekli olduktan sonra, "Bu ne kadar zormuş? Kahvaltıyı hanım hazırlıyor, bulaşıkları hanım yıkıyor, sofrayı hanım kuruyor. Yirmi beş sene boyunca çok yanlış yapmışım. Ama farkında olmadan bu yanlış yapmışım." dedim. Şimdi öyle değil. Şimdi hizmet sırası bendedir; bulaşıklar varsa toparlıyorum, sofrayı hazırlıyorum... Eski sistemi tersine çevirdik. Yirmi beş sene böyle yapacağım ki, onun yaptığı seviyeye geleyim. Biz farkında değiliz. Mesela bazen karı koca çalışıyorlar. Kadın hem çalışıyor hem de eve gelip iş yapıyor. Adam da yatiyor. Beraber yapacaksınız. Adamın dayanma gücü, bayanın dayanma gücünden daha fazladır. Bundan dolayı birbirimizi mutlu edeceğiz, birbirimize bakacağız. Sistemi ters çalıştırırsan hanım sana bir düşman gibi olur.

Şehzadebaşı Camii'nin orada camii bahçesinde bir tane Helvacı Baba diye bir zat var. Caminin oradan geçerken baktım, yaşlı bir kadın elinde de Yasin cüzü var ve okuyor. Kadın dedi ki: "Sana bir dua yapayım mı?" Benim de okul bitmiş, iş yok, güç yok, para yok, hanım yok... Biri sana diyor ki: "Sana dua yapayım mı?" Dört gözle yap dersin. Kadın dedi ki: "Neye ihtiyacın varsa söyle, onun duasını yapayım." Çocuk yok, ev yok, hanım yok, iş yok... Ama o yoklukların olduğu gün, bugünden iyiydi; çünkü yokluğun ayrı bir lezzeti var, varlığın ayrı bir derdi var.

Çocuklarım manavın önünden geçenken manavı görmesinler diye gözlerini böyle çevirip götürüyordum. Bir öğretmen maaşı ile geçineceksin. Başka çalışan yok. Şimdiki gençler artık baştan sistemini kuruyorlar. Bizim zamanımızda öyle değildi. Bizim zamanımızda hesap kitabı farklıydı.

İlkokulda önlük giyiyorduk ama ortaokula geçince artık elbise, ceket, pan-

tolon giyeceğiz; Ceket de yok, pantolon da yok. Abimin bir tane elbisesi var; çekince sökülen bir elbisesi vardı. Müdürlerin şöyle bir uygulaması var: Kılık kıyafet kontrolü yapacak. Sanki kılık kıyafet verdi de kontrol ediyor. Sen bu çocuğa üst baş alsin diye para vermedin ki, kontrol yapıyorsun. Adama verdin, yaptın, giydirdin de bu adam yapmadı mı? "Kılık kıyafet kontrolü yapacağız." dediler. Dedim ki: "Kesin bu kılık kıyafetten içeri almazlar." Elbiselerim o kadar eskiydi. Ama yine de o zaman, bu zamana göre daha iyiydi.

Hz. Ebû Bekir Siddîk Efendimiz (r.a.) vefat etmek üzereyken üzerinde bir elbise var. Hz. Ebû Bekir Siddîk Efendimiz (r.a.) buyuruyor ki: "Ben öldüğüm zaman bu elbiseyi çıkartın. Bu elbiseyi bir ihtiyaç sahibine verin. Beni daha basit bir kefenle kefenleyin!" Sahâbîler buyuruyor ki: "Efendim! Hiç olur mu, sizi böyle güzel bir kefene saralım." Hz. Ebû Bekir Siddîk Efendimiz (r.a.) buyuruyor ki: "Yavrum! Güzel elbise dirilere lazımlı. Ölülere iyi elbise, kaliteli elbise ne gereklidir?"

O yokluk zamanında biz diriydik; varlık zamanında öldük. Öyle bir öldük ki, öldüğümüzü de fark etmedik. Bizi, kurbağanın haşlanması gibi yaptılar. O zaman insanlar, İslâm için bir çalışıyordu; aklın durur. Anlatmasını bilmeyenler farkına varmıştı. Adam hoca değil ama tehlikeni farkına varmış, hocaların video kasetlerini alırlardı. Bir de video oynaticısını bir çantaya koyardı, eve gelirdi, "Bugün sizdeyiz." derdi. Pazarlamacı gibi videoyu açarlardı; insanlar orada hocayı dinler, İslâm'ı anıtlardı.

Cemil Baba (rh.a.) buyururdu ki: "Biz iki ay irşada çıkar, eve gelmezdim. Saçlarımız böyle keçe gibi olurdu." O köyden o köye, o köyden o köye. Çünkü İslâmiyet silinip gitmek üzereydi. Bir daha tekrar elhamdülillah bu seviyelere geldi.

Şimdi de Müslümanlar ekonomik yönden iyiler, keyifleri yerinde, herkesin arabası var, evleri var, güzel bir ortamlar. Ama kırırdayamıyorlar. Arabana milleti doldurup sohbete götür, zikre götür. Ama şimdi hesaplar değişti; o zaman Allah rızası için yapılmıştı. Şimdi benzine bakılıyor; "Ben gidersem şu kadar yakarım." Yak! Allah (c.c.) yolunda canın gitsin malında gitsin!

Şimdi sen bir durumdasın, ikinci durumunu anlamak için ikinci durumu da yaşamam lazımdır. Nedenini şimdi anlayamazsan. Allah nasip eder; işe başlarsın, bir de hanım alırsın, bir de çocuğun olur, bir de evin barkın olur. Ondan sonra, "Bana ne oluyor, ben ne zaman dünyaya böyle meylettim?" Dünya böyle, deniz gibi yavaş yavaş çeker. Bir de bakarsın ki yazlığım olsun, kişiliğim olsun, evim olsun, barkım olsun derken ömrü biter.

Rahmetli babamın en nefret ettiği şey, bir şey sordduğunda yok denmesiy-

di. Ama o zaman, gerçekten yokluk zamanıydı. İnsanlar "Sana" yağ almak için kuyruğa girerlerdi, tüp almak için kuyruğa girerlerdi, dört beş saat önceden hastaneye giderlerdi, hastanede kuyruk olurlardı. Şimdi şehir hastanelerini beğenmiyorlar.

İnsan, devamlı şükür halinde olacak;
Elhamdülillah Alâ Dinil İslâm
Elhamdülillah Alâ Hidayetirrahman
Elhamdülillah Alâ Tevfikil İman
Elhamdülillah ve cealna min ümmeti Muhammedin aleyhissalâtü vesse-lam;

Esselatü Vesselamü Aleyke Ya RASULALLAH...

Esselatü vesselamü aleyke ya HÂBÎBALLAH...

Esselatü vesselamü aleyke ya Seyyidel evveline vel'ahirin

Evliyanın hallerinin yazılı olduğu bir kitabı okurken dedim ki: "Ya Rabbi! Bu kitapta yazan evliyaların hürmetine bu işi yap." Anında oldu. Zikredenlerin hepsi bizim dostumuzdur; başka tarikatta olması önemli değil. O, benim Rabbimi zikrediyor. Benim Rabbimi zikreden kim olursa olsun hiç önemli değil ya da Rabbimin yarattığı varlık kim olursa olsun; taş olmuş, toprak olmuş, kuş olmuş... Hiç önemli değil. Hz. Allah (c.c.), o velilerin hürmetine halletti. Çok korkunç bir olaydı.

Hocam senin de korkunç işlerin mi oluyor?

Büyük davalar bizim başımızda dönüyor; krizler, sıkıntılar, felaketler... "Al-lah Allah Allah Allah Allah..." Böyle dediğin zaman senin belan kalmaz, müsibetin de kalmaz, sıkıntın da kalmaz. Daha yok mu dersin. Dertlerin sana ilaç olur.

**Dermân arardım derdime derdim bana dermân imiş
Bürhân sorardım aslıma aslîm bana bürhân imiş hay hay
Bürhân sorardım aslıma aslîm bana bürhân imiş
Sağı solum gözler idim ben dost yüzünü görsem deyü
Ben taşrada arar iken ol cân içinde cân imiş hay hay
Ben taşrada arar iken ol cân içinde cân imiş**

İlahi de diyor ki: "Allah'ı (c.c.) sağda solda ariyordum. Meğerse Allah (c.c.) benim kalbimdeyemiş.

Savm-u sâlât-u hac ile sanma biter zâhid işin İnsân-ı kâmil olmaya lâzım olan irfân imiş hay hay İnsân-ı kâmil olmaya lâzım olan irfân imiş

Mûrsid olmaya irfan gereklidir. Bak! Tabelaya yazmışız ki: "İlim ve İrfan Vakfı" Vakfin tüzüğünü hazırlamışız; vakfin adı: "Abdulkadir Geylani Kültür

ve Hizmet Vakfı” Cemil Baba (rh.a.) İstanbul'a geldi, “Vakfin tüzüğünü ne yaptinyız?” dedi. Baba'ya (rh.a.) dedim ki: “Hazırladım Baba.” Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Oku!” Tüzüğü okumaya başladım: “Vakfin adı Abdulkadir Geylani Kültür ve Hizmet Vakfı” Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Öyle olmaz oğlum!” Baba'ya (rh.a.) dedim ki: “Baba nasıl olur?” Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “İlim ve İrfan Vakfı olur. İlim, İslâmiyet'tir. İrfan da tarikattır. Ama sadece Abdulkadir Geylani'nin (rh.a.) ismini koyarsan sadece özel bir şey olur, genele hitap etmez.

Delikanlığının biri gelip dedi ki: “Banyo yapıyorken aniden aklıma siz geldiniz. Aklıma gelince utandım. Banyodan çıkayım da üstümü giyineyim dedim. Banyonun kapısını açmamla düşmem bir oldu.” Meğerse şofben gaz kaçırılmıştı. İşte zikir yapanlar, Allah'a (c.c.) ibadet yapanlar, Allah'a (c.c.) kulluk yapanlar Allah'ın (c.c.) daima koruması altındadır.

Bu kadar yaşadığım tecrübe şunu fark ettim: Ne kadar bu vakfa hizmet edersen, insanlara hizmet edersen, insanların sıkıntısını giderirsene, yardımcı olursan Allah da (c.c.) sana yardımcı oluyor; çünkü buraya fakir, zengin, hasta fark etmiyor... Hep ihtiyaç içerisindeki insanlar geliyor. Sen de burada durup bir bardak su verdin. Adam da dedi ki: “Allah razi olsun.”

Diğer tarafta bin tane demesinden daha iyidir. Çünkü buraya gelen, dara düşmüş onun için geliyor. Bir çay verdin. Adam sana dedi ki: “Allah razi olsun.” İşte sen köşeyi döndün.

Şeytanlar bizim başımızda dans eder. Amaçları “ne yapsak da bu adamı yoldan çıkarsak”tır. Çünkü lokomotif yoldan çıktı mı rayların hepsi de yoldan çıkar. Benim kendi dertlerim ve sorunlarım var. Bir de ne kadar sofi varsa onların derdi de benim derdimdir. Mesela adam evlenemiyor, düşünüyorum ki ben buna nasıl kız bulayım. Bu kapıdan giren herkesin derdi benim derdimdir.

“İnsanoğlu öldüğü zaman, bütün amellerinin sevabı da sona erer. Şu üç şey bundan müstesnadır: Sadaka-i câriye, istifade edilen ilim, kendisine dua eden hayırlı evlat.” (Müslim, Vasiyyet 14)

Kurs inşaatı yapılrken düşünüyordum ki: Adamin çocuğu var ve amel defteri kapanmıyor ama sen cami yapıyorsun, senin amel defterin kapanıyor. Ama öyle değil! Çocuk yetiştirmek cami yapmaktan daha zordur. Tuğlaları üst üste koyarak camiyi yaparsın; sana hiç ses çıkmaz. Maddî şeyleri yaparsın. Ama iş çocuk yetiştirmeye geldiği zaman işte bu Allah'ın (c.c.) rahmeti olmadan olmuyor. Sen bir şey söylüyorsun, çocuk başka bir şey söylüyor. Salih evlat yetiştirenlerin amel defteri kapanmıyor. Mutlaka ve mutlaka! Çocukla-

ra dinî eğitim verin. Biz tam tersinden başlıyoruz: Çocuk okusun, geleceğini kurtarsın, meslek sahibi olsun... Olsun olsun da, olanları da görüyoruz. Çocuk üniversiteyi bitirdiği zaman üniversite çocuğun posasını bize atıyor; dinden uzaklaştırmış, imandan uzaklaştırmış, inançlarından, ailesinden...vb birçok değerden uzaklaştırılmış olur. A kapasitesindeki bir çocuk üniversiteyi bitirdiği zaman A küp olması gerekirkerten B olarak çıkyor. Bir daha şansı varsa tekrar evliliyaya denk gelecekte evliya diyecek ki: "Oğlum! Sen A'ydıñ seni B yaptılar. Seni tekrardan A yapalım."

Harun Reşid'in çok samimi bir arkadaşı varmış. Harun Reşid padişah olunca o da onunla berabermiş. Padişahın arkadaşı olduğu için her tarafa kendi akrabasını, sülalesini yerleştirmiþ; milleti haraca bağlamış... Harun Reşid ile arkadaþı bahçeye çkmış. Harun Reşid, orada bir elma görünce demiþ ki: "Bu elmayı kopartalım." Ama Harun Reşid'in boyu yetişmemiþ. Harun Reşid, arkadaþına demiþ ki: "Benim boyum yetişmedi. Omzuma çık, elmayı kopar, onu yiyeлим." Arkadaþı da kendisini öyle bir noktada görüyor ki, çkmam falan demeyip omzuna çkıp elmayı kopartmış. Oradaki bahçivan da bunları görüyor. Harun Reşid bahçivanı çağrıp demiþ ki: "Dile benden ne dilersen." Bahçivan demiþ ki: "Padişahım! Bana bu arkadaşının ailesinden olmadığıma dair bir yazı ver." Harun Reşid demiþ ki: "Bu ne biçim istek!" Bahçivan demiþ ki: "Padişahım! Sen ne istersem vereceğim demedim mi? Bahçivan X ailesinden deðildir diye bana bir kâğıt ver." Harun Reşid demiþ ki: "X ailesinden olmadığına dair kâğıdı yazıp verin." Aradan biraz zaman geçmiş. Harun Reşid bakmış ki, bütün üst kademelerde bu X ailesinin bireyleri var, bütün devlet yönetiminde bunlar var, bütün mal mülk bunlarda. Harun Reşid bir ferman çkartmış: "Bu aileye ait ne kadar mal varsa el koymulacak." Harun Reşid, bütün ailenin kelle-sini almış. Harun Reşid görevliye demiþ ki: "Herkesi hallettin mi?" Görevli demiþ ki: "Hallettim ama yalnız bu aileden bahçivan var. Ama adam sizin fermanınizi gösterdi. O yüzden ona bir şey yapmadık." Harun Reşid demiþ ki: "Onu benim yanımı getirin!" Görevliler bahçivanı getirmiþ. Harun Reşid demiþ ki: "Sen, bu adamın sonunun böyle olacağını nereden anladın?" Bahçivan demiþ ki: "Padişahım! Bunlar haddi aþti. Bahçedeyken orada ben vardım, merdiven vardı veya başka elemanlar vardı. Ama arkadaşınız öyle bir noktaya gelmiş ki, sizin sırtınıza basıp elma kopartıyor. Oradan anladım ki, bunların kelleleri tek tek gidecek."

Padişah bakmış ki ülkedeki işler ters gidiyor. Bu duruma canı sıkılmış ve demiþ ki: "Neden böyle oluyor?" Padişah kafasını dinlemek için kendisini sahraya vermiş. Sahrada bakmış ki bir tane çoban, çoban köpeðini asmiş.

Padişah, ilk defa böyle bir manzarayla karşılaşınca demiş ki: "Bu köpeği niye öldürdün?" Çoban demiş ki: "Onun suçu var." Padişah demiş ki: "Ne suçuvardı?" Çoban demiş ki: "Kurtlarla işbirliği yapıyor. Kurtlar sürüye geldiği zaman onlara havlamıyor. Kurtlar yedikten sonra artanını da bu köpek yiyor." Bunun ıslahı olmaz diye alıp köpeği asıyor. Padişahın aklına bir fikir gelince geri dönuyor. Padişahın da veziri varmış. Vezir padişaha diyormuş ki: "Padişahım! Vergileri artıralım." Vezir, halktan rüşvet aliyormuş, rüşvet vermeyenin de işlerini yapmıyor; ama ona rüşvet verenlerin öünü açıyor.

Padişah bunu anlayınca sarayın önünde veziri sallandırıyor. Sonra da ülkede işler düzeliyor.

Nefis de böyledir; nefisle şeytan işbirliği yapıyor. Nefis diyor ki: "Gel gel! Bu adamın kızı karşı zaafi var." Şeytan hemen o adamın karşısına çok güzel tipte insanlar çıkartır. Mesela nefis diyor ki: "Bu adamın mala zaafi var, paraya zaafi var." Şeytan adamın karşısına hemen kumarı çıkartır. Bu, YouTube da aynı mantıkta çalışıyor; burada bir şey konuşuyorsun, hemen konuştuğun şeylerin reklamları gelmeye başlıyor. Aynı şeytanla nefsin işbirliği yapması gibi. Şeytan senin içinde gizli kalmış olan zaafi nereden bilecek? Ama nefis ona işaret verince şeytan yuvarlamaya başlıyor.

Birisinden denizin kenarında, gelen dalgaları sayıyormuş. Oradan geçen biri demiş ki: "Burada ne yapıyorsun?" Adam demiş ki: "Denizden gelen dalgaları sayıyorum." Oradan geçen demiş ki: "Şimdiye kadar kaç tane saydın?" Adam demiş ki: "Geçen geçti. Ama şu gelen bir." Deniz dalgası gibi geçip gidene bakmayacaksın. Bu dünyadaki musibetler ne olursa olsun bitmeye mahkûm, yok olmaya mahkûm; çünkü dünya yok olmak üzerine kurulmuş. Dünya parça parça olacak.

إِذَا الشَّمْسُ كُوِرَتْ ١٠ وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ٢٠ وَإِذَا الْجَبَالُ سُيِّرَتْ ٣
وَإِذَا الْعُشَارُ عُطَلَتْ ٤٠ وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرتْ ٥٠ وَإِذَا الْبَحَارُ سُجَرَتْ
٦٠ وَإِذَا النُّفُوسُ رُوِجَتْ ٧٠ وَإِذَا الْمَوْعِدَةُ سُنِّلَتْ ٨٠ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ
٩٠ وَإِذَا الصُّحْفُ نُشِرتْ ١٠٠ وَإِذَا السَّمَاءُ كُثِنِطَتْ ١١٠ وَإِذَا الْجَحِيمُ
سُعِرَتْ ١٢٠ وَإِذَا الْجَنَّةُ أُرْلَفَتْ ١٣٠ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَا أَحْضَرَتْ ١٤٠

“Güneş dürülüp karardığında; yıldızlar dökülüp söndüğünde; dağlar
sökülüp yürütüldüğünde; doğuracak develer başıboş bırakıldığında;
yabani hayvanlar toplanıp bir araya getirildiğinde; denizler kaynatıl-
duğunda; insanlar (amelleriyle) eşleştirilip (buna göre) şekillendirildi-
ğinde; diri diri gömülen kızı hangi suçundan dolayı öldürüldüğü sorul-
duğunda; defterler ortaya serildiğinde; gökyüzü siyrlıp açıldığında;
cehennem ateşi harlatıldığından; cennet yaklaştırıldıktan; kişi neler
yaptığını öğrenmiş olacaktır.” (Tevkîr Sûresi, 1-14. ayetler)

Dünyada hastadır, fakirdir, dertlidir, sıkıntılıdır... Hepsi gelecek. Sabreder-
sen mükâfat alarak geçecek; cennete gitmeye vesile olacak. Sabretmezsen ce-
henneme gitmeye vesile olacak.

Uhud Savaşı sırasında kahramanca savaşan, cesaretle düşmanın üzerine hücum eden bir Medinelidir Kuzman. Hatta müşriklere ilk ok yağıdıran da budur.

Fakat ilginçtir ki; Kuzman adındaki bu kişiden ne zaman bahsedilse Efendimiz (s.a.v.); "O cehennemliktir!" buyurdu. Uhud Savaşı'nın en şiddetli anlarında İslâm ordusunun bozulup dağıldığı bir durumda kılıçının kimini kırarak, "Ölmek, kaçmaktan hayırılır! Ey Evs hanedanı! Siz de benim gibi şan ve şeref için çarpışınız!" diye bağırrarak müşriklerin arasına dalıp 7-8 kişiyi öldürdükten sonra kendisi de kan revan içerisinde yere düşer.

Ağır yaralarının sızılılarıyla kıvranan Kuzman'a sahâbîlerden Katade bin Numan (r.a.);

"Tebrikler ey Kuzman!.. Cenneti müjdeleriz sana!.." der. O ise; "Beni ne diye müjdeliyorsunuz? Benim maksadım şehâdete ermek değildir... Ben kavmimin gayreti için ve Kureylsiler Medine hurmalıklarına zarar vermesin diye çarpıştım." diyerek, duygusu ve düşüncesini ortaya koyar. Yaralarının ağrısı şiddetlenip hayatından ümidi kesince de bir ok alıp damarını keserek intihar eder.

Bu haber Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) bildirilince; "Allahu Ekber! Allahu Ekber! Ben Allah'ın Resülü olduğuma şüphesiz şahadet ederim!" diyerek önceden söyledişi sözün doğrulandığını belirtmişlerdir.

Sahâbîler de savaşıyorlardı, yara alıyorlardı ama intihar etmiyorlardı. Çünkü Allah (c.c.), onların intihar etmelerini yasaklamıştı.

Mürşidine kilitlenmen lazım. Bu hangi şeyh olursa olsun böyledir. Hangi tarikata gidersen git, şeyhine kilitlenmezsen diğer kapılar asla ve kata açılmıyor. Tasavvuf kitabımda diyor ki: "Sofi, şeyhinin zamanın kutbu olduğuna inanır. Allahu Teâlâ'nın şeyhinin eliyle kendisine hidayet edeceğine inanır." Havada uçan, kaçan birisini de görse iltifat etmez. Bu kalbini bir noktada toplaması içindir; gavşıkla alakası yok. Şeyhini bir mertebede görmezse faydalananamaz. İnsan, sevdiginden faydalananır.

Şah-ı Nakşibendi'nin (rh.a.) halifesine sormuşlar: "Efendim! Şah-ı Nakşibendi (rh.a.) mi daha büyüktür, yoksa siz mi büyüsünüz?" Halife demiş ki: "Şah-ı Nakşibendi (rh.a.) aslandı. Biz de kediyiz. Ama yaşayan kedi, ölmüş aslandan daha iyidir." Verdiği cevapla hem şeyhini incitmıyor hem adama açıklayıcı cevap veriyor. Sana yarayan, sorunlarını çözen, sıkıntılarını gideren olması gerekiyor. Ölene kadar devam! La ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilah illallah... Hızır'ı (a.s.) bile görsen dönüp bakmayacaksın.

Haydar Baba (rh.a.) kendisi tekkeyi açıp gezdiriyor. Ondan sonra gelenler gidip rapor yazıyorlar: Bu insanlardan devlete, millete zarar gelmez; bilakis fayda gelir.

Haydar Baba'nın (rh.a.) dergâhında meczup kaliyormuş. Dergâhın orada tren istasyonu var; her gün elli altmış kişi dergâha gelip orada yatıyorlar, ertesi gün de memleketine gidiyorlar. İnsanlar, dergâhi şikayet etmişler: Burada şu kadar silahlı insan var... Polis, gece dergâha baskın yapmış. Polisler kapayı bir açmışlar, ortada ne elli ne de altmış kişi adam var. Ortada bir tane adam yatıyor; o da deli. Polis diyor ki: "Burada kimse yok." Dergâhta da Haydar Baba'nın (rh.a.) kitapları var. Demek ki polislerin içinde de Müslüman adam varmış. Polisler kitaplara bakıyorlar ama ne kitapları olduğunu bilmiyorlar. Yanlarındaki Müslüman polis, kitapların ne olduğunu söylemiş. Çok uğraştılar. Ama sen dürüst olduktan sonra uğraşanların uğraşması bir şey ifade etmiyor. Cemil Baba (rh.a.) ile de çok uğraştılar. Ama Baba (rh.a.) onlarla hiç uğraşmadı.

Adamın birisi her dergâha girerken kapayı açık bırakıyormuş. Adamın biri de dergâha girmiş, orada da büyük bir saat vardi, onu alıp gitmiş. O zaman Elâzığ'daydım. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Saati götürmüşler." Adam saatı gö-

türmüş ama yakalanmış. Bu sefer polisler hırsızı da, saat de alıp dergâha teslim etmişler. Polisler dedi ki: "Baba, bu adamdan şikayetçi misiniz?" Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Yok, yok! Bırakın gitsin."

Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Eskiden evliya yetişiyordu. Şimdi çok zor. Çünkü eskiden bu kadar dünyalıklar yoktu. Bir tek mercimek çorbası içerdik, o da bize yeterdi; çorbanın üstünde de mercimek taneleri yüzerdi." Üzerine oturmayaya kilim bulamıydık, doyasıya yemek yiymeyorduk. Dünyalık az malzeme olunca onu da kalpten çıkarmak kolay oluyordu. Şimdi arabanın sevgisini kalbinden çıkarman için on yıl uğraşman lazım. Sabah kalkıyor, arabasına bakıyor, arabasını temizliyor. Arabayı yıkadığı kadar abdestine riayet etmez, farza, vacibe, sünnete riayet etmez. Arabanın olması, evinin olması güzeldir ama sevgisini kalbine koymayacaksın.

İmam Gazali (rh.a.) demiş ki: "En az rızık, devlet memurunda var. En fazla rızık da ticarette var."

İnsan tek taraflı bakmayacak; mesela günahlarının affedilmesi, sevap... Mesela abdest aldığı zaman abdestten önceki bütün günahların abdest suyuyla temizlendi. Namaz kılınca hem Allah (c.c.) sana sevap veriyor; Allah'ın (c.c.) emrini yerine getiriyorsun hem de günahların dökülüyor. Mesela üst üste iki hafta cuma namazına gittin. O iki cuma namazı arasındaki günahların affoluyor. İki vakit arka arkaya namaz kıldın, arasındaki günahların affoluyor. İki sene üst üste Ramazan ayında oruç tuttun, arasındaki günahların affoluyor. İşin özeti şudur: Allah (c.c.) kullarını affetmek için her kapıyı açmış. Yeter ki kulum bana gelsin, yanlış işlere gitmesin diye kapıları açık bırakmış. Yanlış işlere gidersen, yanlış işleri yapmakta ısrar edersen faturayı da o zaman sana kesiyor.

Allah (c.c.) vücutu öyle ayarlamış ki insanın vücutu kendisine tepki veriyor. Vücut diyor ki: "Artık sana hizmet etmiyorum." Sonra bir bakıyorsun ki elin başka tarafa, ayağın başka tarafa, beynin başka gitmiş. Bunun için vücutu toplamak gerekiyor. Vücut bize emanettir. Şu anda vücut, aklına göre hareket ediyor. Ama sen haramlarla içli dışlı olursan bir süre sonra iflas ederler. Sonra sen bir şey yapmak istiyorum dediğin zaman vucud azaların seni dinlemezler.

Saminî Hazretleri çok büyük bir zattır. Saminî (rh.a.) duymuş ki: Elâzığ'da bir Allah dostu var. Bu mübarek kalkıp dergâha geliyor, bakıyor ki gözü çapaklı, ağızında bir tane çubuk olan adam, "Allah Allah! Ben böyle bir âlim adamım, geldim şu işe bak, bu adamdan şeyh mi olur? Neyse, birkaç gün dergâhta kalayım." diyor. Bir gün şeyhin misafirleri geliyor. Şeyhi de diyor ki: "Oğlum!

Sepeti al da bize bağdan üzüm toplayıp getir." Saminî (rh.a.) diyor ki: "Bu şeyh kafayı mı yemiş? Her taraf kar, bu havada bağ mı kalır, üzüm mü kalır!" Ama bir şey de diyemiyor. Sepeti alıp bağa gidiyor, bakıyor ki her taraf kar. Tekrardan dergâha gelince şeyhi diyor ki: "Üzümü getirdin mi?" Saminî (rh.a.) diyor ki: "Efendim! Etraf kar, yok ki bir şey." Şeyh diyor ki: "Filanca ağacın karlarını silkeleseydin, onun altında üzüm vardı, onu alıp gelseydin." Saminî (rh.a.) "Allah Allah! Bu şeyh biliyor, belki de bir şeyler vardır." diyor. O da hemen bahçeye gidip şeyhinin dediği ağacı buluyor, karları silkeliyor, üzümleri toplayıp getiriyor. Saminî (rh.a.) diyor ki: "Bu gerçek bir evliya olabilir." Bu Allah dostu dergâhta birkaç gün daha kalıyor; şeyhi daha iyi tanıyor. Şeyhi, Saminî'ye (rh.a.) diyor ki: "Oğlum! Bir gözümüzdeki çapağa aldandan, bir de ağızımızdaki çubuğa" Onun kalbindekini direkt söyleyince Saminî (rh.a.) intisap ediyor. Ondan sonra da şeyhin halifesi olmuş.

Çok çalışmanız lazım! Ne yapacaksınız, ne edeceksiniz hakkı ortaya yani kalbinize koymaya çalışacaksınız! Adam senin ülkene gelip burdaki insanları alkolik, uyuşturucu kullanan, hırsızlık yapan hâline getirir. Bizim dedelerimiz böyle değişti arkadaşlar! Sizin de dedeleriniz İslâm'ı yaşamak için nerelerden kalkıp da gelmiş, sizin dedeleriniz Kur'an'ı yaşamak için nerelerden kalkıp da gelmiş. Ama başkaları gelip bizlerle uğraşıp bizi bu hâle getirmişler. Biz de tam tersini yapacağız. Sarhoş bir adam görünce, "Ya bu nasıl adam?" demeyeceksin. Kızmak yok. Yapılan günaha kızacaksın, adama değil.

Çok sevdiğim bir derviş, dergâha gidip geliyordu. Ama içmeye devam ediyordu. Dergâha gelince arkadaş gibi sohbet ederdik. Bir gün vakıfta otururken dergâhin önünde taksi durdu. Derviş özlemış ama dergâha gelmeye parası olmayınca taksiciye demiş ki: "Beni şu dergâha götürür müsün? Ama paramı orada vereceğim." Taksici getirdi. Derviş dedi ki: "Hocam! Taksiciye parasını verir misiniz?" Taksiciye parasını verdim. Derviş bana sarıldı, ağlamaya başladı: "Ben nasıl bu hâle geldim, benim hâlim ne olacak? Dervişe dedim ki: "İyi olacaksın, düzlececeksin." Aradan biraz zaman geçti, derviş vefat etti. Biz de taziyesine gittik. Fatihaları okuduk, dua yaptık. Tam kalkarken cenaze sahibi dedi ki: "Bir dakika hocam! Yemeğe ikramı yapacağım, ondan sonra gidersiniz." Ben de dedim ki: "Cenazeevinde yemek olmaz ki! Bizim sana yemek getirmemiz lazım." Cenaze sahibi dedi ki: "Hayır! Ölen adam bana dedi ki: 'Bak! Ben vefat edeceğim. Hocam buraya taziye gelecek. Taziyeeye geldiği zaman ona yemek yedirmeden gönderme!'"

Herkesin güzel bir tarafı vardır. Şu günüňi yapmıştır, bu günüňi yapmıştır. İnsanların günahlarıyla uğraşmayın, sorgulamayın, suçlamayın. Kendi ken-

dinez de kızmayın. Kendi kendinize dua edin. Size deseler ki: "Bir gavs var, ne dua yapıyorsa kabul oluyor." Koşa koşa gidersiniz. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: Babanın çocuğuna duası, peygamberin ümmetine olan duası gibidir. (Camiüssâğır-4199) Babana gidip sana dua etmesi için yalvaracaksın. Annene gidip sana dua etmesi için yalvaracaksın. Annenin babanın yaptığı dua kadar hiçbir tesirli dua yoktur. Senin çocuklarınız varsa onlara da sen dua yapacaksın. Bir kere yaptın olmadı, bir kere daha yaptın olmadı, bir kere daha yaptın olmadı... Yalvarmaktan, ağlamaktan, sizlamaktan başka çaremiz yok. Kendine de dua yapacaksın, hanımına da dua yapacaksın, bize de dua yapacaksın... Zarar etmezsin. Cemil Baba (rh.a.) derdi ki: "Oğlum! Bize de dua edin. Bizi unutmayın."

Zikir yapıyoruz. Mübareklere Fatihaları okumadık. Cemil Baba (rh.a.) telefon açıp dedi ki: "Oğlum! Kendi ambarınıza doldurmayın. Arada sirada bizim ambara da doldurun." İnsan şeyhine de dua yapar, hocasına da dua yapar, kardeşlerine de dua yapar... Allah (c.c.) diyor ki: "Bana dua edin." Allah (c.c.) demiyor ki: "Bana sadece evliyalar dua etsin. Sadece evliyaların duasını kabul ederim." Rabbim herkesin duasını kabul eder. Allah'a (c.c.) iltica et. Yeter ki O'na sığın ve güven. Hastalığın, maddî, manevî, gönlünün genişlemesi için dua edin. Peygamberler de bu işi dua ile çözmüşler. Melekler de bu işi dua ile çözmüşler. Melekler, Allah'a (c.c.) bizim için dua yapıyorlar. Meleklerin hiçbir şeye ihtiyacı yok. Buradan Allah'ın (c.c.) ne kadar rahmeti olduğunu anlasana! Melekleri yaratmış, arşı yaratmış. Melekler, arş-ı âlâyı omuzlarına alıp kaldırıramamışlar. Sonra melekler demiş ki: "Sübhânallâhi velhamdû lillâhi ve la ilâhe illâllahu vallâhu ekber. Vela havle vela kuvvete illâ billâhi'l-âliyyî'l-azîm." Bu tesbihati yaptıktan sonra arşı kaldırmışlar. Sonra da dua yapmaya başlamışlar: "Allah'im! Mü'minleri affet. Annelerini babalarını affet. Onları "Adn" cennetine koy." Hem anne babamızdan, mürşidimizden, hocamızdan, sofilerden, Ümmet-i Muhammed'den dua alacağız hem de bizde dua edeceğiz. Çocuğuna niye kıziyorsun, kaç kere çocuğuna dua yaptın, hanımına niye kıziyorsun, kaç kere hanımına dua yaptın?

Adamin bir tanesi canı sıkıldığı zaman yürümeye başlarmiş. İlk başta kimse nikâhını çekmemiştir. Sonra biri peşine takılmış, sonra biri daha peşine takılmış, sonra bir başkası daha peşine takılmış... Ama kimse nereye gittiğini bilmiyor, kimse birbiriyile konuşmuyor. Sen bir yola çık. Bismillâhirrahmanirrahim de, la ilâhe illâllah de ve yürü. Peşinden gelenler çok olur.

Bu zekâyla kendinize miat yapın: "Şu tarihteyiz. İnşâallah bundan sonraki çalışmalarım bu olacak." Bütün şehirler yarışıyor. Bakalım hangi şehir daha

güzel olacak? İnşaallah hepsi birden olur. Siz yurtçi çalışın ben de yurtdışı çalışayım.

Allah'ın (c.c.) emirlerini ve nehiyelerini anlatın. O'nun sevdirin. Adam diyecek ki: "Allah'ı (c.c.) böyle bilmiyordum. Bu putperestler nasıl inanıyor adam da Allah'a (c.c.) öyle inanıyor. Allah (c.c.) kimdir, ne yapar, ne eder? O cehennemi yaratmış; günah işleyenleri cehenneme sokacak. Tamam, O'nun cehennemi var da, cenneti de var, rahmeti de var, affı da var..."

Sarhoşun bir tanesi akşamdan içmiş. Sarhoş kafayı kaldırırken kafasını tahtaya çarpiyor. Kafası çarpınca diyor ki: "Ben oldum. Bu da benim tahtalarım. Eyyah! Namaz kılacaktım ha bugün kılارım ha yarın kılارım diye bunu da erteledim." Kafayı bir daha kaldırırken kafayı bir daha çarpiyor. Devamlı kendi içinde konuşuyor: "Ah! Ölmemiş olsaydım ibadetlerimin hepsini yapardım. Zaten namaza başlamayı düşünüyordum ama oldum. Şimdi sorğu-sual meleği gelip beni hesaba çekecekler." Kafayı kaldırırken bir daha tahtaya çarpiyor. Sonra diyor ki: "Şu gözümü bir açıp bakıyorum, bu ahiret âleminde ne var?" Gözünü korka korka açıp bakıyor ki, bir ışık geliyor. Biraz daha açınca bakıyor ki, bankın altına düşmüş. Kafayı kaldırıkça kafasını tahtalara vuruyor. Hemen uyanır uyanmaz tövbe yapıyor. "Ben oldum. Bir daha geri geldim." diyor.

Artık antika oldum. Eskiden Molla Bahri'nin (rh.a.) yanına giderdik, anlatırıldı, Cemil Baba'nın (rh.a.) yanına giderdik, anlatırıldı. Şimdi güzel insanlar, güzel atlara binip gittiler. Allah makamlarını cennet etsin, derecelerini âlı etsin, bizi de onların şefaatlerine nail etsin. Haydar Baba'nın (rh.a.) Nakşibendi şeyhi Cuma Baba (rh.a.) yüz yıl yaşamış.

Söyle bir soru sorabilirsiniz: "Hocam! Kırgın misiniz?" Hayır. "Küskün müsünüz?" Hayır. "Arkadaşları seviyor musunuz?" Tabii ki. Gerçekten onlar bizim kardeşlerimiz. Bütün İslâm cemaatleri bizim kardeşlerimizdir. İsterse tasavvuf ehli olsun, ister tasavvufun dışında olsun. Cemil Baba'nın (rh.a.) prensibi budur. Biz istiyoruz ki herkes zikir yapsın, ibadet yapsın, salih amel yapsın. Filanca ile ilgili de söylediğim şey yani kırgın değilim, küs de değilim. Tabii benim sıkıntım şahıslarla değil, projelerim yarınlardır. Asla projelerimden vazgeçmiş değilim. O projeyi Allah'ın (c.c.) izniyle yapacağız. Proje dediğim de şudur: Böyle Peygamberi seven, Allah'ın (c.c.) yolunda giden, Peygamberin yolunda giden, vatanına, milletine bağlı dürüst insanlar yetiştirmek. Başka bir amacımız yok. "Biz yok muyuz? Bizi de yetiştirdi." diyebilirsin. Seni de yetiştirelim bir taraftan ama gençleri, çocukluktan yetiştirmek lazımdır. Büyüyük bir projemiz daha var; kampüs kurmak. Çocuğu böyle alıp okutacağız, sonunda boş mu çıkar, adam mı çıkar bilmiyorum. Bu da kaderin bir cilvesidir.

Seyda Molla Bahri'yi (rh.a.) tanıyorsunuz. Seyda Molla Bahri (rh.a.) çok talebe yetiştirdi. Seyda da (rh.a.) hedefine ulaşamadan gitti. Allah rahmet etsin. Seyda Molla Bahri Hazretleri binlerce talebe yetiştirdi. Belki birkaç tanesi tutmuştur ama en nihayetinde o zaman böyle bir vevhabî akımı çıktı. Seyda'nın (rh.a.) senelerce medresede okuttuğu talebeler, Seyda'nın karşısına geçip vevhabiliği savundular. En sonunda mübarek medreseyi kapatmak zorunda kaldı. Yerine de bir halife bırakmadı zaten, öylece Hakk'a kavuşup gitti. Talebeleri, Seyda'nın (rh.a.) yanına geliyorlar. Seyda onları senelerce okutmuştu. Bir de medresedeki eğitim daha zor; çünkü hoca birele bir ilgilenebilir. Talebesi Seyda'ya (rh.a.) demiş ki: "İşte şu var mı, bu var mı, şu yok mu, bu yok mu?" Seyda'nın da (rh.a.) elinde kitabı varmış. Seyda (rh.a.) demiş ki: "Oğlum! Sen mi daha iyi biliyorsun, yoksa İmam-ı Azam (rh.a.) mı daha iyi biliyor?" Talebesi demiş ki: "Haşa Seyda! İmam-ı Azam (rh.a.) tabii ki bizden daha iyi biliyor." Seyda (rh.a.) demiş ki: "Sen mi daha iyi biliyorsun, yoksa İmam Şafi (rh.a.) mı daha iyi biliyor?" Seyda (rh.a.) kitabı adamın kafasına vurup demiş ki: "Madem onlar senden iyi biliyorsa işte bu kitaplar onların kitaplarıdır."

Kafamızda çok güzel projeler var. İnsallah bunlar gerçekleştirmek zorunda. Bu projeler bize ait de değil. Hz. Muhammed (s.a.v.) Medine'ye gelir gelmez ilk yaptığı şey, mescid yapmak. İkinci yaptığı şey de mescidin yanına medresesini yapmak. Bugün mescid de var, medrese de var. Ne mescit bizim istediğimiz gibi ne de medrese bizim istediğimiz gibi. Burada insanlara Tarafsız İslâm öğretmesi gerek. Bana göre İslâm'ı öğretmeyecek, sana göre İslâmiyet'i öğretmeyecek, ötekine göre İslâmiyet'i öğretmeyecek.

Arkadaşlar! Bir tane din var. Bu bir tane dinden ne yapıp ne edip binlerce çeşit din ortaya çıkartıyor. Bu başarıyı var ya teknolojide kullandı Türkiye resmen çağ atlar. İşte Şöyledir: böyle yaptık, böyle yaptık bir malzeme bulduk; Türkiye öyle bir şey değil. Alavere yapıyor, dalavere yapıyor, bir cemaat oluşturuyor, bir teşkilat kuruyor; peşinden de hemen insanlar gidiyorlar. Çünkü bu insanların iman temeli sağlam; halkın niyeti temiz. Senin üçkâğıtçı olup olmadığına bakmıyor. Sarığına, cübbene bakıyor, ağızın laf yapıyorsa işte sen bir cemaat lideri oldun. Bir bakmışsun bir yıldız daha doğuyor. Yıldızın doğması kolay ama yıldızların şöyle bir durumu da var; bir den patlıyorlar.

Yıldızın doğumu ve ölümü diye bir şey var. Yıldız esasında Hz. Allah (c.c.) "Ol!" buyuruyor. Uzaydaki parçacıklar bir araya gelip bir yıldız oluyor. Burası uzay, sende toplama parçalar ile yıldız olursan seni de miadın dolmadan patlatırlar.

O da hoca olmuş, âlim olmuş, şeyh olmuş, bîçare sen önce bir adam ol.

La ilah illallah Muhammedur Rasulullah de. Hiçbir İslâm cemaatine karşı olmayın! Hiçbir İslâm cemaatini düşman bellemeyin! Hiçbir Müslüman'a kin duymayın! Ahde vefalı olun! Sadık olun! Allah (c.c.) ve Rasulü (s.a.v.) yolunda gidin.

Hocam "Bana düşmanlık yapıyorlar." Kime yapmamışlar ki? İslâm tarihini bir oku, insanlık tarihini oku! Kim ki, birine iyilik yapmışsa en büyük darbeyi ondan yemiş. Siz de hayatınızda bunu görüyorsunuz.

Hastanede iki tane adam varmış; birisi cam kenarında birisi de diğer tarafta. Cam kenarında olan her sabah kalkıp arkadaşının morali düzelsin diye ona hikâyeler anlatıyor: Küçük çocuklar okula gidiyorlar. Anneleri geldi, onları aldı. Simitçi geldi... Her gün yeni yeni şeyler anlatıyor. Ama diğer adam, onun anlattıklarını göremiyor. Adam göremediği için, yataktan da kalkamıyor. O pencereyi göremeyen adam diyor ki: "Bu adam ölse de yatak boşalsa, beni onun yerine alırlar. Bunun anlatmasına gerek kalmaz. Ben kendi kendime her şeyi görüürüm. Daha iyi olur." Ama o arkadaşı bunun bozuk niyetini bilmediği için her gün ona anlatıyor. Bir gün cam kenarındaki adam, sıkışıyor, ilaç içmesi gerekiyor, krize giriyor. Arkadaşı ilaç verip onu kurtarabilecekken ilacını vermiyor, hemşireyi de çağrırmıyor. Tam istediği fırsat ayağına geliyor. Pencere kenarındaki adam ölüyor. Ölünce görevliler gelip bunun cenazesini çıkartıyorlar. Pencere kenarındaki yer boşalıyor. Ötekini cam kenarına geçiriyorlar. Pencere kenarına geçen adam bir bakıyor ki, dışında simsiyah bir duvar var; arkadaşı, o mutlu olsun diye her gün bir hikâye ona anlatıyormuş. Arkadaşı ona her gün bir hikâye uyduruyormuş. Arkadaşı ona böyle yaparken o da onun ölmesini istiyor. İşte! İnsan denen varlık budur. Hirsları var, benliği var. "Ben olacağım." diye.

Bak başka cemaatte bulamazsınız; şeyh oturacak da elifbayı bilmeyen adam geçip namaz kıldıracak. Başka cemaatte göremediğiniz birçok şeyi burada çok rahat görebilirsiniz. Bizim cemaatte kast sistemi yok; yani en üstte din adamları, onun altında askerler, onun altında tüccarlar, en alt tabakada paryalar. Burası Hindistan mı! Burası İslâm dini! Tepedeki de bir, aşağıdaki de bir! Ama yukarıdaki, aşağıda olana kişiye yukarıda olduğunu hissettiriyorsa o zaman bir kıymeti kalmaz tabi sen de adabı erkânını bozmayacaksın! Yoksa o kast sistemini getirirler parya olarak kalırsın. Biz, Cemil Baba'dan (rh.a.) böyle gördük. Bizim tarikatta kast sistemi yok. Hepimiz kardeşiz. Ben sana dua edeceğim, sen bana dua edeceksin, ben sana yardım edeceğim, sen bana yardım edecek... Bu şekilde! Birlikte yürüyeceğiz. Adam gelip kapıda bekleyecek. Kapıda bir tane de nöbetçi olacak. O orada keyfine bakıyor, mürid

dışarıda yanıyor. Bizim sistemde böyle bir şey yok! Başkasında olabilir. Ama Cemil Baba'nın (rh.a.) tarikatında böyle bir şey yok. Cemil Baba (rh.a.) sofilerle kardeş gibiydi; beraber otururdu, beraber yemek yerdii, onlara hizmet ederdi, dertlerini dinlerdi, dua yapardı... Biz böyle gördük. Böyle gördüğümüz için de böyle gidiyoruz. Allah hepinizden razı olsun.

Siz de diğer insanlara karşı merhametli olun, şefkatli olun, vefali olun... Bu dersi anlayanlar kafanızda liste oluşturup en az beş kişiye telefon açıp deyin ki: "Kardeşim! Allah razı olsun. Hayatımın bir döneminde bana yardımcı olmuşsun. Çok sağ ol." Öğrenciyken sana burs vermişse o adamı arayıp teşekkür ettığın zaman onu bir daha tetiklemiş olursun ve ihtiyacı olan başka Müslüman çocuğa da tekrar burs verir. Mesela borç para vermiştir ama o anda senin işini görmüştür. Benim elimde böyle bir şey olsa direkt Cemil Baba'yı arar ve derim ki: "Baba, Allah senden razı olsun."

Söz ile öz örtüsecek. Amel ile bilgi örtüsecek. İnsanların dünya ile uğraşması kötüdür, âlimlerin dünya ile uğraşması daha kötüdür. Gençlerin günah işlemesi kötüdür ama ihtiyarların günah işlemesi daha kötüdür. Cahil, dünya ile uğraşıyor. Sen âlimsin, niye uğraşıyorsun? Biliyorsun ki bırakıp gideceksin, ihtiyacın kadar uğraş.

Hz. Mûsâ (a.s.) Mısır'dan kaçmış; çünkü birisini öldürmüştür. Ürdün'e kadar gelmiş. Ürdün'de de "Vadi Şuayb" diye bir yer var; Hz. Şuayb'in (a.s.) yaşadığı yer. Hz. Mûsâ (a.s.) artık hâlâ kaçacak; yani Mısır'dan Ürdün'e kadar gelmiş. Firavun yakalayacak diye korkuyor. Bir su kenarına oturup dinlenmeye başlamış. Oradaki çobanlar suda koyunlarını suladılar. İki tane de kız kenarda duruyor. Kızlara demiş ki: "Siz niye koyunlarınızı sulamıyorsunuz ve durumunuz nedir?" Kızlar da demiş ki: "Bizim babamız çok yaşlıdır. Başka kimsemiz de yok, mecbur biz bu koyunları sulayacağız. Ama erkeklerin içerisinde girmek istemiyoruz. Çobanlar gidince hayvanları suluyoruz." Hz. Mûsâ (a.s.) daha peygamber olmamış, Hz. Mûsâ (a.s.) buyuruyor ki: "Ben sularım." Onların hayvanlarını suluyor, sonra kızlara teslim ediyor. Teslim ettikten sonra aynı yerde yatmış. Kızlar gelip Hz. Şuayb'e (a.s.) diyorlar ki: "Baba! Sen yaşlısun. Biz de bayanız. Artık bu işi yapamıyoruz. Bir tane adam bize orada yardım etti. Onu çoban olarak tutalım." Hz. Mûsâ'nın (a.s.) peygamber olacağını bilmiyorlar. Hz. Şuayb (a.s.) buyuruyor ki: "Çağırın, benim yanımı gelsin." Hz. Mûsâ (a.s.) gelince, Hz. Şuayb (a.s.) buyuruyor ki: "Sekiz sene bana çalışırsan bu kızlarımından hangisini istersen sana nikâhlarım." Hz. Mûsâ (a.s.) on sene çalışıyor. Sonra evleniyor, çocuğu oluyor. Hz. Mûsâ (a.s.), Hz. Şuayb'in (a.s.) sürüsünü güderken bir tane kuzu kaçıyor. Hz. Mûsâ (a.s.) kuzuyu yakalamak için

saatlerce uğraşıyor. En nihayetinde kuzu yakalıyor. Hz. Mûsâ (a.s.) buyuruyor ki: "Ya mübarek! Beni de yordun, kendini de yordun." Hayvana hiç eziyet etmiyor, şefkat gösteriyor. O şefkatten dolayı yüce Yaradan onu peygamber yapıyor. Hz. Mûsâ (a.s.), Hz. Şuayb'e (a.s.) diyor ki: "Baba! Artık memleketime gideyim." Hz. Şuayb (a.s.) buyuruyor ki: "Git oğlum!" Hz. Mûsâ (a.s.) bir daha Ürdün'den Mısır'a gidecek. Yolda giderken "Tuvâ Sînâ Vadisi"ne gelince etraf bir anda göz gözü görmez hâle geliyor. Hz. Mûsâ (a.s.) diyor ki: "Bir yer bulayım da çocukların muhafaza edeyim." Hz. Mûsâ (a.s.) uzakta yanan bir ağaç görüyor. Hz. Mûsâ (a.s.) ailesine diyor ki: "Bir ateş gördüm. Oradan bir ateş alıp getireyim de ısınırız ya da yol bularuz." Hz. Mûsâ (a.s.) ağaçın yanına gelince Allahu Teâlâ Hazretleri bizzat, vasıtısız Hz. Mûsâ (a.s.) ile konuşuyor. Normalde Allahu Teâlâ, melek aracılığıyla konuşur. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلُعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوَّى١٢

"İyi bil ki ben, evet yalnız ben senin rabbinim; artık pabuçlarını çıkar, çünkü şu anda kutsal vadide, Tuvâ'dasın." (Tâhâ Sûresi, 12. ayet)

إِذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى٢٤

"Firavun'a git, çünkü o sınırı çok aştı." (Tâhâ, 24. Ayeti)

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَيْنًا لَعَلَهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشِي٤٤

"Yine de ona söyleyeceklerinizi yumuşak bir üslûpla söyleyin, ola ki aklını başına toplar veya içine bir korku düser." (Tâhâ Sûresi, 55. ayet)

Mahlukata şefkatli davranışana Allah (c.c.) da şefkatli davranışıyor. Hz. Mûsâ (a.s.) kızlara iyilik yaptı. Allahu Teâlâ, Hz. Mûsâ'ya (a.s.) peygamber kızıyla evlenmeyi nasip etti.

Çobanın birisi köyün bütün hayvanlarını güdüyormuş. Hayvanları güderken kırklara rastlıyor. Kırk tane evliyayı görünce şoka giriyor. Evliyalar buyuruyor ki: "Sen de gel aramıza katıl." Çoban, evliyaların arasına katılıyor. Evliyaların arasına katılırken hayvanları bırakıyor. Köylü fark ediyor ki,

hayvanlar erkenden geliyor. Köylüler diyor ki: "Bu çobanı döveceğiz." Köyün imamı diyor ki: "Durun! Acele etmeyin. Adama bir soralım. Sonra konuşuruz." Köylüler bakıyor ki hayvanlar önde, arkada da çoban var. Çoban Leyla olmuş. İmam demiş ki: "Çoban! Bu köylüler seni dövecek, biliyor musun, niye görevini yapmadın?" Çoban demiş ki: "Hocam bir dörtlük söyleyeyim de ondan sonra ne cezam varsa verin." İmam demiş ki: "Şöyle bakalım!"

Erenler şahinden aldım bir name
Dilim ezber etmiş okuyor hocam
Muhammed aşkindan oldum divane
Çağladı gözyaşım akiyor hocam
Kırklara toplanmış kırklara erenler
Her bakışta arşı kürsü görenler
Çaresiz dertlere derman verenler
Çektiğe canlar yakıyor hocam
Yaktı Celali'yi bu aşkin narı
Sağ başta oturur kırkların piri
İçlerinde gördüm Horasan eri
Allah dedikçe canlar yakıyor hocam
İndim seyreyledim İrem düzleri
Orada açılmıştı aşkin kitabı
Oturmuş bir bölük huri kızları
İbrişimden hali dokuyor hocam
Yegan yegan sor ki verem cevabı
Bugün gam kervanım kalkıyor hocam

Çoban kırkları görünce o da evliya olmuş. İmam demiş ki: "Bu adama karışmayın!" Çoban, cenneti, cehennemi, arşı... Görmüş. O evliyanın kabrini Bayburt'ta ziyaret ettim. Celali Baba (Çoban) (rh.a.) kabirden geçerken oradaki ölülerin hâlini görmüş. Celali Baba (rh.a.) buyuruyor ki:

Yer altında azap çeken mevtalar,
Şu fani dünyaya gelmediiniz mi siz?
Ömrünüz temam olup kabre gireli
Ruz-u şeb ağlayıp gülmediniz mi siz?
Nesliniz kalmamış kabrinizi örsün
Herkes ettiğini ölsün de görsün
Sair ibadetler hep geri dursun
Beş vakit namazı kılmadınız mı siz?

Bu yer mıknatıstır çeker insanı
Hakk ile mahv olup Nuh tufanı
Ahu feryadınız yaktı hayvanı
Yerden gökten ibret almadınız mı siz?
Yerin bir manyetik alanı vardır. Pusula, manyetik alanda sapar. İnsan da
günahlarda sapar. Adam günaha girince aklı gidiyor.

Dihyet'ül Kelbi (r.a.) çok yakışıklı bir sahabeydi; Rasulullah'a (s.a.v.) çok benziyordu. Soyu da krallardan geliyordu. Cahiliye devrinde sahâbîler arasında biraz bozukluk vardı. Cebraîl (a.s.) gelip dedi ki: "Ya Rasulallah! Dihye Müslüman olmak üzere sana geliyor." Rasulullah (s.a.v.) sabah namazında sahâbîlere buyurdu ki: "Dihye buraya gelip Müslüman olacak. Dihye'ye (r.a.) iyi davranışın. Aranızda olaylar geçmiş ama bu kırgınlıkları atın!" Dihye gelince Hz. Peygamber (s.a.v.) çok sevindi. Hz. Peygamber (s.a.v.) sevindiği zaman yüzü ay gibi parlıyordu. Hz. Muhammed (s.a.v.) mescid toprak diye cübbesini çıkarıp Dihye'ye cübbesini attı. Dihye (r.a.), Rasulullah'ın (s.a.v.) cübbesine oturmaya haya ettiği için cübbeyi topladı, öptü, yüzüne, gözüne sürdü, sonra da yanına koydu. Dihye (r.a.) buyurdu ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Ben Müslüman olmak için geldim; 'Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasulühü'. Müslüman olduktan sonra Dihye (r.a.) başladığını ağlama ya. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurdu ki: "Ya Dihye! Niye ağlıyorsun? Senin en mutlu günün bugündür. Artık Müslüman oldun. Allah (c.c.) sana hidayet nasip etti." Dihye (r.a.) buyurdu ki: "Ya Rasulallah! Cahiliye devrinde bilmiyordum. Yetmiş tane kız çocuğunu diri diri öldürdüm. Şu anda bana ne ceza verirseniz onu yapmaya razıyım. İsterseniz bana deyin ki: 'Bu çocukların yerine seni öldürreceğim.' Razıyım, 'Malını alacağım.' Razıyım. Cebraîl (a.s.) gelip buyurdu ki: "Ya Rasulallah! Dihye nasıl ki 'Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasulühü' bunu söylemeye söylemez Allah (c.c.) onun bütün günahlarını affetti. İslâm dini kelime-i şehadetten öncekileri siler. Bu sefer sahâbîler çok üzüldü: "Bize de böyle bir şey yok mu?" Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurdu ki: "Her kim la ilahe illallah derse Cennet'e girecektir." (Müslüm, Kitabü'l-iman, 53)

Mademki biz söylediğimizde Allahu Teâlâ bizi affediyor, bağışlıyor. Biz de söyleyiz: La ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah...

Buraya birisi gelip dedi ki: "Hocam! Benim çocuğu olmuyordu. Sonra Fatih Sultan Mehmet'in (rh.a.) türbesine gidip orada dua yaptım. O gece Fatih Sultan Mehmet'i (rh.a.) rüyasında görmüş. Fatih Sultan Mehmet (rh.a.) demiş

ki: 'Bu sene senin çocuğun olmayacak ama seneye bir oğlun olacak, ismini de Fatih koy. Ondan sonra bir kızın olacak, ismini Sultan koy. Sonra bir oğlun daha olacak, onun da ismini Mehmet koy.' Gerçekten de bir sene sonra bir oğlum oldu. Evdekilere dedim ki: 'İsmini Fatih koyacağım.' Ama evdekiler bırakmadı. Ondan sonra biraz zaman geçti, bir kızım daha oldu. Evdekilere dedim ki: 'İsmini Sultan koyacağım.' Ama evdekiler yine bırakmadı. Sonra bir oğlum daha oldu. Evdekilere dedim ki: 'İsmini Mehmet koyacağım.' Ama evdekiler yine bırakmadı. Şimdi ben ne yapacağım?"

Cemil Baba (rh.a.) ile Fatih Sultan Mehmet'in (rh.a.) türbesine gittik. Cemil Baba (rh.a.), Fatih Sultan Mehmet'i (rh.a.) çok severdi; evliya bir padişahti. Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Kur'an-ı Kerim ver de bir Yasin okuyayım." Orada Kur'an-ı Kerim vardi, onu alıp Baba'ya (rh.a.) uzattım. Kur'an-ı Kerim'i açar açmaz "Yasin-i Şerif" çıktı. Baba'nın hürmetine oradan bir Kur'an-ı Kerim açtım, bana da "Yasin-i Şerif" çıktı. Yavuz Sultan Selim (rh.a.), Fatih Sultan Mehmet (rh.a.) ve bazı padişahlar çok büyük evliyadır. Bazı evliyalar hem evliya hem padişahti. Bazı evliyalar da çok fakirdir. Peygamberler de öyledir; Hz. Süleyman (a.s.) gibi hem kraldır hem de peygamberdir. Bazı peygamberler de Hz. Muhammed (s.a.v.) gibi fakirdi.

Hz. Muhammed (s.a.v.) fakirlikten Cebrail'e (a.s.) şikâyet etmiş. Allahu Teâlâ, dağların meleğini göndermiş. Melek buyurmuş ki: "Şu dağı iste altın yapayım." Cebrail (a.s.) buyurmuş ki: "İsteme, isteme Ya Rasulallah!"

İki kişi birbiriyile küsmüş. Evliyalar araya girip, "Gelin, barışın!" demiş. Birisi kibrinden demiş ki: "Barışmıyorum!" Eve gidip yatmış. Rüyasında ona demişler ki: "Sen cehennemliksin! Sen kibirlendin. Kibirlenenlerin yeri cehennemdir." Hemen koşa koşa hasminin yanına gidip demiş ki: "Barışmayı kabul ediyorum."

Uyanın uykudan ey nas,
Yumar gözlerini hannahas,
Hızır baba ile İlyas,
Gezer günhan uyanıktır,

Senin vücudunu bir şehir, bir bağ gibi düşün. Sen uyuyorsun; ama seni gören uyumuyor. Vücut bir ülke gibidir. Başkenti de kalptir. Ondan dolayı bütün hücumlar kalbe yapılır.

Allah (c.c.) tarafından gönderilen kullar vardır. Allahu Teâlâ bir güç verir. Her bir varlıkta Allah'ın (c.c.) kudreti, azameti, kibriyası vardır. Varlıkların en mükemmel de insandır. İnsan tam manasıyla bütün esmalara ayinedarlık yapabilir. Ondan dolayı insan çok değerlidir.

İbrahim Edhem (rh.a.) tacını, tahtını terk edip derviş olmuş. Senelerce dağlarda riyazet yapmış. En son şehrə inmiş. Şehirde, İbrahim Edhem'i (rh.a.) dövmüşler, sonra da ayağından sürükleyp çöpe atmışlar. İbrahim Edhem (rh.a.) baygınlıktan bu çöplükte yatmış. Zamanında orada bulunan evliyanın kalbine Allah (c.c.) ilham edip buyurmuş ki: "O çöplükte bir Allah dostu var. Onu oradan kaldırırmazsanız bu şehri helak ederim." Evliya hemen müridle-riyle beraber koşa koşa çöplüğe gidip bakmışlar ki, mübarek bir zat çöplükte yatıyor. Evliya demiş ki: "İbrahim, İbrahim! Kurban, kalk!" Onu ayıltmaya çalışmış. İbrahim Edhem (rh.a.) gözlerini açıp demiş ki: "Niçin beni uyandırınız? Ben aradığımı buldum." İbrahim Edhem (rh.a.) yillardır Allah'ı (c.c.) arıyor. O olaydan sonra Allah (c.c.) kalbine tecelli etmiş. Allah'ın (c.c.) tecellisine mazhar oldun mu başka bir şeyi ne yapacaksın? İşte bütün bu yollar tecelliye götürüyor.

Tecellilendir bu gönlüme dolan,

Dermansız derdime çare Efendim!

Allah (c.c.) bir kere tecelli edip bırakmış onu. Kişi derde düşüp demiş ki: "Bir kere daha bana tecelli et Ya Rabbi!" Yeryüzündeki çaresiz dert, aşktır. Her derdin bir çaresi vardır. Fani aşkin da çaresi vardır; evlenirsin geçip gidersin. Ama bu Allah (c.c.) aşkinın çaresi yoktur. Bu aşk dünyadaki aşklara benzemez; bitmez, tükenmez, yanında koymaz, seni terk etmez. Bu aşk, ibadetler gibidir. İbadetler zaten aşkin tecellileridir. İbadet yaptıkça yapasın gelir. İbadeti gece yaparsın, gündüz yaparsın, açık yaparsın, gizli yaparsın. Yaptıkça ibadetleri Sende bir hâller olur; bu hâl aşktır. Allah (c.c.) seni temizler; dünya- dan kurtarır, ahiretten kurtarır ve has Allah'ın (c.c.) kulu olursun. İşte bunlar aşk ehlidir. İman ile başlayan yolculuk, Allah'ın (c.c.) tecellisine kadar gider.

Yolda bırakmazlar alırlar seni

Bazen ayağı takılsa da alırlar. Onun için ibadetler çok önemlidir. Özellikle zikir çok önemlidir. "Ben bu zikri yaparım." Yaparsın ama seni parça parça eder; kafana göre gitmeyeceksin. Yolda kalırsın. Ne denmişse onu yapacak- sin. Bu zikri yaparsın, ondan sonra sana bir kapı açar. Zikrullah bir kapı açar ama içerisinde daha binlerce kapı var, gideceğin daha binlerce yol var, binlerce makam, tehlike, hâller var. Bunların hepsi şeyhin kontrolünde gider. Mürid çocuk gibidir; şeyhin elini tutacak ve bir daha da bırakmayacak. Şeyhin elini bıraktığı anda işte bu yolda dosdoğru gider. Kendisi şeyh olsa da şeyhinin elini hiç bırakmıyor. O gelmeye devam eden feyz, bereket, rahmet devam edi- yor. "Benim isim halloldu." Senin işin halloldu diye bir şey yok. Cennete kadar beraber yol alırsın. Bu yolculuk cennete kadar gider. Bu kadar uzun mesafeyi

düşünemiyorsan gelme! Bu kervana katılma!

Kiyamazsan cana, başa
Geri dur girme meydana
Bu meydanda nice başlar
Giderdi de soran olmazdı

Canlarını Allah'a (c.c.) kurban ediyorlar. Âşıklar gerçekten canlarını Allah'a (c.c.) kurban ederler. Âşığın her bir azasından Allah (c.c.) diye ses gelir. İşte onlar şehttir, kurbandır. Onlar, aşk şehididir. Aşk ehlinin de aynı şahit gibi vücutları çürümez. Aşk ehli olanlar ölmeler; bir âlemden bir başka âleme geçerler. Hatta evliyaları defnnettikten sonra öldü demezler, cemal görmeye gitti, derler. Bu öyle bir hazine ki, cennetteki "Kevser Havuzu" gibi bir içtin mi bir daha susamak yok, bir daha başka şeye ihtiyaç hissetmek yok. Allah hepinizi onlardan eylesin. Aşk şehidi, birisi kılıçla ölü, birisi de aşkıla ölü. Her şey bir aşk ile başlar. Allahu Teâlâ, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) yaratmayı murad etti. Sonra olaylar cereyan etti. Hz. Muhammed (s.a.v.) ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) värisleri olmadan bu aşk yoluna girilmeyi.

Yine birgün kabede sabah namazını kıldık. Kafile başkanı dedi ki: "Hocam! Öğle namazından sonra vakfede siz de dua yapın, siz de bir program yapın." İlk defa bir kurumun hocası bize program yaptıracak diye şok oldum. Sonra sabah namazdan sonra biz biraz zikir yaptık. Kafile başkanı zikri görünce gelip dedi ki: "Katip Hoca! Sizin programı iptal ettik." Tamam dedim. Hacda öğlen namazı kılınıyor, peşinden kamet getirilip ikinci namazı kılınıyor. Ondan sonra duaya başlanıyor; bu haccın farzlarından bir tanesidir. Haccın üç tane farzı vardır:

- 1- Kâbe'yi tavaf etmek.
- 2- Arafat'ta vakfeye durmak.
- 3- İhrama girmek.

Şimdi bunlar program yapıyorlar. Biz de gariban gariban oturuyoruz. Programlarını yaptılar; konuşmaları, sohbetleri bitti. Ondan sonra musafahaya geçtiler. Onların programı bitince evliyalar kılıcı aldı; la ilâhe illallah, la ilâhe illallah, la ilâhe illallah... Kiyamet koptu. Herkes şokta, ne olduğunu anlayamıyor. Bir feyz geldi; illallah, illallah, illallah, illallah, illallah...

Ne hoca kaldı ne kafile başkanı kaldı. Hemen yanına gelip elimden tutup diyorlar ki: "Katip Hoca sakin ol!"

Sen, Allah'ın (c.c.) feyzine, bereketine nasıl engel olursun? Kurallara uyumuyormuş. Belki de senin kuralların yanlış. Senin formatın yanlışsa bize deli gömleği mi giydireceksin? Yeryüzünde kurallara uymayan, sadece Allah'ın

(c.c.) kurallarına uyan yalnızca evliyalardır. Evliyalar, Allah'tan (c.c.) başka bir şey tanımazlar. Sen, evliyaları tutup bir kalıba sokmaya çalışıyorsun. Evliyalar, gireceği kalıba zaten girmiş; Allah'ın (c.c.) boyasıyla boyanmışlar.

Evliyalar, senden dünyani, paranı, makamını, seni de istemiyor. Adamı kendine haline bırak! Evliyaları da değiştirecek. Bir değiştiremedikleri evliyalar kaldı. Onları da kendilerine benzetecekler. Benzer mi, benzerse hak nerede kaldı? Bir taraftan evliyaları şehit ediyorlar, bir taraftan diğer evliyalar korkmadan irşada devam ediyor. Biz olsak saklanırız. Evliyayı alıp başka yere sürgün ediyorlar. Gittiği yerde daha çok irşad yapıyor. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) sünnetinden ayrılmıyorlar. Malla, mülkle, evlatla, kadınla, çocukla işleri olmaz. Onlar direkt Allah'ın (c.c.) eri olmuşlar. Allah (c.c.) buyuruyor ki:

فَلَا تَخْشُوْهُمْ وَأَخْشُوْنِ

“...Onlardan korkmayın, Benden korkun...” (Maide Sûresi, 3. ayet)

Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) kitabında buyruluyor ki: Adamin biri köle satın alıp eve getirmiştir. Adam kölesine demiş ki: "Ne yer, ne içersin? Hangi yemekleri seviyorsan ona göre yemek vereyim." Köle demiş ki: "Efendim! Bana hangi yemek verirseniz yerim." Adam demiş ki: "Ne iş yaparsın?" Köle demiş ki: "Efendim! Bana hangi işi verirseniz yaparım." Adam demiş ki: "Nerede yatmak istersin?" Köle demiş ki: "Efendim! Siz nereyi uygun görürseniz orada yatarım." Adam ağlamaya başlamış: "Ben yillardır Allah'a (c.c.) kulluk yapıyorum. Senin bana teslim olduğun gibi ben Allah'a (c.c.) teslim olmadım. Kardeşim! Sen hürsün. Yalnız senden bir ricam var; lütfen! Benim yanımdan ayrılma da ben senden faydalananım."

Başına bir musibet gelince feryadi basıyorsun. Nimet gelince şımarıyor sun. Adam altından şehir kurmuş; "Seddâd! Git bana şehir yap." Şehrin yapımlı bitmiş. Krala haber vermişler: "Efendim! Şehir bitti." Kral, gurur ve kibirle şehre girerken şehir de gitmiş, bu da gitmiş. Ne şehir kalmış ne de altınları kalmış.

Hayırla açılan bir kapının feyzî ve bereketi kiyamete kadar devam eder. Bereketle açılan bir kapı, ihlâsla açılan bir kapı kiyamete kadar devam eder. Çocuklarımıza da zilhiccede itikâfa oturur, irşada çıkar, tebliğ yapar.

Kişi bu dava ile nikâhlanırsa, akid yaparsa; "Ben ölene kadar Allah'ın (c.c.), Rasulullah'ın (s.a.v.) , Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) yolundayım." derse şeytanın onun üzerinde bir tesiri olamaz. Şeytan der ki: "Bu adam kararlı. Bunun

namazını çalamam, ibadetini çalamam.”

Şuradaki zat, zikre gitmesin diye insan kılığında ki şeytanlar yakasına yapışıyordu. Elinin tersiyle hepsini itip yine zikre geliyordu. O dirayeti, o direnci gösterdiği için Hz. Allah (c.c.) dünyada birçok şeyhin yapmadığı ibadeti, taati nasip etti. Hâlbuki benim gibi gariban bir adam.

Allah'ın (c.c.) insana verdiği mal, mülk... Bunlar bir değer ölçüsü değil; arabaşının modeli, oturduğu evin kalitesi, giyimi, aylık geliri... Bunlar insanlara göre değer ölçüsüdür. Allah (c.c.) ve Rasulü (s.a.v.) için değer ölçüsü itikad ve amel-i salıhtır. Sizin uzak memleketlerden, sadece Allah'ı (c.c.) zikir için buraya gelmeniz tartışmasız artı puandı. Başarıyı paylaşmaktan korkmayın. Senin hissene düşen azalmaz.

Hiç kimse gelmeseydi de buradaki birkaç kişiyle yine itikâfi yapacaktık. Ama ağlaya ağlaya yapacaktık ama güle güle yapacaktık. Şu kesin: Bu kadar mutlu, neşeli, feyzli, bereketli olamayabilirdik; çünkü cemaatin ayrı bir rahmeti var. Ama oturur yine la ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah...

Başkana dedim ki: “İşlerim var, gidip gelmem icap eder. Cemaati idare edersin.” Ama itikâfa engel olur diye tereddütlü olduğum şeyler oldu. Bu itikâfin, zikrin bereketini ömrünüz boyunca görürsünüz. Güzel huylar kazanılır; gece namazlarına kalkmak gibi ömrünüz bereketli olur...

İnsanlar vefat eden evliyaları çok ziyaret ediyor. Salih bir insanın hayatı ile vefatı fark etmez. Ziyaret eden faydalانır; feyz ve bereket gelir. Ama bin tane vefat etmiş evliyayı ziyaret edeceğine bir tane canlı evliyayı ziyaret et; daha eftaldır. Çünkü senin derdine çare olacak, kalpteki hastalıkları giderecek, sana ilaç yazacak, sana Allah'ın (c.c.) yolunu gösterecek, doğru ile yanlışı gösterecek, rehberlik yapacak bir kılavuza ihtiyacı var. İnsan devamlı nefsin, şeytanın saldırısından altındadır. Şeytan ve nefis devamlı ona hücum ederler. Çünkü şeytan başta demiş ki:

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَازِئِنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَاغْوَيْنَهُمْ
أَجْمَعِينُ ۚ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلَصِينَ ۖ ۴۰

İblis, “Rabbim! Benim sapmama imkân verdigin için yemin olsun ki ben de yeryüzünde onlara (günahları) şirin göstereceğim ve -aralarından senin samimi kulların hariç- onların topunu kesinlikle yoldan çıkaracağım.” (Hicr Sûresi, 39-40. ayetler)

Şeytanın işi gücü yok, bizimle uğraşıyor. Senin de işin gücün yoksa onunla cenk et. Adamın içinden hanımına bir şey demek geliyor. Mübarek söyleme! Sen susacaksın, sabredeceksin. İki dakika sonra olay zaten unutulup gidecek. Ama o iki dakika sabredemediği için iş mahkemeye gidiyor, bu sefer de senelerce uğraşıyorsun. Hâlbuki o sıkıntı anında sabretseydi olay çözülecekti. Sabretmediği için yıllarca uğraşıyor. Adam boşanıyor ama sıkıntı bitmiyor; nafaka, çocukların perişan, kendi perişan oluyor.

Adam, birisine öfkeleniyor, çekip vuruyor. Senelerce hapis yatıyor. Değer miydi? Adamın zaten eceli gelmişti. Adamı vursan da ölecekti, vurmasan da ölecekti. Adam için değişen bir şey olay yok. Ama senin için değişen çok şey var; gençliğin, malın, mülkün gitti, hapse girdin, katil damgası yedin, hapiste de kötü şeyler seni bekliyor.

Hocam, adamın onu vuracağı ezelde kaderine yazılmış mıydı?

Şu adamı gidip vuracaksın diye eline tetikçi talimatı verilmemiş. Sen o fiili yapacağın için ezelde Allah (c.c.) ilmiyle biliyor. Onun kaderinde yazılması talimat şeklinde sen bunu yapacaksın değil. Bu senin huyundur. Tövbe de yapabilirsin.

Okulda başıma bir olay geldi: Dersteyken çocuğun bir tanesi arkada sürekli konuşuyor. Çocuğa sus diyorum ama susmuyor. Beş dakika ders anlatıyorum, beş dakika da onunla uğraşıyorum. Kendi kendime buna cezasını vereyim diye düşündüm. Öğretmen masasından bir iki adım attım, sonra dedim ki: "Boş ver, çocuğa vurma." Orada kaldım. İki dakika geçmedi, o yaramazlık yapan çocuk dedi ki: "Hocam! Burnum kanıyor." Dışarı gitti, burnunu temizleyip geldi. Onun burnu kanayacaktı. Ama ona gidip cezasını verseydim suçlusu ben olacaktım. Cezasını vermedim ama yine de burnu kanadı.

Adamin ömesi Allah'ın (c.c.) takdiriyedir, Allah'ın (c.c.) iradesiyedir ama fatura kim öldürdüyse ona çıkıyor. İradesiz yaptığı şeylelerden sorumlu değil sin. Mesela sarhoş, hanımını boşadı; boşanması geçerlidir. Çünkü içkiyi içerenken aklını gidereceğini biliyor.

Çocuğun biri sürekli yaramazlık yapıyor. Çocuğa dedim ki: "Oğlum yapma!" Ben böyle dedikçe daha da yaramazlık yapıyor. Çocuğa dedim ki: "Bundan sonraki dersiniz ne?" Çocuk dedi ki: "Türkçe dersi." Çocuğa dedim ki: "Türkçe hocası sana güzelce ceza verecek. Ben sana ceza vermiyorum." Zil çaldı. Türkçe dersinden sonra sınıf koşa koşa yanına gelip dediler ki: "Türkçe hocasının bu arkadaşa ceza vereceğini nereden bildiniz?" Çünkü çocuk azmişti.

Trafik sana diyor ki: "Yüz yirmi ile git!" Adam diyor ki: "Ben daha iyi bi-

lirim. Arabada hız sınırı iki yüz, ben o hızda kadar basarım." Tabii ki gidersin. Ama bu arabayı yapan, araba hızlı gitse ne olur, yavaş gitse ne olur biliyor. Sen niye Allah'ın (c.c.) emirlerine göre hareket etmiyorsun? Yeryüzünde bana bir tane adam getirin ki, o adam Allah'ın (c.c.) bütün emirlerini dinlemiş olsun da hayatı perişan olmuş, olsun. Böyle bir tane var mı? Bir adam gelip desin ki: "Ben gece gündüz zikir yaptım, Kur'an okudum, ibadet yaptım. Allah'ın (c.c.) emirlerini tuttum. Başına belalar, musibetler, sıkıntılar geldi. Hayatım zehir oldu." Böyle bir tane örnek getiremezsiniz. Ama Kur'an'ı yaşadığı için karamet sahibi olmuş. Allah'ın (c.c.) rızasına nail olmuş, mutlu ve huzurlu olmuş binlerce insan senin önüne getirebilirim.

Kur'an'ı yaşamadığı için intihar eden, hayatını zindana çeviren binlerce de örnek getirebilirim. Sen kendi kendini niye perişan ediyorsun? Allah (c.c.) sana bir kitap göndermiş.

Seni yaratan, gören, gözetleyen, rızık veren Allah'tır. Bir de Allah'a (c.c.) kafa tutacaksın.

İnsanlar Allah'ın (c.c.) rahmeti var diye birçok şeyi umursamayarak şeytana aldanıyorlar.

Adamin birisi diyor ki: "Hocam! Sanki bu göğsümde bir öküz oturuyor." Tabii o kadar ağırlık olur. Çünkü sen yaratıcıyı unuttun. Ama Rabbimize şükkürler olsun. Bir kul ne yaparsa yapsın, bilecek ki benim çalacağım bir kapım var; Rabbime gidebilirim. Ne kadar pisliğe bulansam da, ne kadar günah yapsam da beni affedecek olan yalnızca Allah'tır. Bana ancak O hoş geldin der. Bütün olanlara rağmen Allah (c.c.) beni affeder deyip Allah'a (c.c.) yönelikse geçmişi silinir, tertemiz olur, yeni bir başlangıç yapar ve o adam evliyaların arasına girer, salihlerin arasına girip cennetlik olur.

Hiçbir zaman kendinizi hedef tahtasına oturtmayın, suçluluk hissetmeyin. Bir hata yapmış olabilirsin ama düzenebilirsın. İnsanın kalbine hem iyilikler gelir hem de kötülikler gelir. Adama fazla kötülük geldiği için kötüüğe gitmiş ama hatasını anlayıp Allah'a (c.c.) dönmüş, tövbe etmiş, işte o Allah'ın (c.c.) salih bir kulu olur. Ondan dolayı, O'nun kapısından, yolundan, emirlerinden ayrılmayın. Bak! Şunun peşine gittim, onun peşine gittim, onun dediğini yaptım... Herkesin dediklerini yaptı. Bir kere de Allah'ın (c.c.) dediğini yap. Ne kaybedersin? Zaten bir çok şeyi kaybetmişsin.

Adam buraya kadar geliyor, girtlağa kadar borca batmış. Alacaklılar peşinde her yerde adamı arıyorlar. Adam ben ne yapayım diye düşünmeye başlıyor. İşte Allah (c.c.) nasip etmişse bir vesileyle buraya gelip benim durumum bu diyor. Bu adamin kurtulmasının bir tek yolu vardır; Allah'ım! Ben pişman

oldum. Senin kapına geldim. Adama diyorum ki: "Gel bir tövbe yapalım." Adamın tövbe yaptıktan sonra geçmiş günahları silindi, bu kadarla da kalmadı, bir de sevap aldı.

Sen çok günah yaptın sonra tövbe yapınca o günahlar silindi. Senin yaptığın o günahlar sevaplara dönüştü. Günahlar, sevaplara dönüşünce hayatı belli bir noktaya geldin.

Adamın birisi vakfa geldi. Adamla içerisinde konuşuyoruz. O da piyasayı doğlandıırıp gelmiş. Vakıfta camekân bir yer var. Kapı çaldı. Kim diye dışarı çıktım. Kapıdaki dedi ki: "Filanca burada mı?" Adam öğrenmiş. Adam burada desem adamı öldürerek. Burada değil desem yalan söylemiş olacağım. Kapıdaki adam bana bakıp dedi ki: "Hocam! Bana böyle yaptı, şöyle yaptı." O halde bile Allah (c.c.) adama yardım etti. Allah'ın (c.c.) yardımını sana bağlıdır. Allah'ın (c.c.) yardımını istiyorsan, "Allah'ım! Beni affet" diyeceksin.

Bir çocuk, annesinin ve babasının onu bağışlayacağını bildiği gibi insanlar da Allah'ı (c.c.) böyle bilecek. O'nun kendisine düşman görmeyecek. Şu anda bile kalbin, elin, ayağın, gözün... O'nun iradesiyle çalışıyor. Allah (c.c.) seni yirmi dört saat görüyor. Bir de senin iyiliğini istiyor.

فَرُّوا إِلَى اللَّهِ

"O hâlde Allah'a koşun..." (Zâriyât Sûresi, 50. ayet)

Musibet, bela var ama Allah (c.c.) buyuruyor ki: "Bana kaçın!" Hâlbuki insan, alacaklısı olduğuna kaçmaz. Allah'ın (c.c.) rahmeti olduğu için, "Ya Rabbi! Beni affet, beni bağışla. Bir yanlışlık yaptım, tövbe yapıyorum." dediği zaman yeni bir insan doğuyor.

Bir evin bahçesinde sohbet yapıyorduk. Sohbetteki bir adamın yüzü simsiyati; renk olarak değil manevî olarak simsiyah. Sohbetten etkilenince dedi ki: "Akşam namazını kılmak için ben de abdest alabilir miyim?" Tabii ki abdest alıp gelebilirsın. O abdesti alıp gelince adamın yüzünde görünür bir nur indi. Adam bu hâlde gelince dikkatimi çekti. Ben adama hâlini söylemedim. Oradakiler dedi ki: "Sen simsiyahn. Abdestten sonra membeyaz oldun."

"Elhamdu lillahillezî ce'ale'l-mâ'e tahûran ve ce'ale'l-islâme nûra!" (Suyu temiz, İslâm'ı nur kıyan Allah'a hamdolsun) Abdest alırken bunu söylüyorlar.

İlahımız, Hinduların ilahları gibi sahte ilah değil ki. Allah (c.c.) kullarına karşı çok merhametlidir. Mesela maddî sıkıntın varsa O'ndan isteyeceksin, manevî sıkıntın varsa bunalımdasın Allah'tan (c.c.) çaresini isteyeceksin...

İnsana taşıyabilecegi yükü verseler insan, o yükü taşır. Ama taşıyamayacağı yükü verdikleri zaman insan, o yükü taşıyamaz. İşte insanları sıkıntıya sokan şey budur. Üzerinde ki Yükünü Allah'a (c.c.) vermiyorsun, O'ndan yardım istemiyorsun, O'na sığınmıyorsun, Allah'a (c.c.) güvenip, dayanmıyorsun. Kendi kendine işi çözmeye çalışıyorsun. Sen kendi kendine ayak yolunu bile yapamazsin. Küçük bir böbrek tarafından dolayı kıvrım kıvrım olursun. Yükünü Allah (c.c.) ile paylaş ve O'na tevekkül et. İlk önce bir rahatla!

Mesela bir borcunuz var. Yeni birisiyle tanıştığın zaman adama borcunu söylersin; çünkü derdin var. O zengin adam da merhamete gelip bütün borçlarını kapattı. Sonra da adam der ki: "Benim borçlarımı öde ama benim sermayem de yok." Zengin dedi ki: "Sermaye de vereyim." Adam der ki: "Benim çevrem de yok." Zengin der ki: "Çevre de vereyim." İşte Allah (c.c.) böyle yapar; sana sağlık, sıhhat, rızık, mutluluk verir, insanların kalplerini sana yönlendirir... Adam teminat istiyor. Allah'tan (c.c.) iyi teminat mı olur? Allah (c.c.), insan kâfir de olsa rızki veriyor, hayvan da olsa rızki veriyor. Denizin yedi kat dibindeki kayanın içerisinde, "Ya Rezzak! Ya Rezzak! Ya Rezzak!" diyen canlılar var. Toprağın altındakiler diyor ki: "Ya Rezzak! Ya Rezzak! Ya Rezzak!"

Zannediyorsun ki gözlerin olmasa aç kalıp ölürsün. Gözsüz olup yaşayan binlerce canlı var. Kulaksız yaşayan canlılar var. Yaratılan sana verdiği nimetlere bak. Sana göz vermiş ama görmüyorsun. O gözü olmayan hayvan, toprağın altında Allah'ı (c.c.) tanıyor ve biliyor, senin gözün varken, kulağın varken O'nu tanıtmıyorsun. Ondan sonra da, "Ben bunalımadım." diyorsun. Hiçbir hayvan bunalımda değil. Çünkü Rabbime tam teslim olmuş.

Hz. Mûsâ'ya (a.s.) çoluk çocuğuna veda etme emri geldi. O da hemen emre uyararak, çoluk çocuğuna veda eyledi. Küçük bir çocuğu vardı. Onu kucağına alıp, kalbine, benden sonra bu küçüğün hâli ne olacak düşüncesi geldi. Allahu Teâlâ, "Ey Mûsâ! Deniz kenarına git." buyurdu. Mûsâ (a.s.) deniz kenarına gitti. Allahu Teâlâ, "Ey Mûsâ! Asâni denize vur." buyurdu ve o da asâsını denize vurdu. Deniz açıldı. Dibi göründü ve baktı Orada bir taş gördü. Kaygan, yarığı, çatlağı olmayan, yekpare bir taş idi. Allahu Teâlâ, "Ey Mûsâ! O taşa işaret eyle." buyurdu. Hz. Mûsâ (a.s.) taşa işaret eyledi. Taş yarıldı. Mûsâ aleyhisselâm baktı. İçinde zayıf, gözleri görmez, bacaksız bir böcek gördü. Ağzında yeşil, taze bir yaprak vardı. Hz. Mûsâ (a.s.) böceğe kulak verince işitti ki:

"Benim yerimi bilen, sesimi işten, benim rızkımı veren ve beni unutmayan Allah'ı (c.c.) tesbih ederim."

Allah (c.c.) seni unutmuyorken sen niye O'nu unutuyorsun, niye O'ndan kaçıyorsun? Herkesin kapısını çaldın. Bir de O'nun kapısını çal. Herkesten is-

tedin. Bir de seni yaratandan iste. Herkese yöneldin. Herkese, "Ağam! Beyim! Paşam!" dedin. Bir sürü de sıkıntı çektin. Şimdi sana yeni bir öneri getiriyorum: Güzel bir abdest alıp iki rekât namaz kıl ve Allah'a yönelikerek de ki: "Ya Rabbi! Sana geldim. Sen de hâlimi biliyorsun, ben de hâlimi biliyorum. Beni olduğum hâl üzere cezalandırma da bana rahmetinle muamele yap. Sen benim Rabbim olan Allah'sın. Senden başka ilah yoktur. Beni affet Ya Rabbi!" O zaman bakarsın ki senin işlerin düzelmış olur.

Bazen buraya, "Bende büyü var, cin var" diyenler geliyor. Cin sen olmuşsun. Büyü de senin kendin. Ne büyüsü, ne şeytanı, ne cini? Sen kendi elini, ayağını birbirine dolamışsun. Büyüyü insan kendisine yapıyor. Şeytanı, insan kendi kendisine çağrıyor. Kendi bindiğin dalı kendin kesiyorsun. Sen de bakalım: La ilah illallah Muhammedur Rasulullah. Bütün şeytanlar, cinler tatil gitmiş. Ama sistemleri yürüyor. Şeytan adama bakıyor ki, adam hâlâ namaz kılmamaya devam ediyor, ona dokunmuyor. Arada sırada adamı yokluyorlar. Ama ne zamanki adam, Allah'ın (c.c.) yoluna geçmeye çalışsa hemen şeytanlar gelip onu aşağıya oturtuyorlar. Adam içkisiz ve kumarsız duramıyor. Sonra da, "Bu benim kaderim." diyor. O zaman yanına gelip tövbe yap. Biraz da, "La ilah illallah" söyle. Senin kaderin bir anda nasıl değişiyor. Bu tercihtir. Neyi tercih ediyorsan hayatın ona göre şekilleniyor.

Muhabbeti evindeki hanımında bulacağına kafayı başka tarafa uzatıyor. O kafayı kirarlar. "Şu ana kadar kırmadılar." Merak etme cezanı yazıyorlar, adresine gelecek. Senin vücutun haramlarla uyumlu değil. Belayı zaten orada buluyorsun. Mesela sigara dumanı vücutla uyumlu değil. Adam sigara dumanını vücutuna veriyor, sonunda vücut iflas ediyor; ciğerleri artık diyor ki: "Yeter!" Adam yine içmeye devam ediyor. Kalbi diyor ki: "Yeter!" Bir makine icat edilse ve bunun ile adamı kendi kalbiyle, damarlıyla veya akciğerleri ile konuşıtsan Akciğer diyecek ki: "Allah (c.c.) bunun için mi beni sana verdi, beni ne hâle getirmiştin?" Hastaneye gidip akciğerlerinin filmini çektiler bakalım. Sigara içtiğin hâlinle, içmediğin hâli bir karşılaşştır. Bak içmeye devam edersen kolunu keserler. Mademki bu kolun kıymetini bilmedin, onu geri alalım, derler. Ondan sonra ayaklarını keserler... Sonra da emanete hıyanetten içeriye girersin.

Su, ayran... İçebilirsin; ama şarap içemezsın. İnsanın içmesi için yüzlerce helal içecek seçenek var. Bu alkollü, şarabı içmeyeceksin. O yüzlerce seçenekten lezzet almıyor, gidip bir iki tane nehyedileni var, onları içiyor. Bunu tek başına yapsa bir şey değil. Grup haline gelip keyif yapıyorlar. Bu keyif değil ki, bu musibettir. Bu senin başına gelen en büyük musibettir. Bir insanın başına

gelen en büyük musibet, günahı işlemesidir. Günahın ona verdiği manevî zararlarından bahsediyorum, cehennemdeki zararından bahsetmiyorum. Vücutduna, ruhuna verdiği zararlar ayrı ahretine verdiği zararlar ayrı.

Zina yapmayan, harama gitmeyen adamın evi güzeldir, mutludur, iyidir; çünkü adamın tek bir seçenek var. O evde kavga olmaz. Erkek kadına muhtaç, kadın da erkeğe muhtaç. Allah (c.c.) böyle yaratmış. Ama adam helali bırakıp da harama gittiğinde, o kadının ihtiyacı karşılanmıyor. Adam dışında film, firıldak çevirdiği için kendini akıllı zannediyor. Aynısını kadın da çeviriyor. Sendeki nefis, istek, şehvet hanımında da var. Kendi yaptığı şeyi hanımında görse hanımını vurur. Kadını vuracağına sen kendi nefsini vur. Kendi şeytanını taşlasana. Hiç kimse kendi şeytanını taşlamıyor; çünkü zordur. Ondan sonra buraya karı koca gelip diyorlar ki: "Hocam! Biz anlaşamıyoruz." Nasıl anlaşacaksın? Önce bir aile olun, eş olun. Eskiden öküzleri eş yaparlardı; evlendirme manasında değil de çifte sürme manasında. Öküzlerin boynuna boyunduruğu geçirirlerdi, o iki öküz eş olup birbirlerinin yükünü çekerlerdi. Eş olacaksın; sen hanımının yükünü çekeceksin, hanımın senin yükünü çekecek, sen hanımına güzel şeyler söyleyeceksin, hanımın da sana güzel şeyler söyleyecek. O evde güzel çocuklar yetişim. Sen bir tarafa çekildin, hanım bir tarafa çekildi, bunun en büyük zararını çocuklar görür. Hiç merak etme, yarın çok tehlikeli bir çocuk karşına çıkacak. Sonra oturup diyecesin ki: "Ben nerede hata yaptım, bu çocuk neden böyle oldu?" Çünkü bu çocuk, baba modeli görmedi, anne modeli görmedi.

Bir gence dedim ki: "Evlenmeyi düşünüyor musun?" Genç dedi ki: "Düşünmüyorum." Gence dedim ki: "Niçin evlenmiyorsun? Gençsin, yakışıklısın. Evlensen, bir hanımın olsa çok iyi olur." Genç dedi ki: "Ama benim annem ayrı. Onların ayrılık süreçlerini yaşadığım için aynı sıkıntıları ben yaşamak istemiyorum." Gence dedim ki: "Oğlum! Onlar öyle olabilir ama sende de öyle olacağı manasına gelmiyor." Çocuk hayattan kopmuş. Bir insan evlenmese ne olur? Yirmi yaşına, otuz yaşına, kırk yaşına, elli yaşına geldi. Adam hiç evlenmedi. Böyle bir hayat olur mu?

Asıl, "havas ilmi" için kalbini zikirle temizleyip önce insan olursun, sonra da insan-ı kâmil olursun. Kalp tertemiz olur; cam gibi. Bu cam günahlarla tozlanıyor, kirleniyor.

Ruh elde ettiği maneviyatı kalbe aksettiremiyor. Bazısı bulanık, bazısı yanlış milyonda bir de doğru görebiliyor. Ama zikrullahla bu kalp tertemiz olduğu zaman, şeytan ehvam veremiyor, nefis heva veremiyor, kötü insanlar bir şey yapamıyor. Bu kalbe, Allah'tan (c.c.) ilim geliyor.

Havas ilmi denilen şey budur. Ama bu kalbe gelen ilim de, Allah'ın (c.c.) kitabına, Rasulullah'ın (s.a.v.) sünnetine ters düşmeyecek. Yoksa uçurumdan aşağıya gidersin. Mesela, "Benim kalbime bir şey geldi: 'Git içki iç diye!' Bu vesvesedir ve haramdır. Bu nasıl kalbine gelen bir şey? Kalbe gelenin şeriat'a uygun olması lazım ve hadislere de uygun olması lazımdır. Mürşid-i kâmil bu iki meşaleyi elinden bırakmaz. Mürşid-i kâmiller de häller yaşar; Kur'an'a bakar uyuyorsa doğrudur, sünnete bakar uyuyorsa doğrudur. Onu da yapar. Ama Kur'an'a uymuyor ve de sünnete uymuyor ise, böyle olmaz. Ama evlîyanın kalbine kolay kolay saçma sapan şeyler gelmez; çünkü zamanında temizlemiş. Bu kalp ayna gibi tertemiz olmuş. Tertemiz olduğu için ruhun çikip da arş-ı âlâya gitmesi ya da güzel ruhlarla karşılaşması... Manevî olarak her insandan üstün insan vardır. Mesela, peygamberlerin ruhlarıyla da karşılaşır, meleklerin ruhlarıyla da karşılaşır... Onlardan ilim alır. Ruh, ruh ile anlaşıyor. O aldığı ilme de "ilham" deniyor. Bu ilham kalpte net görünür. Adamin ilmi birken bine çıkmış olur. Ne kadar peygamberler ile karşılaştı ise, ne kadar melekler ile karşılaştıysa ve ne kadar salih insanlar ile karşılaştı, ise onlardan aldığı ilimler genelde kitaplarda yazmayan ilimlerdir. Bu, Allah'ın (c.c.) bir lütfudur. Ama bu ilimler kitabı ters düşmez.

Mesela, insanın kafasında bir mesele vardır. Ayetleri okur ama ayetteki manayı anlayamaz. Hz. Allah (c.c.), o insana bir bakış açısı kazandırır ve o ayetteki sırrı çözer. Ama çözüdüğü sırr, zahirdeki manaya ters düşmez. O mana artı bir anlam katar. O anlam da ayetin içerisinde vardır ama ilk bakışta herkes o manayı göremeyebilir. Allah (c.c.) onun ilmini artırır. Asla ve kata, Kur'an'ın ve sünnetin dışında bir şey yoktur. Var diyenler sapık mezheplere gidiyor.

Adam rakama bir değer verip diyor ki: "Bu, birdir. Şu da beşti. Beş ile biri topladım; sonuç altı. Altıncı gün senin başına bu gelecek." Gelsin bakanım altıncı gün başına ne gelecek? Hiçbir şey Kur'an-ı Kerim'in zahirine ters düşmeyecek.

Batınîler böyle çıkmış; Hasan Sabbah diyor ki: "Allah (c.c.) size kitap gönderdi. Bu kitabı siz anlayamazsınız. Bu kitabı ancak ben anlatırsam siz anlayabilirsiniz." Kitabın içerisinde bir iki tane süslü cümle koyup diyor ki: "Bu ayet böyledir ama asıl manası budur." Kendisini haşa ve kella Allah yerine, kitap indiren yerine ve peygamber yerine koyuyor. Böyle de olunca adama hançeri veriyor, gidip insanları öldürüyor. Hasan Sabbah diyor ki: "Benim cennetim var." Sonra adamlarını uyuşturucu ile uyuşturuyor. Uyuşturuktan sonra adamları cennet gibi bir yere götürüyorlar; kızlar, paralar, çiçekler, böcekler... Adama diyor ki: "Burası cennettir. Seni buraya ben getirdim." Orada

bir hafta eğleniyorlar, ondan sonra da adamları bir daha uyuşturup oradan çıkarıyorlar. Bir daha ki sefer adam orayı özlediği için oraya tekrar gitmek istiyor. Bu sefer adam oraya gitmek için ne derlerse yapıyor. Bu, esasında çok basit bir taktiktir ve her asırda bu taktik tutmuştur. Deccal da, şeytan da aynı taktiği kullanacak. Orada önemli bir ayrıntıyı kaçırıyor; kitabın bir tane manası olur, on tane manası olmaz. Allah (c.c.) namaz kılın buyurmuşsa namaz kilacaksın. O çıkışip diyor ki: "Hayır! Siz abdest alırken elinizi yüzünüzü yıkıyorsunuz ama Allah (c.c.) burada onu murad etmedi. Allah (c.c.) buradaki muradi senin kalbini temizlemendir; kimseye kötülük yapma, aleyhine konuşma. O zaman senin abdest almana gerek yok. Sen temizsin. Namaz kılmania da gerek yok. Namaz kılmak zikir değil mi? O zaman "subhanallah, subhanallah, subhanallah" söyle, namaza da gerek yok. Adam kendine göre bir din çıkarıyor. Ondan sonra da diyor ki: "Şu adamı öldür." Adam gidip o adamı öldürüyor.

Hasan Sabbah'ı her taraftan kovmuşlar. Hasan Sabbah da Alamut Kalesi'ne gelmiş. Alamut Kalesi'ndeki adama demiş ki: "Bana bir öküz derisi kadar yer sat." Adam da, "Satarım" demiş. Hasan Sabbah anlaşmayı yapıp parayı vermiş. Sonra da bir öküz derisini alıp deriyi jiletle parça parça kesmiş. Deriden ince bir ip yapmış. O ipi de kalenin tamamını çevreleyecek şekilde çevirmiş sonra da, "Hepsi benim" demiş. Ondan sonra da orada sistemini kuruyor.

Selahaddin Eyyubi (rh.a.), Hasan Sabbah'ları sıkıştırıyor. Hasan Sabbah'ın bir tane elçisi, Selahaddin Eyyubi'ye (rh.a.) geliyor. Elçi diyor ki: "Size özel bir mesaj getirdim. Herkesi çıkart!" Herkes çıkarıyor ama içinde iki tane oğlu gibi sevdiği korumaları var. Elçi diyor ki: "Bu korumalar da çıksın. Size özel söyleyeceğim." Selahaddin Eyyubi (rh.a.) diyor ki: "Bunlar zaten benim oğlum gibidir. Bunlara çok güveniyorum." Elçi diyor ki: "Çok mu güveniyorsun?" Elçi, korumalarla bir işaret yapıyor. Korumalar hançeri çekip Selahaddin Eyyubi'nin (rh.a.) boğazına dayayıp diyorlar ki: "Bizimle uğraşma!" Hasan Sabbah, o ajanları küçüklükten yetiştirdiğinde oraya koymuş. Bir türlü o Alamut Kalesi'ni ele geçiremiyorlar. Sonra Moğollar geliyorlar ama Moğollar araştırmalar sonucunda bir şey keşfettiler; Alamut Kalesi'nin zift olduğunu anlıyorlar. Moğollar aşağıdan ateşi bir veriyor, kale yukarıya kadar çayır çayır yanıyor. Hasan Sabbah'ın fikirleri hâlâ devam ediyor. Ondan sonra sapık mezhepler kuruyorlar.

Bazı cemaatlerde de öyle; "Sen, Kur'an'ı anlamazsun. Sana Kur'an'ı ben anlatacağım." Sen, Kur'an'ı bana niye anlatıyorsun? Kur'an-ı Kerim'i bana öğretse! Mesela biz insanlara fıkıh öğretiyoruz ki haramı, helali bilsinler. Ama bazı yerler fıkıh öğretmezler. Çünkü fıkıhta sapıklık yoktur. Kimse, İmam-

Azam'a (rh.a.) ait olmayan bir şeyi, bu İmam-ı Azam'ındır diyemez. Kimse, Abdulkadir Geylani'ye (rh.a.) ait olmayan bir şeyi, bu Abdulkadir Geylani'nin- dir diyemez.

Kardeşim! Sen, ihlâslı "Bismillahirrahmanirrahim" söylesen bu şifadır. Fa- tiha suresini oku, dağları yerinden oynatırsın.

Sahâbîler bir köye gelmiş. Köydekiler, sahâbîlere hiçbir şey vermemiş- ler ve sahip çıkmamışlar. Hâlbuki misafir gelmişler. Sahâbîler de bir yerde gecelemişler. O sırada da köylünün liderini bir yılan sokmuş. Yılan sokunca koşa koşa sahâbîlerin yanına gelip diyorlar ki: "Siz rukye yapıyor musunuz?" Sahâbîler demiş ki: "Yapıyoruz. Ama bize yirmi beş tane koyun verirseniz biz yaparız." Köylüler, "Tamam" demiş. Sahâbîler liderlerini okumuş ve lider iyi olmuş. Sahâbîler, "Fatiha-ı Şerife" okumuşlar. Sahâbîler kendi kendine diyor ki: "Yanlış bir şey mi yaptıktı?" Yanlış yaptıklarını düşündüğü şey okuduğu ayet karşısında ücret almaktı. Hastayı okuyup şifa bulması tedavidir, ilim öğretmek değildir. İlim öğretirken para alınmaz. Ama hastayı okudun ve hasta iyi oldu. Sana bir hediye verdiler. Bunda günah yok. Ama sahâbîler tereddüt et- tikleri için koyunlara dokunmuyorlar. Sahâbîler, Rasulullah'a (s.a.v.) gelerek durumu anlattılar. Rasulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Fatiha'nın şifa verici bir dua olduğunu nereden anladın? İsabet etmişsiniz. Paylaşın, sizinle beraber bana da pay ayırın." (Buhari, 2276; Müslim, 2201)

Bir velinin, Allah'ın izniyle yapamayacağı bir şey yoktur. Şunlara inan- mayın: "Cinlerden, şeytanlardan yardım al ki bu da sana "havas ilmi" olsun." Benim ilmim bana yeter. Allah (c.c.) bana kitap göndermiş, peygamber gön- dermiş. Fıkıh, hadis, tefsir öğren bu sana yeter. Mesela, "Şu ayeti söyle yaz, bu ayeti böyle yaz, hemen evlenirsin" diyor. Kardeş! Hz. Muhammed (s.a.v.) böyle bir şey yapmış mı? Tabiki hayır. Hayat desturun şu olacak: Hz. Muham- med (s.a.v.) böyle bir şey yapmışsa sen de yapacaksın. Yapmamışsa ondan kaçacaksın. Havas ilmiyle uğraşanların hepsi sapık; çünkü seni, bilmediğin bir sahaya çekiyor. Mesela diyor ki: "Şöyleden yapacaksın, sonucunda da böyle olacak." Sen bu işi yaparken Allah'tan (c.c.) istemeyecek misin? Ben kendim şahsim olarak, Allah'tan (c.c.) isterim.

Buraya da gelenler var. Birisi resim getirip diyor ki: "Hocam! Bu resme bak. Bu nasıl birisiidir?" Allah sana akıl, fikir versin. Burası Abdulkadir Geylani'nin (rh.a.) yeridir. Böyle saçma sapan şeyler yok. Hastalar gelirse Allah rızası için dua yaparım, sen de bana dua yap. Allah (c.c.) dilerse şifa verir.

Her gelenden yüksek miktar para alınca hoşlarına gidiyor insanların. O para senin rızkin ise para yine sana gelecek.

Hz. Ali (r.a.) bir gün mescide geldi. Mescidin kapısında bir adam duruyordu ve bu adamdan, kendisi mescitten çıkışana kadar atını beklemesini istedı. Hz. Ali (r.a.) mescide girdikten sonra adam hayvanın yularını alıp kaçtı ve hayvanı orada başıboş bırakıverdi. Hz. Ali (r.a.) mescitten çıkışken elinde beş dirhem para vardı. Adamı yaptığı yardımından dolayı bu 5 dirhem'i adama vermek istiyordu. Fakat bir de ne görsün; hayvancığız tek başına, hem de yuları çalınmış olarak başıboş bir şekilde geziniyordu. Hz. Ali (r.a.) evine döndü. Daha sonra, yanında çalışan çocuğu yeni bir yular alması için çarşıya gonderdi. Çocuk beş dirheme bir yular aldı. Hz. Ali (r.a.) yuları görünce şaşırıldı. Bu yular, çalınan yular idi. Hırsız bu yuları çocuğa beş dirheme satmıştı. Bu durum karşısında

Hz. Ali (r.a.) şöyle dedi:

“İnsanın rızki kendisinin elinde değildir. Rızık neyse odur; ne artar ne eksilir. Buna karşılık rızkı helal ya da haram etmek kişinin elindedir. Biraz bekleyseydi helalinden beş dirhem alacaktı. Ancak bu şekilde beş dirhem haram oldu.”

Evliyalar, âlimler böyle şeylerle uğraşmazlar. Onların işi, zikirdir, taattür, ibadettir, Allah'a (c.c.) kulluktur.

Bizim cemaatte dar kalıp yok; “Benim dediğim gibi olur.” Böyle bir şey yok. Çok açık bir cemaatiz. Bazı şeyler bize ters; Haydar Baba (rh.a.) fotoğrafını bile çekirmiymuş. O noktalardan bu noktalara geldik. Zikir, ibadettir. Bu cemaatte, namazı bir sofi kıldırıyor, müezzinliği bir başka sofi yapıyor, duayı bir diğer sofi yapıyor... Burası aynı zamanda bir fakültedir. Adam araba tamircisi, geçip imamlık yapıyor, ötekisi şoför geçiyor ilahi okuyor. Bu, Allah'ın (c.c.) lütfudur. Burada önemli olan ihlâstır. O adamın ihlâsı, onu imamlık yapma mertebesine çıkartıyor, o adamın ihlâsı onu, o noktaya taşıyor. Sofilerin, dervişlerin şu anda gündeme olan birçok insandan daha ileri olduğunu düşünüyorum; bunda samimiyyim.

Bizim ilkemiz, doğru olmaktır; riyadan kaçmak, yanlışlara sapmamaktır... Adam yalandan keramet uydurup da kamuya hikâye anlatıyor. Bizimkiler yaşadığı kerametleri bile içindehapsediyor. Yaşadığın kerametleri insanlara anlat ki, faydalansınlar. Bunu çatlatmamız gerekiyor. Bu cemaatin dürüstlüğü, doğruluğunu, hakikatini insanlarla paylaşmamız gerekiyor. Ama bunun bize has bir şey olması gerekiyor. Bize ait değerleri ön plana çıkaralım.

O kadar çok şey isteniyor ki yetişemiyoruz; adamin başı ağrıldığı zaman, karnı ağrıldığı zaman, karısıyla kavga yaptığı zaman, kocasıyla kavga yaptığı zaman buraya geliyor. Bütün sorunların çözüm yolunu burada arıyorlar.

Tekkeyi açmışsin, çözmek zorundasın; para, mal, mülk yok. Nasıl çözeceksin? Bunları, kendin çözüyor noktasına koyarsan hiçbir şey çözemezsin. Ama sen, bunları Allah (c.c.) çözüyor dersen işte o zaman herşey kendiliğinden çözülüyor... Kaç gündür burada yiyp içiyoruz Allah'a (c.c.) şükür ediyoruz ve bunu yapan Allah'tır.

Haydar Baba'nın (rh.a.), Cemil Baba'nın (rh.a.) tekkesi böyle değil; asla ve kata insanlar kitle kitle gelip beni havaalanında karşılaşınlar, böyle bir şey yok. Cemil Baba (rh.a.) buyuruyordu ki: "Oğlum! Bir araba gelin." Baba'nın (rh.a.) tarikatında kerametin âlâsı var. Cemil Baba'ya (rh.a.) demişler ki: "Baba bize hiçbir şey bırakmadın." Cemil Baba (rh.a.) mal olarak bir şey bırakmadı; üstünde bir tane tapu yok. Cemil Baba (rh.a.) buyurmuş ki: "Oğlum! Size tarikat, zikir, ilim bıraktım." Cemil Baba'nın tekkesi vardı; o da yardımlarla, Baba'nın (rh.a.) parasıyla yapıldı. Cemil Baba (rh.a.) beni çağırıp buyurdu ki: "Buranın hepsini vakfedeceğim. Tapuyu da üstümden çıkaracağım." Tekkenin alt katı mescit, üst katı mescit, onun üstü de kendi dairesiydi. Hakikaten de üstünde bir tapu olmadan Hakk'a gitti. Şeyh dediğin böyle züht olur. Allah (c.c.) rızka kefildir.

İnsanları kurtarmak için ilk önce insanlara Allah'ı (c.c.) ve imanı anlatacaksn, İslâm'ı anlatacaksın, farz, vacip, müstehap, sünnet...vb Yalan yanlış konuşmalarını engelleyeceksin. Ama bazı insanların da kendisinin abartılması hoşlarına gidiyor. Bizim tarikatta da gördüklerini anlatmıyorlar. Güzel hâller yaşadığın zaman bunu insanlarla paylaş.

Bu yolu orijinalleri ibadet ehli olur. Tarikatın çıkış amacı, dünyaya râğbet etmemektir. Müslümanlar ilk önce fakirlik dönemini yaşıyorlar. Hz. Ömer (r.a.) zamanında Müslümanlar çok zengin oluyorlar; ganimetler geliyor, fetihler yapılıyor... Medine'ye adeta mal ve zenginlik yağıyor. Onlar sıkıntıdan kurtulup zengin olunca diyorlar ki: "Biraz da dünyada biz yaşayalım." Mala, mülke hücum etmeye başlıyorlar. Orijinal olan Müslümanlar diyor ki: "Rasulullah (s.a.v.) zamanında böyle değildi. Hz. Ömer (r.a.) buna karşı çıkıyor. Sahâbîler, Hz. Ömer'i (r.a.) aşamadıkları için Hz. Aişe (r.a.) annemize gelip diyorlar ki: "Ömer'e söyle de bizler zamanında çok sıkıntı çektiğim. Bize mal, mülk versin, keyfimize bakalım." Hz. Ömer (r.a.), Hz. Aişe'ye demiş ki: "Anne! Sana bir şey soracağım. Rasulullah'ın (s.a.v.) yemeği nasıldı?" Hz. Aişe (r.a.) buyuruyor ki: "Bir gün açtı, bir gün toktu." Hz. Ömer (r.a.) buyuruyor ki: "Rasulullah'ın (s.a.v.) evi nasıldı?"

Hz. Aişe (r.anhuma) buyuruyor ki: "Bir kilimimiz vardı; onu gündüz kapı olarak kullanırdık, gece de yatağımız olurdu." Hz. Ömer (r.a.) buyuruyor ki:

“Ebû Bekir (r.a.) nasıldı?” Hz. Aişe (r.a.) buyuruyor ki: “O da öyleydi.” Hz. Ömer (r.a.) buyuruyor ki: “Rasulullah’ın (s.a.v.) çizgisinden ayrılmam. Ben de öyle olacağım.” Hz. Osman (r.a.) devrinden sonra mal, mülk çoğalıyor. İşte ilk sofiler de buna tepki olarak dünya hayatını, mali, mülkü terk edip zühdü, takvayı seçiyorlar. Rasulullah’tan (s.a.v.) gelen o tasavvufi hayatı, hayatlarına geçiriyorlar. Ondan sonra da tasavvuf ekolleşiyor.

Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: “Oğlum! Evliyalar hem dünya işlerine yardım ederler hem de ahiret işlerine yardım ederler”

Gençlere çok ihtiyaç var. Gençler, iki üç tane yabancı dili çok iyi bilecek. İslâmiyet’i de çok içiyecektir.

Bir delikanlı telefon açıp dedi ki: “Hocam! Buradaki Koreli arkadaşlar İslâmiyet’i araştırıyorlar. Bir soru soracaklar.” Korelilere dedim ki: “Hello!” Koreliler dedi ki: “Ne hellosu! Biz, Türkçe biliyoruz. Kur'an-ı Kerim'i baştan sona okuduk.” Onlara dedim ki: “Sen Kur'an'da hiç rastlamadın mı ‘De ki: Allah, birdir.’ Sonradan araştırdım ki bu Kore'yi, Hristiyalar üş yapmışlar. Hristiyalar oraya gelip eli ayağı düzgün gençleri Hristiyan yapıp yetiştirmektedirler. Mesela, yetiştirdiklerini Türkiye'ye gönderecekleri zaman Türkiye hakkında bilgi de veriyorlar. Sonra da gelip turist gibi ülkemizde oturuyorlar ve burada misyonerlik faaliyetlerini yapıyorlar. Çok çalışmanız lazım!”

Endonezya'da bir tapınağa gittik. Tapınakta heykelleri dikmişler. Esad diyor ki: “Bu heykel nedir?” Adam diyor ki: “Bu sağlık tanrısidir. Sağlığın bozulduğu zaman buraya gelip dua edeceksin.” Bir tane de başka yere heykel koymuş, o da “bebek tanrı”, çocuğun olmuyorsa ona gidip dua ediyorsun. Ne saçmalıklar, ne rezillikler! Onun için Müslümanların çok çalışması lazım! Kapı kapı dolaşıp “La ilâhe illallah Muhammedur Rasulullah”ı anlatın!

İslâmiyet'in gittiği yerde insanlar İslâmîyeti yeşertmişler. Ama Tayland'a fazla giden olmamış, o yüzden hep Budist var. Endonezya, Malezya'ya gittikleri için orada Müslümanlar var; Müslümanlar da var, Hindular da var. O Hinduları dinlerine öyle bağlılar ki, aklın gider. Adam taşa tapiro. Hinduların üç bin ilahi var. Canları istedikçe bir tane ilah uyduruyorlar. Korona geldiği için korona ilahi uydurmuşlar. İngilizlerin oyunlarıdır. İngilizler gidip demişler ki: “Sesini çıkarma! Sen paryasın. Önceki hayatında sen kötü işler yaptığın için Allah seni cezalandırdı. O yüzden böylesin. Ama merak etme, sen şimdi çalış, öbür dünyaya gittiğin zaman belki kral olacaksın.” Ne acayip filmler uydurmuşlar. Hindular fareyi görünce oturup ağlıyor: Bu önceki hayatında ne yaptı ki Allah bunu fare olarak yarattı? Onlara gidip diyeceksin ki: “Hak geldi batıl zail oldu.”

Hindistan gibi süper bir devlet ama sefaletten kırılıyorlar. Bir grupları var; ölüleri "Ganj Nehri"ne atıyorlar, ondan sonra da nehirde salla beraber attıkları ölüleri bulup kesiyorlar, yiyorlar, bir de tören yapıyorlar. Yatın kalkın Allah'a (c.c.) şükür edin.

Seyda Molla Bahri (rh.a.) takkesiz birini gördüğü zaman derdi ki: "Takken nerede?" Cemil Baba (rh.a.) çok sabırlıydı. Seksen yaşına gelmiş adama da derdi ki: "Artık sakalı bırakalım mı?" Cemil Baba (rh.a.) şunu yap ya da şunu yapma demezdi. Karşındaki adam eğer laf dinleyecek bir adamsa, "Oğlum! Böyle yap" derdi. Ama karşısındaki adam keyfinden soru soruyorsa, inadına soru soruyorsa, ona yapma dese de yine gidip yapacaksa, çok güzel bir çözüm yolу bulmuştu: "Yavrum! Sen bilirsin." Baba (rh.a.) acaba burada ne demek istedи? Baba'nın (rh.a.) demek istediği, senin kafan çalışmıyor. Burnundaki tehlikeyi göremiyor musun, bu soru sorular mu?

Aynı taktiği yaptım, bana çok faydası dokundu. Dergâha birisi gelip gitmeye başladı, sonunda düzeldi. Sonra gelip dedi ki: "Hocam! Antalya'ya gidip dalış yapacağım. Orada alkol almayı düşünüyorum. Alkol alayım mı?" Ona dedim ki: "Sen bilirsin." Antalya'ya gidip geldikten sonra dedi ki: "Allah sizden razı olsun. Birisi bana bir şey yapma dese inadına yapıyorum. Bana içme deseydiniz gidip inadına içecektim."

Hz. Ali (r.a.) buyurmuş ki: "Şu üç şeyi seviyorum: Yaz günlerinde oruç tutmak, kılıcımıla kâfirlerin boynunu vurmak, misafirlere hizmet etmek."

Bayan bir sofi kardeşimiz varmış. Harika bir sofiymiş ama gece gündüz ibadet ehli birisiymiş. Bayan hastalanıyor. Bayan olduğu için hastane işleri daha zor. Yarın da ameliyatı var. Sofi içini dökmeye başlıyor: "Yillardır sizin zikrinizi yaptım, müridiniz oldum. Şimdi bu düştüğüm hâle bakın, bir sürü yabancı erkeğin içinde beni ameliyat yapacaklar. Bir de evliya olmuşsunuz, bana hiç baktığınız yok." Bir taraftan ağlıyor, bir taraftan sayıyor. Uykusu gelince yatmış. O söylediği bütün evliyalar rüyada gelip demişler ki: "Kızım! Bize niye kızıyorsun? Sen bizi çağrımadın. Doktorların ameliyat edeceği yere eliyle bir dokunup dua yapmışlar." Sabah doktorlar gelip demişler ki: "Son kontrolleri yapalım." Doktorlar kontrol sonucunda diyor ki: "Allah Allah! Bunda ameliyat edecek bir şey yok." İçlerinde ehl-i hâl bir doktor varmış. O doktor, sofiyi çekip demiş ki: "Nasıl oldu?" Sofi demiş ki: "Evliyalara ağladım, sızladım. Sonradan gelip beni tedavi ettiler."

Bu dergâhta kalbi delik çocuklar vardı. Allah (c.c.) direkt onlara şifa verdi ve onlara yardım etti.

Burada birbirimizi görüyoruz ama bir de görünmeyen varlıklar vardır. Se-

nin yaptığın duaya amin diyenler var. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Her perdede evliya nöbet tutar. İtikâftan çikınca o evliyalar oradan giderler.

Adam evinde yılan besliyormuş. Adam yılan için veterinerden destek alıyor. Bir gün veteriner demiş ki: "Evde işler nasıl?" Adam demiş ki: "Yılan iyice ehlideşti." Veteriner demiş ki: "Ehlideştiğini nereden anladın?" Adam demiş ki: "Yılan artık benle beraber yatıyor. Fakat kıvrılarak yatmıyor. Böyle aşağı doğru uzayarak dümdüz bir şekilde hareketsiz yatıyor." Veteriner demiş ki: "Hemen onu kafese kapat!" Adam demiş ki: "Neden?" Veteriner demiş ki: "Ne kadar yutabilirim diye ölçüyor."

Kötü huylar yokmuş gibi hareket eder. Virüs gibi, mikrop gibi gizli gizli saklanır. Ama fırsatını bulunca saldırır. Hiçbir adam kendi nefsine güvenip de artık yabancı kadına bakhmam diyemez. Ben hırsızlık yapmam, diyemez. Adam öldürmem, diyemez; çünkü nefis ve şeytan, adamı öyle bir pozisyon'a getirir ki, adama o günahı işletir. Bundan dolayı devamlı dikkatli olmak gerekiyor. Şeriatın koyduğu çizgiler içerisinde hareket eden, emniyet kemeri takmıştır.

Adamın birisi, bir yere gidip çalışmış. Gündük nafakasını çıkarmış. Yolda gelirken bir fakir görmüş. Fakirin hâli ondan daha beter durumda. O nafakayı da ona vermiş. Eli boş eve gelmiş. Evde çocukları ekmek bekliyor. Hanımı da anlayışlı biriymiş, demiş ki: "Bir şey yememiz lazımdır." Ellerinde çok eski bir kilim varmış ama o da beş kuruş etmez. Hanımı demiş ki: "Bu kilimi satıp gel de hiç değilse ekmek yeriz." Adam çarşıya gitmiş ama dükkânlar kapalı. Çarşının köşesinde de bir tane balıkçı varmış. Akşama kadar balıkçının orada durmuş ama balıkçı bütün balıkları satmış, bir tane de büyük balık, balıkçının elinde duruyor. Balıkçı adamı fark edince adam kendi kendine demiş ki: Bu balığı verse hiç değilse balık yeriz. Balıkçı demiş ki: "Bu kilim, balığı almaya yetmez ama veriyorum." Adam, balığı alıp eve getirmiş. Balığı kesmişler, içinden elmaslar çıkmış. Adam çok zengin olmuş. Aradan zaman geçmiş, bir tane yaşlı adam kapısını çalmış. Adam fakirlik hâlini bildiği için hemen fakiri davet etmiş. Fakir demiş ki: "Benim ihtiyaçlarım var." Adam, fakirin ihtiyaçlarını fazlaşıyla karşılamış. Adam ihtiyarı memnun edince, ihtiyar bir tane hediye verip demiş ki: "Öğlüm! İmtihan için o balığı sana veren de bendim. Yine imtihan için bu hediyeyi de verdim."

Allah (c.c.) bir kula yardım etmek isterse, kulun hiç ummadığı bir yerden kapı açabilir.

Dua edip yalvaracaksınız, olmazsa yine isteyeceksiniz.

İşin özü, sana verilen kitapları okuyacaksın, anlamadığın yeri soracaksın,

amel edeceksin, insanların elinden tutacaksın. Sen bir çocuğu kurtardığın zaman bir aileyi kurtarıyorsun. Bir aile, bir toplum demektir. O çocuk şekilleniyor; annesi babası var, ileride kendisi anne baba olacak. Yaptığınız iş çok önemli. Çok önemli olduğu için de çok iyi çalışılması gerekiyor. İşi kendimiz yapmak yerine başkasına havale etmeyeceğiz. İslâmiyet'te kendin yapacaksın.

Bize bütün evliyalar, manevî yardım eder; çünkü hepsiyle aramız çok iyi.

Tasavvufa yavaş yavaş ilerlersin. En son gelinen nokta da, "Ben bir şey bilmiyorum. Herkes bilir, ben bilmem." Hiçlik makamıdır. Hâlbuki ağızına kadar ilim ve irfan dolu ama ağını açıp iki kelime söylemez. Âlemi seyreder; Allah'ın (c.c.) kaza ve kaderini, nasıl olduğunu, nasıl meydana geldiğini...vb izler.

İki gönül bir olunca, gönlün biri Allah dostunun gönlü, diğeri de kimin gönlü olursa olsun böyle yaklaştığında büyük bir feyz ve bereket olur, o zaman manevî yol açılır. Sofi, önce şeyhin dediklerini yapar; "Estâgfurullah, la ilahe illallah, Salavat-ı Şerif..." Sen bunları yaparsın yaparsın, sonra da zannedersin ki, "Şeyh bana başka bir şey söylemeyecek." Şeyhlerin de planları var. En neticede sana yolu açarlar.

Arkadaşa diyorum ki: "Sultan Murat var, Murat Paşa var, Sultan Bey var, bir de sen varsın. Bunların hangi kategorisine giriyorsun?" Arkadaş diyor ki: "Bilmiyorum." Bu insanlar, sıfatlarını çalışarak almışlar; mesela şehit olmuş. Şehitlere hesap kitap yok. Herkes şehit olabilir. Bir insan ciddi manada şehit olmak istiyorsa yatağında da ölse Allahu Teâlâ ona şehitlik nasip ediyor. Sıfatları çalışma çalışma alacaksınız.

Birinci çalışma tarikat dersiyle başlıyor. Zikri yapıyorsun sonra seni sofilerin arasına katıyorlar. Böyle devam ettikçe üst mertebelere çıkıyorsun. En sonunda da Allah'a (c.c.) kavuşuyorsun. O'na kavuşuktan sonra bakıyorsun ki "estağfurullah" söylemek de Yaradana kavuşmak içindim, "la ilahe illallah" demek de O'na kavuşmak içindim... Bütün ibadetlerin gayesi, Yaradani unutmamaktır. Bütün ibadetler, Allah'ı (c.c.) sevmek, O'na iman etmek, O'nunla beraber olmak, O'nu layıkıyla yüceltmek ve tazim etmek, Allahu Teâlâ'nın Allah (c.c.) olduğuna, senin de O'nun kulu olduğuna inanmaktır.

Ama nefis diyor ki: "O Allah'tır. Ben de nefisim." O zaman iki ilah meydana gelmiş oldu. Oysaki evrende geçerli olan tek gerçek ilahıtır. İşte bunu zikirle, şükürle, fikirle, tevekküle her daim onu anacağız. Yerlerde ve göklerde, bir ilah olduğuna kabul ettireceğiz. Bir ilahın olduğunu kabul edince, artık sana ne gam, ne keder, ne üzüntü, ne sıkıntı isabet etmiyor; çünkü sen biliyorsun ki evrende geçerli güç Allah'tır. Hayvanlar da buna dâhildir. Hayvanlar bile

seni tanıyorlar. Çünkü hayvanlar, Allah'ı (c.c.) tanıyor. Vücutun, organların, azaların, kâinatta bulunan her şey Allah'ı (c.c.) tanıyor.

Moğolların komutanı Hûlagû Han, İslâmîyet'i bozmaya çalışıyor; ezan üzerinde oyunlar oynuyorlar. Bir tane Allah dostu zat varmış. Allah dostu, öğrencilere demiş ki: "Oğlum! Durumu görüyorsunuz. Bunlar camide ezanı değiştirecekleri zaman sen doğru ezanı okuyacaksın, sen de doğru ezanı okuyacaksın." Her camiye öğrencisini yerleştirmiş. Bir çalışma olunca, ilk önce baştaki gider. İnsanlar gidip Allah dostunu şikayet ediyor. Moğollar, Allah dostunu yakalayıp aslanların olduğu arenaya koyuyorlar. Onu şikayet eden üçkâğıtçı adamlar da orada. Kral da adama ne olacak diye arenayı seyrediyor. Arenada aç bırakılmış aslanlar var. Aslanları salıyorlar. Aslanlar, Allah dostuna doğru bir hücum ediyorlar, tam saldıracakları zaman kedi gibi geri geri gidiyorlar. O aslan, Allah'ın (c.c.) kudretiyle hareket eder. Hûlagû Han, Allah dostunu şikayet eden üçkâğıtçı adama demiş ki: "Bu adam durumunu kanıtladı. Bana doğruyu söyle, yoksa seni aslanların arasına atacağım." Üçkâğıtçı demiş ki: "Bu adam doğrudur."

Bir hastalığım oldu, ilaçları kullanıyorum ama geçmiyor. Allah'a yalvardım: Allah'ım! Biliyorum ki bu hastalık ilaçla şifa bulmaz, doktorla şifa bulmaz. Lütfen! Sen bana şifa ver. Biliyorum ki ilaç da, doktor da sebeptir. Ya Rabbi! O ilacın tesir etmesi için Senin iznin gereklidir. Anında şifa verdi.

Sizin çalışma yapmanız çok geniş. Etrafinizde ne aslan ne de zalim bir hükümdar var. Şu zamanda insanlara Hakk'ı anlatmanız çok kolay ve serbesttir. Haydar Baba (rh.a.) zamanında çok baskı olduğu için kaçamak bir şekilde insanlara Hakk'ı anlatıyordu. İnsanları Hakk'a çağrımak için bir plan oluşturun. Bize mürid toplamayın. Ama insanlar, "La ilâhe illâllah" söyleşinler, namaz kılsınlar, Allah'ın (c.c.) emirlerini tutup nehiyelerinden kaçınlar. Hiç de dervîş olmasınlar, bize de bağlı olmasınlar. Sistemi kavratakmak gerekiyor. Kur'an-ı Kerim ayaklar altındayken, Hz. Muhammed (s.a.v.) birçok haka-ret görürken senin on milyon müridin olmuş ne kıymeti var? Sen, on milyon müridine şunu desene: Ben sizin ne hocanızım ne de şeyhinizim, kapı kapı dolaşıp insanları Hakk'a çağırın. On bin insanın her biri bir kişiyi çevirse, anında yirmi bin kişi olur. Şâhîslarla işimiz yok. Tarikat, ikinci plandadır. Yeter ki insanlar İslâm'dan içeriye girsin.

Bazı insanlar, tarikatlara, şeyhlere ön yargılı bakar. O adama tarikattan, şeyhden bahsetme. Allah'tan (c.c.) bahset, temel konulardan bahset, inançtan bahset, Müslümanlarda bulunması gereken özelliklerden bahset. Adamın hemen tarikat dersi alması güzel bir şeydir. Ama kişiden kişiye değişen önceki

durumları da var. Bazı insanların kalbi başka bir şeye meyillidir. Onu meyilli olduğu alandan İslâmiyet'e çekmen gerekiyor. Bunun en güzel örneği burada hasta okumaktır; adam hasta, okunmak için geliyor ve o da onun hidayetine vesile oluyor.

Bir insana tarikat dersini çekiyor musun, diye sorulmaz. Bir insanın hatasını ve kusurunu ortaya çıkarmak, tasavvuf ilkelerine aykırıdır. Tasavvuf, kusurları örtme üzerine kuruludur. Tavuk, yumurtasını nasıl evirip çeviriyorsa, şeyh de müridini öyle evirip çevirmesini bilir. Allahu Teâlâ, müridin günahını şeyhe de gösterse, şeyh gidip şunu demez: "Hem tarikat dersi aldin hem de günah işliyorsun." Sizin yapmanız gereken, aranızda muhabbeti tutmaktır. Yapmanız gereken, adami sorgulamak değil. "Zikir derslerini yapıyor musun?" Bu çok acemice bir şeydir. Adam yapmıyorum dediği zaman, orada bittersin. Adam yapmıyor diye ona yapsana deme! Demek ki adamin başka bir derdi daha var; adama temel bir konuyu öğretmeden tarikat dersini yapmasını söyledin. Temel konu, Allah (c.c.) sevgisi ve aşkıydı. Bazı insanlar, evliyanın kerametlerinden çok hoşlanır. Ona kerametleri anlat. O kerametler, onun hidayetine vesile olur. Bazı insanlar somut bir delil ister. Ona da somut delili koyacaksın.

Sen hangi kapıdan gelirse gel, Abdulkadir Geylani'de (k.s.) hepsi var. Abdulkadir Geylani (k.s.) müctehid derecesinde âlimdi. Anında Şafi mezhebinde Hanbelî mezhebine geçiyor. Abdulkadir Geylani (k.s.) zamanının şartlarında en yüksek dereceye kadar okumuş.

Karşındaki şahis neye meyilli ise ona oradan anlatacaksın. İlgilendiği alanlardan hareket ederek onu İslâmiyet'e çekeceğiz; mesela, nafile namaz kılmak adamin hoşuna gidiyor. Ona nafile namazları söyle. Zikir yapmak, adamin hoşuna gidiyorsa, Allah'ın (c.c.) esmalarının faziletini anlat. İnsanlara çok kuru kuru söylemeyin. Yani, yapmasını istediğişin faziletini anlatacaksın, üstünlüğünü anlatacaksın, adama bu yaptığınn üstünlüğünü anlatacaksın.

Buraya gelen insanlar diyor ki: "Benim söyle söyle sıkıntılarım var." Onlara diyorum ki: "Bu kartta olanları yap. İnşaallah senin bütün sıkıntıların gider." Mesela gelip diyor ki: "Hanimimla söyle sıkıntılarım var." Ona diyorum ki: "Bu kartı al orada yazılanları yap." O karta yazılımı yaparsa evde on beş, yirmi dakika evde sakinlik olacak, kadınlara tartışmayacak. Kadınlara tartışmayınca, sorun otomatik çözülecek. Bu işin maddî açıklamasıydı.

1982 yılında Cemil Baba'dan (rh.a.) ders aldım. Binlerce insan gelip ders alıyor. O alanların içerisinde birisi gelip de ben bunu yaptım ama bende hiçbir düzelleme olmadı, demedi. Bunun içerisinde çocuğu olmayan, fakir olan, if-

las eden... Ne kadar kötü şartlarda insanlar varsa bu Zikrullahın faziletinden dolayı düzeliyorlardı.

Burada birçok sırvar: Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Oğlum! Sen ne istersen Allah (c.c.) on katını verir." Hakikaten de öyle, kafama bir düşünce veya bir şey doğuyor. Kafama gelen de vakıfla ilgili, cemaatle ilgili, çalışmalarla ilgili, şunu şöyle yapalım, bunu böyle yapalım. Ortada hiçbir bütçe yok. Bir de bakiyorsun ki yapılmış, çizilmiş, edilmiş. Adamın iyiliğini istiyorsun. Eğer senlarındaki adamın iyiliğini candan gelerek istersen, bütün gücünü, bütün gayretini de Allah rızası içinlarındaki insanın sıkıntısını gidermek de kullanırsan orada rahmet tecelli eder. Allah (c.c.) onun işini görür. Çünkü senin adamlı aranda hiçbir diyalog olmadığı hâlde, hiçbir bağlantı olmadığı hâlde, adamdan hiçbir beklenen olmadığı hâlde, diyorsun ki: "Ya Rabbi! Bu kardeşimin bu sıkıntısını kaldır!" Allah (c.c.) için istiyorsun. Adam gelip sandalyeye oturuyor. Sandalyeye oturur oturmaz derdini anlatmadan ağlamaya başlıyor. O böyle gözyaşları içerisinde ağlıyor, ben de içimden ağlıyorum. Adama diyorum ki: "Ağlama ağlama! Allah (c.c.) sana çözüm yolu verir." O anda Allah (c.c.) onun işini çözüyor.

Karşımızdaki insanı Allah için kardeş bilirse ona söylediğimiz her şey tesir eder, Allah için yaptığımız her şey ona tesir eder. Ama biz onu farklı bir gözle görsek ve yanlış taktik uygularsak o zaman da acemi doktora döneriz. Sana görev olarak bu kartları dağıt denmiş. Ama sen görevini aşip bir adım daha öteye gidip müfettişlik yapıyorsun; ne yapıyor, ne ediyor, yapıyor mu, yapmıyor mu? Diye araştırıyorsun Oysaki Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

تَجْسِسُوا

"...Birbirinizin günahlarını araştırmayın..." (Hucurât Sûresi, 12. ayet)

Bir şeyler yapıyorsa görmezlikten geleceksin. Onunla diyalogunu, muhabbetini kesmeyeceksin. Nice kötü insanlar vardır; bir tek sana tutunmuş. Adamın İslâm'daki bir tek bağlantısı sensin. "Şöyle yapıyor, böyle yapıyor." Bu devir Deccal'in çıktıgı devirdir. Deccal'in kafası çıkmış, bir tek ana gövdesi kalmış; internetinden... Deccal zuhur edip evlere kadar girmiştir. Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: "Yakında büyük fitneler olacak, o fitneler de (yerinde) oturlanlar ayaktakilerden, ayaktakiler yürüyenlerden, yürüyenler koşanlardan daha hayırlı olacaklar. Kim o fitne içinde bulunmuş olursa ondan uzak dursun. O zaman bir iltica yeri, sığınacak mekân bulursa ona sığınsın." (Sahihu'l-Buhari VIII, 92; Tefriru'l-Kurani'l-Azim II, 43; Sunenu İbn-i Mace, II, 3961) Bu devir

öyledir. Çoluk çocuğunu korumak, kendini korumak, aileni korumak, hanımını korumak... Hanımını muhafaza etmek de başlı başına bir sorundur; çünkü onun üzerine de oyun yapıyorlar. Karı koca boşanıyorlar ama hâlâ aynı evde yaşamaya devam ediyorlar. Milyon türlü sapıklık var.

Fitneler büyük, ondan dolayı biz müfettişlik yapmayacağız, yargıçlık yapmayacağız, öğretmencilik yapıp ona not vermeyeceğiz. Arkadaşlar! Biz can-kurtaranız, itfaiyeyiz. İtfaiyeci geldiği zaman, "Bu yangın niye çıktı?" diye sorgulamasına vakti yok. Polis yangının hesabını daha sonra soracak. Ambulans geldiği zaman hemen hastayı kurtarma yoluna gider. "Vay be, hiç mi kafan çalışmıyordu?" Böyle dediği zaman hasta gider. Hatta diyorlar ki:

"Hiç elbiselerini bile çıkarmakla uğraşma, makasla kesip at. İlk müdahaleni yap." İşte o ilk müdahaleyi yapan insanlar olmamız gerekiyor.

Allah'tan (c.c.) kopmuş, Peygamber'den kopmuş, Kur'an'dan kopmuş. Evliyaları zaten tanımıyor. Adam tarikata gelene kadar daha çok aşamadan geçmesi gerekiyor. Sen de adamı ölçüp tartacaksın. Sen bunu Allah rızası için yaptığıن zaman Allah (c.c.) sana bir feraset verecek. Adam, Allah'ı (c.c.) seviyor ve ona inanıyor. O adama Allah'tan (c.c.) bahset ve onu anlat. Önce adamlı samimi ol ki, adam sana gelip dertlerini anlatsın. Adam sana sıkıntısını anlatırken o adama desen ki: "Ben bir dua biliyorum. Bunu okursan senin sıkıntıın geçer." Adam diyecek ki: "Bu dua nedir?" Sen de diyeceksin ki: "Günde yüz taneestağfurullah söyle." Ama buna önce senin inanman lazım. Bunu adama öyle bir söyleyeceksin ki, bunun bu derdi gider, diye söyleyeceksin. Yoksa sen bunu lafin gelişti söyleersen ne sana fayda verir ne de o adama fayda verir. Faziletini anlatarak, üstünlüğünü anlatarak, özelliklerini anlatarak söylenenirse, fitratı bozulmamış insanlar bunu kabul ederler. Çünkü siyasi bir partiden bahsetmiyorsun, bir şahistan da bahsetmiyorsun. Sen âlemlerin yaratıcısı olan Allah'tan (c.c.) bahsediyorsun.

İnsanlar Kur'an'ın çoğunu bilmez ama bütün Müslümanlar "Hüvallahüllez'i"yi" bilir. Camilerde mutlaka sabah ve akşam okunur. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: "Kim sabah kalkarken üç defa 'Eûzü billâhi's-Semî' il-Alîmi mine's-Şeytânırracîm = Allah'ın rahmetinden kovulmuş olan şeytandan, işitlen ve bilen Allah'a sığınırım' der ve Haşîr Sûresi'nin sonundan üç âyet okursa Allah o kimseye akşamda kadar dua ve istigfar etmek üzere yetmiş bin melek vazife-lendirir. O günde ölürse şehid olarak ölürlür. Kim geceye girerken okursa o da aynı dereceye ulaşır." (Tirmîzî, Fedâîlü'l-Kur'ân 22, Mevakît 65; Müsned, 5/26) Bu bilindiği için herkes onu okuyor. Söylenen Sözde ve sözü kimin söylediği çok önemlidir.

Bir söz vardır, kimin söylediğinin altında yazmaz; çok önemli bir sözdür ama hiç tesir etmez.

Ama bir söz vardır, altında kimin olduğu yazar, sözden önce o tesir eder.

Bir tarihte Van'a gitmiştık. Oğlum da çok küçüktü. Sofiler, oğlumu sevdikleri için, bize dua et diye bizim çocuğa şaka yapıyorlar. Oğlum geri dönüşte dedi ki: "Baba! Sofiler benden çok dua istediler. Mahcup olmamak için, belki de Allah (c.c.) duamı kabul etmez diye ben hep sadaka verdim." Allah'ın (c.c.) rahmeti olmadan bu iş olmaz. Şeyhle, Allah'ın (c.c.) rahmeti olmadan, Allah'ın (c.c.) azameti olmadan, kudreti olmadan bu iş olmaz. Mürşid, Allah'ın (c.c.) rahmetinin, sevgisinin, muhabbetinin gönüllere gelmesine sebep oluyor.

En kötü insana, fiilleri en kötü olan insan olsa bile. Arkadaşlar! Ona bile, dinin tebliğ edilmesine, İslâm'ın anlatılmasına, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) anlatılmasına hakkı var. Kesinlikle kendinizi kapatmayın! Öyle insanlar vardır ki, gelip sana öyle şeyler anlatır ki, tahammül edemeyip adamı kovarsın. Böyle sakın yapmayın!

Senin defterinde, kitabında kötü insan yok! İnsan uç noktada dolanır. İnsan, üstteki uç noktada melekler vardır, oraya kadar gider; bir de en aşağıdaki uç noktada hayvanlar vardır, oraya iner. İnsan denen varlık, bu ikisi arasında gidip gelebilen varlıktır. Bir boyutunu görüp sakın ona kızma! "Şunu şunu yapmış." Biz, o konulara girmeyeceğiz, putlarına dokunmayacağız, adamın belden aşağısına vurmayacağız. Adama bir beyefendi gibi davranışacağız.

Adam söyle olabilir, böyle olabilir. Ama sen de öyle olabilirdin. O adamın konumunda sen olup o adam da senin konumunda olabilirdi; çünkü sen de insansın. Hırsların, şehvetin aynı. Biz adamı yargılamayacağız. Ona beyefendi muamelesi yapacağız, ikram vereceğiz, anlatacağız. Ona önce bir insan olduğunu hatırlatacağız, düşünmesine sebep vereceğiz. Akılına bir yem atıp adamı düşündüreceğiz; "Benim ne kadar pis bir adam olduğumu bildiği halde bennimle muhatap olmuş, bana ikram etmiş..." Bak! Çoğu insanlar, kimse onlarla muhatap olmadığı için kötü oluyorlar. Kimse onlara şimdije kadar şefkat eli uzatmadı.

Akşamleyin gidip köprü altlarını, sahillerini gez. Adam bankta yatıyor. "Kardeşim! Senin ne derdin var, ne sıkıntın var? Gel çözelim." diye hiç sordun mu? Adamın sıkıntısını çözmek için paraya ihtiyaç yok. Adamın aradığı şey; sevgi, kendini ifade etmek, anlatmak. O öyle yapmış, bu böyle yapmış, sonucunda da adam sokAĞA düşmüştür. Bu adamı kim kaldıracak, kim elinden tutacak? "Bu kötü bunu atalım, bu da kötü bunu atalım." Ütopya mı yapacaksın? Biz ütopya yapmıyoruz. Biz gerçeklerle hareket ediyoruz.

Bir tane Allah dostu yatiyormuş. Allah dostunun evinde bir tek üstünde yattığı kilimi var, başka hiçbir şeyi yok. Hırsız evine girmiş, sağa bakmış sola bakmış, çalacak bir şey yok. Allah dostu, hırsız eli boş gitmesin diye kilimi hırsızın önüne doğru atmış. Hayatı farklı mecralarda yaşıyoruz. Yeter ki bir insanın kurtarmasını Allah bize nasip etsin. Bir insanın kurtulmasını için Allah bizi sebep kılarsa bunun sevabı sayılmayacak kadar çoktur. Evliyaların dereceleri ondan devamlı yükseliyor. "Allah'a yemin ederim ki, Allah'u Teâlâ, senin sebebinle bir tek kişiye hidayet verip doğru yola iletmesi, senin için, kızıl develerin olmasından (ve bunları tasadduk etmenden) çok daha hayırlıdır." (Buhârî, Fedâilu'l-Ashâb 9, Meğazi 38, Cihad 102,143; Müslim, Fedâilu's-Sâhâbe 34)

Burada çok sabır gerekiyor. İnsanların gelip anlattıklarını dinlesen o sabır yoksa, yüzde seksenini kovarsın. Biraz sert davranışın zaman, biraz yüzünü ekşittiğin zaman tepetaklak gidersin. Allah'la kulları arasına girip hakemlik yapma!

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرِيمَ إِنَّتِ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأَمِّيَ
الْهَيْنَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي
بِحَقٍّ أَنْ كُنْتَ قَلْتَهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلُمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِكَ أَنْكَ أَنْتَ عَلَامُ الْغُيُوبِ ۖ ۱۱۶ مَا قُلْتَ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمْرَتَنِي بِهِ
أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا
تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبُ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ۖ ۱۱۷ أَنْ
تَعْذِبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْغَنِيزُ الْحَكِيمُ ۖ ۱۱۸

Allah, "Ey Meryem oğlu İsâ! İnsanlara sen mi 'Allah'ın dışında beni ve annemi birer tanrı kabul edin' dedin?" buyurduğu zaman o şu cevabı verir: "Hâşâ! Seni tenzih ederim. Hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim şüphesiz sen onu bilirdin. Sen benim içimdekini biliyorsun, ama ben senin zâtında olamı bilmem. Gizlileri tam olarak bilen yalnız sensin. Ben onlara ancak senin bana emrettiklerini söyledim; 'Benim de rabbim, sizin de rabbiniz olan Allah'a kulluk edin' dedim. İçlerinde bulunduğu sürece onların yaptıklarına tanık idim.

Fakat sen beni vefat ettirdikten sonra onların halini bilip gören sadece sensin. Sen her şeye şahitsin. Şayet onlara azap edersen, şüphesiz onlar senin kullarındır. Eğer onları affedersen, hiç kuşku yok sen hem izzet hem hikmet sahibisin.” (Mâide Sûresi, 116-118. ayetler)

Sana şeyhin ne dediyse onu yapacaksın. Kendini orada şeyh pozisyonuna koyup da ahkâm kesmeyeceksin! “Ben böyle de yapabilirim.” Hayır! Senin görevin bu değil. Allahu Teâlâ her şeyi bildiği halde Peygamberi’ne buyuruyor ki: “Bu insanlara söyledin, beni ilah edinin diye sen mi söyledin?” Hz. İsa (a.s.) buyuruyor ki: “Hayır Ya Rabbi! Sen ne emrettiysen ben onları söyledim. Ama ben vefat ettikten sonra da Sen onların üzerine gözcüydün. Benim de onların yaptıklarından haberim yok.” Hz. İsa (a.s.) insanların puta taptıklarını anlayıp buyuruyor ki: “Bunlar, Senin kullarındır. İstersen azap edersin. Ama Sen, hem izzet hem hikmet sahibisin.”

Hz. Nuh (a.s.) öyle celallenip buyurmuş ki: “Ya Rabbi! Bütün kâfirleri helak et.” Duası kabul oldu ve hepsi helak oldu. Helak olanların içerisinde kendi oğlu da var.

Hz. Muhammed’e (s.a.v.) Cebrâîl (a.s.) gelmiş. Kâfirler aynı kâfirlikleri yapınca O’na seslendi:

“Şüphesiz Allah, kavminin sana neler söylediğini işitti. Sana şu dağlar melegini gönderdi. Kavmin hakkında dilediğini yapmak üzere ona emredebilirsin.”

O anda görünen dağlar meleği de emrine âmade olduğunu ve istediği takdirde Ebû Kubeyş ile Kuaykian dağlarını müşriklerin üzerine kapanırcasına birbirine kavuşturabileceğini söyledi.

Fakat, şefkat ve merhamet kaynağı Resûl-i Ekrem’İN arzusu başka idi. Dağlar meleğine şu cevabı verdi:

“Hayır, ben böyle bir şey istemem. İstediğim tek şey, Hak Teâlâ’nın bu müşriklerin sülbünden, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet edecek bir nesil ortaya çıkarmasıdır.”

Taif dönüşü Rasulullah (s.a.v.) bir bağa sığındı. Bağ sahipleri, Rasûl-i Kibriyâ Efendimiz'in maruz kaldığı saldırıyı uzaktan seyretmişler ve acıma duyguları harekete geçmişti. Köleleri Addas'la Efendimiz'e biraz üzüm göndererek ikramda bulundular. Addas tabak içindeki üzümü alıp Peygamber Efendimiz'e getirdi. Rasûl-i Ekrem, üzümü, “Bismillah” diyerek alıp yemeğe başlayınca Addas'ın dikkatini çekti. Kendi kendine,

“Vallahi, bu sözü, bu beldenin halkı bilmezler ve söylemezler.” dedi.

Fahr-i Âlem Efendimiz,

"Ey Addas, sen hangi dindensin?" diye sordu.

Addas,

"Ninevaliyim ve Hristiyanım." cevabını verdi.

"Demek, sen o salih kişi Yunus İbn-i Mettâ'nın hemşehrasisin?"

"Sen, Yunus İbn-i Mettâ'yi nereden biliyorsun?"

"O, benim kardeşimdir. O bir peygamberdi. Ben de peygamberim."

(Buharî, 4/83)

Addas orada Müslüman oldu. Rasulullah'ın (s.a.v.) yaptığı duayı orada na-sip etti.

Bizde kalp yok ki, kalp kırılsın. "Benim kalbimi kırdı." Ne kalbin kırıldı? Adam, Allah'ın (c.c.) ahkâmını çiğniyor, senin kalbin mi kaldı, haramları su gibi işliyor, senin kalbin mi kalmış, Hz. Peygamber'e (s.a.v.) hakaret ediyor, senin mi kalbin kalmış? Bizim zırhımız zikrullahıtır, ibadettir, sabırdır. Onları giyip insanları yanından kurtarmaya çalışacağız. Bazen kendimizin de paça-ları tutuşacak, onları da söndüreceğiz. Misyonumuz olacak!

Senin burada olup da "La ilahe illallah" söylemen Allah'ın (c.c.) lütfudur. Ama senin de zekânin bir ölçüsüdür. Zekiysen, akıllısan aklını Allah (c.c.) yolunda kullanacaksın.

Size müjdeli bir şey daha söyleyeyim. Sen, Allah (c.c.) yolunda gittiğin za-man, senin bütün işlerini Allah görür. Bak! Ben ne maddî olarak yetişebiliyo-rum ne de manevî olarak yetişebiliyorum. Her dara girdiğimde Allahu Teâlâ hemen bir yol açıyor. Sen, Allah (c.c.) için yaşamaya çalış. Yaşantın Allah (c.c.) için olsun. Yapan ve yardım eden Allah'tır.

Afrika'ya gitmemiz gerekiyor. Gece bire kadar telefonlarla baktık. Kamerun'un bir ucundan iç hatlarla Kamerun'un bir ucuna gideceğiz. Ama uçak yok. Sonra karayoluna baktık ki, otuz saat sürüyor. İnsanlar orada bekli-yor. Hem kurbanlar orada kesilecek hem de orası gerçekten mağduriyet bölgesi. Ama hiç de dert etmiyorum. Biliyorum ki Allahu Teâlâ oraya gitmemizi murad ettiyse bizi oradaki insanlarla buluşturacak; ya bizi oraya götürecek, ya onları oraya getirecek ya da gönlümüze genişlik verecek.

Sendeki güzellikleri insanlara göster. Bu da bir mesuliyyettir. Mesela sesin güzel sesini göster, aklın güzel ise aklını göster, takvan güzelse takvanı göster. Bu insanlarda bir çekicilik meydana getirecek. Bir sofi, "Bismillahirrahma-nirrahim" deyip konuşmaya başlasın, Allah'ın (c.c.) izniyle karşısında filozof duramaz. Filozof dediğin adam, şeytanın borazanı.

Allah'ın (c.c.) ayetlerini okuyorsun, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sözlerini okuyorsun. Allah'ın (c.c.) sözü karşısında, Rasulullah'ın sözü karşısında filo-

zof mu durur?

Üst zekâya sahipsiniz. Ben de diyorum ki bu zekâyı, bu kabiliyeti diğer insanlarla paylaşalım, Allah (c.c.) yolunda kullanmakla paylaşalım. Sen, iki kişi, üç kişiye ulaşıyorsun ama yirmi kişiye ulaşacak kadar kapasiten varken boş şeylerle uğraşma! Adam, çizgi filmi yapmış, animasyon yapmış, dinine küfür ediyor. Senin başarılı olman için ondan daha iyi bir teknolojiye geçmen lazım, daha üstün bir teknolojiye geçmen lazım. Aynısını yaparsan yine başaramazsun. Aynısını yaparsan belki ondan gelecek olan zararları def edersin. Ondan daha iyi bir sistem yaparsan bitirirsın. Bak! İHA'ları, SİHA'ları yaptılar. Ama bunu sadece bir sahada yaptı. Bilim adamlarını yetiştirdi, ülkem teknolojiyi getir. Yani, sizdeki güzellikleri insanlar görsün. Bu da davranışla ve ilminle olur.

Sabahları öğretmenler kahvaltı yapmadan gelirlerdi. O zamanlarda diyet bisküvileri vardı, onlardan alıp götürüyordum. Öğretmenler de açıklamışlar. Bende ki bisküvileri görünce diyorlar ki: "Katip Hoca! Bir tane alabilir miyim?" Ben de, "Alabilirsın" derdim. Birisi cesaretlenince diğerleri de gelip almaya başlarlardı. Bu sefer bana bir şey kalmıyordu. Bu sefer iki tane almaya başladım; bir tanesini kendime, diğerini de masaya bırakıyorum. Artık öyle bir noktaya geldiler ki, sormaya bile gerek yok. Herkesin dolabı kapalıydı, benim dolabım açtı. Bir liralık olan bisküvi yeri geldiğinde bin liralık oluyordu.

İnsanların ihtiyaç duyduğu zaman yanında olursan işi götürürsün. İnsanlar ihtiyaç duyduğu en kritik an cenazedir. Mutlaka cenazeye gideceksin. Cenazeye bir şey alıp götürürsün, böylelikle sünneti yapmış olursun. İkincisi de, böyle yaptığın için "Ben senin yanındayım" demiş olursun. Bir insanın yanında olmak ve yanında olduğunu hissettirmek çok önemlidir. Mesela adamın düğünü var, o adamın yanında olacaksın. Hastası var, yanında olacaksın. Borcu, sıkıntısı, derdi var; o adamın yanında olacaksın. Hiçbir şey yapmadan adama diyorsun ki: "Bu kartı al. Zikirleri çek." Adama bir şey yapmamışsin ki, adam dediğini yapsın.

Adamin yanında olun! Bu adam isterse Hristiyan olsun, isterse ateist olsun, isterse dinsiz olsun. Bu, bir insandır. Şefkat gösterin, merhamet gösterin, elinden tutun, adamlı beraber ağlayın, adamlı beraber gülün, haliyle yaşayın. Bir hata yapmış olabilir. Aynı hatayı çocukların da yapabilir, hanımınız da yapabilir, kendiniz de yapabilirisiniz. Sabırdan başka, ilgilenmekten başka, elinden tutmaktan başka, hakikati anlatmaktan başka bir seçenekimiz yok.

İnsanları sınıflandırmak, gruplandırmak yok. "Bu adam, bu kategoridedir.

Bundan bir şey olmaz.” Ondan bir şey olmaz, senden olur öyle mi? Biz bir şey yapmıyoruz. Kendimizi bir şey yapan kategorisinde görmeyelim. Başarıyı veren Allah’tır. Buradaki cemaati süper güçlerim de olsa bir araya getiremem. Toplayıcı bir özelliğim yok. Sizi buraya toplayıp getiren Allah’tır, size bu zikri yaptıran da O’dur. Ben, işin kerametini kendim de görsem, sen kentin de gorsen senin işin bitmiş. Tarikattan dışarıya çık bakalım, iki kişiyi bir araya getirebiliyor musun? Bizi bir araya getiren Allah’ın (c.c.) rahmetidir.

Bir gün noterdeydik. Görevli dedi ki: “İki tane şahit getirin.” Birisi dedi ki: “Ben bir telefon açarım on beş, yirmi kişi gelir.” Öbürü dedi ki: “Ben bir telefon açarım, beş kişi gelir.” Ben de susuyorum. O yirmi kişi gelir diyen telefon açtı, kimse gelmedi, öbürü de getiremedi. Onlara dedim ki: “Bir de ben açayım, belki gelirler.” Kimi aradıysam, “Tamam hocam. Neredeysen geliyorum.” Biz kardeşiz.

Normalde zenginler ile diyalog kurup zenginlerle gidersen daha çok mesafe alırsın gibi geliyor ama öyle değil. Fakirler ile gidersen daha çok mesafe alıyorsun. Erzaki alıp da adamın kapısına götürdüğünde sen çok şey anlatıyorsun. Oradaki şefkat duygusu, acıma duygusu senin yaptığın çalışmayı kat kat ileri götürüyor. Biz çok yaşadık. Mesela adam işten çıkmış, elinde avucunda bir şeyi yok, ekonomik durumu yok. Sen gidip markette alışveriş yap, sonra adamın kapısını çal, oraya bırak. Bunun çok örneği var.

Sahâbîler de un çuvalını sırtına alıp geceleri dağıtıyormuş. Adamın kapısı çalınıyor. Adam bakıyor ki, un çuvalı ama kimin bıraktığı belli değil. İbni Abbas (r.a.) vefat ettiğinde cenazesini yıkıyorlar, bakıyorlar ki omuzları çuval taşımaktan hep yara bere olmuş ve o öldükten sonra yardımlar kesiliyor. Anlıyorlar ki, bu iyilikleri yapan İbn Abbas Hazretleri’dir.

Zenginlere gidip anlatırm, onlar da bana maddî destek sağlar. Sen fakirlere yardım ettiğin zaman Allah (c.c.) sana destek sağlar. Bütün işlerimizin Allah (c.c.) ile bağlantılı olduğunu, O’nun izni olmadan olmayacağı idrak ettiğin zaman olay biter. Biz gücsüzlerden güç alıyoruz; fakir fukaradan, gari-banlardan. Onların yaptığı duanın bereketiyle iş ilerler.

Duvarda yapılacaklar listesi asılı. Mesela adam geliyor, evlenemiyor. Sofilerle bir kampanya yapıyoruz. Adamın eşyalarını diziyoruz, düğününe yapıyoruz. Allah’ın selameti başına olsun. Mahallede kim hastaysa, sen bileceksin. Mahallede kimin ne sıkıntısı varsa sen bileceksin ve onların yardımına koşacaksın. “Benim bu kadar bütçem yok ki.” Maddî boyutundan ayrı manevî olarak adamın yanında ol. Adam sıkıntında, ona bir kelime söyleyip moral vereceksin.

إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ۚ وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ۗ ٢٧

“Doğrusu onlar hesaba çekileceklerini beklemiyordular. Ayetlerimizi yalanladıka yalanlıyorlardı.” (Nebe Sûresi, 27-28 ayetler)

Allah (c.c.) böyle bir şey indirmemiştir diyerek Allah'ın (c.c.) ayetlerini yalanlıyor. Haşa, Hz. Muhammed (s.a.v.) kendi kendine bir kitap ortaya koymuş, demektir. Bir direkt yalan saymak var, bir de dolaylı yollardan yalan saymak var. Bazı insanlar direkt, “Hz. Muhammed'i (s.a.v.) kabul etmiyorum.” diyemiyor. Onun getirdiği hükümleri reddediyorlar; mesela faizin haram olduğunu adam kabul etmiyor. Ama Hz. Muhammed'i (s.a.v.) kabul ediyor. Eğer sen Hz. Muhammed'i (s.a.v.) peygamber olarak kabul ediyorsan, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) getirmiş olduğu dini ve şeriatı kabul etmek zorundasın.

فَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ

“...Fakat şeytan onlara yaptıklarını allayıp pulladı...” (Nahl Sûresi, 63. ayet)

وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ٣٧

“Kendilerini doğru yolda zannederken bu şeytanlar onları yoldan saptırıp dururlar.” (Zuhruf Sûresi, 37. ayet)

Yani, bir iş yapıyorsun, yaptığın bu iş sana tatlı geliyor, süslü geliyor. Zaten yanlış gelse, çirkin gelse bırakırsın. Senin yaptığın doğruya Allah kabul etmiyorsa demek ki yanlış yapıyorsun. Senin yaptığıni Rasulullah (s.a.v.) kabul etmiyorsa demek ki yanlış yapıyorsun. Bir tane doğru var, o da Allah'ın (c.c.) ve peygamberin söylediği doğrudur. Kişi Allah'ın (c.c.) ve Rasulullah'ın (s.a.v.) getirdiği doğruya kabul etmiyor. Yerine başka bir kitapta o ortaya koyuyor. Mademki sizin de kitabınız var, mademki sizin de dininiz var, mademki sizin de ilahiniz var. O zaman da Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

فَارْوَنِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ بَلِ

“...Şimdi gösterin bana, O’ndan başkası ne yaratmış?” (Lokmân Süresi, 11. ayet)

İki tip insan vardır: Birincisi Allah’ın (c.c.) ayetlerini yalanlayanlar yani kâfirler ve münafiklar. İkincisi de Allah’ın (c.c.) ayetlerini ucuz bir miktara satanlardır.

أَنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ شَمَانًاً قَلِيلًاً
أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمُ الْأَنَارَ وَلَا يَكْلُمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
وَلَا يُزَكِّيهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۖ ۱۷۴

Allah’ın indirdiği kitabın bir bölümünü gizleyenler ve onu az bir şey karşılığında satanlar yok mu, onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Allah, kiyamet gününde onlarla konuşmayacak, onları arındırmayacak! Onlar için elem verici bir azap vardır. (Bakara Süresi, 174. ayet)

“Allah’ın (c.c.) ayetlerini az bir paha karşılığında satmayın” dan maksat, hükümleri değiştirmeyin, makam için, mevki için, para için değişiklik yapmayın. Adam gelip sana bir fetva soruyor veya İslâm’dan bir şey soruyor. Adama söylesen adamın işine gelmeyecek ve seninle irtibati kesecek. Senin de o adamdan menfaatin var. Bu sefer diyorsun ki: “Boş ver! Ben buna yalan söylerim.” Hatta maddî kazanç da elde ederim dersin. Ama şu riski göze alman lazım: “Onu az bir şey karşılığında satanlar yok mu, onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar.” Dini kullanıp adamın parasını aldın, sonra da parayı yedin.

“Bana göre ben iyi bir Müslümanım.” Kur'an'a göre nasıl bir Müslümanın, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) göre nasıl bir Müslümanın?

Adam diyor ya: Şu var mı, bu var mı?” Allahu Teâlâ dediği her şeyi yazdırıldı. Çünkü kiyamet gününde dediklerini getirip onun boynuna geçirecekler.

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيْتُمْ لَقَاءَ يَوْمَكُمْ هَذَا انَّا نَسِيْنَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ
الْخَلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ١٤

(Onlara denecek ki:) "Bu gününüzle karşılaşmayı unutmanız sebebiyle cezayı tadın bakalım! İşte şimdi biz de sizi unuttuk; haydi yaptıklarınızın bedeli olarak ebedî azabı tadın şimdi!" (Secde Sûresi, 14. ayet)

İlim, Allah'a (c.c.) kulluk yapmak için öğrenilir. Allah'a (c.c.) kullugun dışında bir şey için ilim öğrenen çok kötü bir durumdadır.

Söylemesi çok kolay ama adam ateş yiyecek. Adam birisini kandırdı, yalan söyleyip adamın malını aldı. Sonra ikisi de öldü. Ahirette, Allah'ın (c.c.) huzuruna gelecekler. Adamdan aldığı malı geri ödenmesi istenecek. Ama ödeyecek bir şeyi yok. Örneğin yalan söylemek bir günahdır, dini kullanarak yalan söylemek bin günahtr.

"Komşusunun karısıyla zina yapanın günahı, on kadınla zina yapan adamın günahından daha ağırdır." (Tirmîzî, Tefsîru Sûre, 25/1,2) Çünkü orada bir emniyet var. Bu benim komşumdur. Bu komşumdan bana zarar gelmez. Buradaki en kötü şey din kullanılarak, Allah (c.c.) kullanılarak, Peygamber kullanılarak insanları kandırmak, sömürmek, yoldan sapıtmaktır; "Ben seyiydim, cinciyim, hocayım, şeyhim..." Kutsallarımızı perde yapıp hem onları lekeliyor hem de oradan bir kazanç elde ediyor; çifte zarar var. Kiyamet günü de o adamın yakasından tutacaklar.

Adam, Kadiriym deyip milleti kandırıyor. Ama kiyamet günü Abdulkadir Geylani (k.s.) onun yakasından tutup, "Gel bakalım" diyecek. Rezil kepaze olacaklar.

Çocuk oyuncağı zannediyoruz. Peygamber sana boşuna mı geldi, kitap sana boşuna mı geldi, emirler, yasaklar, farz, vacip, sünnet, müstehap, haram boşuna mı geldi? O hâlâ diyor ki: "Ben geçiştirim." Neyi geçiştiriyyorsun, kimi kandırıyorsun?

Eskiden insanlar bir mürşid bulayım da beni düzeltsin, bu yamukluklarım gitsin, Allah'ın (c.c.) istediği bir kul olayım diye ülke ülke, şehir şehir, kasaba kasaba dolaşıyorlarmiş.

Şimdije kendisi doğru olduğunu zannettiği için bir de kendisini düzeltmesi için şeyh mi arayacak? Allah rızası için hataları bırakın. Bu yanayı, dolanı, şeriatın yasakladığı bir şeyi bırakmayan var ya yanında bir erkek bir

dişi kobra taşıyor. Onlar sürekli orada çifteşip sürekli yeni yılanlar üretiyorlar. Her tarafını sarıp sürekli onu ısırıyorlar; rahatsızlık veriyorlar. Niye buna tahammül ediyorsun? Cebinden çıkarıp o yılanları at. Bir de cebinde taşıyip onları besliyorsun. Ama yarın günahlar seni yuttuğu zaman, nasıl bir bedel ödeyeceğini anlarsın.

İşte günahlar böyledir, senin yanına sokulduğunda sen zannediyorsun ki sana iyilik yapacak. İyi olsa Allah (c.c.) onu haram kılmazdı. Güzel şeyleri, temiz şeyleri Allah (c.c.) helal yapmış. Pis, iğrenç, kötü şeyleri haram kılmış. Bazı insanlar toprak yiyor, çamur yiyor, kil yiyorlar. Akıl var mantık var, yenis mi? Günahlar da böyledir. O günahları yemeyeceksin yani yapmayacaksın. Sonra o kobra, farkına bile varmadan seni yutar. Gözünü bir açarsın ki, cehennemi boylamışsun.

Medine-i Münevvere'de havaalanındayız. Kâbe'den yeni gelmişiz. Uçağa valizleri veriyoruz. O valizleri alan görevli adama, birisi diyor ki: "Benim fazla eşyalarım var. Bu fazla eşyaları geçirelim buradan." Yani sana rüşvet vereyim de benim fazla eşyalarımı buradan geçirelim. Adam dedi ki: "Ya hac! Kâbe orada. Daha yeni Kâbe'den geldin."

Buraya birileri gelip dedi ki: "Hocam! Bende büyü var." Adama dedim ki: "Sende büyü olduğunu nasıl anladın?" Adam dedi ki: "Benim bir hanımım var, bir de sevgilim var. Sevgilimle yaşıyorum. Hanımımıla fazla ilgilenmiyorum. Herhalde bende büyü var." Adama dedim ki: "Büyü ile ne alakası var? Senin kafan o kadar çalışıyor ki, büyü bile sana tesir etmez. Sen kendi kendine bunu yapıyorsun." Adama anlattım. Ben imam oldum, onlar da cemaat oldular, o da müezzin oldu, namazı kıldık. Odaya geçtik. Daha böyle sandalyeye oturmak üzereyken dedi ki: "Hocam! Benim hanımı buraya getirsek de siz, benim hanıma söyleyin ki: 'Bu adamda büyü var.' Adama dedim ki: "Sen ne diyorsun? Daha yeni namaz kıldık, sen de müezzin oldun. Bu nasıl namaz?" İşte böyle yoldan çıkarmaya çalışıyorlar.

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًاٌ ۚ ۳۱ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًاٌ ۚ ۳۲ وَكَوَا عَبَ
أَتْرَابًاٌ ۚ ۳۳ وَكَاسًاٌ دَهَاقًاٌ ۚ ۳۴ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًاٌ وَلَا
كِذَّابًاٌ ۚ ۳۵ جَرَاءً مِنْ رَبِّكَ عَطَاءً حِسَابًاٌ ۚ ۳۶

İtaatsizlikten sakınmış olanlar için artık murada erme zamanıdır. Bahçeler, "Orada ne boş bir söz ne de üzüm bağları; gencecik yaşıt kızlar; dolu dolu kadehler yalan iştirler. Bunlar Rabbinin bol bol lutfettiği karşılıktır, bağıstır." (Nebe Sûresi, 31-36. ayetler)

يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكُلُّ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِّيٌّ وَسَعِيدٌ ۖ ۱۰۵

O gün geldiğinde Allah'ın izni olmadan hiç kimse konuşamaz. Onlardan kimi bedbahttır, kimi mutlu! (Hûd Sûresi, 105. ayet)

ذَلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَى رَبِّهِ مَابًاً ۚ ۳۹ أَنَا
أَنْذِرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمُرْءُ مَا قَدَّمْتُ يَدَاهُ
وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًاً ۚ ۴۰

İşte bu, (geleceği) kesin olan gündür. O halde artık isteyen kendisini Rabbine götürecek bir yol tutsun. Kuşkusuz biz, insanın önceden yapıp ettiğini karşısında göreceği ve inkârcının, "Keşke toprak olsaydım!" diyerek dövüneceği gün gerçekleşecek olan yakın bir azaba karşı sizi uyardık. (Nebe Sûresi, 39-40. ayetler)

Herkes hesaba çekilecek; peygamberler, evliyalar, âlimler, salihler... Bazı özel durumda olanlar hariç herkes sorguya çekilecek. Rabbü'l-âlemin, bizleri sorgusuz, sualsiz cennete gidenlerden eylesin.

İsrailoğulları arasında salih insanlar da vardı. Nitelik bir hadis-i şerifte Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, bunların üçünden şöyle bahsetmektedir:

“Sizden evvel yaşayıp geçenlerden üç kişi yola çıktılar. Geceyi geçirmek için bir mağaraya girdiler. Derken dağdan bir taş yuvarlandı ve mağaranın ağzını kapattı.

Bunun üzerine şöyle dediler:

“İyi amellerimizle dua etmekten başka bizi buradan hiçbir şey kurtaramaz!” İçlerinden birisi şöyle dua etti:

“Allâh’ım! Benim çok ihtiyar annem ve babam vardı. Onları beslemeden evvel ne çocuklara ne de hayvanlara bir şey içirmezdim. Günün birinde odun toplamak için uzaklara gitmiştim. Onlar uyuyuncaya kadar dönemedim. Akşam yemeklerini hazırladım; fakat onları uyumuş buldum. Onları uyandırmayı ve onlardan evvel ailece süt içmeyi hoş görmedim. Çanak elimde olduğu hâlde onların uyanmalarını bekledim. Nihâyet gün ağarmaya başladı. Çocuklar ayaklarının altında açıktan ağlıyorlardı. Derken, annem ve babam uyandılar ve sütlerini içtiler.

Allâh’ım! Eğer bu işi Senin rızan için yapmışsam, bu taştan çektiğimiz belâyı bizden uzaklaştırtı!”

Bunun üzerine taş bir parça açıldı, lâkin çıkılacak gibi değildi.

İkinci şöyleden yalvardı:

“İlâhî! Amcamın bir kızı vardı ki, onu herkesten ziyade seviyordum. (Bir rivâyete göre: Bir erkek, bir kadını ne kadar sevebilirse, ben de o kadar seviyordum.) Onunla beraber olmak istedim. Lâkin teklifimi kabul etmedi. Birkac sene sonra bir kıtlığa uğrayınca bana başvurdu. Kendisini bana teslim etmesi şartıyla ona yüz dirhem vereceğimi söyledi. (Çaresiz) kabul etti. Bu sâvette fırsat elverince, (kendisine el uzatacağım sırada o):

“Allah’tan kork da haksız olarak mührümü bozma!” dedi.

Ben de (Allah’tan korkarak) bu çok sevdigim kadından (o bana teslim olmak zorunda kaldığı hâlde) uzaklaştım. Verdiğim paraları da ona hibe ettim.

Allâh’ım! Eğer bu işi sîrf Senin rızanı kazanmak için yapmış isem, içinde bulunduğumuz belâyı üzerimizden gider!”

Mağaranın kapısı bir parça daha açıldı, (ancak) yine çıkılabilcek derecede değildi.

Üçüncü şahıs da şöyle dua etti:

“Allâh’ım! Ücretle birkaç amele tuttum ve ücretlerini verdim. Lâkin biri ücretini almadan bıraktı gitti. Onun ücretini ürettim. Onun hesabına mal çöaldi. Bir müddet sonra o adam yanına gelerek:

“Ücretimi ver!” dedi.

Ben de:

“Şu gördüğün deve, öküz, koyun vs. senin ücretinden üremiştir, al hepsini götür!” dedim.

O da:

“Ey Allah’ın kulu! Benimle alay etme!” dedi.

“Seninle alay etmiyorum, hakikati söylüyorum.” dedim.

Bunun üzerine malları aldı ve hepsini sürüp götürdü. Hiçbir şey bırakmadı.

İlâhî! Eğer bunu Senin rızan için yapmışsam, içinde bulunduğuuz belâyi üzerimizden def et!”

(Nihâyet) taş, mağaranın ağızından kaydı, onlar da mağaradan çıkararak yollarına devam ettiler. (Buhârî, Büyü, 98; İcâre, 12; Müslim, Zikir, 100)

İnsan biraz sakin olacak, kızmayacak, annesinin babasının elini ayağını öpecek, babasını annesini başında taşıyacak, diğer insanları affedecek. Böyle su gibi olacak. Suya bak! Suya pislik atıyorlar, her şeyi atıyorlar ama o, yoluna devam ediyor. Çünkü o biliyor ki ona atılan pislikler tutmayacak, aka aka temizlenecek ya da ona böyle yapanlar cezasını çekip kendi elleriyle pislikleri temizleyecekler.

Biz bir yere gitmişik. Orada dediler ki: “Okyanusa açıyalım da balık tutalım.” Tekneyle gittik, oltayı atıyoruz ama balık yok; tüketmişler. İki tane balık avlamak için daha da ilerilere gidiyorsun. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ
لِيُذِيقَهُمْ بَعْضُ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ۚ

İnsanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden karada ve denizde düzen bozuldu; böylece Allah -dönüş yapsınlar diye- işlediklerinin bir kısmını onlara tattırıyor. (Rûm Sûresi, 41. ayet)

Güzel bir abdest alıp namazlarımızı kılacağiz. Bu da bize destek oldu. Abdest alıp Allah'a (c.c.) ibadet yaptığı zaman, Allah da (c.c.) senin bütün işlerini çözer.

Abdullah b. Ömer'in, babası Hz. Ömer'den naklettiği bu hadis söylemiştir:

“Bir gün Rasûlullah (s.a.s.)'in yanında bulunduğuuz sırasında âniden yanımıza, elbisesi bembeğaz, saçı simsiyah bir zat çıktı. Üzerinde yolculuk eseri görülmüyor, bizden de kendisini kimse tanımiyordu. Doğru Peygamber (s.a.s.)'in yanına oturdu ve dizlerini onun dizlerine dayadı. Ellerini de uylukları üzerine koydu. Ve:

“Ya Muhammed! Bana İslâm'ın ne olduğunu söyle” dedi. Rasûlullah (s.a.v.)

: "İslâm; Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in de Allah'ın Rasulü olduğuna şahadet etmen, namazı dosdoğru kılman, zekâtı vermen, Ramazan orucunu tutman ve gücün yeterse Beyt'i hac etmendir" buyurdu. O zat, "Doğru söyledi" dedi. Babam dedi ki: "Biz buna hayret ettik. Zira hem soruyor hem de tasdik ediyordu."

"Bana imandan haber ver" dedi. Rasûlullah (s.a.s.): Allah'a, Allah'ın meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve ahiret gününe inanman, bir de kade-re, hayrina şerrine inanmandır" buyurdu. O zât yine:

"Doğru söyledi" dedi. Bu sefer:

"Bana ihsandan haber ver." dedi. Rasûlullah (s.a.s.):

"Allah'a O'nun görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Çünkü her ne kadar sen O'nun görmüyorsan da, O seni muhakkak görür" buyurdu. O zat:

"Bana kiyametten haber ver" dedi. Rasûlullah (s.a.s.), "Bu meselede kendisine sorulan kişi, sorandan daha çok bilgi sahibi değildir" buyurdular.

"O halde bana alâmetlerinden haber ver" dedi. Peygamber (s.a.s.):

"Câriyenin kendi sahibesini doğurmaması ve yalın ayak, çiplak, yoksul koyun çobanlarının bina yapmakta birbirleriyle yarış ettiklerini görmendir" buyurdu. Babam dedi ki:

Bundan sonra o zat gitti. Ben bir süre bekledim. Sonunda Allah Rasûlü bana: "Ya Ömer! O soru soran zatin kim olduğunu biliyor musun?" dedi. "Allah ve Rasûlü bilir" dedim.

"O Cibrîl'di. Size dininizi öğretmeye gelmişti" buyurdular. (Buhârî, İman 1; Müslim, İman 1)

Eğitim-öğretim metodunda soru cevap da bir metottur. İşi bilen soruyu sorar, işi bilen soruyu cevaplar, diğerleri de öğrenir.

Bu iş, zikirsiz olmaz. "La ilahe illallah diyenin günahları silinir, yerine o kadar sevap yazılır." (E.Ya'la) Hatta, bir kere "La ilahe illallah" söylese dört bin tane günahını Allah (c.c.) affediyor. Cennete gitmenin birinci koşulu, "La ilahe illallah" söylemektir.

O cennet o kadar güzel ki, aklın gider. Allahu Teâlâ nasip etti bir şeyler yaptı. O gün hanım da çok şeyler yaptı. O gece rüyada gördüm ki: Hanımla beraber bir dağın üzerindeyiz. Dağ o kadar güzel ki, böyle bir güzellik görülmemiştir. Dağı yukarıdan aşağıya boyamışlar.

Dağın üzerinden etrafi seyrediyorsun. Dağdan aşağıya bakınca aşağıda bir şey gördüm. Burada ne var diye düşünmem ile oraya indim. Dağın aşağısı da çok güzel. Tekrar dağın üstüne çıkayıp diye düşünür düşünmez dağın üstüne çıktım.

Biz cesedimizi taşıyoruz. Cesedin içerisinde ruh var. Kendimizi taşırken hem cesedi hem de ruhumuzu taşıyoruz. Uyuduğumuz zaman ruh cesetten çıkıyor. Rüyayı gören ruhtur; arş-ı âlâda simgeler var. Ruh bu simgeleri görünce gelip cesede aktarıyor. Ruh tekrar cesede girince adam canlanıyor. Al-lahu Teâlâ buyuruyor ki:

اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ
الَّتِي قَضَى عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَى إِلَى أَجَلٍ مُسَمَّطٍ

Allah, ölüm vakitleri geldiğinde insanları vefat ettirir, ölmeyenleri de uykularında ölmüş gibi yapar. Ölümüne hükümetiklerini tutar, diğerlerini ise belli bir süreye kadar (hayata) salar... (Zümer Sûresi, 42. ayet)

Şimdi vücidümüz kafes gibi olduğu için, ruh burada haptıstır. Zikredersen, ibadet edersen, salih amel edersen ruhu güçlendiriyorsun. Dikkat edin! Hiç bunalıma giren bir evliya göremezsin. Haşa ve kella, hiç kafayı yemiş peygamber yoktur. Peygamberlerin, evliyaların üstüne o kadar çok gidiyorlar ama onlara bir şey yapamıyorlar; çünkü ruhunu güçlendirmiş. Şimdi cesedi nasıl ruh taşıyorsa, ruhunu zikrullah ile, ibadet ile, amel-i salih ile güçlendirdin, takviye yapın, bu sefer de ruh seni götürüyor. Ruhun hızı kadar bir hız yeryüzünde yok. Cesedin ruhla beraber hareket ettiğini düşün. O zaman olay bitiyor.

Elâzığ'a gelen bir adam, Allah dostunu ziyarete gidiyor. Allah dostu diyor ki: "Oğlum! Hoş geldin. Nasılsın?" Adam, "Efendim! İyiyim. Ben burada askerdim. Memlekete gideceğim, bana yardımcı olur musunuz?" Allah dostu diyor ki: "Burada kal. Kervan gelince seni gönderirim." Adam diyor ki: "Hayır! Öyle istemiyorum." Allah dostu diyor ki: "Oğlum! Nasıl istiyorsun?" Adam diyor ki: "Kapat gözünü, aç gözünü götür." Allah dostu diyor ki: "Oğlum! Hiç öyle olur mu?" Adam diyor ki: "Olmazssa tekkeDEN gitmiyorum. Kilometrelerce yolu ben nasıl gideceğim?" Bir gün kalyor, iki gün kalyor... Bu başımıza bela oldu, gitmeyecek galiba diye düşündü, evliya diyor ki: "Oğlum! Dediğini ben yapamam. Güçüm yetmez. Ama filanca şeyhe git, o seni götürür." Adam kalkıp oraya gidiyor. Şeyh diyor ki: "Oğlum! Hoş geldin." Adam diyor ki: "Ben burada askerdim. Askerliğim bitti. Şimdi memlekete gideceğim." Şeyh diyor ki: "Tekkede kal. Kervan gelince seni gönderirim." Adam diyor ki: "Efendim! Beni öyle gönderme." Şeyh diyor ki: "Başka türlü gidilmez." Adam diyor ki: "Beni

kapat gözünü, aç gözünü gönder.” Şeyh diyor ki: “Oğlum! Böyle bir şey olmaz.” Adam diyor ki: “O zaman ben de gitmiyorum.” Adam bir hafta tekkede kalıyor. Şeyh bakıyor ki bundan kurtuluş yok. Geceleyin yanına gelip diyor ki: “Hadi gel!” Şeyh ayaklarını adamın ayaklarının üzerine koyuyor. Sonra şeyh diyor ki: “Gözlerini kapat. Bana tutun, gözlerini açma!” Sonra da şeyh gözlerini aç deyince bir de bakıyor ki, kapısının önünde. Adam eve giriyor, şeyhe bir şeyle ikram etmek için dışarı çıkmıyor. Dışarı bakıyor ama mübarek gitmiş. Ruh götürüyor.

Sahte şeyh, Allah'a (c.c.) ulaşamamış ki seni Allah'a (c.c.) ulaştırsın. “Gel gel! Ben seni Allah'a (c.c.) götüreceğim.” Sen ilk önce iman et!

Bizim bir sofının ailesi Alevi hatta bir tane akrabası da Alevi dedesi. Allahu Teâlâ, çocuğu hidayet etmiş, dervîş olmuş. O Alevi dedesi, müntesiplerine demiş ki: “İstanbul’dan birisi gelecek. Onu kendi yerime bırakacağım. O artık dede olacak, sizin başınıza o gelecek.” Çocuğun hiçbir şeyden haberi yok. Ailesi, çocuğu memlekete götürmüştür. Ailesi memlekete gidince demiş ki: “Gel bir de dedeyi ziyaret edelim.” Baskı yapıp götürmüştür. Dede demiş ki: “Hoş geldin! Artık cemaatin başına sen geleceksin.” Sofi demiş ki: “Dede! Sen ilk önce bir tövbe yap.”

Mürşidin kendisi görmüyor ki, sofilerini götürsün, sevk-i idare yapsın. Terbiye gerekiyor. Terbiyenin, Rasulullah'ın (s.a.v.) terbiyesi olması lazım. Mürşide bir şeyler gelmesi lazım ki, sofılere dağıtsın. Mesela bir ağaçta kökten bir şey gelmiyor ki meyve versin; çünkü kökü yok. İşte kök, Hz. Muhammed'dir (s.a.v.), sahâbîlerdir, İslâm âlimleri... Ağacın kökleri derinde olunca o ağacın meyveleri çok güzel oluyor. Bazıları da heykel gibi duruyor. Mü'min anlar. Herkesi kandırabilirsin ama mü'mini kandıramazsun; çünkü onun bir feraseti vardır.

Uyanığın birisi Abdulkadir Geylani (k.s.) zamanında Bağdat'a gitmiş. Bağdat'ta sofılere bakmış, nasıl zikir yapıyorlar diye. Kendisi de papazmış. Sonra kendisine sakal koymuş, cübbe giymiş. Ondan sonra başka bir şehre gidip demiş ki: “Bağdat’tan geliyorum. Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) halifesiym. Size tarikat dersi vereyim.” Millete tarikat dersi vermiş, zikir yaptırmış. Sofiler çok kalabalık olmaya başlamış. Bir gün mûridler demiş ki: “Şeyhim! Biz dergâhta çok sıkıldık. Bizi pikniğe götür de hava alalım.” Papaz demiş ki: “Olur.” Beraber gitmişler. Sofiler deniz görüp şeyhlerine demişler ki: “Şeyhim! Bize izin ver. Biz karşiya geçelim.” İşin içerisinde papazın bir şeyi yok. Papaz demiş ki: “Yürüyen oğlum!” Sofiler demiş ki: “Bismillah! Ya himmet Gavs-u Geylani” diyerek karşiya geçmişler. Papaz dışında kalmış. Papaz ayağını

denize attıkça batıyor. Müridler diyor ki: "Şeyhim! Gelsene." Papaz diyor ki: "Oğlum! Siz gittiğiniz gibi bir daha geri dönün." Müridler bir daha geri dönüyor. Papaz diyor ki: "Eşhedü en la ilahé illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasulühü. Ben papazdım. Hangi cemaat hak üzeredir diye araştıryordum. Gavs-u Geylani'nin (k.s.) cemaati hak üzereymiş." Sonra tekrardan Bağdat'a geliyor. Abdulkadir Geylani'den (k.s.) ders alıyor, çalışıyor, bu sefer orijinal Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) halifesi oluyor.

Bir adam şeriatı uymadığı halde olağanüstü hâl gösteriyorsa terliği alıp onun kafasına vuracaksın. Baktın ki adam namaz kılmıyor ama senin kalbinden geçenleri söylüyor; "Bende hüner var. Sen dün böyle böyle yaptın. Ondan önceki gün de böyle böyle yaptın." O adama bağlanmayacaksın. Ona sen şeytansın diyeceksin. Esas olan, görmek, keramet, uçmak, kaçmak değildir. Esas keramet, şeytanından kaçıp ibadete sarılmaktır. Namazı beş vakit kılıyorsan bir keramet gösteriyorsan; şeytanı yemmişsin demek ki. Zikir yapıyorsan, o konuda da şeytanı yemmişsin. Hiç fırsat vermeyin şeytanın sizi ele geçirmesine.

Bir tane sofi, iki kişiyi getirdi. Adamların kafasında kocaman sarık ve üzerrinde cübbe var. Adamlara dedim ki: "Hoş geldiniz!" Onlar da, "Hoş bulduk" dedi. Adamlar gidene kadar sadece hoş bulduk dedi. Müthiş rol yapıyor. İki saat hiç konuşmadan durdu. İki saat boyunca anlattım, söyledim ama o hiçbir şey söylemeden duruyor. Böyle durunca da bu keramet sahibi diyorlar; zaten şekilde uyuyor. Sofiye dedim ki: "Bunlar seni çarpacaklar." Sofi dedi ki:

"Hocam! Olur mu? Bunlar seyyiddir." Sofiye dedim ki: "Oğlum! Peygamber Efendimiz bile konuşmuş. Bunlar iki saat burada durup da iki kelime konuşmadılar. Çünkü cehaletleri ortaya çıkacak." Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) soyundan gelenler, cemaati buldukları zaman İslâm'ı anlatırlar, Kur'an'ı anlatırlar. Bunlar bir kelime söylemiyor; çünkü içi boş. Aradan birkaç ay geçti. Sofi gelip dedi ki: "Hocam! O arkadaşlar beni çarptı."

Biz çarpılmamak için Kur'an'a bağlıyoruz, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünneti ile bağlıyoruz. Buraya bazen telefon açıp diyorlar ki: "Hocam! Biz dergâha geleceğiz." Ben de diyorum ki: "Buyurun gelin! Ama tek gelme." Dergâha bayan da gelebilir, erkek de gelebilir. Ama bayanın yanında kocası da gelecek, kardeşi de gelecek, bir mahremi gelecek. "Ben tek geleceğim." Senin burada tek ne işin var? Kadınlar olur, o da bayanlarla beraber gelir; bu olur. Benim odama bayan tek girecek. Ama bu şer'an caiz değil; mahremsız bir kadınla bir erkeğin baş başa kalması helal değil. Ondan sonra şöyle oldu, böyle oldu. Tabii ki olur. Şeriat bunun önlemini önceden alıyor; ya kadın topluluğu içerisinde gelirler ya da mahremiyle beraber gelir. Şeriat kanun koymuş:

“Nikâh düşen bir kadınla, nikâh düşen bir erkek kapalı bir ortamda bir araya gelmeyecek.” Üçüncü, dördüncü... Onlar da tesettürlü olursa gelebilir.

Hz. Yusuf'a (a.s.) bile Züleyha kapıyı kilitleyip ne numaralar çevirmiştir. Bu sistem değişmemiştir. Çünkü insanın nefsi değişmiyor. Şeytan ve nefise asla güvenmeyeceksin.

Bizim korunaklarımız, sığınaklarımız var. Sığınaklarımız, Kur'an-ı Kerim, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetleridir, evliyaullahın yoludur. Bunlara sığınlığın zaman kurtulursun. Onun dışında risk vardır.

Cemil Baba (rh.a.) 1982'de bana tarikat görevini verip dedi ki: “Oğlum! Bizim yolumuz zikirdir, ibadettir, taattir, ilimdir; siyaset falan bizim yolumuz değildir. Dergâhta şu parti söyle, böyle yoktur.” Allah sana bir akıl vermiş, oy zamanı gidip oyunu kullanırsın. Ama dergâhta siyaseti alet olarak kullanamazsun, ekonomiyi kullanamazsun. İnan bana! O günden bugüne kadar biz ayet, hadis okuruz. “Filanca böyle yapmış, onun peşine gel.” Zaten onun teşkilati var. Bizim teşkilatımız, yani zikir ve tasavvuf hepsinden üstündür. Siyasi partiler kuruluyor, kapanıyor, içerisindekiler değişiyor. Biz isteriz ki Allahu Teâlâ ülkemizin başına vatanını, milletini seven bir vatan evladı getirsin. Bunu için çalışırız, dua ederiz. Ama insanların kafalarına ipotek koymak, onları sınırlandırmak, onları yönlendirmek. Belki de sen yanlış yönleniyorsun. Sana farklı bir şekilde anlatırlar, o sana doğru gelir. Ondan sonra bakarsın ki anlattıkları yanlışlı gidiyor. Kur'an'ı okursun, meal verirsin, tefsir yaparsın, fıkıh okursun... İlimdir. Müslümanlar siyasetle uğraşmasınlar mı? Uğraşınlar. Müslümanlar ticaretle uğraşmasınlar mı? Uğraşınlar. Ama dergâh bu işlerin yeri değildir. Haydar Baba'nın (rh.a.) sözünü dergâha asmışız: “Bize, Allah'ı (c.c.) arayanlar gelsin.” Temel kurallar vardır. Ölene kadar Allah rızası için ibadet. Bir rütbe, makam, mevki yok. “Bunu yapayım da yarın öbür gün şeyh olurum.” Boşuna yapma! Sadece sana yorgunluk kalır. “Boyle yaparım da kalp gözüm açılır.” Mümkün değil, açılmaz.

Bir tane şeyhin talebeleri varmış. Talebelerinin içerisinde üç tanesi icazet alıp gitmiş. Bir tanesi kalmış, ona da şeyh vermiyor. Talebe düşünmüş, taşınmış, ağlamış, sizlmiş hatasını bir türlü bulamıyor. Ondan sonra aklı başında bir adama gidip demiş ki: “Biz dört arkadaştık. Üçü icazet aldı. Ben seyyidim. Seyyid olduğum halde bana şeyh icazet vermedi.” Adam demiş ki: “Seyyidliğin sana perde olmuş. Seyyidlikten tevazu edeceğine seyyidlikten kibre düşmüşsun. Ondan sana icazet vermiyor.” Talebe demiş ki: “Ne yapayım?” Adam demiş ki: “Dergâhın önüne gidip boydan boyaa uzan, toza toprağa bulan. O kibrini bir kır.”

Mürşid dergâhin önünde birisinin yuvarlandığını görünce demiş ki: "Bu kimdir?" Talebe demiş ki: "Ben, sizin aciz bir talebenizim."

Nefiste kırılması gereken fazlalıkları kıracağız. Olması gereken güzellikleri de olduracağız. Kibir, riya, kendini beğenme olmayacak. Cömertlik, hüsnüzan, cesur olacağız. Bütün Müslümanlara dua edeceğiz, kardeş bileyeciz. Ehl-i sünnet olarak aynı kıbleye yöneldiklerimize "Kardeşim!" diyeceğiz. Var olan kötü huyları atıp güzel huylarla donanacağız.

Bu nefis, canavardan daha canavar birşey yoktur; başkan olmak ister, reis olmak ister, şeyh olmak ister, âlim olmak ister, zengin olmak ister, sağlıklı olmak ister... Bir de Allah'a (c.c.) kul olmak iste ve O'nu sev. Nefis, Allah'ı (c.c.) sevmek istemiyor; çünkü O'nun emirleri işine gelmiyor. O istiyor ki, nerede akşam orada sabah olsun, her dediğini yapsın. O nefis canavardır, seni parçalayacak.

İmam Bûsîrî Hazretleri demiş ki: "Koyunları yeşil otlaklık yerde otlatmazlar. Çünkü yer yer çatlar. Sen de nefislerini haramlarla besleme çatlarsın. Nefis çocuğa benzer. Eğer sütten kesmezsen büyüp kocaman olunca hâlâ süt ister."

Nefise karşı bütün yolları kapatacaksın. Sadece Allah'ın (c.c.) yolunu gösterip oradan gitmesini isteyeceksin. Başka bir yol açarsan oraya zipler. Nefis, onun dediklerini yapmadığını anladığı zaman, önünde sadece Allah'ın (c.c.) yolunu olduğunu anlayınca der ki: "Ne yapsam da bana iyi adam derler?" Amaçtan sapıtmaya çalışır. "Bana sofi desinler, âlim desinler." Amacı yine bozdu. Bana bir şey demesinler. Sen kimsin? Hiç. İnsanlar burada hiç olmak için uğraşıyor. Sofi zikrin içine düşer ama içindeki düşünceler hâlâ taptaze, dimdik duruyor. Yüzlarındaki bir adamı buraya getirin. O adam hâlâ başkan olmak ister. Adam yatalaktır, yine de evi olsun, araba olsun diye istekte bulunur. Ölümme yaklaşmış bile olsa nefsi diridir.

Bazen nefis, ölmüş numarası yapıyor. Ölmüş numarası yapınca kendi kendine diyorsun ki: "Bu nefsim akıllanmış, terbiyelenmiş." O da numara. Nefis, sen ona acıyasın diye ağlayıp sızlıyor. Nefise günah işlettiğin zaman kimseye saldırmaz. Günah yapmadığın zaman nefis bunalıma girer. Nefis der ki: "Günah işlemediğin için bunalımadım." Ahmak! Allah'a (c.c.) isyan edenler bunalımadıdır. En kârlı, en akıllı insanlar, Allah'ı (c.c.) zikredenlerdir. Bu zikirle nefsi yoğunuyorsun. İki tane sofi, keşkeği ezmek için bir yere koymuşlar. La ilahe illallah deyip birisi vuruyor. La ilahe illallah deyip diğeri vuruyor. Hayatları zikir, fikir, şükür olmuş. Hayat nedir ki? İbadetsiz geçen bir hayat yaşanmamıştır. Zikirsiz geçen bir hayat yaşanmamıştır.

Nefsin olduğunu zannetmeyeceksin. Nefsi canlıken hissedersin; balık gibi oynar. Nefsin yemeğini, suyunu, uykusunu kesersin, sakinleşir. Normalde ona kötülık yapıyormuşsun gibi görünüyor. Ama eğitimin kötüsü olmaz. Eğitildikçe düzeler. En güzel eğitim modeli de "La ilah illallah". Nefis, zina yapmak isteyecek. Sen diyeceksin; "La ilah illallah". Nefis hırsızlık yapmak isteyecek. Sen diyeceksin; "La ilah illallah, la ilah illallah, la ilah illallah, la ilah illallah, la ilah illallah..." Sonra içinden bir ses daha geldiğini fark edeceksin. Artık iki kişi oldun. Nefis de artık "La ilah illallah" diyor.

Önceden iki kişi olduğunu bilmiyordun. Nefsin dediklerini yaptığın için tek olduğunu sanıyordu. Arkadaşta da öyledir. Hep arkadaşının dediğiini yaparsan onun çok iyi biri olduğunu söylersin. Ama sen de bir şey söylemeye başladığında, arkadaşının senin dediğini yapmadığını fark edersin. Nefis böyledir. Hanımın her dediğini yaparsan evde sorun olmaz. Normal istekler vardır, bir de normal olmayan istekler vardır. Çünkü istemeye başladığında istemenin sınırı yoktur. İşte günahı terk etmenin en büyük faydası budur.

Nefis sana bir günah sunuyor ama onunla yetinmeyip dahasını da istiyor. Çünkü bir müddet sonra o günah, onu tatmin etmiyor. Dünyadaki bütün günahları topla, en son noktası, insanı kâfir yapmaktadır. Ondan günahlar çok tehlikelidir. Mesela adam günah yaptı, arkasından da hemen tövbe yaptı; Allah (c.c.) affeder. Ama günahlar birikince onu küfre doğru götürür. Sen "La ilah illallah" diyorsun, nefsinde "La ilah illallah" diyorsa. İşte o nefis, mutmain nefistir. Emmareyi, levvameyi, mülhimeyi geçmiş mutmainmeye ulaşmış. Lafla çalışmamış. Bedel ödeyerek ulaşıyor.

Bir adam, ibadet yapmadan zirveye çıkışmışa o şeytanî bir çıkıştır; oradan düşer. Olağanüstü hâller görür, rüyalar görür, çok güzel işler başına gelir, ne isterse olur. Adam der ki: "Nefs-i mutmainmeye çıktım." Bu yalancı bahardır. Peşinden kişi gelecek. O zaman ne yapacaksın? Nefsi eğitmediğin için bir kadın geldi, para geldi, dört ayak üzerinde peşinde gider. Mutmainmeye ulaştığı zaman nefis artık ona yardım eder.

Nefsi eğiterek çıkmak var. Bir de direkt tepeye çıkmak var. Tepeye eğitmeden çıkışsan tepeden aşağıya düşersin; çünkü orada boşluklar var. Mesela adam bina yapmak için temel atmış. Bir tuğla buraya koymuş, sonra çok tuğla israf olmasın diye götürüp ileriye koymuş. Bir demir buraya koymuş, diğerini götürüp ileriye koymuş. Bağlantılarını yapmamış. Sonra da diyor ki: "Ben çok güzel bir şey yaptım." Sen kendine bir mezar yaptın. Hafif bir sallantıda tuğla da gider, çimento da gider, demir de gider sen de gidersin. Ama sağlam olanı da işte perdenin arkasında oturup nefse gün yüzünü göstermemektir. Dünya

ve nefş ile bağlantısını kesiyorsun. Burada önemli olan “La ilah illallah Muhammedur Rasulullah”.

Bak!.. Ailenizden bile arayan yok. Çünkü bunlardan bize bir fayda yok, diyorlar. Başka bir zaman olsa, şunu da, bunu da getir diye yüz kere ararlar. Onlarla ilişkini kestiğin için aramıyorlar.

Buraya gelirken küçük bir çanta aldım. Ne alayım diye düşündüm ama bütün eşyalarım zaten burada. Diyorum ki: “Sen öldün ve kabre gidiyorsun. Bu otoyolda giden arabalar da senin cenaze arabaların olsa” işte hayat bu kadar. Ama burada eşyalarım olmasaydı önceden buraya getirmeseydim ortada kalaacaktım. Ahiret gibi önden sevaplarını göndermen gerekiyor.

Allah (c.c.) hepinizi evliyalarla arkadaş yapın. Bütün arkadaşlarınız veli, salih, muttaki, takva sahipleri olsun. Sizleri de muttakilere imam yapın.

Muttakilere imam olmak da çok önemlidir. Cahillere imam olunca ne yapacaksın? Evliyalara, salihlere imam olmak iyi bir şeydir. O gidip şeytanlara, kâfirlere, nefse imam oluyor.

Burada on altı kişiyiz. Yirmi kişi de olsak, Cemil Baba'nın (rh.a.) “La ilah illallah” dediği gibi demiyoruz. Cemil Baba'nın (rh.a.) nasıl “La ilah illallah” dediğini gördüm. Işık olmayan, betonun üzerine battaniye ve sonra küçük bir alanı perdeyle kapatıyor ama sofileri almıyor. Battaniyenin üzerinde “La ilah illallah”ı öyle bir vuruyor ki, yirmi kişinin çekmesi bu kadar tesirli olmaz. Hiç bitmiyor, tükenmiyor. Devamlı böyle. Buna yürek mi dayanır, nefis mi dayanır, şeytan mı dayanır? Bizim çektiğimiz zikre nefis gülüp diyor ki: “Buradan çıkmadan sizin planlarınızı kurdum. O planları başınıza geçireceğim.” Bu iş çok önemlidir. Bu dünyadaki en önemli, en acil yapılması gereken iş, nefsi terbiye etmektir. Nefsin terbiye edersen, hanımına da, çocuğuna da, vatanına da, milletine de iyi olursun.

Biz pert oluyorduk. Ama Cemil Baba (rh.a.) çelik gibi idi. Bu, Allah'ın (c.c.) lütfundan başka bir şey değildir. Senelerce aynıydı. Cemil Baba (rh.a.) buyuruyordu ki: “Biraz insaf edin.” İsrak namazını kılıp yatmış, kapı çalışıyor. Gece geliyorlar, gündüz geliyorlar. Akşam yatıyor, kapı çalışıyor. Cemil Baba (rh.a.), “Gündüz gelseydin.” diyor. Adam diyor ki: “Biz biliyoruz ki şeyhler sabaha kadar yatmaz. Ondan geldik.”

Maşaallah! Güzel gidiyorsunuz. Şu itikâfin sonuna kadar böyle giderseniz çok güzel değişiklikler olacak. Kazanmak çok kolaydır. İtikâftan çıktıığında hırsızların sana saldırmaya başladığını fark edeckesin. “Bu güzellikleri çok zor elde ettim. Öyle herkese dağıtıp vermem.” Zor kazanılanlar kıymetli olur. Eve gittiğinde hanımına tartışırsan sevabı ona verdin. “Gece kalkıp namaz

kıldım, bir de sana mı vereceğim?" Amel yapmak çok güzeldir. Ameli muhafaza etmek daha güzeldir. Ameli yapınca defterine yazdırır. Ama yazılısı silebilirler de; kul hakkına girersin, iftira edersin, gıybet edersin... Bir de bakarsın ki, iman ambarında fare.

Ambarda fare demek, adam ambara buğdayı dolduruyor. Sonra gidip baktığında ambarda buğday kalmamış, fare yemiş. Farenin kendisi yese sorun yok. Fare orada bir eş bulup çoğalıyor. Sonra da ambardaki buğdayı bitiriyorlar.

İşte o fare kötü huydur. Kötü huyu söküp atmadiğın sürece dünyada da, ahirette de rahat edemezsin. Kötü huyu söküp attığın zaman öyle bir rahat edersin ki, o mutluluk sana yeter. "Mü'min, günahını, üzerine yuvarlanmasından korktuğu bir dağ zanneder.

Günaha dadanmış kişi, günahını burnunun ucuna konmuş, ona bir şey söylediğinde uçacak bir sinek gibi görür." (Buharî, Daavât, 4) İnsaallah yüce dağlar gibi sofi olacaksınız.

Sana baktıklarında diyecekler ki: "Bu adam, Abdulkadir Geylani'ye (k.s.) bağlı ama gerçekten de Abdulkadir Geylani'ye (k.s.) bağlı." İnsanların tasavvufa girmemelerin en büyük sebebi sahte olan sofilerdir, sahte olan insanlardır.

Bir şehirde çok fazla tasavvufu kullanan sapık insan var. Bir arkadaş da orada onları görünce hepsini silip atmış. Şeyhlerin türbesine bile emekliye emekliye gidiyorlar. Arkadaşa demişler ki: "Falancanın babası da şeyh." Oradaki arkadaşla şeyh olanın oğlu beraber iş yapıyorlar. O arkadaşın muazzam bir bilgisi var, çok da güzel Kur'an okuyor. Şeyhin oğlu mal almaya gelince, arkadaş demiş ki: "Senin baban şeyh mi?" Şeyhin oğlu o kadar mahcup olmuş demiş ki: "Evet abi." Arkadaş demiş ki: "Ne kadar zamandır seninle iş yapıyoruz, beni niye davet etmiyorsun? Bir gün beni davet et." Şeyhin oğlu, "Abi buyur gel." demiş. O arkadaş sonra Cemil Baba'nın (rh.a.) yanına gidip o bölgede yapılan ne kadar yanlış varsa ortaya koymuş. Cemil Baba (rh.a.) demiş ki: "Söleyeceklerin bitti mi?" Adam, "Bitti" demiş. Cemil Baba (rh.a.) buyurmuş ki: "Oğlum! Senin, bu karşı olduklarına biz de karşızız." Baba zaten Hakk'ın safındaydı. Ama adam, Baba'yı (rh.a.) öyle görmüyordu. Cemil Baba (rh.a.) Hakk'ın safında olduğunu gösterince karşısında ki adamda tarafla kalmadı. Çünkü bunların yaptıklarına İslâm da, Hz. Muhammed de (s.a.v) karşı. Böyle olunca adam, Baba'dan (rh.a.) ders aldı. Sonra ben de ders aldım. İstanbul'a gelirken Baba'ya (rh.a.) dedim ki: "İstanbul'da arkadaş varsa onlarla tanışalım." Cemil Baba (rh.a.) isim vermek istemedi. Biraz daha ısrar

edince, o arkadaşın ismini verdi. İstanbul'a gelince o arkadaş da bizle sohbetlere gelip gitmeye başladı. Bir müddet sonra arkadaş yan çizmeye başladı. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Bu zaten bakırdı. Biz onu altın suyuna soktuk. Ama bakırlığı altından çıktı." Daha sonra hanımından ayrıldı.

Arapça okuyacağım diye Suriye'ye gitti. Suriye'den gelirken bir tane de hanım getirdi.

İsrâîlogulları arasında biri abraş (ala tenli), biri kel, biri de kör üç kişi vardı. Allah Teâlâ onları sinamak istedi ve kendilerine bir melek gönderdi.

Melek ala tenliye geldi:

"En çok istediğin şey nedir?" dedi. Ala tenli:

"Güzel (bir) renk, güzel (bir) ten ve insanların iğrendiği şu halin benden giderilmesi." dedi. Melek onu sıvazladı ve ala tenlilik gitti, rengi güzelleşti. Melek bu defa:

"En çok sahip olmak istediğin mal nedir?" dedi. Adam:

"Deve (yahut da sığır)dır." dedi. Ona on aylık gebe bir deve verildi. Melek: "Allah sana bu deveyi bereketli kılsın!" diye dua etti.

Sonra kele gelerek:

"En çok istediğin şey nedir?" dedi. Kel:

"Güzel (bir) saç ve insanları benden uzaklaştıran şu kelliğin giderilmesi." dedi. Melek onu sıvazladı, kelliği kayboldu. Kendisine gür ve güzel (bir) saç verildi. Melek sordu:

"En çok sahip olmak istediğin mal nedir?" Adam:

"Sığır..." dedi. Ona da gebe bir inek verildi. Melek:

"Allah sana bunu bereketli kılsın!" diye dua ettikten sonra körün yanına geldi ve:

"En çok istediğin şey nedir?" dedi. Kör:

"Allah'ın gözlerimi iade etmesini ve insanları görmeyi çok istiyorum." dedi. Melek (onun gözlerini) sıvazladı. Allah onun gözlerini iade etti. Bu defa Melek:

"En çok sahip olmak istediğin şey nedir?" dedi. O da:

"Koyun..." dedi. Bunun üzerine ona döl veren bir gebe koyun verildi.

Deve ve sığır yavruladı, koyun kuzuladı. Neticede birinin vadi dolusu develeri, diğerinin vadi dolusu sığırı, ötekinin de bir vadi dolusu koyun sürüsü oldu.

Daha sonra melek ala tenliye, eski kılığında geldi ve:

"Fakirim, yoluma devam edecek imkânım yok. Gitmek istediğim yere önce Allah, sonra senin yardımın sâyesinde ulaşabilirim. Rengini ve cildini güzel-

leştiren Allah aşkına senden yolculuğumu tamamlayabileceğim bir deve istiyorum." dedi.

Adam:

"Mal verilecek yer çooook." dedi. Melek:

"Ben seni tanıyor gibiyim. Sen insanların kendisinden iğrendikleri, fakirken Allah'ın zengin ettiği abraş değil misin?" dedi. Adam:

"Bana bu mal atalarımdan miras kaldı." dedi. Melek:

"Eğer yalan söylüyorsan, Allah seni eski haline çevirsin." dedi.

Sonra melek, eski kılığına girip kelin yanına geldi. Ona da abraş söylediklerini söyledi. Kel de abraş gibi cevap verdi. Melek ona da:

"Yalan söylüyorsan, Allah seni eski haline çevirsin!" dedi. EsKi kılığına giriip bu defa da körün yanına gitti ve:

"Fakir ve yolcuyum. Yoluma devam edecek imkânım kalmadı. Bugün önce Allah'ın sonra senin yardımınla yoluma devam edebileceğim. Sana gözlerini geri veren Allah aşkına senden bir koyun istiyorum ki, onunla yoluma devam edebileyim." dedi. Bunun üzerine (eski) kör:

"Ben gerçekten kördüm. Allah gözlerimi iade etti. İstediğini al, istedığını bırak. Allah'a yemin ederim ki, bugün alacağın hiçbir şeye sana zorluk çıkarmayacağım." dedi. Melek:

"Malın senin olsun. Bu sizin için bir imtihandı. Allah senden razı oldu, arkadaşlarına gazap etti, cevabını verdi (ve oradan ayrıldı)." (Buhârî, Enbiyâ 51; Müslim, Zühd 10.)

Nereden gelip nereye gittiğine bakacaksın, şükredeceksin.

Yirmi dört saat nasıl kırk sekiz saat, yüz saat, bir sene nasıl olur? İmam Gazali (rh.a.) gibi zatlara baktığında hayatlarıyla yazdıkları örtüşmüyör. Örneğin; her gün on tane kitap yazması gerekiyor. Büyük eserler veriyorlar. Hayatlarıyla, yaşıtlarıyla zaman olarak orantısız. Çünkü ömrülerine bereket veriyor. İhlâsta öyle bir nokta vardır, onu yakaladığında Hz. Allah (c.c.) olayları sana kolaylaştırır. Senin niyetin bütün insanlara ulaşmak, "La ilâhe illallah Muhammedur Rasulullah" söyletmek ise öyle bir noktaya gelirsin. Afrika'daki insanlarla nasıl anlaştığımı soruyorlar? Bilmene, gitmeye gerek yok. Onlar gelip seni buluyorlar. Ama o noktada ihlâsin çok önemlidir. Senin niyetin devreye giriyor.

Afrika'ya kırk beş, elli tane kurban göndereceğiz. Ben kim, Afrika'ya gidip kurban kestirmek kim ya da bizim vakfin eti ne budu ne. Biz bir şey yapmıyoruz. İnan bana! Adam benden kat kat âlim, kat kat takva, benden kat kat

üstün olduğunu kabul ediyorum. Bizim ile başkalarının arasındaki fark evlileri, âlimleri, dervişleri, Müslümanları seviyoruz. Bu ilme göre değildir. Bu işin özü, evliyaları sevmektir. Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Sev ki sevilesin." Allah'ı (c.c.) seversen korkma O'da seni sever. Rasulullah'ı (s.a.v.) seversen korkma, Rasulullah da (s.a.v.) seni sever. Velileri seversen veliler de seni alıp içlerine katar. Amelle gidilmiyor, amel sonradan geliyor.

Evliyalar her gece rüyamda vakfın inşaatına başlamam için beni sıkıştırıyorlar. Hemen başladık. Kepçe, demir geldi. Camiye de imam atandı. Sonra imam gelip şöyle bir baktı ama gücü yetmedi. Sofileri toplayıp ne gerekiyorsa yazıldı. Bir hesap çıktı ama altından kalkmak mümkün değil. Sofilere dedim ki: "Şunu atın, bunu atın." En nihayetinde hafriyata kadar işi düşürdüm. Hafriyata bile güçleri yoktu. O zaman şehir dışında görev yapıyordum. Devlet çift maaş veriyordu; bir maaş elden, bir maaş da bankaya yatıyordu. Maaşı sofilere verdim. Hafriyat için gerekli olan araçlar geldi. İnşaat başlayınca yanında olan arkadaşları bırakıktı. Ya ben de bırakıp kaçacağım ya da devam edecektim. Devam etmeyi seçtim. Öğleye kadar okula gidiyorum, okuldan çıkışın inşaata geliyorum. İnşaat için para bulacağım, elemanları kontrol edeceğim. Bir gün vakfın önünde duruyordum, o arada sofinin birisi geçiyordu. Sofiye dedim ki: "Gel sana gazoz ismarlayayım." Gazozu içtikten sonra dedim ki: "Sofi ben burada ne için uğraşıyorum?" Adama derdimi anlattım. Sofinin de kendi üretim işi vardı. Sofi dedi ki: "Hocam! Siz bana işe git diyene kadar işe gitmiyorum. Sizin emrinizdeyim." Sabah kalktıyordum. Ya ben rüyamda göründüğüm ya da o rüyasında görüyordu. Elimizle koymuş gibi parayı alıp geliyorduk. Allah'ın (c.c.) yardımıyla vakfı bitirdik, talebeler de okudu. Çok güzel hizmetler oldu.

Ondan sonra sofinin dükkânda işleri en üst seviyede. Arada kardeşlerine telefon açıp diyorlu ki: "Geleyim mi?" Kardeşleri diyorlu ki: "Aman abi! Sen gelme. Bizim burada işlerimiz çok iyi."

Cemil Baba (rh.a.) ilk defa İstanbul'a gelecek. Baba (rh.a.) nasıl gelecek diye konuşuluyor. O sofilerin de Kartalları vardı; o zamanın en lüks arabasıydı. Kendi aramızda, onların dükkânında konuştuk; biz şoförü gönderelim Baba'yı (rh.a.), Elâzığ'dan alıp gelsin. Bu sofinin fikriydi. Diğer kardeşleri, "Araba buradan Elâzığ'a gidecek, Elâzığ'dan Baba'yı (rh.a.) alıp gelecek. Vermiyoruz." dediler. O sırada telefon çaldı. Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Taksiyle gelmeye lim. Otobüse binip geliriz." Cemil Baba'ya (rh.a.) dedim ki: "Baba! Bir dakika." Kardeşlerine dedim ki: "Baba (rh.a.) dedi ki: 'Otobüsle geleyim. Onlar arabayı göndermesin.' Kardeşleri hemen arabayı gönderelim

dedi. Ondan sonra araba ile Cemil Baba'yı (rh.a.) getirdiler; İstanbul'da kiyamet koptu.

Bizim kaderimiz, Hz. Ali'ye (r.a.) benziyor. Hz. Ali meşrebi olduğumuz için hep iç karmaşıklar, dış karmaşıklar ile ömüritti.

Padışah diyor ki: "Şeyhim! Bu evliyalar nasıl kısım kısım oluyor?" Şeyhi diyor ki: "Oğlum! Evliyalar çeşit çeşittir." Padışah diyor ki: "Bana bir göster." Şeyhi diyor ki: "Gel beraber gidelim." Bir kasaba gidiyorlar. Şeyh diyor ki: "Koyunun şu tarafından verir misin?" Kasap kesip paketleyip önüne koyuyor. Şeyh diyor ki: "Beğenmedim. Koyunun şu tarafından ver." Kasap onu da kesip paketleyip önüne koyuyor. Şeyh bir koyunu parça parça yaptııp diyor ki: "Beğenmedim." Kasap diyor ki: "Özür dilerim. Sizin istediğiniz gibi bulamadım." Şeyh, padışaha diyor ki: "Bu evliyaydı." Bu sefer kumaşçıya gidiyor. Şeyh diyor ki: "Şu kumaştan verir misin?" Kumaşçı diyor ki: "Bir dakika dur! Ben kasapçı değilim. Önce hangi kumaştan ne kadar alacağınızı karar verin." Her bir evliyanın ayrı bir hâli vardır.

Pirlere, gavslara direkt Allah (c.c.) tecelli ediyor. Allahu Teâlâ'nın bir esmalarının tecellisi vardır, bir de zatının tecellisi vardır. Öyle bir noktaya geldiğinde artık melek gibi oluyor; direkt Allah'a (c.c.) bağlı. Beşerilikten çıkyor. Dünyada yaşaması bir gölge gibidir. Kalbini direkt Allah'a (c.c.) bağlayıp saatlerce huzurunda duruyor; kalbinden bir şey geçmeden. Onların şefaat yetkisi var, ölüktен sonra da tasarrufları var. Ama çok ibadet yapması lazım. Bütün ibadetleri Allah (c.c.) için yapması ve sürekli yapması lazım. Bu çalışmakla olacak bir şey değil, sadece Allah'ın (c.c.) lütfudur. Mürşid olmak da öyledir. Çalışarak mürşid olunmaz. Bu benim görüşümdür: Hz. Muhammed'den (s.a.v.) ona bir kanal açılması gerekiyor, Rasulullah'ın (s.a.v.) işi omuzlaması lazım, yoksa şeyh onu kaldırıramaz. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) maneviyatiyla, pirlerin maneviyatiyla insanlar irşad oluyorlar. Nefs-i safiyye de ruh cesetten çıkar, arş-ı âlâya gidip Allah'a (c.c.) secde eder; yanar, kül olur ve biter. Hz. Allah (c.c.) onu bir daha yaratır ve gelip cesede girer. O zaman pir, gavs olur. Ama herkesin bir derecesi vardır; dervişin, mürşidin... Ama amele ve ihlâsa göredir.

İbadetle, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) ehlinden oluyorsun. Ne büyük bir şeref! Onlar ilime, ibadete âşıktırlar. Ehl-i beytin iki özelliği vardır; ilim ehlidir ve salih amele âşıktırlar. Çok ibadet ama bu çok ibadeti Allah (c.c.) için yapacaksın.

Bizim burada yaptığımız zikirler çocuk oyuncasıdır, boştur. Şunu diyebilirsin: "Madem boşsa biz niye yapıyoruz?" O güzel olan zikre ulaşmak için

yapıyor. Güzel olanda Allahu Teâlâ kalbine bir nur atıyor. Zikri tekrar ettikçe, zikir seni bir yere götürecek. Bunun götüreceği yer, Allah (c.c.) aşkı, sevgisi, muhabbeti ve Allah'ın (c.c.) nurudur. Bu zikre devam ederken, onun kalbine bir nur atılır. O nur, onu yakıp temizler. Ateş gibi değildir. Kıpkırmızı olan kızgın demir, nasıl ki insanın göğsüne koyulduğunda yakıyor, aynı şekilde nur da öyle yakıp temizler. Ama o nurun yakmasında ateşteki gibi elem duymaz. Allah'a (c.c.) olan ibadetin hiçbir evresinde eziyet verecek bir şey yoktur. Eğer varsa o şeytandardır. Allah (c.c.) kalbe bir anda tecelli etmez; zikirle gelir. Zikir yapa yapa onun kalbine bir nur atılır, o nur onu temizler, kalbini genişletir; bütün vücut tertemiz olur, saf olur. Ondan sonra kalp gözü açılır.

Hz. Allah (c.c.), onun kalbi çok temiz olduğu için... Bazı saf insanlar vardır; çok temizdirler. O çok temiz olan saf insan konuştuğu zaman konuştuğu olur. Kalp de o seviyeye geldikten sonra rüyaları da orijinal olur, kalbine gelen ilham da orijinal olur. Bu rütbe değildir. Bu talep edilecek bir şey değildir. İnsan orada takılıp kalmıyor, daha da ilerisini istiyor. Allahu Teâlâ onu keramet sahibi yapar; aklından bir şey geçirsün, meydana gelir. Mesela şu adam gelsin desin, adam koşarak gelir. Ama keramet noktası, kulluguña engel olmaz, kibrine sebep olmaz. Daha ilerisine gittikçe, cenneti ve cehennemi görür. Daha da ileri gidince, bu sefer Allah'ın (c.c.) rızasına ulaşır. Allah'ın (c.c.) rızasına ulaşınca, bütün bu yaptıklarının onu, Allah'ın (c.c.) rızasına getirmek için olduğunun farkına varır. Ondan sonra da ruh cesedinden ayrılır, fenafıllah olur, ondan sonra tekrar gelip cesede girer ve sonra da irşad için ona izin verilir; Allahu Teâlâ buyurur ki: "Sen bunları yașadın, gördün. Git kullarımı bana getir." Melek gibi Allah'ın (c.c.) özel bir varlığı olur. Melek nasıl Allah'ın (c.c.) emriyle hareket ediyorsa mürşid-i kâmil de Allah'ın (c.c.) emri gibi hareket ederler. Mesela yağmur yağdıran melek var, can alan melek var... Bunları da Allah'ın (c.c.) Hâdî ismini tecelli ettiriyor. Allah'ın (c.c.) Hâdî ismi mürşid de tecelli ediyor. Tecelli edince de hidayetine vesile oluyor. Annesi yapma der, babası yapma der, dinlemez. Mürşid der ki: "Bunu yap." Adam hemen onu yapar. İnsanlar irşada gelsinler, düzelsinler diye kolaylıklar da vardır.

Gerçek mürşid-i kâmilin arkasında Allahu Teâlâ, Rasulullah (s.a.v.) ve bütün evliyalar vardır. Onun sırtı yere gelir mi? Çünkü mürşid-i kâmile görev veriyorlar. Bazısının rüyasına girilmesi gerekiyor. Mürşid rüyasına girince adam irşad oluyor. Maneviyatla irtibatı olmayan bunu yapamaz. Bazısı başka bir delil istiyor. O anda istediği delil, şeyhin aklına Allah (c.c.) tarafından getiriliyor; mesela şeyh, sohbetteki yüz kişiye bir şey anlatıyor ama doksan dokuzu anlamaz sadece biri anlar. Hâlbuki o sohbet, oradaki kişisinin ilaçıdır.

Otuz sekiz seneye yakın Cemil Baba'nın (rh.a.) yanında kaldım; üniversitedeyken beş sene bizzat kendisiyle kaldım. Üniversitedeyken okula giderdim, yurda giderdim, artakalan vaktlerde de koşa koşa Baba'nın (rh.a.) yanına giderdim. Elhamdülillah! Ondan sonra sürekli beraberdim; hacda, irşadlarda, burağa geldiğinde... Bu işin temeli, şeyhin yanında durmaktadır. "Bu olaya nasıl baktı, bu olayı nasıl çözdü, bu soruya nasıl cevap verdi?" diye gözlemleyeceksin.

Bazısı da şeyhin yanında dura dura bunun sahtekârlığını da yapıyor. Kendim, Cemil Baba'yı (rh.a.) taklit ediyorum; bilerek ya da bilmeyerek. Öteki de gelip nasıl yapıyor, diye bakıyor. Gönül bağlı olmadığı için gidip kendi kendine yapmaya çalışıyor, sonra da uçurumdan aşağıya gidiyor. Evliyanın söylediği sözlerin bereketiyle, belki o da orada bir başarı elde ediyor. Ama o başarı geçcidir; rüzgâr gibidir. Ona o izni veren, ne verdigini, nereye gittiğini manevî olarak hem şeyhi biliyor hem de arkasındaki evliyaullah da biliyor; hatta şeytanlar ve cinler de biliyor. Herkes bılır ki: Bu, Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) mürididir, buna dokunmayalım, başımıza iş almayalım. Allah hepinizden razı olsun.

Onun için şeyhi vefat eden birisinin, acilen mürşid-i kâmile bağlanması lazımdır. Yoksa cinlerin ve şeytanların oyuncası olur. Cinler ve şeytanlar, adamın üstündeki kalkanın kalktığını görünce hemen ona vesvese vermeye başlarlar.

Sahabe-i kirâm seyr-i sülük yapmayı direkt yükseldiler. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) feyzinden, bereketinden ve onların kendi kabiliyetlerinden, özellikle rinden seyr-i sülüktaki hâller onların başına gelmedi. Onların bir kere Hz. Muhammed (s.a.v.) ile beraber "La ilâhe illallah" söylemesi bizim ömür boyu söylediğimizden katrilyon kadar daha üstündür.

Sahabe olması için Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yanında Müslüman olması gerekiyor. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yanında olmasa bile daha sonra gördüğünde biatini yenilemesi gerekiyor. Mesela, Veysel Karani (rh.a.) Müslüman olduğu hâlde, Rasulullah'ı (s.a.v.) görmediği için sahabे derecesine çıkamıyor. Maneviyatta belki de görüşüyor. Çok büyük bir zattır; Rasulullah (s.a.v.) hırkasını hediye etmiş. Ama zahirde görüşme olmadığı için sahabе değildi.

Bunun için mürşid, zahirde olacak. Rasulullah da (s.a.v.) hayatı, Veysel Karani (rh.a.) de ayakta, ama Rasulullah'ın (s.a.v.) bakışları ve nazarı ona isabet etmedi. Rüyada, Rasulullah'ı (s.a.v.) gören sahabе olmuyor. Rasulullah'ın (s.a.v.) feyzi ve bereketinden hem manevî olarak yükseliyorlar hem de müctehid derecesine çıkarırlar. Mesela, İmam-ı Azam (rh.a.) müctehid olmak için ne kadar okudu? Ama Hz. Ali (r.a.), Rasulullah'ın (s.a.v.) yanında direkt müctehid oldu. Rasulullah'ın (s.a.v.) yanında beş on sene kalıp müctehid derece-

sine çıktılar. Mesela, bir sahabeye farklı söyledi, öbür sahabeye farklı söyledi, ikisi de zıt da olsa ikisi de doğrudur; çünkü ictihad yaptılar. Rasulullah (s.a.v.) hem ilim yönünden onları yükseltti hem takva yönünden, hem amel yönünden hem de "Ashâbîm yıldızlar gibidir dedi." (Beyhakî, el-Medhal, s. 164, Kenzu'l-ummâl, h. no: 1002)

Büyük olaylar, ilim olsun, maneviyat olsun gelip bir sahabeye dayanıp oradan da Rasulullah'a (s.a.v.) geçmek zorundadır; fikih, hadis, tasavvuf böyledir. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yetiştirdiği bir sahabeden ilim almak zorundadır. Her ilim ayrı ayrıdır. Tasavvuf ilmi de Allah'a (c.c.) bakış açısını almış, Allah'ın (c.c.) sevgisini almış, Rasulullah'ın (s.a.v.) aşkıni almış, muhabbetini almış, takvasını almış. Muhaddisler binlerce hadis ezberlemiştir. Ama tasavvufta gözü yaşlılar, âşıklar var. Veliler hep bu yoldan çıkışır. Fıkıhçılar da Allah doslu, iyi insanlar ama fıkıhçı yetiştirmiyorlar; şeyh yetiştirmiyorlar. Uğraş alanları farklıdır. Bu aşk, ancak kalpten kalbe veriliyor. Dil ile öğrenilmiyor. Şeyhi gelip gördükçe senin kalbindeki aşkı tutuşturuyorlar. Sen de yandım diyorsun.

Bir gün Cemil Baba (rh.a.), ben ve bir arkadaş dergâhtayız. Baba (rh.a.) bana bir nazar ediyor, ağlıyorum ağlıyorum ama çit yok. Hâli anlıyorum, zaten işi yapan Baba (rh.a.). Öteki adam da olaya yabancı. Adam dedi ki: "Baba bu arkadaş niye bu kadar ağlıyor, ne derdi var?" Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Onun derdi var. Ona karışma." Çok hâller vardır.

Osmanlı padişahlarının genelini evliya olması için yetiştirmiştir; hem devlet siyasetini öğretiyorlar hem de tasavvufu veriyorlar. Mutlaka her padişah şeye bağlıydı; aralarda istisnalar olabilir. Osmanlı'dan öncesinde de böyleydi. Türkler, tasavvuf yoluyla Müslüman oluyor. Tasavvuf yoluyla Müslüman olduğu için tasavvufa sımsıkı sarılıyorlar. Böyle olduğu için mutlaka bir tekke ve dergâh açıyorlar. Aynı siyaseti Osmanlı da sürdürüyor. Balkanlar'a gidip İslâmîyet'i anlatmak için Konya'daki sağlam aileleri, sofi aileleri alıp Balkanlar'a yerleştiriyorlar. Hâlâ o aileler orada. Biz gittiğimizde oradakilerle konuştuk. Adam diyor ki: "Konyalıyım."

Tasavvuf yoluyla, İslâmîyet'le tanıştığı için evliyalara büyük önem vermiş ve bunu da devam ettirmiştir. Bütün padişahlar, nerede Allah dostu varsa, nerede âlim varsa onları hemen İstanbul'a getiriyorlar. İstanbul çok büyük bir kültür merkezidir; dergâhlar, tekkeler, mûrşid-i kâmiller, âlimler çok. Hatta sadece şeyhleri, âlimleri çağrırmıyorlar; Rasulullah'ın soyundan gelen ehl-i beyti tespit edip onların en yaşlığını devlet, en başa geçiriyor ve İstanbul'a getiriyorlar. Devlet onlara karışmıyor. Yalnızca kontrolünü yapıyor; seyyid olanları, doğumlarını yazıyor. Bir ceza verilecekse onların başı olan nakîbü'l-eşrâf

cezayı veriyor. Ehl-i beytin başında siyah ve yeşil sarık oluyor. Ehl-i beytten birisi ceza gerektirecek bir hata yaptıysa onların başı olan nakîbü'l-eşrâf onu tespit ediyor. Yanına gelip kafasındaki sarığı alıp öpüyor ve kenara koyuyor. Cezası da tatbik ediliyor. Devlet erkânı, Rasulullah'ın (s.a.v.) hatırından dola-yı onu cezalandırmıyor. Ehl-i beytin kötü işlerde çalışmasına engel oluyorlar. Padişah da savaşa gideceği zaman Hz. Muhammed'e (s.a.v.) teberrüken ehl-i beyti beraberinde götürüyor. Mesela padişah kılıç kuşanıp tahta çıkacağı zaman Allah dostları geliyor.

Tasavvufa devleti ele geçirmek gibi bir şey yok; "Bu devleti ele geçiriyim. Cumhurbaşkanı olayım. Şuraya adamımı yerlestireyim." Tasavvuf geleneğinden böyle bir olay yoktur. Diğer geleneklerde de olmaması gerekiyor. Milletin içerisinde olan oluşumun kökü dışında değilse, "Şu makama geleyim, devleti soyayım." gibi fikri olmaz. Bunları yapanların dışarısıyla mutlaka bağlantısı vardır.

Eyüp Sultan Camii'ne geliyorlar. Ehl-i beytin reisi olan nakîbü'l-eşrâf, padişâha kılıçını kuşandırıp dua yapıyor. Topkapı Sarayı'nda, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sancak-ı şerifi vardır. O kutsal emanetler bölümünde, yirmi dört saat Kur'an okunmuş. Hâlâ da okunuyor.

Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sancağı özel bir bölmede duruyor. Devlet sıkıntiya düştüğü zaman hemen Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sancağını çıkarıyorlar. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sancağını gören halk, işlerini bırakıp sancağın altında birleşip yapılması gerekenleri yapıyorlar. Yeniçi ocağını da böyle kaldırıyorlar.

İstanbul'daki bereket, Rasulullah'ın (s.a.v.) eşyalarının olmasından kaynaklanıyor. Bütün Müslümanlar buna önem verse de en çok Türkler önem veriyor. Ehl-i beyt isimleri çok yaygındır.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِأَدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسُ أَبِي
وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ
٣٤

Meleklerle, "Âdem'e secde edin" dediğimizde İblis dışındakiler derhal secde ettiler; o direndi, büyüklendi ve kâfirlerden oldu. (Bakara Sûresi, 34. ayet)

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ٧٦

İblis, "Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın" diye cevap verdi. (Sâd Sûresi, 76. ayet)

Şeytan, beni yaratmadın demiyor. "Ben ondan üstünüm." diyor. Mademki yaratılmışsin, senin ne üstünlüğün var? Seni de Allah (c.c.) yarattı, onu da Allah (c.c.) yarattı. Seni bu şekilde yarattı, onu bu şekilde yarattı. Allah (c.c.) üstün derse üstün olursun, Allah (c.c.) üstün demezse sen üstün olamazsun. Bak! Allah'ın (c.c.) yanında olması, onu Müslüman yapmıyor, isyandan kurtarmıyor; çünkü irade-i cüziyesi var, kendi işine kendi karar veriyor.

Cemil Baba'nın (rh.a.) bir sözü var: Direksiyon elinde ister böyle sür, ister böyle sür. Arabayı götüren direksiyon değil, motordur. Ama nereye götüreceğini arabayı süren karar verir. O motor, Allah'ın (c.c.) kudreti elindedir. Allah'ın (c.c.) yaratmasıdır, takdiridir, iradesidir, kudretidir. Arabayı çarpan, "Ben çarpmadım, motor çarptı." diyemez. Sen düzgün yolunda gitseydin, yola baksaydın, kurallara uysaydın çarpmazdın.

Esasında şeytanla kâfirin ortak paydaları var. Yani bu kâfirlerin, fâsiğlerin reisi, önderi ve rehberi şeytandır. Şeytanın özellikleri var, vasıfları var; kibirlidir, nankördür, kendini beğenmiştir, yalancıdır, hilecidir, üçkâğıtçıdır, kandırır... Bütün pis ahlâk, pis vasıflar ne varsa hepsi onda var. Bu şeytanı darduk yerde şeytan yapan bir şey yok. Hiç kimse şeytan gibi yalan söyleyemez.

Peygamberlerde de doğruluk, sadakât, cömertlik, şefkat, merhamet, iyi-liksever, yardımsever, cesaret, tevazu... Peygamberlerde var. Bir tarafta şeytanın kötü, pis huyları vardı. Bu tarafta da kahramanlık, beyefendilik, doğruluk, sadakât var.

Şimdi ben-i âdem veya ben-i şeytan var. Hz. Âdem'in (a.s.) çocuklarından iyi özellikleri olanlar iyi tarafa gidiyorlar. Şeytandan olanlar da kötü tarafa gidiyorlar; adam yalancısa, üçkâğıtçı ise bağlayan da Hz. Muhammed'in (s.a.v.) şemsiyesi altında duramaz. O kötü huyu var ya, onu böyle ip gibi çekip babasının yanına götürür; onun da manevî babası şeytandır. Onun babası artık Hz. Âdem (a.s.) değil. İyi huya sahip olanların, iyi huyları onları Hz. Muhammed'e (s.a.v.) götürür, bütün peygamberlere götürür. O peygamberin ümmeti olur, cemaati olur, seveni olur.

Cemil Baba'yı (rh.a.) sevdigimiz için toplanıyoruz. Bizi buraya toplayan, Allah'ın (c.c.) rızası, Hz. Muhammed (s.a.v.), Abdulkadir Geylani (k.s.), Haydar Baba (k.s.), Cemil Baba (k.s.)... Buraya gelmemiz için ortak bir paydamız var. Kardeş! O meyhane'de toplananlar ne diye toplanıyorlar? Bir de birbirlerine

akıl veriyorlar, günahı yapmakta birbirlerine destek çıkıyorlar. Günahı işlemekte, o günahı yaygınlaştırmakta, topluma kabul ettirmekte ve o günahtan haberi olmayanların da akıllarına sokuyor. Demek ki kâfirlerle, fâsiklärla şeytanın bir akrabalığı var. Ondan dolayı onların hepsi cehenneme giderler. Tövbe yaparsa, aradaki bağlantıyı keserse, o kâfirin özelliği olan elbiseyi, huyu, karakteri, ahlâkî çikartıp üzerinden atıp meleklerle ait olan, peygamberlere ait olan, evliyalara ait olan elbiseyi giyerse o zaman cennete gider.

وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ
النَّبِيِّنَ وَالصَّدِيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسْنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا
٦٩

“Kim Allah'a ve peygambere itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütüflarda bulunduğu peygamberler, siddikler, şahidler ve salih kişilerle beraberdirler; bunlar ne güzel arkadaşlardır!” (Nisa Sûresi, 69. ayet)

٦ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

“Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet.” (Fâtîha Sûresi, 6. ayet)

Bu nimet verilenler şunlardır:

- 1- Peygamberler
- 2- Siddiklar
- 3- Şehidler
- 4- Salih kişiler

Hz. Muhammed (s.a.v.) Uhud Dağı'ndayken dağ sallanmaya başlıyor. Dağ sallanınca Hz. Muhammed (s.a.v.) ayaıyla dağa vurup buyuruyor ki: “Sâkin ol ey Uhud! Üzerinde bir peygamber, bir siddîk ve iki şehîd var.” (Tirmizi, Menâkıb, 18) Nebi olan Hz. Muhammed (s.a.v.), siddîk olan Hz. Ebû Bekir Siddîk (r.a.), şahit olanlar da Hz. Ömer (r.a.), Hz. Ali (r.a.).

Hocam insanın atası Hz. Âdem (a.s.), şeytanın atası kimdir?

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَارِ ١٤

O, insanı ateşte pişirilmiş toprak kaplar gibi kurutulmuş çamurdan yarattı. (Rahmân Sûresi, 14. ayet)

Buradaki insandan kasıt Hz. Âdem'dir. İlk insanın yaratılışı bu şekildedir. Âdem'den önce de ademler vardı. Bunlar ayetlere muhaliftir.

وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ ١٥

Cinleri de yalın ateşten yarattı. (Rahmân Sûresi, 15. ayet)

Bunların ataları İblis'tir.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ٥٦

Ben cinleri ve insanları, başka değil, sîrf bana kulluk etsinler diye yarattım. (Zâriyât Sûresi, 56. ayet)

Hocam Kâbe'yi salgından dolayı kapattılar ama Kâbe'ye yakın olan yer özellikle çevrilmiş bunun haricinde dışında namaz kılıyorlar ve tavafları yapıyorlar. Sanki yakında virüs geçiyor, uzakta mı geçmiyor. Neden öyle yapmışlar?

Daha sık olduğundan dolayı öyle bir önlem almış olabilirler. Ama komple men etmek, büyük günahdır. Bir adam gidip de Kâbe'yi kapatsa bu çok büyük bir günahtır. Çok önemli bir durumda veya çok büyük bir tehlike olursa kapıları kapatır. Onun dışında insanlara, "Kâbe'ye gelmeyin! Kâbe'yi tavaflarını!" diye bir olay söz konusu değildir.

İman edenlere, takva sahibi olanlara bu yolu kolaylaştırırız; yolların en kolayına iletiriz. Namaz kılmak, zikir yapmak, ibadet yapmak, hayır yapmak, o adama çok kolay gelir. Bakarsın içinden gelerek yapar. Diğer türlü o iman etmeyenleri de zora sevk edersin. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

فَلَا اقْتَحِمُ الْعَقَبَةَ ١١ وَمَا أَدْرِيكَ مَا الْعَقَبَةُ

فَكُّ رَقَبَةٌ ١٢ أَوْ اطْعَامٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ١٣ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ١٤

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ١٥ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ١٦

“Fakat o, sarp yokuşu aşamadı. O sarp yokuş nedir bilir misin? Köle azat etmek veya açlık gününde yakını olan bir yetimi, yahut aç-açık bir yoksulu doyurmaktır.” (Beled Sûresi, 11-16. ayetler)

Şimdi bunların tam tersini söylüyorlar. İslâmîyet'te cariyelik var, kölelik var, hep bunları gündeme getiriyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: “Kim Müslüman bir köleyi âzat ederse o kölenin her organına karşılık Allah da onun bir organını cehennemden âzat eder.” (Buhârî, “Keffârât”, 6; Müslim, “Itk”, 23; Ebû Dâvûd, “Itâk”, 13; Tirmîzî, “Nûzûr”, 14)

Yani herkesin takıldığı bir yer var; imanına engel olan, ibadetine engel olan, cennete gitmesine engel olan sebepler. Üç tane zor geçit var:

- 1- Köleyi azat etmek.
- 2- Yetime bakmak.
- 3- Miskine yemek yedirmek.

En son kaç kişiye bir merhametli olmasını tavsiye ettin? Kendi merhametli değil ki milleti de merhametli olmaya teşvik etsin. Kendi sabırlı değil ki millete de sabrı tavsiye etsin, işte bunları yapanlar cennetliktir. Amel defteri sağдан verilenler Allah'ın (c.c.) razı olduğu kullardır. Allah'ın (c.c.) ayetlerini inkâr edenler de cehennemliktir.

Adama cennetlik misin, cehennemlik misin diye sor. Hepimiz cennetlik değiliz ama o iman etti, salih amel işledi, sabrı tavsiye etti, merhameti tavsiye etti, o adam cennetliktir söyler.

Cehennemlik, uğursuz olanlar, talihsiz olanlar da diyor ki: “Şansım yaver gitti. Milli piyango bana vurdur.” Hâlbuki onun şansı yaver gitmemiş, talihi yaver gitmemiş. Onun talihi yaver gitse ibadet ehli olurdu.

Bu geçitler herkes için farklı farklı olabilir. Bu ayet-i kerime bir karakteri taşıyan insanlar hakkında inmiş. Mesela bazı insanları, bazı şeylerle özleştirdik. Bazısının zor geçidi yani imtihanı kadın olur; evlidir hanımı da vardır ama başka kadından da vazgeçmez.

Buraya yaşı biri, kaliteli baklava yaptııp gelip dedi ki: “Ben kendimi nasıl düzeltiyim, ben ne yapayım?” Dolaylı yollardan ona kadınları bırakmasını

anlattım. Ama yine anlamazlıktan geliyor. Öyle bir noktaya geldi ki; "Bu kedînları bırak" dedim. Verdiği cevap şuydu: "Ben yaşadığım müddetçe bu işleri bırakmam." Yetmiş yaşına gelip de hâlâ nasihat dinlemiyor. O zaman da Allah rahmet etsin. Adama dedim ki: "Bir hocam var. Onu ziyarete gidelim mi?" Ben tesir ettiğemedim. Adam, Baba'nın (rh.a.) yanına gidince inşaallah muvaffak olur. Biz burada vakıfta konuşup Baba'nın (rh.a.) yanına gittik. Vakıfta ne konuştusak Baba (rh.a.) anlatmaya başladı. Sanki biri telefonlarla demiş, buna faks çekmişler. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Gel! Bir dua yapalım. Bana verilen yetkiye dayanarak sana "Kadiri tarikatı" dersi veriyorum." Adam yine akillanmadı. Cemil Baba (rh.a.) bizi yolcu etti. O kendi yoluna, biz kendi yolumuza gittik. Sonra o hâlde, zor geçidi geçemeden öldü. Herkesin imtihamı farklıdır.

Herkesin böyle aşamadığı bir günah vadisi var, oradan çıkacaksın. Mesela adama bakarsın ki o adam, o kadar cömerttir, yedirir, içirir, yatırır, gezdirip paraya hiç kıymet vermez ama iki rekât namaz kıldığı zaman canı çıkar. Birisi daha vardır; beş vakit, on vakit kılarsa, teheccûd kılarsa, zikrini yapar ama taş gibi merhamet yok, şefkat yok.

Başkası annesini aşamamış; annesine şefkatli davranışnamıyor. Öbürü babasına şefkatli davranışnamıyor. Öbürü dünya sevgisini aşamıyor. Öbürü makamı, parayı aşamıyor. Herkesin bir yol geçidi vardır. Hâlbuki, "Allah'ım! Sana sigindım. Benden bu cimriliği al, benden bu katı kalpliliği al, benden bu gafleti al. Ben baş edemiyorum, gücüm yetmiyor." dese Allahu Teâlâ onu kolay bir yola sevk eder.

Birisine iyilik yapmak kolay geliyor. Diğerine de günah işlemek kolay geliyor; iki dakikada sana iki bin tane yalan söylesin, sen öyle inanırsın ki; kendinden şüphe edersin ama o adamdan şüphe etmezsin. Adam daha sonra dese ki: "Sana yalan söyledim." Ama sen dersin ki: "Bana doğru söyledin."

Hocam bayanlar arasında evvabin namazı, teheccûd namazı veya hâlnamazını sürekli kılan bir kişi onu kılamadığı gün kaza yapması gereklili demişler. Bu doğru mudur?

İşte cahil olursa öyle olur. Bir sünnet farzın yerine geçemez. Yalnız şöyle bir durum var: Mesela birisi sürekli gece kalkıp zikir正在做, gece namaz kılıyorsa ya da Kur'an okuyor ama bir gece kalkmadığı zaman Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: O ibadeti gündüz yaparsa gece yapmış gibi sevap alır. Mesela her gece bir cüz Kur'an okuyor, o gün de kalkmadı, uyanamadı. Sabah namazına uyandığı zaman o ibadetini tekrar yaparsa Allahu Teâlâ o ibadeti gece yapmış gibi sevabı ihsân ediyor. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) bu konuda hadis-i şerifleri var ama farz değildir. İnsanın başladığı bir ibadeti

bırakması çok kötü bir şeydir; mesela sen zikre geliyorsun. Allahu Teâlâ sana cennette bir köşk yapıyor. Bir ay geldin, beş ay geldin, eğer bırakırsan o öyle kalyor. Seni göndereceğin amele göre şekilleniyor. Cehennemde de öyledir; ne gönderiyorsan ona göre orada yer hazırlanmış bekletiliyor.

Mesela her gün zikir dersini çekiyor. Adam bir şeye kızıp zikir dersini bıraktı. O adam çok zarardadır. Virdi bırakmak çok büyük tehlikedir. Allahu Teâlâ ona bir daha hidayet nasip edecek ki zikir derslerini yapsın. Allahu Teâlâ sana fırsat verdi, o fırsatı kaçırmayıp değerlendireceksin. Fırsatı kaçırın mı bir daha gitti. Sen her gün üç yüz tane "La ilahe illallah" söylüyorsun. Bir sene çektiğin zaman yüz dokuz bin beş yüz tane çekmiş oluyorsun. İbnü'l-Arabi Hazretleri tefsirinde buyuruyor ki: "Bir kişi cehenneme müstahak olsa bile, eğer amel defterinde yetmiş bin kelime-i tevhid var ise muhakkak o cehennemden azâd olur." Yetmiş bin tane "la ilahe illallah", bir kelime-i tevhid hatmi yapıyor. Arkadaşlar! Hadis-i şerif dedığımız zaman böyle beş dakika oturup düşünmemiz lazım. Sakın hadisi inkâr eden kişiler gibi olmayın! İmam Malik Hazretleri (rh.a.) hem muhaddis hem de mezhep imamıdır. İmam Malik (rh.a.) hadis rivayet edeceğİ zaman boy abdesti alıyor, iki rekât namaz klıyor, güzel kokular sürünyor, böyle namazda oturur gibi dizüstü oturup "Hz. Muhammed (s.a.v.) şöyle buyurdu" diyor. Gerçek âlim budur, gerçek hadis de budur. Televizyonlara çıkip da bu hadis değildir, bu hadistir diyenlere itibar etmeyin; çünkü onlar cahildir. Daha sonra İmam Malik Hazretleri (rh.a.) hastalanıyor. Hasta olduğu zaman abdestini tutamaz olmuş. İmam Malik (rh.a.) buyurmuş ki: "Benim mazeretim var. Dersleri Rasulullah'ın (s.a.v.) camisinde yapmayı bırakıp evimde yapacağız." İmam Malik (rh.a.) hastalığını kimseye söylememiştir. Prostat olduğu zaman artık söylemek zorunda kalmış.

İmam Malik (rh.a.) gelen insanlara dermiş ki: "Siz fikhî bir meseleyi mi öğrenmek istiyorsunuz, yoksa hadis mi dinlemek istiyorsunuz?" Eğer fikh öğrenmek istiyorlarsa onların fikh sorularını cevaplıormuş. Eğer hadis öğrenmek istiyorum, dinlemek istiyorum diyorsa aynı usulünü bozmayıp boy abdesti alıyor, iki rekât namaz klıyor, güzel kokular sürünyor, dizüstü oturup "Hz. Muhammed (s.a.v.) şöyle buyurdu" diye hadis-i şerifi söylüyor.

İmam Malik ile İmam-ı Azam (rh.a.) aynı zamanda yaşamış. Ondan sonra İmam Şafi (rh.a.) gelmiş ama İmam-ı Azam'ı (rh.a.) görmemiş. İmam Şafi (rh.a.), İmam-ı Azam'ın (rh.a.) talebesi İmam Ebu Yusuf'dan (rh.a.) ders almış. İmam Ebu Yusuf (rh.a.), İmam Şafi'nin çok zeki olduğunu anlayınca İmam Malik'e (rh.a.) bir mektup yazıp demiş ki: "Bu çocuk çok zeki, çok akıllı, bunu yetiştir." İmam Şafi (rh.a.) hem İmam Ebu Yusuf'tan (rh.a.) ders almış

hem de İmam Malik'ten (rh.a.) ders almış, sonra da mezhep kurmuş.

İmam Şafi (rh.a.) çok fakirlik çekmiş, sıkıntı çekmiş; yazacak kalem bulamayıormuş, kâğıt bulamayıormuş. Hem de Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) evladıdır. Daha sonra işte Mısır'a gitmiş. Mısır'da biraz durumu iyi olmuş.

Şimdi hadislere çok saldırıyorlar ama boşuna uğraşıyorlar. Allahu Teâlâ, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hadislerini günümüze kadar ulaştırmış. İster kabul etsinler ister kabul etmesinler.

Habil ile Kabil, Allahu Teâlâ'ya kurban sunacaklar. Kabil, kurbanın en kötüsünü, en işe yaramaz olanını alıp getiriyor ve, "Bu benim kurbanımdır." diyor. Habil de Allah'a (c.c.) vereceği için en iyisini getiriyor. O zamanlarda kurban kabul edildiği zaman gökten ateş geliyor, hangisi kabul ediliyorsa onu yakıyor. Ateş, Habil'inkini yakıyor ama Kabil'inkini yakmıyor. Sen, kiminle alay ediyorsun? Sonra da Kabil, Habil'e diyor ki: "Seni öldürreceğim." Habil de diyor ki: "Seni öldürmek için elimi uzatmam." Kabil nasıl öldüreceğini bilmiyor. Şeytan, kalbine vesvese verip diyor ki: "Taşı alıp kafasına vur." Adam öldürmeyi şeytan öğretiyor. Sonra Kabil yerden taş alıp kafasına vurup öldürüyor. Cenazeyi ne yapacağını bilmiyor. Cenazeyi bıraksa kurtlar, kuşlar yiyecek, sırtında saatlerce dolaştırıyor. Kabil bunu ne yapacağım, diye söylenenirken iki tane kargayı görüyor. İki karga kavga edip biri diğerini öldürüyor. Karga, ölen kargayı alıp toprağı kazıp oraya gömüyor. Ondan sonra Kabil diyor ki: "Bana yazık! Bir karga kadar olamadım." Sonra da toprağı kazıp kardeşini gömüyor. Simdiki bu adamlar Kabil'den daha kötüdür.

Amerika Başkanı'nın Venezuela'ya "Ben seni yiyeceğim." demesi gibi. Amerika öyle diyor, insanlar da alkış tutuyorlar. Alkışlayın! Ondan sonra döñüp seni de yiyecek. Habil öleli, Kabil öleli kaç sene olmuş ama aynı zihniyet hâlâ devam ediyor.

Çatalca'da bir köyde camide namaz kılıp dışarı çıktım. Karnımın açlığından şekerim düştü veya arttı. Perişan bir haldeyim, bir şeyler atıştırmam lazım. Ne yapacağım derken karganın ağızındaki ceviz, yukarıdan aşağıya düştü. Ceviz çatlamıştı, tam alırken adamlar dedi ki: "O karganın rızkıdır. Sen niye yiyeşsun?" Karga gitsin, kendine bir tane daha bulsun. Kargalar çok akıllı hayvanlardır. Aptal gibi görünüyor ama öyle değil. Karga cevizi kıramadığı için yukarıdan aşağıya bırakıp kırıyor. Rızkı veren Allah'tır.

İnsanlarda bu hırs, bencillik, egoistlik, enaniyet olduğu müddetçe dünyada savaş eksik olmaz. Sen iyi olsan da sana saldırıyor. Böyle bir şey olabilir mi? Adam diyor ki: "Sana ambargo uyguluyorum." Mekke müşriklerinin, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) uyguladığı ambargodan hiçbir farkı yok, değişen

hiçbir şey yok. Küfür aynı yoluna devam ediyor. Müslümanlar aynı yoluna devam ediyor. Allah'ım! Bizi doğru yola ilet. Çünkü bazen o kâfirler bizi de kandırıyorlar. Biz de onlar gibi oluyoruz; bazen onlar gibi düşünüyoruz, onlar gibi hareket ediyoruz.

En güzelini Hz. Nuh (a.s.) yapmış. Hz. Nuh (a.s.) anlatıormuş anlatıormuş artık oranın halkı bükmiş. Hz. Nuh'u (a.s.) bir daha bize anlatma diye dövüyormış, sonra da bırakıp gidiyorlarmış. Hz. Nuh (a.s.) gene sabah olunca kalkıp şehrin başından başlayıp "La ilahe illallah" diyerek şehri geziyormuş. Her gün dayak yiyor, her tarafı kan içerisinde kalyor. Bu zulüm dokuz yüz elli sene devam ediyor. İnsanların kapısını çalıyorum. Evdekiler diyormuş ki: "Ne istiyorsun." Hz. Nuh (a.s.) buyuruyormuş ki: "La ilahe illallah söyleyin." Tak kapıyı suratına kapatıyorlar. Hz. Nuh'un çocukları olmuş, onlara tebliğ yapmış, çocukların ölmüş, torunlarına tebliğ yapmış. Hz. Nuh'a (a.s.) haşa ve kella deli, ahmâk demeye başlamışlar. Hz. Nuh (a.s.) bu kadar sabretmiş. Dokuz yüz elli sene olunca buyurmuş ki: "Allah'ım! Ben mağluup oldum. Anladım ki bu kâfirler imana gelmez. Bunların hepsini helak et."

وَقُلْنَا يَا آدُمْ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغْدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ٢٥

Dedik ki: "Ey Âdem, sen ve eşin cennette oturun, ikiniz de ondan dileğiniz yerde bol bol yeyin, fakat şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz." (Bakara Sûresi, 35. ayet)

Geçen bir ateist, birine sormuş ki: "Şeytan, Hz. Âdem'e (a.s.) vesvese verdi mi, Hz. Âdem Peygamber (a.s.) cennette miydi, şeytan kâfir değil mi oraya nasıl girdi?" Şeytan kâfir, sen de kâfirsin. Cennete sen de giremeyeceksin. Müslüman ol, gir. Sen de, de ki: La ilahe illallah. "Kâfirler cennete giremez." diyor. Onu da öğrenmiş, yine kâfirlik yapıyor. Kardeş! Şeytan cennete girmeden onlara vesvese verdi; cennetin en yakın noktasına kadar geldi, oradan da tanıştırlardı. Sürekli cennetin yakınından Hz. Âdem Peygambere (a.s.) evham veriyordu. Âdem peygamber kulaklarını tıkadı, dinlemedi. Şeytan, Hz. Âdem'den (a.s.) istedğini alamayacağını anlayınca Hz. Havvâ'ya yöneldi. Kadınlar, bir şey oldu mu hemen camı açıp bakarlar. Kendileriyle ilgili olup olmaması hiç önemli değil; çünkü fitratlarında var. Şeytan, Hz. Havvâ'ya vesvese verdi, Hz. Havvâ şeytanla konuşmaya başlayınca şeytanın taktiği hâlâ günümüzde de aynıdır; soru sorarak imanı çalmak. Şeytan dedi ki: "Allah bu ağacı size niye yasakladı, biliyor musun?" Bildikleri bir mevzudan girdi ama onları bilmediği bir alana çekti ve

orada da işlerini bitirdi. Hz. Havvâ dedi ki: "Bilmiyoruz." Şeytan dedi ki: "Vallahi de billahi de siz melek olacaksınız, onun için yasaklıdır." Tuzağa bak! "Ben zaten hiç yoktum. Beni zaten cennette yarattı. İsterse melek yapın, isterse insan yapın." diye düşünemediler. Ama nefis orada meleğe bakıyor, bunlar gibi olmak varsa bir kere bir günah işlerim, ondan sonra da tövbe yaparım, bunlar gibi olurum ama öyle olmuyor. Şeytan, yalanını yemin ile perçinledi. Hz. Âdem Peygamber (a.s.) ve Hz. Havvâ annemizin kanma sebeplerinden bir tanesi o yemindir. Bir de onların zaaflarından faydalandı.

Her insan ebedi olmak ister, temelli olmak ister, melek gibi olmak ister ama Allah (c.c.) seni böyle yaratmış. Sen de böyle kabul et. Onları dışarıdan dışarıdan kandırarak o hâle getirdi. Sen bir telefon açıp dünyanın öbür ucundaki insanla görüşüyorsun, konuşuyorsun. O adamın yanına gitmeye gerek bile yok. Mekânlarınız ayrı ama sesini ulaştırbiliyorsun.

٩ ﴿ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكِّيَهَا ﴾

"Onu (nefsinin kötü arzu ve alışkanlıklarını) temizleyip terbiye eden felaha erişmiştir" (Şems Sûresi, 9. ayet)

Nefsini tezkiye etmek, temizlemektir. Tezkiye diğer ayet-i kerimelerde de var:

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتَلَوَّ عَلَيْكُمْ أَيَّاتِنَا وَيُرَكِّبُهُمْ
وَيُعْلَمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعْلَمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ
١٥١

"Nitekim sizinizden size bir peygamber gönderdik. O size âyetlerimizi okuyor, sizi temizliyor, size kitabı ve hikmeti öğretiyor. Size bilmediğiniz şeyleri öğretiyor." (Bakara Sûresi, 151. ayet)

Allah'ın göndermiş olduğu Kur'an-ı Kerim'dir. Size öğretiyor, bir de size hikmeti öğretiyor. Hz. Muhammed'e (s.a.v.), Allahu Teâlâ ilim vermiştir. Genel olarak bu ilim de Kur'an-ı Kerim ve sünnettir. Sünneti de Hz. Muhammed'e (s.a.v.) Allahu Teâlâ öğretmiştir. Sizi kötü huylardan, çirkin huylardan, nefsin bize verdiği yanlış düşüncelerden temizliyor. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) peygamber olarak gönderilmesinin hikmetlerinden bir tanesi de insanları doğuya, iyiye, salih amellere sevk edecek; nefislerinin heva ve heveslerine

bırakmayacak olmasıdır. Çünkü cahiliye devrinde, insanlar nefisleri ne istiyorsa onu yapıyorlardı; haram, helal, doğru, yanlış önemli değildi. Yani nefsin atına binen cehenneme hızlı adımlarla koşuyordu.

وَالشَّمْسُ وَضْحِيَّهَا ١ وَالْقَمَرُ اذَا تَلِيَّهَا ٢ وَالنَّهَارُ اذَا جَلَّيَّهَا ٣
وَاللَّيلُ اذَا يَغْشِيَّهَا ٤ وَالسَّمَاءُ وَمَا بَنَيَّهَا ٥ وَالْأَرْضُ وَمَا طَحَيَّهَا ٦
وَنَفْسٌ وَمَا سَوَّيَّهَا ٧ فَالْهَمَّهَا فُجُورَهَا وَتَقْوِيَّهَا ٨ قَدْ اَفْلَحَ مَنْ
زَكَّيَّهَا ٩ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّيَّهَا ١٠

“Güneşe ve kuşluk vaktindeki aydınlığına, güneşin takip ettiği aya, onu açığa çıkarttığında gündüze, onu örttüğünde geceye, gökyüzüne ve onu bina edene, yere ve onu yapıp döşeyene, nefse ve ona birtakım kabiliyetler verip de iyilik ve kötülüklerini ilham edene yemin ederim ki, nefsin kötülüklerden arındıran kurtuluşa ermiş, onu kötülüklerle gömen de ziyan etmiştir.” (**Şems Sûresi, 1-10. ayetler**)

Allahu Teâlâ iki nefisten bahsediyor; birinci nefis, nefsin tezkiye etmiş, terbiye etmiş, düzelttilmiş, üzerinde adamaklı bir çalışma yapmış olandır. Ama bir grup da var ki azmiş, isyan etmiş. O da çalışmış ama kötülük yolunda çalışmış, günah yolunda çalışmış, Allah'a (c.c.) isyan yolunda çalışmış. Ortada bir çalışma var, ortada bir emek, harcama var; şimdi nefsi terbiye etmek için gayret gösterenler ve nefsin ve kendini helake sürükleyenler için bir gayret gösterenler.

Günahların içeresine dalmış bir insan nasıl böyle bir suyun içeresine girer de her tarafını su kaplarsa işte nefislerini günahlara bu şekilde alıştıranlar bu şekilde günaha bulanmışlardır. Bunun düzeltmesine çalışmayanlar da helak olup gitmişlerdir.

Allahu Teâlâ buyuruyor ki: “Fe-elhemehâ fucûrahâ ve takvâhâ (Sonra da ona kötülük ve takva kabiliyetini verene yemin olsun ki)” (**Şems Sûresi, 8. ayet**) Allah'a (c.c.) yapılan isyanların tamamına fisk ve füçûr diyorlar. Allahu Teâlâ nefislere ilham eder, kalplere ilham eder, gönüllere ilham eder; kalbe hem Allah (c.c.) korkusu gelir hem de Allah'a (c.c.) isyan etme gelir. Bu adam gelsin bu işin içeresinden çıksın.

Bazı insanlar diyor ki: “Benim aklıma bazen kötü şeyler geliyor.” Aklına

kötü şey geliyorsa demek ki sende bir akıl var, ayırt edebiliyorsun; bu kötüdür, bu iyidir ayırt etme gücün olmasaydı mesul olmazdın.

Çocukların ayırt etme gücü yoktur. Çocuk, iyi der kötü yapar, kötü der iyi yapar.

Allahu Teâlâ, buluğ çağına kadar buna izin vermiş.

Nefse şunu yap, bunu yap, şöyle yap, böyle yap diye günahlar gelir. Bazen de günahlar süslenerek gelir; yani, üste bir helal vardır ama eşelediğin zaman altından haramlar çıkar. Haramlar hangi yoldan gelirse gelsin, ne adı altında gelirse gelsin, isimleri ne olursa olsun o füçûr kapsamına giriyor. Şeytan bizi kandırmak için, bize yalan da söyler, yemin de eder, güzel kelimelerde bulur. Bir anlık fırsatımızdan yararlanıp, dalgınlığımızdan yararlanıp bizi kandıracı bilir. Kanmayacaksın!

Yani bu sahtekârların sahte para vermesi gibi, sahte altın vermesi gibidir; öyle bir para yapmış ki, o mor ışık bile onu tespit edemiyor. Onuanca özel cihazları kullandığın zaman ne olduğu piyasaya çıkıyor. Sen de her şeyi Kur'an'a baş vuracaksın. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetine bakacaksın. Kur'an ve sünnete uyduğunda o takvadır. Kur'an ve sünnete uymadığı zaman o da füçürdur, gınahtar ve isyandır.

Herkesin bir günahı yapması o günahı helal hâle getirmez. Hiç kimsenin ibadet yapmaması da o ibadeti ortadan kaldırır. Allah (c.c.) muhafaza etsin. Hiç kimse namaz kılmasa namazın farziyeti yine değişmez, yine farzdır. Herkes domuz eti yese domuz eti yine helal olmaz, yine de haramdır.

Kalbe iyiliği ve kötülüğü emreden ilham gelir. Yolda bir bayan gidiyor, hemen aklına geldi ki: "Buna bir bakayım." Bu düşünce zaten gelecekti. Allah (c.c.) bize böyle düşüncelerin geleceğini söylemiştir. Söylesesi de şefkatindendir, merhametinden ve rahmetindendir. Hem getireceğini söylüyor, biz yine avlaniyoruz. Niye avlaniyorsun? Bu, Hz. Âdem'e (s.a.v.) benzedi;

وَقُلْنَا يَا أَدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغْدًا حَيْثُ

شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةِ فَتَكُونُنَا مِنَ الظَّالِمِينَ
٢٥

Dedik ki: "Ey Âdem, sen ve eşin cennette oturun, ikiniz de ondan dileğiniz yerde bol bol yeyin, fakat şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz." (Bakara Sûresi, 35. ayet)

İki şey vardır; bir füçûr, bir de tezkiyedir. Tezkiye, temizlenmektir yahut

daha da eğitip büyütmek, yetiştirmek anımlarına geliyor. Yani nefsinı eğiten, büyütlen, terbiye eden kurtuluyor. Av köpekleri eğitmek gibi eğitiyorlar. Şahinleri eğitip salıyorlar, sonra avı yakalayıp kendileri yemeden sahibine getiriyor. Taatta bulunmak, günahlardan uzak durmak suretiyle nefsin günahlardan arındırın, kendisini tezkiye eden, tertemiz yapanlar felaha erer, umduklarını elde ederler. İnsan nefsinde itaat ederek umduklarını elde edemez. İnsanlar, nefsinde muhalefet edecekler. "Ben nefsimi terbiye ediyorum." Namaz kiliyor musun? Yok. Sen nefsinin düzeltileceğin hâlde nefis seni çok güzel düzeltmiş. Nefsin düzeltmesi ibadet ile oluyor, amel-i salih ile oluyor, zikirle oluyor.

Kâbe'de Mısırlı bir delikanlı ile tanıştık. Bir cümle Türkçe yazıyor, altında da dua yazıyor. Mısırlı diyor ki: "Bunu bana anlatır misin, Türkçe ne diyor?" Kendisi de Türkçe bilmiyor. Beytullah'ın orada tercüme ettim. Beş dakika sonra yine gelip dedi ki: "Şunu da çevirir misin, bunu da çevirir misin?" Onları da tercüme ettim. En sonunda gidip bir Türkçe dua mecması getirdi; hani şu duaları okursan söyle olur, bu duaları okursan böyle olur tarzında yazan bir kitap. Kitabı baştan sona kadar bana tercüme ettirdi. Arapçalarını okuyup yapıyor da hangisi ne manaya geliyor, neyi yaptığı zaman nasıl olacak bunları bilmiyor. Devamlı Kâbe'de kalıyor, namazları kiliyor, gündüz hep oruçlu, hiç dünya malı bir şeyi de yok. Adam dedi ki: "Ya arkadaş! Bu kadar namaz kiliyorum, bu kadar oruç tutuyorum, dünyaya hiç meyil yapmıyorum. Peki ben nerede noksantal yapıyorum?" Tarikat dersi almamış, mürşidi yok. Mürşidi olmadan o nefis nasıl terbiye olsun, nasıl tezkiye olsun? Kendi kendine her gün oruç tutuyor, ondan sonra nefsi ona fisildayıp diyor ki: "Maşaallah! Çok oruç tuttun." Sen de Kâbe'de otuz gündür oruç tutuyorum, dersen gidersin. Kendi kendine yapılan zikirlerden de bir şey çıkmaz. Kendi kendine istediği kadar vird çeksin. Virdi çeker çeker, ondan sonra gözüne bir şeyler görününce hepsini birden bırakıp gider.

Nefsin temizlemek, nefsin terbiye etmek, nefsin düzeltmek mürşid-i kâmil kontrolünde olur. Bir kere başında bir şeyhi olacak, bir hocası olacak, ondan sonra farzları yapacak, vacipleri yapacak, sünnetleri yapacak, nafilelere ağırlık verecek, o yolda zikrullah'a devam edecek. Zikrullah'a devam ede ede o nefis terbiye olacak.

١٤ قَدْ أَفْلَحَ مِنْ تَرَكَىٰ

“Doğrusu felah buldu (günahtan) temizlenen.” (A'lâ Sûresi, 14. ayet)

Rasulullah (s.a.v.) bu ayet-i kerimeyi okumuş, sonunda durarak, “Allah’ım! Nefsime takvasını ver ve nefsimi (her türlü kötü şeylerden) temizle, sen temizleyenlerin en hayırlısın. Sen nefsimin dostu ve Mevla’sısin.” (Müslim, Duâ, 73) buyurmuştur. Hz. Peygamber (s.a.v.) bize öğretmek için dua yapmış. “Allah’ım nefsimi takvasını ver.” Takva, Allah (c.c.) korkusu demektir. Bu nefis, bir kere Allah’tan (c.c.) bir korksun. “Nefsimi (her türlü kötü şeylerden) temizle, sen temizleyenlerin en hayırlısın. Sen nefsimin dostu ve Mevla’sısin.” Şirkten, kibirden, ucuptan, kötü amellerden temizle.

Nefsinin günahlarla kaplayan, onu alabildiğine örten kişi ise elbette ziyana uğramıştır. Bir elbise giydiğinde elbise, seni nasıl büryorsa nefsimi günahlarla o şekilde büryenler, alabildiğine her tarafını günah kaplayanlar onlarda ziyana, zarara uğramışlardır. İki grup var; sapitanlar ve terbiye edenler. Belki de zamanımızda daha fazla gruptarda çıkmıştır ama ana hattı iki tanedir.

Hocam kötülüğü ilham etmemenin hikmeti nedir?

İmtihandır... Allahu Teâlâ, kula biri takva, biri günah olan iki seçenek sunuyor. Kul, hangisini kendisine uygun görürse onu yapıyor. Önce kalbine bir düşünce geliyor, sonra düşüncesi söylüyor, sonra ameli haline geliyor, yapıyor sonra huyu haline geliyor. Çocukken biz annemizden ve babamızdan cimrilik, kibir, haset, riya getirmedik. Bunları hep sonradan biz elde ettik. Çocuklarda beş haslet vardır ki, onlar büyüklerde olsa evliya olurlar:

- 1- Rızık için endişe etmezler.
- 2- Hastalandıklarında Hâlîk’i şikayet etmezler.
- 3- Yemeği birlikte yerler.
- 4- Korkunca hemen gözlerinden yaş akıtları.
- 5- Kavga ettiklerinde kin tutmadan hemen barışırlar (İmam Suyûtî)

Hocam doğuştan gelen huylarda böyle şeyler olabiliyor mu?

Mesela temiz bir sayfa düşün. Allahu Teâlâ, herkese temiz bir sayfa veriyor. Bu sayfayı çiz dediğin zaman oraya herkes yapısına göre bir şey çizer. Bunun gibi düşün. “Biz ona iyiliği ve kötülüğü ilham ettik.” Seçmek, tercih etmek, yapmak ya da yapmamak onun elindedir. Bu imtihanın sırrı buradadır. Bir adam doğuştan bazı huyları beraberinde getirebilir. Allah (c.c.) tarafından ona özel olarak verilen özellikler vardır; zekâ gibi veya sakatlık gibi. Allahu Teâlâ, birine

iki göz vermiş, ötekine bir göz vermiş, ötekine hiç vermemiş, öbürüne şaşılık vermiş. Allahu Teâlâ bazı huyları hibe olarak o kuluna verebilir. Mesela peygamberlere verilen huylar, Allahu Teâlâ'nın bir hediyesidir. Peygamberler ibadeti bizim gibi zorlanarak yapmazlar; çünkü yapılarında ibadet yapmak vardır. Yapıları, ibadet yapmaya, şefkate, merhamete, sıkıntılara sabretmeye çok müsaittir ama bakarsın bazı peygamberler vardı, çok sınırlıdır; Hz. Mûsâ (a.s.) kavminin kâfir olduğunu görünce dayanamıyor, mübarek levhaları alıp atıyor. Hz. Nuh (a.s.) dokuz yüz eли sene sonunda kızıp demiş ki: "Allah'ım! Bütün kâfirleri helak et. Bir tane kâfir kalmasın." Çünkü bir tane kaldığı zaman o da onu sapıyor, o da onu sapıyor. Hz. İsa (a.s.) buyuruyor ki: "Allah'ım! Bunlar Senin kulların isterSEN azâb edersin, isterSEN affedersin, Sen affedicisin." Hz. Nuh (a.s.) öyle bir beddua yapmış ki, bütün dünya sular altında kalmış; sadece gemiye binenler kurtulmuş. Bazı âlimler demiş ki: "Sadece Hz. Nuh'un (a.s.) yaşadığı yer sular altında kalmış." Bazı âlimler de bildiğimiz gibi, "Bütün dünya sular altında kalmış." demiş. Öyle de olsa, öbür şekilde de olsa fark etmiyor. Hz. İsa (a.s.) demiş ki: "Eğer onlara azab edersen, onlar Senin kullarındır, eğer onları bağışlarsan, şüphesiz Sen daima üstünsün, hikmet sahibisin." (Mâide Sûresi, 118. ayet) Hz. Muhammed de (s.a.v.) Taif seferinde buyuruyor ki: "Hayır, ben böyle bir şey istemem. İstediğim tek şey, Hak Teâlâ'nın bu müşriklerin sülbünden, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibâdet edecek bir nesil ortaya çıkarmasıdır." (Buhârî Sûresi, 4/83. ayetler) diyor.

Siz şu anda mevcut olan şeyleri değiştirme noktasında ne gayret sarf edeceğimizi soracağınızda siz bu huylar bana doğuştan geliyorsa bizim suçumuz ne diyorsunuz. Benim anlatmak istediğim hiç kimse doğuştan kumarbaz olarak doğmaz, hiç kimse hırsız olarak doğmaz, hiç kimse annesinden katil olarak dünyaya gelmez, bunları sonradan öğrenir. Hırsız, hırsızı göre göre hırsız olur. Yalancı, yalancıyı göre göre yalancı olur.

Şu anda nefsimi nasıl tezkiye edebilirim, nasıl terbiye edebilirim diye sormak yerine doğuştan geldiysem "Ben ne yapayım? O zaman yalancı doğmuşum." diyor. Katil, "Allah (c.c.) bu adamı öldüreceğini biliyordu. Kaderimde de bunu yazdı. Ben de öldürdüm." diyor. Hâkim, eğer onun gerçekten katil olduğunu tespit ederse iki şahitle şeriat'a göre, "Biz de sana Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu hükmü uygulayacağız." deyip uygular. Allah (c.c.) buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتُبَ عَلَيْكُمُ الْقَصَاصُ فِي الْقَتْلِي الْحُرُّ بِالْحُرُّ
وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثى بِالْأَنْثى فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعُ
بِالْمُعْرُوفِ وَإِذَاءُ الْيَهُ بِاَحْسَانٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ
اعْتَدَى بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ

١٧٨

“Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas emredildi. Buna göre hüre hür, köleye köle ve kadına da kadın kısas edilir. Fakat katil, öldürdüğü kimsenin yakını tarafından affedilirse kısas düşer. O zaman affeden, uygun görülen diyeti kabul etmeli, affedilen de diyet borcunu güzelce ve tam olarak ödemelidir. Bu, Rabbinizin bir hafifletmesi ve merhametidir. Bütün bunlara rağmen kim Allah’ın koyduğu sınırı aşarsa, pek acı bir azabı hak etmiş olur.” (Bakara Sûresi, 178. ayet)

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا
وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعْنَهُ وَأَعَدَ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ٩٣

“Bir mü'mini kasten öldürenin cezası ise içinde ebedî kalacağı ceennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lânetlemiş ve onun için pek büyük bir azap hazırlamıştır.” (Nisa Sûresi, 93. ayet)

Hocam, dünyadaki tüm çocuklar yeni doğuyor ya; biraz merak ettim; doğan çocuklar Müslüman olarak mı doğuyor, yoksa gavur olarak mı doğuyor?

Bütün insanlar, buluğ çağına ve akıllı olana kadar masumdurlar. Bütün çocuklar İslâm fitrati üzere doğarlar ve buluğ çağından önce ölülerse bunlar cennete giderler; yani sekiz, dokuz yaşında bir Hristiyan’ın çocuğuun babası Hristiyan olduğu hâlde ölse bile cehenneme gitmez. Çünkü bunlar imtihana dâhil olmadı; Hz. İbrâhim’ın (a.s.) kontrolünde cennette olurlar. Sorumlu olabilmesi için iki şart var; akıllı olması ve buluğ çağına ermesi lazım. Mesela çocuk on dört yaşında akıllı ama ergenlik çağına gelmemiş, İslâm kanunlarında o çocuk statüsündedir. Şöyledir bir durum da var: Bir genç mesela daha buluğ çağına ermeden yatsı namazını kılıp yattı, geceleyin ihtilam olup buluğ çağına erdi, gece kalkıp boy abdestini alacak, yatsı namazını tekrar kılacak. Çünkü önceki kıldığı namaz ona farz değildi. Alışsın diye ibadet yapıyordu. Sonraki kıldığı namaz farzdır. Erkek on beş yaşında buluğ çağına

erdi, on beş yaşında sorumludur. Mesela kız çocuğu on yaşında buluğ çağına erdi, on yaşında sorumludur.

Bir yaşında çocuğun var. Komşu sana misafirliğe geldi. Bayan bayana oturuyorsunuz. Komşun başını açabilir, ellerini, ayaklarını açabilir ama açması daha iyidir. Eve komşular geldi, on yaşında çocuk var. Komşu iyice açılıp saçılırsa yaptığı helal değildir. Bak! Çocuk açısından haramlık helallik değil. Kadının orada sorumluluğu var. Mesela hamama gidiyor, onlarındaki çocuğunu da beraber götürüyor. Kadınlar hamamında onlarındaki çocuğun ne işi var? Kadınların avret yerlerini anlayan çocuklara karşı da tesettüre dikkat etmesi gereklidir. O çocuk bayanı anlayabiliyor, aradaki farkı görebiliyor. Çok ilginç bir konu daha var; Hazreti Esma, Hazreti Ayşe'nin kız kardeşi, âmâ bir adam var, onun yanında biraz böyle ince bir elbise giymiş, Aleyhissalatu Vesselâm demiş "Niye böylesin?" demiş. Hazreti Esma demiş, "Ya Rasulallah bu zaten âmâdır, görmüyor." demiş. Rasulullah Efendimiz, "Sende mi görmüyorsun?" demiş. Yani adam görmüyordur, gözden görmüyordur ama hissedebilir. İslâm, bu kadar teferruata kadar inceliyor.

Hocam, bugün günümüzde birçok insanlar din açısından tehlikeye giriyor; yabancı insanlarla evleniyor. Kimi dinini değiştiriyor, kimi değiştirmiyor. Bunların sakıncası nedir?

Şimdi Müslüman erkeklerin, ehl-i kitap olan Hristiyan ve Yahudi bayanlarla nikâh kıyarak evlenirler. Yani bir bayan dese ki ben Hristiyan olarak kalacağım, Müslüman bir erkek onla evlenebilir; bu helaldır.

اللَّيْوَمَ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلٌّ لَكُمْ
وَطَعَامُكُمْ حَلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْسَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمَنَاتِ وَالْمُحْسَنَاتُ مِنَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا أَتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْسِنِينَ
غَيْرُ مُسَافِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرُ بِالْأَيْمَانِ فَقَدْ حَبَطَ
عَمْلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۵

"Bugün size iyi ve temiz şeyler helal kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yiyecekleri size helal olduğu gibi, sizin yiyeceğiniz de onlara helâldir. Ve mü'minlerden ifsetli hür kadınlar ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden namuslu hür kadınlar, zina etmeksızın, gizli dost

tutmaksızın, namuslu bir şekilde mehirlerini ödediğiniz takdirde size helâldir. Her kim imanı inkâr ederse ameli boş gitmiş olur ve o, ahirette zarara uğrayanlardandır.” (Mâide Sûresi, 5. ayet)

Fakat Müslüman bir kız, Hristiyan, Yahudi veya başka bir dine mensup olan bir erkekle evlenemez; bu helal değil, bu nikâh geçersizdir. Müslüman bir erkek de Hristiyan ve Yahudi olanlardan başkasıyla evlenemez. Yani ateist bir kadınla Müslüman bir erkeğin evlenmesi caiz değil veya diyelim bir Budist ile evlenemez.

Hocam, kötü düşüncelerden insan sorumlu mu?

Tabii ki sorumlu değil. Adamın biri İbni Abbas Hazretleri’ne (r.a.) şöyle bir soru sormuş:

“Hacda ihramdayken bir tane sinek öldürdüm. Bir günahı var mı?” İhramdayken sinek öldürmek, ot kopartmak... Hepsi yasaktır. İbni Abbas Hazretleri zeki, akıllı bir insandır. İbni Abbas (r.a.) adama demiş ki: “Sen nerelisin?” Adam da, “Küfeliyim.” demiş. İbni Abbas (r.a.), “Hz. Peygamber’in (s.a.v.) torunuunu şehit ettiniz. Ne gerekir diye sormuyorsunuz. Sinek öldürdüm, ne yapmam gereklidir diye soruyorsun.” demiş. Millet bu hale düşmüştür; kalbinden geçeni düşünüyor. Zaten batıp gitmiş. İçinizden ne geçerse geçsin, sorumlusunuz diye ayet-i kerime inmiş.

اللَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَانْتُبْدُوا مَا فِي
أَنفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبُكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ مَنْ يَشَاءُ
وَيَعْذِبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ٢٨٤

“Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi Allah’ındır. Siz sizindekileri açığa vursanız da, gizli tutsanız da Allah onunla sizi hesaba çeker. Sonra dilediğini bağışlar, dilediğine de azab eder. Allah, her seye kadirdir.” (Bakara Sûresi, 284. ayet)

Bu âyet nâzil olunca sahâbîye ondan anladıkları ağır gelmiş, Rasulullah’ın (s.a.v.) huzuruna gelerek diz çökmüş ve, “Ey Allah’ın elçisi! Namaz, oruç, cihad, sadaka (zekât) gibi gücümüzün yettiği amellerle yükümlü kılındık (bunlara bir diyeceğimiz yok). Şimdi ise size bu âyet geldi; buna uymaya gücümüz yetmez!” demişlerdi. Rasulullah (s.a.v.), “Sizden önceki iki kitabın tâbileri gibi siz de ‘Duyduk ve uymadık’ mı diyeceksiniz? Oysa ‘Duyduk, itaat ettik. Senin bağıtlamamı dileriz ey Rabbimiz, gidiş sanadır’ demeniz gereklidir” buyurmuş.

أَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ أَمَنَ بِاللَّهِ
وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرَسُولِهِ لَا نُغَرِّ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا
وَاطَّعْنَا غَفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ۖ ۲۸۵

"Peygamber, Rabbi'nden kendisine ne indirildiyse ona iman etti. Mü'minlerin de hepsi Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler. "Biz Allah'ın peygamberleri arasında ayırm yapmayız, duyduk ve itaat ettik. Ey Rabbimiz, bağışlamamı dileriz, dönüş ancak sanadır." dediler." (Bakara Sûresi, 285. ayet)

Sahâbîler, "Bizim gücümüz buna yetmiyor, böyle iş olur mu?" deselerdi hekkâl olurlardı. Ama onlar, işittik ve itaat dedikten sonra Allahu Teâlâ buyurdu ki:

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا
اکْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذنَا أَنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا
تَحْمِلْنَا أَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا
تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَا وَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ
مَوْلَنَا فَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ۖ ۲۸۶

"Allah hiç kimseye gücünün yeteceğinden başka yük yüklemez. Herkesin kazandığı hayır kendisine, yaptığı kötüluğun zararı yine kendisi nedir. Ey Rabbimiz, eğer unuttuk ya da yanıldıysak bizi tutup sorguya çekme! Ey Rabbimiz, bize bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme! Ey Rabbimiz, bize gücümüzün yetmeyeceği yükü de yükleme! Bağışla bizi, mağfiret et bizi, rahmet et bize! Sensin bizim Mevlamız, kâfir kavimlere karşı yardım et bize." (Bakara Sûresi, 286. ayet)

Allah (c.c.) deseydi ki: "Siz üç yüz altmış beş gün oruç tutacaksınız." o zaman Mecbur tutacaktın. İnananlar üç yüz altmış altı gün de dese tutar. İnananlarda zorluk yok ama kalbinde hastalık olanlarda sıkıntı olur. Bir insanın kalbine gelen vesveselerden, evhamlardan o insan sorumlu değildir. Bu bir hastalıktır çünkü ileri boyutta ise bu bir hastalık. "Allahu Teâlâ, kalbe gelip de, söylemeyen ve yapılmayan kötü şeyleri affeder." (Buhari)

Bazen şeyhlere de öyle yaparlar. Şeyh bir şey emreder. Mürid feryadı basar. "Oğlum! Dur, bunun bir hikmeti var, bir imtihanı var, bir sırrı var ya biraz sabret bakalım." Şeyh, onu bir saat beklemesi için bir yere oturtur. Müride az bir zaman sonra vesvese başlar: "Gitsem mi?"

Hocam, günümüzdeki teknolojiler evliliklerde ve ailelerde birçok şeye sahip oluyorlar. Örneğin, telefon ailede herkeste mi olmalı, yoksa bir kişide olması yeterli midir?

Şimdi bu şahini nasıl avlıyorlar, biliyor musun? Şahin yırtıcı bir kuştur. Önce gidip küçük kurtçukları topluyorlar. Küçük olan kurtçuklarla saka kuşlarını yakalıyorlar. O kuşları da tekrar yem olarak kullanıp bu sefer şahını yakalıyorlar. Sen buna göre artık gideceksin nerede yem oluyor, nerede yem olmuyor bakacaksın. Bir kere ailenden sorumlusun, çocuğundan sorumlusun, hanımından sorumlusun. "Hepiniz çobansınız; hepiniz güttüğünüz sürüden sorumlusunuz. Devlet reisi de bir çobandır ve sürüsünden sorumludur. Erkek, ailesinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Kadın, kocasının evinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Hizmetkâr, efendisinin malının çobanıdır; o da sürüsünden sorumludur. Netice itibarıyla hepiniz çobansınız ve güttüğünüz sürüden sorumlusunuz." (Buhârî, Cum'a 11)

Bence her şey eğitimden geçiyor. Hanımı da eğiteceğiz, çocuğu da eğiteceğiz, kendimizi de eğiteceğiz. Eline telefonu sürekli alıyor; yataktaki telefon, odada da telefon... Hanımın da olsa hanımın da elinden alacaksın, çocuk da olsa çocuğun da elinden alacaksın, kendi elinden de bırakacaksan. Bir kere kendin eve girdiğin zaman telefonla, bilgisayarla, televizyona uğraşmıyorsan senin bir çekim kuvvetin olması lazım. O çekim kuvvetine onlar gelirler. Onların ağızına bir parmak bal çalacaksın. Bir parmak bal çalmazsan tabii ki gelmez. Yani senin ona bal verdığını belki ilk etapta o zehir sanacak ama muhabbetten daha kuvvetli bir bağ olamaz.

Bak! Bir Allah dostunun binlerce müridi var; ne kayıtları var ne de bir şeyleri var. Hepsi o şeye bağlıdır. Bir tane adama dedim ki: "Sen zikir dersi al." Adam dedi ki: "Tamam." Böyle elini cüzdana atıp cüzdandan kimliğini veriyor. Saniyor ki ders alması için kayıt yapılacak. Adama dedim ki: "Bu ne?" Adam, "Benim kaydımı yapacaksınız, ondan dolayı kimliğini veriyorum." dedi. Tari-katta üye müye yok; çünkü tarikat, bir örgüt değil. Biraz muhabbet olsun diye adama dedim ki: "İki tane de resim lazım, bir de ilmühaber lazım." Kardeşim! Bu gönül muhabbeti ile bağlıdır, sevgiyle, aşıkla bağlıdır. Bu tasavvuf yolу öyle ilerlenir, yoksa ne yaparsan yap ona bir tane Allah (c.c.) dedirtemezsiniz. Gönlün bağlı olması lazım.

Eve geldiğin zaman çocukların senin etrafında pervane gibi olması lazım, senin bir çekim kuvvetinin olması lazım. Dünya, Güneş'in, Ay'ın, yıldızların etrafından ayrılabilir mi? Güneş'in etrafında ayrılsın da göreyim çünkü kütle çekimi var. Ay, Dünya'dan ayrılabilir mi? Ayrılamaz. Çünkü Dünya, Ay'ı öyle bir çekiyor ki, yoksa uzay boşluğununda Ay, parça parça olur gider. Hanım sana âşık olacak, seni özleyecek. Sana âşık değilse sen geldiğin zaman tabii ki telefonla oynar. Âşık olsa sen gelmeden önce hazırlanır, süslenir, evi temizler, senin seveceğin yemekleri yapar, dört gözle bekler.

Birisini diyor ki: "Benim hanım bana âşık değil." Kendini ona âşık et. Hanımı kendine âşık edersen o hanım senin dediğin her şeyi yapar, fazlasını da yapar, ibadet de yapar, namaz da kılarsın, her şeyi de yapar. Hanım sana küsmüşse gönlünü alacaksın.

Hiç kimseye kötü davranışın yapılmazı, hiç kimseye sert davranışın yapılmazı, kaba davranışın yapılmazı. Bu bizim prensibimiz olması lazım, hayat felsefemiz olması lazım. İslâm bize bunu emrediyor. Hayvanlarımıza da kötü davranışın yapılmazı. Evde hanım değil de keçi var, ona da kötü davranışın yapılmazı. Keçidir, dağa gider, bayıra gider; çünkü onun özelliği odur.

Hazırlık (s.a.v.) neler çekti? Telefondan daha fazla bir etki yapman lazım ki hanımın ve çocukların sana koşsun. Telefon senden fazla etki yaparsa diyeceksin ki: Eyyah! Biraz daha rol çalışmam lazım, biraz rol yapmam lazım. Teknolojinin hepsi rol yaparak insanlara müdahale edebiliyorlar. O artisti de rol, filmi de rol, dizisi de rol, kendileri de rol. Bir dizide bakıyor. Kendini dizideymiş gibi görüyor. Biraz daha izledikten sonra robota dönüşüyor. Sonra dizideki kadın kocasına ne söylüyor, evdeki de kocasına öyle söylüyor. O çocuk ne yapmışsa aynısını yapıyor. Filmde birbirlerine ne söylüyorlarsa, evde birbirlerine öyle söylüyorlar. Hanım bize benzesin, bizden huyunu alsin. Biz o kadar güzel davranışın ki; cömertliği, aşkı, sevgiyi, muhabbeti biz öğretelim.

Cenab-ı Allah şöyle buyurmuş: "**Muhakkak o kimse felâha ermişit ki, temizlenmiştir!**" (**A'lâ Sûresi, 14. ayet**) Allah'ın (c.c.) yarattığı şeylerin en kıymetlişi candır, nefistir. Buna yemin ederek Allahu Teâlâ bu ayeti söylemişdir. Allahu Teâlâ'nın saptıldığı, azdırıldığı, fâcirlerden kıldığı, batıl şeylere sürüklendiği ve böylece de helak ettiği nefis, bin pişman olur. Kötülerin dalaletine de Allah (c.c.) sebep oluyor. İyilerin hidayetine de Allah (c.c.) sebep oluyor. Dalaleti de, hidayeti de Allah (c.c.) yaratıyor.

Hidayeti veren, hidayeti yaratan, dalaleti veren, dalaleti yaratan Allah'tır. İnsan bunun neresindedir? İnsana sunulan iki tane tercih var; nefsi terbiye etmek ve nefsi azdırırmak. İnsana ikisi de sunuldu. Terbiye eden kurtuldu; az-

dıran zarara uğramış oldu. Hidayet ve dalaletin yaratılması ve seçenek olarak sunulması Allah'tan (c.c.), tercih etmek ise kullardandır.

Hocam, nefsi Allah'tan (c.c.) başkası düzeltmez. Peki, biz ne yapmalıyız ki Allah (c.c.) nefsimizi düzeltsin?

Allah (c.c.) kitap göndermiş. Bu kitaba göre hareket edersen senin nefsin düzelir. Bir de peygamber gönderip kitabı da açıklamış. Evliya, âlim gönderip göstermiş. Bunları bunları yapanlar kurtulurlar; bunları bunları yapanlar da helak olurlar diye yolu çizmiş. Yani, O'nun yolundan gitmek gerekiyor.

Hocam, Allah (c.c.) ayetinde kötüluğun kalbe geldiğini söylemişti. O zaman bu şeytandan gelen vesvese onun kullanmasıdır değil mi?

Kalbi, beyni, aklı bir kap gibi düşün. Allahu Teâlâ'dan ilham geliyor, meleklerden ilham geliyor; şeytandan da vesvese geliyor. İbadete başladın, zikre başladın, Allah'a kulluğa başladın, senin ruh tarafın kuvvetleniyor, güçleniyor. Öyle bir noktaya geliyor ki, semada serbest dolaşan maneviyatı yüksek ruhlarla karşılaşıyor, o ruhlardan bu ruha bir ilim geçiş oluyor, bilgi akışı oluyor. Bu bilgi akışına da ilham diyoruz. Tersi olanda ise içki içiyor, kumar oynuyor... Onun nefsi çok berbat bir hâle geldi, aşağılık bir nefis hâline geldi. Bu aşağılık nefiste onun gibi aşağılık olan ruhlarla, şeytanlarla, cinlerle karşılaşlığı zaman ondan da ona bir bilgi akışı olur. Bu bilgi akışına da biz vesvese diyoruz. Gayet açık ve net!

Bedenle de böyledir; mesela, yolda giderken eli ayağı düzgün ehl-i sünnet bir âlim görüporsun. Hemen âlimin yanına gidip bana dua et diyorsun veya bir şey soruyorsun. Tersi olanda da defineciler var; mesela, define arıyorlar. Yüz tane adamı bir odaya koy. Hiçbiri birbirini bilmesin, ne iş yaptığını bilmesin. Hemen birbirlerini bulurlar. Yani kendine uyanlarla arkadaşlık yaparsın. Kendi cinsinden arkadaşlarla konuşursun. Mesela, avcılar avcılarla, defineciler definecilerle, ayyaşlar ayyaşlarla, kumarcılar kumarcılarla arkadaş oluyor. Bir de onlar birbirlerine takviye yapıyorlar; o günahı şöyleden yapsan daha iyi olur, diye anlatıyor; adam cep telefona kaydedip bize gösteriyor. O da çok tehlikeli, çok yanlış bir şeydir. Günahı tek başına yapmak ayrı, reklamını yapmak o da ayrı bir şeydir. Vesvese demek gizli gizli kalbe atılan düşünce demektir. İyi şeylere mühür basarsan iyilik yapmış gibi oluyorsun; kötü şeylere basaran kötülük yapmış gibi oluyorsun.

Kızın biri imam nikâhi kıymaya gitmiş. İmam demiş ki: "Bunlar Müslüman mı? Kızım bir kelime-i şahadet getir." Gelin demiş ki: "İmam efendi! Ben bu eve yeni geldim. Neyin nerede olduğunu bilmiyorum" demiş.

Nefsi tezkiye konusunda, Şeyh Efendi'nin vermiş oldukları vazifeler nefse

ağır geliyor ya da vazifenin tam üstüne düşemiyoruz. Bunları ne ile desteklememiz lazım?

Tabii ki aşkla desteklememiz lazım. Nakşibendi'de rabıta var. Mürid, belli vakitlerde oturur, bir yarı saat kadar mürşidini düşünür. Şeyhini düşünmesinin sebebi şeyhten korkarak zikir yapar. Onu temel felsefesi budur. O mürşidi sevdiği için de onun verdiği vazifeler de ona kolay gelir. Mürşidin muhabbeti onu zikre sevk eder. Zikir de Allah'ın (c.c.) muhabbetine sevk eder. Böyle birbirini destekleyen ve gittikçe çoğalan bir aşka ve muhabbete dönüşür. Bizimkiler zaten serbest, hiç şeyhi düşünmesine gerek yok. "La ilah illallah" vur gitsin.

Cemil Baba (rh.a.) adama der ki: "Oğlum! Yatarken söyle, otururken söyle, yolda giderken söyle!" Adamın kolayına gidiyor. Yolda giderken söylemeye başlıyor: "La ilah illallah, la ilah illallah, la ilah illallah..." Böyle söylemeye başladıkтан sonra kendisinde bir değişiklik olduğunu fark ediyor. Sonra oturarak da söylemeye başlıyor, sonra ağlayarak söylemeye başlıyor, sonra yanarak söylemeye başlıyor, sonra da söylemiyor. Artık söylemek yok, işi halolmuş sonra Allah'ın (c.c.) aşkıni, sevgisini, ve muhabbetini yaşıyor.

Yani bunu kolaylaştırmanın en pratik yolu, maddeten de şeyhle beraber olmaktadır. Sadece rabıtayla değil de zahiri olarak da görüşmek, konuşmak lazımdır. İnsanlar görüştüğü, konuştuğu kişilere daha çok meyil ederler, daha çabuk severler. Hayalen birileri ile irtibata geçmek daha zordur. Ama cismen beraber olduğunda bu iş daha kolaydır; mesela, sahâbîler (Allah (c.c.) onlardan razı olsun) Rasulullah'ı (s.a.v.) görmeden edemezlerdi. Rasulullah (s.a.v.) nasıl özlenmez? Sahâbîler, Rasulullah'ın (s.a.v.) cemalini görüyorlar, gidip bir daha geliyor, bir daha gidip bir daha geliyor. Hatta bazılıları da nöbetleșe yapıyorlar. Birisi tarlada çalışırken diğer sahâbî gidip Rasulullah'ı (s.a.v.) dinliyor. Sonra havadisleri gelip çalışan arkadaşına anlatıyor. Sonra diğer gün çalışan sahâbî gidip Rasulullah'ı (s.a.v.) dinliyor. Sonra havadisleri getirip arkadaşına anlatıyor.

Hocam, şeyhin yanında olurken neye dikkat etmeliyiz?

Tabii ki adap! Tarikat, baştan aşağıya adap demektir. Şeyh konuşur, ağlar, hoplar, zipler hiç seni ilgilendirmez. Sen, kendi adabını koruyacaksın. Adap çok önemlidir; çünkü mürşid-i kâmil bütün tarikat kitaplarında Hz. Peygamber'in (s.a.v.) vârisidir, diye yazar.

Sadece şeyhine karşı değil, bütün âlimlere karşı, bütün mürşidlere karşı, bütün canlılara karşı bir sofinin tepeden tırnağa merhametle dolu olması lazım. Köylerde tulumlara peynir koyarak tulumun içini hiç boş yer bırakmadan

tamamen doldururlar. Sofinin de içi tamamen sevgiyle, şefkatle, merhametle, aşkla dolu olması lazım, o zaman fayda görür ama bu doldurma birdenbire olmaz. Bugün bir kepçe koydun, yarın bir tane daha koydun. Bu dolacak. Çünkü devamlı oraya takviye geliyor. Bu da Allah'ın (c.c.) zikriyle olur, ibadetle olur, amel-i salihle olur.

Bir insanın doğduğu günden vefatına kadar ki olan hayatı hep musibet içerisinde geçsin. Allahu Teâlâ, ona bir kere "La ilahe illallah" söylemeyi nasip etmişse o adamı kurtarır. İşte iman nimeti o kadar büyüktür. Çünkü her şey imanla beraber oluyor; cennet, imanla olur, Cemalullah iman ile olur. Dünyada Allah'ın (c.c.) nimetlerini görüyoruz ama ahirete geçtiğimiz zaman hem Allah'ın (c.c.) nimetini göreceksin, cenneti göreceksin hem de Cemalullah'ı göreceksin. Bir insan dünyanın kuruluşundan kiyamet saatine kadar mutluluk içerisinde, zenginlik içerisinde, güzellik içerisinde yaşasın, yine de ahiretin bir saniyesi olamaz. Cennetteki bir saniye, dünyanın kuruluşundan sonuna kadar geçen bütün nimetlerinden de daha üstündür. Bir adam cennetin başından sonuna kadar hep cennette kalsa Allahu Teâlâ'nın cemalini gördüğünde cennetteki bütün nimetler onun gözünde sıfır inecektir. En büyük nimet de Allah'ı görmektir. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُوبُونْ ١٥

"Hayır hayır, doğrusu onlar o gün Rablerini görmekten mahrumdur-lar." (Mutaffifîn Sûresi, 15. ayet)

Kiyamet günündeki en büyük azap cehenneme gitmektir ama Allah'tan (c.c.) mahrum kalmak, cehennemden daha şeddiddir. Allah'ın (c.c.) cemalini göremeyecekler ve bir de kahhârını görecekler; Allah (c.c.) tarafından azarlanacaklar.

Cennete gitmenin de anahtarı, püf noktası "La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah"tır. Allah (c.c.), bunu sana vird vermiş. Bak! Yatarken, otururken, yolda giderken söylüyorsun. Söylemiyorsan da söyle! "La ilahe illallah" büyük bir şeydir.

Hz. Mûsâ (a.s.) demiş ki: "Ya Rabbi! Bana bir şey söyle de ben onu yapınca senin rızana ulaşayım." Allahu Teâlâ buyurmuş ki: "Ya Mûsâ! La ilahe illallah söyle ve buna devam et." Hz. Mûsâ (a.s.), "Ya Rabbi! Bu kadar mı?" Allahu Teâlâ buyurmuş ki: "La ilahe illallah, Benim kalemdir. Oraya giren azabım dan emin olur." (Camiüssâğır-3694). "La ilahe illallah" söylediğin zaman azap

kalkar. Allah'ın azabı "La ilah illallah" söyleyemeyenlerin üzerindedir. Azap gelmeden önce "La ilah illallah Muhammedur Rasulullah, la ilah illallah Muhammedur Rasulullah" denilirse azaptan kurtulunur.

Hz. Yunus (a.s.) anlattı anlattı ama insanlar inanmadılar. Sonra buyurdu ki: "Allah sizin belanızı verecek, göreceksiniz." Allah'tan (c.c.) izin almadan gitti. Ama Hz. Yunus (a.s.) gidince kavmi helak olacaklarını anladılar. Kavminde ki adamlar bir tarafa, kadınlar bir tarafa, kız çocuklar bir tarafa, erkek çocuklar bir tarafa çekiliп tövbe yaptılar, "La ilah illallah" söylediler; her şey değişti. Hz. Yunus (a.s.) Dicle Nehri kenarındayken yolcularla dolu olan bir gemiye bindi. Gemi hareket edip kıyıdan uzaklaştı. Gemi bir müddet seyrettikten sonra durdu ve kımıldamaz oldu. Gemidekiler şaşırıp kaldılar. Ne kadar çalıştılar da gemiyi bir türlü yürütemediler. Sonra da; "Aramızda bulunan bir suçu yüzünden gemi yürümüyor." diye aralarında söylendiler. Geminin batacağından endişe edip paniğe kapıldılar. Durumu uğursuzluk kabul edip: "Burada efendisinden kaçan bir kul vardır. Kura çekelim o kim ise meydana çıkar!" diye söyleştiler.

O zamana kadar âdetleri kura kime isabet ederse onu ceza olarak denize atmaktı. Âdetleri gereği kura çektiler. Kura Yunus (a.s.) çıktı. O zaman Yunus (a.s.) bunun kendisi hakkında İlâhi bir imtihan olduğunu kabul edip tevekküle; "O âsi kul benim!" dedi. Gemidekiler Yunus (a.s.) bakıp sâlih bir kimse olduğunu anlayıp; "Bu zât köleye benzemiyor!" diyerek yeniden kura çektiler. Kura yine Hazreti Yunus'a isabet etti. Üçüncü defa çekilen kura da Yunus (a.s.) isabet etti. Bazıları; "Şüphesiz bu kişinin suçu olmalı!" dediler. Yunus aleyhis-selam balığın karnında "Lâ ilâhe illâ ente sübâneke inni küntü minezzâlimîn (Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Seni bütün noksancıklardan tenzih ederim. Gerçekten ben haksızlık edenlerden oldum.") (Enbiya Sûdesi, 87. ayet) zikrîne devam ediyordu. Sonra Hz. Allah (c.c.), balığın karnından onu karaya attı. Hz. Yunus (a.s.) buyurdu ki: "Kavmîme gidip bakayım. Herhalde helak oldular." Kavmine gelip baktı ki: Ağaçların meyvesi yerlerde, bolluk, bereket içinde yaşıyorlar yani helak olmamışlar. Hz. Yunus (a.s.) buyurdu ki: "Siz ne yaptınız?" Kavmi dedi ki: "Sen gittiğin zaman çok korktuk. Hemen 'La ilah illallah' söyledik." Azap gelmeden önce söyleseren kurtarırsın.

Peygamberler, evliyalar da öyle izinsiz bir yerden başka bir yere hareket etmezler; işaretle hareket ederler. Peygamberler emirle hareket ederler, evliyalar da manevî işaretle hareket ederler. Sahâbîlere hicret için izin çıktı. Rasulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Siz Medine'ye gidin." Rasulullah (s.a.v.) ayet inene kadar Hz. Ebû Bekir Siddîk (r.a.) ile bekledi. Hz. Ebû Bekir (r.a.),

Peygamberimiz'in (s.a.v.) hicret edeceğini bildiği için iki tane deve alıp bekledi. Ayet inince Rasulullah (s.a.v.) ile beraber Medine'ye hicret etti.

Azabı gördüğü anda artık tövbe de kabul değil, iman da kabul değil. Fırvun denize girmeden önce deseydi ki "La ilah illallah" kurtarırdı. Ama o denize girmeden önce söylemedi çünkü paçayı kurtarırım diyordu ama denizin ortasında askerleri, malı, makamı gidince, "La ilah illallah, şimdî inandım." dedi ama bu iman geçersizdir.

En önemlisi imandır. Gavurların imana girmesi gereklidir. Mü'minlerin de imanını sürekli tazelemesi gereklidir. Bir de günahları varsa günahlardan hemen tövbe yapması lazımdır. Mesela bir mü'min günah işlesse helak olmaması için hemen peşinden, "Ya Rabbi! Ben pişmanım." der, abdest alır, iki rekât tövbe namazı kılarsa ve tövbe eder. Sonra pişman olur, ağlar, sizler, feryat eder, gözyaşı dökerse o zaman kurtulur yoksa helake gider.

Diğer türlü de bir kavme helak geldiğinde iyi de olsa, evliya da olsa hepsi ayrim olmadan beraber helak olur. Ayrim ise dirildiği zaman olur. İyiler iyiler gibi, kötüler de kötüler gibi cezaya müstahak olurlar. Mesela felaket oluyor; masum insanlar ölüyor, onların mükâfatları Allah (c.c.) katındadır. Allahu Teâlâ onlara ayrı bir muamele yapar.

"Bir ordu Kâbe'ye saldırmak üzere yola çıkacak; bir çöle geldiklerinde baştan sona bütün ordu yere batacaktır."

Hz. Âiše (r.a.) der ki, bunun üzerine ben, "Ya Rasulallah (s.a.v.), onların arasında ticaret için yola çıkanlar ve kötü niyetli olmayanlar varken niçin hepsi birden yere batacaktır?" diye sordum.

Rasulullah (s.a.v.):

"Hepsi birden yere batacak, ahirette yeniden diriltip niyetlerine göre hesaba çekileceklerdir." buyurdu. (Buhârî, Büyü' 49; Hac 49, Müslim, Fitn 4-8. Ayrıca bk. Tirmîzî, Fitn 21; Nesâî, Menâsik 112; İbni Mâce, Fitn 30)

En büyük nimet, Yaradanın insana verdiği iman nimetidir. Sonra nasibi kadar çalışması sonucu kazandığı salih amellerdir, manevî nimetlerdir, namazdır, oruçtur, hacdır, zekâttır; bunların hepsi Allahu Teâlâ'nın bize verdiği nimetlerdir. Maddî nimetler, yemedir, içmedir, vücuttur, kâinattır, evrendir. Bunların hepsi, Hz. Allah'ın (c.c.) bize verdikleri büyük nimetlerdir ve şükürü de gerektirir. Sen kendi haline göre şükredersin, öbürü kendi haline göre şükreder.

Sahabeden mübarek bir zat varmış. Arkadaşlarını gördüğü zaman hemen elinden tutup, "Gelin gelin! İmanımızı tazeleyelim." buyuruyormuş. Sonra oturup "La ilah illallah, la ilah illallah" diye zikrediyorlarmiş. Kimi gördüyü-

se yakalayıp “La ilahe illallah, la ilah illallah” diye zikrediyormuş. Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) şikâyet etmişler: “Ya Rasulallah! Bu bizi hiç bırakmıyor. Nerede görse bizi yakalayıp hemen ‘La ilah illallah’ söyletiyor.” Rasulullah (s.a.v.) buyurmuş ki: “Ona karışmayın.”

Öyle bir lezzet alır, kalbe öyle bir aşk düşer ki, kendini kaybeder. “La ilah illallah” söylediğinde kendini de kaybeder, vücutunu da kaybeder, aklını da kaybeder. Kalbinde bir tek Allah'ın (c.c.) aşkı, sevgisi ve muhabbeti vardır.

Haydar Baba (rh.a.) bir dervişin evinde çileye oturmuş. Derviş bir iki gün oturmuş, ondan sonra bırakıp yanında, pazarda gezmeye başlamış, Haydar Baba (rh.a.) demiş ki: “Oğlum! Sen yine burada otur.” Derviş demiş ki: “Ben senin gibi yapamam.” Haydar Baba (rh.a.) demiş ki: “Canın sıkıldığı zaman çı-kip gez, biraz hava al. Ondan sonra tekrar buraya gel.” Adam, “Öyle yaparım.” demiş. Sonra ikisi beraber zikre başlamışlar. Haydar Baba (rh.a.) kapının orada cezbeye düşmüştür. Derviş korkup duvara gitmiş ama kaçacak yer bulamıyor. Haydar Baba (rh.a.) kapıyı kesmiş: La ilah illallah kalbinden çıkmış, ağızından çıkmış, böyle havada dönüyor.

Öyle insanlar var; “La ilah illallah” dediğin zaman bayılıyor; el, ayak, dil, göz, kulak bir şeyi yok. Hz. Allah (c.c.) ona tecelli ediyor. Çok büyük sırlar vardır, çok büyük hikmetler vardır.

Haydar Baba (rh.a.) gizli Allah zikrini çekmiş, sonra sesli Allah zikrini çekmiş, sonra da gizli “La ilah illallah” çekmiş ve birde sesli “La ilah illallah” çekmiş. Haydar Baba (rh.a.) buyurmuş ki: “Bütün yolları denedim. Müridler için en kestirme yol, sesli ‘La ilah illallah’tır.”

Nasıl ki Rufai tarikatı, Mevlevi tarikatı varsa Haydar Baba'nın da (rh.a.) kendi tarikatı var, kendi zikri var, kendi virdi var. İşin başında Haydar Baba'nın (rh.a.) kendisi var. Kendisi gavs olmuş. “Müridler için en kestirme yol, sesli ‘La ilah illallah’ zikridir.” Diğer yollarda seyri sülükte başına gelen halleri görüyor. Haydar Baba'nın (rh.a.) yapmadığı bir ibadet, yapmadığı bir zikir usulü kalmamış.

Melek gibi oluyorlar; hâlleri melek gibi ama meleği de geçiyorlar. Allahu Teâlâ, gavs olunca melekleri, taşı, toprağı, havayı, suyu hepsini onların emrine veriyor. Onlar da artık Allah'ın (c.c.) bir askeri oluyorlar.

Şimdi biz de Allah'ın (c.c.) askeriyiz ve kuluyuz ama bizim evliyadan farkımız nedir? Biz irademizi Allah'ın (c.c.) iradesi ile mutabık yapmıyoruz. Allahu Teâlâ, bir şey buyurmuş, biz ona itiraz ediyoruz. Kendi irademizi Allah'ın (c.c.) iradesi ile harmanlamıyoruz.

Örneğin, birisinin bir lirası var, birisinin yüz milyarı var. O bir liraya sahip

olan diyor ki: "Benim paramı da senin parana katalım." Seninki zaten sıfır ama kereminden dolayı, cömertliğinden dolayı kabul ediyor.

Bizim irademiz on tane şeyin dışına çıkamaz; yeme, içme, yatma, gezme, tozma, eğlenme. İrade, itiraz noktasına gelince itiraz yapıyor. Evliyaullahta o itiraz aradan kalkıyor. İtiraz kalkınca Allahu Teâlâ'nın emirleri ile hareket ederler. Bizdeki irade-i cüziyyeyi çok iyi kullanıyoruz. Senin irade-i cüziyyen ne ki evrene ile kıyasladığı zaman senin iraden sıfır noktasındadır.

Allah bir insana zikir nasip eder. O adam zikri çeker çeker, sonra der ki: "Ya Rabbi! Ben de Seninim, çocuklarım, malım, canım ve dahi her şeyim Senin." O zaman rahat edersin.

Şimdi bu gizli kalpte olan şeyler var ya, birden çıkmıyor. Adamı biraz kızdırırsın bir şey söyler, biraz daha kızdırırsın bir şey söyler. İnsanın huyları tabaka tabakadır. Gizli karakterinin, davranışlarının hepsini çıkartıp çöpe atması lazım. İşte o zaman irade, Allah'ın (c.c.) iradesine teslim olur.

Mekke'deyken çocuğun birisi taksi çağrırdı. Ben de "Taksiyi çağırma, gitceğimiz yere beş on riyale götürüyörler." dedim. Genç dedi ki: "Türk takscisidir. Size bunu çağırayım." Taksicinin sakalları maşaallah bembeyaz, hoş bir adamdı. Taksiciye dedim ki: "Hacı abi! Filanca yere kaç paraya götürürsün?" Taksici dedi ki: "Kaç para verirseniz verin." İradenin teslimiyetine bak! O bembeyaz sakallı, ihtiyar hacı efendi, bana ne verirseniz ben razıyım diyen adama; daha sonra gittiği yolu ücreti kendisine söyleyince hop oturdu, hop kalktı. Adam diyor ki: "On beş riyale ben zaten gelmezdim, bir sürü yol geldim."

İtirazlar bela ve musibet anlarında çıkar. Evliya da hasta olur, sen de hasta olursun, evliyanın da çocuğu isyan eder, senin çocuğu da isyan eder. Bütün insanlar aynı şeyi çekiyorlar ama evliyalar itiraz etmiyorlar. Evliya olmayıp onlar gibi davranışanlar onları kızdırdığında gerçek karakterleri ortaya çıkıyor, biraz musibet geldiği zaman, başı biraz sıkıntıya düştüğünde itiraz başlıyor. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَمِنَ النَّاسَ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ
أَطْمَانَ بَهَ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسْرَانٌ
الَّذِيَا وَالْآخِرَةُ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾

“İnsnlardan öylesi de vardır ki, Allah'a kıyidan kenardan kulluk eder. Eğer kendisine bir hayır dokunursa, gönlü onunla hoş olur. Şayet başına bir kötülük gelirse, gerisingeri (küfre) dönüverir. O dünyayı da kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu apaçık ziyanın ta kendisidir.” (Hac Sûresi, 11. ayet)

Şimdi sefer yakın olduğunda müşrikler savaşa gidiyorlardı; çünkü sefer yakın, zorluk da yok, ölmeyiz deyip bir sürü de para alır, geliriz. Ama sefer uzak olunca, ölmeye riski, şehit olma riski olunca bakarsın ki münafiklar çırıp hemen Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) gelirlerdi: “Ya Rasulallah! Seninle beraber savaşa geleceğim ama şöyle bir mazeretim var. Bana izin ver.” Efendimiz de onun münafik olduğunu biliirdi: “Sen gelme derdi.”

Mü'min ganimet için çarpışmaz. Mü'min Allah rızası için savaşır. Osmanlı İmparatorluğu hiçbir zaman toprak elde edeyim, şunu yapayım, bunu yapayım böyle bir şey için savaşa gitmemiştir. Şeyhülislâma sormuş: “Burada böyle böyle bir durum vardır. Bu durum için ordunun gitmesi gereklidir mi?” Eğer şeyhülislâm şer'an ordunun buraya gitmesi gereklidir derse sonrasında padişah harekete geçmiş.

İslâmiyet simdi de oyuledir; gidip bu ülkenin toprağını alayım, burayı zapt edeyim, buradaki insanları katledeyim. Böyle bir şey yok. Ama bir yerde zulüm varsa; orada bulunan insanlar diğer insanları öldürürlerlarsa, başka şeyler yapıyorsa o zaman Müslümanlar oraya gidip düzeltirler. Müslümanların o bölgeye gidip Allah'ın (c.c.) emirlerini yerine getirmeleri ve nehiyelerini ıslah etmeleri, düzeltmeleri, toparlamaları gereklidir. Mesela Hristiyan'ı öldürüler veya bir Yahudi'yi öldürüler, yine Müslüman gitmek zorundadır. Mesela Suriye'de ordu teröristlerle mücadele ediyor. Eğer orada Müslüman olmasaydı Allah muhafaza hepsi Hristiyan olup da Hristiyanlara bu zulmü yapsalardı, dini, irki ne olursa olsun yine Müslümanlar gidip oradaki mazlumlara yapılan o zulmü durdurmak zorundaydı.

İslâmiyet'in bakış açısı, insan mübarek bir varlıktır, insan mukaddes bir varlıktır. İnsan dini inancından kendi sorumludur. Müslüman olabilir, Yahudi olabilir, Hristiyan olabilir ama zulüm varsa, fesat varsa Müslüman'ın gidip

zulmü durdurması gerekiyor. Mesela insanlara değil, hayvanlara zulüm yapıyorsa, onu da engellemek zorunda veya evrene zulüm yapılyorsa, kâinatın dengesini bozuyorsa, onu da Müslüman durdurmak zorundadır; çünkü ifsad ediyor. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ١١

اَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ١٢

“Hem onlara: “Yeryüzünde fesat çıkarmayın.” denildiğinde: “Biz ancak ıslah edicileriz.” derler. İyi bilin ki, onlar ortalığı bozanların ta kendileridir, fakat anlamazlar.” (Bakara Sûresi, 11-12. ayetler)

Müslüman hiçbir zaman kâinattaki dengeyi bozmaz, kendi vücutunu da bozmaz.

Allah (c.c.) seni böyle yaratmış, buna şükür et, bununla mutlu ol.

Bazısı vücutunu beğenmeyip vücutunda kalıcı değişiklikler yapıyor. Tibbi bir zorunluluk varsa o helaldır. Hz. Allah (c.c.) seni nasıl yaratmış ise o şekil sana güzeldir. Bayanlar estetik ameliyat yaptırıyorlar, bu caiz değildir. İnsanlar gen yapısı olarak hayvanlarla oynuyorlar, bitkileri bile ifsad ediyorlar. Bir ara bu danalara, ölen hayvanların etini yedirdiler. Danaların hepsi deli oldu, hastalandı. Hz. Allah (c.c.) onun yapısını ot yemeye göre yapmış, onun yapısını et yemeye göre yapmamış. Sen ot yiye et verirsen, et yiye ot verirsen yapısı bozulur.

Mesela hanıma yumuşak davranışmak onu düzeltmektir; hanıma sert davranışmak ifsad etmektedir. Sert davranışın, deli olur. Anneye, babaya iyi davranış, onları düzeltmek hareketidir; anneye babaya sert davranış ifsad hareketidir. İnsanlara yumuşak söylemek düzeltme hareketidir; insanlara sert söylemek, öfkelenmek, bağırmak, ifsad hareketidir. Elinin altındaki işçilere yumuşak davranış manzur lazımdır. İşçilere çok yumuşak kural koyma dersin ki: “Bu senin görevindir. Bu kadar çalışacaksın, bu kadar para alacaksın.” İslâmîyet’tedeki hepsi yazılıdır. Sen, adama A işi söyleyip A işi için işe alıyorsun ama sen ona B işini yaptırıyorsun, bu böyle olmadı ki, sen şimdi ona zulüm yaptın demektir. Yani kişinin Ücreti belli olacak, parayı ne zaman alacağı belli olacak, ne iş yapacağı belli olacak, görevi belli olacak, sorumluluğu belli olacak. Efendimiz (s.a.v.) buyurdu ki: “Yediğinden yedireceksin, giydiğinden giydireceksin” (Müsned). Mesela birisi yanına esir düştü. Ne iyorsan o esire yedireceksin, giydiğinden de giydireceksin.

Sahâbîler savasta müşrikleri esir almış, sahabenin ekmeği var. Normalde ekmeği önce sahâbînin yemesi lazım. Ama Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: "Esirlere iyi davranışın." Bize sünnet denildiğinde bu sanki bu angarya bir işmiş gibi geliyor ama sahâbîler de öyle değildi. Sahâbîler yarı saat önce çarşılığı adamlara kendi ekmeğini götürüp veriyor. Esirler diyor ki: "Biraz önce sizle çarpıştıyorduk. Siz bize niye böyle davranışınıyorsunuz?" Sahâbîler de, "Çarşıyıyorduk ama Hz. Muhammed (s.a.v.) böyle buyurdu."

Şimdi bir fabrikatör böyle davranışsabu onun için çok iyi olur. İlk başta bu iş ona kötü oluyormuş gibi gelir ama sonunda o fabrikanın içindeki bütün işçiler onu tutarlar. Adam güvenlik kamerası için dünyalarca para ödüyor ama hırsız yine içerisinde. Hırsıza güvenlik kamerası mı dayanır? Kamerayı bozar, yine götürür. Ama bu dediğimiz yöntemi kullanırsa iş yerindeki hiç kimse kolay kolay hırsızlık yapmaz.

Evliyaların ne askerleri, ne jandarmaları, ne polisleri ne de bir şeyler var. Çünkü Hz. Allah'a (c.c.) dayanmışlar, güvenmişler ve O'na ibadet yapıyorlar. Koruyan da, yardım eden de, emirleri veren de, muhafaza eden de O'dur. Sen yeter ki Allah'ın (c.c.) emirlerini tut.

وَقُلْ لِعَبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزَغُ
بِنَّهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلنَّاسِ عَدُوًّا مُّبِينًا
٥٣

"Mü'min kullarına söyle de (kâfirlere) en güzel olan sözü söylesinler. Çünkü şeytan aralarına fesat sokar. Şüphesiz şeytan, insan için açık bir düşmandır." (İsrâ Sûresi, 53. ayet)

İnsanlara karşı en güzel kelime hangisi ise onu söyleyeceksin. Hz. Lokman (a.s.) oğluna buyuruyor ki: "Ey oğulcağızım!"

Hocanın biri anlattı: "Beni sahilde bir yere geçici imam olarak gönderdiler. Cuma namazını kıldıracığım zaman dernek başkanı gelip dedi ki: 'Hocam! Buradakilerin hepsi çiplaktır. Burada tesettür ayetlerini okuma!' Tamam dedim. Sonra dedi ki: 'Hocam! Faizle ilgili de konuşma!' Ona da tamam dedim. Ne kadar Allah'ın (c.c.) emirleri varsa onları söyleme dedi. Peki! Ben ne söyleyeceğim?"

Sen Allah'ın (c.c.) emirlerini anlat. Allah (c.c.) peygamberlerinden söz aldı, âlimlerinden ve Müslümanlardan söz aldı; "Mü'min iseniz onlardan korkmayın, sadece Allah'tan korkun."

(Mâide Sûresi, 3. ayet). Sen bir baba olarak ailenden mesulsün, abi olarak kardeşlerinden mesulsün, koca olarak eşinden mesulsün, Müslüman olarak yaşıdığın toplumdan mesulsün. İnsanlar gelmeyeceğim dese bile biz gideceğiz, gene gideceğiz, insanlara söyleyeceğiz. "Kardeş! Yapmayın, etmeyin. Allah'ın (c.c.) emirleri var, nehiyeleri var." diye kapı kapı gezip anlatmamız lazımdır.

Kur'an'a hiç baktın mı? Ben okumasını bilmiyorum. Her şeyi okursun, her şeyi bilirsın, her şeyin hesabını, kitabını yaparsın ama Kur'an okumasını bilmezsin. Kur'an bilinmez mi? Kur'an, Allah'ın (c.c.) kelamıdır. Başka birisinin sözü değil. Biz manayı yitirmiştir. Hz. Muhammed denince bizim kalbimizde hiçbir şey olmuyor, hadis-i şerif denince kalbimiz, ruhumuz, vücutumuz, aklımız harekete geçmiyor. Evindeki Kur'anı bir kenara koymuş. Kur'an'a karşı ayak uzatılmaz, ona karşı saygı duyulması lazımdır, belden aşağı tutulmaz. Belden aşağı tutmadığın, ayaklarını uzatmadığın, fakat Kur'an'ın emirlerini belden aşağı da tutuyorsun, Kur'an-ı Kerim'e karşı ayağını uzatmadın ama bütün emirlerini çiğniyorsun. Bu nasıl saygı, bu nasıl sevgi? Kur'an'a olan saygı, onu öncelikle onu öğrenmenek ve hayatında yaşamandır Daha sonra da bunu bu öğrendiklerini öğretmendir.

Kur'an-ı Kerim'i önce gözümüzün önünden kaybettik, sonra da hayatımızdan çıkardık. Mezarlığa "Her nefis ölümü tadacaktır." (Ankebût Sûresi, 57. ayet) yazıldı diye insanlar ayağa kalktı; çünkü ayet, ona ölümü hatırlatıyor. Dans yapan, eğlenen birisine sen öleceksin dediğin anda adamın zevki kaçıyor. Kur'an'da olan emirlere, "Bu hoşuma gitmiyor, bu bana zor geliyor." diyecek hayatımızda Kur'an'ın emirleri ve nehiyeleri kalmadı. Ondan sonra millet deist oldu.

Adam diyor ki Allah'ı (c.c.) kabul ediyorum fakat Peygamber'i kabul etmiyorum. Başkası da, Allah'ı (c.c.) da kabul etmiyorum, Peygamber'i de kabul etmiyorum diyor. Bir grup da Allah'ı (c.c.) da kabul ediyorum, Peygamber'i de kabul ediyorum ama namaz kılmıyorum diyor. Niye bir tane ihlaslı ve imanlı grup türemedi? Allah'ı (c.c.) da kabul ediyorum, Peygamber'i de kabul ediyorum, ibadeti de yapıyorum demiyor; asıl olması gerekeni budur. Bende diyorum ki Allah'ı (c.c.) ve Hz. Muhammed'i de (s.a.v.) kabul ediyorum, amelimi de yapıyorum. Kâfirler istese de istemese de, hoşlansa da hoşlanmasa da ben bunları yapıyorum. Allah'ı, Rasulullah'ı ve Kur'an'ı seviyorum ve kabul ediyorum, Kur'an'ı öğrenip hayatma da tatbik ediyorum.

Kâbe'de bir arkadaş diyor ki: "Hocam! Müslümanlar nasıl düzelir?" Ma-

hallenin yarısı sabah namazında camiye giderse millet düzelir. Mekke'de, Medine'de gece saat dörtte teheccüd ezanı okunuyor. Ezan okununca insanlar gelip teheccüd namazını kılıyor. Sonra sabah namazına bir saat kala tembeller için ezan okunuyor.

Mesela Türkiye'de müezzinler beşte ezan okusun. Hepimiz camilerde teheccüd namazı kılalım, biraz zikir yapalım, sabah namazını kılalım sonra da işimize, gücümüze bakalım.

Biz istersek her şeyi yaparız fakat şeytanlık bizde olduğu için istemiyoruz. Dünyalı işlerde çok iyi işler çıkartıyoruz. Adama soruyorum ki: "Sen kaç saat çalışıyorsun?" Adam diyor ki: "On iki saat çalışıyorum." On iki saat dünya için çalışacak ama on dakika ahiret için çalışmayaçık ne yazık değil mi.

Hayat senin hayatındır. İster cennete doğru git, ister cehenneme doğru git. Ama yakında bir hesap var. Hesabı unutma! Ne iş yaparsan yap, bir hesap var. Ağzından çıkan her kelime yazılıyor. İstihbarat bile bu kadar çalışmıyor. İstihbarat bile bir yererde hata yapabilir ama o Kirâmen Kâtibîn melekleri asla bir yerde hata yapmaz. İstihbarat alıp götürüyor sonra yazıyor ama bu Kirâmen Kâtibîn'e istihbarat bile yetişmez; yani, böyle bir teknoloji yok. Onlar o an olan biteni saniyesinde yazıyorlar.

Haydar Baba (rh.a.) zikir yapıyormuş. Bazı sofiler zikirde uyuyorlar. Haydar Baba (rh.a.) de melekleri görüyor ki, ellerinde kalem bekliyorlar. Sofi illallah diyecek ki melek, sevabını yazsın. Haydar Baba (rh.a.) sofileri dürtüp buyuruyor ki: "Oğlum, oğlum! İllallah söyle de meleği boşuna bekletme."

Adam buraya gelene kadar kırk tane tuzaktan geçiyor. Hatta bazları kapının önüne kadar geliyor ama içeri girmiyor. Eğer içeri girerse sevap yazılma ya başlıyor. Dergâhta oturursun, söylersin, dinlersin sevap alırsın ama amel edersen en çok sevabı işte o zaman alırsın.

Adam buraya kadar gelip şeytanı yendi. Şeytan, adama bir uykú veriyor; çünkü kulağına girip kalbine tesir etmesin diye yapıyor. Şeytan adamı çarşında dolaştırıyor, pazarda dolaştırıyor. Adam bir aylık yaptığı işleri, zikirde bir saniyede yapıyor. Şeytan, bütün günahları onun aklına getiriyor. Mesela şeytan diyor ki: "Sen çok günahkâr bir adamsın. Burası sana göre değil. Hemen buradan çı!" Çünkü dışarıda başını ezecek. Bazen de bütün tuzakları aşıp gelmiş ama çenesini kilitleyip "La ilâhe illallah" söylemiyor. Zikirdeyken telefonla oynuyor çünkü şeytan diyor ki: "Bunu ne kadar meşgul ettirirsem o kadar kârdır."

Ağzından çıkan her şey, yaptığın her şey kayıt altındadır. Öldüğün zaman

o yazılanların hepsi karşına getirilecek. İnsan, her şeyle başa çıkacakmış gibi zannediyor ama öyle değil.

Bir yere girmek istiyorduk. Zannettik ki hemen buradan içeri gireriz. Adam göz tarama yapmış. Bize diyor ki: "Beyefendi! İçeriye giremezsiniz." Hem parmağını taratıyorlar hem de gözünü taratıyorlar. İşçilerin bütün parmak izlerini sisteme kaydetmişler. Başkası geldiği zaman kapı açılmıyor.

Eskiden kart vardı. Kartı arkadaşına verip kartı okutup geçiyorlardı. Patron da parmak izi getirdi. Adam parmağını kesip verecek hâli de yok. Bu sefer onun da yolunu buldular. Çalışan gelip parmağını taratıp gidiyor. Bu sefer de patron göz taratıcısı koydu.

Ama Hz. Allah (c.c.) buyurdu ki:

اَقْرِأْ كِتَابَكَ فَى بِنْفُسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًاٰ ١٤

وَامَّا مَنْ اُوتَىٰ كِتَابَهُ بِشَمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ اُوتَ كِتَابَيْهِ ٢٥
وَلَمْ اُدْرِ مَا حِسَابِيَّةٌ ٢٦ يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْفَاضِيَّةُ ٢٧ مَا أَغْنَىٰ عَنِّي
مَالِيَّةٌ ٢٨ هَلَّا كَعَنِّي سُلْطَانِيَّةٌ

"Kitabı sol tarafından verilene gelince, o da şöyle diyecek: "Keşke kitabı bana verilmeseydi, hesabımın ne olduğunu bilmeseydim, keşke ölüm her şeyi bitirmiş olsayıdı; malım bana hiçbir fayda vermedi, bütün gücüm yok oldu." (Hâkka Sûresi, 25-29. ayetler)

Yaptığımız günahları unutuyoruz. Aradan on sene on sene de, yirmi sene de, elli sene de geçmiş olsa yazılan yazı unutulmuyor. Kiyamet günü pişmanlık duyacak ama bu pişmanlığı duymamak için şimdiden tövbe yapalım, "Allah'ım! Pişman oldum. Tövbe ettim. Senin huzuruna geldim, bir daha yapmayacağım." Böyle dersen senin o defterindeki bütün günahlar silinir, temizlenir ve pırıl pırıl olursun; kitabı eline aldığı zaman o günahları orada görmezsin. Ama tövbe yapmadan ölürsen en küçüğünden en büyüğüne kadar, gizlisinden en açığına kadar, hepsini orada yazılmış bir hâlde görürsün ve boynuna geçirirler. Sonra mahşer meydanında boynundaki amel defterinle dolanırsın. Bütün mahşer halkın önünde pişman olursun, rezil olursun.

İnsanlar, kiyamet gününde grup grup olurlar; namaz kılanlar bir tarafta olur, namaz kılmayanlar bir tarafta olur, hırsızlık yapanlar bir tarafta olur,

Yahudiler bir tarafta olur, Hristiyanlar bir tarafta olur, ibadet edenler de bir tarafta olur... Şimdi adamı ibadete zorluyorsun, kaçip kendi grubuna gitdiyor. Mahşer günü de kendi grubuna gitmek istemeyecek.

Günahları tövbe ile silmek kolay olur. Günahları silmek ya hiç olmasayı o zaman işler cidden zor olurdu. Çünkü insan hata yapabilir, yanlış yapabilir. Rasulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Her insan hata yapabilir. Fakat hata yapanların en hayırlısı çokça tövbe edendir." (Tirmizî, Kiyâmet, 49/2499; İbn-i Mâce, Zûhd, 30)

İnsan, şeytandan akıllıdır. Şeytan yalancı ve hilekârdır. Hilekâr ve yalancı olduğu için her türlü numara vardır. Hiç kimse şeytan beni kandıramaz demesin. Seni kandırır ve külâhını ters giydirir. Onunla oyuna girmeyeceksin.

Hz. Peygamber bir Ramazan ayında Ashâb-ı Kirâm'ın sadaka-i fitir olarak getirdiği hurmaları bir yere yiğdimiş, Ebû Hüreyre Hazretleri'ne de onları bekleme görevini vermişti. Peygamberler Sultanı'nın bu sadık bendesi, görevini lâkıyla yapabilmek için hurma yiğinına yakın bir yere oturdu. Gece olup da el ayak çekilince, bir karaltının hurmalara doğru yaklaştığını ve onları avuç avuç çalmaya başladığını gördü. Ebû Hüreyre (r.a.) adamın yakasına yaptığı gibi:

"Vallahi seni Rasulullah'ın (s.a.v.) huzuruna götürüreceğim." dedi. Adam yalarmaya başladı:

"Ben fakir bir adamım. Geçim sıkıntısı çekmekteyim. Üstelik çoluk çocuğum da var. Ne olur beni bırak." dedi. Yufka yürekli bir insan olan Ebû Hüreyre (r.a.), bu tanımadığı adamın sözlerine inandı, ona acıdı ve kendisini serbest bıraktı.

Ertesi sabah Rasulullah (s.a.v.), yüzünden hiç eksik olmayan tebessümüyle Ebû Hüreyre'ye (r.a.) yaklaştı ve:

"Ebû Hüreyre! Dün gece tutsağın ne yaptı?" diye sordu. Allah Resûlü'nün her şeye vâkfı olduğunu çok iyi bilen Ebû Hüreyre (r.a.):

"Ya Rasulallah! İhtiyaç içinde bulunduğu, üstelik çoluk çocuk sahibi olduğunu söyledi.

Ben de kendisine acıdım ve serbest bıraktım." dedi. Peygamberler Sultanı: "O sana yalan söyledi; tekrar gelecek." diye Ebû Hüreyre'yi (r.a.) uyardı. Rasulullah (s.a.v.) öyle diyorsa mutlaka öyle olacaktı. Ebû Hüreyre'nin (r.a.) bunda şüphesi yoktu. Acaba adam ne zaman gelecekti? Ortalık kararınca Ebû Hüreyre (r.a.) bütün dikkatiyle beklemeye başladı. Çok geçmeden adam yine geldi ve hurmaları avuçlamaya başladı. Ebû Hüreyre (r.a.) adamın ensesine yaptı:

"Bu defa seni mutlaka Rasulullah'ın (s.a.v.) karşısına dikeceğim." dedi. Adamın mazereti hazırdı:

"Ne olur beni bırak. Gerçekten zor durumdayım. Çoluk çocuk perişan. Bu defa bırakırsan bir daha gelmem." dedi. Ebû Hüreyre'nin (r.a.) yufka yüreği dayanamadı. Adamın haline acıldı ve onu yine serbest bıraktı. Sabahleyin Ebû Hüreyre'nin (r.a.) yanına gelen Rasulullah (s.a.v.) yine:

"Ebu Hüreyre! Dün gece tutsağın ne yaptı?" diye sordu. Ebû Hüreyre (r.a.), adamın söylediğine göre ailesinin zor durumda olduğunu, onlara acayıp kendisini serbest bıraktığını ve bir daha gelmeyeceğine dair söz verdiğini anlattı. Rasulullah (s.a.v.), yine tebessüm buyurdu:

"O kesinlikle yalan söyledi; göreceksin tekrar gelecek." buyurdu.

Akşam olunca Ebû Hüreyre (r.a.) adamın geleceği zamanı kollamaya başladi. Bu defa onu mutlaka yakalayacak ve Resûl-i Zîşan'ın karşısına dikecekti. Bu yalancı adam hak ettiği cezayı mutlaka görmeliydi. Karanlık basınca, gece misafiri hormaların başında bitti. Ebû Hüreyre (r.a.) bu defa kesin surette kararlıydı. Adamın yakasına yapıştı:

"Bu senin üçüncü ve son gelişin. Bir daha gelmeyeceğim diyorsun, tekrar geliyorsun. Lâmi cimi yok, seni mutlaka Rasulullah'ın (s.a.v.) huzuruna çıkaracağım." dedi. Hurma hırsızı daha ciddi bir edâ ile:

"Beni bu defa da serbest bırak, sana bazı kelimeler öğreteyim. Allah (c.c.) seni bu kelimelerle mutlaka faydalandıracaktır." dedi.

Adamın bazı dualardan söz ettiğini anlayan Ebû Hüreyre (r.a.) meraklandı. Allah katında makbul ve insan için faydalı duaları öğrenmenin lüzumunu en iyi bilenlerden biriydi.

"Bazı kelimeler dediğin nedir?" diye sordu. Adam şunları söyledi:

"Yatağına girdiğin zaman Âyetü'l-kürsî'yi oku! O takdirde senin yanında Allah tarafından sürekli bir koruyucu bulunur ve sabaha kadar şeytan sana yaklaşamaz." dedi. Hz. Peygamber'den (s.a.v.) nice dualar öğrenmiş olan Ebû Hüreyre (r.a.), şeytandan korunmanın yeni bir usûlünü öğreten hurma hırsızını, verdiği bu değerli bilgi karşılığında serbest bıraktı. Ertesi sabah Resûl-i Ekrem, Ebû Hüreyre'nin (r.a.) yanına gelince o değişimyeyen sualını sordu:

"Dün gece tutsağın ne yaptı?" buyurdu. Ebû Hüreyre (r.a.):

"Ya Rasulallah! Allah'ın (c.c.) beni faydalandıracağı bazı kelimeler öğreteceğini söyledim. Ben de bu kelimeler karşılığında onu serbest bıraktım." dedi Hz. Peygamber:

"Neymiş o kelimeler?" deyince, Ebû Hüreyre (r.a.) adamın Âyetü'l-kürsî ile ilgili söylediğlerini anlattı. O zaman Rasulullah (s.a.v.),

"Bak hele sen! Kendisi yalancı olduğu halde bu defa doğru söylemiş." buyurdu. Sonra da bu olaydaki sırrın perdesini aralamak arzusuyla:

"Üç gecedir kiminle konuştuğunu biliyor musun, Ebu Hüreyre?" diye sordu. Ebû Hüreyre (r.a.) Rasulullah'ın (s.a.v.) mübarek yüzüne merakla bakarak:

"Hayır, bilmiyorum." dedi. Peygamberler Sultanı onu hayretler içerisinde bırakılan şu iki kelimeyi fisıldadı:

"O şeytandi." (Buhârî, Vekâlet 10, Fezâilü'l-Kur'ân 10, Bed'ü'l-halk 11)

Âyetü'l-Kûrsî okursan şeytanın şerrinden muhafaza edebilirsin. Devamlı okuyacaksın. Moralın mı bozuldu Âyetü'l-Kûrsî, canın mı sıkıldı Âyetü'l-Kûrsî, işin mi ters gitti Âyetü'l-Kûrsî, birisine mi sinirlendin Âyetü'l-Kûrsî. Bir suyun içerisinde on bir tane oku, sonra onu iç, sende sinir filan kalmaz. Sinirli olduğun zaman konuşmaya başlama, sinirli olduğun zaman bir işe karar verme, öfkeliğin zaman kimseyle irtibata geçme. Gidip güzel bir abdest al, namazını kıl, Allah'a (c.c.) tevekkül et, "Bir saniye geliyorum, bir sakinleş." de, şeytanın sana verdiği o gazdan çıkış, havadan çıkış, ortamdan çıkış. Âyetü'l-Kûrsî okumaya başla, bir de bakarsın ki her şey güzel olmuş.

Ondan dolayı bazilar diyor ki: "Sofi, yün demektir. Kaba elbiseleri giydiği için bunlara sofi dendi." İşte Hasan-ı Basri (rh.a.), Maruf-u Kerhî (rh.a.), Cüneyd-i Bağdâdî (rh.a.), Hz. Rabia (rh.a.) gibi büyük zatlar Rasulullah (s.a.v.) devrindeki takvayı, aşkı, zühdü, kanaati alıp yaşıntılarına geçirdiler ve bunlar nesiller boyunca böyle devam etti.

Hiçbir şeyi olmayan bir şeyh olur mu? Ben gördüm, Cemil Baba (rh.a.) öyledi. Allah'tan (c.c.) başka bir şeyi yoktu. Aynı büyük zahitler gibi idi. Cemil Baba (rh.a.) mal olarak bir şey bırakmadı; üstünde bir tane tapu yok. Cemil Baba (rh.a.) buyurmuş ki: "Oğlum! Size tarikat, zikir ve ilim bıraktım." Cemil Baba'nın tekkesi vardi; o da yardımçılarla, Baba'nın (rh.a.) parasıyla yapıldı. Cemil Baba (rh.a.) beni çağırıp buyurdu ki: "Burannı hepsini vakfedeceğim. Tapuyu da üstümden çıkaracağım." Tekkenin alt katı mescit, üst katı mescit, onun üstü de kendi dairesiydi. Hakikaten de üstünde bir tapu olmadan Hakk'a gitti. Şeyh dediğin böyle züht olur. Allah (c.c.), rızka kefildir.

Bazı uyanıklar var, öyle gidiyor dergâhlara ya da tasavvuf kitaplarına bakıyor. Biraz Abdulkadir Geylani (k.s.) sözlerine bakıyor. Ondan sonra büyük zatların sözlerini ezberliyor, hallerini de görüyor, sanki böyle bir elbise gibi hemen alıyor üzerine geçirip diyor ki: "Ben de artık şeyhim." Abdulkadir Geylani söylüyor, millet bir cezbeye düşüyor. Birkaç tane de şeytan onların gözüne istidraç gösteriyor. Sonra adam ünleniyor; onu tanımayan yok. Ama Kur'an'a bağlı olacak, sünnete bağlı olacak, evliyaların yoluna bağlı olduğu zaman o adam şeyh-

tir. Siz evliyayı böyle sarıklı, cübbeli olarak aramayın! Kim ki namaz kiliyorsa, kim ki oruç tutuyorsa, kim ki zekât veriyorsa, kim hac farz oldu gidiyorsa işte evliyadır.

اَلَا اَنَّ اُولَئِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ٦٢
وَكَانُوا يَتَقُونُ ٦٣ لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا
تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ٦٤

“Açın gözünüzü! Allah’ın dostları üzerine ne korku vardır ne de onlar mahzun olurlar. Onlar ki, iman etmişler ve Allah'a karşı gelmekten sakınmışlardır. “Onlara dünya hayatında da, ahiret hayatında da müjdeler vardır. Allah’ın sözlerinde değişiklik yoktur. İşte bu en büyük kurtuluştur.” (Yûnus Sûresi, 62-64. ayetler)

İşte takva, sen beş kiliyorsun, o altı vakit kiliyor, nafile kiliyor; seni geçti. Sen evvabin kiliyorsun onu geçtin. O hem Ramazan tutuyor hem Pazartesi, Perşembe tutuyor; seni geçti. O bir gün tutuyor, bir gün yiyor; takvası var. Günde bir cüz Kur'an okuyor; takvası var.

Çantanda ne var bakalım. Sen iman edip takva sahibi olduğun zaman elinden geldiğince sen Allah'ın bir dostusun. İman edip takva sahibi olanlara, “Onlara dünya hayatında da, ahiret hayatında da müjdeler vardır. Allah’ın sözlerinde değişiklik yoktur. İşte bu en büyük kurtuluştur.” (Yûnus Sûresi, 64. ayet) Takva sahibi olan mü'minlere, iman edenlere dünya hayatında ve ahirette müjdeler vardır; dünyası da garanti altındadır, ahireti de garanti altındadır, dünyada da zarar etmezler, ahirette de zarar etmezler.

İki tane genç telefon açıp dergâha gelmek istediler. Dergâha geldiler. Onlara dedim

ki: “Buyurun! Niye geldiniz?” Genç dedi ki: “Sizin elinizi öpmeye geldik. Üç sene önce buraya gelmiştim, o zaman rahatsızdım, işlerim ters gidiyordu. Bana bir kart vermişsin, o kartı yaptım, zikirleri çektim, her şeyim düzeldi. Ondan sonra bir daha bozuldu. Evrakları böyle karıştırırken sizin verdığınız kâğıt gözüme geldi. Kendi kendime dedim ki: ‘Ben bir daha buraya gideyim.’ Oradan aklıma geldi.” Allah (c.c.) sana verdiyse niye kıymetini bilmiyorsun?

İman edip takva sahibi olan adamın derdi, sıkıntısı, tasası olmaz, ahirette de olmaz. O adamın vefatına yakın bütün melekler gökyüzünden inip

etrafını sarar ve derler ki: "Selamünaleyküm. Üzülme! Korkma! Allah'ın (c.c.) rahmetine gidiyorsun." Seni alıp cennetteki makamına götürürler. Allah (c.c.) bizi bu takva sahiplerinden eylesin. Muttakilerden ve sevdiği kullardan eylesin. Boş ver bu ahir zamandır; biri böyle gider, biri böyle gider, biri böyle gider. Sen Kur'an'a bakarsın, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bakarsın, yolunu bulup gidersin.

Haydar Baba (rh.a.) küçükken bir şeyhe gidip misafir olmuş. Haydar Baba (rh.a.) daha küçükken gece namazı kılıyormuş. Haydar Baba (rh.a.) gece namazı kılacağı zaman şeyhin yattığını görmüş. Haydar Baba (rh.a.) buyurmuş ki: "Şeyhim! Teheccüd kılıyorum, sen kılmiyor musun?" Şeyh demiş ki: "Ben kılmayacağım. Sabah namazına kalkıp sabah namazını kılacağım." Haydar Baba (rh.a.) buyurmuş ki: "Demek ki şeyhler teheccüd kılmıyor, değil mi?" Ah canım benim!

Tenenkenin mi sahtesini yaparlar, altının mı sahtesini yaparlar, kartonun mu sahtesini yaparlar, paranın mı sahtesini yaparlar? Yoksa Değerli olan şeylerin sahtesini yaparlar. Adamın bir markası varsa onun bin tane sahte ürününi piyasaya sürmüşler; çünkü para çünkü adamın bir marka değeri para ediyor. Aynı o adamın markası gibi yaparlar; ayırt etmek çok zordur. Ama ürünü bilen onu ayırt eder; ürünü bilemeyen onu ayırt edemez. Gerçek altını iki liraya alacağı yerde sahtesini on liraya alıyor. Sonra götürüp düğünde takıyor. Adam bir bakıyor ki, altın sahte çıkmış. Tarikatta, Allah dostları da büyük bir değer olduğu için özenenler çok olur, onların taklidini yapan çok kişiler var ama en önemlisi şeyh Allahu Teâlâ ile irtibatlı olacak; Allah'ın (c.c.) emirlerini yapacak, nehiyelerinden kaçacak, Müslümanları sevecek, Müslümanlara şefkat gösterecek, Müslümanlardan hiçbir şey istemeyip aksine şeyh onlara bir şey verecek. Şeyh, müridine bir şey verecek. Çünkü Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمَنِ الَّهُ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمَنْ نَفْسِكَ
وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفِى بِاللَّهِ شَهِيدًا
79

"(Ey insanoğlu!) Sana gelen her iyilik Allah'tandır, sana ne kötülük dokunursa kendindendir. Ey Muhammed! Biz seni bütün insanlara bir elçi olarak gönderdik. Buna şahit olarak da Allah yeter." (Nisâ Sûresi, 79. ayet)

Bize bir iyilik geliyorsa Allah'tandır. Kötülük geliyorsa o da kendi nefsi-mizdedir. Insalar dikkat edecek ve elinden geldiği kadar, Allah'ın (c.c.) emirlerini yaşayacak.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا
وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقِيمُكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ
١٣

“Muhakkak ki Allah yanında en değerli ve en üstününüz O’ndan en çok korkanınızdır.” (Hucurât Sûresi, 13. ayet)

İstediğin, aradığın nedir? Ne ararsan onu bulursun. “Ben bir âlim arıyorum ama bulamıyorum.” Sen hakikaten bir âlim arasaydın on kere bulurdun. “Ben bir şeyh arıyorum, orijinal olsun, hakiki olsun, beni irşad etsin ama ben bulamıyorum, hepsi sahtekâr olmuş.” Eğer ki sen hakiki bir mürşid arasaydın seni böyle havada yakalarlardı.

Cemil Baba (rh.a.) ile beraber çok gezdik. Cemil Baba (rh.a.) hiç kimseye “Gelin, benden ders alın” demiyordu. Cemil Baba'nın (rh.a.) takvasından insanlar uça uça geliyordu. Cemil Baba (rh.a.) buyuruyordu ki: “Oğlum! Gelene bakma, onu bana gönderene bak! Söleyene bakma, söyletene bak!” Cemil Baba (rh.a.) havaalanından gelirken polis demiş ki: “Hacı amca! Çantanı aç bakalım.” Cemil Baba'nın (rh.a.) çantasında cübbesinden, entarisinden, ders kâğıdından başka ne olacak? Cemil Baba (rh.a.) çantayı açmış. Polis demiş ki: “Hacı Baba! Kapat.” Cemil Baba (rh.a.) kapatmış. Beş dakika sonra birisi daha gelip, “Hacı Baba! Çantanı bir açar misin?” Cemil Baba (rh.a.) bir daha açmış. Polisler bakıp yine gitmişler. Beş dakika sonra birisi daha gelip, “Hacı Baba! Çantanı bir açar misin?” Cemil Baba (rh.a.) buyurmuş ki: “Oğlum! Bu çantada ne var?” Polis demiş ki: “Arkadaş dedi ki: ‘Hacı Baba kefenini çantada taşıyor.’” Cemil Baba'nın (rh.a.) beyaz entarilerini kefen zannetmişler. Böyle arı gibi Cemil Baba'ya (rh.a.) gelirlerdi.

Haydar Baba (rh.a.) zenginlere asla gitmezdi, siyasilere asla gitmezdi. Zenginin çayını içeyim, yemeğini yiyeceğim, asla yapmazdı. Haydar Baba'nın (rh.a.) ilk dergâhında bir tane oda var. Odada oturmaya bir şey yok. Dışarıya böyle bir tane kanepe koyuyorlarmiş. Haydar Baba (rh.a.) kanepenin üzerine oturuyormuş. Bir hanım, bir kendisi, perde çekiyormuş. Sofiler bir tarafta kahiliyor, Haydar Baba (rh.a.) bir tarafta kahiliyor. Yetmiş gün itikâfa girmiş. On gün girdiği itikâfların zaten sayısı yok. Dünyaya hiç meyil etmemiş.

Allah'ın (c.c.) sevgisini bulan dünyaya niye meyil etsin, benim şuyum, benim buyum niye olsun desin ki? Allah'ı (c.c.) bulamayanlar, bilemeyenler ve O'nun hakkında cahil olanlar ister ki bir şey ona destek olsun. İnsan malı, mülkü, makamı ister ki, rahat olsun. Allah (c.c.) istemediği sürece bütün dünya bir araya gelse ona bir şey yapamaz. Adam senelerce çalışıp genel müdür oluyor, müdürlük yapıyor. Sanıyor ki patronun oğlu gibi çalışıyorum, ortağı gibi çalışıyorum. Sonra patronla ters düşüyor. Patron, onu kapının önüne koymuyor. Ama Allah'ın (c.c.) dostluğu böyle değildir.

Allah'ın (c.c.) dostlığını bir defa kazandın mı, sevgisini bir kazandın mı işte o zaman hâline bak. Allah'ın kulluguunu bir kazan. İnsan dünyevi olarak her ne yaparsa yapsın sonunda bikar ama Hz. Allah'a (c.c.) kulluk yaptığı zaman bıkmaz. Zikrullah yaptığı zaman bıkmaz. Kur'an okuduğu zaman bıkmaz.

Yirmi dört saat zikir yapıyorlar. Cemil Baba'nın (rh.a.) orada gördüm. Akşam iftardan sonra namaz kılındı, zikir çekildi, yatsı namazı kılındı, teravih kılındı, zikir çekilmeye başlandı. Gece de Baba (rh.a.) yatacak ki, biz de yatalım. Ama Cemil Baba (rh.a.) yerde ayaklarını uzatmış, üzerine bir cübbe çekmiş: "La ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah..." Bıkmak, yorulmak yok. Aşka bak! Sahuru bir ekmek, bir su ile yaptı. Sahura kalkmayı da sünnet diye yapıyor. Teheccüdler kılındı, sonra yine "La ilahe illallah, la ilahe illallah, la ilahe illallah..." Sabah namazına kadar böyle zikir çekildi. Sabah namazını kıldıktı. Sabah namazından sonra işrak var. İşrakta zikir çekildi. Hiç uyku yok. Oturduğu yerde "La ilahe illallah", Allah'ın (c.c.) dostluğu böyledir.

İnsan oğlu ibadet yaptıkça Allah'a (c.c.) yaklaşırlar ve O'na olan sevgisi artar, ve ibadetleri artar. Öyle candan ibadet yapar ki, kendi bile yaptığı ibadetin farkında değil. İşte bu Allah'ın (c.c.) sevgili bir kuludur. Hz. Allah (c.c.) onu yükseltir, ona öyle nimetler verir ki; dünyadaki nimetler gibi değil. O nimetler, ne mal ile alınır, ne parayla alınır, ne servetle alınır ne de bir şeyle alınır. O, her şeyi Allah (c.c.) için terk ettiğinden dolayı Hz. Allah (c.c.) bütün mülk ve saltanatı ona verir ama dönüp meyil etmez. Çünkü gönlü devamlı Allah (c.c.) iledir. O'nu unutup fani şeyler peşinde gidene yazık değil mi? Bir kere Rabbim demek aklına gelmiyor, bir kere namaz kılmak aklına gelmiyor. Az bir yaşamdan sonra ölüm de bitti. Rabbim bizi muttaki kullarından eylesin, takva sahiplerinden eylesin, dünyada da iyilik versin, ahirette de iyilik versin, her türlü kazadan, beladan, afattan, tehlikelerden muhafaza eylesin inşaallah.

Hocam, aile içindeki küslüklerde haklı bile olsak nasıl davranışmalıyız?

١٩٩ حُذِّ الْعَفْوَ وَأَمْرٌ بِالْعُرْفِ وَأَغْرِضُ عَنِ الْجَاهِلِينَ

"Sen yine de affa sarıl, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir." (A'râf Sûresi, 199. ayet)

Kur'an'ı Kerim'e göre hareket edersen senin işin çok kolay. Sen affedecəksin. Allah (c.c.) buyuruyor ki: "Sen yine de affa sarıl..." Sen kardeşine gidip de ki: "Senin dediğin gibi olsun." Kardeşin on lira istiyorsa sen yirmi lira ver. Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Oğlum! İnsanın hayatında Hep koyun olmaz, birkaç tane de keçi olur. O keçileri de idare edeceksin." Koyunlar uysal, temiz, hiç inat etmeyen bir hayvandır. Keçi de tam tersidir; bir yere git dersin, o başka tarafa gider. Keçiyi de idare edeceksin, onu kazanacaksın. Kazanmak ve kaybetmek var. Sen ilişkini kesersen belki kazanırsın ama kardeşin kaybeder. Ama olayı çözerSEN sen de kazanırsın, o da kazanır.

Güzel bir işyerine gittim. Kardeşler kavga etmişler. Onlara anlatıyorum anlatıyorum ama dinlemiyorlar. En sonunda tansiyonum yükseldi. Onlara dedim ki: "Size son kez söylüyorum. Bakın! Bu kılıçın bir tarafında sen varsın, bir tarafında da abin var. Siz kılıcı öyle bir tutuyorsunuz ki; seni de kesiyor, abini de kesiyor. Bu kılıcı böyle tutmayın. Kılıcı kesmeyecek şekilde tutarsanız sen de destek alırsın, abin de destek alır." Bunlar hâlâ dinlememeye başlayınca oradan çıktıım. Sonra işyeri de gitti, mal da gitti, servet de gitti, uçurumdan aşağıya gittiler.

Haklı haksız tartışmasına girmeyeceksin. Sen gidip diyeceksin ki: "Ben yanlış yaptım. Özür diliyorum. Sen ne diyorsan senin dediğin olsun." Senin dediğin olsun desen de o yine sana kızacak; ona bir numara yaptığı zannedecek. Mesela keçi de düz yerde otlaması gereken yerde dağa tırmanıyor. Öleceksin diyorsun, "Ölürsem de öleyim." diyor.

Bazı insanlar sinirlidir, bazısı yumuşaktır, bazısı delidir, bazısı zekidir... İnsanlar muhtelifdir. Ama bu insanı, kaybetmememiz lazım. Hele akrabaysa asla ve kat'a kaybetmeyeceksin. Haklı haksızlık mevzusuna, yargılanmaya ve suçlamaya girme, çözmeye bak. Ateşin içerisinde onu çekip alacaksın.

Hocam, yillardır bu sorunları çözmeye çalışıyorum ama tekrardan aynı duruma düşüyoruz.

Demek ki sağlam çözüymüyorsun. Çözdüğün bir vakitte kardeşini alıp bura ya getir. Gelirse düzelir. Buraya gelen düzelir. Kim ki inat etmeden gelse "La ilâhe illallah" söyleyip dışarı çıkar. Biri vardır inatçıdır, biri vardır cahildir,

biri vardır yarı biliyor yarı bilmiyordur ama kim gelirse gelsin Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) kılıcı kesip atar.

İki kişi kavga ediyormuş ve Adamlardan biri demiş ki: "Bana bir kere küfür edersen sana bin kere küfür ederim, bin tane de hakaret yaparım." Mevlânâ da (rh.a.) oradan geçiyormuş. Mevlânâ (rh.a.) o sinirlenen adama böyle bir sarılıp demiş ki: "Bana bir kere de küfür yapsan bir tane cevap alamazsin. Sen biraz sinirlenmişsin galiba kardeşinin yerine bana kız." Adamın elleri yana düşmüştür.

Buraya biri geldi ve herkese kızıyor, bana da kızıyor. Genç dedi ki: "Ben intihar etmeye gidiyorum." Ona dedim ki: "Oğlum! Bir dakika dur bakalım. Sen niye intihar etmeye gidiyorsun?" Genç dedi ki: "Malim yok, mülküm yok, servetim yok, bir şeyim yok. Daha ben niye yaşıyorum?" Ona dedim ki: "Sana bir şey söyleyeyim mi?" Genç, "Buyur" dedi. Dedim ki: "Yarın notere gidelim. Ben sana vekalet vereyim, neyim var neyim yok, benim üzerinden alıp sana versinler." Böyle bir durdu. Oğlum! İnsan mal, mülk için intihar eder mi? Yavrum, akıllı ol!

Her şeyin bir ayarı vardır. İnsanın ayarını da mürşid-i kâmiller yapar. Kardeşini bırak. Baban sana dedi ki: "Malını bana ver." Hemen gidip vereceksin. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) buyurmuş ki: "Sen ve malin babana aitsiniz..." (Ebû Dâvûd, Büyü, 79)

Sen bir olan Allah'ın (c.c.) emirlerini yap ki O'da sana ne yapacakseni ne makamlara yükseltecek göreceksin. Sen yeterince sabırlı değilsin. Gel de biraz sabır öğrenelim. Herkesin bir yolu, yordamı, usulü vardır. En güzel yol, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yoludur. "Falancaya gittim böyleydi, filancaya gittim böyleydi." Herkes bir çeşittir, bu ahir zamandır. Sadece tarikatı değil, Kur'an-ı Kerim'i bile bozmaya çalışıyorlar, hadis-i şerifleri zaten reddediyorlar. Ahir zamandır; bulun bir Allah dostu, Allah'ın (c.c.) emirlerini yaşayan, sonra da işine gücüne bakıp yoluna devam edeceksin.

En çok ibadet eden insanların başında mühendislerin olması lazım; çünkü çok hesap kitap yapıyorlar ama yaptığı hesap kitaba Allah'ı (c.c.) katmadıkları için en tembeli onlar oluyorlar. En çok ibadet edenlerden birilerinin de doktorlar olması lazım çünkü Allah (c.c.) nasıl yaratmış görüyorlar. Hiç üçkâğıtçılık yapmayacaksın; Allah (c.c.) nasıl yaratmış bellidir. Kafası biraz çalışanın çok ibadet yapması lazım çünkü senin malın yoktu, servetin yoktu, hanının yoktu sonra onların hepsini sana yüce yaradan veriyor.

Cemil Baba'ya (rh.a.) dedim ki: "Bu işler nasıl olacak?" Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Hiç düşünme. Allahu Teâlâ senin istediğinin on katını sana verecek."

Öyle de mal için, mülk için, servet için kalp kırmaya dejmez. Ver gitsin. Böyle yaptığında, affedici olduğunda Allah (c.c.) seni affeder. Bağışlayıcı olduğunda Allah (c.c.) seni bağışlar. Allah (c.c.) ihsan edenleri sever; iyilik yapanları, güzel söz söyleyenleri, sadaka verenleri, hayır hasenat yapanları, ibadet edenleri, şükredenleri, namaz kılanları, emirlerini tutanları, nehiyelerinden kaçanları... İnsanlar, Allahu Teâlâ'yı sağda solda arıyorlar. Bilakis O her yerededir ve yaptığın ibadet ve iyilikler ile her daim O'na daha yakınlaşıyorsun.

“Kiyamet günü Aziz ve Celil olan Allah şöyle buyuracak:

“Ey ademoğlu! Ben hastalandım, beni ziyaret etmedin!” Kul diyecek:

“Ey Rabbim, Sen Rabbulalemin iken ben seni nasıl ziyaret ederim?” Rab Teâlâ diyecek:

“Bilmedin mi, falan kulum hastalandı, fakat sen onu ziyaret etmedin, bilmiyor musun? Eğer onu ziyaret etseydin, yanında beni bulacaktın!”

Rab Teâlâ diyecek: “Ey ademoğlu! Ben senden yiyecek istedim ama sen beni doyurmadın?” Kul diyecek:

“Ey Rabbim, ben seni nasıl doyururum. Sen ki âlemlerin Rabbisin?” Rab Teâlâ diyecek:

“Benim falan kulum senden yiyecek istediler. Sen onu doyurmadın. Bilmez misin ki, eğer sen ona yiyecek verseydin ben onu yanında bulacaktım.” Rab Teâlâ diyecek:

“Ey ademoğlu! Ben senden su istedim, bana su vermedin!” Kul diyecek:

“Ey Rabbim, ben sana nasıl su içirebilirim, sen ki âlemlerin Rabbisin!” Rab Teâlâ diyecek:

“Kulum falan senden su istediler. Sen ona su vermedin. Bilmiyor musun, eğer ona su vermiş olsaydin, bunu benim yanimdada olacaktın!”

Müslüm, Birr 43, (2569).

Sen Allah rızası için kalbini düzeltceksin. Allah rızası için diyeceksin ki: Ben ağabeyimi affettim. O abin eğer kendi ayaklarıyla sana gelmiyorsa ben de bir şey bilmiyorum demek ki.

Bir tane arkadaş vardı. Kendisine kız istemeye gidiyorlar ama hep ret cevabı alıyorlar. Dört beş kişiye de ben yöneldirdim. Onlardan da ret alınca yanına çağırıp dedim ki: “Sana bir şey söyleyeyim mi?” Genç dedi ki: “Hocam! Buyur.” Gence dedim ki: “Sen babandan izin almadan bu işi yapıyorsun.” Genç dedi ki: “Babam memlekette.” Gence dedim ki: “Babana bir telefon açıp de ki: ‘Babacığım! Ben evleniyorum, bana dua eder misin, bana izin verir misin?’” Koşa koşa gidip yaptı. Hemen peşinden iki tane taliplisi aynı anda çıktı. Birisiyle evlenip ailesini kurdu. İşin içerisinde iş var, Allah'ın rızasını, anne ve

babanın rızasını gözetir isen önünde engel olan bütün yollar sana açılır.

Sen hanımını içten bir sev. Ama o içten sevmiyor, görevi diye hanımı ile ilgilениyor. Hanımı da bunu anlıyor. Sonra evde kavga, gürültü, patırı kopuyor... Eşini bir sev, bir sarıl, ona içinden bir muhabbet duy, muhabbet kanallarını aç. Sen bütün iletişim kanallarını kapatmışsun bu böyle olmaz ki. Bu dergahta da böyledir Adam gelmek istese de gelemez. Dergâhın kapısı sürekli açık mı ki; gelmek isteyen gelsin.

Abini candan affedeceksin. Sana, Allah'ın (c.c.) emirlerini söylüyorum, yaparsan kendini ebediyen kurtarırsın.

Doktora gittim... Doktor ayağıma bakıp dedi ki: "Bir yere çarptın mı?" Doktora dedim ki: "Yok, çarpmadım." Sonra dedi ki: "Şunu yaptın mı?" Doktora dedim ki: "Yok, yapmadım." Doktor dedi ki: "Bu gut hastalığına benziyor. Bir tahlil yap, bir de röntgen çek." Röntgeni çektiler. Doktor dedi ki: "Yüzde doksan dokuz bu gut hastalığıdır." Bu sefer doktora dedim ki: "Doktor bey! Belki de gece çarpmışındır. Ben farkında degildim." Doktor dedi ki: "Yok! Şimdi tahlil sonucu gelince görürsün." Adam doktor olduğu için püf noktayı söylüyor. Ben bir kere bu hastalığı görmüşüm. Belki de adam bin kere o gutlu ayağı görmüş.

Eğer abini kurtarmak istiyorsan fedakâr sen olacaksın. Ama kurtarmazsan yazık olur. Sen, onun annesinin babasının rızasını alarak ahirete gitmesini sağlayacaksın. Bu, cennet demektir. Eğer bir adam, annesini babasını razı etmeden dünyadan annesi babası gittiye o adamın işi bitti. Bir daha nereden bulacak ki, annesinin babasının rızasını alsın.

Bir tarafta Hz. Âîşe (r.anhuma), Talha b. Ubeydullah (r.a.), Zübeyr b. Avvâm (r.a.), sahâbîler, bir tarafta da Hz. Ali (r.a.) var. Ama Hz. Ali (r.a.) savaşmıyor. Hz. Ali'ye (r.a.) diyorlar ki: "Niye sabrediyorsun? Biz haklıyız." Hz. Ali (r.a.) buyurdu ki: "Evet biz haklıyız ama karşı tarafta kaybetmek istemediklerimiz var." Hz. Ali Efendimiz (r.a.), Talha b. Ubeydullah (r.a.) ile Zübeyr b. Avvâm'ı (r.a.) çağrırdı. Hz. Ali (r.a.) buyurdu ki: "Zübeyr! Hz. Muhammed (s.a.v.) ile beraberdir. Bir olay oldu da Hz. Peygamber (s.a.v.) buyurdu ki: 'Zübeyr! Sen haksız olduğun bir halde Ali haklı olduğu bir halde sen ona karşı savaşacaksın, senin halin nasıl olur?' Bunu hatırlıyor musun?" deyince Hz. Zübeyr (r.a.) bir anda hatırlayıp dedi ki: "Hatırlıyorum ve bu savaşta ben yokum dedi." Hz. Zübeyr (r.a.) insanlara laf anlatamayınca savaş meydanını bırakıp gitti ama yol kesiciler, onu şehit ettiler.

İnsan unutur, hatırlamaz, yanlış hatırlar, zaaf noktaları vardır ama bilenler güzel, tatlı ve hoş birer insan olmalı. Bir başka insanın zarar etmemesini sağ-

layacak. Çünkü zarar ettiği zaman annesi razı olmuyor, babası razı olmuyor, o şekilde ahirete gittiği zaman zarar büyük oluyor.

İnsanların gelişimi şu şekilde oluyor: Önce ruhlar âleminde ruhu yaratılıyor. Annenin rahminde yumurta hücresi, embriyo, cenin dört ay on gün sonra melek, ruhu getirip üflüyor. Çocuk insan haline gelip canlanıyor. Anne karnında o ruh üflenene kadar çocuğun sadece cesedi vardi. Ruhu gelmeden ölüse yıkanması, kefenlenmesi gerekmeyecek; bir aylık çocuk doğdu, beze sarılır ve defnedilir, namaz kilmaya gerek yok. Canlı olması için dünyaya canlı olarak geldi ve bir kere nefes alması gerekiyor. Artık ölüse yıkanır, kefenlenir, ismi de konur, cenaze namazı kılınır, sonra da cennete gider.

Dünyaya geldiği zaman cesediyle ve ruhu ile beraber geliyor. Sonra öldüğü zaman ruh, tekrar cesetten ayrılip ruhlar âlemine gitmektedir. Ceset kalıyor. Sonra ceset çürüyor, dağılıyor, toprağa karışıyor. Sonra bir daha dirilme âlemi gelmektedir. Ruh, cesede iade edildiği zaman bütün parçalarını topluyor.

Mesela adamı aside attılar. Adamin hiçbir şeyi kalmadı. Burada kafaların olmadığı şey şu: O aside yaratan, aside o eritme kuvvetini veren Allah (c.c.), o aside içerisindeki adamı da ayırtımaya yine Kâdirdir. O kuvveti en baştan veren O'dur. Kâinattaki hiçbir madde yok olmuyor. Mesela telefonu aside, ateşe de atsan yok olmuyor; dönüşüm oluyor.

Hocam, bilimsel olarak ispat edilmiş mi?

Odunu alıp yakıyorsun; külü bir tarafa gidiyor, ışığı bir tarafa gidiyor. Demek ki maddedeki enerji yok olmuyor. Birbirine bir dönüşüm var. Güneş enerjisini alıyoruz, sonra vücutumuzda vitamin oluyor. Sonra biz ölünce böcekler bizi yiyor. Böcekler ölünce ağaçlar onları tüketiyor... Böyle zincirleme bir reaksiyon vardır. Kâinatta reaksiyon var; yani azot döngüsü, karbon döngüsü diye anlatılıyor.

Kâfirler kemikleri uflatıp toz hâline getiriyorlar. Bunları kim diriltecek? Allahu Teâlâ buyuyor ki:

قُلْ يُحِبِّيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيهِمْ ٧٩

“De ki: “Onları ilk defa yaratan diriltecek ve o her yaratmayı bilir.”
(Yâsîn Sûresi, 79. ayet)

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ
الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَانِي يُؤْفَكُونَ ٦١

Andolsun ki onlara, “Gökleri ve yeri yaratan, Güneş'i ve Ay'i buyruğu altında tutan kimdir?” diye sorsan “Allah” derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar?” (Ankebütt Sûresi, 61. ayet)

Mekke müşrikleri bir şeyin kendi kendine olmadığını biliyordu. Kâfir olduğu nokta:

Ona ortak koşmalarıydı.

- 1- Ölüm anı
- 2- Kabir âlemi
- 3- Kabirden dirilme günü
- 4- Mizan
- 5- Sirat köprüsü
- 6- Cennet ve cehennem

Bunlara inanmak gerekiyor. Kâfirler de ölmeye inanıyorlar. Çünkü insanları öldükleri zaman görüyorlar. İnanmadıkları, öldükten sonra onlara ne olacağıdır.

Hocam, mizan nedir?

Mizan, terazidir. Ama keyfiyeti nasıldır Allah (c.c.) bilir, ne ile ölçülür, nasıl ölçülür Allah (c.c.) bilir. Âlimlerin talebelerine bıraktığı en güzel hediye, bilmiyorum demektir. Bizim anlayacağımız şekilde Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

فَامَّا مَنْ شَقَّلْتُ مَوَازِينُهُ ٦ فَهُوَ فِي عِيشَةِ رَاضِيَّةٍ ٧ وَامَّا مَنْ حَفَّتْ
مَوَازِينُهُ ٨ فَامُّهُ هَاوِيَّةٌ ٩ وَمَمَا ادْرِيكَ مَا هِيَهُ ١٠ نَارُ حَامِيَّةٍ

“O gün kimin tartıları ağır basarsa o, hoşnut olacağı bir hayat için-dedir. Kimin tartıları hafif gelirse, onun anası da (varacağı yer, siğna-cağı durağı) hâviye (uçurum)dır. O nedir, bilir misin? Yakıp kavuran bir ateş!” (Kâri'a Sûresi, 6-11. ayetler)

Tartısı hafif gelen adamin annesi hâviye olur. Hâviye'nin ne olduğunu bil-miyorlar ama Allahu Teâlâ onlara açıklıyor: “O uçurumun ne olduğunu sen nereden bileyceksin? O, kızgın bir ateştir.” (Kâri'a Sûresi, 10-11. ayetler)

Tartısı hafif gelene annesi hâviye deyince önce adam şöyle bir seviniyor: Bu kadar günah yaptım, bir de anne kucağı gibi şefkatli bir yere gideceğim. Bizde anneye ana derler. Başına bir şey geldiği zaman, “Ana yetiş!” Anası ellî yaşında da olsa ondan yardım istiyor.

İnsanın annesi yüz yaşında da olsa, beş yüz yaşında da olsa yine annesinin kucağına gittiği zaman elini öper, ayağını öper, kafasını annesinin göğsünün üstüne koyar, annesi de bunu böyle güzel güzel sever; adam bütün dertlerini unutur. O da öyle anlıyor anneme gideceğim. Annem de bana şefkatle davranışacak. Bu milletin bazı ahlâklarını seviyorum, bazı huylarını seviyorum; hemen yaşlı bir bayan görseler ana diyorlar; o herkesin annesi oluyor, yaşlı bir adam gördüğü zaman baba diyorlar. Bazen bir yerlere gidiyorum, adamlar, “Baba! Hoş geldin” diyorlar. Biz de yaşlılar grubuna dâhil olmuşuz demektir. Anne kelimesi geçince adamın kafasında şefkat, merhamet, rahatlık, huzur çağrıştı ama annesi onu nasıl şefkatle kucakladıysa ateş de onu öyle kucaklayacak. Terazisi hafif olduğu için annesinin kucağına gitti. Esasında o ateş onun annesi ama dünyadayken de annesi gibi o günahlara koşuyordu.

Hocam, ruhlar âleminde hiçbir şeyi hatırlamıyoruz. Ayet-i kerimedeki Al-lahu Teâlâ'nın söyledikleri dışarısında biz kabirdeyken, berzah âlemindeyken dünyadaki bazı şeylerin unutabilecek miyiz?

Ruhtan cesede ve cesetten ruha bir bilgi akışı var. Şimdi bir ateist diyor ki: “Hiçbir şeye inanmıyorum.” Mademki inanmıyorsun. O zaman bir tane kö-peği al, küçük küçük, minik minik kesip parçalayabilir misin? Ateist dedi ki: “Yapamam.” Ben de onu Allah (c.c.) yapma dediği için yapmam; hayvanlara,

insanlara, ota bile zarar vermem; çünkü imanım var. Ondan dolayı senin yapamamanın sebebi, vicdanındır. Peki, o vicdanı oraya kim koydu? Ateist dedi ki: "Hatırlamıyorum." Bir Yahudi de öyle, bir Hristiyan da öyledir. İnsan olan herkes bir zulme karşı çıkar. İnsana hiç kimse bir şey anlatmamış, hiç kimse tebliğ yapmamış, hiç kimse bunun yanlış olduğunu söylememişse bile o insan, hayvana zulmedilmesine karşı çıkarıyor. Çünkü ruhunda merhameti var. Merhamet ona yüklendi. Hatırladığı budur.

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ نُرِيَّتُهُمْ
وَأَشَهَّهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَنْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهَدْنَا
أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ
١٧٢

"Bir de Rabbin, âdemogullarından, bellerindeki zürriyetlerini alıp da onları kendi nefislerine şahit tutarak: Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" dediği vakit, "Pekâlâ Rabbimizsin, şahidiz" dediler. (Bunu) kiyamet günü "Bizim bundan haberimiz yoktu." demeyesiniz diye (yapmıştık)." (A'râf Sûresi, 172. ayet)

Dünyaya geldiklerinde biz bundan gafildik demesinler diye Allah (c.c.) söz aldı. Dünyanın en ücra köşesine giden bir insan bile ruhu vasıtıyla Allahu Teâlâ ile irtibata geçiyor. Beni bir yaratan var, oraya kodlanıp şifrelenmiş. Allah (c.c.) vardır ve birdir. Eşi ve benzeri yoktur. İnsanlık tarihini incelediğiniz zaman tevhide çok yakın şeyler bulabilirsiniz. Bunu, Allah (c.c.) olarak isimlendirmemiş olabilirler. Bir güç, kuvvet var ama orada kendi kültürüne göre eklemler, çıkarmalar yapıp normal tevhidin yapısını bozmuş. Bu Babililerde, Sümerlilerde, milattan önce de, milattan sonra da var. İnsanın yaşadığı her yerde ruhundaki o bilgi ile hakkı bulabiliyor.

İki yüz tane koyun, üç yüz tane de kuzu var. Belki de koyunlar üç yüz tanedir, kuzular beş yüz tanedir. Üç yüz tane kuzu, hepsi birbirine benziyor. Koyunlar da birbirine benziyor ama beş dakika sürmüyor, hemen annelerini buluyorlar. Çünkü anne, o yavrusu dünyaya getirirken şöyle bir kokluyor. Yavrunun aklı kesmiyor. Koyun üstürini temizliyor. Her bir kuzunun ayrı bir kokusu var. Anne bir daha da unutmuyor. Kuzular salındığında koyun yavrusunu bulduğu zaman hemen sütünü veriyor. Yabancı bir kuzu gelirse onu da kovuyor. Oğlum o annesini buluyor da sen şeyhini niye bulamıyorsun? Çünkü

gözler kör, kulaklar sağır, burunlar tıkalıdır.

Her müridin kendi mürşidini bulması lazım. Kendi mürşidini bulursa o sofi, ilerler. Kafasında başka planları olan, kafasında başka hikâyeleri olan, kafasında başka şekiller olan faydalananamaz.

Ruhtan cesede de bilgi aktarımı var, cesetten de ruha bilgi aktarımı vardır. Allahu Teâlâ önce ruhları yaratıp, "Ben kimim?" diye soruyor. Allahu Teâlâ orada bir bilgi yüklemesi yapıyor. Dünyaya geldiklerinde bilerek geliyorlar. Hatta hayvanlarda da var. Hayvan bir şeyi öğrendiği zaman onu yavrusuna da öğretiyor; maymunlar beleş yemeyi çok seviyorlar. Karıncaları yemesi lazım ama yiymiyor. Karınca aşağıda olduğu için maymunun eli, ayağı ulaşmıyor. Maymun, "Ben bu sınavı kazanacağım. Kazanmam için çalışmam lazım." deyip çalışıyor. Sonra gidip karınca deliğinden geçecek kadar sopa buluyor. Sopayı aşağıya uzatınca bütün karıncalar sopaya geliyor. Ondan sonra onları yiyor. Sonra bu maymun çocuklarına da öğretiyorlar. Böylece bilgileri aktara aktara devam ediyorlar.

Biz namazı öğreniyoruz ama çocuğumuza öğretemiyoruz. Orucu öğreniyoruz ama çocuğumuza öğretemiyoruz. Acayıp asırda kaldık.

Bir tane bebeğin embriyosunun nasıl geliştiğini izleyin. Hücreler, damalar, kanlar, azalar, kemikler hepsi bir bir oluşuyor. Sonra Allahu Teâlâ onları birbirine bağlıyor. Sonra insan dünyaya geldikten sonra yaşıyor ama ölüm vakti gelince vücut öleceğini hissediyor. Bütün azalar birbirile vedalaşıyorlar. Ruh, mahşerde buluşmak üzere cesetten ayrılıyor.

Evliyalar bunu ölümeden önce yapıyorlar. Birisinin gavs, evliya olduğunu ve cesedinin yanımızda olduğunu düşünün. O evliya başka bir tarafa gittiğinde başkası da onu görebiliyor. Hâlbuki o evliya hâlâ yanımızdadır. Ruhu çıplık öbür tarafa gittiği zaman orada duyuyor, görüyor, müdahale ediyor ama kendisine hiçbir şey olmuyor. Bu sırdır. Nasıl yapıldığı söylenmiyor. Örnek verirsek adam görüntülu konuşma yapıyor. Ekranda adamın resmi beliriyor; hologram. Burada konuşma yapan insanın hologramı Ankara'da beliriyor. Adam burada elini kaldırdığı zaman hologramda da kaldırılmış oluyor. Çünkü onun ruhudur. Ruhun bir şekli yoktur. Ruh cesede girdiği zaman ceset gibi şekil alıyor.

Hocam, gayb aleminde ruh başka bier yere gittiğinde kalan beden hâlâ canlı mı, yani normal faaliyetine devam ediyor mu?

Mesela burada seninle konuşurken Akdeniz'de bir gemi battığını düşünelim. O evliya elini uzatıp oradaki gemiyi Allah'ın (c.c.) izniyle çeviriyor. Aynı zamanda burada da konuşmaya devam ediyor. O, oradaki hâli görmüyor. Baş-

ka örnek vermek gerekirse: Sen uyuyorsun. Uyuduğun zaman rüya görürsun. Ruhun cesetten ayrılıyor. Ruh gidip geziyor. Gördüklerini de cesede aktardığı için rüya görüyorsun. Allah (c.c.) dilerse, adamın eceli gelmişse zaten ruh hazır olmuş oluyor. Ruhu tutup bırakmıyor. Esasında her gün biz ölüp ölüp diriliyoruz ve ruhumuzdan da bilgi alıyoruz. Mesela sen kalkıp diyorsun ki: Şu adamı gördüm, şunu yaptım, bunu gördüm, böyle yaptım, şöyle yaptım. Hâlbuki sen hiçbir şey yapmadın, zaten burada gözlerin de kapalıydı, kulakların da kapalıydı. Ruh, gördüğü bilgileri cesede aktardı.

Şimdi iki tane derviş varmış. Dervişlerden biri yatıyormuş, biri de uyanıkmiş. Demek ki biraz da adamların hâlleri de var. Derviş, uyuyan dervişin burnundan bir şey çıktığını gördü. O çıkan şey, süt kasesinin üzerinde uçtu. Sonra bir kaval vardi. Kavalın içerisinde girdi. Sonra tekrar adama burnundan içeri girdi. Adam uyandı. Derviş diyor ki: "Bir rüya gördüm." Derviş diyor ki: "Ne gördün?" Derviş diyor ki: "Büyük bir deniz vardi. O denizden geçtim. Böyle bir köprünün üzerinde delikler vardi. Oralardan geçtim. Köprünün ayağının dibinde bir kazan altın vardi." Diğer derviş diyor ki: "Senin deniz diye gördüğün süt kasesiydi. O köprü diye gördüğün şey de bu kavaldı. Altınlar da bunun altındadır. Kazmayı getir de kazıp çıkaralım dedi."

Hocam, bunu evliya olmadan da yapanlar var mı?

Onlar üçkâğıtçıdır. Geçen gün birisi bana dedi ki: "Hocam! Bir adam kendi ruhunu çıkartıymuş." Çıkarmaya şarttır ama geri içine sokmayı nasıl yapar bilmiyorum. Çünkü ruh cesetten çıktıktan sonra Hz. İsa (a.s.) gibi birisi lazımlı, o ruhu cesede geri soksun ya da İsrafil'in (a.s.) suru lazımlı; İsrafil (a.s.) suru üflediğinde bütün cesetlerle ruhlar dirilecek. Onlar şeytan'dan yardım alarak hayal kuruyorlar; hafifledim, yükseldim, kalkıyorum. O, beyni aldatmadır. Ama evliyaullahın ki gerçekdir.

AHİRETE İMAN VE İNSAN HAYATINA ETKİSİ

“Ölüm denen gerçek her gün yaklaşıyor. Her geçen gün, yaşı olsun, genç olsun, bütün insanların ömür takviminden bir yaprak daha düşüyor ve herkes kaçınılmaz biçimde hayatının sonuna doğru yol alıyor. Bunu, her gün yaşadığımız sayısız örneği ile görüp duruyoruz. Her canının hayatı son bulacak. Ancak ömrü sınırlı olan yalnız insan değil, insanı omuzlarında taşıyan dünya; onun, içinde yer aldığı sistem ve bütün kâinatın da tipki canlılar gibi belli bir ömrü var.”

Burada denmek istenen şudur: Sadece insan ölmeyecek. Allah'tan başka her şey sona erecek.

“Bir gün gelecek, kâinatın da ömrü tükenenecek ve her şey yerle bir olacak ve düzen bozulacaktır. Bu yeryüzünün ve bütün kâinatın “ömrünün” sonu olacaktır. Kâinatın, bu müthiş olayı yaşayacağı güne “kiyamet günü” diyoruz. Ancak insanın ölümü, kâinat düzeninin bozulması ile kiyametin kopması her şeyin sonu değildir. Aksine, kiyametin ardından, bozulan düzen yeniden kurulacak, ölen herkes tekrar diriltilerek, ikinci ve sonsuz bir hayat başlayacaktır. Yüce Allah'ın kudreti ile gerçekleşecek olan bu ikinci hayatı da “ahiret hayatı” diyoruz. Bütün semavi dinlerin inanç esasları içinde ahiret hayatına iman esası vardır. En son semavi din olan İslâm, ahiret hayatının varlığı üzerinde önemle durur. Tíkpi geçmiş semavi dinlerde olduğu gibi, bizim dینimizde de, her şeyin son bulmasından sonra ikinci ve sonsuz bir hayatın varlığına inanmak, nihai kurtuluşun temel şartları yani iman esasları arasında yer almaktadır. Ahiret hayatı, kiyametin kopmasından sonra, Allah'ın, gelmiş geçmiş bütün insanları ve diğer canlıları tekrar diriltmesi ile başlayacaktır. İnsanın ölüp kabre konması ile kiyametin kopup insanların tekrar diriltilmesi arasında geçen zaman kabir hayatı, bu ara zamana da “berzah âlemi” denmektedir. “Ahiret” kelimesi; sözlük anlamı ile “evvel” kelimesinin ziddini ifade eder. İslâmî bir terim olarak, “öbür dünya”, “ölümden sonraki hayat” anlamında kullanılır. Buna göre dünya, canlıların yaşadığı ilk âlem, ahiret ise son âlemdir. Ahiret hayatının yaşanacağı ortam Kur’ân'da “ed-dâru'l-âhîra” (Ankebut, 29/ 64) “ikinci yurt”, “ahiret yurdu” şeklinde de kullanılmaktadır. Ahiret gününe iman, Allah'a iman esasından ayrı düşünülemez. Çünkü Allah'a iman etmek, onun bildirdiği hakikatlere de iman etmeyi gerektirir. İnandığımız Allah bize ahiret gününün varlığını, orada mü'minlerin ulaşacağı nimetleri, kâfirlerin göreceği azabı haber vermiştir. Bu sebeple ahiret gününe inanmamız da kaçınılmaz olur.

Bundan dolayı Müslüman, inancının bir gereği olarak daima ahiret gününe iman ettiğini, Kur'an ve sahîh sünnette bildirilen ahiret ahvaline inandığını da söyler. İşte şu ayet-i kerime bize, ahirete imanın İslâm inanç temellerinden biri olduğunu bildirmektedir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَمْنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ
رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِهِ وَمَنْ يَكْفُرُ بِاللَّهِ وَمَلَكَتِهِ
وَكُتُبِهِ وَرَسُولِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ۖ ۱۳۶

“Ey iman edenler! Allah'a, Peygamber'ine, peygamberine indirdiği kitabı ve daha önce indirdiği kitabı iman edin.” (Nisâ Sûresi, 136. ayet)

Aynı ayetin devamında bu esasları inkâr etmenin küfür olduğu bildirilmektedir. “Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününe inkâr ederse derin bir sapıklığa düşmüş olur.”

KIYAMET GÜNÜ

إِنَّ السَّاعَةَ أَتِيهَا كَادُ أَخْفِيهَا لِتُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَى ۖ ۱۵

“Kiyamet mutlaka gelecektir.” (Tâ-Hâ Sûresi, 15. ayet)

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطْيِ السِّجْلِ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَأْنَا أَوْلَ
خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعْدًا عَلَيْنَا إِنَّا كَنَّا فَاعِلِينَ ۖ ۱۰۴

“Yazılı kâğıt tomarlarının dürülmesi gibi göğü dureceğimiz günü düşün. Başlangıçta ilk yaratmayı nasıl yaptıysak, -üzerimize bir vaat olarak- onu yine yapacağız.” (Enbiya Sûresi, 104. ayet)

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ ١ وَإِذَا الْكَوَافِرُ انْتَشَرَتْ ٢ وَإِذَا الْبَحَارُ فُجِّرَتْ ٣
وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ٤ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ وَأَخْرَتْ ٥

“Gök yarıldığı zaman, yıldızlar saçıldığı zaman, denizler kaynayıp fişkirdiği zaman, kabirlerin içindekiler dışarı çıkarıldığı zaman herkes yaptığı ve yapmadığı şeyleri bilecek.” (İnfîtâr Sûresi, 1-5. ayetler)

الْقَارِعَةُ ١ مَا الْقَارِعَةُ ٢ وَمَا أَدْرِيكَ مَا الْقَارِعَةُ ٣ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ
كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ٤ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ٥

“Yürekleri hoplatan büyük felaket! Nedir o yürekleri hoplatan büyük felaket? Yürekleri hoplatan büyük felaketin ne olduğunu sen ne bileceksin? O gün insanlar, her biri bir tarafa uçusan küçük kelebekler gibi olacaktır. Dağlar da atılmış renkli yünler gibi olacaktır.” (Kâri'a Sûresi, 1-5. ayetler)

“Kiyametin mutlaka kopacağini Kur'an, "Kiyamet mutlaka gelecektir." (Tâ-Hâ Sûresi, 15. ayet) diye haber vermektedir. Kâinattaki akıllara durgunluk veren düzen ve sistem o gün son bulacak,ambaşka ve dehşetli bir hal yaşanacaktır. "Yazılı kâğıt tomarlarının dürülmesi gibi göğü dureceğimiz günü düşün."

Başlangıçta ilk yaratmayı nasıl yaptıysak, üzerimize bir vaat olarak onu yine yapacağız.” (Enbiya Sûresi, 104. ayet) Şu ayetlerde de kiyametin kopuş anından sahneler sunmaktadır: “Gök yarıldığı zaman, yıldızlar saçıldığı zaman, denizler kaynayıp fişkirdiği zaman, kabirlerin içindekiler dışarı çıkarıldığı zaman herkes yaptığı ve yapmadığı şeyleri bilecek.” (İnfîtâr Sûresi, 1-5. ayetler) “Yürekleri hoplatan büyük felaket! Nedir o yürekleri hoplatan büyük felaket? Yürekleri hoplatan büyük felaketin ne olduğunu sen ne bileceksin? O gün insanlar, her biri bir tarafa uçusan küçük kelebekler gibi olacaktır. Dağlar da atılmış renkli yünler gibi olacaktır.” (Kâri'a Sûresi, 1-5. ayetler). Kiyametin kopması ile Yüce Allah'tan başka her şey yok olacaktır. Şu ayetlerde bu geçek ortaya konmaktadır: “Yeryüzündeki her şey yok olacaktır.

Ancak azamet ve ikram sahibi Rabb'inin zati bâkî kalacaktır” (Rahmân

Süresi, 55/26-27. bk. Kasas, 28/88). Kiyamet gününde hiç kimsenin hiç kimseye faydası olmayacağıdır. O gün emir ve yetki sadece Allah'a aittir.

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ اللَّهُ
19

“O gün kimse kimseye hiçbir fayda sağlayamayacaktır. O gün buyruk, yalnız Allah'ındır.” (İnfîtâr Sûresi, 19. ayet)

KIYAMETİN KOPMA ZAMANI

**يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسِيهَا قُلْ أَنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدِ
رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوْقَتِهَا إِلَّا هُوَ**

“Sana kiyametin ne zaman kopacağını soruyorlar. De ki: ‘Onun bilgisi ancak Rabb’imin katındadır. Onu vaktinde ancak O (Allah) ortaya çıkaracaktır...” (A'râf Sûresi, 187. ayet)

“Her şeyi merak eden insan, kendi akıbetini doğrudan ilgilendiren kiyametin ne zaman kopacağını da elbette merak edecektir. İnsanın, hakkında bilgi sahibi olabileceği alan ve bu alan hakkında elde edebileceği bilgi sınırlıdır. İnsan bilgisinin ulaşamayacağı, yalnızca yüce Allah’ın bilgisi dâhilinde olan işler de vardır. Yalnız Allah’ın bildiği bu bilgilere “gayb bilgileri”, bunların bağlı olduğu alanlara da “gayb konuları” denir. Kiyametin kopacağı vakit de işte böyle gayb bilgilerinden birini oluşturmaktadır. Mekkeli müşrikler, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) peygamber olduğunu ispat edebilmesi için, kiyametin ne zaman kopacağını bilmesi gerekligine inanıyor ve bu soruyu ona yöneltiliyorlardı. Oysa hikmeti gereği, Allah Teâlâ kiyametin kopacağı zamanın bilgisini kendisine saklamış, yani onu gayb bilgileri arasına koymuştur. Şu ayet, onların bu sorularına cevap olmak üzere inmiştir: “Sana kiyametin ne zaman kopacağını soruyorlar. De ki: ‘Onun bilgisi ancak Rabb’imin katındadır. Onu vaktinde ancak O (Allah) ortaya çıkaracaktır...” (A'râf Sûresi, 187. ayet). Vahiy meleği Cebrail, insan suretinde Hz. Peygamber'in yanına gelerek İslâm diniin esasları ile ilgili bazı sorular sormuş ve cevaplarını almıştı.”

“İnsanlar çırılıçiplak, yalın ayak, sünnetsiz bir halde haşrolunurlar. (Mah-

şer meydanında) terlemeleri ağızlarına ve hatta kulak memelerine kadar ulaşır.”

Hadisi rivayet eden Rasulullah'ın (s.a.v.) hanımı Sevde (r.anh) şöyle der: Ben bu hadisi işittiğim zaman Rasulullah'a (s.a.v.), “Ne kötü şey! O zaman insanlar birbirine bakmaz mı?” diye sordum. Rasulullah (s.a.v.), “İnsanların bununla uğraşacak durumları yoktur.” (Taberânî, el-Mu’cemu'l-Kebir, 24/91) dedi ve şu ayeti okudu:

٣٧ لِكُلِّ اْمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَاءْ يُغْنِيَهُ

“O gün herkesin kendine yetip artacak bir derdi vardır.” (Abese Sûresi, 80/37)

Gayb, yani bilinmez şeyler iki türlüdür. Bunlardan bir tanesi bizzatı Allahu Teâlâ'nın indinde olup hiç kimseye bahsetmediği konularıdır. Mesela bunlardan bir tanesi kiyametin ne zaman kopacağini kimse bilemez. Rasulullah (s.a.v.) da bilmiyor, Cibrail (a.s.) de bilmiyor. Melekler de bilmiyor, Allah (c.c.), katında tutup bilgi vermemiştir. İkinci gayb olan şeyler, Allah katında gaybdır ama Allahu Teâlâ bu gayb bilgisini bir peygamber ile paylaşır, bir evliya ile paylaşır, bir melek ile paylaşır, bir mü'min ile paylaşır. Hatta bu gaybı bir kâfir ile de paylaşabilir; Nemrut'un, Firavun'un rüyasında sultanatının yok olacaklarını görmesi. Hz. Allah (c.c.) rüya yoluyla kâfirlere ceza olarak gaybdan haber verir. Çünkü sürekli onlara ölüm korkusu yaşıyor; “Ben öleceğim, beni öldürerekler, tahtım gidecek, tacım gidecek.” ama aynı olay bir mü'min için rahmettir. Rüyaya bilgi alabilirsin, kesif ile bilgi alabilirsin, keramet ile bilgi alabilirsin, vahiy ile bilgi alınabilir; yani “Peygamberler mutlak manada her şeyi bilirler” demek yanlıştır, evliyalar her şeyi bilir demek yanlıştır.

Sofilerde de bazı yanlış şeyler var; mesela “Şeyhim nasıl olsa bunu bilir.” diyor. Çünkü öyle bir yanlış propaganda da var. Kardeşim! Şeyh de bir insandır. Allah (c.c.) bildirirse bilir. Allah (c.c.) bildirmezse bilemez. Sen, şeyhine gidip derdini anlatacaksın. Çok ilginçtir; anlatmazsan bilirler, anlatırsın anlamazlar. Derdini anlatmazsan gelirsin Allahu Teâlâ ilham edince şeyh konuşmaya başlar. Sofi der ki: “Allah Allah! Tam benim derdime derman olacak cevabı buldum. Sıkıntımı çözdü. Ondan sonra gelip derdini anlatır.” Mübareğin o anda kafası başka bir yerededir. Sofi de bu nasıl oluyor diye çelişkide kalır. Çünkü elinde bir şey yok. Allah (c.c.) öyle murad ettiği zaman öyle oluyor, böyle murad ettiği zaman böyle oluyor.

Kiyametin vaktini Allahu Teâlâ kendi katında tutmuş. Yalnız bize rahmet

olsun diye bazı işaretleri açıklamış. Allahu Teâlâ bunları açıkladığı için artık gayb olmaktan çıkmışlar. Gayb olmaktan çıktıktan sonra onu bilebilirsin. İki tane alâmet çeşidi vardır:

1- Büyük alâmetler

2- Küçük alâmetler

“1- Kiyametin kopması yaklaşınca ortalığı bir duman kaplayacak, bunun üzerine mü'minler nezleye yakalanmış bir hale gelecek, kâfirler ise çok kötü ve zor bir duruma geleceklerdir.

2- Deccâl ortaya çıkacak ve ilahîlik iddiasında bulunacaktır.

3- Dâbbetülarz denen bir mahluk çıkacaktır. Şu ayette bu konu açıkça bildirilmektedir:

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ
تَكَلُّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِأَيَّاتِنَا لَا يُوقِنُونَ
٨٢

“(Kiyametin kopacağına dair) o söz başlarına gelince, onlar için kendilerine yerden bir dâbbe (canlı bir yaratık) çıkarırız. O, onlara insanların ayetlerimize kesin olarak inanmadıklarını söyler.” (Neml Sûresi, 82. ayet)

4- Güneş Batı'dan doğacaktır (Bu noktadan sonra tövbe kapıları kapanaacaktır.). Hz. Peygamber bu konuda şöyle buyurmuştur: “Güneş battığı yerden doğmadıkça kiyamet kopmayacaktır.” (Sünen-i İbni Mace, IX/4362). Güneş batıdan doğup da insanlar bunu gördüklerinde hepsi iman edecek fakat bu iman, onlara fayda sağlamayacaktır. Şu ayette işte bu anlatılmaktadır:

هُلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيهِمُ الْمُلْكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ
يَوْمَ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ أَمْنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ
كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ

“Rabb'inin ayetlerinden bazıı geldiği gün daha önce iman etmemiş veya imanında bir hayır kazanmamış olan bir kimseye (o günde) imanı fayda vermez.” (En'âm Sûresi, 158. ayet)

İşte bu an, tövbe kapısının kapandığı andır.

5- "Hz. İsa'nın yeryüzüne inerek Hz. Peygamber'in dini üzere amel etmesi, Deccâl'i öldürmesi. Hz. İsa'nın inişi, Kur'an'da işaret yolu bildirilmiş, sahîh hadislerde ise açıkça ifade edilmiştir." Arkadaşlar bunu inkâr ediyorlar, Mehdi'nin gelmesini, İsa aleyhisselamın gelmesini de bazı sapık görüşler yok sayıyorlar ama gerçek olan İsa (a.s) ölmemiş, geleceği ve Mehdi (a.s)'nın da zuhur edeceğidir.

وَانه لعُم لِلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتُرْنَ بِهَا وَاتَّبِعُونَ هَذَا صَرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“Şüphesiz o kiyametin (kopacağının) bir bilgisidir. Artık onun hakkında şüphe etmeyin.” (Zuhur Sûresi, 61. ayet)

Anlamındaki ayet, öncesi ve sonrası ile değerlendirilerek "kiyametin bilgisi" olduğu bildirilenin İsa (a.s.) olduğunu tefsir bilginleri ifade etmektedirler:

6- Ye'cuc ve Me'cuc adlı iki kavmin ortaya çıkıp yeryüzünde fesat ve bozgunculuk çıkarmaları. Su ayet-i kerimede bu olaya işaret vardır;

حَتَّىٰ إِذَا فُتَحَتْ يَأْجُوجُ وَمَاجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ
يَنْسَلُونَ ۝ ۹۶﴾ وَاقْرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاصَّةٌ
أَبْصَارُ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا
بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ۚ ۹۷

"Nihayet Ye'cuc ve Me'cuc'ün önü açıldığı zaman her tepeden akın ederler. Gerçek vaat (kiyametin kopması) yaklaşır, bir de bakarsın inkâr edenlerin gözleri açılıp donakalmıştır..." (Enbiyâ Sûresi, 96-97. ayetler)

7, 8, 9- Yeryüzünün doğusunda, batısında ve Arap Yarımadası'nda Güneş tutulması.

10- Yemen'de büyük bir ateşin ortaya çıkması.

Aşağıdaki hadis bu alâmetleri topluca bildirmektedir. Hüzeyfe b. Üseyd (r.a.) anlatıyor: Rasulullah (s.a.v.); "Kiyamet, kopuşundan önce on alâmeti görmediğiniz sürece kopmayacaktır, buyurdu ve duman, Deccâl'i, Dâbbetü'l-Arzı'ı, Güneş'in batıdan doğmasını, Isa b. Meryem'in inişini, Ye'cuc ve Me'cuc'ı,

üç Güneş tutulmasını, doğudakini, batıdakini ve Arap Yarımadası'ndakini ve son olarak da Yemen'de çıkacak ateşi zikretti." Bu saylıklarımız, kiyametin "büyük alâmetleri" diye nitelenen alâmetlerdir. Bunların dışında, hadis-i şeriflerde zikredilen ve "kiyametin küçük alâmetleri" diye anılan alâmetler de vardır." (Müslim, "Fiten", 39; Ebû Dâvûd, "Melâhim", 11; İbn Mâce, "Fiten", 28)

Hocam, herhangi bir sıralama var mıdır?

En son Deccal'in çıkışmasıdır. Şu anda herkes hazırlık正在做着准备。 Mesela sen derslere gelerek Mehdi'nin gelmesini hızlandırıyorsun, ötekiler de Deccal'in gelmesini hızlandırıyorlar.

Hocam, şu anda büyük alâmetlerden olan var mı?

Sen görüyor musun?

Hocam, "olabilir" diyenler var da birkaç tanesine "var" diyorlar.

Hangisine "var" diyorlar?

Hocam, Kuveyt'teki o savaş esnasında çıkan dumanlar, sonra bu AIDS vaka gibi örnekleri veriyorlar.

Onlar hikâye gibi yorum ayrıdır, gerçek ayrıdır.

Hocam, bu hadis-i şerifler cereyan etmesi gereken hadis-i şeriflerdir. Harrukulade bir şey olmayacak, yani normal bir hayat içerisinde büyük bir şey olacak ama sonra normal karşılaşacaklar.

Normal hayatın içerisinde nasıl olsun, bir de bakıyorsun ki dağlardan, tepeлерden bir Ye'cuc ve Me'cuc iniyor. Onlar geldikleri zaman diyelim ki Hazar Gölü kadar bir gölü içeceklер, peşinden gelenler diyecekler ki: "Burada da amma suvardı ama bir tane de kalmamış." Ye'cuc ve Me'cuc ile savaşmak mümkün değil. Mehdi (a.s.) ile mü'minler mağaraya sığınacaklar.

Hocam, bir hadis-i şerif var, saat kulesinin gölglesi Kâbe'ye düştüğü zaman, Mekke dağları delik deşik olduğu zaman, tüneller açılmış ve kule yapılmış...

Acaba bunlar yapıldıktan sonra mı bu hadis rivayet edilmiş. Saat kulesi diye hiç hadiste geçer mi? Bir tane avcı varmış, bir tane de onun düzelticisi varmış; avcılar çok yalan söyleyler. Her gittiği yerde avcı anlatıyor, öteki de onu tevil ediyormuş. En son yine bir yere gidip demiş ki: "Ben bir kere çölde keklik avladım. Sonra patlıcanlar, biberler, domatesler geldi. Onları kebap yapıp yedim." Onun yalanlarını tevil eden ayağa kalkıp demiş ki: "Yeter! Bunu artık ben bile tevil edemiyorum."

Hocam, Haydar Baba Hazretleri hayattayken, "Ben değil ama siz Mehdi aleyhisselamın dönemini göreceksiniz" yazısını okumuştum. Biri yazmıştı, yazan kişi Haydar Baba'nın bildirdiğini söylemişti.

Haydar Baba (rh.a.), Cemil Baba'ya demiş ki: "Sen, Mehdi'yi (a.s.) göreceks-

sin." Cemil Baba (rh.a.), Haydar Baba (rh.a.) ile biraz samimiyydi. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Mehdi'yi görmedim. Mehdi sen misin, yoksa ben miyim?" Ben de anlamadım, hangimiz Mehdi dedi. Tabii ki Cemil Baba (rh.a.) Mehdi'ydı.

Şimdi burada anlatmak istedığım olay şu: Diyelim ki zikre, tarikata çalışıyorum. Benim çalışmam demek, Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) çalışması demektir. Çünkü onların dejermenine su taşııyorum ve Mehdi'ye (a.s.) yol açıyorum. Tersini düşün: Günah işliyorsak bu sefer de Deccâl'in yolunu açıyoruz.

Seni gördüğüm zaman Mehdi'yi (a.s.) görmüş oluyorum. Eğer gerçekten İslâm dinine hizmet ediyorsan Mehdi'yi (a.s.) görüyorum. Mehdi (a.s.) bir kisidir ama onun gelmesi için şartlar vardır.

Hz. Allah (c.c.) ezelde bir şeyi takdir ediyor; mesela Mehdi (a.s.) geleceğini keşifle görüyorsun ama bu toplum ona layık ise o geliyor. O gördüğü şey orada meydana geliyor. Ama toplum ona layık değilse bu sefer Allahu Teâlâ onu tehir ediyor. Evliya önceki gördüğünü söylüyor. O takdir değiştiği için sonrasında göremiyor. Evliyanın önünde televizyon var, devamlı gaybi görüyorum diye bir olay yok.

Bir olay açıklamıştım: Mesela sen bir rüya görüyorsun. Bazen gördüğün rüya çıkıyor; bazen gördüğün rüya çıkmıyor. Gördüğün rüya çıkarsa sorun yok da, gördüğün rüya niye çıkmadı? Örnek veriyorum: Rüyada araba kazası yaptığına gördün. Bu rüyanın da çıkışmasını istemiyorsan hemen sadaka vereceksin. O sadaka onu engeller. Hâlbuki o ezelde takdir edilmişir.

Yani insanlar layık olduğu durumda Mehdi (a.s.) gelir. Layık olmadığı durumda da Deccâl. Şu anda biz Mehdi'ye (a.s.) layıksak o bizim zamanımızda gelecek. Cemil Baba'nın (rh.a.) bana da söylediğİ birçok şeyler var ama söylesem kafayı yersiniz. Cemil Baba (rh.a.) bana söylediğİ zaman bir hafta kendime gelemedim. Bir hafta sonra normal hayatı devam ettim.

Herkes bir şey olabilir ya da bir şey olduğunu zannedebilir. Bazı zamanlar kendime diyorum ki: "Sen bir şey değilsin, kendini bir şey zannetme. Bir şey olmadığını sen de biliyorsun, ben de biliyorum." Herkes her şeyi olabilir, normaldir veya insanlar kendilerine bir rütbe verebilirler. Yukarıda konuştuklarımıza, vatandaşın yorumudur. Mehdi (a.s.) geldiğinde yerler, gökler zangır zangır titrer. Şu adam Mehdi'dir demek, filanca evliya müctehid demek gibi bir şeydir. Filanca evliyanın sağlığı yerinde olsa bu müctehid laflarını ilk o reddeder. Filanca evliya âlimdir, takva sahibidir, evliyadır, Allah'ın (c.c.) sevdiği bir insandır ama müctehid değildir; çünkü o makam, ayrı bir makamdır.

Güzel zikir yapar, güzel Kur'an okur, güzel ibadet yapar ama şeyh değildir. Şeyh olmaması onun ibadetlerini batıl etmez. Çok ibadet yaparsın, Müslüman-

manlara sahip çıkarsın ama Mehdi (a.s.) dejilsin.

Filanca yerden sürekli buraya okunmak için geliyorlar. Yine geldiler, hastayı okudum. İçlerinde bir tane de bayan vardı. O bayana dedim ki: "Kızım! On bir Âyetü'l-Kürsî, Felak, Nas, İhlâs oku ama oradaki hastalar buraya gelmesin." Hastalık konusunda yorum yapma; sende şu var, sende bu var, sen söylesin, sen böylesin deme! Hasta geldiği zaman onu manevî bağlantıyla alındı. Okunduğu zaman Allah (c.c.) şifayı verir. Eğitim alınmadığı zaman hastalık nedir bilinmez.

Bir çocuğa dese ki: "Sana izin verdik." O çocuk bir Fatiha okursa o hasta iyileşir, ölü kabirden kalkar. Ama o, izin verenin derecesine bağlı olan bir şeydir.

Mehdi'ye (a.s.) verilen yetki ve kuvvet ayrı bir şeydir. Mehdi'yi (a.s.) yemek mümkün değil. Mesela Müslümanları bir çembere almışlar ve o çemberden Müslümanlar ne yapsa çıkamıyorlar; ekonomik olarak, siyasi olarak... Ama Mehdi'nin (a.s.) gelmesiyle olay bitiyor.

Allahu Teâlâ, Hz. İsa'yı (a.s.) kaç senedir gökyüzünde bekletiyor. Mehdi (a.s.) geldiği zaman Deccâl'e bakmasıyla Deccâl tuz buz olacak. Milyon kişi baksın Hz. İsa'nın (a.s.) yaptığını yapamaz. Milyon tane mücahit, gazi, âlim, Mehdi'nin (a.s.) yaptığını yapamaz.

Şöyledir bir husus var: Herkes derecesine göre bir Mehdi'dir. Herkes derecesine göre bir Deccâl'dir. Herkes derecesine göre Mehdi'ye (a.s.) hizmet eder. Herkes derecesine göre Deccâl'e hizmet eder.

Yurt dışındayken oğlum telefon açıp dedi ki: "Baba! Rüyamda Mehdi'yi (a.s.) gördüm." Ben de dedim ki: "Nasıl gördün?" Oğlum dedi ki: "Baba! Mehdi (a.s.) geliyor dediler. Bir baktım gelen filanca sofiymiş. Şok oldum." Dedim ki: "O sofi işyerinde çalıştığı arkadaşlarına İslâmiyet'i anlattı, onların sorunlarını çözdü. Mehdi'nin (a.s.) yolunu açtığı için öyle gördün. Yoksa orijinal Mehdi (a.s.) değildir." Çünkü insan, İslâmiyet'e geldiği zaman Mehdi'nin (a.s.) yolu açılmış olur.

Adam vakfa ve kursa maddî ve manevî yardım ediyor. Burada talebe okuyor. O adam, Mehdi'nin (a.s.) yolunu açıyor. Bunun tersi olarak da günah işleyenler, kötülüğe yardım edenler. Deccâl'in gelmesine yardım ediyor.

Haffet ne demek, hafif gelmek demektir. Ummuhu ne demek, adam dedi ki "Ben size bir yemek yedireceğim" dedi. "Peygamber Efendimiz de o yemeği çok severmiş" dedi, yemeğin ismi de "Ümmü Ali". Hazreti Ali'nin annesinin yemeği, "Nasıl bir yemek?" dedik. "Normal bildiğimiz bir yemek, sütün içerişine ekmeği doğrular. Biraz da farklı bir şeyler daha katıyorlar, o yemeğin

adı Ümmü Ali'dir." Çok güzel bir yemek, tatlı gibi yapmışlar. Hz. Ali'nin annesinin ismi Fatima'ydı, önce Rasullah'a bakarmış. Rasulullah yetim onların evinde ya... Mübareğin var sekiz dokuz tane çocuğu, az bir yiyecekleri var. Ali bin Ebu Talib'in evinde kalıyor. Ebu Talib fakir, sekiz dokuz çocuğu var. Mübareğin rızki dar, önce Hz. Muhammed'i yediriyor. Rasulullah da çocuk, daha önce onun başını tariyor, önce onun elbiselerini temizliyor, önce onun kıyafetini giydiriyor, önce ona yemek veriyor sonra kendi çocuklarına veriyor. Hz. Peygamber ne buyurmuş "Annemden sonra benim annem bu kadındır" demiş. Biz buraya nereden geldik, ayetten geldik. Esas benim rahmetli bir kayınpeder vardı, Allah rahmet eylesin, hepsine... Ona da, annemize de, babaımıza da. Camide vaaz verdim mi, gelir beni dinlerdi. "Ya hocam sen güzel vaaz veriyorsun da..." derdi. Tabii yaşlı adam, bir de babamız. "Bir konuyu anlatıyorsun; dinliyoruz, dinliyoruz, dinliyoruz. Sona geliyoruz, iki konu başka bir tarafa gidiyor, o konu orada kalmıyor" diyor. "Onu nereye bağlıyorsun, onu biz anlayamıyoruz." diyor. Yani ben kafamda yani az bir şey anlattığım zaman gerisini anlayacaklarını düşünüyorum. Az bir şey söyledim mi bu zaten anladı, bunu artık ona gerek yok 1+1 kaç eder 2, 2+2 diyorum 4'ü de o anlar. Yani ama öyle olmuyor onu da söyleyeceksin 2+2 eşittir 4 diyeceksin.

Sen hoca olduğun için, âlim olduğun için sana soralım demişler: "Seni hâpiste kimlerin arasına koyalım?" Âlim demiş ki: "Ne kadar idamlık varsa, katil varsa beni onların koğuşuna bırakın." Normalde insanları oraya koyarlar ki; ölüdürüler diye. Bu mübarek kendi kendine "Beni katillerin içerisinde koyun" diyor. Katillerin içerisinde oturmuş. Âlim, zikir正在做, Kur'an okuyor, ibadet正在做. Bu sefer katiller buna bakıp demişler ki: "Hoş bir adamdır, tatlı bir adamdır. Bize de Kur'an'ı, abdest almayı öğretir misin?" Âlim hepsine öğrettim demiş. Sonra da hepsi tövbe yapmışlar.

Mürşid neden lazım ve bize faydalı nelerdir? Mürşid, kişiye nasıl tövbe yapılacaksa, onu öğretir. Sen kendi kendine de tövbe yaparsın ama kendi kendine tövbede duramazsun. Sana bir destek lazım, bir kuvvet lazım, yoksa birçok insan tövbe yapar ama tövbeleri ya dakikalık olur, ya günlük olur, ya haftalık olur. Tövbe dakikalık, haftalık, günlük olmaz. Aslında olur ama günümüz mesabesindedir. Tövbe bir kere olur, ölene kadar olur. İnsan bir kere mürşidiyle beraber tövbe yaptığı zaman ölene kadar o söze bağlı kalır. Sofi der: "Ya Rabbi! Ben pişmanım." Şeyh de der: "Ya Rabbi! Ben pişmanım." Ama o şeyh senin için tövbe yapıyor; "Ben bu adama daha önce niye ulaşmadım? Daha evvel ulaşsaydım bu kadar günah işlemezdi der."

Sofi, tövbe yaparken önceden yaptığı bütün günahlar aklından geçer ve

hepsine tövbe eder. Mürşid onu utandırmaz; günahlarını teker teker sayıp dökmez, günahlarını açığa çıkarmaz.

Bütün günahlara tövbe yapır sonra imanını tazelettirir; Allah'a (c.c.) inandım, kitaplara inandım, peygamberlere inandım, ahiret gününe inandım, kaza ve kadere inandım, meleklerle inandım. Bu iman, hakiki bir imandır. Önceden anadan babadan gördüğü gibi inanırıdı. Ama şeyhin önünde yaptığı imanla hakiki imana ulaşmış olur.

Önceden de tövbe yapardı ama sonra tekrar aynısını yapardı ya da tövbe etmeyip o hâl üzere giderdi. Gün geçtikçe günahını artırırıdı. Tövbe aklına gelmeyeceği gibi günahın da envai çeşidini öğrenirdi. Hz. Ömer (r.a.) buyurmuş ki: "Kötülerle arkadaşlık yapma! Sana günahın yollarını öğretiler."

Mürşid-i kâmil ona Allah'ın (c.c.) rahmet nazarıyla bir nazar eder. O anda adam erir erir. Adamın aklında ne günah kalır ne de yaptığı bir şey kalır. İnsan bir şeyi tek başına yaparken zorlanır. Hele ki yaptığı nefsinin zararına ise onu yapmak istemez ama yanında bir arkadaşı olsa, ona bir destek olsa onun des-teğileyle, onun maneviyatıyla, onun telkinleriyle o iş kolay olur; Allah'ın (c.c.) bereketi vardır, Allah'ın (c.c.) rahmeti de vardır.

Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Azmen cezmen kast eyledim." Yani, böyle kesin karar verdim. Zaten kesin karar olmazsa kişi tövbesinde duramaz. Ke-sin karar, şeytana öyle şeyler yapar ki, o kişinin nefsi de farkına varır, "Artık bu adam bu yollara beni götürmez." der. Senin kararlılığını ve dik duruşunu nefsinin ve şeytanın görmesi lazım. Sende de bir güç olacak ki, kararlı olasın. O güç de mürşid-i kâmilin manevî tasarrufudur, duasıdır, feyzidir, bereketidir. Azmen ve cezmen kast eyledim ki, bir daha yapmayacağım. İnsanın eliyle yaptığı günahlarıyla, diliyle yaptığı günahlardan pişman olursa nefsin, bir daha yalan söylemeyeceğini, giybet etmeyeceğini, iftira atmayacağını anlar.

Birinci sözü mürid, Allah'a (c.c.) verir, O'na tövbe eder. Tövbe, ancak Yarad'a'na yapılır.

Allah'a (c.c.) yönelmektir. Zahiren de şeyhinin elini tutup der ki: "Sağlam bir söz veriyorum.

Ben bu günahlara bir daha dönmeyeceğim."

Sofi bakalım, tövbeye kadir olacak mı?

Geride bıraktıkların için üzülme! Geride bıraktıkların senin cehennem ateşindi, pis şeylerdi. Hoş bir şeyi bırakıp da kötü bir şeye gelmiyorsun. Allah'ın (c.c.) gazabını bırakıp Allah'ın (c.c.) rahmetine geliyorsun. Tövbe etmemiş hâlde olsaydin Allah'ın (c.c.) gazabı sana ulaşırıdı.

Her gûnahta, Allah'ın (c.c.) gazabına giden bir yol vardır. Allahu Teâlâ'nın

haram kıldıkları var. Bunları kesin yapmayacaksın. Yaptığın zaman tövbe yapacaksın. Tövbe de yapmazsan bu sefer yıldırım çarpması gibi tepeden aşağıya O'nun gazabına çarpılır. Dünyadayken rezil ve rüsva olur. Ahiretteki rezaleti de, cezası da ayridır.

Ama şeyh onun tövbe yapmasını, Allah'a (c.c.) yönelmesini, O'na bağlanmasını, eski günahlardan, eski huylardan sıyrılmasını geçmiş saqlam sözle veda etmesini emreder. Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayan bir adam, tövbe yaptığında Allah'ın (c.c.) sevdigi bir adama dönüşür. "Günahından tam olarak dönüp tövbe eden, onu hiç işlememiş gibidir." (İbn Mâce, zühd 30; et-Taberânî, el-Mu'cemü'l-kebir, 10/150)

Bir incelik daha vardır: Seyda Molla Bahri (rh.a.) anlatmıştı; insan gençken günah yapıyor, nefrine hâkim olamıyor vesaire ama yaşı ilerledikçe aklı başına geliyor. Bu sefer gece gündüz o yaptıklarına ağlıyor; "Ben bunu nasıl yaptım, nasıl böyle bir cehalette bulundum?" Çünkü cahiller günah işlerler.

Bazı insanlar vardır, atıp tutuyordur. Başına geleceğinin haberi yok. Her söylediği kayıt altına alınıyor. Sonra hâkimin huzuruna çıkışınca hâkim diyor ki: "Anlat." Adam diyor ki: "Hâkim bey! Ben hiçbir şey yapmadım. Bunlar beni suçsuz yere getirmiş." Hâkim bu sefer der ki: "Bu senin sözün değil mi, bunu sen yapmadın mı?" Bu sefer adam der ki: "Evet." Bu rezillikten öte bir yoldur, yalancıktan öte bir yoldur.

Bir adam düşün, yalan konuşuyor. Konuştuğu yalanlar bütün dünyayı sarmış halde. Adam dünyada yalan söylüyor; "Ben yapmadım, ben etmedim." numaraları çekip herkesi kandırıyor. Bu adam, Allah'ın (c.c.) huzuruna geldi. Allah (c.c.) buyuruyor ki: "Sen bunu yaptın." diyerek günahlarını ortaya döküyor. Adamin huyu yalancılık olduğu için dünyada herkese yalan söyleyip işini gördü. Allah'ın (c.c.) huzuruna gelince ahlâkından dolayı, "Ben, Allah'a da (c.c.) bir yalan söyleyip geçerim." diyor. O böyle zannedip diyor ki: "Hayır! Ben bunların hiçbirini yapmadım." Allah'ın (c.c.) huzurunda da yalan söylüyor. Allahu Teâlâ onların vücutlarından delil getirerek buyuruyor ki:

اِلْيَوْمَ نَخْتُمُ عَلَىٰ اَفْوَاهِهِمْ وَتَكَلَّمُنَا اِيْدِيهِمْ وَتَشَهِّدُ
اَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ٦٥

"Bugün biz onların ağızlarını mühürleriz de neler kazandıklarını bize elleri söyler, ayakları da şahitlik eder." (Yâsîn Sûresi, 65. ayet)

Allahu Teâlâ ele der ki: "Konuş!" El, bütün yaptıklarını anlatmaya başlar. Allahu Teâlâ ayağa der ki: "Konuş!" Bu sefer ayak da, ellerin yaptığına şahitlik eder. Adam şoka girer. Bu sefer Allah'a (c.c.) karşı mahcup olur. Allah'la (c.c.) konuşmaz. Kendisine der ki:

وَقَالُوا لِجُلُودِهِمْ لَمْ شَهَدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ
كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقُكُمْ أَوْ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ۖ ۲۱

"Onlar derilerine: "Niçin aleyhimize şahitlik ettiniz?" derler. Derileri de: "Bizi her şeyi konuşutan Allah konuştu, siz ilk defa yaratan O'dur ve siz yine O'na döndürülüyorsunuz" derler." (Fussilet Sûresi, 21. ayet)

Kendi eli ve ayağıyla konuşmaya başlar: Ben yalan söyledim ki, siz cehenneme girmeyesiniz. Siz de benim ayıbımı ortaya çıkardınız. Niye konuşuyorsunuz? Diyeuzularına sitem eder. "Her şeyi konuşutan Allah (c.c.) bizi de konuşuyor." Kimin emrini çiğnediğinin farkında değil, daha kime karşı geldiğinin farkında değil, kimin yolundan çıktıığının farkında değil, başına geleceklerden haberi yok ama Allahu Teâlâ rahmeti icabı bunları anlatmış, söylemiş: "Bak sakın böyle bir şey yapmayın! Benim huzuruma geleceksiniz rezil, rüsva ve cehennemlik olursunuz." Senin elinin, ayaklarının ve hatta senin de sahibin Allah'tır. Senin bu azalarına geçici olarak yönetme gücü vermiş. Yaratırken demiş ki: "ey El bu adamı dinle, ey ayak bu adamı dinle." Allahu Teâlâ bütün organlarını senin hizmetine vererek sana hizmetçi yapmış. Sen o hizmetçilerle beraber bunları sana veren padişaha isyan ediyorsun. Kendisi yoldan çıkmış, sapılmış, fesada gitmiş ama o, ona yetmiyor, azalarını da perişan ediyor; mesela adam sigara içerek kendi azasını öldürüyor.

Sen kalabalık bir ortamdasın. Oradaki herkes sana beyim, paşam diyor. O sırada senin en samimi olduğun arkadaşın diyor ki: "Beyler! Sizin bu sevdığınız, saydığınız, hürmet gösterdiğiniz bu adam var ya esasında bu üçkâğıtçının biridir, yalancının biridir, sahtekârin biridir." Adamin düştüğü durumu düşünebiliyor musun? Kendi azaları onu şikayet ediyor. O zaman da adam diyecek ki:

يَا وَيْلَتِي لَيْتَنِي لَمْ أَتَخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ٢٨

“Eyvah!” diyecek, “Keşke falancayı dost edinmeseydim.” (Furkan Sûresi, 28. ayet)

Herkesin dost edindiği bir şey vardır. O gizli gizli dost edindiği için zanneyor ki, kimse görmedi. Odaya girip hanım veya başkası içeri girmesin diye kapıyı kilitliyor. Orada gizli gizli işini yapsın. Hâlbuki orada onları yaparken kiyamet gününde ne diyeceğini Allahu Teâlâ buyurmuş: “Keşke ben falancayı dost edinmeseydim.” Dost edinmeseydim demesinin sebebi: “Kur'an bana geldiği hâlde, Hz. Muhammed (s.a.v.) bana geldiği hâlde o filanla arkadaşlığımdan dolayı sapittim da işte bu cehenneme girmeme sebep oldu.”

Mûrşid-i kâmil tövbe yapmamıza sebep oluyor, bizim Allah'a (c.c.) yönelik memize sebep oluyor, bizim O'nu tanımadığımıza ve bulmadığımıza sebep oluyor. Mûrşid-i kâmil bu tövbeden sonra Allah'ı (c.c.) zikretmemimize sebep olur ve nasıl zikir edeceğini öğretir bize. O'na zikretmeyi öğrendiği zaman bu adam devamlı kalbinde Allah'ın (c.c.) rahmetini duyar, kalbinde imanı güçlenir, kalbine feyz ve bereket gelir, kalbine O'nun aşkı gelir. Allah'ı (c.c.) zikrede zikrede O'nu sever. O'dan kaçmaz, aksine muhabbet duyar ve O'nun rızasını elde etmeye çalışır. İnsan bunları yaparken Allah da (c.c.) onu sever. Kul zannediyor ki ben, Allah'ı (c.c.) zikrediyorum. Hâlbuki Allah (c.c.), onu zikrediyor. O zannediyor ki ben, Allah'ı (c.c.) seviyorum. Hâlbuki Allah (c.c.), onu seviyor.

Öyle dervişler vardır; bir taraftan zikreder bir taraftan ağlayıp sizler, feryat eder; “Ya Rabbi! Beni bağışla. Ya Rabbi! Beni affet.” diye feryat eder. O hâlâ kendini çok günahkâr görür, oysaki o zikir sayesinde Allah (c.c.) katında bir evliya olmuştur. Zikir yapmadan kulluk olmaz, kemale erişilmez. Zikir yapmadan Allah (c.c.) aşkı, kalpte tamam olmaz ve insanın marifetullah'a ulaşması mümkün değildir. Bütün yolların hepsi zikirden geçer.

Rasulullah'ın (s.a.v.) yirmi dört saat zikrullahtar. Hz. Peygamber (s.a.v.) namaz kıladı, yatıp kalkardı sonra bir daha namaza dururdu. Sahâbîler buyurmuş ki: “Ya Rasulallah! Siz uyudunuz ve uyandıktan sonra da abdest almadınız. Biz uyuyup kalktıktan sonra abdest almamız lazım midir.” Rasulullah (s.a.v.) buyurmuş ki: “Gözlerim uyur, fakat kalbim uyumaz.” (Buharî, Menâkıb, 24; Müslüm, Babu salati'l-leyl) Evliyaullah da öyledir; kalp zikir yapmaya devam ediyor, uyku hâli yok.

Sahâbîden biri buyuruyor ki: “Peygamberimiz'in (s.a.v.) bir ihtiyacı olur

diye Peygamberimiz'in (s.a.v.) kapısında bekliyordum. İçeriden tencerenin kaynaması gibi ses geliyordu. Hz. Peygamber (s.a.v.), "Sübhallah, sübhallah, sübhallah, sübhallah, sübhallah." diye zikrediyordu. Sübhallah seslerini dinlerken ben uyurdum."

Mürşid, Allah'ı (c.c.) nasıl zikir yapacağını, hangi Esma'dan ne kadar söyleyeceğini, senin huyuna göre, senin karakterine göre, senin davranışlarına göre sana bir yol tarif eder, bir usul tarif eder. Nefs-i emmaredeyse, nefsi levvamedeyse, nefsi mülhimedeyse, nefsi mutmainnedeyse hepsinin ayrı ayrı zikirleri vardır, tesbihleri vardır.

Nefs-i emmarede ise tövbeden sonra Kadiri tarikatında direkt ona "La ilahé illallah" zikri telkin edilir. Bu telkinle beraber o da Kelime-i Tevhid'in nuruyla kalbi nurlanmaya başlar. "Hâlimizi hal eyledik, yolumuzu yol eyledik. Bizi ölüye saydilar; canı Hakk'a teslim ettik."

Zikir yaparak emmareyi geçer, levvameyi geçer... Her bir basamakta mürşidi ona ayrı ayrı Esmaları telkin eder. Tam sonuç noktasına gelindiğinde, Hz. Allah (c.c.) sırları o kula açıyor; hangi zikir, hangi ayet, hangi hadis-i şerif onun haline uygunsu, Rabbi'l-Âlemin ona tercüme ediyor, sonra o kul, dil ile o zikirleri yapmaya başlar. Artık bütün zikirler ona bir oldu. Önce çektiği zikirler ona ilaçtı. Onu basamaktan basamağa götürmek içindi. Basamakları geçti, nefsin mertebelerini geçti, bu sefer Hz. Allah (c.c.) ona yolları açtı; bu ayetin sırrı şudur, şu ayetin sırrı şudur, şu zikrin sırrı şudur, bu tesbihin sırrı budur, bütün hepsini görür. Ondan sonra artık Allah'ın (c.c.) dileği kadar bütün ayetlerde, bütün hadislerde, bütün zikirlerde hakikate ulaşmış olur.

Bir ayet okuyunca iş biter; mesela bir hasta var, ona bir ayet okur. O ayetin gücüyle, Allah'ın (c.c.) izniyle o hasta şifa olur. Bir dua okur, o dua ile o işi hallolur.

İlk başta mürşidi onu yönlendiriyordu. Bu sefer Allahu Teâlâ onu yönlendirmeye başlar. Zikrede zikrede, Hz. Allah'tan (c.c.) gelecek bütün feyzleri, bereketleri ve rahmeti alacak noktaya geldi. Kalp tertemiz oldu. Kalbi tertemiz olunca da en büyük zikir, Kur'an-ı Kerim'dedir. Bütün bu zikirler, Kur'an'ı Kerim'den çıktı.

Mürşid, "La ilahé illallah"ı Kur'an-ı Kerim'den aldı ve onun anlayacağı şekilde tabağına koydu. Ama demiyor ki: Sen bunu yaparsan şöyle olursun, bunu yaparsan böyle olursun. Bunun sırları bunlardır. Bir şey söylemeyeip sadece diyor ki: "Oğlum! 'La ilahé illallah' söyle." O mürid söylüyor, söylüyor, söylüyor; ondan sonra şeyh, Kur'an'dan bir tane daha alıp onun tabağına bir daha koyup, "Bunu da ye" diyor. Böyle devam ettikçe öyle bir noktaya geliyor

ki: Kur'an-ı Kerim'in tamamı onun kalbindedir. Şeyhten alınan zikir dersinin faydaları sayılamayacak kadar çoktur.

Sadece "La ilah illallah Muhammedur Rasulullah" sırrı ciltler dolusu kitap olur. Herkesin hâline, durumuna göre şeyler meydana gelir. Tövbe olur, zikir olur, sabır olur, şükür olur; bunlar böyle devam eder.

Kur'an-ı Kerim căzlerinin başında bir dua vardır: "Rabbi yessir velâ tuas-sir Rabbi temmim bi'l-hayr." Manası ise: "Allah'ım! Kolaylaştır, zorlaştırmayı. İşimi hayırla tamamina erdir!" Allah bir adamın işini zorlaştırsa muhalibi yerken bile dişini kırar ama kolaylaştırırsa arabayla dağı aşırır. Bazı insanlar vardır: Allah (c.c.) onları şaşırtır; onlar şaşkınlık gibidirler.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ أَيْةٌ مِّنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ
الَّهَ يُخْلِلُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أَنَّابَ
٢٧

"De ki: 'Hakikaten Allah, dileğini şaşırtır ve kendisine gönül verenide hidayete erdirir.'" (Ra'd Sûresi, 27. ayet)

Allah (c.c.) dileklerine hidayet eder; dileklerini de dalalete bırakır. Dalalete düşenlerin gözleri kör, kulakları sağır gibidir.

٦١ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

"Muhakkak, her zorlukta bir kolaylık vardır." (İnşîrah Sûresi, 6. ayet)

Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Hangi işte ne kadar zor olursa olsun, ne kadar sıkıntı olursa olsun Hz. Allah (c.c.) orada bir kolaylık yaratır. Ama kim Allah'ı (c.c.) talep ederse ve arzularsa, kim Allah'ı (c.c.) isterse ona kolaylaşır. Kim ki O'nu istemezse onu zorluk içerisinde bırakır.

"Allah'ım! Kolaylaştır, zorlaştırmayı. Allah'ım! Hayır ile tamamla." devamlı böyle dua edeceksin. İnsan, hangi işi yaparsa yapsın Allah'ın (c.c.) yardımına güvenecek, O'dan yardım isteyecek. Peygamber de olsa melek de olsa Allah'tan (c.c.) yardım isteyecek. Bir tek yardıma ihtiyaç duymayan Allah'tır; zorluk, kolaylık, yükseklik, alçaklık, zenginlik ve fakirlik gibi şeylere ihtiyaç duymayan Allah'tır. O'nun dışında herkes muhtaçtır ve O'na ihtiyaç duyar.

وَقُلْ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ
فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ النَّذِلِ وَكَبِيرٌ تَكْبِيرًا
111

“Ve şöyle de: Hamd o Allah'a ki, hiçbir çocuk edinmedi, mülkte ortağı yoktur, aciz olmayıp bir yardımcı da ihtiyacı yoktur. Tekbir getirerek O'nu noksantalıklardan yücelt de yücelt.” (İsrâ Sûresi, 111. ayet)

Allah (c.c.) hiçbir dost edinmemiştir, hiçbir yardımıcısı yoktur, O'nun eşi ve benzeri yoktur. Allah'ın (c.c.) yardımcıları yoktur; melekler, O'nun yardımcıları değildir. Melekler ve peygamberler Allah'ın (c.c.) kullarıdır. O çocuk edinmemiştir. Herkesin bir dostu, bir yardımıcısı, bir velisi vardır. Ama Allah'ın (c.c.) bir dostu, bir yardımıcısı, bir velisi yoktur. Allah'ı yücelttin; Allahu Ekber, Allahu Ekber, Allahu Ekber söyleyin.

İnsan öyle değildir. Mesela Abdullah b. Ömer (r.a.) rivayet ediyor ki:

“Hz. Muhammed (s.a.v) ile askerleri tepelere çıktıklarında Allahu ekber derler, düzüklere indiklerinde de ‘Sübhanellah’ diye tesbih ederlerdi.” (Ebû Dâvûd, Cihâd 72) Çünkü insan dağlara çıktıığı zaman kalbine kibir geliyor, böbürlenme geliyor, yükselik geliyor. O dağın tepesine çıkıp da şöyle aşağıya baktığı zaman insanı kibir kaplayabilir, büyülüklük kaplayabilir. O zaman da nefsine diyor ki: “Hayır! Büyüük olan Allah'tır. Sen büyük filan degilsin.” Aşağıya indiği zaman da “Sübhanellah” deniyor.

Sofide usul şudur: Bir yere gittiği zaman, bir şey yaptığı zaman onu söyleyip izin alır. Sofi, asker gibidir. İzin kâğıdı almadan bir yere gidemez; “Ben şunu yapacağım, ben bunu yapacağım.” O işi yapmak için onay aldığı zaman gidip onu yapar. Eğer onay almazsa onay alana kadar bekler. Sofilik çok hastastır.

Bir adam kendi kendine sofi olamaz. Hiçbir mürşid kendi kendine sofi olmamıştır. “Ben kendi kendime sofi oldum.” diyenden de kaçın! Ben kendi kendime şeyh oldum diyenden de kaçın! “Ben böyle akşam yatıp sabah kalktım, âlim oldum.” Vallahi de yalan, billahi de yalan. Sen akşam aç yatıp sabah kalktığın zaman karnın tok kalkabiliyor musun? Akşamdan bir şey yememişsen sabahleyin nasıl tok kalkacaksın? İlim okumayıp, “Ben akşam yatıp sabah kalktım, âlim oldum.” diyorsan kendin için güzel bir âlim olmuşsun. Ama senin âlimliğin Rabbani değil, şeytani bir âlimliktir. Bu ahir zamandır, çok dikkat edin!

Birkaç kişi gelip bir adamın yaptıklarını anlattı: Adamın birisi Cemil

Baba'nın (rh.a.) resminin altına ne kadar abuk sabuk yazı varsa onu yazıp asmış. Sofi de ne yapsın? Sofi, Baba'nın resmine bakıyor ama alttakiler hiç Cemil Baba'ya (rh.a.) uymuyor. Arkadaş! Cemil Baba (rh.a.) seni böyle mi yetiştirdi veya seni böyle mi yetiştirdim? Bunu gördüğün zaman, "Bu adam yanlış. Bizimle bu adamin alakası yok demen lazım." Sahtekâr adam, Cemil Baba'nın (rh.a.) resmini internetten bulup kendi sitesine koyuyor. Aynı şekil bir tane daha evliyanın resmini sitesine koyuyor. Sonra altına da, "Büyü yapılır. Büyü bozulur" yazıyor. Ne Cemil Baba (rh.a.) öyle bir şey yapar, ne o evliya öyle bir şey yapar ne de aklı başında bir İslâm âlimi öyle bir şey yapar ama bu ahir zaman olduğu için şeytani tuzak çok.

Mademki Cemil Baba'nın (rh.a.) resmi hoşuna gitti. Cemil Baba'nın (rh.a.) resmiyle iş yapacağına Cemil Baba (rh.a.) gibi ol da hakikatte iş yap. Cemil Baba (rh.a.) nasıl Baba olmuş onu araştırırıp sen de onun gibi yap, sen de öyle ol. Ama öyle yapmayıp Cemil Baba'nın (rh.a.) resmini kullanmaya çalışıyor. Evladım! Öyle kaç gün gidebilirsin?

Bir tane adamin aslanı varmış. Aslanına binip sağa sola gidiyormuş. Bir gün de aslanına binip Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) tekkesine gelmiş. Gavs-u Geylani (k.s.) adamı misafir etmiş. Abdulkadir Geylani (k.s.) sofılere demiş ki: "Bu adamin aslanına bir iki parça bir şeyler verin de hayvan da yesin." Gavs-u Geylani'nin kapısında da böyle köpek yavrusu varmış. Sofiler dışarı çıkışınca görmüşler ki o köpek yavrusu aslanı kulağından tuttuğu gibi yere çalmış. Aslan iki metre boylu boyunca yatıyor. Sofiler, Abdulkadir Geylani'ye (k.s.) gelip demişler ki: "Hazret! Ne aslan kalmış ne bir şey kalmış. Bizim o enik aslanı bitirmiş."

Büyük araziler bomboş duruyor. Hâlbuki bu arazilerden elde edilecek ürünler bu bölgedeki ve diğer bölgelerde bulunan insanların ihtiyacını karşılayabilir. Ama kâfirler bu arazilerin kullanılmasını bir şekilde engelliyor. Kâfirlerin en önemli özelliklerinden birisi de ekinleri bozmak, gıdayı bozmak.

Küfrün en önemli özelliği Hz. Allah'ın kâinatta koymuş olduğu sistemin tersini yapıp fesat çıkarmak. En büyük fesat, en büyük bozgunculuk, en büyük terör, bir insanı katletmektir.

نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَانَمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

**“...Kim bir kimseyi öldürürse bütün insanları öldürmiş gibi olur...”
(Mâide Sûresi, 32. ayet)**

Bir insanı öldürmek, bütün insanları öldürmek gibi büyük bir günahtır, büyük bir suçtur. Bunlar günümüzde olan şeyler ama gözümüzün önünde olduğu için bunları fark edemiyoruz. Ama yapanlar bunu bilinçli yapıyor. Mesela bitkilerin genetiği ve hormonları ile oynuyorlar. İnsanın sağlığına ikinci dereceden etki ediyorlar. Bazen Direkt öldürüler, direkt öldürmemiyorsa yediğin yiyeceklerle öldürüler. Bitkilerin üzerine yapılan çalışmalar, hayvanların üzerine yapılan çalışmalar, insanların üzerine yapılan çalışmalar... Bunları nasıl yapıyorlar? Kur'an bunu açıklıyor:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ۱۱

“Onlara yeryüzünde fesat çıkarmayın dendiği zaman onlar derler ki: Biz fesat çıkarmıyoruz, bilakis biz düzelticiyiz.” (Bakara Sûresi, 11. ayet)

Adam diyor ki: “Ben bilimsel araştırma yapıyorum.” Nasıl bir bilimsel araştırma yapıyorsun? Görünüşte bir bilimsel araştırma var, görünüşte insanlığa faydalı bir iş var ama hakikatte insan sağlığına direkt kimyasallarla uyuşturucularla, uyuşturucunun binlerce çeşidiyle sana zarar veriyor. Bir teknikle avlayamadığını başka bir teknik ile avlamaya çalışıyor ama hepsi bir elin parmakları gibi sen sadece parmağı görüyorsun. Mesela kumarın yüz bin çeşidini yapıyor. Kumarhanede direkt kumar olarak işletiyor. Kumarhanede kandırıldıklarını sanal ortamda kandırıyor, köşe başlarında kandırıyor...

Topluma mikrobünu saçıyor. Bütün günahları bu şekilde normalmiş gösteriyorlar. İnsanlar bu günahları yaparken, “Bu günahtır, bu haramdır, bana zararı var, benim sağlığıma zararlıdır.” diye bakmıyor. On saat bilgisayarda oturmak, on iki saat bilgisayarda oturmak sağlıklı bir şey mi? Hatta bilgisayarın başına oturmak çözüm olmuyor. Çünkü adamın asıl hedefi öldürmek, katletmek. Hz. Âdem'den (a.s.) beri gelen Kabil'in mantığı var; mavi balina yapıyor sonra gencecik çocukları önce bilgisayara ve oyuna bağlı yapıyor, sonra çocuğu apartmandan attırıyor.

Bunlar hep savaştan önceki evrelerdir. Bütün ülkelerde özellikle de İslâm ülkelerinde savaştan önce grubun yaptığı çalışmalar var; toplumun ahlâkını bozuyor, şahsiyetini bozuyor, kimliğini bozuyor, inancını bozuyor.

Önce bir film çeviriyor; mesela filmde bir hoca, kafasında sarık, üzerinde bir cübbe var. Şeklen şeyhe, hocaya benzıyor. Komik sahnelerde, gülünç konumlarda hocaları, şeyhleri oynatıyor. Millet orda gülmeye başlıyor. Zannediyor ki orda çok komik bir olay var. Şeyhleri, hocaları sulandırıp halkın gözünden düşürüyor. Kur'an-ı Kerim'e hakaret ediyor, âlimlere hakaret ediyor, mürşidlere hakaret ediyor. En son noktasında da adam diyor ki: "Allah'a (c.c.) inanıyorum ama Peygamber'e (s.a.v.) inanmıyorum. Kademeli kademeli bir geçiş süreci yapıp inançları bozuyor.

Bir tek İslâm olmasına rağmen binlerce çeşit İslâm günümüzde var. Bir kitap ve bir Peygamber var ama binlerce çeşit grup var. Çünkü o grupları kuran kendileridir. Toplumda maneviyat olmayınca, vatan sevgisi olmayınca, millet sevgisi olmayınca sinemalarla, müzikle başarılı oluyorlar. Hatta kendi ajanlarıyla başarılı oluyorlar. Ajanı buraya yolluyorlar. Ajan, çok güzel Türkçe konuşuyor, çok güzel beşeri ilişkileri var; bunun eğitimini alıyor. Sonra burada fikirlerini yaymaya başlıyor.

Sen televizyon ekranında bakıyorsun ki filanca profesör böyle dedi. Milletin dikkatini çekmek için öyle sert çıkışlar yapıyor ki, sonra kendi kendine, "Bu adam ne diyor?" diyorsun. Hâlbuki adam orda bir şey demiyor. Bir kere tıklıyorsun, bir şey anlamıyorsun, sonra bir daha tıklıyorsun, bir daha, sonra bir bakmışsin adamın abonesi olmuşsun. İnsanlar biyonik robotlara dönüştüyor. Ya uç fikirler ortaya atarak insanları meşgul ediyor ya da basit şeyler ortaya atarak insanları meşgul ediyor.

Mesela oruç ne zaman başlar, ne zaman biter diye tartışıyorlar. Ne zaman başlarsa başlasın, ne zaman biterse bitsin bu zaman kaybı, vakit kaybı, israfı. Kimse çıkıp da, "Kardeşim! Bunun tartışılacak bir tarafı yok. Siz neyi tartışıyorsunuz?" demiyor. Başka örnek verelim: "Horozdan kurban olur mu?" Ne alakası var? Bütün Müslümanlar horozdan kurban olmayacağı bilir. Bütün Müslümanlar orucun ne zaman başlayacağını, ne zaman biteceğini bilir. Ama senin beyninle alay ediyorlar, ilminle alay ediyorlar, şahsiyetinle alay ediyorlar, enerjini gereksiz yere tüketiyorlar. Ha kahvehanede, kumarda, içkide vb. kendini israf etmişsin ya da basit şeylerde kendini israf etmişsin.

Televizyonda yapılanlara bir din kılıfı üzerine geçiriyorlar. Dini açıdan geldiği zaman insanlar hassas davranışın, daha dikkatli davranışın, Oysaki din televizyonlardan öğrenilmez, din radyolardan öğrenilmez, din yabancı ajan-

ların içimize sоктуkları hocalarından öğrenilmez. Din direkt Allah'ın (c.c.) kitabından öğrenilir.

Bizim İmam-ı Azam'ımız (rh.a.) var, İmam Şafî'mız (rh.a.) var... Allah'a (c.c.) şükürler olsun ki, onlar iyi ki var. Onlar zamanında yetişip de sağlam şekilde dini muhafaza etmemiş olsalardı, bize kalmış olsalardı şu anda biz hiçbir şey yapamazdık. Dinin temellerini oturtmuşlar. Mesela müctehid imamlara, Gavs-u Geylani'lere (k.s.), evliyalara, İmam Gazali'lere (k.s.) zamanında da bunlara aynı taktiği yapmışlar. Yapılan taktiklere bu zatlar bir darbe vurmuşlar, hâlâ kendini toparlayamıyorlar. Aynı taktikler hâlâ devam ediyor, değişen hiçbir şey yok.

Sahabe devrinde münafiklar vardı. Sahâbîlerden sonraki devirlerde Yunan felsefesini çevirip İslâm ülkelerinin başına bela ettiler. Felsefeyi sокtular, çeşitli fikir akımlarını İslâm ülkelerine sокtular. Ama bunlar o zamanlardaki âlimler tarafından püskürtüldü ve yeni mezhepler çıkarmışlar. Allahu Teâlâ, Ümmet-i Muhammed'e rahmet etmiş ve o devirdeki âlimler bütün fikirleri süpürüp çöpe atmış; insanlar nazarında bir kıymeti kalmamış.

Şimdi bunlar dini açıdan tekrar eski meseleleri, eski olayları yani tarihte yaşanmış olayları getirip ortaya koyuyorlar. Biraz tarih araştıran birisi der ki: "Kardeşim! Bunun cevabı sekiz yüz sene önce verilmiş, beş yüz sene önce verilmiş. Sen daha ne cevap veriyorsun?" Şu anda tarih bilgisine sahip olan derin âlimlerimiz, derin bilginlerimiz olmadığı için gençler de, "Bu böyle demişse doğrudur." deyip bunu kabul ediyor.

Hiç kimse, hiçbir hayvan dahi yaşam alanını başka bir canlıyla paylaşmaz. Bir hayvanın kendisine çizdiği bir yaşam alanı vardır; onun vatanı orasıdır. Köpeklerde de öyledir, kuşlarda da öyledir, bütün canlılarda böyledir. Ama hayvanın dengesi bozulursa o vatanı savunamaz, bilemez yani akli melekeli, kafası karışır. İnsan, kendi ülkesini, kendi vatanını savunur ama dışarıdan bir düşman taarruzu geldiğinde savunur.

15 Temmuz'da gördük; millet kaç gruba parçalanırsa parçalansın, bölünse bölünsün, vatan ve millet konu olunca herkes sokağa çıktı. Orada düşmanı açık gördü çünkü adam yukarıdan bomba atıyor. Tek seçenek vardı; savunma yapmak. Öyle olduğundan dolayı o ülkenin insanların savunmaya geleceğini, daha çok birbirine kenetleneceğini bildikleri için bu yolu genelde tercih etmezler.

Senin zaten elini, ayağını bağlamış, ruhunu öldürmüş, inancını öldürmüш, vatan sevgisini öldürmiş, Allah (c.c.) inancı, ahiret inancı kalmamış. X televizyonuna bakıyorsun ki adam geçmiş karşısında Türkçe konuşuyor. Sen zan-

nedyorsun ki bu televizyon yerli ve milli bir televizyondur, geçip bir haber seyredeyim diyorsun. Verdiği haberin yüzde yüzü taraflıdır. Yaptığı çalışmalar, yaptığı görseller, yaptığı filmler ve oyunlar yerli değil. Bunlar yabancı ülkelerin içimize koydukları Truva atlarıdır. Sonraki evrede eğer yapabiliyorsa kendi yetiştirdiği yöneticileri atama yapıyor. Çocukken yetiştirip büyüğünde oraya cumhurbaşkanı yapıyor, başbakan yapıyor. Seçim var, sen gidip A'yı seçiyorsun, öteki gidip B'yı seçiyor, öteki gidip C'yı seçiyor ama A'yı da seçse, B'yı de seçse, C'yı de seçse sonuçta onların dediği oluyor. Vatanı seven, milleti seven, ülkeyi seven birisini seçme şansın yok. Diyelim ki kazaen öyle bir insan iktidara seçildi. Bu sefer onu devirmek için, envai türlü planlar ve programları devreye sokuyorlar. İşte yaşadıklarımızı görüyorsunuz. En sonunda bütün bunlar olmazsa gelip diyor ki: "Ben senin ülkeni işgal ettim." Bunu yaparken de sadece kendi gelmiyor; türlü türlü ülkeler geliyor. Ondan sonra parça parça oluyorsun; ne evin kalıyor, ne vatanın kalıyor, ne milletin kalıyor, ne dinin kalıyor ne de namusun kalıyor. O seyrettiğin filmin böyle bir sonucu olacağını kimse aklına bile getiremez. O okuduğu kitabın, o aldığı eğitimden neticesinin böyle olacağını hesap dahi edemez. Ama o adamlar bu filmin neticesinin bu olacağını, bu eğitimden neticesinin bu olacağını, bu dinden uzaklaşmasının neticesinin bu olacağını çok iyi biliyorlar. Ondan sonra eğer halk istenilen kıvama geldiye savaş taktigine geçiyor.

Savaşların temeli iki sebebe dayanır:

- 1- Din
- 2- Ekonomi

Eğer bir ülkenin yer altı zenginlikleri varsa; petrolü, altını, doğal gazı varsa bunun üzerine gidip o ülkeyi çok rahat bir şekilde işgal edip ya kendine bağlı hâle getiriyorlar ya da işgal edip oradaki halkı öldürüler. Bu yeni olan bir olay da değil.

Amerika'da gidip Kızıldırililerin hepsini öldürdüler, katlettiler. Sonrada burası benim dediler. Aynı zihniyet devam ediyor. Avustralya'ya gidip oradaki yerlileri öldürdüler. Sonra Afrika'ya gidip oradaki insanları öldürdüler ki, hâlâ öldürüyorlar. Afrika kıtasında hâlâ barış yok. Sudan'da 1940'lı yıllarda savaş başlamış. Aradan seksen bir yıl geçmiş, hâlâ bir türlü kendilerini toparlayamıyorlar. Ruslar da senelerce Afganistan'ı işgal etti. Ruslar gitti, bu sefer de Amerikalılar gelip işgal etti. Afganistan'da on beş, yirmi tane İslâmî grup var. Bu gruplar birbiriley çarpışma halindeler. Bunlar nasıl bir İslâmî grup? Suriye'de de öyle kaç tane İslâmî grup var? Derdiniz ne! Sen İslâmî bir grup olsan kardeşine silah çekmezsin. Bunu kimse sormuyor. Robot bir nesil

hâline getirmiştir.

Bunun neticesi olarak ben ne yapabilirim, bu kadar tuzağın içerisinde ben ne yapabilirim? Senin yapacağın en güzel şey dinini öğrenmektir. Dinini öğrendiğin zaman, bununla amel ettiğin zaman bir kişi daha kurtulmuş olur, bu tuzakları görmüş olur. Bir kişi daha, sonra bir kişi daha, ve bir kişi daha İslâm'a kazandırarak sadece Türkiye'nin değil, bütün dünyanın gözlerini açmasına, kurtulmasına vesile oluyorsun. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ۖ ۸۱

“Deki: ‘Hak geldi bâtil yıkılıp gitti! Zaten bâtil yıkılmaya mahkûmdur.’”
(İsrâ Sûresi, 81. ayet)

Tarihte bütün olaylar, psikoloji üzerinden yürürlükte. Ama Müslüman'a, kâfirin gücü etki etmez. Çünkü Müslüman'ın gücü Allah'tandır. Kâfirin propagandası sadece laftadır ve reklamdadır. Allah'ın (c.c.) kalesine girenler, ayetleri okuduklarında, onun şuuruna vardıklarında dünyanın en güçlü insanı haline gelirler. Onların zombilerine karşı bir Allah (c.c.) demekle tuz buz olurlar. Çünkü Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبْتُ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ

“Nice az birlik vardır ki, Allah'ın izniyle sayıca çok birliği yemislerdir.”
(Bakara Sûresi, 249. ayet)

Çünkü savaş, maddî gözüksesi bile asıl arkasında psikoloji vardır; toplumda kuvvet, üstünlük sağlama, gücsüz kılma yani bunlar maddî şey değil. Önce manevî olarak adamın kafasına hâkim oluyor. “Ben ne yapabilirim ki ben hiçbir işe yaramam, benim hiçbir gücüm yok.” diye düşünmeye başlar. Oysaki Allahu Teâlâ bunların hepsini reddedip, “Sen güçlüsün.” buyuruyor. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

تَخْشَوْهُمْ وَأَخْشَوْنَ أَيُّومَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمْتُ

“...Onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim...”
(Mâide Sûresi, 3. ayet)

وَلَا تَهْنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ١٣٩

“Gevşeklik göstermeyin, üzülmeyin; eğer inanmışsanız şüphesiz en üstün olan sizsiniz.” (Âl-i İmrân Sûresi, 139. ayet).

Kâfirler hangi taraftan gelirse gelsin, hangi taraftan saldırırlarsa saldırınlar, biz gücümüzü Allah'tan (c.c.) alıyoruz, inancımızdan alıyoruz. Gerekli olan malzemeler, gerekli olan şeyler olacak ama “Înaniyorsanız bilin ki en üstün olan sizsiniz.” buyuruyor. Müslümanlarda bu fikir yok; “Ben üstünüm, ben güçlüyüm, ben galip geleceğim, ben başarılı olacağım.” Bizim kafa yapımız Kur'an'daki ayetleri algılayamıyor. “Nasıl olur da bir kişi, beş kişiyi yener?” diyor. Bu, materyalist bir bakış açısındandır. Çünkü biz, Allah'a (c.c.) güvenip sığındığımızda kâinatta bulunan, evrende bulunan her şey bizim yardımıcımız konumuna gelir; rüzgâr bile senin emrinde olur, yağmur bile senin emrinde olur. Allahu Teâlâ'nın ordularının sayısını Allah'tan (c.c.) başka kimse bileymez; göklerin ve yerlerin askerleri Allah'ındır. Allahu Teâlâ, Ebrehe'yi nasıl kuş ordusuyla helak ettiyse, kâfirlerin de helaki ve İslahi veya onların üzerine yapılacak bir çalışma Allahu Teâlâ'ya zor değildir. Ama bizim kalben, ruhen, bedenen, ekonomik olarak, sosyal olarak bunları kabul edecek bir noktada olmamız lazım. Birçok az toplulukların birçok çok topluluklara Allah'ın (c.c.) izniyle galip geldiğine dair birçok örnekleri vardır ve bu da yaşanmıştır. Hz. Peygamber (s.a.v.) devrinde de yaşanmıştır, daha önceki Müslümanlar devrine de yaşanmıştır.

Şu anda günümüzde yeni bir olay yok. Tarihte A devleti Müslümanlarla mücadele ediyordu. Şimdi B devleti var, onlar da yine aynı şekilde mücadele ediyorlar. Değişen hiçbir şey yok. Kur'an-ı Kerim'deki Tâlût ile Câlût'un kısasını oku! Müslümanların Kudüs'ü fethetmesi, İstanbul'un fethedilmesi... Önceki devirlerden beri gelen bir mücadele var. Bu mücadelenin özü, “batıl neler yapar, hak hangi yollarla insanlara hitap eder”dir. Hak, bütün insanları kurtarmaya yönelik; sadece Müslümanları kurtarmaya yönelik değildir. Allah'ın (c.c.) tarafı olanlar, Müslümanlar ve kâinatta var olan bütün varlıklar düşünürler; sineğinden, kuşundan, insanından... İnsanı en mürkerrem bir varlık olarak kabul eder. Ve bu insan bilmeyebilir, haberi olmayabilir. Hakkı onlara ulaştırmayı kendine hedef edinir. Ukbe bin Nâfi savaşmış, en sonunda karşısına deniz çıkışında buyurmuş ki: “Ya Rabbi! Şu uşuz bucaksız deniz önde çıkmamasaydı senin adını daha ötelere götürürdüm.” Müslüman, Allah (c.c.)

isminin ulaşmadığı, Allah'ın dininin ulaşmadığı bir tek insan kalmasın diye hedef edinir. İslâm'ın gayesi, bu adamın ülkesini işgal edip ülkesindeki madenleri kendi ülkemeye götüreyim, bunu öldürreyim, değildir. Böyle bir şey yok.

Ama şimdiki batıl olan davanın gayesi "ben merkezli"dir; ben hayatı kalamışım, ben yaşayayım, bütün güzel imkânlar benim olsun, gerisi önemli değil; gerisi benim kölem olsun anlayışıdır. İnsanlar, İslâmiyet'teki bu güzellikin kendilerini kurtarmak için olduğunu bilseler, onlara da bu anlatılsa onlar da bu batıl sisteme karşı gelecekler.

Bu batıl sistemin zirvesini firavunlar yapmış. Firavun, kadın doğum yaptığı zaman eğer erkek doğurursa hemen erkeği öldürüyor. Kız ise çocuğu öldürmüyork serbest bırakıyor. Şimdi de çocuğu doğuruyorlar, sonra poşete koyup apartman boşluğununa atıyorlar. Firavun gideli on bin sene oldu ama Firavun'un fiili hâlâ devam ediyor; bu acı olan bir şey. Müslüman ülkelerinde de var. Firavun'la bizim ne alakamız olabilir, Firavun'un ameliyle bizim amelimizin nasıl bir bağlantısı olabilir? Erkekler ölünce çocuklar yetişmiyor. Firavun'a gelip diyorlar ki: "Efendim böyle yapmayın, piramitlerde çalıştıracak usta bulamıyoruz. Erkek yok, bize eleman lazım." Sonra Firavun ikinci planını ortaya koyuyor; bir sene doğan erkek çocukları öldürüyor, bir sene erkek doğanları öldürmüyork. Hz. Hârûn (a.s.), erkeklerin öldürülmediği sene dünyaya geliyor. Hz. Mûsâ da (a.s.) erkeklerin öldürülme devresinde dünyaya geliyor ama Hz. Allah (c.c.) onu koruyor. Firavun'un malı, saltanatı, serveti Firavun'u helak olmaktan kurtaramıyor.

Hz. Mûsâ (a.s.) tek başınaydı. Bir insanın, Firavun'un karşısına tek başına çıkması ne demek. Bu şuurda olman gerekiyor. Hz. Mûsâ (a.s.) gidip Firavun'un karşısına dikiliyor, ona tebliğ ediyor. Çünkü Allah'ın (c.c.) emrini yerine getiriyor. Burada söyle bir incelik var: Bana söyle derler, böyle derler, söyle yaparlar, böyle yaparlar, bu mesele değil. Başarılı olurum, başarısız olurum, bu mesele değil. Buradaki mesele Allah (c.c.) bana bir emir verdi ve ben de bu emri yerine getirdim. Bak bu çok önemli bir şey, Allah bana bir emir verdi. Zor olabilir, kolay olabilir. Başarılı olabilirsın, başarısız olabilirsın. Sen, Allah'ın (c.c.) emrini yerine getirdiğin anda başarılısan. Allahu Teâlâ'nın sonucusu ne olursa olsun bütün emirleri farzdır.

وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَى أَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ١٠ قَوْمَ
فَرْعَوْنُ أَلَا يَتَّقُونَ ١١

"Hani Rabbin Mûsâ'ya, şöyle seslenmişti: 'O zalimler topluluğuna, Firavun'un kavmine git. Onlar (zulümden) hâlâ sakınmayacaklar mı?'" (Şuarâ Sûresi, 10-11. ayetler)

قَالَ رَبِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونَ ١٢ وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا
يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَارْسِلْ إِلَى هُرُونَ ١٣ وَلَهُمْ عَلَيْ ذَنْبٍ
فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونَ ١٤

Mûsâ, "Rabbim! Doğrusu beni yalancılıkla suçlamalarından korkuyorum; göğüm daralıyor, dilim dolaşıyor; onun için bu elçilik görevini Hârûn'a yükle. Ayrıca ben onlar nezdinde suçluyum; bu yüzden beni öldürmelerinden korkuyorum" dedi. (Şuarâ Sûresi, 12-14. ayetler)

قَالَ كَلَّا فَإِذْهَبَا بِأَيَّاتِنَا إِنَّا مَعْكُمْ مُسْتَمِعُونَ ١٥

Allah, "Hayır, asla böyle olmayacak!" buyurdu. "Haydi ikiniz de mûcizelerimizle gidin. Şüphesiz biz sizinle beraberiz, (her şeyi) işitmekteyiz." (Şuarâ Sûresi, 17. ayet)

Hz. Mûsâ (a.s.) gitmeden önce dedi ki: "Ya Rabbi! Dilimde pelteklik var, anlatamam ve beni öldürür." Hz. Mûsâ (a.s.) Firavun'un yanından kaçıp gelmiş. Allahu Teâlâ buyurdu ki: "Korkma, ben hem işitiyorum hem de görüyorum." ve Hz. Mûsâ (a.s.) Firavun'un yanına gidince Firavun dedi ki: "Bizim yanımızda, sarayımızda kaldın sonra bizim bir adamımızı öldürüp kaçtin." Hz. Mûsâ (a.s.) buyurdu ki: "Seni Âlemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) davet ediyorum." Tebliğdeki en maksimum nokta, zalime karşı hakkı söylemektir. Hz. Mûsâ (a.s.) Firavun'un bütün askerlerinin, sarayının gücünü ve kuvvetini sıfırladı. Firavun olabilirsin, orduların olabilir, askerlerin olabilir, sarayların olabilir, güçlü ve kuvvetli de görünüyor olabilirsin. Öyle bir doruk noktasına ulaşıyor ki Firavun, "Ben artık Allah'ım!" diyor. İnsanları da buna inandırıyor. Ama kendisinin ilah olmadığı başkası tarafından söylenenince karizması sıfırlanıyor.

Bak sarayda, Hz. Mûsâ'yi (a.s.) yakalayabilir, hapse attırabilir, öldürebilir. Zâhirî mantıkla baktığın zaman, Hz. Mûsâ (a.s.) bir kişi belki yanında Hz. Hârûn da (a.s.) var, 2 kişi Firavun sarayına gittiler. Buna misal vermek gerekirse kuş, kafese girmiş denilebilir. Ama öyle değil, "Buraya Allah'ın (c.c.) emirlerini yernerine getirmek için geldim." buyuruyor. Bizim görmediğimiz Allah'ın (c.c.) görüldüğü Allah'ın (c.c.) yardımları vardır; kâfirlerin kalplerine korku salar. Kalpler, Allah'ın (c.c.) elindedir. Firavun, Hz. Mûsâ'dan (a.s.) korktuğu için bir şey yapamıyor. O da biliyordu ki, Hz. Mûsâ'yi (a.s.) yakalayıp öldürmek sorununu kökten çözer ama yapamıyor.

Aynısı Mekke'de de var: Hz. Peygamber (s.a.v.) müşriklerin arasında dolaşırken, müşrikler Hz. Muhammed'i (s.a.v.) öldürbilirlerdi. Onlar da planlıyorlar. Ama Allah (c.c.) müsaade etmediği için hiçbir şey yapamıyorlar.

Halid bin Veli'den Hazretleri'nin (r.a.) vücutunda yüzlerce yara vardı; o savastan o savaşa cihat etti, mücadele ve tebliğ yaptı ama vefatı yataktı oldu.

Biz, Allahu Teâlâ'nın emrini yerine getirirken Allah'a (c.c.) güveneceğiz, O'na dayanacağız ve sığınacağız ve Allahu Teâlâ'nın bize yardım edeceğini de kalben ve ruhen inanıp buna da hazır bir hale geleceğiz.

Firavun, Hz. Mûsâ ile baş edemeyeceğini anlayınca, hemen tebliği ve daveti karalamak, propaganda yapmak için, "Sen sihir yapıyorsun. O zaman ben de bütün sihirbazları çağırıyorum da sihirbazlarla beraber bir mücadele yapın." Firavun, sihirbazların Hz. Mûsâ'yi (a.s.) yeneceğini zannetti. Tüm sihirbazları çağırdı. Sihirbazlar dedi ki: "Buyurun! Önce siz hünerinizi gösterin." Hz. Mûsâ (a.s.) buyurdu ki: "Hayır! Siz gösterin." -Bir ortaya koy bakalım ne koyabiliyorsun.- Çünkü Hz. Mûsâ'nın (a.s.) yanında olanlar sınırsız; Allah'a (c.c.) dayandığı için gücü sınırsız noktasına ulaştı ama sihirbazların ki ne ortaya koyabiliyorlarsa koysunlar, bir insanın ortaya koyabileceği şeylerdir. Sihirbazların ortaya koyabileceği, göz yaniltmasıyla bir şeyler yapmaktadır. Sihirbazlar, el çabukluğuyla ipi civanın içine koyuyorlardı. Civaya da ip sıcakta hareket ediyordu. Sihirbazlar, "Bi izzeti firavun." deyip ipleri ortaya attılar. Civa hareket edince ipler de yılan gibi ortada dolanıyordu. Millet zannediyor ki, ipler yılan oldu. Hz. Mûsâ (a.s.) buyurdu ki: "Bismillahirrahmanirrahim." Elindeki asayı atmasıyla o asa ipleri yuttu ve Hz. Mûsâ'nın (a.s.) tekrar eline geldi. Onların güç alacakları sadece Firavun ama Hz. Mûsâ'nın güç alacağı Allah'tı; Rahman ve Rahim olan Allah. Sihirbazlar, Firavun'a "Allah" diyorlardı. Ama sihirbazlar, inançlarının onların inançlarında ayrı olduğunu belli etmek için dediler ki: "Mûsâ ve Hârûn'un Rabbi olan Allah'a (c.c.) inandık."

Herkes Firavun'un Allah (c.c.) olduğunu inanıyor. Hatta Nil Nehri'ni bile

Firavun'un akittiğine inanıyorlar; o kadar propaganda yapmış. Firavun diyor ki: "İstersem bu Nil Nehri'ni durdururum. İstersem akıtırım. Bak! Size acıdığını için bu nehri akıtıyorum, tarlalarınızı suluyorsunuz. O zaman benim dediğimi yapacaksınız."

Şimdiki uygulanan taktik değil mi? "Ben istersem seni zengin ederim, istersem seni fakir ederim. Senin ekominle oynarım, sosyal hayatıyla oynarım, perişan ederim." Edemezsin! Ancak zayıf olursam zillete düşerim, ondan dolayı perişan edebilirsin.

Sihirbazlar, "Biz Mûsâ'nın ve Hârûn'un Rabbi olan Allah'a (c.c.) iman ettik." Allah onlara hidayet nasip eyledi. Müslüman olunca şimdî aynı olayı günümüze taşırsak şiddet baş gösterdi. Önceden Firavun onlara demişti ki: "Siz galip gelirseniz, rütbe vereceğim, mal vereceğim, para vereceğim. Bu Mûsâ sizin büyüğünüzüdü. Size sihri ve büyüyü o öğretti." Bak yine tebliğ ile mucizeyi sulandırmaya çalışıp halk Müslüman olmasın diye halkın kafasını karıştırıyor.

Firavun, sihirbazlar Müslüman olunca dedi ki: "Sizin el ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim." Sihirbazlar dedi ki: "Hiç önemli değil. Biz Allah'a (c.c.) inandık. İnşaallah Allahu Teâlâ bizi cennetine koyar." Firavun'un planı orada bozuldu.

Senin imanın neye bedel? Bir insan için en değerli şey canıdır, eli, ayağı, gözü, kulağıdır... Ama eğer bu el, ayak, göz, kulak Allah (c.c.) yolunda gidiyorsa varsın gitsin. Firavun'a karşı, İslâmî bir duruşla durduğumuz zaman zaferi elde ediyoruz. Ya firavunların kölesi olup ömür boyu kölelik yapıp sonunda cehenneme gideceksin ya da erkekçe, mertçe, babayıgitçe onların planlarına, programlarına karşı durup şahsiyetli bir şekilde yaşayıp şahsiyetli bir şekilde öleceksin ve cennette gideceksin.

فَالْهُمَّ هَا فُجُورَهَا وَتَقْوِيَهَا ۖ ۸ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكِّيَهَا ۹ وَقَدْ
خَابَ مَنْ دَسَّيَهَا ۱۰

"Sonra da ona kötülük ve takva kabiliyetini verene yemin olsun ki, elbette nefsini temizleyip parlatan kurtulmuştur. Onu kirletip gömen de ziyan etmiştir." (Şems Sûresi, 8-10. ayetler)

O nefse hem iyilik ve Allah (c.c.) korkusunu ilham etti hem de kötü şeyleri ve günahları ilham etti. "Elbette nefsini temizleyip parlatan kurtulmuştur." (Şems Sûresi, 9. ayet). Kim ki nefsini Allah (c.c.) yolunda terbiye edip, nefrine yapması gerekeni ve yapmaması gerekeni öğreterek bu şekilde nefsini

temizleyenler kurtulmuştur. Allahu Teâlâ buyurmuş ki: "Onu kirletip gömen de ziyan etmiştir" (Şems Sûresi, 10. ayet). Nefsinı günahlardan temizlemeyip de alabildiğine günaha daldırmışsa o da zarara uğramıştır, perişan olmuştur. Çünkü Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَلَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ٤٦

"Rabbinin makamından korkan kimselere iki cennet vardır..."
(Rahmân Sûresi, 46. ayet)

وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّاتٍ ٦٢

"Bu ikisinden başka iki cennet daha vardır." (Rahmân Sûresi, 62. ayet)

فَانَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمُأْوَى ٣٩

"Kuşkusuz onun varacağı yer cehennemdir." (Nâziât Sûresi, 39. ayet)

Kim, Allah'ın (c.c.) makamından korkarsa ona iki cennet vardır. "Bu ikisinden başka iki cennet daha vardır." (Rahman Sûresi, 62. ayet) O iki tane cennetten başka iki tane cennet daha vardır. Ama isyan edip azarsa, Allah'a (c.c.) bâgi olursa, günah cukurlarına yuvarlanırsa, sadece dünya hayatıyla yetinirse, "Kuşkusuz onun varacağı yer cehennemdir." (Nâziât Sûresi, 39. ayet)

Cehennemin yedi tane kapısı vardır. Eskişehir tarafında bir kaplıcanın ismine "Sakar Kaplıcaları" demişler. Yani cehennem gibi sıcak su çıkıyor; suyu na bile parmağını dokunamıyorsun. Volkanların patlamasını görüyorsunuzdur; dağın tepesinden aşağıya ateş, sel gibi akiyor.

Endonezya'dayken bize yanardağları gösterdiler. Endonezya'da yanardağ çok var. Dünya kurulalı kaç milyar sene olmuş, dünyanın çekirdeğinde hâlâ o ateş kalmış; zaman zaman dışarıya çıkıyor. O yanardağa ancak uzaktan bakanbildik. Tehlike meydana gelebilir diye yaklaştırmıyorlar. Ateş, su gibi akiyor ama yine de insan azıyor. Çünkü nefis, onu azdırıyor, şeytan onu azdırıyor.

Nice kavimleri, Allahu Teâlâ böyle helak etmiş. Volkan patlayınca İtalya'nın şehirlerinde insanlar o anda ne hâldeyse o hâl üzeri kalmışlar; yemek yiyorsa yemek yerken taşlaşmış, oyun oynuyorsa oyun oynarken taşlaşmış... Hatta atlar bile öyle taşlaşıp kalmış.

Hz. Muhammed (s.a.v.) ne güzel buyurmuş: "Nasıl yaşarsanız öyle ölürsün-

nüz, nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz!..” (Münâvî, Feyzü'l-Kadîr, V, 663) İsyancı ederek, günah işleyerek, haram işleyerek, Allah'a (c.c.) karşı gelerek bir hayatı sürenler o hâl üzeri ölüp o hâl üzeri dirilecek. O yanardağın ateşi, kimi nerede yakaladıysa üzerini lavlar kaplamış. Bütün bunların çıkış kaynağı o nefsin azgınlığıydı. O günah işleyenlerin, isyan edenlerin gideceği son durak da cehennemdir.

٤١ ﴿الْجَنَّةُ هِيَ الْمَأْوَى﴾

“Kuşkusuz onun varacağı yer cennettir.” (Nâziât Sûresi, 41. ayet)

O da nefsini terbiye etti, temizledi, içinden gelen şeytanlara bakmadı, o terbiye ile beraber onun gideceği son durak, cennettir. Allahu Teâlâ, burada kararı sana bırakmış, ister nefsini azdırırsın, istersen de azdırırmazsun.

Önce bir arkadaşı içsin diye sigara veriyor. O da içmek istemiyor. Ama içtiği zaman ciğerlerine zarar verdiği farkında değildi. O bir sigarayı alıp içtiğinde böbreklerini kaybettiginin farkında değildi. O bir sigara içtiğinde kolumnun kesileceğinin farkında değildi. O, hastalanmadan, müptela olmadan önce deselerdi ki: “Sana bir paket sigara verelim ama bu kolunu keselim.” Mümkün değil, kabul etmezdi. Ama nefis onu öyle bir noktaya getirdi ki; artık o bağımlı oldu.

Cerrahın birisi vakfa gelip konferans verdi. Cerrah diyor ki: Bir hasta geldi. Hastaya dedim ki: “Bu sigarayı bırak, yoksa senin elini kesmek zorunda kalacağım.” Hasta, “Bir şey olmaz” deyip gitti. Birkaç ay sonra geldi ve elini kesmek zorunda kaldım. Bak! Sigarayı bırak dedim. Tekrar gitti. Sigara içmeye devam edince ayak damarları da tıkandı, bu sefer de ayağını kesmek zorunda kaldım. Ondan sonra gitti, bir daha da gelmedi.” Nefis seni parça parça yapar.

Sen bakarsın ki işlediğin günah, çok küçük bir günahdır. Benim bir tane ceviz ağacım vardı; ağaç devasaydı. Ağacın içerisine böyle küçük böceklerin girdiğini fark ettim. O küçük böcek, koskocaman ağaç aşağıya devirir. İlaçlamazsan, bakmazsan, kendini kontrol etmezsen o içteki düşman dıştaki düşmanla bir olur, seni helake götür ve mahvolursun.

Allah (c.c.) bunu haram kılmışsa yaklaşmayacaksın. Zaten faydası olsayı helal olurdu. Kuzu helal, inek helal, dana helal... Binlerce hayvan helaldır. Ama o gidip helal olan hayvanları bırakıp Allah'ın (c.c.) nehyettiği domuzun peşine düşer; çiftliğini kurar, sosisini yapar...

Geçen birileriyle karşılaştım. Silahlar omuzunda gidiyorlar. “Nereye gidiyorsunuz?” dedim. Avcılar dedi ki: “Ava gidiyoruz.” Avcılara dedim ki: “Ne avi-

na gidiyorsunuz?” Avcılar dedi ki: “Domuz avına gidiyoruz.” Vurduktan sonra ne yapacağını Allah (c.c.) bilir. Domuz avına gideceğine iki rekât namaz kıl. Haram onu cezbediyor.

Nefis diyor ki: “Ben bunu isterim.” İstersin de bunun bedeli ağırdır; ateşe dayanabilir misin? Yok. Kaynar suya dayanır mı? Yok. Cehenneme dayanır mı? Yok. Allah’ın (c.c.) gazabına dayanır mı? Yok. O zaman ne diye cesaret ediyorsun, neyine güveniyorsun? Hepimiz Allah’ın (c.c.) huzurunda apaçıktaız.

Bazları gizli gizli plan yapıyor. Birisi sordu ki: “Aklımızdan geçen şeylerden sorumlu muyuz?” Allah (c.c.) görüp bildikten sonra sorumlu olsan ne olur, sorumsuz olsan ne olur. Aklından geçenlerden mesul değilsin. Melekler, ağızından çıkan kelimeleleri yazarlar. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَإِنْ عَلِيَّكُمْ لَحَافِظِينَ ١٠ كَرَامًا كَاتِبِينَ ۖ

“Değerli yazıcılar, onlar, siz her ne yaparsanız bilirler.” (İnfîtar Sûresi, 11-12. ayetler)

Meleklerin yazmasına gerek yok. Çünkü Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

۲۲۰ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“Her şeyi işten, her şeyi bilen O’dur.” (Şu’arâ Sûresi, 220. ayet)

Şöyle bir dakika tefekkür et: Benim kalbimde, aklımda böyle rezil bir şey varsa, kötü bir şey varsa bunu da Allah (c.c.) görüyor, benim halim nasıl olur?

Allah (c.c.) tövbe yaptığında affeder. Allah (c.c.) affettiği zaman, O’nun indindeki olay değişmedi ki senin ne olduğun ortaya çıktı, neler yaptığı ortaya çıktı, kişiliğin ortaya çıktı, karakterin ortaya çıktı, ondan sonraki kısım da affedilmek, o da güzel bir şeýdir. Hem böyle ortaya çıkıp da hem affedilmeyip hem de cehenneme atılmak daha kötü ama bizim dayanak noktamız Allahu Teâlâ ile olması lazımdır. Allah (c.c.) bizim, Hâlik’imiz, Rezzâk’imiz, Mabud’umuzdur, beni gördüğü için, ben aklımı kontrol edeyim, kalbimi elimden geldiğince kontrol edeyim de benim aklımdan, kalbimden ve ruhumdan böyle şeýler geçmesin.

Kendi kendinize bir düşünün: Çoğu kez bir şeyden haberin yokken, hiç aklında yokken birdenbire kalbine onun şekli gelir. Otururken aklına bir düşünce geldi. Sonra kalbine, onun şekli, planı ve sureti düşer. Kalbe düşen bu şekle binaen kalpte o şeye bir meyil meydana gelir. Meyil meydana gelince

uzuşlarının, hareketlerin ve bu şeyin fiili olarak meydana gelişinde kalpteki bu meyillere varıp dayanır; mesela karnın açıkında aklına bir yemek çeşidi gelir. Aklına yemek çeşidi geldiğinde, o yemeği şekillendirirsin. Bu sefer yemek varmış gibi vücut salgılama başlıyor, azalar ve organlar harekete geçiyor.

وَامَّا يَنْزَغِنَكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ اِنَّهُ هُوَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
٣٦

“Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa hemen Allah'a sığın.” (Fussilet Sûresi, 36. ayet)

Günah aklına geldiği zaman, Allahu Teâlâ buyuruyor ki: “Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa hemen Allah'a sığın.” (Fussilet Sûresi, 36. ayet). Eğer Allah'ım Sana siğindım dersen o şeytanın şerrinden Allahu Teâlâ bizi muhafaza edecktir ya da şeytandan bir dürtü gelirse hemen O'nu zikret.

Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: “Şeytan insanın sol omzunda oturur. Sol omzundan hortumunu uzatıp kalbe vesvese verir.” Kalbimizde hayalleri canlandırıp hayalleri şekillendiriyor, düşünceleri cisim haline getiriyor. Kalbe bir tane vesvese attığında sen, “Tövbe Ya Rabbi! Allah'ım! Ben pişmanım. La ilâha illallah Muhammedur Rasulullah.” dediğin zaman kalpten o hortumunu çeker. Şeytan orada korku, evham ve vesvese bütün pislikleri kendine göre süsleyip onu bize güzel gösterir, onu bize iyi gösterir ve kalbe bunu atar ama Yaratıcıyı zikir ettiğin zaman, Allah'ın (c.c.) nuru oraya gelir ve azameti tecelli eder. O'nun rahmeti, bereketi geldiği zaman o şeytanın bütün yaptığı planlar ve programlar orada bozulur.

Adamlar Hristiyan dinine mensup olan bir şeyi allamışlar, pullamışlar ve süsleyip yılbaşı diye çevirmişler. Yılbaşı ile alakası yok; dini bir programdır. Bizim nasıl ki Ramazan-ı Şerif'imiz var, Kurban Bayramı'mız var, Ramazan bayramımız var, Kadir Gecemiz var... Açık açık da söylüyoruz ister kabul et, ister kabul etme. Ama bunlar öyle yapmıyorlar. Putlarını, silahlarını, sapık fikirlerini eğlenceyle, Noel Baba'yla çeşitli şeylerle insanlara süslü göstererek kabul ettirmeye çalışıyorlar. Kabul ettiği zaman, hâller onlara benzeyecek, fikirler onlara benzeyecek, hareket tarzları onlara benzeyecek, yaşantı tarzları onlara benzeyecek, ondan sonra yavaş yavaş şeytanın planı orada işlemeye devam edecek. Sonra bir de kalkıp bakacaksın ki ne Kurban Bayramı kalmış,

ne Ramazan Bayramı kalmış, ne İslâm kültürü kalmış, ne senin kendi kültürün kalmış, ne manevî kültürün kalmış ne de maddî kültürün kalmış. Bunlar yerine yepye ni bir şey çıkmış.

Ama adam hedeflediği şeyi örterek sizi bunlara ulaştırıyor. Adam direkt çıkış dese ki: "Ben sizi Hristiyan yapmaya geldim." Olmaz! Hemen herkes uyanır. Adam dese ki: "Haçlı orduşunu kurdum." Zamanında kaç tane haçlı orduşunu kurup silahlanmışlar ve Müslümanların üzerine saldırmışlar. Saldırmışlar ama Allah'ın (c.c) izniyle her seferinde geri püskürtülmüşler, boyalarının ölçüsünü almışlar. Bu sefer demişler ki: "Bu şekilde olmuyor, biz, din kisvesi ile gelirsek onların da genetik yapıları harekete geçip sinir uçlarına dokunuyor, onlar da İslâm kimliğini öne çıkartıyorlar. En iyisi öyle söylemler yapalım ki, bunlar hiç farkına bile varmasınlar." O şekilde bütün toplumu ifsad ediyorlar. Müslümanların da bilmeden bile bile yapacaklarını zannetmiyorum, bu işe alet oluyorlar.

İşte bunun temelinde şeytanın kalplere attığı evham var, şeytanın kalplere attığı vesvese var. Aynı örümcek gibidir. Örümcek, bir tane ağını oraya atar, bir tane ağını da öbür tarafa atar, ağını ördükten sonra birinin o ağa düşmesini bekler. Biz de öyleyiz. Şeytan bir ip oraya atıyor, bir ipini de diğer tarafa atıyor, sonra bu genç gelip buraya düşecek diye bekliyor. Niye düşüyorsun, niye düşüyoruz?

Eline kâğıt kalem al ve şu sokaktan öbür sokağa kadar insanlara de ki: "Dininiz ne?" İnsanlar diyecek ki: "İslâm." Sen yine sor ki: "Hâliniz ne?" İnsanlar diyecek ki: "Hâlimizin ne olduğunu biz de bilmiyoruz." Niye bilmiyorsun? Dünyaya ait her şeyi biliyorsun. Dünyaya ait bütün işleri bilmene rağmen ahirete ait işleri niye hiç merak etmiyorsun? Ahirete gelince bütün gerçekleri örtüp gizler.

Bu tipki şuna benziyor: Akşam yatarken şeytan gelip insanın kulağına beyl eder, üç tane de düğüm atıp der ki: "Uyu uyu! Senin önünde uzun bir gece var." Adam zaten yoldan çıkmış. Kulaklarına bevledip üç tane de düğüm attıktan sonra bir de burnuna girip burnunun içinde de yatıyor. Sabah vakti geliyor. Sabah namazına kalkacak ama kalkamıyor. Nasıl ki uyanıp Allah'ı zikir yaparsa düğümün bir tanesi gidiyor. Abdest aldığı zaman bir düğüm daha gider. Namaz kıldığı zaman da diğer düğüm gider. Abdest alırken burnuna suyu iyice çekip temizledikten sonra zaten kendine geliyorsun, ondan sonra şeytan bir şey yapamıyor. O şeytan planı baştan yapmış.

قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صَرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمِ ۖ ۱۶
 لَاتِيَّنَهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ
 شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ۗ ۱۷

“Öyleyse, dedi, beni azdırmana karşılık, and içерim ki, ben de onlar (ı saptırmak) için senin doğru yolumun üstüne oturacağım. Sonra (onların) önlerinden arkalarından, sağlarından sollarından onlara sokulacağım ve sen, çoklarını şükredenlerden, bulmayacaksın.” (A'râf Sûresi, 16-17. ayetler)

En başta şeytanın yaptığı plan, onların Sana kulluk etmelerine engel olacağım. O şeytan dediklerinde yanlış mı, doğru mu söyledi? Allah Teâlâ'nın verdiği cevap önemlidir. Şeytanın verdiği cevap hiç önemli değil.

Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ۴۲

“Sana uyan azgınlardan başka, kullarımın üzerinde hiçbir nüfuzun yoktur.” (Hicr Sûresi, 42. ayet)

قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْؤُومًا مَدْحُورًا لَمَنْ تَبْعَكَ مِنْهُمْ لَامْلَئْنَ
 جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ۱۸

“(Allah) buyurdu: ‘Haydi, sen, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık. And olsun ki, onlardan sana kim uyarsa, (bilin ki) sizin hepinizden (derleyip) cehennemi dolduracağım.’” (A'râf Sûresi, 18. ayet)

Def ol!.. Benim salih kullarımın üzerinde senin etkin yoktur. “(Allah) buyurdu: ‘Haydi, sen, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık. And olsun ki, onlardan sana kim uyarsa, (bilin ki) sizin hepinizden (derleyip) cehennemi dolduracağım.’” (A'râf Sûresi, 18. ayet). Sen ve sana tabi olanları da cehenneme doldurup yakacağım. Sen ancak senin gibi olanları saptırırsın. Genetik yapısı, şeytana uygun olanlar onun peşinden gidiyorlar.

Allah'a (c.c.) inanan, Rasulullah'a (s.a.v.) inanan, Kur'an'a inanan, İslâm'a

inanın ne yaparsan yap, bu yoldan dönmez. Seni öldürecek deseler yine der ki: "Öldür! Ben namazdan vazgeçmem." Seni keseceğiz, kâfir ol deseler, yine vazgeçmez. Çünkü inanmıştır. Bu inanan, Allah'ın (c.c.) salih kuludur. Bütün dünya şeytan olsa o mü'min tek başına orada mücadeleşini verir. Gerekirse şahit olur, yine mücadeleşinden vazgeçmez; çünkü inanmış.

İnanmayan grubun, şeytan ile kan grubu uyuştusça şeytanı bahane eder. Belki de o insan, şeytanı yoldan çıkarıyor. Bazı insanlar, şeytanın pabucunu dama atmıştır. Bazı insanlar, şeytanın vaatlerinin yalan olduğunu bile bile kanarlar.

Bir gün çocuk dedi ki: "Baba! Sana bir şey soracağım?" Sor dedim. Çocuk dedi ki: "Baba! Bir adam, bir adamı bir kere kandırıyor. İnsan bir kere katabilir, sonra aynı adam aynı kişiyi bir kere daha kandırıyor. Bu nasıl oluyor?" Şeytan birincide bir vaat yaparak onu kandırıldı. İkinci vaadinde daha büyük bir vaat yapıyor. Üçüncü vaadinde ondan daha büyük bir vaat yapıyor. Arkadaşlığı öyle bir vaat yapıyor ki, arkadaşının yalani bile adamin hoşuna gidiyor; birincide diyor ki: "Bana yüz lira borç verir misin?" Adam veriyor. Sonra o parayı alıp kaçıyor. Aradan biraz daha geçiyor. İkinciye gelip diyor ki: "Bana beş yüz lira verirsen sana iki bin lira vereceğim." Adam yine beş yüz lirası veriyor. Arkadaşını yine parayı alıp kaçıyor. Bak! Önce yüz lirasını çarptı, sonra beş yüz lirasını çarptı, sonra daha büyük bir vaat yapıp onda da parayı alıp gidiyor.

Mesela diyor ki: "Bu namazı bırak, bu başını aç, bu kolunu aç! Sana başka bir şey vereceğim." Sonra da uçurumdan aşağıya atıyor. Her bir tuzağına bir namazını alıyor, bir zikrini alıyor, bir orucunu alıyor, bir ibadetini alıyor...

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى جَهَنَّمَ زُمَراً

"İnkâr edenler bölük bölük cehenneme sevk edilmektedir." (Zümer Sûresi, 71. ayet)

Yalancıdan kurtulmanın tek bir çaresi vardır: Onu dinlememek. Bazı insanların yalancıyla sohbet etmesi onun hoşuna gidiyor. Çünkü adam abartıp abartıp duruyor. Yalancıyı dinlersen eninde sonunda seni tuzağa düşürür; dayanmak mümkün değil. Bir taraftan bir tarafa seni uçurumdan aşağıya atar. Bu telefon dolandırıcıları, profesörleri dolandırıyor. O dolandırıcısının yanında profesörlüğü kaç kuruş yapar? Çünkü profesör, dolandırıcıyı dinlediği zaman hata yaptı. Öteki gariban adamı da dolandırıcı arıyor ama o garibanın telefo-

nu kapatmaktan başka çaresi yoktu, kapattı ve dolandırılmadı.

Şunu iyi bilin ki: En büyük dolandırıcı şeytandır! Bütün dünyayı dolandırıyor. Karı koca arasını açan, çocuk ile babasının arasını açan, insanları birbirine düşüren, savaşları çıkartan, felaketlere sürükleyen, bütün bu dünyayı fesada veren o mel'undur. Ona göre dikkatli, planlı, programlı hareket edersen onun tuzakları da çok zayıftır. Yalnız çok iyi plan yapar. Bir adımda günaha düşürmeye çalışır. Seni bir adımda günaha düşüremediği zaman o farklı farklı adımları deneyip yakanı koyuvermez. Ancak Allah'a (c.c.) sığınanlar onun şerrinden emin olurlar. O'na sığınanlar, dayananlar, güvenenler ve kul olanlar ve hatta Allah'a (c.c.) hakiki kul olanlar, nefsin ve şeytanın tuzaklarından Allah'ın (c.c.) yardımıyla kurtulurlar, yoksa şeytani dinleyenler, onun filmine aldanan, onun atına binen, onun firıldağına inanan, uçurumdan aşağıya gider. Çok sofileri öyle kandırıp gitmiş; kimisine rüya gösterir, kimisinin kalbine evham verir, kimisi ben mehdiyim der, kimisi ben peygamberim der, kimisi ben alîmim der... Alayı yalandır. Çünkü o yalanını çok iyi söylüyor; kurallarına göre hareket ediyor. Bu sefer de olmazsa beş sene sonra, beş sene sonra olmazsa on sene sonra, on sene sonra olmazsa yirmi sene sonra plan, program yaparak insanları o istediği noktaya getirir.

Adam, Suriye'ye gittiğinde taş görmüş. O taş onun hoşuna gittiği için Mekke'ye getirmiştir. Sonra o taşı Kâbe'nin yanına dikmiş. Taşın oraya getirilip dikildiğini gördükleri için o taşı tapmamışlar. Sonra biraz zaman geçince şeytan, kalplerine vesvese atmış; halk tarafından sevilen, gerçekten de iyi olan insanlar varmış ve şeytan demiş ki: "Bunların ruhu gelip bu taşın içerisinde girdi." İnsanları o taşı tapmaya sevk etmiştir.

۱۹ ﴿أَفَرَأَيْتُمُ اللّٰهَاتِ وَالْعَزَى﴾

"Siz de gördünüz değil mi o Lât ve Uzza'yı?" (Necm Sûresi, 19. ayet)

İnsanlar gelip o taşın önünde sedde yapıyorlar. Daha sonraki devirlerde onun önünde kurban kesip adaklarını sunuyorlar ve ibadet ediyorlar. O taşı tapanlar, "Bunlar bizi Allah'a (c.c.) yaklaştıracak taşlardır." demişler. Kılıfı da güzel hazırlamışlar. Yani Allah'a (c.c.) tayıyoruz demek istiyorlar. Allah'a (c.c.) tayıyorsan O'nun dediği gibi tapsana.

Bir adamın kafasında bir külâhı var, üzerinde bir elbisesi var, sırtında da bir çantası var. "Bu ne?" Bu Noel Baba'dır. İlk geldiği zaman Noel Baba'yla kimse ilgilenmedi. Bir daha geldi, yine kimse ilgilenmedi. Bir daha geldi, il-

gilenmedi. Şimdiye millet kendi kendine onun resimlerini yapıyorlar; çünkü hediye dağıtıiyor. Bizim eve de gelip bize de bir hediye bırakınsın. Böyle bir şeyin İslâm'da, Kur'an'da, akilla ve mantıkla izahı yok. Bakar bakmaz oyunu görmen lazım. Seni Kur'an'dan uzaklaştırıyorsa, İslâm'dan uzaklaştırıyorsa, Allah'ın (c.c.) emirlerinden uzaklaştırıyorsa, Rasulullah'ın (s.a.v.) sünnetinden uzaklaştırıyorsa ne olursa olsun, kim olursa olsun o şeytandır ama Allah'ın (c.c.) yoluna sevk ediyorsa, Rasulullah'ın (s.a.v.) yoluna sevk ediyorsa ondan ayrılmayacaksın. Allah hepinizden razi olsun.

Bu put, bizim işlerimiz olabilir. Adam o zamanlarda taşı koymuş, insanlar tapmış. Şimdi sen çalışıp da namazını kılmıyorsan, o mermer sütun senin işin oldu, fikirlerin putun oldu. Seni, Allah'tan (c.c.) uzaklaştırın ne varsa o, senin putun oldu. Onu, Hz. İbrâhim (a.s.) gibi boğazlamam gerekiyor; çünkü başka türlü kurtulamazsun. Bu evlat da olabilir, çocuk da olabilir, hanım da olabilir. Eğer o çocuğun sevgisi, Allah'ın (c.c.) sevgisinin önüne geçerse ona tapmış oluyorsun. Eğer senin makamın, senin ibadetine engel ise o makam senin için bir puttur. O putu kirman gerekiyor, yoksa Budistlerin haline dönersin.

Bizi Budistlerin müzesine götürdüler. Müzede halktan para toplayıyorlar. O toplanan parayla da büyük heykeller yapıyorlar. Sonra da o heykelleri toplayıp kendi dinî törenlerinde diyorlar ki: "Kötü ruhlar bu heykellerin içerisinde girmiş. Bunları parçalayalım." Sonra heykelleri kırıp atıyorlar.

Şeytan, onları oyuncak haline getirmiştir; tabağa meyve koyuyorlar, onu da götürüp putun önüne koyuyorlar. Daha insanlar oradayken maymunlar gelip meyveleri alıp götürüyorlar.

O Budistlerin dua vakitleri var. O Budistlerin hâlini görünce kendimden utandım. Çünkü o kadınlar tepsiyi öyle özene süslüyorlar, öyle ihlâslı puta ibadet ediyorlar, akillara ziyan. O tepsiyi sabah, putun önüne koyuyor. Ondan sonra bir daha tekrar öğlende koyuyor. Bir daha tekrar akşam bırakıyor ama ihlâşını hiç bozmuyor. O Budistler duvara kafalarını koyup öyle günlerce duruyor; yemek yok, içmek yok, yatmak yok... Elhamdülillah Allah (c.c.) bize hidayet nasip edip bizi Müslüman yapmış. Kiymetini bilelim!

Yoldan geçerken, odunların yarısı yanmış, yarısı yanmamış bir yer gördük. Oradaki arkadaşa dedim ki: "İnan! Burası onların mezarlıklarıdır." Arkadaş dedi ki: "Hocam! Nereden anladın?" Dedim ki: "Odunların yarısı yanmış, yarısını yanmamış." Odunları toplayıp ortaya da cesedi süsleyip koyuyorlar. Sonra da kibritle o cesedi yakıyor. Onları görünce dersin ki: "Bunlar hâlâ cahiliye devrini yaşıyorlar."

Bir tane genç bir delikanlı bizi orada görünce dedi ki: "Türk müsünüz?"

Gence dedik

ki: "Türk'üz" Genç dedi ki: "Bakın! Ne istiyorsanız ben size yardımcı olacağım? Bir tane kâğıt fabrikasında müdürüm. Siz iş yaparsanız ben size dükkan açarım. Nereden mal alacaksanız alırım." Gence dedim ki: "Delikanlı! Ben ne dersem yapacak misin?" Genç dedi ki: "Yaparım" Gence dedim ki: "Sen böyle bir tesbih 'estağfurullah' söyle, üç tesbih 'La ilâhe illâllah' söyle, tesbih salavat-ı şerif söyle." Genç şaşkına döndü. O zannediyor ki biz oraya iş kurmaya gelmişiz. Sonra gence dedim ki: "Oğlum! Sen müdürsün. Müdür dedığın fabrikayı yönetir. Aşçı yemek yapar. Âlimler ise İslâmiyet'i anlatır. Bu adamlar hâlâ taş devrini yaşıyorlar, hâlâ ölülerini yakıyorlar. Niye bunlara demiyorsun ki: 'La İlâhe illâllah Muhammedur Rasulullah söyleyin'. İslâm geldi, Kur'an geldi, Hz. Muhammed (s.a.v.) geldi. Bunlar adanın dibinde oldukları için görmemişler, onun için de bilmiyorlar. Ama sen biliyorsun. Bu ders kâğıtlarını al ve herkese 'la ilâhe illâllah' söyle." Genç dedi ki: "Beş tane yabancıl dil biliyorum." Dedim ki: "Ders kâğıtlarını, İngilizcaye, Malaycaya, Hintçeye çevirip dağıt. Onların dinine karış demiyorum ama sana diyorum ki Hakk'ı ortaya koy. Yarın kiyamet gününde bu adamlar gelip senin yakana yapışacaklar: Sen bura gelip para kazandın da niye bize bir tane 'La ilâhe illâllah' söylemedin?"

Allah (c.c.), size hidayet nasip etmiş. Hidayetten daha güzel bir şey olabilir mi? Ama sen gidip kâfirlerin oyuncagi haline gelersen, şeytanın oyuncagi haline gelisen bu insanlara İslâm'ı kim anlatacak? İslâm yayılmasın diye en vaiçeşit entrika çeviriyorlar.

Almanya'ya gitmiştim. Almanya'da duvarlarda Budizm'in reklamını yapıyorlar; "Budist olun ama İslâm olmayın." Güler yüzlü Budist rahipleri ortalıkta dolaşıyor. O Budistleri güzel gösteriyorlar, sen de diyorsun ki: "Bu melek gibi bir adam." Ama itikadi şirk içindedir. Çünkü onlar, İslâm geldiği zaman insanların sömürülmeyeceğini biliyorlar. İslâm geldiği zaman insanlar kula kul olmayacak. Bütün sistemlerini sömürü üzerine kurmuşlar, bütün sistemlerini insanları köleleştirerek üzerine kurmuşlar. İslâm ile diğer sistemler arasındaki fark, "La ilâhe illâllah Muhammedur Rasulullah". Bizler ancak Allah'ın (c.c.) kuluyuz, O'nun dediği gibi yaşarız ve dediği gibi inanırız ve yine Allahu Teâlâ'nın dediği gibi de ölüruz.

Kula kulluk yok, insanların köleleştirilmesi yok, insanlara zulüm etmek yok, hakaret etmek yok, insanları dolandırmak yok, insanlar bir eşya gibi kullanılmayacak. Ama gel gör ki Müslümanlar, kâfirlerden beter olmuş. Müslüman'ın ameline bakıyorsun, sonra kâfirin ameline baktığın zaman Müslüman'ın amelinin kâfirin amelinden daha kötü hâlde olduğunu fark edi-

yorsun.

Sen nasıl tebliğ yapacaksın, nasıl anlatacaksın, nasıl göstereceksin, nasıl Hakk'ı ortaya koyacaksın? Adamlar hiç acele etmiyorlar; "Her geldiğinde birińi kandırsam yeter." diyorlar. İstanbul'da kaç tane kilise var? Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar Hristiyanlık propagandası yapıyorlar.

Sofilerden birisi, okulun oradan minibüse binmiş. Minibüse bindikten sonra yaşlı bayan da minibüse binmiş. Yaşlı bayan olduğunu anlayınca sofi kalkıp bayana yer vermiş. Sofi, kadına yer verince kadın Hristiyanlığı anlatmaya başlamış. Sofi vakfin yakınlarında bir yerde inince bayan da sofinin arkasından inmiş. Bayan inince sofi demiş ki: "Bayan! Hristiyan misyonerliği yapıyorsun ama yanlış yapıyorsun. Ben zaten İslâm misyoneriyim. Seni dinledim ama senin bu anlattığın gibi de Hristiyanlık anlatılmaz. Senin anlatıkların yanlış." Ben de vakfin önündeydim. Vakfin önüne doğru bir kadın ile erkeğin geldiğini fark ettim. Sofinin maksadı, kadını vakfa getirip İslâm nedir diye burada öğrensin istemiş. Sofi demiş ki:

"Buyur! Vakfa girelim. Hocalarımız sana anlatsın." Kadın demiş ki: "Bana müsaade, ben gidiyorum."

Bir delikanlı telefon açıp dedi ki: "Hocam! Buradaki Koreli arkadaşlar İslâmiyet'i araştırıyorlar. Bir soru soracaklar." Korelilere dedim ki: "Hello!" Koreliler dedi ki: "Ne hellosu! Biz Türkçe biliyoruz. Kur'an-ı Kerim'i baştan sona okuduk." Onlara dedim ki: "Sen Kur'an'da hiç rastlamadın mı 'De ki: Allah, birdir.' Sonradan araştırdım ki bu Kore'yı, Hristiyanlar üs yapmışlar. Hristiyanlar oraya gelip eli ayağı düzgün gençleri Hristiyan yapıp yetiştiriyorlar.

Mesela yetiştirdiklerini Türkiye'ye gönderecekleri zaman Türkiye hakkında bilgi de veriyorlar. Sonra da gelip turist gibi oturuyor. Çok çalışmanız lazım!

Hz. Allah (c.c.) kiyamet günü Hz. İsa'yı (a.s.) çağırıp buyuracak ki:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ إِأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسَ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي
الْهَيْنَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لَيَ أَقُولُ مَا لَيْسَ لِي
بِحَقٍّ أَنْ كُنْتَ قَاتَهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلُمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِكَ أَنَّكَ أَنْتَ عَلَامُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمْرَتَنِي بِهِ
أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلِمَّا
تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبُ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾

Allah, "Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara sen mi 'Allah'ın dışında beni ve annemi birer tanrı kabul edin' dedin?" buyurduğu zaman o şu cevabı verir: "Hâşâ! Seni tenzih ederim. Hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim şüphesiz Sen onu bilirdin. Sen benim içimdeki bilirisin, ama ben Senin zâtında olanı bilmem. Gizlileri tam olarak bilen yalnız Sensin." Ben onlara ancak Senin bana emrettiklerini söyledim; 'Benim de rabbim sizin de rabbiniz olan Allah'a kulluk edin' dedim. İçlerinde bulunduğu sürece onların yaptıklarına tanık idim. Fakat Sen beni vefat ettirdikten sonra onların halini bilip gören sadece Sensin. Sen her şeye şahitsin." (Mâide Sûresi, 116-117. ayetler)

Onlar bizim kitaplarımıza nasıl okuyorlar, bizim Peygamberimiz'i nasıl öğreniyorlar, bizim dinimizi nasıl araştırıyorlar? YouTube'da insanın tüyleri diken diken oluyor; Allah'a (c.c.), Rasulullah'a (s.a.v.), İslâm'a, Kur'an'a, sahâbîlere çok hakaret ediyorlar. Hakaretle beraber bir sürü yanlış bilgi veriyorlar; hiç onların anlattığı gibi de değil. Araştırip öğreniyor sonra kendi fikirlerini de o mecralarda gençlere aktarıyor. Bizim gençler de diyor ki: "Bunların anlattıkları gibiymiş." İslâm'ı, papazdan öğreneceğine Hz. Muhammed'den (s.a.v.) öğrencisene, Kur'an'ı Kerim'den öğrencisene. Internetten dinini öğreneceğine evliyalardan öğrencisene, âlimlerden öğrencisene.

O videoları açıp seyrediyor. Seyredince de kalbi oraya kayıyor, sonra da diyor ki: "İslâm buymuş." Altı yüz senelik Osmanlıların hayatına bir bak bakanım. Hanefi mezhebi Osmanlı Devleti'nin resmi mezhebi olarak uygulanmış. Emevilerden beri kanun, İmam-ı Azam'ın (rh.a.) görüşleridir.

Bir tane delikanlıyı rüyada gördüm; delikanlı, Hristiyan olmak üzere. De-

likanlıyı buraya çağırıp dedim ki: "Sende bir hâl var. Böyle bir rüya gördüm." Delikanlı dedi ki: "Hocam madem gördün, o zaman söyleyeyim." Delikanlıya dedim ki: "Oğlum! Hristiyanlarla senin ne işin var?" Delikanlı dedi ki: "Radyo dinlerken Hristiyanların kanalına rast geldim. Birkaç sefer dinledikten sonra kalbim oraya meyletti ve onların fikirlerini haklı buldum." Allah muhafaza etsin. Kâfir olup gitti.

Başta inlara hiç ama hiç söylemeyin, iki adam düşünün bunlardan biri ibadete, ötekisi de isyanla geçirmiş hayatını diye söylemeyin. Yan yana koyun her ikisini, ne gördünüz? Hiçbir bilgi vermedik biz onlara, bu ibadet yapmış adam, bu da isyan etmiş olan demedik ama şekilleri diyor. Allah (c.c.), o ibadet yapana öyle bir nur vermiş, öyle bir güzellik vermiş, öyle bir tatlılık vermiş ki, insan onu görünce gidip elini öpmek istiyor. Aynı adam iki gözü var, iki kulağı var, iki eli ve iki ayağı var. Aynı adam, seksen sene isyan etmiş, yüzüne bakıyorsun kösele gibi simsiyah çunkü alnı hiç secdeye gitmemiş, Ağzından bir kere "La ilâhe illallah Muhammedur Rasulullah" çıkmamış.

Gençliğiniz güzel geçirin. Genç dediğin, Allah'ı (c.c.) zikir eder kulluk yapar ve namazını kılarsın. Namazı kılmayan bir genç olur mu? Kabuk kabuk, bir böcek ondan daha çok işe yarıyor. Böcek ya böcek, bir böcek namaz kılmayan bir adamdan şu kâinatta daha çok işe yarıyor.

Namaz var mı? Yok. Vay efendim ben çok güzel yüzerim, vay efendim ben çok güzel koşarım. Az bir zaman sonra sana koşmayı öğretecekler. Kızını yüzmeye, spora, baleye götürüp oralara yazdırın ama ibadete de yazdır; Allah'ı (c.c.) da tanısın. Yarın bu çocuk senin yakana yapışıp da beni yüzme kursuna gönderdin de niye Kur'an kursuna göndermedin, diye sorsa ne cevap vereceksin?

Kızım liseyi bitirir, üniversiteyi bitirir, sonra bir işe koyarım beş - on bin lira maaş alır. Oğlumu da aynı şekilde, onu da bir yere yerleştiririm, hayatlarını kurtardılar. Hakikatten kurtuldular mı? Denemek için isterSEN kabristana gidip bak; kabristanda kaç kişinin mezrasında bu mühendistir, bu profesördür, bu işçidir, bu fakirdir, bu zengindir yazıyor? Maalesef böyle şeyler yazmıyor. Belki çok parası varsa mermeri alıyor, kesiyor, biçiyor, mezarnı süsleyip kendini kandırıyor. Mezar taşının süslü olmasının ona bir faydası yok, mezar taşının olmamasının da ona bir zararı yok.

Şehit olmuş, kabri hiç belli değil; taş bile yok başında, taş! Ama kabri cennet bahçelerinden bir bahçe olmuş. Özette kendine dikkat edeceksin.

Hangi cennete giden arabaya mı bindin yoksa cehenneme gidene mi? Şimdi para versen kimseyi cehenneme götürüren arabaya bindiremezsin; çünkü

akıl var. Peki nasıl oluyor da kendilerini ateşe atıyorlar? Lezzetler var; dayanamıyorlar. Dayanmayı nasıl öğrenecek? İşte burada öğrenecek.

Deveyi yordan uçuran bir tutam ottur. Otu görür, şöyle bir uzanıyor ona, o da yiyeceğim derken düşüp parça parça yok olup gidiyor. İnsanları da cehenneme sürükleyen de hırsları, arzuları, dizginlenemeyen azgınlıkları, terbiye edilmeyen hevesleri, disiplin edilemeyen nefsidir. Evli, çolugu çocuğu var ama hâlâ gözü başkasının karısında, kızında sen belanı mı ariyorsun? Allah (c.c.) sana bir hanım verdi, onun da kıymetini bil.

Cemil Baba'nın (rh.a.) güzel bir sözü vardır: "Allah (c.c.) sana verdi bir kuzu, ne lazım sana iki kuzu?" Yani bir kuzuyu yiip bitirecek ama daha bitirmeden de ikinci kuzu nerede onu arıyor.

Hesabı kitabı yanlış yaptı; yalanları söylerim, hırsızlığı yaparım, zinayı da yaparım, faizi de yerim, öldüğümde de cennete giderim. Azıcık lezzet, az bir şey tat onu cehenneme sürüklüyor.

Hesap kitabı yapalım, her şeyin helali var. Yani ben bu işi yapacağım, bunun helali de yoktu, ben de gittim mecbur kaldım bunu yaptım; böyle bir şey yok. Bir insan ne istiyorsa, gerekli olan neyse hepsi helal dairesinde var. Evlen diyorsun. O da diyor ki: "Yok böyle istemiyorum, hayvanlar gibi olsun istiyorum." Hayvanlara serbesttir; onlara ne helal var ne haram var. Böyle olmaz ki!

Paran olsun; çalış, kazan, aldatmadan, hırsızlık yapmadan olsun. Evin olsun ama çalıp çırpmadan olsun. "En zengin ben olıyorum, Mercedes'im olsun, en güzel evde ben oturuyım." Ama helal yoldan giderek olsun. Haram yoldan giderek hedeflerine ulaşırsan gittiğin yerde bin pişman olursun. Tarihte bunun örnekleri var.

Açıp bak bakalım, Firavun'a ne oldu? Öyle azmiş, öyle çıldırmış ki "Ben sizin ilahınızım. Nil Nehri'ne ben ak diyorum, nehir akiyor." Nehri kontrol ettiğini, nehri kendi yarattığını iddia ediyor. Azgınlığa bak!

Müslümanlar Mısır'ı fethetmişler. Nil Nehri'nin taşıma vakti gelmiş. Bir türlü taşmıyor, taşıın ki bahçeleri, tarlaları sulasın. Valiye demişler, "Efendim bizim burada söyle bir âdet var: Biz bu nehri taşımak için bakire bir kızı alıyoruz, nehre atıyoruz ve kız ölüyor, sonra da nehir taşıyor." Vali demiş, "İslâmiyet'te böyle bir şey yok, ölübüremezsiniz!" Ama nehir de bir türlü taşmıyor. Kuraklık baş göstermiş. Vali de inanacak artık neredeyse. Vali demiş: "Ben gidip Hz. Ömer'e ne yapmamız gerektiğini sorayım." Hz. Ömer yutar mı bunu? Biz niye yutuyoruz peki? Biz gidip ağaca çul çaput bağlıyoruz. Bizim İslâm ile ne alakamız var peki? Hz. Ömer bir kâğıda yazmış. Kâğıda ne demiş biliyor musun? "Ey Nil Nehri, eğer kendi iradenle hareket ediyorsan taşıma!

Allah'ın iradesiyle hareket ediyorsan yani seni taşıran Allah ise ak gitsin!" Kızı atınca taşıp gidiyormuş nehir. Müslüman yer mi bunu? Hz. Ömer, "Bu mektubu nehre bırakın bakalım ne olacak." demiş. Bu mektubu yazan Hz. Ömer'i şeytan bile görünce kaçıyor. Mektubu nehre atmışlar. Nehir coşmuş, taşmış.

Şeytan, insanı öyle bir noktaya getirir ki, artık adam kibrinden secdeye varmaz. "Benim gibi bir adam namaz kılacak öyle mi? Ben namaz kılamam. Benim emrimde beş bin kişi çalışıyor, yüz bin insana ekmek veriyorum." diyor. Sonra kendisi hasta olunca bir kişiye bile ekmek veremiyor. Yüz bin kişiye ekmek veriyordun, şimdi de kendine versene.

Öldüren, dirilten, hayat veren, yardım eden, kurtaran ancak Allah'tır. Allah'tan (c.c.) başka ne bir dost vardır ne de bir yardımcı. Bunu anlarsan, bunun eğitimini alırsan, sen buna göre hayatını sürdürürsen "Kim Allah'tan korkarsa bir de nefsin hevasına dur derse onun son durağı cennettir." varacağın yer cennettir.

Buraya bir delikanlı gelip dedi ki: "Hocam bir şey sorabilir miyim?" Delikanlı, beni imtihan ediyor. Ben artık imtihan ola ola profesör oldum. "Ben antika dükkânında çalışıyorum. Dükkan'da bir şey buldum, sonra onu kendi me aldım. Bu bana helal midir, haram mıdır?" Tabii ki haramdır. Şöyledi: "Hocam mademki bu bana haramdır, o zaman ben bunu sana vereyim, senin olsun." Tuzağı gördün mü?

Cemil Baba'nın (rh.a.) güzel bir sözü var, kızlığı zaman derdi: "Bana bak oğlum! Akıllı ol akıllı!" Sana haram olan bir şey bana nasıl helal olabilir. Sana da bana da haram. Peygambere ne haram ise bana da haram. Peygambere ne helal ise bana da helal. Peygamber iki tane din getirmemiş.

Biz zannediyoruz ki Peygamber Efendimiz bunları yaşamadı. Bizim bugün yaşadığımız oruç, namaz, hac, zekât bunları önce Peygamber yaşadı, haramları önce Peygamber terk etti. "Biliniz ki, faizin her çeşidi kaldırılmıştır. Allah böyle hükmetmiştir. İlk kaldırduğüm faiz de Abdulmuttalib'in oğlu (amcam) Abbas'ın faizidir. Lakin; ana paranız size aittir. Ne zulmediniz ne de zulme uğrayınız." (Hz. Muhammed)

Dinin emirlerini ilk önce Hz. Muhammed (s.a.v.) yaşamış, sonra tebliğ etmiş, sonra da anlatmış. Sahâbîler de, Allah razı olsun onlardan, kılı kırk yararcasına yaşamışlar ve tabii Allah da onlardan razı olmuş. Onlar da Allah'tan (c.c.) razı olmuşlar ve günümüze kadar gelmişler.

Şimdi keyfin bilir; ister yalan söyle, ister söyleme, ister hırsızlık yap, ister yapma, hesabını sen vereceksin. Kim, Allah'tan (c.c.) korkarsa bir de nefsinе, hevasına dur derse onun son durağı cennettir. İnsan azlığı bilir ve bu

cezayı hak ettim, der.

Bazen bu durumlar okulda oluyordu, çocuklara ceza veriliyordu ve derse gidiyordum, çocuğun ya da çocukların suratı beş karış olmuş. Ne oldu oğlum? "Öğretmen beni dövdü. Ama öğretmen haklıydı. Bu tokadı ben hak ettim." İnsan da bazen tokadı hak eder.

Malına bir musibet gelince, "Bu malda bir şey vardı ama Allah (c.c.) da o malı temizledi." Bir arkadaş vardı; şöyle yapmış, böyle yapmış sonra bir de baktım ki ters dönmüş. Sonra konuşmalarına baktığım zaman onun ters dönmesi haktır; devletten kaçırılmış, vergiden kaçırılmış, işçiden kaçırılmış ve biriktirmiş, sonra hepsi gitmiş.

Bir insan kendi kendini muhasebe ettiğinde "Evet! Ben yanlış yaptım." diyor. Böyle bir durumda. İnsan azıp nefsine uyarسا onun da son durağı cehennemdir.

Bazen imtihan gereği adam, dört dörtlük zekâtını veriyor, hayrını yapıyor, hasenatını yapıyor ama iflas ediyor. Aslında çok iyi bir adam. Sonra diyor ki: "Allah Allah! Ben niye iflas ettim?" diyor. Bu derece içindir, bu musibet değildir. Allah (c.c.) ona derece vermek istemiş.

Bir gün bakarsın ki birisi zikir yapıyor, ibadet yapıyor, her şeyi fazla fazla yapıyor, ibadeti noksansız ama kanser oluyor veya bir uzungunu ya da iki uzunu kesiyorlar. Dışarıdan bakan da diyor ki: "Bu adam da üçkâğıtçı mı? Bu kadar ibadet yapmış ama kolunu kestiler, ayağını kestiler." Bu durum ona bir musibet değil, tam aksine bu durum ona bir rütbedir. Zaten adam ölecek.

Evliyalarda bu durum çok oluyor: Bakıyorsun dağ gibi duruyorlar, hastalık vb. hiçbir şey yok, vefatına yakın. Allah (c.c.), evliyaya bir hastalık veriyor; çünkü kendisine şehitlik rütbesi vermek için. Allah (c.c.), evliyayı sevdiği için ona şehitlik rütbesi vermiş.

Bazen de bakıyorsun Allah (c.c.) ona mal veriyor. O da malla çok meşgul oluyor, ibadetlerinde biraz gevşeklik yapıyor ve ona zarar verdiği için Allah (c.c.) da bu malı onun elinden alıyor. Neticede de az mal kalıyor ve az mal kalanca ise çok ibadet yapıyor. Sonuç olarak bu adam yine kârdadır. Çünkü çok malı olsa koşturmakta ibadetine zayıat geliyor.

Mesela Allah (c.c.), adama evlat veriyor. Adam, çocuğa o kadar çok bağlanıyor ki, ibadetleri terk ediyor. Allah muhafaza etsin, Allah (c.c.) onun elinden çocuğunu alıyor. Allah'ın (c.c.) verdiği her şey; mal olsun, evlat olsun, servet olsun, sağlık olsun, hepsi bizi imtihan etmek içindir.

Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Ayağıma bir ağrı girdi, kıvrıyorum. Ayağımın ağrısından ölüyorum." Cemil Baba (rh.a.) bu durumdayken hasta bir bayan

getirmişler ama bayan ayakta duramadığı için sürüne sürüne gelmiş ve acı-sından bas bas bağıriyor. Cemil Baba'ya (rh.a.) demişler ki: "Baba! Bunu oku." Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "O bayanın halini gördüm ve Allah'a (c.c.) şükrettim. Ya Rabbi! Evet benim ağrım sizim var ama hiç değilse yerde kalmamışım, ayakta geziyorum. Nasıl ki böyle kalbimden geçti, ağrım kalmadı."

Gelen musibetler, bizi sirat-ı müstakime götürmek içindir ya da bize bir rütbe verilmesi içindir. Allah (c.c.) seni sevdiği için sana bir hastalık verir ve o hastalık sırasında insan bas bas bağırmaya başlar: "Allah, Allah, Allah..." Ama eğer ki hastalık bittiği için ibadet de bitti şeklinde olursa o hastalık kapıda bekliyor, bir daha gelecek. Sen mesajı almamışsun, mesajı alsaydın Allah (c.c.) sana bir fırsat vermişti. Allah hepinizden razı olsun, mükâfatinizi kat kat versin ve sizlere dünyada da, ahirette de iyilik versin.

"Allah'ım! Müslümanlara yardım et!" diyorsun ama gidip yardım etmiyorsun. Muallakta kaldı. Allah'ın (c.c.) yardımı bu durumda gelmez. İçinde, dışında bir, özünde, sözünde bir, dosdoğru olduğun zaman O'nun yardımı gelir.

"Ben anlamıyorum, bir insan bir şeyhe niye bağlanır?" Bu soruyu kendine bir sor. "Sen bir mürşide neden ihtiyaç duyuyorsun?" Buraya gelin diye özel davetiye çıkarmıyoruz. Geliyorsun, bir ihtiyaç var. Hepimize irşat oluyorsun; ben kırk senedir hâlâ olamadım ama en azından olmaya çalışıyorum. Sen de biraz çabala, sen de hele bir olmaya çalış!

Ya arkadaş! Bu iş böyle olmuyor, olmuyor! Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini söylüyorum, tesir etmiyorum. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) hadislerini söylüyorum, tesir etmiyorum. Evliyanın sözlerini söylüyorum, tesir etmiyorum. Yazık ya! Kur'an-ı Kerim'deki bu ayet yeter, başka bir şeye gerek yok:

تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غَلَّا لِلَّذِينَ أَمْنَوْا

Onlar derler ki: "Ey Rabbimiz, kalbimizde Müslümanlara karşı kin bırakma!" (Haşr Sûresi, 10. ayet)

İngiltere gelip Suud askerlerini yetiştirecek, Suud askerleri de gidip Yemen'deki Müslümanları öldürerek, bu Müslümanlara yazık! Bunları göremiyor musun?

Allah aşkına ben, sana ne dua yapayım? Ne yapayım ben sana Allah aşkına? Bir fitne oraya koymuş, bir fitne buraya koymuş ve parça parça yapmış. Kur'an'a göre bak! Esad Efendi ne güzel söylemiş, Allah razı olsun, Allah rahmet eylesin. Müridlerine diyor ki: "Benim dediğimi hiç dinlemeyin. Gidince

Kur'an'a bakın, Kur'an ne diyorsa dediği gibi yapın, benim söylediğim sözleri hiç kale almayın!"

Din gelmiş; bundan sonra ne bir ayet gelir ne de bir hadis gelir. Artık kitap gelmez, kurtarıcı da gelmez, bir peyamber de gelmez; çünkü ayetler tamamlandı. Ama senin kalbinde ayetler hâlâ tamamlanmamış; hâlâ anlamamakta ısrar ediyorsun, hâlâ direnç gösteriyorsun. Akıllı bir adama bir tane işaret yeter.

Sen dervişsin, sofisin, bir cemaate bağlısun, bir mürşide bağlısun. Şeyhin sana bir şey diyor: "Bunu böyle, şunu söyle yap." Eğer istenen şey Allah'ın (c.c.) kitabına uygunsa yapmak zorundasın. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetine uygun ve yapmıyorsan hesabını verirsin.

Arkadaş! Bu cemaat başıboş değil, Müslümanlar başıboş değildir. Bizim üzüldüğümüz, zarar etmeyesiniz! Zarar etmeyelim, niye durduk yere zarar ediyorsun ki, manevî olarak niye zarar ediyoruz, niye bu hallere düşüyoruz diye hiç kendine soruyor musun?

Bütün Hristiyanlar ayrınlıklara rağmen bir olmuş; biri Katolik, biri Protestan... Bir sürü ayrınlıklar var ama hepsi bir olmuş. Hatta ve hatta Yahudilere göre Hristiyanlar kâfirdir, Hristiyanlara göre de Yahudiler kâfirdir. Ama iş, İslâm olduğu zaman Yahudi de bir oluyor Hristiyan da bir oluyor; Müslüman'a karşı hepsi tek cephe oluyor. İş böyle bir noktadayken sen basit basit şeylerle uğraşıyorsun. Bu işin içinden çok çıkabilirsen.

Onun için benim içimden ne dua etmek geliyor ne de başka bir şey. Kendim gördüm: Dua ediyorum cemaat, "amin" demiyorum, böyle cemaati ne yapacağım? Caminin içerisinde Allah rızası için dua ediyorum ve cemaat sadece bir "amin" diyecekler ama demiyorlar.

Bakın arkadaşlar! "Baba grubunu" mutlaka takip edin, oradan size gelen şeyler bizzat kendim yazıyorum. Okuyun, anlamadığınızı sorun: "Hocam burada ne demek istiyor, ne anlatmak istiyor?" Saçma sapan işlerle uğraşacağına niza telefon açıp soru sorun.

"Cumanız mübarek olsun." Senin cuman mı kaldı? Saat 10.30'da adam mesaj atıyor: "Hocam cumanız mübarek olsun." Bırak mübarek olmasın, cuman mı kalmış, bayramın mı kalmış? İnsanlar, bâtila gelince koştura koştura gidiyor ama Hakk'a gelince işler değişiyor.

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكْرُوا بِأَيَّاتٍ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًا وَعُمْيَانًا ۝ ۷۳

Kendilerine rablerinin ayetleri hatırlatıldığından o ayetler karşısında körler ve sağırlar gibi bilinçsizce davranışmazlar. (Furkân Sûresi, 73. ayet)

Senin kitabı belli, dinin belli, vatanın belli, milletin belli ama sen gavurların ekmeğine yağ sürüyorsun. Bu işin şunuyla bununla alakası yok! "Hoca kızmış da böyle söylüyor." Böyle de algılamayın, kimseye de kızdığını yok. Ama nasıl sinirlenmezsin? Mekke ve Medine gibi yerleri gavurlar yönetiyor. Bu olacak iş mi! Daha neyi konuşacaksın? Allah'ın (c.c.), "Buraya müşrikler giremez, burası kutsaldır!" dediği mekânlarda İngilizler cirit atıyor.

Gidip gördünüz, Kâbe mi büyük, İngilizlerin otelleri mi büyük? Bir de milleti uyutmak için de otelin üzerine "Allah" yazmış. Cemil Baba'nın (rh.a.) bir sözü var: "Akıllı olun oğlum, akıllı!"

Şu zamanlarda küçük hesap yapma zamanı değildir. Hayatın her safhasında ve her noktasında bir çöp alacaksın ve o çöpe bakacaksın; mesela bu adam namaz kıliyor, diğer adam namaz kılmıyorsa gidip namaz kılan adamdan alacaksın. Bir yere gideceksin bu Allah'a (c.c.) inanıyor, şu Allah'a (c.c.) inanmıyor, Allah'a (c.c.) inananla gideceksin. Sistem budur, İslâm'ın emri budur. Biz İslâm cemaatiyiz; vatanımız bir, milletimiz bir, ülkemiz bir, devletimiz bir, Allah'ımız da bir!

Müslüman'ın küçük hatası olur, kusuru olur diye ona düşmanlık yapma! Ey Müslüman'a düşman olan adam! Düşmanlık yapacaksan kalbindeki düşmanlığa düşmanlık yap! Sorsan, "Yok hocam hiç kimseye düşmanlık yapmadım." O zaman bu ne hâl, bunu kim yaptı?

Bak!.. Diyor, "99 tane cani vardır, 1 tane masum vardır... 99 tane cani var, 1 tane masum varsa o gemi diyor batırılmaz çünkü neden? 1 tane masum var, orada" diyor. Bir hanede 99 tane masum var, bir tane de cani var, orada da gizlenmişler diyor. O yıkılmaz çünkü 99 tane masum var diyor orada. Bir Müslüman kardeşin bir hata yaptığı zaman bir pay nefsine ver, nefsi ona yaptırdı, bir pay da şeytana ver şeytan ona yaptırdı, bir pay için de diyor ona düşmanlık yapma. Gözlerini ufaltarak bakacaksın, belki ben yanlış gördüm. Belki de ben yanlış anladım, biz filozof olmuşuz ya hepimiz iyiyiz, hepimiz siyaset bilimcisiyiz, hepimiz devlet adamıyız, dolayısıyla haddimizi hudemuzu bilmiyoruz.

Şuradan bir çıkayım, birisi gelsin burada bir soru sorsun, o bir cevap ve-

rir, bu bir cevap verir. Yahu desene kardeşim ben bilmiyorum, bu konuda uzman değilim, ben bu konuyu bilmiyorum. Ama der mi? Yok! Ekonomiyi de biliriz, siyaseti de biliriz, devlet yönetmeyi de biliriz, her şeyi biz biliriz. Biliyorsun da niye o zaman böyle yerde sürünyorsun? Mademki sen her şeyi biliyorsun, ben her şeyi biliyorum da niye sürünyoruz biz yerlerde? "Bilmiyorum!" Yani bu ahlâkımızı değiştirelim. Allah'a yalvaralım, "Ya Rabbi bizi Hz. Muhammed'in ahlâkıyla ahlâklandır. Bizi Hz. Muhammed'in yolundan ayırma, bize İslâm suuru nasip eyle, birlik beraberlik nasip eyle. Ülkesine, vatanına, milletine sahip çıkan insanlardan eyle."

Bir tane adam vefat etmek üzereymiş. İmam Rabbani Hazretleri gitmiş. (Bak çok önemli bir husus bu, bunu hiç unutmayıñ). Müslüman bir adam ölmek üzere, bakmış böyle nazar etmiş. Adam gidiyor geliyor, gidiyor geliyor, iman ile küfür arasında, adam gidiyor geliyor. Böyle uğraşmış da uğraşmış, mübarek teveccüh etmiş, maneviyatta onun imanı zor kurtulmuş. Demiş: "Ya bu adamin suçu neydi, bu adam ne günah yapıyordu?" Gitmiş araştırmış. Hanımına sormuş, bu adam ne yapıyordu, ne diyordu? Bunu böyle sıkıntıya sokan neydi? Neymiş biliyor musunuz? Hinduların bayramında adam Hindular bayram yapıyor ya, Hindu törenleri oluyor ya, o törenlerde adam da sevinmiş. O da bir tane yumurta alıyormuş. Onlarla beraber tokuşturuyormuş, onlarla beraber sevinmiş, dolayısıyla da kalbini de zulüm kaplamış. Allah muhafaza etsin, küfür üzere ölüp gidecek adam. Kalbini kontrol et, kimin sevgisi var, kimin muhabbeti var, kimle dostsun, kimle düşmansın; bu dostluk seni nereye götürür, bu düşmanlık seni nereye götürür, bu kin nereye götürür? Ben Allah rızası için söylüyorum, uyarıyorum ama böyle bir husus var.

Ben bütün yaptığım vaazları kendime ediyorum, kimseye demiyorum. Sizleri tenzih ederim, ben kendime diyorum. Ben bunu seneler önce de söyledim, karşıma böyle baktığın zaman Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin var diye görüyorum. Eğer ki biz akıllanmazsañ Allah gazabıyla akıllandırır bizzleri. Allah muhafaza etsin, Allah'ın bir rahmetiyle akıllandırması var, bir de gazabıyla yola getirmesi var. Onun için o grupta yazılan yazıları okuyun, çok önemli fikhi meseleler yazıyor, ayrıca başka konularda da bir şeyler gelebilir akla yazarız, bir şeye ihtiyaç olur yazarız. Bak geçenlerde aradım, baktım arkadaş uçurumdan aşağıya doğru gidiyor, hemen telefonu açtım, "Arkadaş sadaka ver, bela geliyor." Ayrıca, "Başına da bela geliyor, başına da sadaka ver." Herkesi seveceksin. Müslümanlara şefkat duyacağım, Müslümanlarla beraber olacağım, Müslümanlarla oturacağım, Müslümanlarla kalkacağım, hep böyle bu şekilde olmalı. Hiçbir İslâm cemaatini ayrı görmeyin, hiçbir İslâmî

cemaati bu şucudur, bu bucudur diye görmeyin. Aman ha aman, hiç kimseye bir şey söylemeyin. Derviş dediğin diline hâkim olur, derviş dediğin kulağına hâkim olur, derviş dediğin ağızına hâkim olur ve rastgele konuşmaz. Öyle her kelimeyi atmaz ortaya, her şeyi de söylemez. Sen bir disiplin olman lazım ya, disiplinli olacaksın sen ya da dışarıdan bakan adam diyecek ki evet bu adam "tamam"dır. Bugün ben bir tane işçi getirdim, işçi de bir demirci. İnanın bana o demirci 1.000 tane sofudan daha güzel ahlâka sahip. Adama da dedim, sen dedim ne güzel bir ahlâka sahipsin. Adam kapıyı satmış, çelik kapı, ne bileyim ben çelik mi, teneke mi, tahta mı geldi, adam kesecek kısaltacak. Arkadaş diyor "Bunu sana çelik kapı diye sattılar değil mi" diyor. "Evet" dedim, kötü kelime çıkmıyor, adamı bir tane kötülemiyor. Adam yamuk yapmış, işi yanlış yapmış, bilmem ne yapmış, kendi ahlâkını bozmuyor adam, böyle olmamız lazım. Ahlâkımızı bozarsak biz zarar ederiz, onların seviyesine düşersek biz zarar ederiz. O zaman yanlış yapanla senin ne farkın kalır? Açın ağını yumduн gözüňü, sen de orada yanlış yapmış oluyorsun işte. O adam kapıyı yanlış yapmış olabilir, sen de ona hakaret ettiğinde sen de yanlış yapmış oluyorsun. Hakkını arama demiyorum, kalkarsın gidersin adamın yanına selamünaley-küm ve aleykümselam "Kardeş bu kapıyı bana çelik diye sattın, bu ahşap çıktı, hakkımı ver." Dersin, bu farklı bir olaydır. Adamin aleyhinde konuşmak farklı bir olaydır. Bir iki tane dervîş zikir yapıyormuş, bakın bu olmuş bir olay. Birisi hakkında biraz konuşmuşlar, konuştuğu adam da kim biliyor musun? En kötü adam. Bakmış bir tane eşek ölüsünü getirmişler oraya, orada da onlar konuşuyormuş. O da bir kelime konuşmuş, bunu da yapan Haydar Baba Hazretleri, bir kelime de Baba söylemiş. Bakmış bir eşek ölüsü getirilmiş buraya. Bu nedir demişler? "Ye!" demişler. Bu yenir mi demiş? "Yenmezse niye konuşuyorsun o zaman?" demiş.

Adam dışarıdan gelip dedi ki: "Hocam! Allah rızası için beni okuyun." Bismillahirrahmanirrahim Fatiha'yı okuyup sonra Âyetü'l-Kürsîyi okurken adam sandalyede oturuyordu. Böyle havaya zıpladı yere düştü, havaya zıpladı yere düştü; çünkü hasta, musallat olmuşlar. Allah'ın (c.c.) izniyle şifa buldu, geldi, geçti.

İnsan, maddî hastalıklarını doktora söyleyecek. Doktora diyecek ki: "Benim gözüm ağrıyor." Ama sen gelip şeyhine "Şeyhim benim gözüm ağrıyor." dersen olur mu? Mübarek, şeyhin göz doktoru mu? Şeyhinin sana söyleyeceği, Allah'ın (c.c.) emridir. Göz doktoruna gidip şunu dersen: Kalbimde bir sıkıntı var, bunu kalbimden atamıyorum, evlensem böyle şeyler başıma gelir. Sen böyle durumları anlatsan doktor der ki: "Sen deli misin!"

Bunu da doktor çözemez; çünkü branşlar farklıdır.

Manevî hastalıkları manevî doktorlar iyileştirir. Maddî hastalığın tedavilerini maddî doktorlar yapar. Sen mürşidine gidip derdini anlattın, zaten senin derdin doktorluksa der ki: "Oğlum! Sen doktora git." Bazı hastalar okumakla iyi olur, bazı hastalıklar ilaçla iyi olur, bazı hastalıklar zamanla iyi olur ama bir adam evhama yakalanmışsa, vesveseye yakalanmışsa yüz sene de geçse ondan kurtulamaz; kendi kendine labirentin içine girmiştir; oraya gider gider toslar, bu tarafa gider toslar, gittiğini zanneder toslar ve gelir, başka yere gider, oraya toslayıp gelir. Bir arpa boyu yol alamaz. Bu, şeytanın kalplere attığı evhamdır. Bunun ilacı Âyetü'l-Kürsî'dir. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَامَّا يَنْزَغَنَكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ اِنَّهُ هُوَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ
٣٦

Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa hemen Allah'a siğın. Çünkü O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir. (Fussilet Sûresi, 36. ayet)

Şeytanla dans edemezsın, şeytanla akıl ve fikir yarıştıramazsin; çünkü yalancıdır, sahtekârdır, ürkâğıtçıdır, kurnazdır. Yalan yere yemin eder. Bir kâfir bile biraz insaflıysa yalan yere yemin etmez ama şeytan yalan yere yemini çok rahat şekilde edebilir. Şeytan, "Vallahi de billahi de Allah'a kasem ediyorum ki, senin evlenmemen senin için daha hayırlıdır." der. Bu işten nasıl çıkcaksın? Usulü var. Usulü nedir? Allah'ın (c.c.) kitabına bakarım, Allah'ın (c.c.) kitabında ne buyuruyor: "Evlendirin." Efendimiz'in sünnetine bakarım "Evlenin, çoğalın." demek ki evlenip çoğalacağım. Benim için hayatı olan odur. Yalan yere yemin eden şeytanın sözü değil, Allah'ın (c.c.) sözüdür, Rasulullah'ın (s.a.v.) sözüdür.

Hz. Âdem (a.s.), Allah'ın (c.c.) sözünü bir kereliğine bırakıp bir kereliğine şeytani dinledi; cennetten kovuldu ve başına gelmeyen kalmadı. Onu nasıl kandırdı? "Vallahi de billahi" kelimeleriyle, "Allah'a yemin ettim." kelimeleriyile kandırdı. Oysaki yalancının yemininden ne çıkar.

Sen evlenme, ama ben Allah rızası için evlenirim. Benim evlenmem, Allah rızası için olur. Hz. Muhammed (s.a.v.) dediği için, Allah (c.c.) dediği için evlenirim; o zaman korkma. Sen, Allah rızası için evlenirsen senin işine Allah (c.c.) kefildir. Sen hangi işi yaparsan yap... Mesela ticaret yapıyorsun, bu para-

yı kazanıp Allah (c.c.) rızası için çocuklara bakacağım, kendim yiyeceğim. O'nun için yapıyorum dedığın zaman bereketin olur, maddiyatın da iyi olur, maneviyatın da iyi olur. Niyetini düzeltceksin! Ben bir hanım alacağım, o hanıma bakacağım ve Allah rızası için ona sabredeceğim.

Bak! Bir adam gece gündüz dışarı çıkmadan devamlı namaz, devamlı zikir, devamlı ibadet, devamlı Kur'an okusun. Bir adam da bir bayanla evlensin. Sonra işe gidip çalışmaktan sonra eve gelsin, o kadının lafını çexsin, nazını çexsin, kahrını çexsin vb... Sabahtan akşamaya kadar evden dışarı çıkmayan adamın mı, yoksa evlenip de hanımına sabreden adamın mı derecesi daha yüksektir? Evlenir hanımına sabreder rütbe alır, hanımına bir hediye alıp götürür ve rütbe alır; sadakadır. Hanım namaz kıldığı zaman bir de oradan sevap alır, çocuk da ibadet yapar, bir de oradan sevap alır. Kiyamette defteri kapanmaz.

İbadet yapıp öldün ama bir yandan da hanımın ibadet yapıp öldü ve üç tane çocuk bıraktı; ikisi haylaz oldu, birisi akıllı oldu veya üçü de haylaz oldu ama torunu ibadet etti, o torun dua yaptığı zaman adam yine kazançlı çıkacak. Torununun torunu oldu ve adama dua etti, adam yine kazançlı çıkacak. Ama devamlı ibadet eden, öldüğü zaman amel defteri kapanır.

Elâzığ'da iki tane şeyh varmış; olmuş olay. Cemil Baba (rh.a.) anlatmıştı: İki tane şeyhinden bir tanesi dışarı çıkmayıp gece gündüz ibadet yaparmış. Dışarı çıktıığı zaman da yüzüne peçe takıp birisini ziyarete gittiğinde beş dakika onunla konuşup sonra tekrar ibadetine devam edermiş. İnsanlar meşgul eder diye tarikat dersi de vermiyormuş. Diğer Allah dostu da yermiş, içermiş, gezermiş, sokakta dolaşırılmış, millete de tarikat dersi verirmiş. Haydar Baba'ya (rh.a.) sormuşlar: "Baba! Bunların hangisinin derecesi daha yüksek?" Herkes zannediyor ki evden dışarı çıkmayanın rütbesi daha yüksektir. Haydar Baba (rh.a.) demiş ki: "Yok oğum! O sokaklarda gezip ibadet yapan var ya, onun derecesi daha yüksektir; çünkü insanlara tarikat dersi veriyor, insanların eziyetine sabrediyor, nasihat ediyor, yol gösteriyor."

Sen çekilipli bir kenara sadece, "ben ben". Ne seni? Sen kurtulamazsan! Hanım olacak ki kurtulasın, çocuk olacak ki kurtulasın. Şöylediye olabilirsin: "Bu çocuklar benim başıma bela mı?" Bela değil. O çocuklar sana rahmettir. Sen ölüp gidersin sonra hepsinden, her taraftan sana sevap geldiğini fark edersin. Şunu hiç unutma, hayatını düzeltmek istiyorsan Kur'an'a bakacaksın, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetine bakacaksın ama kalbine bakmayacaksın. Kur'an'a baktığın zaman anlamadıysan tefsirine bakacaksın. Yine anlamadıysan soracaksın, anlatacağım.

Mesela karşısına bir olay geldi, hemen Hz. Muhammed (s.a.v.) bu olayı nasıl yapmış, diye bakacaksın. Evlenmiş, o zaman sen de evleneceksin. Nasıl yapmış? Böyle yapmış, sen de öyle yapacaksın. Sakalı niye uzattın? Sünnet diye. Evlenmek de sünnettir. Evlenmek, sakal uzatmaktan daha eftal sünnettir.

Hz. Muhammed (s.a.v.), torunları Hz. Hasan (r.a.) ve Hz. Hüseyin (r.a.) Efendilerimizi çok severdi. Önce Hz. Hasan (r.a.) dünyaya geldi. Sonradan da Hz. Hüseyin (r.a.) Efendimiz dünyaya geldi. Babası Hz. Ali (r.a.) Efendimiz anneleri de Hz. Fatima (r.anhum). Efendimiz de dedeleriydi, onları çok severdi. Hatta onları omzuna alıp gezdirirdi.

Cebrail (a.s.) bir gün gelip dedi ki: "Ya Rasulullah! Sen bunları çok seviyorsun." Rasulullah (s.a.v.), "Evet çok seviyorum." dedi. Cebrail (a.s.), "Ama bunların ikisi de ümmetin tarafından şehit edilecek." dedi.

Allah'ın (c.c.) takdiri böyledir; Muharrem'in onuncu günü (aşure günü) hem aşure günü hem Kerbela faciasının yaşadığı gündür; yani Hz. Hüseyin'in (r.a.) şahadeti ve ehl-i beytten yetmiş iki kişiyi şehit ediyorlar, hakaret ediyorlar. Çok insanlık dışı katliamlar yapıyorlar; Hz. Hüseyin'i (r.a.) Küfe'ye gel diye yetmiş bin kişi mektup yazıyor: "Gel! Biz sana biat edeceğiz." Hz. Hüseyin (r.a.) geliyor, ondan sonra Kerbela'da yolunu kesiyorlar. Kerbela böyle düz bir ovadır. Medine'ye gitmek istiyor ama bırakmıyorlar, Küfe'ye gelmek istiyor ama bırakmıyorlar. Hz. Hüseyin'i (r.a.) orada bırakıyorlar ve susuz bir şekilde şehit ediyorlar. Zalimlere karşı direniyor, mücadele ediyor, cihad ediyor ve rütbesi de şehadet oluyor. Allahu Teâlâ hepimizi onun şefaatine nail eylesin.

Hz. Hasan (r.a.) Efendimiz'i de şehit ediyorlar: Hz. Ali'nin (r.a.) şahadetten sonra Hz. Hasan (r.a.) halife oluyor; atı ay halifelik yapıyor. Altı ay sonra Hz. Muaviye (r.a.) ordularıyla beraber bakıyor ki iki İslâm ordusu karşı karsıya gelecek ve büyük bir savaş çıkacak; binlerce Müslüman ölecek. Hz. Hasan (r.a.) kendi taraftarlarına diyor ki: "Ben anlaşma yapmak istiyorum, savaş yapmak istemiyorum." Hz. Muaviye (r.a.) ile beraber anlaşma yapıyorlar: Hz. Hasan (r.a.) hilafeti Hz. Muaviye'ye (r.a.) bırakıyor ama Hz. Muaviye'nin (r.a.) vefatından sonra halifeliğe Hz. Hasan (r.a.) devam edecek. İki İslâm cemaati arasındaki savaşı, Hz. Hasan (r.a.) Efendimiz engelliyor. Medine'ye geliyor ve normal yaşantısına devam ediyor. Hz. Hasan'ı da (r.a.) zehirleyerek öldürüler: Hz. Hasan'ın (r.a.) hanımına yüklü miktarda altın veriyorlar. Mübarek, gece kalkıp su içiyormuş. Testisinin içerisine elmas parçaları koyuyorlar ve bu şekilde şehit ediyorlar.

Hz. Ali'yi (r.a.) şehit ediyorlar, Hz. Hasan'ı (r.a.) şehit ediyorlar, Hz. Hüseyin'i (r.a.) şehit ediyorlar, o soydan gelen birçok insanı da şehit ediyorlar. Şehadet-

leri sadece Hz. Hüseyin (r.a.) ile kalmıyor, daha sonra ehl-i beyt imamlarından birçoğunu şehit ediyorlar. Bu sefer ehl-i beyt, siyaset ve iktidar sahibi onların olmadığını anlıyor. Ehl-i beyt de kendilerini ilme veriyorlar. Hatta yeryüzüne dağılıp birçok yere gidiyorlar ve gizli gizli orada ilim çalışmalarını devam ettiler. Allah hepsinden razı olsun. Muharrem'in orucu var, sadece onuncu gün tutmak mekruhtur; ya dokuz, on gibi ya da on, on bir gibi tutmak gerekiyor.

Dişarıda sofra kurmuşlar. Hemen bir ekmek, hurma, çay benim elime tutuşturdular. Kendi kendime dedim ki: "Yaşadım! Burada yiyeşim, sonra namazı bekleyeyim." Sonra yanındaki adam bir ekmek de o verdi, bir kahve de o verdi, öyle bir duygulandım. Hani bir adamın evine misafir gidersin de gider gitmez eğer adamın kafası çalışıysa, işi, usulü biliyorsa sana yemek ikram eder. Ellerim ile beraber gözlerim de doldu. Yani Hz. Peygamber'e misafir gelmişsin gibi onu yapan insanlar zaten o bilinçle yapıyorlar. Buraya gelenler Hz. Muhammed'in (s.a.v.) misafirleridir diye öyle davranışlarıyorlar.

Araplar söyledi, Araplar böyledir. Araplarla ne alakası var? İslâm'ı bilen böyledir, İslâm'ı bilmeyen berbattır. Bunun ırk ile alakası yok. Türk, Müslümanca güzeldir, Allah'ı (c.c.) biliyorsa güzeldir. Arap, Allah'ı (c.c.) biliyorsa güzeldir, Allah'ı (c.c.) bilmeyorsa kim olursa olsun.

Ellerim böyle doldu yani çok duygulandım, bildiğin gibi değil. Bir tarafından yiyorum, bir taraftan ağlıyorum, bir taraftan seviniyorum; Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) yanındayım.

Ondan sonra da cennet bahçesi var; orada iki rekât namaz kılan, cennette namaz kılmış gibidir. Cennet bahçesine gittim ama çok kalabalık olduğu için kimseye eziyet etmek istemiyorum. Eziyet etmek, sıkıntı vermek iyi bir şey değil. Biraz böyle durdum, baktım bir yer açıldı, oturdum, iki rekât namaz kılıp dedim ki: "Ya Rabbi! Bu namazın sevabı bütün Müslümanlara olsun. Bunun sevabı bütün dervişlere, sofilere, mü'minlere, mü'minatlara olsun." İki rekât ancak kılabilirsin. Ondan sonra namaz bitti, dedim ki: Herhalde iki rekât kılarsın ama hemen bir yer açıldı, olduğum yerden birisi kalktı, hemen oraya oturdum. İlkindi namazına da daha vardi. Başka biri geldi, oraya yanaşmaya çalışıyor, asker dedi ki: "Kalk!" Onu da kaldırdı beni oturttu sonra dedi ki: "Şimdi sen istediğin kadar kıl, istediğin kadar dua yap." Niyet niyet! Ben seni düşününeceğim, sen beni düşününeceksin, sen onu düşününeceksin, ben sana dua edeceğim, sen bana dua edeceksin, ona dua edeceksin... Kendini düşünüyorsun ya kendin olsan ne olur, sen ateş olsan ne olur ya birlik olacağız, beraber olacağız, kardeş olacağız; Allah (c.c.) bizi kardeş yaptı, Allahu Teâlâ

bize birlik beraberlik verdi.

Çok güzel geçti, oradan Mekke'ye geldik. Mekke'de bulunduğum zaman içinde bir sefer yağmur yağıdı. Kâbe'nin avlusundaydım, iç mekânında değildim. Ertesi gün ayaklarım da tutmadığı için beton üzerinde böyle dua ediyorum; akşam ya da yatsı namazını böyle bekliyorum. Yanımda bir tane delikanlı vardı ama onun kim olduğunu bilmiyorum. Delikanlı gidip bana bir tane sandalye getirip dedi ki: "Hacı abi! Bu sandalyenin üzerinde otur." Oturdum. Beytullah da karşımıda, ellerimi açıp Allahu Teâlâ'ya dua etmeye başladım: "Ya Rabbi! Bir yağmur yağşın. Geçen sefer Kâbe'de değildim, bu sefer görevim, bu iş nasıl oluyor?" Kendime de, hepинize de, bütün Müslümanlara da, askere de, polise de, kim varsa dua ediyorum. Oradaki en kolay iş dua etmektir. Bir de baktım, pît pît üzerine bir şeyler düşüyor. Allah Allah! Biraz daha, biraz daha, biraz daha gözlerim böyle iki çeşme akıyor. O yağmur ki nasıl yukarıdan aşağıya yağdıysa elbiselerimiz, her taraf su içerisinde kaldı. O hacialar, bir ağlıyorlar, bir ağlıyorlar, bir dua yapıyorlar, avuçlarım böyle yağmurla doldu. Allah'ın (c.c.) rahmeti ve bereketi...

Sen Allah'a (c.c.) kulluk yaparsan dünyanın neresine gidersen git seninle beraberdir. Seni, her şey tanır. Allah'ı (c.c.) seversen, O'nu zikir yaparsan, O'nun emirlerini tutarsan dünyanın neresinde gidersen git. Rabbim her daim seninle olur.

Delikanlı, terliklerimin dışında ısladığını görünce kendi poşeti içerişindeki terliği, benim terliklerimin üzerine koyup dedi ki: "Sen iste, ben yaparım." Burada sen olmazsan olma Allah'ın (c.c.) kulları çok. Onda kul mu yok; dağlar, taşlar, güneş, ay, yıldızlar, ağaçlar, mikroplar... tabiatattaki her şey Allah'ın (c.c.) askeridir.

Hz. Muhammed (s.a.v.) evinden çıktı ama evin tamamı eli silahlı adamlar taraftan çevrilmiş; Hz. Muhammed'i (s.a.v.) öldürecekler. Hz. Muhammed (s.a.v.) eline bir avuç toprak aldı ve buyurdu ki:

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًا
فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ

"Ve onların önlerine ve arkalarına set kılarak (çekerek) böylece onları perdeledik. Artık onlar görmezler." (Yâsin Sûresi, 9. ayet)

Toprağı kafalarına attı, hepsi uyumaya başladı, aralarından geçip gitti. Hz. Ali (r.a.) içerisinde yatıyordu. Sabahleyin biri gelip dedi ki: "Siz burada ne yapı-

yorsunuz?" Oradakiler dediler ki: "Biz, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) öldüreceğiz." O adam demiş ki: "Ey size yazık! Şu kafanızdaki topraklara bakın. Hz. Muhammed (s.a.v.) sizin başınıza toprağı saçmış ama sizin haberiniz olmamış." Sonra onlar pencereden bakıyorlar ki. İçeride biri yatıyor, zannediyorlar ki: Rasulullah (s.a.v.) yatıyor ama orada Hz. Ali (r.a.) yatıyordu.

Hz. Ali (r.a.) olmak için canını vermen gerekiyormuş. Canını Rasulullah'ın (s.a.v.) yerine koyarsan o zaman işte Hz. Ali (r.a.) olursun. Yoksa isminin Ali olması ile bir şey ifade etmiyor. Demişler ki: "Sende Ali gibi bilek olmadıktan sonra Zülfikar'ın sende olmasının bir kıymeti yok."

Şimdi adam diyor ki: "Ben Katip Hoca'yı otuz senedir tanıyorum." Biri diyor ki: "Ben kırk senedir tanıyorum." Güzel ama kırk kere derse geldin mi? Yok. Zikre geldin mi? Yok. Denileni yaptın mı? Yok. Bu yoldan gittin mi? Yok. Sen beni hiç tanımadığın ki. Sen beni tanışaydın ben herkese diyorum ki "La ilâhe illallah" söyleyin.

Buraya hastalar geldi; biraz da yaşlılardı. Hasta dedi ki: "Ben hastayım." Hastaya dedim ki: "Beyefendi! Yüz tane estâgfurullah çeker misin, üç yüz tane de 'La ilâhe illallah' söyler misin, yüz tane de 'Allahümme salli alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âli seyyidina Muhammed' söyler misin?" Hasta dedi ki: "Hepsini söylerim." Cebinden tesbihî çıkarıp dedi ki: "Bak! Benim tesbihim de var."

Bizi tanıyanlar, bizi bilenler, bizim yolumuzdan gidenler, "La ilâhe illallah" söyleyenlerdir. Geceleri kalkar, seccadeyi serer, yüzünü Allah'a (c.c.) çevirir, Kâbe'ye çevirir. Bir taraftan ağlar, bir taraftan sizler, bir taraftan yanar, bir taraftan feryat eder. Sesi arşa kadar çıkar. Yedi kat gökleri geçer; arş, kürsü, sema hiçbir şey kalmaz, oturduğu yerden onun üzerine yukarıdan aşağıya nur iner. Allah (c.c.) bütün dualarını kabul eder, etrafını melekler sarar. Mürşîdler, evliyalar hemen onun etrafını sararlar. Allah (c.c.) der ağlar, her Allah (c.c.) dediğinde gözlerinden sicim sicim yaşlar dökülür... İşte öyle bir insan için artık keder yok, üzüntü yok, sıkıntı yok, dert yok, ölüm yok, hastalık yok...

Zikrine devam et, Allah'ı (c.c.) zikir et, O'nu sevmek ve zikir etmek ne büyük saadettir, ne büyük mutluluktur; Allah'a (c.c.) yaklaşıyorsun. Herkes rütbesi olanlara yaklaşmaya çalışıyor, makamı olanlara yanaşmaya çalışır, parası olanlara yanaşmaya yanaşır. Ya mülk de Allah'ın (c.c.), hazine de O'nun gaybin anahtarı da, kuvvet de Allah'ta (c.c.), hiçbir zaman deme ki: "Ben, Allah'a (c.c.) yaklaşamıyorum."

Dudaklarından "Allah Allah Allah" geçtiği zaman yüce yüce Yaradan seni zikir ehli yapıyor. Eğer ki Allah'ın (c.c.) senin için hazırladığını bilseydin utan-

cindan başını kaldırılamazdın. Kalbinden Allah (c.c.) için getirdiğin zanlardan dolayı başını kaldırıp bakamazdın. Zikirde insan için büyük bir rahmet vardır.

Aman aman çok dikkat edin! Devamlı zikir derslerinizi yapın, hiç bırakmayın! Fazla yap ama noksan yapma. De ki: "La ilah illallah, La ilah illallah, La ilah illallah... Ya Rabbi! Sana şükürler olsun, Sen bana böyle bir kapı açtin."

Eski zamanlarda insanlar, şeyh bulabilmek için kilometrelerce yol gidiyorlardı. İşte onlar böyle talep ediyorlardı. İnsanlar, bir şeyh bulayıp da bana mürşid olup öğretsin, "La ilah illallah"ı bana aşılasın ki, ben devamlı söyleyeyim. Bitmez tükenmez bir hazinedir, ele geçecek bir fırsat değil.

Bak! Abdulkadir Geylani (k.s.) buyuruyor ki: "Aman oğlum! Sen bir mürşid-i kâmil bulduğunda eteğine yapış, sakin ondan ayrılma. Böyle yaparsan Allah'ın (c.c.) rızasına ulaşırsın." Rasulullah'a (s.a.v.), evliyalara ulaşırsın.

Bir gün ders yapmadığın zaman demen lazım ki: "Ben ne yaptım da bundan mahrum oldum. Ben ne suç işledim de bu dersi yapamadım." Çünkü zikir dersi büyük bir şeydir. Sen en büyüğe talipsin. Çok değerli olanı istiyorsun; o da Allah'ın (c.c.) rızasıdır ve bu rızada zikrullahtan geçer.

Kadiri, Mevlevi, Nakşî, Rufai, İmam-ı Azam (rh.a.), İmam-ı Şafi (rh.a.), İmam-ı Malik (rh.a.), İmam Ahmed bin Hanbel (rh.a.), bütün evliyalar, bütün âlimler, bütün salihler, bütün mü'minler demişler ki: "İlla zikir, illa zikir, zikirsiz bu iş olmaz."

Cemil Baba'nın (rh.a.) güzel bir sözü vardı "At kalbinden at." derdi. Bir düşünce koymuş kalbine, o sürekli üretiyor. Elektrik üretir gibi fikir üretiyor ama ürettiği bütün fikirler batıl, boş hep kötü üretiyor. Kalbine bir şey koyma, kalbinde bir şey tutma; yani hiçbir fikri kalbinde tutmayacaksın. Adam, Cemil Baba'yı (rh.a.) dinleyip kalbinden atarsa kurtulurdu. Profesöre falan gitmeye gerek yok. Baba, profesör olmuş. Adam bir diyordu, baba gerisini getiriyordu. Hastalığını bile biliyor.

Cemil Baba (rh.a.) derdi ki: "Pis pis düşünme." Bir olumlu düşünme vardır, bir de pis pis düşünme vardır. Olumlu düşünme şudur: Plan yaparsın, program yaparsın, işine gücüne bakarsın; bu akilla düşünmedir. Akilla düşünme ayrıdır, şeytanın vesvesesi ile düşünme ayrıdır. Şeytanın vesvesesi ile düşünürsen seni pis pis düşündürür; "Ben battım, ben öldüm, ben ne yapacağım, ben şöyle mi olacağım, ben böyle olacağım, ben hasta mı oldum." Sapasağlam pis pis düşündüğü için gitti.

Çok dikkat edin! Bir şeye çok fazla değer ver, onu gözünde büyüt, oradan darbe yersin. Hani denir ki: "Düşünüyordum, başına geldi." Bir şeyi tahmin edersin, başına gelir; mademki bir şeyi düşünüyorsan, başına geliyorsa iyi

şeyler düşün, iyi şeyler başına gelsin.

Sen kendine kötü bir rol biçme ye, iç, gez, keyfine bak. "Ben iyemiyorum." diyor. Yiyemezsin çünkü kafan takılı kalmış; saat hep on ikiyi gösteriyor. Kafan takılı kalmış, yoksa bu mide yemek için var. Sindirim sistemleri; ağız, yutak, yemek borusu, mide bunun için var. Sistemi kilitlediğin için çalışmıyor. Kafandan kötü düşünceleri at, bak nasıl oluyor. Yani pis pis düşünmeyin.

Bir de olumlu bakın her şeye, olumlu bakın. Olumsuz tarafından olaya yaklaşmayın. "Bu kötü bir adam, bu bir daha düzelter, bu böyle gider" Aferin sana. Belki de sen kötüsün, adam doğru gidiyor. Sen kötüsün. "Ben kötü değilim." Senin kötü ve iyi olduğunu bırak da başkası söylesin, kendi karneni kendin dolduruyorsun, ona ne gerek var.

Sofi su gibi olur hep akar gider. Akarsu pis değildir. Ama bir kaba koyduğun suyun akarı yoksa dura dura tadı değişir, kokusu değişir, pis olur, o su bir şeye yaramaz. Fıkıhtaki akarsu ile durgun su arasındaki fark; bir saman çöpü koyduğunda o saman çöpünü su alıp götürürorsa bu akarsu hükmündedir. Yani düşünceler de böyledir. Kafana bir düşünce gelip saplandı, bir tane daha gelip saplandı, artık kafan çöplük oldu. Ama düşüncelerin akarsu olsa sen hasta olmayacaksın. Evi düşün, işi düşün, hanımı düşün, çocuğu düşün...

Bir tane hasta getirdiler buraya; kaynanası gelmiş, kaynatası gelmiş, akrabaları gelmiş, hepsi gelmişler, sekiz on kişi var. Getirenler dedi ki: "Hocam! Hastayı buraya getirdik." Kızım senin hastalığın ne biliyor musun? Sen bir kişi olduğun hâlde kocanı düşünüyorsun, çocuğunu düşünüyorsun, ananı düşünüyorsun, babanı düşünüyorsun, kaynananı düşünüyorsun, kaynatanı düşünüyorsun. Bir kişi olarak, yüz kişinin yükünü düşünüyorsun. Yüz kişinin yükünü düşünürsen hasta olursun.

Bazı hastalar var; televizyonda haberı seyrediyor. Haberi seyreder seyretmez hasta oluyor; çünkü kafaya takıyor. Kafaya takmayacaksın. Kafaya takma! Güzel ye, iç, keyfine bak, bir de ibadetine bak, eğer senin tahlillerinde bir şey çıkarsa benim yanına gel. Sen demek ki yemeği iyi yememişsin, iyi gezemeşsin. Yiyeceksin, içeceksin, gezeceksin, keyfine bakacaksın.

Tarihi eserlerden bir şey bulmuşlar, adam üç bin sene önce yazmış: "Kafaya bir şey takma, keyfine bak, neşeli ol."

Bak bir şeye dikkat et! Sen eve neşeli gir, mutlu gir, eve girerken selam ver; "Selamünaleyküm benim canlarım, çiçeklerim." Biraz da yiyecek bir şeyler götür. "Babam gelmiş, dedem gelmiş." Evde bir neşe oluyor. Senin suratın düşüğü zaman evdeki herkesin suratı düşer.

Zile bastığım zaman torunlar önce elime bakıyor. Bazen elimi saklıyorum

böyle, kafayı arkaya uzatıyor. Bir hediye almışsam “Dedem gelmiş.” diyorlar. Bir hediye yoksa, “Senin gibi dedeyi ben ne yapayım?” Hanımı yedireceksin, içireceksin, gezdireceksin, eğlendireceksin, hanımın dediğini yapacaksın.

Mesela hanımına yüz tane iş yapıyor. İmkânın varsa bir tane de hizmetçi tutacaksın, hizmetçi de gelecek eve bakacak, bulaşık çamaşır yıkayacak, ütü yapacak, sen de keyfini çıkaracaksın. Sen de hanımını koluna tak, gez, ye, iç. İşi bilmiyorlar. İşi bilmeyince de netice elde edilmiyor. Böyle surat beş karış eve geliyor, on karış çıkyor, o da huzursuz, hanım da huzursuz, çocuk da huzursuz, kendi de huzursuz oluyor.

Bela ve musibetlere karşı sabretmek gerekir. Velayet, evliya olmak isteyen insanlar, belaların içerisinde gizlenmiştir, musibetlerin içerisinde gizlenmiştir. Buna iptila diyorlar, yani çeşit çeşit imtihan.

Bu tarikatın üç sıfatı vardır. İnsana bela gelebilir, musibet de gelebilir, bunlara karşı birincisi sabredecek. İkincisi, Allahu Teâlâ hep bela vermez, musibet vermez, nimet de verir.

Nimetlere karşı şükretmek, kaza ve kadere rıza göstermektir.

Arkadaşlar! Bir insanın başına bela ve musibet geldiğinde ilk anda gösterdiği sabır çok önemlidir. Ondan sonra bela ve musibetin şiddeti gittikçe düşer. Maksimum bir seviyede seni bir çarpar; ani bir şey öğrenirsin, çok kötü bir haber alırsın, maddî ve manevî birçok sıkıntının ilk anında, ilk duruşunda dirençli olmak gerekiyor, sabırlı olmak gerekiyor, Allah'a (c.c.) tevekkül etmek gerekiyor. O sabırda, yüce Rabbim sana yardım gönderiyor ve sabrettiğin zaman o musibet küçülüp kayboluyor.

Aynısı nimette de vardır. Az bir nimete de, küçük bir nimete de karşı şükür yapıyorsun: Allah'ım! Sana şükürler olsun ki, bana bir bardak su içmeyi nasip ettin. Bir bardak su, bir bardak suyun maliyetini hesaplaşan trilyonlarca para yapar. Oksijen olacak, hidrojen olacak, elementler olacak vs... Şükür yaptığı zaman o nimet de çoğalyor.

Bu tarikatta iki türlü arınma vardır; birincisi iç arınmadır, ikincisi dış arınmadır. İç arınma, hirs, kin, düşmanlık, büyülüklük ve çekememezlik gibi kötü ve çirkin duygulardan uzaklaşmak için içini böyle temizleyeceksin.

Dış temizlik de beden, elbise, oturup kalktığın yerin düzgün olmasıdır.

Mürid, sadece vird ve zikirle meşgul olmalıdır. Güzel ahlâk, ibadet, farz, sünnet ve Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) belli zamanlarda emir buyurduğu nafileleri yerine getirmelidir. Hepimiz inşaallah birer müridiz.

Kalbini boş şeylerden arındırılmalı ve sadece İlahi varlığı düşünmelidir. Mürid için en büyük servet, Yüce Allah'ın (c.c.) sevgisini kalbinde bulmasıdır.

Sen içinden Allah'ı (c.c.) sevdiğini hissediyorsan bu, Allah'ın (c.c.) sana büyük bir lütfudur.

Eza ve cefaya, açlık ve yokluğa karşı sabretmelidir. Yoklukta ve varlıkta daima şükür etmelidir. Bu da önemlidir. Abdulkadir Geylani (k.s.), "Ben otuz kadar şeyhle sohbet ettim, hepsi de bana Allah'tan (c.c.) kork ve kötülerin meclisinden uzaklaş diye vasiyet etmişler." buyurmaktadır. Abdulkadir Geylani (k.s.), başka bir zattan bir rivayet yapıp buyuruyor ki: "Otuz tane şeyh ile görüştüm. Kötülerin meclisinden uzaklaş, bazı meclislerde şeyhlerle alay edilir ve onlar hakkında çeşitli hikâyeler uydurulur. Bu meclislerde bazen sohbet öyle kızışır ki, küfre kadar gider. Bir müridin böyle bir mescide bulunmaması lazımdır." Yani bir mecliste adam atıp tutuyorsa hemen o meclisi terk edeckesin.

Bu tarikatın üç temel şartı vardır:

- 1- Ahirete çalışانا, Allah (c.c.) dünyasını da verir.
- 2- İç dünyasını güzelleştirene Allahu Teâlâ dış güzellik verir.
- 3- Allah ile kendi arasındaki durumu düzeltmeye çalışانا Allah (c.c.) da onunla insanlar arasındaki durumunu düzeltir.

Allahu Teâlâ ile kendi arasını düzeltmesi demek, farzlarını yapması, vacip-lerini yapması, diğerlerini de yapması ve haramlardan da kaçmasıdır.

Hz. İbrâhim (a.s), oğlu İsmâîl'in (a.s) durumunu öğrenmek üzere Mekke'ye geldi. Fakat O'nun evde bulamadı. Gelinine:

– İsmâîl (a.s) nerede diye sordu. Hanım:

– Rızkımızı temin etmek için avlanmaya gitti, dedi. İbrâhim (a.s) geçimlerinin ve durumlarının nasıl olduğunu sordu. O:

– Çok kötü durumdayız. Büyük bir sıkıntı ve darlık içindeyiz, diye hâllerinden şikayet etti. Hz. İbrâhim (a.s) de:

– Kocan gelince ona selâmımı söyle; kendisine hatırlat da kapısının eşliğini değiştirsin, dedi. İsmâîl (a.s) eve gelince, bir şeyle olduğunu sezdi ve hanımına:

– Ben yokken eve biri mi geldi? diye sordu. O da:

– Evet, yaşlı bir adam geldi, seni sordu, ben de söyledi. Nasıl geçindiğimizi öğrenmek istedim. Ben de büyük bir geçim sıkıntısı çektiğimizi anlattım, dedi. Hz. İsmâîl (a.s):

– Peki, sana bir şey tavsiye etti mi? diye sordu. Hanımı:

– Evet, sana selâm söyledi ve kapısının eşliğini değiştirsin, dedi. İsmâîl (a.s):

– O gelen benim babamdır. Bana senden boşanmamı emretmiş. Haydi ai-

lenin yanına dönebilirsin, dedi. O kadını boşayıp Cürhümlülerden bir başka kadınla evlendi.

Allah'ın dileği kadar bir zaman geçtikten sonra İbrâhim (a.s) tekrar oğlunun evine geldi.

Fakat O'nu bulamadı. Nerede olduğunu sordu. Hanımı:

– Rızıkımızı temin etmeye gitti, dedi. İbrâhim (a.s):

– Geçiminiz, haliniz nasıl, diye sordu. Kadın:

– Çok iyi durumdayız. Rahat ve bolluk içindeyiz, diyerek Allâh'a hamd üsenâda bulundu. Konuşma söyle devam etti:

– Ne iyiorsunuz?

– Et iyiyoruz.

– Ne içiyorsunuz?

– Su.

O zaman Hz. İbrâhim (a.s), "Allahım, etlerine ve sularına bereket ver!" diye dua etti. Sonra da:

– Kocan eve gelince selâmımı söyle ve kendisine hatırlat da kapısının eşiğine sahip olsun, dedi. İsmâîl (a.s) doncünce:

– Eve gelen oldu mu, diye sordu, Hanımı:

– Evet, güzel görünümlü bir ihtiyar geldi, seni sordu, ben de anlattım. Geçimizi öğrenmek istedim, ben de çok iyi olduğunu söyledi, dedi. İsmâîl (a.s):

– Sana bir tavsiyede bulundu mu, diye sordu. O da:

– Evet, sana selâm söyledi ve kapının eşigine sahip olmanı emretti, dedi. İsmâîl (a.s):

– O benim babamdır. Evin eşiği de sensin. Babam seni hoş tutmamı, seninle iyi geçinmemi emretmiş, dedi." (Buhârî, Enbiyâ)

Adamin birinin dudu kuşu varmış. Adam, hacca giderken hanımına soruyor: Ne istiyorsun? Kızına soruyor: Ne istiyorsun? Kuşa da soruyor: Sen ne istiyorsun? Kuş diyor ki: "Efendi! Orada dudu kuşları olur. Onlara benim selâmımı ilet ve benim halimi o akrabalara söyle." Adam, hacca gidip alışverişini yapıyor, sonra havada kuşların uçtuğunu fark edince diyor ki: "Ey! Selamüaleyküm, evde sizden bir tane bende de var. Onun size selamı var." Bunu söylemez, kuşlardan bir tanesi aşağıya düşüp ölüyor. Adam eve geliyor ama kuşunu nasıl söyleyeceğim diye düşünüyor. Herkese hediyelerini veriyor, sıra dudu kuşuna gelince dudu kuşu diyor ki: "Benim iş ne oldu?" Adam diyor ki: "Kusura bakma, senin selamını ilettim. İçerinden biri hemen düşüp öldü." Bunu söylemez bizim dudu kuşu da düşüp ölüyor. Adam ağlıyor, sızlıyor, sonra kafesi açıyor, kuşu bırakacak ama kuşu bırakmasıyla kuş uçup gidi-

yor. Adam diyor ki: "Bu iş nasıl oldu?" Dudu kuşu diyor ki: "Ben onlara, burada esirim, nasıl kurtulabilirim diye haber gönderdim. Onlar da bana dedi ki: 'Sen dilinin yüzünden esir olmuşsun. Ölü taklidi yap, o zaman seni bırakırlar."

Vücudunun bir tarafında ağrı sizı varsa, ağrı olan yer sana cevap gönderip diyor ki: "Bak sende bir şey var." O ağrı, işlerin yolunda gitmediğinin habercisi dir. Kâinatta bir denge var, dengenin dışına çıktığın zaman işler ters gitmeye başlar. O dengeyi tekrar yerine getirirsen olay biter.

Şimdi rızkı veren, iş degildir. İnsanlar diyor ki: "Rızkı veren iştir." Çünkü öyle biliyorlar. Rızkı veren, Allah'tır. Rızkı vereni Allah olarak bilip hareket ettiğinde daha geniş hareket ediyorsun, daha rahat oluyorsun. Mesela bir canının diğer canlıyı beslediğini görüyorsun. Hâlbuki normal olan şudur: Yem bulduğu zaman kendisinin yemesidir. Yemi alıyor, ağızıyla götürüyor, balığın ağzına bırakıyor.

Eski vakıfta bizim akvaryumda balıklar vardı: Çocuklar balıklara bir iki gün yem atmayı unutmuşlardır. O gün balıklar rüyama gelip dediler ki: "Sen bizi niye aç bırakıyorsun?"

Sabah gelip dedim ki: "Oğlum! Siz bunlara yem atmadınız mı?"

Hepsi ayrı ayrıdır; ev ayrıdır, iş ayrıdır, hanım ayrıdır, çocuk ayrıdır, haklar hep ayrı ayrıdır. Zaten şimdi dünyada panik var. Sadece Türkiye değil, bütün dünya sıkıntıdır. Daha ne sıkıntılar çekecekler! Çünkü temelinde sıkıntı var. Temeli şudur: Yüz ülkenin geliri bir ülke yapmıyor. Bin tane ailenin aylık geçimi bir adamın sadece cereza parasıdır; dengesizlik var. Ne varsa alıp topladılar. Şu anda da diyorlar ki: "Biz sıkıntıdayız." Sömürüğünüz ülkelerin sıkıntıda olması normal ama sen niye sıkıntıdasın? Artık onlar obez olduğu için hareket edemiyorlar. Zulümden sakının! Çünkü zulüm, kiyamet günü (zalimi cehenneme sevk eden) zifiri karanlıklar olacaktır. (Müslim)

Şu anda kendi içlerinde patlama var. Kendi parasını kendisi düşürüyor. Normalde devlet, kendi parasını kendisi değerlendirmesi lazımdır bunlar düşürüyor; çünkü ağacın son dalına kadar çıktığın için aşağıya inecek malzemeleri kalmadı. İnsanların saran hastalık yanı budur.

Ne güzel, kendi içinde gücündesin. Allah'a (c.c.) şükür et. "Biraz para geldi, o yüzden biraz daha büyüyeyim." O adama bir sıkıntı daha oluyor ama farkında değil. O hep ilerledikçe peşine takılıyor, ondan sonra en son noktaya gelince bir bakıyor ki, çıkacak yeri yok ama inecek yeri de yokmuş.

Haydar Baba'nın (rh.a.) oğlu, birgün gelip kendisine demiş ki: "Baba! Bu kurtlar hayvanları öldürüyorlar." O'da demiş ki: "Oğlum! Biraz zehir alıp etrafı atın ve kurtlar ölsün." Oğlu demiş ki: "Tamam Baba." Haydar Baba'yı (rh.a.)

rüyada uyarıyorlar: Gece uyarıyorlar. O hayvanlara zarar veren kurtlar mıdır, yoksa Allah mıdır?" Haydar Baba (rh.a.) diyor ki: "Allah'tır." Haydar Baba'ya demişler ki: "O zaman niye kurtları öldürüyorsun?" Gece teheccüde kalkıp demiş ki: "Oğlum! Sakın kurtlara zehir atma." Fayda ve zararı veren Allah'tır.

Medine'de piyasalar karışmış; bir anda her şeyin fiyatı yükselmiş. Sonra Hz. Muhammed'e (s.a.v.) gelip demişler ki: "Bu fiyatlara artık bir sınır koy. Bu kadar yükseltmesinler, biz alamıyoruz." peygamberimiz buyurmuş ki: "Fiyatları yükselten de, düşüren de Allah'tır. Böyle bir şey yapamam. Zulümdür demiş." Şunu beş liraya değil de bir liraya sat demek, zulümdür.

Yağmur bazen güzel, verimli topraklara isabet eder. Güzel, verimli topraklara isabet ettiği zaman hem toprak faydalانır hem de o toprakta nebatat çıkar. O yağan yağmurdan hayvanlar, bitkiler, herkes faydalانır. "Bazı insanlar benden bu şekilde faydalانırlar, bazı insanlar da taş gibidir." diyor. Mesela oyuk taşlar vardır, kendi faydalانmaz ama içine yağmur suyu geldiği için hayvanlar faydalانır.

Birinci şıkta olanlar, Hz. Muhammed'den (s.a.v.) fayda görenler, şeriatı yaşayanlar, peygamberin sünnetini yaşayanlardır; hem kendileri fayda görürler dünyaları da ahiretleri de kurtuluyor hem de insanlara anlatıyorlar, onlar da kurtuluyorlar.

Diğer ikinci şıkta olanlar, oyuk bir taşa benzer; kendisi o sudan faydalانmaz ama hayvanlar faydalانırlar. Yani sen bir ameli bilirsın ama onunla amel etmezsin. Bildiğin ameli karşısındaki insana söylersin, o kişi amel eder ve faydalانır.

Üçüncü şıkta olanlar, dümdüz taşa benzer; ne suyu tutar ne sudan faydalانır ne de suyu toplar ki, başkası faydalansın; öylece o su akar gider.

Hiç okudun mu hadisleri? "Yok. Fizik, matematik, kimya okudum." Sana yazık! On beş senede bir tane hadis ezberlemediysen senin gibi birini ne yapayım.

"Ben mühendis oldum." Mühendis bey! Sen ayet bilir misin, hadis bilir misin, Kur'an okumasını bilir misin, evliyaları bilir misin, zikir bilir misin? Bilmiyorum. O zaman senin gibi mühendisi ne yapacağım?

Kati kalpli olmayalım inşallah, taş kalpli olmayalım. Öğrendiklerimizi çevremizdeki insanlara anlatalım; "Kardeş yanlış yapıyorsun, yapma, doğrusu budur" diyelim.

Adam, İslâm ülkesine, evliyaların olduğu ülkeye gelip tarikata hakaret ediyor; "Tarikat yoktur" diyor. Bu mezarlardan gözüne batsın. İstanbul'da bu kadar evliya yaşamış, sen bunları da görmüyorum musun? Hâlâ isimleri kalmış;

“pazar tekke”. Pazar tekke şu manaya geliyor:

Burada dergâh var ve pazar günleri zikir oluyor. Her yerde ayrı bir dergâh var. Her gün ayrı bir zikir var.

Padişah da zikre gidiyor, padişah da dervîş oluyor. Padişahsan padişahsın. Sen gönü'l sultani olmadıktan sonra senin padişahlığın kaç kuruş yazar.

Evliyaların yaşadığı topraklarda adam gelip tarikatlar hakkında kötü konusuyor. Ebu Vefa'yı (k.s.), Mahmud Hüdayi'yi (k.s.) hiç mi görmedin? Terbiyesiz, ahlâksız. Düşmanın da merdi lazı'm, karşısındaki düşman da biraz mert olacak. Diyecek ki: “Ben, Allah'ı (c.c.), Peygamber'i (s.a.v.) kabul etmiyorum, tarikatı da kabul etmiyorum.” Senin derdin tarikat, zikir değil. Sen, Yaradan'a düşmansın. Sen şeytansın.

“Ben bir kitap yazdım ve ismini şu koydum. Bu kitap, tarikatları anlatıyor.” Sen hiç Abdulkadir Geylani'nin (k.s.) yazdığı kitabı okumadın mı, Mevlânâ'nın (k.s.) Mesnevi'sini okudun mu, İmam Gazali'nin (k.s.) kitaplarını okudun mu? Hiçbirini okumamış. Bu sefer de sözünden dönüp diyor ki: “Bu tarikatlar es-kidenvardı.” Mahmud Hüdayi'yi (k.s.) nasıl inkâr etsin? Abdulkadir Geylani (k.s.) Bağdat'ta dimdik durup onun gözüne bakıyor.

Adam diyor ki: “Evliyalar vardır ama eskide kalmıştır; şimdi yoktur.” Sen istatistik mi yaptın, Türkiye İstatistik Kurumu musun, ne kadar araştırma yaptın, kaç tane evliya ile görüştün? Hem vallahi hem billahi bir tane evliyaya görüşmemiştir; çünkü bir nazar isabet etseydi ona zaten yanar kül olurdu. Bir şeyhle görüşmemiş, bir mürşid-i kâmille görüşmemiş. Nerede bir sahtekâr, nerede bir yalan, nerede bir üçkâğıtçı varsa gidip onları bulmuş, sonra da gördüklerini kitaba döküp “Bir kitap yazdım.” diyor.

Eşrefoğlu Rumi'yi (k.s.) biliyor musun? Bilmiyorum. Onun yazdığı kitapları biliyor musun? Bilmiyorum. Oğlum! Kitap böyle yazılır. İki tane sahtekârın yaptığı şeyleri alıp, derleyip, toplayıp onu da piyasaya sürüp “Bir kitap yazdım.” diyor.

Evliyaların daha kabirleri tazecik, şehitlerin daha kanları damlamamışken adam gelip laf söylüyor. Ama sen güçlü olsan, kuvvetli olsan, dinine sahip çiksan, kitabına sahip çıksan kimse bir şey söyleyemez.

Kim Allah dostlarına laf söylüyorsa o sapıktr, dalalettedir ve yanlışır. Kim hak mezhep dediğimiz mezhep imamlarına laf söylüyorsa, kim mezheplere laf söylüyorsa, kim tarikatlara laf söylüyorlarsa, kim İslâm âlimlerine laf söylüyorsa onların bizimle irtibati yok. O adamı biraz araştır ve eşele bak altın-dan neler çıkar.

Sen, İmam-ı Azam (k.s.)'dan ne istiyorsun? “Mezhep tanımıyorum, her

mezhebe uyarım." diyor. Yanlış, yalan. "Ben tarikat tanımiyorum." diyor.

Geçen WhatsApp'tan biri bana yazıyor: Hocam! Baldızım bir rüya görmüş. Rüyanın yorumunu yaptım. O da, "Üveysi gibi bir şeyh var, ona gidiyor." dedi. Aman aman oralara sakin gitmesin, alayı sapık dedim. O da bize diyormuş, siz niye tarikata gidiyorsunuz? Şeyhe ne hacet diyormuş.

Her köşe başını bir manyak tutmuş; ateizm, komünizm... Yerleştirmişler ve bunlarla saldırıyorlar. Bu saldırımlar yetersiz kaldığı için bu sefer İslâm'ın değerleriyle saldırıyorlar; "tarikat, mezhep, şeyh yoktur" Sinema, oyun, eğlence, bar, kumar, içki... Bunlar var ama şeyh yok.

Diskoya gidip sabahlara kadar kafasını gözünü sallıyor; kimin eli kimin cebinde belli değil; bunun ismi modern oluyor güya. Müzik çalışıyor, orada bunların kafaları uyuşuyor. Baleye gidiyorlar, tangoya gidiyorlar... Bunlar da normal. "La ilah illallah" demeye gelince "Bu ne, böyle iş mi olur?" diyorlar. Tabii ki böyle iş sana olmaz. Seninle ben aynı kulvarda, aynı ölçüde değiliz. Sana göre bir şey yapsam ben şeriattan çıkacağım. Karı kız doldur bir yere, müziği de ver, o sapıklık değildir nedir.

Biri gelip dedi ki: "Biz altı senedir sevgiliyiz." Kız arkadaşı varmış, onunla gayrimeşru karı koca olmuşlar. "Altı sene sonra bu iş yürümediği için ayrıldık" diyor. Bunu bazı insanlara soracaksın, bu oluyor mu? Bu olur ama şeyh olmaz, zikir olmaz, tarikat olmaz, ibadet olmaz.

Az kaldı!.. Hz. Mehdi (a.s.) kılıcı çekince bakalım ne olacak? Şu olacak: Yahuilerin içinden Deccâl çıkacak, mü'minlerin içinden Hz. Mehdi (a.s.) çıkacak. Sonra Deccâl'in peşinden gidenler ile Hz. Mehdi'nin (a.s.) peşinden gidenler olarak iki gruba ayrılacaklar.

Biz, Endonezya'ya gitmiştık. Orada beni bir yere davet ettiler. Hep böyle Risale-i Nur talebeleri, üniversite talebeleri var. Biri, "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Delikanlı ne sorunuz varsa sorun" dedim. Biri, "Şeyhler ne iş yapar?" dedi. Onlara demişler ki: "Buraya bir şeyh gelecek." O yüzden soruyorlar. "Delikanlı, şeyhler hiçbir iş yapmaz ama çok iş yaparlar."

Şeyh, âlim demektir. İslâm âliminin bir ismi de şeyhtir. Şeyh olmak için önce zaten âlim olmak lazımdır. Cahilden şeyh olmaz, cahilden mürşid olmaz; kendi kendine bir süs verir. Ben de şeyhim diye piyasaya çıkanlar çok var. Onlarla bizim işimiz yok. Onlar sahtekârdır. Orijinal şeyh, orijinal Allah dostu olan âlimdir ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) vârisidir. Onu görünce kalbin böyle pit pit olur, sonra yanına gidersin ve o Allah dostunu çok seversin; hiçbir şey söylemese de seversin, sussa da seversin, kalbin böyle meyleder, aynı su gibi akar. Allah dostu kendine su gibi gelen kalbi alınca bakıp der ki: "Kalbinde

zararlı sıfatlar var. Bunları düzeltelim.” Ama bunları sana söylemez. Yavaş yavaş senin kalbini değiştirir. Rabbimin izniyle kötü sıfatları oradan çıkarıp atar. Onun yerine güzel sıfatları oraya koyar. Sana Yaratani sevdirir. Onlar, Allah’ı (c.c.) sevdığı için sevdirebiliyor, yoksa sevmeyen birisi sana nasıl sev direcek? O’nu tanımayan birisi O’nu nasıl tanıtacak. Allah’ı (c.c.) iman etmek başkadır fakat sevmek başkadır.

Şeyh, hak yoldan kaçan kulları yakalayıp kendisini yaratanın huzuruna getirir ama bunu güzellikle yapar; kaba kuvvetle yakasından tutup çekerek camiye götürmez. Tatlı tatlı, güzel güzel gülüp cennet yolunu ona açar.

Çocuğu anaokuluna götürmüştüm. Çocuk sınıftan içeri girmiyor. Öğretmen geldi. Gelirken de sınıfın bir tane oyuncak getirdi, oyuncağı uzattı. Çocuk oyuncağı görünce oyuncağa yapıştı. Oyuncaga yapışınca öğretmen çekip içeriye aldı.

Allahu Teâlâ nn izni ile şeyh müridlere keramet gösterir. O keramet o insanın hoşuna gider ve bu doğrudur, der. Allah dostu böyle böyle o insanın kalbini yumuşatır ve “Hu Allah”, “La ilah illallah” zikrini ona telkin eder. Kulaklarından içeriye böyle bir Allah (c.c.) ismi girer ve kalbine dokunur. Bu sefer o da, yaratani zikir etmeye başlar.

Hem Allah’ı (c.c.) inandın hem de zikir yapmıyorsun. Niye O’nu hatırlamıyorsun, sen günde kaç kere Allah’ı (c.c.) hatırlıyorsun? Aşk ile işini yapan müezzinleri tenzih ederim ama Tembel müezzin bile günde beş kere çıkip Allah Allah diyor. Parayla bu işi yapıyor. Bu tembel müezzine para vermesen mümkün değil çıkip da ezan okumaz. Para vermesen namaz da kıldırmaz ama bu aşk, bu sevgi farklı bir olaydır.

Hz. İsa (a.s.) çamurdan kuş yaptıktan sonra kuşlara bir Hu diyordu, kuşlar canlanıp uçuyordu. Hastalara elini sürdüğü zaman Allah’ın (c.c.) izniyle iyi oluyorlardı. Ölüye kalk dediği zaman “bi-iznillah” ölü kalkıyordu.

Allah dostları da böyledir, onların en önemli özelliği, onu görür görmez Allah’ı (c.c.) hatırlarsın; başka bir şey aklına gelmez. Bir eşya ve bir olay gördüğün zaman nasıl ki aklına başka olaylar geliyorsa o evliyaları da gördüğün zaman insanın aklına zikir gelir; onlar bize Allah’ı (c.c.), peygamberi ve İslâm’ı hatırlatırlar. Onun için kalpler oraya doğru gider. O kalplere zikri aşılarlar. Sen artık kendi kendine “La ilah illallah” söylemeye başlarsın. Şeyh sana bir kere söyler, bir kere “La ilah illallah” söyle, sen başlarsın söylemeye, ondan sonra senelerce söylersin. Öyle bir bereket hasıl olur ki, binlerce kez “La ilah illallah Muhammedur Rasulullah” söylersin.

Cemil Baba’nın (rh.a.) baktığında böyle sivri külaklı, sivri sakallı müridleri

vardı. Önceden terörist olmuş, eşkiyalık yapmıştır fakat nasıl ki Baba'nın (rh.a.) elini tutup tövbe yapmışlar, ondan sonra onlara Allah (c.c.) dediğin zaman, Rasulullah (s.a.v.) dediğin zaman gözlerinden yaşlar dökülürdü; çünkü bunların kalpleri yumuşamıştı artık.

Tasavvufun konusu insandır; insanı yetiştirmek ve insan-i kâmil yapmak-tır. İnsan doğuştan kâmil geliyor. Bebekken tertemiz, sorun yok. Eve gittiğiniz zaman çocuğun gülmesine bakın, muhabbetine bakın, gözlerine bakın, ter-temizdir. Haset, kin, riya yok, kalbindekini olduğu gibi söyler. İster sev ister sevme, masumdur. Sonra biraz büyütünce yavaş yavaş zehir gelmeye başlar; şehev, mal sevgisi, haset, riya baş gösterir, o temiz olan kalp çöplüğe dönüş-meye başlar.

Osmanlı devrinde bir şeyhüislâm varmış. Bir de gönül sultani Sümbül Efendi var. Sümbül Efendi dekendi dergâhında zikir, ibadet, taat yapı-yordu. Şeyhüislâm demiş ki: "Sofiler cezbeye düşüyorlar..." Bir gün birisi şeyhüislâma fikihla ilgili bir soru sormuş. Şeyhüislâm cevap verememiş, sonra günlerce düşünmüş taşınmış, sonra affedersin, tuvaletteyken sorunun cevabı aklına gelmiş. Tuvaletteyken kendi kendine oynamaya başlamış. Tuvalette bir kendi var, bir de Allah var, başka kimse yok. Bir gün Sümbül Efendi ile şeyhüislâm aynı ortamda. Şeyhüislâm, sofiler böyle hareket yapıyor; böyle bir şey yoktur diyecekken Sümbül Efendi (rh.a.), kulağına usulca demiş ki: "Efendi! Dünyalık bir mesele için tuvalette raks ediyorsun da ahiretlik bir mesele için insanlar zikir yapınca, niye karşı çıkiyorsun?" Şeyhüislâm kîpkîr-mızı kesilmiş, ondan sonra bir daha kim gelirse gelsin diyor ki: "Aman! Bun-la-ra karışmayın." Bu olay Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim devrinde oluyor.

Ondan sonra Yavuz Sultan Selim Han Hazretleri Koca Mustafa Paşa'yı astırılmış; çünkü Koca Mustafa Paşa, Yavuz Sultan Selim Han'ın amcası olan Cem Sultan'ı öldürmüştü. Yavuz Sultan Selim Han demiş ki: "Dergâhını, camisini yıkın." Dergâhı, camiyi yıkmaya kimse gelmiyor. En son demiş ki: "Kendim o camiyi yıkacağım, dergâhı da yıkacağım." Yavuz Sultan Selim kalkıp gelmiş ama Sümbül Efendi'nin o dergâhta olduğunu fark edince süt dökmüş kedi gibi olmuş. Yavuz Sultan Selim, çok celalli bir padişahı ama ona bir şey diye-memiş. Sümbül Efendi (rh.a.) onun niye geldiğini anlayınca demiş ki: "Padişahım! Emir buyurun da buraya kadar geldiniz, sizin sözünüz yerde kalmasın. Tekkenin hiç olmazsa bacalarını yıkın." Yavuz Sultan Selim "Yok senin işin açığa çıkmış." demiş. Allah dostları böyledir.

Tasavvufun işi kalptir, insandır; insanı insan yapmak, insanı sultan yapmak, Allah'tan kaçan kulları şahin gibi yakalayıp Allah'a (c.c.) getirmektir.

Namaz kiliyor musun, oruç tutuyor musun gibi sorular sormazlar. Adamın geçmişsiyle uğraşmazlar. Bir tövbe yapalım derler, beraber bir tövbe yaparlar, o tövbe ile beraber adam tertemiz olur. Yeni bir sayfa açarlar.

Mevlânâ, "Bugün yeni gün, yeni şeyler söyleyelim." demiş.

Adam inat edip diyor ki: "Şu yoktur, bu yoktur, bu vardır." Aradan on sene geçiyor, hâlâ şu yoktur, diyor. Sen hiç mi gelişme göstermedin, hiç mi bir şey okumadın, bu kadar kör olunur mu? "Geç artık ak ile karadan halkı çıkar aradan."

Evlendiğin zaman görürsün -inşaallah görmezsin de- yüzde doksan dokuz göreceksin, o zaman tebessüm edersin. Hanım diyor ki: "Buraya gideceğim." Kocası da diyor ki: "Gitmel!" Gidersin gitmezsin diye tartışmaya girme, bırak gitsin. Cemil Baba'nın (rh.a.) güzel bir sözü vardır: "Oğlum! Bunun rengi siyah iken hanım diyor ki: 'Bu beyazdır.' Buna sen de beyaz de." Cemil Baba'nın (rh.a.) beyaz bir entarisi vardı. Entarisini gösterip diyor ki: "Bunun rengi beyaz ama hanım diyor ki: 'Siyah'. Sen de siyahır de." Niye tartışıyorsun? Yunus Emre, "Biz gelmedik kavga için, bizim işimiz sevgi için, Hakkın evi gönüllerdir, gönüller yapmaya geldik."

Yunus Emre'yi kabul ediyor musun? Etmiyorum diyen zaten ahmaktır. Mevlânâ Celaleddin-i Rumi'yi kabul ediyor musun? Kabul ediyorum. Abdul-kadir Geylani'yi (k.s.) zaten dünyada kabul etmeyen yok. Hepsini kabul ettiyseñ nasıl tarikata karşı oluyorsun? Esasında sen kendine karşısın, onun için ne istediğini bilmiyorsun.

Pazarda meyve, kıyafet satanlar var. Bir de kuyumcular var. Kuyumcular çıkışp bende 24 ayar altın var diye bas bas bağırıyor mu? Çünkü onun altın olduğu belli. Bu insanlar, eninde sonunda Allah'a (c.c.) gelecekler. Allahu Teâlâ, insan günah yaptığı zaman hemen cezalandırmayıp mühlet veriyor. **O** istiyor ki kendi irademizle onu zikir edelim, ona kulluk yapalım, ona ibadet yapalım. İşte bu yol, tasavvuf büyüklerinin yoludur.

Yanlış, islam yolunda değildir. Yanlış, adamın ta kendisinde var. Mesela Karayolları düzgün yol yapmış. Şoför yanlış, sürücü yanlış, aracı yanlış, yolun ne suçu var? Suç sendedir. Yanlış yapana de ki: "Bir dakika durun! Siz burada yanlış yapıyorsunuz." Bu yol, Allah'ın ve peygamberin yolu, evliyaların bize gösterdiği yoldur. Onun için ölene kadar biz bu yoldayız.

Bak! Belki de babanın ve annenin sana söylemediğini mürşidin söylüyor: "Oğlum! Günde yüz tane "estağfurullah" söyle, üç yüz tane "La ilâhe illâllâh" söyle, yüz tane salavat-ı şerif söyle. Anamızdan, babamızdan Allah razı olsun dünyaya getirdiler, yedirdiler, içirdiler, doyurdular, büyütüller. Bir de desey-

diniz ki: "Oğlum! La ilah illallah söyle ve her gün söyle." Beni kontrol etseydin, manevî olarak yetiştireydim. Yetiştiremez; çünkü yetkisi yok. Çünkü nasıl yetiştireceğini bilmiyor. Ama Allah dostunun yanına gittiğinde evliya diyor ki: "Sana bir program verelim. Senin programın 'La ilah illallah'tır." La ilah illallah, sana dünya ve ahireti verir ve sana cennetin yolunu açar.

Bir arkadaş WhatsApp'tan bir rüyasını yazmış: Hocam! Dün bir rüya gördüm. Yeşillik bir ovadıız. Kırk bir tane çeşme var, hiç kimse gidip o çeşmelerden su içmiyor ama baktım bir tane de Cemil Baba'nın (rh.a.) çeşmesi var. O çeşmeden insanların büyük olanı, küçük olanı, yaşlısı, genci, kadını ve erkeği herkes suyunu içiyor. Her gelen Cemil Baba'nın (rh.a.) çeşmesinden doldurup içiyor. O çeşme, tarikattır. O su, zikirdir, ibadettir, maneviyattır ve ilimdir.

Hakikaten buraya yaşlısı, genci, ihtiyarı, hasta olanı ve dahi sağlam olanlar geliyor. Az çok kabına göre içip gidiyorlar. "La ilah illallah Muhammedur Rasulullah" bu da böyle bu ilimler âşık olandan öğreniliyor, başka türlü hiçbir yerde öğrenemezsın.

Üniversitedeyken hiçbir şey bilmiyorum; nasıl zikir yaparlar, nasıl ederler, nasıl söylerler ama zikir yapmak istiyorum. İmam hatip mezunu bir arkadaş vardı. Allah (c.c.) işini, gücünü rast getirsin. Arkadaşa dedim ki: "Nasıl zikir yapıyorlar. O da diyor ki: "Hu Hu Geylani diye yapıyorlar." Hu Hu Geylani söylüyorum, bir şey olmuyor. Araştırıyorum yani zikir yapmak istiyorum, içimde böyle bir his var ama bu da Rabbimin bana lütfudur. Bir de içinden bunları bu şekilde yapmamak hissi içime doğuyor. Bir arkadaş beni alıp Cemil Baba'nın (rh.a.) yanına götürdü. Baba oturmuş; aslan gibi, dağ gibi duruyor. Ben de tavşan gibi cemaatin en arkasındayım. Arkadaş beni tutup Cemil Baba'nın (rh.a.) önüne getirip koydu. O Allah dostu ile karşı karşıya geldik; aramızda elli santim bile yok. Birkaç arkadaş daha vardı. Böyle ne yapacağımı bilmiyorum, nasıl bir ortadayım hiçbir şey bilmiyorum. O güzel insan buyurdu ki: "Tövbe yapalım." Görünürde sadece Baba (rh.a.) söyleyip kendisi yapıyor. Hâlâ olayın şokundayım. Cemil Baba (rh.a.) ne diyor bilmiyorum; çünkü neredeyse diz dize geldik. Onun heybetinden şok oldum. Tövbe bittikten sonra tespihini alıp dedi ki: "Bir tespih estâgfurullah, bir tespih 'La ilah illallah', bir tespih salavat-ı şerif, on bir tane İhlâs-ı Şerif, bir tane Fatiha söyleyeceksin. Birkaç tane 'La ilah illallah' söyleyelim." Birkaç tane söyleşken bir elin kalbime gittiğini gördüm; kartal pençesi gibi bir tane eliyle kalbimi tutuyor. Babanın bir eli, iki el gibi idi. Diğer eliyle ensenin köküne bir vuruyor. "La ilah illallah", enseye bir vuruyor, otomatik kafa kalbe gidiyor

ve elini çekiyor, kafama bir daha böyle vuruyor, bir daha kalbe gidiyor. Hadi Allah'ın selameti başına olsun. Kırk senedir elhamdülillah ben derim ki: "La ilâhe illallah".

Bir yerinde sıkıntı varsa doktora gidiyorsun. Doktor diyor ki: "Beyefendi! Sana fiziksel hareketler veriyorum; ayağını şöyle yapacaksın, kolunu böyle yapacaksın, buraya böyle yapacaksın." Senin kalbin felç olmuş, ona bir hareket lazım ama onu söylemiyor.

"Geç ak ile karadan, halkı çıkar aradan." Yani, siyahla beyazla uğraşma, boş tartışmalara girme, halkın söylediklerine itibar etme. Bugün Ferhat ben oldum, varlık dağını deldim; Allah'a kavuşmak için her tarafım yol oldu diyor. Ferhat, hani sevgilisine kavuşmak için dağı delmiş derler. Ben nefsimi öldürdüm; ne başkasına gereksiz kızıyorum, ne başkasına gereksiz bağırlıyorum, ne başkasına gereksiz hakaret ediyorum. Adam farklı bir boyuta geçmiş. Kuluları bırakmış; mahlukatla uğraşmıyor. Hâlik'le uğraşıyor.

**Gönül ol bahre daldı dilim tutuldu kaldı
Girdim anın zikrine a'zalarım dil oldu
Ferhad bugün ben oldum varlık dağını deldim
Şîrin'ime varmaya her cânibim yol oldu**

Allah'a gitmek için her tarafımdan yollar açıldı, ondan sonra ben onun zikrine girdim.

Allah'ın aşkından dilim tutuldu ama baktım, azalarım dil oldu. Azalarım dan artık ses geliyor;

"La ilâhe illallah".

Cemil Baba (rh.a.) bir başkaydı. Hakikaten büyük bir insandı, büyük bir Allah dostuydu. Kiyamete kadar bu yollar gider. Bu tarikatlar, zikirler, ibadetler, Peygamberimizin bereketidir. Hz. Muhammed (s.a.v.) bu işin içerisinde olmazsa olmaz, Allahu Teâlâ'nın emirleri olacak bu işin içerisinde yoksa olmaz. Resulullah'ın sünneti olacak, evliyaların yolu olacak.

Bir yol yordam bilmek, adap bilmek lazım. Sen nefsinı serbest bırakmış sin; azıyor, geziyor. Dur de, yeter de! Nefsini bir disiplin et. Bu disiplin etme işinde de mürşid-i kâmil devreye girip işte sana yol gösterecek. Sen böyle yaparsam olur diyorsun ama o konuda bir tecrübe yok. Ama mürşid, onları yapmış, görmüş, geçirmiş ve bir bilgiye ulaşmış ve sana onu bir bir aktarıyor.

Somut bir şey söyleyelim: Burada biri var, ona diyorum ki: Hanımını alıp buraya gel. O da "Gitmem!" diyor. Başına bu hadiseler gelecek diye anlatıyorum ama hâlâ anlamıyor. Bu ortamda, annesi, babası başındayken kızı, oglana sahip çıkmak ne kadar zor hepimiz biliyoruz. Babası başındayken bu çocukların ne ya-

pacak? Senin bir tane kibrin yüzünden çocukların hayatı mahvolacak ve bunu da Allah (c.c.), sana soracak. İleride başına ne geleceğini göremiyor, yoksa herkeste biraz dil var. Konuşmaya gelince herkes konuşabilir ama bakalım bunun neticesinde sen ne fatura ödeyeceksin? Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ١٠ كَرَامًا كَاتِبِينَ
١٢ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ

“Sizin üzerinde gözetleyici melekler vardır. Ağzınızdan çıkan her şeyi yazar.” (İnfîtâr Sûresi, 10-12. ayetler)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعْوَذَةً فَمَا فَوْقَهَا فَآمَّا
الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَآمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا
فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضْلِلُ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا
وَمَا يُضْلِلُ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ٢٦

“...(Allah) Bununla (böylesi ayet ve örneklerle) birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayete erdirir. Ancak O, bununla (Kur'an'la) fâsıklardan başkasını saptırmayacaktır. (Kur'an'a itiraz ve isyan eden fitratı bozukların ve kötü ruhluların azginliğini artıracaktır.)” (Bakara Sûresi, 26. ayet)

Allah (c.c.) ancak fâsıkları saptırır, iman sahiplerini saptırmaz. Bilakis iman sahiplerini muhafaza eder. Kimi insanı bir böcekle hidayetine vesile kılار. Kimisini bir rüyaya hidayete vesile kilar. Kimisi de mürşid-i kâmille hidayetine vesile kilar.

Yüce Yaradan, ezelde onu böyle takdir etmiş; o gidecek, şeyh ona nasihat edecek, nasihattona sonra tövbe yapıp hidayete gelecek.

Onun için tarih boyunca insanların hidayetleri peygamberlerin eliyle olmuştur. Yaratılan ilk insan, yeryüzünde ki hem ilk insan olma vasfına sahip hem de ilk peygamberdir. Bak bir insan var peygamberdir, mûrşiddir, aynı zamanda âlimdir, fâkihtir; peygamberlik hepsini içine alıyor. Tarih boyunca da Allahu Teâlâ insanları dâvet için peygamberler göndermiştir. Her kavme göndermiş, her bölgeye göndermiş, göndermedikleri toplumları da hesaba çekmemiştir.

Peygamberler ile beraber onların yardımcıları vardır. O yardımcılarını irşada ve tebliğе gönderiyordu. Mesela sen filanca yere gidip orada İslâm'ı anlat. Onlar da gittiği yerlerde o peygamberin söylediklerini anlatırlardı, tebliğ yaparlardı. Hz. Muhammed'den (s.a.v.) sonra islam âlimleri, bu işi üstlenmişler.

Rasulullah'a (s.a.v.) vâris olarak evliyalar, Allah dostları, mü'minler, insanlara hakkı, hakikatleri, doğruya anlatmak için gece gündüz gayret sarf etmişler. Hem kendileri yaşamışlar hem de yaşamışlar.

Birisi gelip oradan nasibini alır ve hiç kimse ona engel olamaz. Eski devirlerde mürşid bulmak zordu; çok nadir ve çok değerliydi. Bir şeyh bulup onu irşat etsin diye kapı kapı gezerlerdi. İnsanlar, bu işin farkında oldukları için talep ederlerdi.

Mesela bir adam, şeyhe gelip derdi ki: "Bana ders ver." Şeyh derdi ki: "Oğlum! Sen önce fikih, hadis, tefsir öğrendikten sonra gel. Adam denilen ilimleri bitirip tekrar gelirdi: Efendim! Sizin dediklerinizi yaptım." Şeyh ona göre bir metot gösterir; kalbinde kibir varsa ona göre, gurur varsa ona göre bir şeyler daha yapmasını isterdi. Sonra zikrullahı ona telkin ederdi.

Bir insana zikrin telkin edilmesi, o insan için büyük bir rahmettir. Çok büyük bir fayda var; bir kere "La ilahe illallah" dediğin zaman adam, kıyamete kadar "La ilahe illallah" söyleydi.

Şimdi İslâm'a talep olmadığı için insanlar, İslâmî yaştıya, Kur'an-ı Kerim'e ve hadis-i şeriflere onu yaşatacak olana niye talip olsun? İslâm'ın kendisine talip değil. Bu seferde mürşid-i kâmiller, insanları Allah'a (c.c.) yoneltmek için bu çağın gereklерine göre metotları esnetip kolaylaştırıyorlar.

Bütün dünya ne sıkıntida olursa olsun ne felaketler olursa olsun bu irşatlara, bu tebliğlere, bu davetlere engel olamazlar.

Allah'ın çok isimleri vardır. Bunlardan biri de El-Hâdî, öteki de El-Mudîl ismidir. Dalalete düşer, dalalete düşürür, sapıtmak isteyenleri sapıtmaya yoluna sevk eder. Gazaba ve dalalete giderler. El-Hâdî ismiyle hidayet eder. Allah'a şükürler olsun ki; Allahu Teâlâ, bizi sırat-ı müstakime sevk etmiş.

Abdulkadir Geylani (k.s.) kaç sene geçmiş hâlâ gönülleerde, hâlâ gösterdiği yolda insanlar irşat ediyor, hayatı veya vefat etmiş olması hiçbir şey onun için değişmiyor, irşadına devam ediyor. Velilerin geneli öyledir; hayatı boyunca irşat eder, vefatlarından sonra da irşatlarına devam ederler.

Geçen akşam, Haydar Baba'yı (rh.a.) rüyamda gördüm; kaç senedir hiç görmemiştim. Mübarek çok tatlı, çok hoş. Hem hoş hem de çok celalli konuşuyor, tebessüm ediyor, muhabbet ediyor ama ciddiyeti de elden bırakmı-

yor. Aynı Cemil Baba'ya (k.s.) benziyor. İkisinin metodu da aynı. Ondan sonra bana bir sürü hediye verip "Bunları al!" dedi.

Gerçek anlamda bir derviş, Allah'ın (c.c.) izniyle silsilede ki bütün zatlar- dan faydalanan; çünkü onların mürididir. İnsanlar, kapıyı görüyorlar ve o kapı- daki bekçiyi görüyor ve onu sultan zan ediyor. Sen bekçiye bakma, sultan asıl içерidedir. Asıl olaylar, bizzat Hz. Muhammed'in (a.s.) ümmeti üzerindedir. Sonra âlimler, büyük evliyalar, hepsi Müslümanların faydasınaadır. Melekler de Müslümanların faydasındadır.

Hocam, peygamber gönderilmeyen kavimler hesaba çekilmeden cennete mi giderler?

مَنِ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضْلُلُ عَلَيْهَا وَلَا
تَرِزُّ وَازْرَةٌ وِزْرًا أَخْرَى وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولًا

"Biz elçi/peygamber göndermeden kimseye azap edecek değiliz."
(İsrâ Süresi, 15. ayet)

Allahu Teâlâ, "Hesaba çekmeyiz" demiyor, "Azaba çekmeyiz" buyuruyor. Peygamber gelmemişse adam ibadeti bilemez; namazı nasıl kılacak, orucu nasıl tutacak. Harramları ve helalleri bilemez. Böyle bir durumda olan, Allah (c.c.) vardır ve birdir, bir yaratıcı vardır, buna inandım dese o da cennete dâhil olur.

Akıl, Allah'ı (c.c.) bilmeye yeterdir ama tefsirde okudum: Mesela Allahu Teâlâ, onu kiyamet günü diriltip mahşer meydanında imtihan eder. Mahşer meydanında cevap verirse cennete gider, veremezse cehenneme gider. Farklı farklı görüşler olabilir ama gerçek olan ayettir. Allahu Teâlâ, "Biz peygamber göndermediğimiz kavme azap etmeyiz." buyuruyor. Ama her kavme mutlaka peygamberler ve tebliğciler gitmiştir ve tebliğciler gitmeye de devam ediyor. "İslâmiyet'i bilmiyorum. Buraya kimse gelip anlatmadı." Böyle bir şey yok; çünkü yapılan arkeolojik kazılarda hep hak dinin emareleri bulunmuş.

Hocam, dünya coğrafyasında büyük ormanlarda üç beş kişilik de olsa ya- şayan insanlar görünüyor. Bu insanlar doğuyor, büyüyor ve ölüyor. Bu, ayetin kapsamına giriyor mu?

Tabii ki girer. Adam ortak koşmayacak; bir ilah vardır ve bu ilah beni ya- ratmıştır. Akıl bunu bulabiliyor ve aklın bulduğu delillerden Allah'a (c.c.) ula- şıyor. O cennetliktir. Bizim gibi namaz, oruç gibi bir sorumluluğu yok; tebliğ

ve davet gelmemiştir. Ama onun sorumluluğu da bize aittir. Allahu Teâlâ, bize soracak: "Sen niye gidip bu adama tebliğ yapıp anlatmadın." Şu anda Afrika'ya Hristiyanlar gitmiş. Hristiyanlar gittiği için orada Müslümanlar da çok azdır. Hâlbuki bu sorumluluk, Müslüman olan din alimleri ve tebliğcilerin ve Allaha inan her Müslüman'ın vazifesidir.

Herkes bir iş yapıyor. İnsanlar, yaptığı işin sonucunun nereye gideceğini biliyorlar mı? Herkes dünyalık olarak bir iş yapıyor ve kendini sürekli de kontrol ediyor; "Ben buradan kâr mı ettim, zarar mı ettim, doğru mu gidiyorum, yanlış mı gidiyorum diye kontrol etmesi lazım." Kontrol etmediği zaman uçurumdan aşağıya gider.

Kendi hayatını kontrol ediyor musun? Bir insan için en değerli olan, Allah'ın (c.c.) sana takdir ettiği ömürdür. Bu ömürle ve sana ayrılan bu zaman dilimi içinde yaptıklarınla cenneti de satın alabilirsin, cehennemi de satın alabilirsin bu tamamen senin elinde olan bir şey.

Maddî planda çalışıp bu dünyadaki heybeni dolduruyorsun. Sonuça bu yaptığın ameller, işler ve fiillerinin sonucu nereye gidecek? Dünyalık yaşam da bizden önce veya şu anda dünyada yaşayanların hâllerine bak. Seksen yaşında, doksan yaşında, yüz yaşında bir insanın hâline bak. Senin hâlinde aynı olacak, bir farklılık olmayacağı. Sen de genç olacaksın sonra yaşlanacaksın ve ihtiyar olacaksın. Tabi Rabbim ömür verirse; ve daha sonra gücün gidecek, kuvvetin gidecek, en sonunda ölüp gerçek aleme gideceksin.

Herkes de bilir elli yaşında adamın durumu budur, otuz yaşında budur, on beş yaşında budur, yetmiş yaşındaki adamın hâli budur. Fiziksel olarak, biyolojik olarak bunu bilir ve görür; çünkü örnek canlılar var.

Ahirette ne olacak, ne çıkacak karşısına biliyor musun? Ahirette başına ne geleceğini nereden görebilir? Olduğu zaman bitmiyor. Eğer bitse sorun yok. Hayvan gibi yaşı ne istersen yap, bitmedi daha kapı o zaman açılıyor. Senin asıl hesaba çekileceğin, Allah'ın (c.c.) huzuruna çıkarılacağı, O'nun Hakim olup seninle konuşacağı ve senin de sanık olup cevap vereceğin, bir mahkemeyle çıkacaksın. Bununla ilgili ne yaptın? Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمُرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ
وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا ٤٠

“Biz sizi yakın bir azap ile uyardık. O gün kişi ellerinin ne takdim ettiğine bakacak ve kâfir diyecek ki: “Ah ne olaydı, ben bir toprak olaydım.” (Nebe Sûresi, 40. ayet)

Dikkat edin! Çelik çomak oynamıyorsunuz. Bu hayatınızın sonunda bir noktaya geleceksiniz ve size haber veriyorum, başınıza geleceğini haber veriyorum.

Şu anda deseler ki; bir ay sonra Türkiye'de bir deprem olacak ve İstanbul'da taş taş üstünde kalmayacak. İstanbul'da kimse kalmaz. Çünkü "deprem olursa ben ölürüm" korkusu var, tehlikesi var.

Hz. Allah da (c.c.) seni yakın bir azapla uyarıyor. Belki de kiyametin kopması Allah (c.c.) bilir kaç bin sene var ama yakındır; çünkü dünyanın ömrü ayrıdır, senin ömrün ayrıdır. Sen öldüğün zaman senin için kiyamet koptu.. Senin yaptığın plana göre işlemiyor. O'nun yaptığı plana göre işliyor. Senin yaptığın plana göre "Ben yetmiş yaşına, seksen yaşına kadar yaşarım, yiyeşim, içeyim, keyfime bakayım, yetmişinden sonra tövbe yaparım." planın budur. Fakat seni Yaratınan planı nedir? "On sekizinde ölecek, on dokuzunda ölecek, bu yirmisinde ölecek, bu yüz yaşında ölecek, bu yüz dördündede ölecek." Senin planının bir geçerliliği yok.

Çünkü hayatı, ölüme, yaşamaya, dirilmeye, cennete gitmeye, cehenneme gitmeye sen karar vermiyorsun.

Biz sizi korkutuyoruz. Yakın bir azapla korkutuyoruz. İnsan, eliyle yaptıklarına bakacak; insan yaptığı amellere bakacak. Torbanın içinden hepsi dökülecek, hepsi açığa çıkacak. Bütün mahşer halkı Allah'ın (c.c.) huzurunda toplandığında kâfirler şöyle diyecek: "Keşke ben hayvan olsaydım, ben de toprak olsaydım." Dünyada bey olmayı, ağa olmayı, fabrikatör olmayı istiyordu. Ahirette ise aynlarını isteyemiyor. Çünkü faydası yok. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنْ
اللَّهِ شَيْءٌ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ۖ ۱۱۶

“O inkâr edenler (var ya), onların ne malları ne de evlatları onlara Allah'a karşı hiçbir fayda sağlamayacaktır. Onlar ateş halkıdır; orada ebedi kalacaklardır.” (Âl-i İmrân Sûresi, 116. ayet)

Bütün mahlukat hazır olmuş, hayvanlar haşredilmiş. Hayvanlar; sineğinden, böceğinden, filinden, gergedanından, dinozorundan ne varsa piyasaya çıkıştır haşrolmuş. Haşrдан sonra hayvanlar hesaba çekilmiş. Allahu Teâlâ, onları kendi aralarında bir şekilde denkleştirip demiş ki: “Siz toprak olun!” Hepsi toprak olmuşlar. Hayvan bile hesaba çekiliyor. Hayvan hesaba çekilirken sen kendini düşün.

İnsanlar, hayvanların toprak olup gittiğini gördükleri zaman toprak olmayı isteyecekler. Dünya da farklı yerlerde, farklı konumlarda olmayı istiyordu ama kıyamet gününde toprak olmayı isteyecek. Çünkü cehenneme gitmek istemiyor.

On dokuz tane melek, cehennemi mahşer meydanına getirirler ama meleklер, zincirlerle zor zapt ederler. Atilip mahşer yerindeki insanlardan kapmak isterler. Cehennemden deve boyu kadar kıvılcım çıkarıyor. İnsanlar, korkularından ayakta durmaya mecalleri kalmaz ve dizüstü çökerler. Böyle gözlerinin ucuyla da azaba bakarlar. Korkudan kalpleri yüreklerinden çıkacak hale gelir.

İnternete girip her şeyi okuyorsun. Bütün dünya senin elinin altında, ona bakıyorsun, şuna bakıyorsun. Biraz da Allah'ın (c.c.) kitabına bak; başına ne gelecek bir gör. Benim de gelecek, senin de gelecek, onun da gelecek, hepimizin başına gelecek ama fırsat eldeyken yanlış yoldan niye gidiyorsun? Allah hidayet nasip etsin.

Çok dikkat edin! Dünyada verilen mallar, evlatlar, makamlar, mevkiler hepsi tuzaktır; adamın yakışıklı olması, kızın güzel olması, evin hoş olması... İnsan, evine bakmaya kiyamıyor ama az bir zaman sonra o güzel ev, o saray harabeye dönüشور. İki tane resmi yan yana koysan son gelen noktaya inanamazsun. Bunu kendinden de anlarsın. Belki şu anda anlayamazsun; gençsin ama biraz yaşın ilerleyince anlarsın.

Gençlik resimlerimi size göstersem şu anki olduğum hâle inanmazsınız. Sen de böyle olacaksın. Biraz daha ilerleyelim, biraz daha sizimiz geçsin; bu

buydu. Filmi hızlı ilerletelim; ellî altmış sene sonra bizim resmimizi çekseler görecekleri sadece bir iskelet. Seni de öyle görecekler. Senin kasların yerinde kalmayacak, gözlerin yerinde kalmayacak, kemiklerin yerinde kalmayacak... Sonra da diyeceksin ki: "Eyvah! Ben bunun için mi günlerimi verdim?" Geriye kalan iskelet de gidiyor; o kemikler de çürüyor, o kemikler de toz toprak oluyor. Ne için yaşadın ve elinde kalan nedir? Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَلْتَنْظُرْ نَفْسُ مَا قَدَّمْتْ لِغَدٍ

"Herkes yarın için ne hazırladığını baksın!" (Haşr Sûresi, 18. ayet)

اِلَّا الَّذِينَ امْنَوْا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ
وَتَوَاصَوْا بِالصَّبَرِ ۲

"Ancak inanıp iyi işler yapanlar, hakkı birbirine tavsiye edenler ve sabrı birbirine tavsiye edenler ziyanda değillerdir." (Asr Sûresi, 3. ayet)

Aman aman!.. Asla ve kat'a bütün dünya bir araya gelse de bir vakit namazını kaçırmaya. Seni asacağız, seni keseceğiz, seni öldürceğiz deseler bile sen de ki: Namazımı kılayım da ondan sonra ne yaparsınız yapın.

Hubeyb bin Adiy'i (r.a.) öldürerekleri zaman bu Sahâbî buyurdu ki: "Bana müsaade edin, iki rekât namaz kılayım." Sahâbîdeki teslimiyete bak. Hemen abdest alıp iki rekât acele namaz kılıp buyuruyor ki: "Ben bu namazı uzatırdım ama acele kıldım. Siz demeyesiniz ki ölümden korktuğu için namazla oyalanıyor." Sonra darağacına çıkartıyorlar. Hubeyb bin Adiy (r.a.) etrafına şöyle bir bakıyor; hepsi kâfir, hepsi müşrik olduğu için buyuruyor ki: "Allah'ım! Senden başka benim selamımı Hz. Muhammed'e (s.a.v.) ulaştıracak burada hiç kimse yok. Ya Rabbi! Hz. Peygambere benim selamımı ulaştır!" İnanca bak. Sonra yüzünü Kâbe'ye çevirince müşrikler mızraklarla saplıyorlar. Sahâbînin yüzünü kibleden başka tarafa çevirmeye çalışıyorlar. Ne kadar uğraşıyorlarsa o, yüzünü yine kibleye doğru çeviriyor ve şehit oluyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) sahâbîlerin içerisindeyken Cibrail (a.s.) gelip buyuruyor ki: "Hubeyb bin Adiy (r.a.) şehit oldu. Sana selamı var." Rasulullah; "Ve aleykümselam" deyince sahâbîler buyuruyor ki: "Ya Rasulallah! Burada kimse yok. Size kim selam verdi?" Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: "Kardeşiniz şehit oldu. Hz. Allah (c.c.), onun selamını bana ilettil."

Koca Mustafa Paşa, Yavuz Sultan Selim'e karşı bir iş çevirmiştir. Yavuz padişah olmuş. Koca Mustafa Paşa da diğer kardeşini destekliyor. Padişah bundan

şüphelenip araştırmış ve tahkikat yapmış, bir açığını yakalayamamış. Sonra elemanlarına demiş ki: "Bunu sıkı kontrol takibine alın." Nihayetinde diğer şehzadeye yazılan mektubu yakalamışlar. Padişah mektubu alıp cebine koymuş. Padişah, "Paşa! Buraya gel. Sen niçin isyanı teşvik ediyorsun?" Paşanın, mektubunun yakalandığından haberi yok. Paşa, "Padişahım! Ben böyle şeyler yapar mıyım?" demiş. Padişah, "Yaparsın" demiş. Paşa, "Yapmam" deyip padişaha karşı hiddetlenmeye başlamış. Padişah, mektubu önüne koyup demiş ki: "Bunu sen yazmadın mı?" Paşanın itiraz edecek hâli kalmamış. Padişah demiş ki: "Cellat! Paşanın kolunu vurun."

İbadetleri yapmazsan, namazları kılmazsan, emir ve yasakları yerine getirmez isen Allah'ın (c.c.) huzuruna çıktığın zaman aynı bu adam gibi olursun; o hesap günü senin ağızınla diğer azaların yer değiştirir; ağızın konuşamaz hâle gelince ellerin konuşmaya başlar. Eller yaptıklarını söyler ve ayaklar da yaptıklarına şahitlik eder. Allah hepinizden razı olsun, Allah hayatınızı murmur etsin, mallarınıza bereket versin bizlere mahşer günü merhamet etsin.

Cemil Baba (k.s.), adama tarikat dersi verirdi. Adam namaz kılmıyor ama Baba evliya olduğu için ona hiçbir şey söylemezdi. Adama tarikat dersini anlatırdı: Yüz taneestağfurullah çek, üç yüz tane "La ilahe illallah" çek, yüz tane salavat-ı şerif çek. Baba, adamın namaz kılmayacağını bildiği için derdi ki: "Namaz kıl!" Bunu da yanlış anlıyorlar; "Dergâha gittim, namazımı kıldım." Böyle değil. Daha iyi anlaşılsın diye beş vakit kılacaksun, derdi. Adam, Cemil Baba'nın (rh.a.) tatlılığına dayanamazdı ve kılacağım derdi. İnsanlara ibadet yapsın diye yalvardı. Adam bakıp acırdı: Bu zat benim ibadet yapmam için ne kadar yalvardı. Dünyalık için ağlamıyor, benden bir şey istemiyor. Bir de benim için ağlıyor. Çünkü senin başına geleceğini görüyor da ondan ağlıyor. Sen de başına geleceğini görseydin deli divane olurdun.

Bazıları da laf anlamıyordu. Baba onlara da derdi ki: "Allah aşkına bu huylardan vazgeç!" Adamı bir sallardı, adamın felegi şaşardı.

Mübarez bir yere gitmiş. Adamın biri gelip demiş ki: "Baba! Bu çocuk ateisttir. Hiçbir şeye inanmıyor. Bu çocuktan ne bekliyorum?" Tam o sırada o evin kapısı açılmış, ateist oğlu içeri girmiş. Cemil Baba (rh.a.) gencin yanına gidip kalbini tutup demiş ki: "La ilahe illallah, la ilah illallah, la ilah illallah." "Ateist hepsini unuttu." diyor. "La ilah illallah Muhammedur Rasulullah, la ilah illallah Muhammedur Rasulullah..."

İslâm, insana yakındır. İslâm'ın emirleri insanın vücuduna, dışarıdan gelen değildir. Mesela vücuduna bir organı alıp yerleştirdiğinde vücut ona uyum sağlar. Çünkü genetik yapısı uyumludur ama dışarıdan bir şey alıp

vücuduna yerleştirdiğin zaman vücut, ona tepki verir, onu yabancı cisim olarak algılar, düşman olarak algılar.

İslâm'ın hangi emrini yaparsan yap sana çok tatlı gelir, zor gelmez; "Ben bunu yapamam, bu ağırdır." Böyle bir şey yok. Çünkü Allah (c.c.) bizi seviyor ve bize kolaylık diliyor, bize zorluk dilemiyor. Allah (c.c.) mü'minlerin, takva sahiplerinin dostudur ve tövbe edenleri sever, tövbe edenlerin de günahlarını affeder, kusurlarını affeder, bağışlar ve onu salih kullardan yapar.

Adamı öyle bir dereceye çıkartır ki, adam keramet sahibi olur. O diğer insanlara yardım etmeye başlar. Allahu Teâlâ, o insanı öyle bir dereceye çıkartır ki, diğer insanların ilacı olur, onların kalplerine merhem olur. Söyle "La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah zikrini bu insanlar için ne büyük bir şeref, ne büyük bir üstünlüktür.

Hocam, hâlimizi nasıl muhafaza ederiz? Akraba ziyaretlerinde vb. ziyaretlerdeki hâl düşüklüğünü nasıl giderebiliriz?

Ortamı değiştireceksin. Konuştuñ, ziyaretini yaptıñ, "hoş geldin, beş git-tin" tamam, bitti. Ziyaretin makbulü kısa olandır.

Ne ile çok uğraşırsan onun sevgisi kalbine doluyor; bunun helal haram olmasına gerek yok. Bahçede çapa yaptıñ, helal bir şey ama o kadar bir bağlantı meydana geliyor farkına varmadan kalbin ona meyil ediyor. İnsanlarla da bu geçerli biri ile gereğinden fazla ilgi duyduğunda Bu sefer onun sevgisi kalbinde doğuyor. Bir tohum gibi kalbe atılıyor, bu sefer o tohum yeşeriyor. Ondan sonra bütün amacın, bütün gayretin, bütün çalışmanın, ona o eksende hareket edip muhabbet duyuyor. Yani gücünü, enerjini bahçeye harcıyorsun, fani şeylere bağlanıyorsun. Allah'tan (c.c.) başka her şey fanidir.

Hocam, hâl düşüklüğü yeterince ihlâslı olmadığını gösterir mi?

Hayır, yaratılışa alakalıdır. Mesela su alçaklıara akar, meyilli, öyle yaratılmış. Ağaç, yukarı doğru gider.

İnsanlar da meyilli yaratılmış; iyiye de meyil eder, kötüye de meyil eder. Orada karar verme mekanizmasında hangisine karar verirsen o daha çoğalır.

Mesela bir kuyudan suyu aldıka onun suyu daha da artar, normalde suyunu alıversün ama kaynağın önünü açtığın için ona yol veriyorsun. İyi şeylere de yapabilirsin veya kötü şeylere de yapabilirsin. Orada iraden devreye giriyor. Bir şeyi manevî olarak aşırı çok sevmek, sevgide öyle dereceye getirir ki, insanı putlaştırma noktasına getirir. Bunun şahıs olması, eşya veya mal olması fark etmez ama ilk başlangıç noktası küçük bir meyil etmektir. Bir meyil edersin, bakarsın bomba patlamış ama konuşmasan bile aynı ortamda bulunmak insana etki ediyor. Bu insanın yapısından kaynaklanır ama iyi bir

konumda olan bir insan diyelim bir saatte etkilenir ya da hiç etkilenmez, alt kademedeki bir insan beş dakikada etkilenir. Şimdi burada diyelim sen çok mutlusun, çok neşelisin, üzüntülü bir ortam var, herkesin suratı beş karış, onlar sana hiçbir şey söylemeden senin yüzün de beş karış oluyor.

Mürşidin ve evliyaullahın en güzel şeyi, onların yanına gittiğin zaman sürekli pozitif enerji alıyorsun; sürekli gülümüşüyorlar, sürekli tebessüm ediyorlar. Öyle bir bakışla bakıyorlar ki, mutlu oluyorsun, seni seviyorlar. Tersini düşün: Şeytanın yanına gittiğin zaman onun sana söylediği bütün süslü sözlere rağmen seni uçurumdan aşağı atacağını hissedebiliyorsun.

Hâlin makama dönüştüğünü nasıl anlarız?

Bir tohum var... Ceviz ağacı, ceviz ağacını bilmeyen bir adama sen anlatamazsin; çünkü ceviz nimetinin dışında sert kabuk var ama o sert kabuğu nasıl çatlatacağını, nasıl oradan çıkacağını düşünemez, hayal bile edemez hatta onun içerisinde büyük kocaman bir ağacın gizlendigini hiç tahmin edemez. Cevizin toprakla buluşması, suyla buluşması, iyi bir bahçivanın elinden geçmesi, iklim şartları... Hepsi onu olgunlaştırır ve büyük bir ceviz ağacını oluşturur.

Dervîş, o tohum gibidir. Onun zikrini, şükrynü, fikrini mûrşid olgunlaştırır, o orada gelişmeye başlar. Toprağa düşmesi gerekiyor. Ondan sonra onun genç filiz olmasıdır. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

الْمُتَرَكِّيْفَ صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلْمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةً طَيِّبَةً
اَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ٢٤

“Allah nasıl bir örnek vermiştir: ‘Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir ki, onun kökü (iman ve Kur'an üzere yerde) sabit, dalları ise göktedir.’”
(İbrâhim Sûresi, 24. ayet)

“La ilâhe illallah”ı gönle ekersin, o gönülde büyür, onun büyümesi; hâlden hâle geçmesi küçük bir fidan olması, cılız bir şey olması, daha sonra kökleşmesi, meyvelerini vermesi onların hâl ve makamlarıdır. Genetik yapısına, genetik kodlarına göre gider.

Dervîşin birkaç tane olayı vardır. Birinci olayı şudur: Dergâha geldiği zaman, Allah dostu ona kolay bir şey söylüyor, yapabiliyor ve yaptıkça değişime uğruyor ama Allah dostunun asıl hedefi onun kalbindeki bütün putları yıkmak. Allah dostu, bütün putları yıkacağım derse o kişi kaçar.

Önemsiz olan şeylerleri atmasından başlıyor. Mesela ayda bir kere buraya

geliyor. Allah dostu ona diyor ki: "Şunu yap, bunu yap." Onun önem vermediği şeyleri yaptırır. Sonra yavaş yavaş imtihanları başlar. Bu sefer önemliler içerisinde kalbinde var olan ömensizleri hatırlar. En sonda onun gönlündeki özel bölmesinde, gizli kalbinde bulunan putlara sıra gelir, işte en tehlikelişi odur ve orada çok dikkatli olmak gereklidir.

Efendimiz, Kâbe'deki putu kırmak için eline asayı alıp dedi ki: "Hak geldi, batıl zail oldu." Sonra asayı takip söktü ve attı. Mekke'de yaşayan müşriklerin ilahlarının hiçbir işe yaramadığını gördüler.

Mürid, Allah'a (c.c.) doğru bir yolculuk yapar. Şeyh de onun kalbine doğru yolculuk yapar. Onun içerisindeki putları temizlemeye başlar. Bu arada küser, ağlar, sizler, kaçar, kızar, yanlış anlar, doğru anlar ama şeyhin bir programı vardır. En sonunda da mürid istenilen kıvama gelir ve artık oda tutuşup yanaşır.

Şimdi tarikatin en başında şeyh kişiyi avlamak için, onu yetiştirmek için müridin peşinde koşar. Evreyi atlattıktan sonra mürid, şeyh daha çok bana ilim versin, benim isimi halletsin, daha çok beni yetiştirsın diye şeyhinin peşinde koşar.

Şeyh, onu önce bir ister hale getirir, ister hale getirdikten sonra ihtiyacın olduğunu anladıktan sonra iş kolay ama ilk başlarda kişi bunu istemez; ne ilim öğrenmek ister, ne zikir yapmak ister ne de bir ibadet yapmak ister. Şeyh de işe onlardan başlamaz. İlk önce kendini sevdirmeye çalışır. Önce şeyhi sever, sevince onu kıramaz, böyle "tamam efendim", buna da "tamam efendim". Hâlbuki o bu emirleri yaptıkça bir yolculuğa çıkmıştır. En son öyle bir sever ki, tercih yapmak zorunda kalsa putlar mı, şeyh mi? Mürid, şeyhini tercih eder. Zaten o noktaya geldiği zaman işi halloldu; bir derece aldı demektir.

Bir pamuk ipliğiyle bağlanmak var, bir de çelik ipliğiyle bağlanmak var. Teslimiyet makamı, Hz. İbrâhim (a.s.), oğlu İsmâîl'e (a.s.) buyuruyor ki: "Seni rüyamda gördüm ve kurban ediyorum." Bu cümle karşısında hâl ve makam ortaya çıkıyor. Hz. İsmâîl de (a.s.) buyuruyor ki: "Babacığım! Allah (c.c.) neyi emrettiyse onu yap." İnşaallah sen de öyle bir insan olursun. Dolaylı yollar dan İbrâhim (a.s.) buyuruyor ki: Seni keseceğim. Peygamberlerin rüyası vahiyidir. O anlıyor, onun bir vahiy olduğunu, boş bir rüya olmadığını anlıyor. Hz. İsmâîl de (a.s.) peygamber gibi cevap verip buyuruyor ki: "Babacığım! sana ne emir olunduysa onu yap." İnşaallah sabredenlerden olursun çünkü peygamber kalbi farklı bir olaydır.

İşte güzel kelime, imanı o kalbe atmak; yani "La ilâhe illâllâh" gözüyle dünyaya bakmak var. Fakat birde bir ateistin gözüyle dünyaya bakmak var. Biz istiyoruz ki, dünyaya Hz. Muhammed'in (s.a.v.) baktığı gözle bakalım O'nu

gördüğü gibi görelim dünyayı.

Bütün organların değişiyor. Belli bir noktadan sonra baktığında bir şeyler görüyorsun. Bazı uyanık dervişler var, oraya bakıyor ama göremezsin. Çünkü o kanala, boyuta geçmek lazım. O boyuta geçersen o zaman görürsün.

Kalbindeki kibir, riya, haset, kendini beğenme varsa vay haline önce onları kalbinden sökmen gereklidir. Zatin bir tanesi kırk sefer hacca gitmiş, kırk sefer ne demek ya, hemde yayan yani. Nefsi demiş ki; kırkıncı hacca gittiğinde, "tamam" demiş "sen çok iyi bir zat oldun, erdin, işin bitti." Adam bakmış pabuç pahali, hemen markete koşmuş, demiş: "Kardeş bana bir ekmek ver. Kırk tane hac yaptım, hepsini sana vereyim." Adam ekmeği almış, köpeğe atmış, nefsi-ne demiş: "Senin kırk haccın bir köpeğe ekmek oldu, sen ne konuşuyorsun?" Nefsinı öldür zannedersin olmaz, bitti dersin bitmez, tamam zannedersin, o yine başını kaldırır, oradan konuşmaya başlar o yüzden kişi önce temizliğe nefsinden başlamalı.

Dünya dolusu şeyh olsa benim şeyhim bir tanedir. Temel kurallardan bir tanesi yani kırkları gördün ki, uçuyorlar hiçbir önemi yok. Gavsı gördün. Gavs dedi ki: "Oğlum! Benden ders al." Sen diyeceksin ki: "tamam efendim! Teşekkür ederim." İşin temel esprisi, Allah (c.c.) senin nasibini orada yaratmış ve sana gelen, feyz ve bereket oradan gelecek demek ki. Deve gibi kafanı sağa sola uzatırsan her taraftan ot yolayım dersen o kafanı uçururlar; çünkü usul öyledir. Veren O'dur, alan O'dur. Sen nasibin nerdeyse oradan nasiplen bu sana yeter.

Eğer gerekli eğitim öğretimi almadan bir gavşın huzuruna çıkarsan hiçbir fayda göremezsin. Onlar zaten seni hazırlıyorlar; Allah'ın (c.c.) huzurunda nasıl durursun, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) huzurunda nasıl durursun? Keyfe keder, nasıl istersem öyle dururum. Öyle olmuyor. Bir eğitimden geçirip öğretiliyorlar.

Tarikat, insana haddini öğretir. Edep, erkân, usul, kuralı öğretir. Bir gün, iki tane evliyanın karşılaşğını görürsün. İşte o zaman onların hal ve tavri-na dikkat et ve kendine oradan bir pay çıkar. Bunu laf olarak değil de içten gelerek öğrendiğinde onlar gibi davranışında olay çok farklı oluyor.

Birkaç kişiyle dağın üzerinde toprağa basıyoruz. Toprak böyle ayağımızdan kayıp gitti. O zaman şu ayet-i kerimeyi okumaya başladık:

سَلَامُ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ٥٨

**Engin merhamet sahibi rabden gelen söz şu olacak: "Selâm size!"
(Yâsîn Sûresi, 58. ayet)**

Ama toprak ayağımızın altından kayıp gidiyor ve toprağı durduramıyoruz. Ondan sonra ayet-i kerimeyi okuya okuya dağın bir üstüne çıktıktı. Aynı yerde yine oradaki toprak da kaydı gitti. Öyle "Selamün kavlen mirrabbirrahim, selamün kavlen mirrabbirrahim" diye diye uyandım. Allah (c.c.) muhafaza etti.

Bir dua gönderdiğimiz zaman onu arkadaşlarınızla paylaşın, çevrenizdeki insanlarla paylaşın, inşaallah bir tanesinin duası çıkar kabul olur.

Haydar Baba'nın (k.s.) zamanında da deprem oluyormuş: Mübarek, maneviyatta bakmış ki meleklerin ellerinde böyle fırçalar, boyalar var ve bazı evlere böyle çarpı koyup bazı evleri de es geçiyorlar. Bir eve bakmış, evin üzerinde yazıyor; "Bismillahirrahmanirrahim". Demişler ki, "Bu eve dokunmayın! Bu ev yıkılmamasın."

Her şeyin karşılığı bir maneviyatta vardır ama bizi kurtaracak olan duadır, ibadettir, itaatır, salih ameldir.

Allah hepinizden razı olsun, gerçekten bizim adamlar da bilemiyor; bu büyük bir deprem mi, küçük bir deprem mi, ayrı bir deprem mi?

Öğleden önce benim kız telefon açıp dedi ki: "Baba! Biz bir yere gideceğiz." Ben de kızımı dedim ki: "Vakfa gelin! Çocukları da getir. Çay da hazırlır. Bir çay içip gidin." Kızım dedi ki: "Baba! Vaktimiz yok, o yüzden biz gelemeyiz." Vakıfta oturdum. Saat 12.00 gibi oldu. İstanbul sallandı. Aradan bir yarı saat geçti. Kızım telefon açıp dedi ki: "Baba! Neredesin?" Dedim ki: "Vakıftayım" Kızım dedi ki: "Biz geliyoruz." Öyle korkmuşlar ki, çoluk çocuk hepsi buraya gelmiş. Çay verip dedim ki: "Ben size söylediğim ama gelmediniz." Kızım dedi ki: "Baba! Söylediğim ne olacak?" Allah (c.c.) bilir. Sen, Allahu Teâlâ ile aranı iyi tut da isterse kıyamet kopsun. Allah (c.c.) ile aran iyi olduktan sonra isterse kıyamet kopsun. Allahu Teâlâ ile aran iyi değilse istersen sarayda otur.

Yani krallar, ağalar, beyler, paşalar temelli kalmıyorlar ki, ölüm onlara da geliyor. Firavun, Nemrut hepsi gitmiş. "Kiminle dostsun, kiminle düşmansın, senin dostların kimler, düşmanların kimler ya da diğer bir ifadeyle sen kimleri çok seviyorsun?" Hiç korkma! Kimleri seviyorsan onunla berabersin. Kimi seviyorsan, beni buraya koymayın desen de sürükleye sürükleye götürürecekler.

Van'da kurs yapıliyordu, o zaman yardım toplamaya çıkmıştık; çünkü inşaatları var, sıkıntıları var. Bir dükkâna gittik. Delikanlı bir çocuk, dükkâna bir

tane artistin resmini asmiş.

Delikanlıya dedim ki: "Oğlum! Bunu asacağına bir ayet as." Delikanlı dedi ki: "Bunu çok seviyorum." Delikanlıya dedim ki: "Sorun yok, istedığını sevebilirsin ama kiyamette de onunla beraber haşrolacaksın." Delikanlı dedi ki: "Kiyamette bununla beraber olmak istemiyorum." İstemiyorsan sen ne istiyorsun? Sen Allah'ı (c.c.), Rasulullah'ı (s.a.v.), evliyaları seviyorsan yol budur. Şeytani, yalancıyi, üçkâğıtçıyı seviyorsan yol başkadır.

Bu hastalıklar var ya cins cinsini hemen gidip dengini buluyor. Kumar oynayanları götür, hiç tanımadığı bir yere koy. Kumarcıyı bulması beş dakika sürmez. Adam yeni definecilik yapıyor, beş dakika sonra bakarsın köşede buluşup konuşuyorlar. Onlar belli ki define hakkında konuşuyorlar. Herkes kendi cinsini buluyor. Evliyalar da, âlimler de, dervişler de, sofiler de öyle.

Hocam, Yüce Allah'ın (c.c.) katında zaman ve mekân yok. Onun için bizim dünyada yaşadıklarımızı daha önceden gördüğü için kader budur diye düşünüyorum. Doğru mu düşünüyorum?

Her insanın bir yapısı vardır; mesela senin yapınlı başkasının yapısı kodlanmış. Aşırı tuz tüketirse, aşırı şeker tüketirse... Bu insan hasta olacak. Kodlarında var, genetik yapısında var, bu kaderdir ama senin tuz yemen senin tercihindir. Şeker yiyp şeker hastalığına yakalanman senin tercihindir. Bunu Allah (c.c.) tarafından bilinmesi ayrı bir olaydır. Şeker yiyp şeker hastası olman senin tercihindir.

Her insanın yapısı şeker hastası olmaya meyillidir. Her insan şeker hastası olabilir, her insanın çeşitli hastalığı olabilir. Genetik yapısında var, mesela ineğin hastalıkları başkadır, insanda görülen hastalık başkadır ama sen onu yönlendirip tercih ediyorsun. Senin yaşantı şeklin, hayat tarzın, yediğin besinler bunlar senin tercihlerindir. Yani kişinin yaptığı fiilleri tercih etmesi onun sorumluluğundadır ama bunların yaratılması Allah'a (c.c.) aittir.

Mesela Boğaziçi Üniversitesi var, bir de Fırat Üniversitesi var; bu insanlar kaderlerine ve kazalarına göre mi Boğaziçi Üniversitesi'ne gidiyor, yoksa yaptığı matematik puanlarına göre mi gidiyor? Adamin Boğaziçi Üniversitesi'ne gideceği belli idi; o yüzden gidecekse giderdi. Fakat ötekisi sene sonu sınav sonuçları geldiğinde onun kâğıdından yazıyor ki: "Sayın ilgili, sınavı kazanmadınız." Kazanamayacağı başından belli idi; çünkü çalışmadı.

Kulun, iyi yaptıkları da, kötü yaptıkları da, hayır yaptıkları da, hayırsız yaptıkları da Allah (c.c.) tarafındandır ama istemesi kul tarafındandır.

Yani içki içen bir kişi düşünün Allah'ın (c.c.) takdiri ve yaratması ile içki içmiştir fakat asıl sebep kulun kendi tercih etmesiyle içkiyi içmemesidir. Zaten

biri onun ağını açıp da zorla içeriye içkiyi dökmüşse o kişi bunda mesul değil. Yaratan Allah'tır, takdir eden Allah'tır ama tercih eden kuldur.

فَالْهُمَّ هَا فُجُورَهَا وَتَقْوِيهَا

“Sonra da ona günahını ve takvاسını ilham etmiş olana (andolsun ki).” (Şems Sûresi, 8. ayet)

Bir insanın kalbine iyi şeyler de gelir. Mesela; namaz kıl diye de bir duygusal bir hisseden gelir; namaz kılma diye de bir duygusal hisseden gelir. İki hissedilenin eşit. Kılmak veya kılmanın aklin elindedir. Eğer sen orada kıl emrinin tutarsan Allah'ın (c.c.) takdiriyile kılmış olursun, mükâfat alırsın ve O'da senden razı olur.

Kılmasan yine Allah'ın (c.c.) yaratması ve takdiri ile kılmamış olursun. Kılmamayı tercih ettiğin için cezaya müstahak olursun. Allah da (c.c.) o yaptığından razı değildir.

Yani Allah'ın (c.c.) bilmesi, yaratması, takdir etmesi o filden razıdır mânâsına gelmiyor. Onlar zannediyor ki Allah (c.c.) böyle takdir ettiği için “ben de yaptım”. Tamam! Sen deli olduysan, çocuk olduysan, hayvan olduysan mesul değilsin ama aklin olduğu için mesulsun.

İnsan, tercihlerinden sorumludur. Tercihlerinin önceden Allah (c.c.) tarafından bilinmesi, onun sorumluluğunu düşürmez. Yani bizim yaptığımız, yapacağımız işlerin Allah (c.c.) tarafından veya başka birisi tarafından bilinmesi onları sorumlu yapmaz. Çünkü fiili biz yapıyoruz.

Söyle de basit bir örnek var; arabaya bindin. Arabanın motoru var, direksiyonu var, freni var, gazı var ve arabanın nereye gideceğini belirleyen şofördür.

Trafik niye kendisine cezayı kesmiyor? Çünkü bu adamın ne yapacağını önceden biliyor.

Araba firmasına niye ceza kesmiyorlar? Çünkü araba firması, arabaya kiptapçık koyup demiş ki: Yüksek hız yapma! O zaman cezayı araba firmasına kessimler, niye kesmiyorlar?

Fabrikanın önceden şoförün yapacağı hataları bilip bunu deftere yazması, onu mesul yapmıyor. Eğer tuttursayıdı herkes kurtulurdu.

Kardeşim! İlaç firmaları ilaçın üstüne yazıyor ki: “Bunu böyle kullanırsan sonucunda bunlar olur.” Önceden bir şey bilinip yazılması, onu mesul yapmıyor. Bu ilimdir.

İnsanı sorumlu tutan şey nedir? İnsan sorumludur ama bir çocuk niye

sorumlu değildir? Çünkü çocuğa çikolata götürdüğü zaman seni seviyor, çikolata götürmediğin zaman yüzünü asıyor. Çocuğun zekâsı o kadar gelişmiş. Sorumluluk alacak kadar gelişmemiş ancak bir çikolatayı tanıyor.

Çocuk, İslâmî kanunlara göre buluğ çağına kadar mesul değildir. On iki yaşında buluğ çağına erdi ve aklı da başındaysa yirmi yaşındaki adam gibi mesuldür. Çocuk on üç yaşında buluğ çağına erdi. İslâmîyet'e göre çocukların从中 çıktı, bu gelişimini tamamladı. Hatta şöyle bir durum var; üç yaşında bir erkek çocuğu, kadınların oturduğu bir mecliste çocuk kadınların yanına girebilir. Çünkü bizim sınırmız buluğ çağydı.

Çocuk on yaşında ve mesul değilse ceza da yok, günah da yok, sevap da yok. Bu çocuk, kadınların avret mahallerini bilme noktasına kadar gelmişse işte o zaman kadınlar, yanlarında açılıp saçılamaz.

Mesela iki kardeş var; birisi bir yaşında, birisi de iki yaşında olsun. İkisi aynı yatakta, aynı odada yattıkları zaman sorun olmaz. Ama biri yirmi yaşındadır, biri diyelim yirmi beş yaşında, biri kız biri erkek aynı odada yatamazlar. Demek ki şeriatın emirleri insana bir sorumluluk veriyor; aklın varsa yaptıklarından sorumlusun.

Senin yaptıklarının Allah (c.c.) tarafından bilinmesi, Allah (c.c.) tarafından yaratılması senin sorumluluğunu düşürmüyor; çünkü sen orada ne yazdığını bilmiyorsun.

Bir fabrikadaki yüz işçi çalışıp üretiyor. İşçilerin maaşı, SSK'sı, kazası, belası... Var. Benim kaderim bu deyip aynı sistem ile devam ediyorsun. Başka bir adam da, "ben bunun maliyetini nasıl ucuza getirebilirim" diye düşünüyor ve beş altı tane robot alıp bir kere yatırıım yapıyor. Yüz tane işçinin yaptığı o robotlar yapıyor. Robotların ne SSK'sı var ne kidem tazminatı var. İşçiyle çalıştırın da, robot çalıştırın da Allah'ın (c.c.) takdiriyle ve yaratmasıyla yapıyor. O zaman niye adam robot çalıştırın fabrika gibi olmuyor?

Adamın bir ineği var. Adam, o ineği yediriyor, içiriyor, bakıyor ve inek beş kilo süt veriyor. Onun takdiri beş kilodur. Adam eğer safsa, kafa basmıyorsa o beş kilo sütü almaya devam eder ama akılliysa ya ben daha fazla ne yapabilirim, bu inek niye beş kilo süt veriyor, aynı otu yedirip bundan kırk kilo süt alabilir miyim diye düşünüp. Sonra ineğin genetigine bakarak, eşleştirir, çiftleştirilir, yükseltirse; aynı otu verir, aynı suyu verir, aynı bakımı yapar ve o zaman kırk kilo süt alır. Beş kilo sütü veren ineği de yaratın, takdir eden, rızkını veren Allah'tır. Bu misale baktığımızda adamın kafası çalışmadiği için beş kilo süt aldı. Kafası çalışan da kırk kilo süt aldı.

Allah'ın senin hakkındaki takdirini bilmiyorsun. Allah (c.c.), benim hak-

kımda ne takdir etmiş diye araştırırsana.

Ölmek üzere olan adama doktor müdahale yapsın mı? Ölüyor zaten, yapmasına gerek yok diyebilirsiniz. Ama kesin olarak öleceğini kimse bilemez. Çünkü biz gayb âlemini bilmiyoruz. Bu adam ölecek mi, kalacak mı bilmediğimiz için doktor ona müdahale etmek zorundadır. Doktor, Allah'ın (c.c.) işine müdahale etmiyor. Doktor, adamin ecelini getirip götürmüyor çünkü ecelinin ne zaman geldiğini adam da bilmiyor, doktor da bilmiyor. Doktor adamı kurtarırken Allah'ın (c.c.) emrini yerine getiriyor ama Allah'ın (c.c.) emri adamın ömesi yönündeyse doktor görevini yapmış oluyor. Allah'ın (c.c.) emri onun ölmemesi yönündeyse, bir ömür tayin etmişse doktor, onun kurtulmasına vesile oluyor. Doktor olmasaydı da o adam yaşayacaksız yine yaşıyor.

Biz kaza ve kaderi bilmiyoruz, bizim hakkımızda ne olaylar var bilmiyoruz. Biz bildiğimiz doğruları yaşamak zorundayız.

Cennetin yolu bellidir. Cehennemin de yolu bellidir. İnsanlar levh-i mahfuzda Allah (c.c.) benim hakkımda ne yazmış diye herkes merak ediyor.

Adam diyor ki: Allah (c.c.) benim yaptığımı biliyorsa ne yapayım? Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

مَا سَلَكُمْ فِي سَقَرَ ٤٢ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ٤٣ وَلَمْ نَكُ نُطْعَمُ
الْمُسْكِينَ ٤٤ وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ٤٥ وَكُنَّا نُكَذَّبُ بِيَوْمٍ
الدِّينِ ٤٦ حَتَّىٰ أَتَيْنَا الْيَقِينَ ٤٧ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ٤٨

“Sizi şu yakıcı ateşe sokan nedir?” Onlar şöyle cevap verirler: “Biz namaz kılanlardan değildik; yoksulu doyurmuyorduk; (günaha) dalanlarla birlikte biz de daliyorduk, ceza gününü de asılsız sayıyorduk, sonunda bize ölüm geldi çattı.” (Müddessir Sûresi, 42-47. ayetler)

وَهُمْ يَضْطَرِّخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ
الَّذِي كُنَّا نَعْمَلْ

“Ve onlar orada, “Rabbimiz! Bizi çıkar da yapmış olduklarımızdan tamamen başka, iyi işler yapalım” diye feryat ederler... (Fâtır Sûresi, 37. ayet)

Levh-i mahfuzda adamın kaderi yazıyor; bu adam böyle yapacak, böyle yaşayacak, bu fiilleri yaparak cehenneme gidecek, aynısı burada da yazıyor. Esasında kâfirler cehennemde diyecekler ki: "Ya Rabbi! Bizi çıkar, söz veriyoruz, biz bir daha salih amel işleyeceğiz." Bak! Kur'an-ı Kerim'de geleceğe ait şeyler de yazıyor, niye yapmıyor?

Bir papaz Müslüman olunca papaza demişler ki: "Nasıl Müslüman oldun?" Papaz demiş ki: "Tebbet Sûresi'ni okuduktan sonra Müslüman oldum."

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ۚ ۱ مَا أَغْنَى عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ
۲ سَيِّضَلَى نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ۳ وَامْرَأَتُهُ حَمَالَةُ الْحَطَبِ ۴
۵ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِنْ مَسَدٍ

Ebû Leheb'in elli^r kurusun! Kurudu zaten. Ona ne malî fayda verdi ne de kazandığı başka şe^yler. O, alev alev yan^a ateşe atılacak! Dedikodu yapıp söz taşyan karısı da. Boynunda da ipten bükülmüş bir halat bulunacak. (Tebbet Sûresi, 1-5. ayetler)

Ebu Leheb, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) amcasıdır. Allahu Teâlâ buyuruyor ki: "O dünyada iman etmeyecek." Ebu Leheb, iman etmeyecek, cezalandırılacak ve cehenneme gidecek. Ebu Leheb, bir numaralı İslâm düşmanıydı. Şimdi bu Ebu Leheb, İslâm davasını iptal etmek için bile olsa, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) yalancı durumuna düşürmek için bile "La ilâhe illallah Muhammedur Rasulullah" demiyor. Bak! Adam İslâmiyet'i yok etmeye çalışıyor, diğer taraftan da eline hazır bir koz geçmiş Kur'an'ı yalanlayacak, İslâm'ı yalanlayacak, Hz. Peygamber'i (s.a.v.) haşa yalancı konumuna düşürecek. Ama Ebu Leheb şunu diyebilirdi: Sizin Kur'an-ı Kerim'iniz de yazıyor ki: "Ebu Leheb cehenneme gidecek." Ben Müslüman oldum. Ama o iman etmedi. Ebu Leheb'in başına olay gelmeden önce Kur'an-ı Kerim'de yazılmış ama yine de Ebu Leheb onun dışına çıkmamış. Papaz, bu ayrıntıyı fark ettiği için Müslüman olmuş.

Kişinin öğrenmek için çaba göstermemesi veya bildiğini yapmaması ne kadar günahdır?

Abdulkadir Geylani (k.s.) buyuruyor ki: "Cahilin bir özrü vardır; bilmemek. Ama âlimin ise iki özrü vardır; bir de yapmamak." Buraya geleceksin, gideceksin ve öğreneceksin.

Abdulkadir Geylani Hazretleri (k.s.) buyuruyor ki: "Bu dünya hikmet dün-

yasıdır, ahiret ise kudret dünyasıdır. Bu dünya hikmet dünyası olduğu için her şey bir sebebe göre gider.” Mesela acıktıysan yemek yiyeceksin, bir sebebi var. Susadıysan, yağmur yağması lazım, su olması lazım ama ahirette ise sebep yoktur; Allahu Teâlâ direkt yaratır.

Allahu Teâlâ, bu dünyada herşeyin yaratmasını bir sebebe bağlamış. Çocugu yaratan Allah'tır. Ama sebep olan annesi babasıdır. Tabi ki **O** dilerse annesizbabasız da yaratır. Babasız da yaratır, dünyada bunların sınırlı örnekleri var ama ahirette direkt Allah'ın (c.c.) yaratmasına dayalı olarak yaratıyor.

Ahirette imtihan olmadığı için bizzat tekvin (yaratma vasfi) apaçık ortaya çıkıyor. Konuşmak için ne dile ihtiyaç olur, ne ağıza ihtiyaç olur. Burası imtihan dünyası olduğu için bir sebebe bağlıdır.

Yani Allah (c.c.), kulunu imtihan eder. Kul, Allah'ı (c.c.) imtihan edemez. Ben şuradan onuncu kattan atlayayım, ecelim gelmemişse ben zaten ölmem diye Allah'ı (c.c.) imtihan edemez. Kafa üstü çakılır, eceli gelmemişse bile sürüner, durur.

Öldükten sonra sevaplarımı hâlâ daha devam eder mi?

Tabii ki edebilir. Cemil Baba (rh.a.) 2017 yılında vefat etti. Biz sürekli buradan onun amel defterine sevap gönderiyoruz. Abdulkadir Geylani (k.s.), sekiz yüz kürsü sene önce vefat etti ama hâlâ biz buradan onada sevap gönderiyoruz. Sen iyi bir insan olursan, sadaka-i cariye bırakırsan, insanlara faydalı bir şey bırakırsan amel defterin kapanmaz, devam eder. Adam meyhane açmışsa yandı. Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: “İslâm'da iyi bir çığır açan kimseye bunun sevabı vardır. O çığırda yürüyenlerin sevabından da kendisine verilir. Fakat onların sevabından hiçbir şey noksancı olmaz.” (Müslim, Zekât 69. Ayrıca bk. Nesâî, Zekât 64)

اَذَا الْقُوَا فِيهَا سَمَعُوا لَهَا شَهِيقاً وَهِيَ تَفُورُ ٧ تَكَادُ
تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كَلِمَا الْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَالَّهُمْ حَرَّنْتُهَا
الَّمْ يَأْتُكُمْ نَذِيرٌ ٨ قَالُوا بَلِي قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَبْنَا وَقُلْنَا
مَا نَزَّ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ٩

“(Oraya atıldıkları zaman onun için bir hıckirik işitmiş olurlar ve o, kaynar bir haldedir. Az kalır ki, (cehennem) öfkelerinden dolayı parçalan-

sin, her ne vakit, içine bir tâife atılıncı onlara cehennem bekçileri sormuş olurlar ki: "Sizlere bir korkutucu (Peygamber) gelmedi mi?" Derler ki: "Evet... Muhakkak ki bize bir korkutucu (peygamber) geldi, fakat biz tekzip ettik ve dedik ki: "Allah bir şey indirmemiştir." "Siz başka değil, ancak büyük bir sapıklık içindesiniz.)" (Mülk Sûresi, 7-9. ayetler)

Adam, bunu bildiği hâlde kalkıp Hz. Muhammed'e (s.a.v.) iman etmesi geriken etmiyor. Belli küfür yolunda daha da gidiyor ama sonunda böyle söyleyecek ama nafile. Bütün dünyanın bu ayeti duyduğu zaman Müslüman olması lazım ama onlar yok ben olmuyorum diyor. Az bir zaman sonra ölüm kendilerini yakaladığında böyle söyleyecekler, bu onlara az bir zaman sonra gelir fazla uzak değil.

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعْيِ ١٠

"Şayet kulak vermiş veya aklimızı kullanmış olsaydık, şimdi şu alevli cehennemin mahkûmları arasında olmazdık!" diye de ilâve ederler. (Mülk Sûresi, 10. ayet)

Aşap, çok çok samimi olduğun arkadaşlarındır. Bu cehennemliklerin çok çok yakını ashab-ı sa'îr'dir (kızgın alevli cehennem). Arkadaşının yanına gittiğin zaman mutlu oluyorsun, huzurlu oluyorsun; çünkü onlar senin ashabındır. O kâfirlerin arkadaşları, onlara ateş olacak ve onlarla eğlenecekler. Herkes biliyor yani Allahu Teâlâ öyle mühür basmış ki, öyle bir deliller ortaya koymuş ki, insaf sahibi olanlar secdeye kapanırlar. Reddetmek mümkün değil. Göklerde binlerce delil yaratmış, yerde binlerce delil yaratmış, insanın vücutunda binlerce delil yaratmış ama o hâlâ kör gibi davranışıyor. O zaman da cezasını çekecekler. Bu örneği hiç unutma!

Bir insanın ahirette iki tane yeri vardır; biri cennet, biri de cehennem. Ya cennete gidecek ya da cehenneme gidecek. Adam iman etti ve amel-i salih etti. Kur'an'a göre hareket etti. Bu adam cennete gidecek. Cehennemdeki yeri boş kaldı. Peki bu adam da Kur'an'a göre hareket etmeyip günah işledi. O adam da cehenneme gidecek. Cehennemdeki adamın cennetteki yeri boş kaldı. Cennetteki boş kalan yeri ne olacak? Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ١١

"Firdevs cennetine vâris olacaklar ve orada ebedî kalacaklardır." (Mü'minûn Sûresi, 11. ayet)

Cennete giden hem kendi yerine konuyor, kâfir de kıymetini bilmemiş için hem de kâfirin yerine konuyor. Yani cehenneme gidenin cennetteki yerine cennete gidene pay edilecektir.

Tavuklara bakıp ibret alın! Tavuklar, yavrularını nasıl koruyorlar? Bir sağa bakıyor sağdan bir tehlike var mı, sola bakıyor soldan bir tehlike var mı, havaya bakıyor havadan bir tehlike var mı ve yere bakıyor ki yerden bir tehlike var mı? Arkadaşlar tavuğa rahat yok. Yere bakmasa yavrusunu yılan kapar, havaya bakmasa yavrusunu karga kapar, biraz dikkatsiz olsa kedi kapar.

Gözünü dört açman lazım. Bu asırda normal iki göz yetmiyor. Gözünü böyle fal taşı gibi açacaksın. Dört göz olacaksın; aman yavrumu, hanımımı, çocugumu kötü ahlaklı biri kapmasın hata Seni dahi kapmasınlar! Seni, seni!..

Allahu Teâlâ, bu silsiledeki zatlardan milyon kere razı olsun. Bu tarikatı bu zamana kadar kurup ve silsile yoluyla bize kadar getiren olmasaydı biz ne yapardık? Yine çok şükür yerimiz var, geliyoruz zikir, ibadet, dua yapıyoruz. Bütün Müslümanlar faydalaniyor. "Allahümmâfîrlî velîl müminîne vel müminat."

Bir tane delikanlı geldi. Pırlanta gibi bir çocuk, birisiyle biraz konuşmuş. konuştuğu kişi aleviymiş ve Alevi genç delikanlıya demiş ki: "Sizin Sünniler hic Hz. Peygamber'in (s.a.v.) evlatlarına salavat getirmiyor. Bu nasıl İslâmîyet?" Çocuğun kafasını çelmiş. Buraya gelip durumu anlattı. Delikanlıya dedim ki: "Oğlum! Namazda okumuyor musun? Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed (Allah'ım! Hz. Muhammed'e (s.a.v.), âline ve ashabına salat ve selam eyle." "Kema salleyte" Hz. İbrâhim'in (a.s.) ailesine bereket verdiğin gibi Hz. Muhammed'e de (s.a.v.) bereket ver. Namazda dua yapıyoruz. Delikanlı dedi ki: "Ben bunu böyle bilmiyordum." Bilmezsen seni yerler, dinini bilmezsen seni ayakta uyutur ve ateist yaparlar. Haberin olmaz.

Müslüman ülkede tartışılan konuya bak; hadisler var mıdır, yok mudur? Senin ne haddine! Eyüp Sultan (r.a.) daha burada, etrafında ve hatta Anadolu'nun birçok yerinde o kadar sahabe var. Ayıptır! Gözümüzün önünde olduğu hâlde, ağızımızın içerisinde olduğu hâlde maksatları fitne çıkarmak dinde ifsat oluşturmak. Yeni bir din icat etmeye çalışıyorlar. İslâmîyet'i yıkamayacaklarını biliyorlar. O zaman biz bu dinin ayarları ile oynayalım yeni batıl bir din oluşturalım diyorlar.

Adam cami yapıyor. Yapılan camide kadın erkek karışık namaz kıldırıyor. Başı açık namaz kıldırıyor. Sonra biri çıkıştı diyor ki: "Buna kim inanır?" Şimdiki nesil inanmazsa bir sonraki nesil gözünü açıp bakacak ki camide kadın erkek namaz kılınıyor. Bir sonraki nesil bakacak ki başı açık namaz kılınıyor.

Plan büyük! Bunlar hep papazların başının altından çıkıyor. Vatikan'ın başının altından çıkıyor, bunlar papanın başının altından çıkıyor; filmi, şarkısı, eğlencesi... İslâmiyet'le senin ne alakan var? bu yapılanların ne alakası var?

İsrail!! Senin İslâmiyet'le ne alakan var? İslâm şeriatında kadınlar başını kapatacak. Erkekler ayrı yerde namaz kılacak. Kadınlar ayrı yerde namaz kılacak. Sanki bunu onlar bilmiyor öyle mi? Senin dinini tahrif ediyorlar. Allah yardım etsin. Çok dikkat edin kendinize de, çocuğunuza da, ailenize de sahip olun.

İnsan, iki yere yatırım yapar; bir ahirete, bir de dünyaya yatırım yapar. Bir cesetlere yapılan yatırım vardır, bir de ruhlara yapılan yatırım vardır. Dünyadaki her şey yok olmaya mahkûmdur. En sağlam malzemeden de yapsalar; çeliklerden de, kalelerden de, kulelerden de yapsalar yine parça parça olup gidecektir. Dağlar, gökler, denizler... Hiçbir şey kalmayacak. Allahu Teâlâ yıkacağım buyuruyor. Yıkılan yere yatırım yapıyoruz. Çürük bir yere, fay hattının üzerine bir şey yapılır mı? Belli yıkılacak, gidecek ama ahirete yapılan yatırımlar temelliidir, ruha yapılan bir yatırım temelliidir. Sen iki rekât namaz kıldıgın zaman bu ahirete olan bir yatırımdır. Bir yemek yediğin zaman beş dakika gitti, bu dünyaya yapılan yatırımdır. Dünyaya yapılan yatırımlar eninde sonunda pişmanlıkla neticelenir.

Bir istatistik yap; elinde bir kağıt, kalem olsun, kabristana git. Oradaki zengin ölülerle, fakir ölülerle konuş. Zengin ölmüše de ki: "Beyefendi ne yapıorsun?" Mahvoldum diyecek zengin ama bütün hepsini burada bırakmış öyle gidiyor. O iki kere mahvolacak, bir bıraktığı için mahvolacak, bir de götürüremediği için mahvolacak. Öbürüne sor: "Beyefendi! Nasılsın?" Diyecek mahvoldum çünkü insanın yaratılışı gereği acil olanı söylüyor.

Eski kursun ÖTV'sini yaptırmak için bir firmaya gittik. Malzeme alacağız. Adama ne diyorsam adam fiyatım budur diyor. O zaman da ÖTV çok pahalıydı. İnsaati nasıl yapacağım? Yanındaki sofi, ticareti biliyor. Sofi, "Kardeş! Nakit olacak. Nakit kaç para olur?" dedi. Adam, "Nakitte olsa bu fiyat, veresiye de olsa bu fiyat." dedi. Sofi, "Sen git bir içeriye sor da gel." dedi. Hiç unutmuyorum, adam dedi ki: "Sizin paranızın kaç kuruş yaptığını göreceğim. Siz, paranın değerini göreceksiniz. Sormaya gidiyorum." dedi. Sofi, adamı fena yakalamış, gidip geldi. Adam, "Nakit indirimi yapıyorlar." dedi.

Yahudi'nin, şeytanın, insanların en zayıf noktası, hazır olan zevklerdir. Zinayı şimdi yapayım, huri kızı sonra da olur. Ama bilmiyor ki Allahu Teâlâ buyurmuş ki:

الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ
 لِلْطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلْطَّيِّبَاتِ اُولَئِكَ مُبَرُّؤُنَ مِمَّا يَقُولُونَ
 لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرَزْقٌ كَرِيمٌ ۖ ۲۶

“Kötü kadınlar, kötü erkekler, kötü erkekler ise kötü kadınlara; temiz kadınlar temiz erkekler, temiz erkekler de temiz kadınlara yaraşır. İşte bu temiz olan, (iftiracıların) söylediklerinden çok uzaktırlar. Kendileri için bağışlanma ve güzel bir rızık vardır.” (Nûr Sûresi, 26. ayet)

Senin pis kadınlarla ne işin var? Demek ki sen de pissin. “Hemen hazır bunu yiylim.” Ye de senin için bu zehirdir. Nefis öyle bir şey ki, isterse öldürsün beni, razıymım, diyor. O yüzden nefsi kontrol altına almak gereklidir.

Mesela kötü huylar vardır. Adam o kötü huyları için ne bedel gerekiyorsa ödemeye razıdır. Bedel ödeyeceğine, huyunu değiştirmekle uğraş ama nefsi-ne ağır geliyor. Adamin eli kesilecek, hırsızlık yaptığı için, fakat nefsi ona elini de kestirir. Adamda kötü bir huy var; her şeyi peşin istiyor. Çünkü hemen olsun. Hemen olsun da her şeyin bir zamanı var, bir vakti vardır, bir şartı var, senin demenle olmaz, benim de dememle olmaz. Hz. Allah’ın (c.c.) bir planı var ve o plan uygulanacak bitti.

وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ۝ ۵۶

“Kim Allah’ı, O’nun Resülü’nü ve mü’minleri dost edinirse, (iyi bilsin ki) Allah’ın taraftarları galip geleceklerdir.” (Mâide Sûresi, 56. ayet)

Namaz kılanlar, zikir çekenler, Kur’an okuyanlar, mü’minler, ibadet edenler, oruç tutanlar, hayır yapanlar, hasenat yapanlar Allah’ın (c.c.) taraftarlarıdır. Diğerleri de şeytanın taraftarlarıdır. Dikkat edin, lütfen dikkat edin! Allah’ın taraftarları her daim galip gelecek; şeytan asla galip gelmeyecek.

Şu anda günler, ahirete doğru gidiyor. Günler, dünyaya doğru gitmiyor, artık kıyamet yaklaşıyor. Allahu Teâlâ, Hz. Âdem’i (a.s.) yarattı. Belki beş bin sene geçti, on bin sene geçti. Kaç bin sene geçtiğini şeytan hesap yapıp dedi ki: “Ben kârliyim, kıyamete kadar benim mühletim var.” Zavallı senin mühletinin hepsi bitti, gitti elinde mühlet kaldı mı? Hz. Âdem (a.s.), Hz. Nuh (a.s.), Hz. İbrâhim (a.s.), Hz. Şît (a.s.), Hz. Salih (a.s.), Hz. Yunus (a.s.), Hz. Muhammed (s.a.v.)... Hepsi gitti. Bak şeytandan ne kadar vakit gitmiş. Şeytanın ve şeytanın taraftarlarına bir gramlık ömür ya kalmış ya kalmamış.

Şu anda şeytanın çağıdır. Allah (c.c.) bir fırsat vermiş ama az bir zaman

sonra Hz. Azrail (a.s.) buna pençeyi atacak; Bütün canlılar ölmüş, bir tek şeytan kalmış. O şeytanı yakaladığı gibi o şeytan lanetullahi aleyhin canını alacak; çünkü verilen süre bitti.

Binlerce yıl biter mi? On milyon yıl, yirmi milyon yıl, kaç bin yılsa Allah (c.c.) biliyor. Ama gerçek şu ki; bir milyon da bitiyor, on milyon da bitiyor. Şeytana de ki: "Sen bu kadar insanı saptırdın, bu kadar sapıklıklar yaptın, yanlışlıklar yaptın, dünyada ne kadar yaşadın? Diyecek ki: "Hiçbir şey anlamadım." Niye şeytanın peşinden gidiyorsun? Ağızına bir kaşık bal çalıyor diye kuzu kuzu peşine takılıp gidiyorsun. Ama adam ne yapısın?

Şeker hastaları tatlıyı gördüğü zaman canları gidiyor. Doktor diyor ki: "Senin kolunu keseceğim, ayağını keseceğim." O şeker hastası yine yemenin peşindedir. Aynısı sigarada da vardır: Doktor diyor ki: "Kolunu keseceğim." Adam, "İçeyim de sonra keserse kessim." diyor. İnsan, bu inadı ibadete verse kırk günde evliya olur. Sen mademki inatlaşarak yapıyorsun, o zaman inadını ibadete ver de her gün üç cüz Kur'an okuyacaksın, kırk tane Yasin-i Şerif okuyacaksın, bin tane "La ilahe illallah" söyleyeceksin. Bunları yapan adamı dışarıdan gördüğün zaman dışı böyle tepeden tırnağa nur, cam gibi olduğunu görürsün. Allah'ın dostları, işi bilenler baktığı zaman görür; bu adam, şeytanın taraftarıdır her tarafı simsiyah olmuş gibi görür, öbür adama bakar o da Allah'ın (c.c.) taraftadır her tarafı nur içinde görünüyor.

Adamin birisi bir diğer adamin tavuğunu çalmış, sonra adama demiş ki: "Bak eğer söylersen benim çaldığımı, hanımın üç talakla boş olsun." diye yemin de ettirmiş. Adam gelip İmam-ı Azam Ebu Hanife'ye (rh.a.) demiş ki: "Ya İmam! Adam hem tavuğumu çaldı, yedi hem de bana yemin etti. Onu söylersem nikâhim üç talakla boş olacak, söylemezsem bir de her gün yanıldır. İmam-ı Azam, "Cuma günü gel, ben hırsızı yakalarım." demiş. Bu İmam-ı Azam ya cemaat cumaya gelmiş. İmam-ı Azam (rh.a.) demiş ki: "Ya arkadaşlar! Geçenlerde birisi komşunun tavuğunu çalmış sonra da kesip yemiş, tüyleri da hâlâ kafasında." İmam-ı Azam (rh.a.) bakmış ki cemaatten biri hemen elini kafasına götürdü.

Adam da diyor ki: "Ben çok akılliyim, ben çok zekiyim..." Sen dediklerin gibi olsan Allah'a (c.c.) kul olursun. Zavallı bir adamin tekisin. O'dan başka herkesin dediğini yapıyorsun. İş Yaratana gelince, "Var mıdır, yok mudur? Ben bilmiyorum." diyorsun. Kur'an _____'in Allah'tan (c.c.) indirilme olduğunu, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hak olduğunu bal gibi de biliyorsun.

Bir video izledim. İslâmiyet'le öyle planlı programlı uğraşıyorlar ki, akıllar durur. Diyor ki: Nuh Tufanı İncil'de de yazıyor, Kur'an'da da yazıyor, Tevrat'ta

da yazıyor. Bunlar esasında hikâyedir. Bunu Sümerliler yapmış. Hz. Muhammed de (s.a.v.) bunlardan almış." Peki, bu Sümer tabletlerinin yazısının olduğunu, adamların böyle bir medeniyet olduğunu kaç bin sene sonra keşfettin? Ancak Sümerlilerin olduğunu biliyorlar. Daha kaç bin tane okunmamış tablet var.

Peki, Hz. Muhammed (s.a.v.) bunu nereden öğrendi? Vahiy olmadan, Hz. Cebrail (a.s.) bilgi getirmeden, Hz. Muhammed (s.a.v.), Sümerlileri nasıl bilsin? Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا
الْإِيمَانُ وَلِكُنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَأَنَّكَ
لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ٥٢

"İşte biz böylece sana da emrimizden Kur'ân'ı vahyettik. Yoksa sen kitap nedir? İman nedir, bilmiyordun. Fakat biz onu bir nur kıldık. Onunla kullarımızdan dilediğimizi doğru yola iletiyoruz. Şüphesiz ki sen de insanları doğru bir yola götürüyorsun." (Şûrâ Sûresi, 52. ayet)

O da güya bir şey bulmuş. Sümer tabletlerinde bu yazıyorsa Kur'an doğrudur, bunu çıkartması lazımken ters mantıkla, "Hayır!" diyor. Sümer tabletlerinde Nuh Tufanı geçmişse buradan çıkan sonuç deliye de sorsan Hz. Muhammed (s.a.v.) doğru söylemiştir. İşte senin de teknoloji imkânların olacak. Onlara öyle cevap vereceksin. YouTube'unu da kullanacaksın, öteki tüm sosyal medya mecralarını da kullanacaksın. Allah bunları ıslah etsin ve hidayet etsin.

Rabbim müşriklerin bütün planlarını bozsun. Bunlar cehennem köpekle ri, cehennem köpekleri Kur'an-ı Kerim'de Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

وَلَقَدْ نَرَأَنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْأَنْسَ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ
بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبَصِّرُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ
كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ١٧٩

"Andolsun ki, cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Onların kalbleri vardır, fakat onunla gerçeği anlamazlar. Gözleri vardır, fakat onlarla görmezler. Kulakları vardır, fakat onlarla işitmezler. İşte bunlar hayvanlar gibidirler. Hatta daha da aşağıdırular. Bunlar

da gafililerin ta kendileridir.” (A'râf Sûresi, 179. ayet)

İşte cehennem için yaratılan insanlar bunlardır; Hz. Muhammed'e (s.a.v.) hakaret eder, ashab-ı kirama hakaret eder, Kur'an'a hakaret eder... İçinden bir tane Müslüman evladı çıkıp demiyor ki: Sen ne yapıyorsun? Allah yardım etsin.

Allahu Teâlâ, Hz. Mûsâ'dan (a.s.) sonra İsrailoğullarına birçok peygamber gönderdi. O peygamberlerin vazifeleri; Tevrat'ın hükümlerini yerine getirmek için halkı davet etmek, unuttuklarını onlara hatırlatmak ve amel etmelerini sağlamaktı. Yıllar geçtikçe İsrailoğulları, Tevrat'ı taşıyır (değiştirme) ve kendi arzu ve heveslerine göre te'vil etmeye (yorumlamaya) başladılar. Büyülece isyanlar çoğaldı ve insanlar yeniden inanç olarak bozuldu... Fitne fesat her yeri kapladı. Peygamberlerini dinlemez oldular. Ahlâk diye bir şey kalmadı. İşte o zaman Allahu Teâlâ Hazretleri Amâlika kavmini (Mısır ile Şam arasında yaşayan) Benî İsrail'e musallat etti. Amâlikâlıların başında bulunan Câlût'un ordusu İsrailoğullarını topraklarından çıkardılar. Çocuklarını esir alıp cemaatlerini dağıttılar. İsrailoğulları perişan oldu. Her biri bir yerde içine kurt girmiş koyun sürüsü gibi dağılıp bir dağ başında kaldılar. Düşükleri bu kötü durumdan kurtulmak için; reisleri ve ileri gelen büyükleri toplanıp, o zaman kendilerine gönderilen peygamberlerine gittiler.

İsrailoğulları, düşükleri sıkıntılarından kurtulmak için peygamberlerinden hükümdar tayin etmesini ve onunla beraber savaşmak istediler. Böylece çıkarıldıkları evlerine ve evlatlarına kavuşmak istiyorlardı. Ama peygamberleri onların “Vefa, sadakat ve cihada isteksizlik noktasındaki kusurlarını” geçmişteki tecrübelerle bildiği için “ya savaşmazsanız” diye uyardı. Ama onlar, bu durumda savaşmaktan başka kurtuluş olmadığını ifade ederek, “Evlerimizden ve çocuklarımızdan uzaklaştırıldığımıza göre niçin Allah (c.c.) için savaşmayalım?” dediler.

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنِّي يَكُونُ لَهُ الْمَلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمَلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَيْهِ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجَسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلَيْمٌ
247

Peygamberleri onlara “Allah size Tâlût'u hükümdar olarak gönderdi” dedi. “Biz hükümdarlığa ondan daha lâyık iken ve ona servet bakımın-

dan bir zenginlik de verilmemişken onun üzerimize hükümdarlığı nasıl olur?” dediler. Peygamber, “Allah onu sizin için seçti, kendisini ilimde ve bedende daha güçlü kıldı” dedi. Allah mülkünü dilediğine verir ve Allah (zât ve sıfatlarında) sınırsızdır, her şeyi bilir. (Bakara Sûresi, 247. ayet)

İsrailoğulları, Tâlût'un Hz. Yusuf'un (a.s.) öz kardeşi Bünyamin'in soyundan olduğunu görünce şaşırıp itiraz ettiler. Çünkü o zamana kadar; peygamberlik Hz. Yakup'un (a.s.) on iki oglundan Lavi'nin soyundan, hükümdarlık ise Yahuza'nın soyundan gelenlere veriliyordu. Gönderilen hükümdarın Bünyamin'in soyundan gelmesini kabullenemediler.

İtirazlarındaki diğer önemli husus da Tâlût'un fakir olmasıydı. Tâlût, deri tabakası, su taşıyıcısı ya da bir çobandı. İsrailoğulları'nın ileri gelenlerine göre hükümdarlık, servet ve sermaye sahiplerinin olmalydı.

Tâlût'un hükümdarlığına itiraz eden İsrailoğulları, peygamberlerinden onun hükümdarlığını gösteren bir alâmet istediler. O alâmet de onlar için kutsal sayılan “tabutu” Tâlût'un elinde görmeleridir.

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ أَنَّ أَيَّةً مُّلْكَهُ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ الْمُوسَى وَآلُ هُرُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَايَةً لِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ
248

Peygamberleri onlara “Onun hükümdarlığının alâmeti, içinde rabbinizden bir sekînet, Mûsâ ve Hârûn ailelerinin bırakıklarından bir bakiye bulunan ve meleklerin taşıdığı sandığın size gelmesidir” dedi. Gerçekten inanıyorsanız bilin ki, bunda sizin için büyük bir işaret vardır. (Bakara Sûresi, 248. ayet)

Tabut “sandık” demektir. İsrailoğulları, bu tabutu gittikleri savaşlarda önlérinde götürür, bu sayede askerleri güç ve moral kazanır, zafere ulaşırlardı. Tabutun içinde bizzat Mûsâ (as) ve Hârûn (as)'ın bırakıkları, Mûsâ (as)'ın ayakkabısı, âsası, Hârûn (as)'ın sağrı ve kendilerine inen kudret helvasından bir ölçek ile Tevrat'tan kırık levha parçaları bulunan emanetler vardı.

Allahu Teâlâ azgınlık ve fesatlari sebebiyle İsrailoğullarının ellerinden bu tabutu almıştı. İşte bu değerli tabutu Allahu Teâlâ melekleriyle Tâlût'a ulaştırdı. Tabutu Tâlût'ta görünce onun hükümdarlığını kabul etmek zorunda kaldılar. Böylece kalplerinde “sekine” denilen güven ve emniyete kavuşma hissi hâsıl oldu.

Tabutun gelmesiyle İsrailoğulları Tâlût'un etrafında savaşa hazırlanmaya başladılar. Tâlût onların gençlerinden yaklaşık 70-80 bin kişi seçti. Tâlût ve ordusu Ad kavminden gelen Câlût ile savaşmak için Kudüs'ten ayrıldıklarında mevsim de hararetin çok olduğu bir zamandı. Bir ovaya girdiklerinde askerler su istediler. Tâlût da Allahu Teâlâ'nın onları (Ürdün ve Filistin arasında suyu tatlı bir) ırmakla imtihan edeceğini söyledi. O sudan ya hiç içmemelerini ya da bir avuçla yetinemelerini emretti. Böylece Cenab-ı Hakk, Tâlût'a gerçekten itaat edenlerle etmeyenleri ayırt etmek istedî. Nitekim hükümdarı dinleyip sudan bir avuç alanlar hem kendileri, hem hayvanları hem de hizmetçileri bu sudan içiyor ve suya kanıyorlardı. Suya saldıranlar ise ancak susuzlukları ve hararetleri artıyor ve dudakları kararlıyordu... Sudan içenler Tâlût'tan ayrıldılar ve nehri geçemediler. Onlar imtihanı kaybettiler.

Tâlût'un emrine uyup, hiç içmeyen veya sadece bir avuç içip nehri geçen mü'minler iki kısma ayrıldılar.

Bir kısmı; dünya hayatı ve malını seven ve tabiatında korku olanlar Câlût'un 100.000 veya 300.000 kişilik ordusunu görünce "Bugün bizim Câlût ve ordularına karşı savaşacak gücümüz yoktur." dediler.

Hz. Dâvûd (a.s.) çobandır; mahallenin sürülerini otlatıyor. Hiçbir şeyden haberi yok. Çoban diye savaşa da götürmemişler. Hz. Dâvûd (a.s.) savaşın ne hâlde olduğunu görmek için yola koyuluyor. Yolda gelirken taş diyor ki: "Beni al! Sana lazım olacağım." Neticede Hz. Dâvûd (a.s.) üç tane taş alıp cebine koymuyor; Hz. Dâvûd (a.s.) çok iyi sapan kullanırmış.

Tâlût'un ordusunda kalan az bir topluluk buyurdu ki: "Allah'ım! Ayaklarımı sabit kıl ve kâfirlere karşı bize zafer ver." Câlût, kâfirlerin komutanı, iki metre boyunda bir adam, tepeden tırnağa zırhlı. Ortaya çıkip dedi ki: "Hadi! Kim benimle çarpışacak?" Bizimkilerin ayakları titriyor, korkutukları için çikamıyorlar. Câlût diyor ki: "Hani siz öldüğünüz zaman cennete gidecektiniz. Hani Allah'ınız, hani Kitab'ınız..." diye saydırıyor. Hz. Dâvûd (a.s.) o arada da gelip savaş meydanında yetişti. Hz. Dâvûd (a.s.), Tâlût'a dedi ki: "Bu adamı öldürürüm." Tâlût dedi ki: "Öldürürsen kızımı sana vereceğim; bir de mal, mülk vereceğim." Hz. Dâvûd (a.s.) daha peygamber olmamış. Câlût'un karşısına bir çıktı. Hz. Dâvûd (a.s.) baktı ki, adam tepeden tırnağa zırhla kaplı, sadece gözleri gözükmüyor. Sadece gözleri gözükmüş o zaman gözünden vuracaksın. Hz. Dâvûd (a.s.) cebinden taşı bir çıkardı. Adam tepeden tırnağa zırhlı ve güclü olduğu hâlde sen elindeki imkânları çok iyi kullanırsan onu mahvedebilirsın. Hz. Dâvûd'un da (a.s.) çok iyi bildiği sapan atmak. Hz. Dâvûd (a.s.) göze nişan alıp bir tane taş atıyor ve bir gözünden vuruyor. Câlût'un

gözü çıkıyor. Hz. Dâvûd (a.s.) bundan sonra bir tane taşı daha çekip atıyor ve bir gözünü daha çıkarıyor. Hz. Dâvûd (a.s.) sonra da gidip kellesini kesiyor ve Müslümanlar savaşı kazanıyorlar.

Hz. Dâvûd (a.s.), Tâlût'a gelip buyuruyor ki: "Nikâhla kızı ver, mal ve mülkü de ver." Tâlût diyor ki: "Kızımı da, malımı da vermiyorum." Hz. Dâvûd (a.s.) hepsini terk edip çekiliyor. Hz. Allah (c.c.), Hz. Dâvûd'a (a.s.) "peygamberlik" veriyor. Bu sefer de Hz. Dâvûd'un (a.s.) mesleği yok; çoban adam, mide durmuyor, vücut bir şeyler istiyor. Hz. Dâvûd'a (a.s.) halktan birileri getirip yemek veriyor. Ertesi gün başkaları gelip yemek veriyor ve böylece geçiniyor. Hz. Dâvûd (a.s.) bir gün böyle dururken iki kişi geldiğini fark ediyor. O iki kişi aslında melektir. Meleklerden biri demiş ki: "Dâvûd (a.s.) nasıl bir insandır?" Diğer melek demiş ki: "İyi bir adamdır. Yalnız bir hatası vardır." Melek demiş ki: "Hatası nedir?" Diğer melek demiş ki: "Başkalarının verdikleriyle geçiniyor da kendi elinin emeğiyle yemiyor." Hz. Dâvûd (a.s.) onu düşünüyor ve çok üzülünce Hz. Dâvûd (a.s.) buyuruyor ki: "Ya Rabbi! Sen de biliyorsun. Bana bir meslek öğret de kendi emeğimle geçineyim." Hz. Allah (c.c.), Hz. Dâvûd'a (a.s.) zırh yapmayı öğretiyor; eline güç, kuvvet veriyor ve demiri sıkıldığı zaman eritiyor, ondan sonra zırh yapıyor ve zırh yaparak geçimini sağlıyor.

وَمَا عَلِمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ

"Biz ona şiir öğretmedik. Bu ona yaraşmaz da... O sadece bir öğüt ve apaçık bir Kur'ân'dır." (Yâsîn Sûresi, 69. ayet)

وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ

"...Ben gaybi da bilmem..." (En'âm Sûresi, 50. ayeti)

Muslimanlar, Uhud Savaşı'na gidecekler, savaş yarın olacak. Rasulullah (s.a.v.), "Bu savaşı kazanır miyiz, yoksa kaybeder miyiz bilmiyorum." diyor. -Çok ilginç değil mi?- Bilse ki savaşa gidecek, Hz. Hamza (r.a.) orada şehit olacak, Müslümanlar bu kadar şehit verecek; o zaman savaşa hiç gidermiydi niye gitsin ki?

Hz. Muhammed (s.a.v.), Allahu Teâlâ'nın kendine bildirdiklerini ancak bilabilir. Allah'ın (c.c.) vahiy ederek bildirdiğini bilebilir. Mesela Rumlarla yapılan savaşı ayet-i kerimede bildirildiği için bildi. Hz. Muhammed (s.a.v.) bilmış olmuyor. Mesela Allah (c.c.) sana bir rüya ile gösterir.

Sabah olacak bir olayı görürsün rüyanda. Bu rüyayı sen görmedin. "...Sana gösterdiğimiz o rüyayı da..." (İsrâ Sûresi, 60. ayet) Allah'ın (c.c.) sana vermiş olduğu bir nasibin var. O nasip ile beraber sen o rüyayı gördün. Sana gaybdan bilgi gelmiş oldu; artık bu gaybdan çıkmış oldu.

Müşrikler böyleydi işte; "Bu Allah'ındır, bu da putlarımındır." derlerdi. Mesele kurban kesecek, "Bu kurban Allah (c.c.) içindir." diyor, Allah'a (c.c.) kurban kesiyor. "Bu kurban da benim taptığım put içindir." diyor. Böyle bir olay yok. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

**قُلْ أَنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْكُمْ يُوَحَّى إِلَيَّ أَنَّمَا الْهُكْمُ لِلَّهِ
وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ**

"Ey Muhammed! De ki: "Ben sadece sizin gibi bir insanım, ancak bana ilâhinizin bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Artık hep O'na yönelik ve O'ndan bağışlanma dileyin. Vay O'na ortak koşanların haline!" (Fusilet Sûresi, 6. ayet)

"La ilâhe illallah"ın lafzinin sırrı budur; tek bir ilaha inanacaksın, tek bir yaraticıya, tek bir rızık verene, tek öldürene, tek diriltene, her şeye kadir olanı inanacaksın. Buna inanmayan zaten kâfir oldu gitti. Buna inanmayan, bunun dışında başka bir inanç meydana getirdiyse o inanç; bâtildir, geçersizdir. Allah (c.c.) indinde bu kurallar kabul değildir; "Doğrusu Allah katında din, İslâm'dır." (Âl-i İmrân Sûresi, 19. ayet) Bu, şu demektir: İslâm'dan başka bir din kabul edilmez. İslâm inancında da Allah (c.c.) vardır, birdir, eşi benzeri yoktur ve tektir. Bunlara inanmayanlara müşrik diyorlar.

İkincisi de ehl-i kitaptır. Ehl-i kitap, Allahu Teâlâ ehl-i kitaba bir peygamber göndermiş ve bunlara bir kitap vermiştir. Ehl-i kitap olanlar, o peygamberin vefatından sonra kendilerine gelen kitabı değiştirmişler, inançlarını bozmuşlar ve sapıklığa ve dalalete düşmüşler. Günümüzde ehl-i kitap olan; Hristiyanlar ve Yahudilerdir. Yani Allahu Teâlâ, Yahudilere Hz. Mûsâ'yi (a.s.) göndermiştir ve Hz. Mûsâ'ya (a.s.) Tevrat'ı indirmiştir. Ama daha sonra Yahudi âlimleri Hz. Mûsâ'nın (a.s.) getirdiği Tevrat'ı değiştirmişler, Allah'ın (c.c.) ayetlerini tahrip etmişlerdir; menfaatlerine göre, çıkarlarına göre bazı ayetleri eklemişler, bazı ayetleri çıkartmışlar, bazı ayetleri gizlemişler. İşte o ehl-i kitap da artık kâfîrdir. Derece olarak müşrik olan ehl-i kitaptan daha kötü durumundadır.

Bazları “Ehl-i kitap da cennete gidecek.” der. Ehl-i kitap cennete gitmeyecektir. Cennete mü'minlerden başka hiç kimse gitmeyecektir. Nasıl ki cehenneme mü'minlerin girmemesi gereklidir. Allahu Teâlâ mü'minleri cennet için yaratmıştır; Allahu Teâlâ, kâfirleri de cehennem için yaratmıştır.

Hristiyan ve Yahudiler kendilerine gelen hak peygamberi, hak kitabını değiştirmiştir. Hatta Yahudiler kendilerine gelen peygamberleri öldürmüştür. Yani kitabı değiştirmeyi bırak, o peygamberi bile öldürmüştür, katletmiştir. Hz. Zekeriya'yı (a.s.), Hz. Yahya'yı (a.s.) bunlar katletmişler.

Hristiyanların sapıldığına bir örnek olarak da: Onlar da aynı bizim gibi bir ay oruç tutuyorlardı. Ramazan geldiğinde onlar da oruç tutuyorlardı. Oruçları yaz ayına denk gelmiş. Papazlar bakmışlar ki, halk bu oruçta zorlanacak, demişler ki: “On gün daha fazla oruç tutarsanız bu orucu başka zaman tutabilirsiniz.” O zamanki papaz bir on gün eklemiş; oruç olmuş kırk gün yani otuz gün orucu tutamayan kırk günü nasıl tutsun ki daha sonraki gelen papazlar da, “On gün oruç da ben ekliyorum” demiş. Yani orucu elli güne çıkarmışlar. Ondan sonra bakmışlar elli gün olmaz. En sonunda gelen akıllı da demiş ki: “Orucu komple kaldırıyorum; siz perhiz yapın. Sizin perhiziniz de oruç yerine geçer.” Dini böylelikle değiştirmiştir.

Mesela bayanların tesettürü olsun, haramlar olsun, helaller olsun, şeriat ahkâmı olsun... Mesela Yahudilikte değişmeyen bazı şeriat ahkâmı vardır, ayındır. Dikkat ederseniz, papazlar sakallıdır. Mesela hahamlar sakallıdır. Çünkü o sünnet Hz. İbrâhim'den (a.s.) geliyor. Tesettür onlarda da farzdır. Domuz eti onlarda da haramdı. Mesela sünnet olmak Yahudilerde de var. Ama onlar tahrip etmişler. Allahu Teâlâ, Beyyine Sûresi'nde buyuruyor ki:

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِيْنَ
حَتَّىٰ تَأْتِيهِمُ الْبِيْنَةُ

“Kitap ehlinden ve müşriklerden (Hakk'ı) tanımayanlar, kendilerine açık delil gelinceye kadar inkârlarından ayrılacek değillerdi.” (Beyyine Sûresi, 1. ayet)

Yani öyle bir yapmışlardır ki; apaçık delil gelene kadar o batıl üzere giderler. Hristiyanlar da şimdilerde bir araya giriyor, Hz. Muhammed'i (s.a.v.) ve Mehdi'yi (a.s.) bekliyorlar. Yahudiler de Hz. Muhammed'i (s.a.v.) bekliyor; hepsi onu bekliyor.

رَسُولٌ مِّنَ الْأَنْبَاءِ يَتْلُو صُحْفًا مُّظَهَّرًا

(Bu delil), tertemiz sayfaları okuyan, Allah tarafından gönderilmiş bir peygambardır. (Beyrine Sûresi, 2. ayet)

Delil, Allah'tan (c.c.) gelen peygambardır, peyderpey indirilmiş tertemiz sahifelerdir; Hz. Peygamber (s.a.v.) o temiz sahifeleri onlara okuyor, anlatıyor. Mesela Yahudi bir adam zina yapıyor. Yahudi şeriatına göre o adamin rec-medilmesi lazımdır. Recmetmek işlerine gelmiyor. Hz. Peygamber'e (s.a.v.) gelip belki bu şeriatte Allahu Teâlâ yeni bir şey indirmişse ben ona göre amel ederim, recmedilmekten kurtulurum diye düşünmüşler ve demişler ki: "Ya Muhammed! Senin dininde zinanın cezası nedir?" Peygamber (s.a.v.) ayetler okuyor sonra onlara, "Siz Tevrat'a inanmıyor musunuz?" diyor. Yahudiler, "Inanıyoruz." diyor. Peygamber (s.a.v.), "O zaman Tevrat'ı getirin." diyor. Tevrat'ı getiriyorlar. Ellerini recm ayetinin üzerine koyuyorlar, Peygamberimiz'e öyle okuyorlar. "Biz bu kitapta cezayı bulamıyoruz." diyorlar. Cebrail (a.s.), Peygamberimiz'e gelip, "Ya Rasulallah! Hüküm ellerinin altındadır, saklamışlar, gizlemişler." diyor.

Peygamberimiz'in sabrını çok zorluyorlar ve onu bu konuda çok imtiha-na tabi tutuyorlar, kendisine çok soru soruyorlar; çünkü onlar ehl-i kitap. Ellerinde değiştirilmiş de olsa bir bilgi kaynağı var. Hatta o bilgiyi müşrikler aracılığıyla da kullanıyorlar. Hz. Peygamber'i (s.a.v.) zora sokmak için Mekkeliler, Medine'ye gelip Yahudilere, "Arkadaş! Bizim içimizden bir adam çıktı. Biz bu adamlı mücadele edemiyoruz. Bizi mahvediyor. Bize bir şeyler öğretin de gidelim onu yenelim." diyorlar. Yahudiler bu ziyaretten çok memnun olarak, "Ona üç soru sorun. İkisini bilecek, birini bilemeyecektir. Birinci soru şudur: Zülkarneyn'i sorun. İkinci soru olarak Ashab-ı Kehf'i sorun. Üçüncü soru olarak ona ruhu sorun. Bu sorulara cevabını verirse, ki ancak bu sorulara bir peygamber cevap verebilir, o peygambardır." diyorlar. Bak! Rasulullah daha Mekke'de, henüz Medine'ye gitmemiş. Yahudiler diyor ki: "Yok eğer son sorunun cevabını veremezse o sahtekârin tekidir." -Çünkü kendi ellerdeki kitapta da böyle yazıyor.- Mekkeli müşrikler Peygamberimiz'e gelip, "Ya Muhammed! Biz sana bazı sorular soracağız. Bizim sorularımızı cevapla!" demişler. Rasulullah (s.a.v.), "Peki, sorun." demiş. Müşrikler, "Zülkarneyn kimdir?" demişler. Peygamberimiz okul görmemiş, bir şey görmemiş, tarihçi değil; Zülkarneyn'i nereden bilsin? Bir de Mekke'de ehl-i kitap yok. Mekke'de bu

konuda bilgi alacağı bir kaynağı da yok. Yahudiler, Medine'de, Hristiyanlar da genelde Şam/Necran tarafındalar. Peygamberimiz'e, "İkinci soru olarak bize Ashab-ı Kehf'i anlat!" demişler. Peygamberimiz (s.a.v.), Ashab-ı Kehf'i nereden bilsin? Sonra ruhu da sormuşlar. Peygamber (s.a.v.) buyurmuş ki: "Siz şimdi gidin, yarın gelin. Ben yarın sorularınızın cevabını vereceğim." Peygamberimiz şöyle hesap etmiş. Bu gece Allah (c.c.) bana vahiy gönderir, ben de yarın sabah bunları çağırır, söyleyirim. Canım sana kurban olsun Ya Rasulallah! Çünkü Allah (c.c.) görüyor, iştiyor.. Rasulullah (s.a.v.), Cebrail (a.s.) gelir de hemen cevaplarını veririm diye düşünmüşt ama ertesi sabah olmasına rağmen Cebrail (a.s.) gelmemiş.

Peygamber (s.a.v.) asla yalan söylemez. Şiir de bir çeşit yalan olduğu için Allahu Teâlâ, Rasulullah'a (s.a.v.) şiri de yasaklamıştır. Rasulullah (s.a.v.) şiir söyleyemezdi; Allah (c.c.) ne öğrettiyse onu söyleyerek.

Adamlar ertesi sabah olunca gelip "Ya Muhammed! Haydi bize söyle! Sularımızın cevabı?" demişler. Rasulullah (s.a.v.), onlara, "Siz şimdi gidin, sonra gelin. Daha cevap gelmedi." demiş. Ertesi gün olmuş. Tabii şimdi Rasulullah (s.a.v.) cevabı hemen veremeyince

Müşrikler, "Tamam! Yahudiler doğru söyledi." demişler. Cevap o gün de gelmedi, cevap ertesi gün de gelmedi. Günler sonra cevap geliyor;

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَانِيْءٍ انِّي فَاعُلُّ ذلِكَ غَدًا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَإِذْكُرْ رَبَّكَ
إِذَا نَسِيْتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيْنَ رَبِّيْ لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا

"Allah izin verirse" demeden hiçbir şey için, "Şu işi yarın yapacağım" deme! Unuttuğun takdirde rabbini an ve, "Umarım rabbim bana, doğruya bundan daha yakın yolu gösterir" de. (Kehf Sûresi, 23-24. ayetler)

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَثَ مائَةً سَنِيْنَ وَأَزْدَادُوا تِسْعًا قُلْ اللَّهُ أَعْلَمُ
بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ
مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا

"Onlar mağaralarında üç yüzyıl kaldılar, buna dokuz yıl da ilâve et-

tiler. De ki: "Ne kadar kaldıklarını Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gizli bilgisi O'na aittir. O öyle bir duyar, öyle bir görür ki! (O kadar olur!) Onların Allah'tan başka bir yöneticisi yoktur. O, kendi hükümlerine kimseyi ortak etmez. (Kehf Suresi, 25-26. ayetler)

Peygamber şimdi diyor ki: "İşte sorularınızın cevapları: Zülkarneyn böyle yaşadı, böyle tebliğde bulundu ve, böyle bir son ile hayatını tamamladı..."

Mağarada yatan gençler Ashab-ı Kehf böyle mağaraya sığındılar, orada bu kadar sene kaldılar ve sonunda böyle oldu..."

Peygamberimiz sonradan ruhlar hakkında gelen bilgileri bir bir aktarmış onlara...

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّيِّ وَمَا
أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

"Ey Muhammed! Sana ruhtan soruyorlar. De ki: "Ruh, Rabbimin bildiği bir iştir ve size ilimden ancak az bir şey verilmiştir." (İsrâ Suresi, 85. ayet)

Bilgi verilmiş, fakat onlardan cevap yok; yine inanmıyorlar. Bu, insanın ahlâki ile, karakteri ile alakalı bir durum. Yahudiler, Hristiyanlar, müşrikler biz iman edelim diye bekliyorlar. Oysaki onlara temiz sahifeler geliyor, peygamber geliyor, kendilerine gelen peygamber onlara kitaplarını okuyor, onlara tebliğ yapıyor; onlar yine inanmıyorlar.

Aynısı bizim için de geçerli. Elimizde Kur'an var, Hz. Peygamber (s.a.v.) var. Kardeşim sen niye ibadetini yapmıyorsun, niye namazları kılmıyorsun, niye Allah'ın (c.c.) yolunda gitmiyorsun, niye dolambaçlı yollardan bir fetva aramaya çalışıyorsun? Adam buraya gelip, "Hocam! Böyle de yapsam olur mu?" diyor. "Yok böyle olmaz." diyorum. Adam, "Niye olmaz?" diyor. Bu şeriatta yasaktır. Adam, "Boyle yapsam olmaz mı?" diyor. Şeriatı dolandırmaya çalışıyor. Şeriat dolandırılmaz. Allah'la (c.c.) dalga nasıl geçeckesin! Bu dünyada da, ahirette de bir insanın çırılçıplak olduğu, her şeyinin ortaya döküldüğü sadece bir zat var; o da Allah'tır. Allah'tan (c.c.) başka hiç kimseye karşı bir insan aciz değildir. Ama Allah'a (c.c.) karşı acizin de acizidir. Nokta kadar bile değil. Allah'a (c.c.) karşı her şeyin açıktır; planlarının, programlarının, kalbin, ruhun, için, dışın, gizlin, açığın... Her şeyin Allah'a (c.c.) karşı çiplaktır.

وَاسْرُوا قَوْلَكُمْ أَوْ اجْهِرُوا بِهِ أَنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
اَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ الْطَّيِّفُ الْخَبِيرُ

"Sözünüzü ister gizleyin, ister açığa vurun; bilin ki, O, göğüslerin özünü bilir. Hiç yaratan bilmez mi? O, enince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır." (Mülk Sûresi, 14. ayet)

Söyledin veya kalbinde gizledin. Yaratıcı onu da biliyor. O da Allah'ı (c.c.) bilmemiş numarası yapıyor. Kişi Allah'ı (c.c.) unutmuş ya da O beni görmesin, beni iştemesin ve istediğim herşeyi yapmak istiyor. O seni görmezse, sen şimdidi dara düşunce yine O'nu çağıracaksın. O zaman da seni görmez. Eğer sen görmeyen bir ilah istiyorsan, iştinemeyen bir ilah istiyorsan, böyle bir ilah sana yaramaz ki... Dara düştün diyelim. Kimi çağıracaksın, sıkıştığında kimi çağıracaksın, ecel geldiğinde kimi çağıracaksın, kabre girince kimi çağıracaksın?

Adam "Hanim, hanım!" diye feryat ediyor. Hanım açmış, dizi izliyor. Hanım gelip sana yardım mı edecek? Adam, "Oğlum, oğlum" diye feryat ediyor. Oğlun falan yok. Adam diyecek ki: "Ölüyorum, yetişin!" Kimse umursamayacak. Allah (c.c) öyle mi? Ağlayarak de ki: "Allah'ım! Senin anladığın gibi hiç kimse beni anlamaz. Senin rızık verdığın gibi de hiçbir kimse bir şey vermez. İnsanlar sana bir şey verir, sonra o sebep olmuş gibi başıma vurur vurur, burnumdan getirir. Ama Allah'ım! Sen öyle değilsin. Günahlarım olur, benim yaptığım günahımı örtersin..." bunları deki Allah'a karşı samimiyetin çıksın ortaya. Git en yakın arkadaşını bul getir, bir sırrını söyle, de ki: "Ben bunu yaptım." Sonra git o söylediğini fiili düşmanından ișit. Ama Allah (c.c) öyle mi?

Allah (c.c.), senden hiç ayrılmıyor. İyisi de, kötüsü de, evliyası da, günahkârı da...

Allah'ın (c.c) gücü her şeye yetiyor. O zaman ona yalvar evladım! Ona yalvar! Bir kere iste. "Ya bir istedim olmadı." Bir daha iste, "Bir kere daha istedim, olmadı." Bir daha iste. Belki de şeklin yanlış. Formata uymadın. Bir dilekçe veriyorsun; dilekçen geri geliyor. Bakıyorsun ki: "Buna adres yazmamışsin, tarih de koymamışsin. Ben bu dilekçeyi nereye göndereceğim?"

Delinin biri mektup yazmış, diyor ki: "Allah'ım sen mü'min kulları cennet için yarattın; kâfirleri de cehennem için yarattın, kadınları erkekler, erkekleri kadınlar için yarattın. Haşa bunları anladım da benim gibi bir deliyi niye yarattın? Allah'ım eğer bu mektubuma bir cevap verirsen adresim de Elâzığ timarhanesi, filanca koğuş... Mektubumun cevabı buraya gelsin. Haşa Ya Rabbi! Ama iyi ki de beni deli yapmışsun. Şeriatın kaldırıldığı, tarikatın lağvedildiği, imanın İslâm'ın kalmadığı bir ortamda ben akıllı olsaydım da bunun hesabını nasıl verirdim Allah'ım!"

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارٍ
جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِّيَّةِ إِنَّ الَّذِينَ
أَمْنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِّيَّةِ

“Kâfirler, gerek kitap ehlinden olsun gerek puta tapanlardan olsun muhakkak, cehennem ateşindedirler. Orada ebedî olarak kalacaklardır. Onlar, insanların en şerlileridir. İnanan ve güzel amel işleyenler de insanların en hayırlılarıdır.” (Beyyine Sûresi, 6-7. ayetler)

Siz ehl-i kitap toplumu! Beni ve gönderdiğim kitabı bildiğiniz halde, benim Peygamberimi bildiğiniz halde; amel edip, zekât verip, namaz kılıp cennete gitmeniz gerekirken siz kâfir oldunuz. Siz insanların, mahlukatın en şerlilerisiniz. Kitap geldi, peygamber geldi, din geldi... Bu beklediğiniz bir seydi. Peygamber geldikten sonra doğru dine girip, iman edip, ibadet edip salih amel işleyeceğinize küfrünüzde ısrar ettiniz, isyanınızda ısrar ettiniz. İşte sizler yarattığım mahlukatın en şerlileri sizlersiniz. Ne kadar acı bir durum. Ama iman edip salih amel işleyenler, onlar da Allahu Teâlâ'nın sevdiği, razi olduğu en şerefli insanlardır.

İşte bakıyorsun, birinin rütbesi var, herkes ona yaklaşıyor. Bu adama bir işim düşer; bu adam benim isimi görür. Zengine yaklaşıyor. Makam kimde var, ona yaklaşıyor. Bunlar boş, boş! Makam, mevki, para, servet... Bu dünya tamamen bir adamın olsa, Allah'ın (c.c.) mülkü yanında adamınki kaç para yapar? Uzaya çıktığında bu dünya ne kadardır? Sinek kadardır. Ne sineği ya! O sineğin ayağı var ya... O sineğin ayağının milyonda biri bile değildir. Gittiğiniz zaman astronomiye bir bakın. Yani bir üstü katrilyonun katrilyonu kadar değildir. Hesap ortada. Bizim aklimız alsin diye bu dünya toplu iğne ucu kadardır. Dünya, Güneş, Ay, gezegenler, galaksiler... Dünya gibi, Samanyolu Galaksisi gibi uzayın içinde kaç tane daha var. Hatta uzay da toplu iğnenin ucu kadar değildir. Hz. Muhammed buyurmuştur:

“Dünyanın, Cenab-ı Hakk'ın yanında bir sinek kanadı kadar kıymeti olsayıdı, kâfirler bir yudum su ondan içemeyeceklerdi.” (İbni Mace, Zühd 3; Tirmizî Zühd: 13) Mülke bak! Saltanata bak! Kudrete bak!

“Bundan sonra işi gücü bırakacağım. Tekkeden çıkmayacağım.” İşini de bırakma! Tekkeden de çıkma! Senin gördüğün bu dünya nedir? Zaman, mekân, mülkler, saltanat ve kudret daha niceleri...vb. Hepsi Hz. Allah'ın (c.c.) kudretindedir. Allahu Teâlâ insana az bir şey vermiş. Bu az şeyle insan kibir, gurur

yapıyor. Bu az şeyle “ben” diyor. Çünkü o, Allah’ın (c.c.) kudretini görmemiş. Niye biz secde yapıyoruz, niye biz rükû yapıyoruz, niye biz böyle ellerimi-zı bağlıyoruz, niye Allah’ın huzurunda duruyoruz? Budur işte. Verecek olan O’dur, sultanatın sahibi O’dur, kuvvetin sahibi O’dur, kudretin sahibi O’dur. O’nu sevdiğin zaman, O’na inandığında dünyanın en kuvvetli adamı sen olursun. O’na güvendiğinde dünyanın en zengin adamı sen olursun. O’na sığınıdığında en korunaklı adam sen olursun. Adam en sağlam işi istiyor. Diyor ki: “Bana öyle bir iş yapın ki, en sağlamı olsun.” En sağlam, Allah’a (c.c.) yaklaştın mı en sağlam yerde olursun. Bundan gerisi sağlam değildir, çürüktür.

Titanik gemisini inşa eden adam demiş ki: “Ben öyle bir gemi yaptım ki, o geminin batması mümkün değil. Bu gemiyi Allah (c.c.) bile batıramaz.” Gemi yola çıkmış. Gemi daha hedefine varamadan gemi de gitmiş, yolcular da gitmiş... O adam, Kur'an'ı açıp da Kârûn'un kissasını okusaydı öyle bir şey söyleyemezdi.

Yetmiş deve sadece Kârûn'un hazinelerinin anahtarlarını taşıyordu. Kârûn'un hazinesinin ne kadar olduğunu, altınının ne kadar olduğunu sen hesapla... Kârûn develerini böyle bir diziyeğmiş... Yani bugünün şartlarında yetmiş tane Mercedes düşün.

Türkler Amerika'ya gittiği zaman Türk olduğu nasıl anlaşılıyor biliyor musun? Türkler, Amerika'da böyle Ferrarilere falan bakıyorlar, gökdelenlere falan bakıyorlar. “Tamam, bu adam Türkiye'den gelmiş.” diyorlar. Sen cümbüşü seyret! Yetmiş deve... Adamlar öyle bir bakıyor ki... Fakir fukara, “Ah bizim de olsun; Allah'ım bizim de olsun.” diyorlar. Ne olsun? Bu Kârûn'un malı, bizim olsun. Âlimler demiş ki: “Oğlum akıllı olun, akıllı!” Babanın sözü gibi akıllı olun! Allah'ın size verdikleri sizin için daha hayırlıdır.

Kârûn, Hz. Mûsâ (a.s.) zamanında çok zengindi. Önceden Müslümandı ve Hz. Mûsâ'nın (a.s.) teyzesinin oğluydu. Allahu Teâlâ, Kârûn'a ilim öğretti ve o ilimle çok zengin oldu. Zekât ayeti geldi, o inkâr etti ve vermedi. “Hz. Mûsâ'dan (a.s.) nasıl kurtulurum?” dedi. Kârûn, Peygambere büyük hakaret etmiş; bir tane kadına gidip, “Hz. Mûsâ'ya (a.s.) zina iftirası at.” demiş. Hz. Mûsâ (a.s.) sohbet yaparken de, ona seslenerek “Ya Mûsâ! Birisi zina yapsa ne olur?” diye sormuş. Hz. Mûsâ (a.s.), “O kişi recmedilir.” demiş. Kârûn, “Sen de yapsan aynı midir?” demiş. Hz. Mûsâ (a.s.), “Evet, ben de yapsam aynıdır.” demiş. Kârûn, kadına “Kalk” demiş. Kadın kalkmış ve demiş ki: “Ey cemaat! Bu Kârûn, Hz. Mûsâ'ya (a.s.) zina iftirası atayım diye bana para verdi, altın verdi. Haşa Hz. Mûsâ (a.s.) böyle bir şeyden münezzehtir.” demiş. Öyle deyince Hz. Mûsâ (a.s.), “Ya Rabbi! Bunu yerin dibine geçir.” Kârûn hâlâ yerin dibine

doğru gidiyor. Ucu bucağı belli değil. O da gidiyor, altınlar da gidiyor. Ertesi gün olmuş. Kârûn'un battığını görenler, ne mal ne mülk ne de altın hiçbir şey istememişler. Şimdi millet nasıl da hücum ediyorlar dolara, altına... Bir şeyler kaçıp gidiyor sanki. Dur yavrum, bir şey gittiği, geldiği yok. Kârûn'u hazinele-riyle batarken gören fakir fukara, "Ya Rabbi! Sana şükürler olsun. İyi ki de bizim böyle böyle malımız yok. Hiç olmazsa biz yerin dibine doğru gitmiyoruz. Hiç olmazsa hayattayız." demişler.

Şeddâd diye bir adam var; o da Kur'an'da geçiyor. Şeddâd çok zengin bir kralmış. Şeddâd, cenneti duymuş. Adamlarına emir vermiş ve demiş ki: "Bana bir cennet yapın!" Adamları ona bir cennet yapmışlar. Her şeyi altındanmış; evler, yollar, bağlar, bahçeler...

Onuncu katta ve hatta ellinci katta olan bahçeler yapmışlar. Tıpkı Babil'in Asma Bahçeleri gibi yapmışlar. Vezir, "Efendim tamamdır. Sizin cennetiniz hazır. Hepsini yaptım." demiş. Şeddâd da kalkmış kibirle, gururla, çevresiyle cennetine doğru gitmiş. Şehrin kapısını açmış. Kendisi de, askerleri de, şehir de yerin dibine batmış. Arkeolojik çalışmalar yapıyorlar ama hâlâ şehir nerede bilemiyorlar.

Bir tane adam varmış... Bu adam çok zengin, çok akıllımış. Bu adamın bağı, bahçesi varmış. Adamın bir âdeti varmış; adam ürününü tarladan, bahçeden topladığında önce fakir fukara adamın tarlasına geliyormuş. Adam ürünlerden çuvallara dolduruyor, fakir fukaraya, ihtiyaç sahiplerine dağıtıyormuş. Sonra geri kalanı da kendisine ayıryormuş. Adam tarlalarından devamlı bol bol da ürün alıyordu. Bir gün adam vefat etmiş. Adam vefat edince arkasında çocukları kalmış. Çocukları demiş ki: "Ya bizim babamızın kafası çalışıyordu, hemen bu yiyecekleri fakirlere dağıtıyordu. Biz öyle yapmaya lim." Çocukları önce gündüz vakti babalarından kalan bağlara gelmişler. Bahçeye bir girmişler ki, meyveler ağaçlarda olgunlaşmış. Ağaçların hepsinde öyle çok meyve var ki, böyle dallar yerde. Çocuklar "bizim bağımız bahçemiz var" diye bir kibre kapılmışlar. Çocuklar demiş ki: "Sabah erkenden, dilenciler, fakirler gelmeden biz gelelim. Çuvalları getirelim, meyveleri dolduralım, kaçırıyalım gidelim. Fakirler gelsin, boş görsünler." demişler. Kendilerine göre güzel plan yapmışlar. Çocuklar akşamdan planı yapıyorlar, çuvalları hazırlıyorlar. Ondan sonra sabahleyin erkenden kalkıyorlar, bahçeye gidiyorlar. Aman Ya Rabbi! Ne bahçe kalmış, ne ağaç kalmış ne de meyve kalmış...

Geceden bir rüzgâr çıktı; bütün ağaçları sökülmüş olmuş. Bir de yağmur yağmış, her taraf çamur olmuş. Bir de balık her taraf berbat olmuş. Çocuklar hiçbir şey alamamışlar.

Ben adamın birini gördüm... Adam diyor ki: "Benim kaç kilo altınım vardı. Ben yere bastığım zaman fakir olmam diyordum. Böyle çanta çanta altınlarım vardı." Adam canını zor kurtarmıştı. Kendini dergâha zor atmıştı.

Yine Allah'ın (c.c.) sevdiği bir kul vardı. Alacaklıları adamın peşindeymiş. Adamı öldürereklermiş. Adam cami imamına gitmiş. Kapalıçarşı da imama demiş ki: "Hocam, ben çok bunalımdayım, bana yardım et." İmam da bir şey diyememiş. Bizim sofilerden biri de, "Bu adamı bizim dergâha götürün." demiş. Adamı getirmişler. Baktım ki adamın böyle zangır zangır eli ayağı titriyor. Adam, "Beni vuracaklar." diyor. Oğlum! Sen buraya geldin, seni vurmazlar. Sen buraya gel! Bu kapı Abdulkadir Geylani (k.s.) kapısıdır. Allah'ın izniyle kimse seni vuramaz. Annesi telefon açtı. Kadın telefonda ağlıyor. Bayan, ağla-ma! Allah'ın izniyle bu çocuğu kimse vurmaz. Hakikaten vurmadılar. Burası Kâbe'nin şubesidir. Adam burada da vurulursa nereye gidecek? "Kim oraya girerse emniyyette olur." (Âli İmrân Sûresi, 97. ayet)

Allah'a (c.c.) sığınacağız, güveneceğiz, dayanacağız... Bizim dostumuz O'dur. İyi bileceksin ki annenden de Babandan da önce Allah'tır. Parandan, Makamından ve Çocuğundan da önce Allah'tır. Bunu iyi bileceksin ki; dünyada da, ahirette de sana yardım eden ancak Allah'tır. O'dan başka hiç kimse sana zarre kadar ne bir fayda verebilir ne de bir zarar verebilir.

Abdulkadir Geylani (k.s.) diyor ki: "Allah (c.c.), bir adamı kendine çekmek istediği zaman onu sıkıntılarla sokar; ekonomik sıkıntılarla sokar, mali eksilir, fakir duruma düşer. Adam başlar, yakın çevresinden borç istemeye. Ondan ister, bundan ister, ötekinden ister..."

Vermezler çünkü adam kötü duruma düşmüştür. Ona paramızı verirsek geri alamayız diye düşünüyorkar. Adam yakın çevresinden sonra da uzak çevresinden ister. Böylelikle çevreyi genişletir ama ne kadar genişletirse genişlet-sin, o adamın bir şey bulmasına Allah (c.c.) engel oluyor. Adam şaşırır ve der ki: "Ya ben bu adamlara zamanında bu kadar para verdim. Bunların bir tanesi bana para verirse ihyâ olurum ama vermiyorlar." Kimi tanıyorsa hepsinden para ister ama hiç kimse de ona bir şey vermez. Sonra bakar ki insanlar ona bir şey vermiyor, hâlbuki insanların vermemesi; Allah'a (c.c.) yönelmesi için-dir. Adam, Allah'a (c.c.) yönelir, yalvarır ve O'na sığınır. Bakar ki Allahu Teâlâ hepsini vermiş. Hemde kuluna karşılıksız verir. İnsanların verdikleri tükenir. İnsanlar onun için vermiyorlar. Allah'ın (c.c.) verdiği tükenmez. Çünkü onun hazineleri genişştir ve onun verdiğiinden hiçbir şey eksilmez Allahu Teâlâ bu-yuruyor ki:

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي حَزَانٌ اللَّهُ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا
أَقُولُ لَكُمْ أَنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَّبَعُ إِلَّا مَا يُوْحَى إِلَيَّ قُلْ هَلْ
يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ

“De ki: “Size Allah’ın hazineleri benim yanımdadır, demiyorum. Gaybı da bilmiyorum. Ve size, ben bir meleğim de demiyorum. Ben sadece bana vahyolunana uyuyorum.” De ki: “Kör ile gören bir olur mu? Hiç düşünmez misiniz?” (Enâm Sûresi, 50. ayet)

Gaybin hazineleri benim yanımda, bana gelin, bana...

فَرِّوْرُوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ

“Ey Muhammed! De ki: “Öyleyse Allah'a koşun, gerçekten ben size O'nun tarafından gönderilmiş apaçık bir uyarıcıyım.” (Zâriyat Sûresi, 50. ayet)

Ama adam koşmuyor. Göklerin ve yerin hazineleri benim katımdadır. Bana gelin! Sizi yoktan var edene gelin! Rabbinize yönelin, O'na yönelin, O'na iltica edin! Hazine gördün mü onun yanına koşuyorsun. Bu Allah'ın (c.c) yanındaki hazinedir; buraya koş. Allahu Teâlâ buyurdu ki: “Gaybin hazineleri benim yanımda.” Bütün dünya bir araya gelse bir damla suyu indiremezler. Bütün dünya bir araya gelse eceli gelen bir adama bir şey yapamazlar; en son teknoloji ile müdahale etsinler, yine bir şey yapamazlar.

Geçen bir doktorun yanına gittim... Doktor taaccüp ediyor, diyor ki: “Amerika'da bir doktor burada bilgisayardan ameliyat yapıyor. Bu kadar ilerlemiş.” Eceli gelmemişler için o teknoloji geçerlidir. Eceli gelmemişler için uzaydan da bir şifa gelir, yerin altından da bir şifa gelir. Ölü adamin kalbine vuruyorlar, şok veriyorlar. Ama adamin eceli gelmiş.

Ben rahmetli annemde gördüm. Annemin olduğunu gördüm. Yukarıya çıktım, elektro şok veriyorlar. Ya ölmüş, ölmüş... Aşağıda ben onun olduğunu gördüm. Ecel gelince bir fayda olmaz. Senin imtihanın gelince senin çevrenin sana bir faydası olmaz. Onun için yüzümüzü Allah'a (c.c) çevireceğiz. Bununda çok basit ve pratik bir yolu vardır: İnsan güzel bir abdest alır, tertemiz elbiselerini giyer, tertemiz bir seccadesini serer ve iki rekât namaz kılars. Ondan sonra içini hangi konuda olursa olsun Allah'a (c.c) döker. Bu işin çözülmesi

de senin samimiyyetine bağlıdır. İnsanlara sahteden ağlıyorsun. Allah'a (c.c.) gerçek ağla, ihtiyaçlarını söyle, arz et, yalvar, kapısını çalmaya devam et...

İstanbul'un dervişleri çok naziktir. Bir şey dediğin zaman gelmezler. Kılı kırk yararak konuşacaksın ama incitmeyeceksin. Biz incitmıyoruz ama insanlar, sözlerden inciniyor; şeriatı muhalif bir şey olunca inciniyor.

Keşke insan bir arkadaş edinse, şimdiki arkadaş ne demek? Menfaat üzerine dayalı bir arkadaş; seversen, verirsən, yaparsan... Bizim bahsettiğimiz arkadaşlık bu değil. Bizim bahsettiğimiz arkadaş sana İslâm'ı yaşamanda yardımcı olur, sana Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetini yaşamanda yardımcı olur, ahiretinde sana yardımcı olur. Dünyalık işlerinde kimse sana yardım etmez; zaten cin gibisin, gerek yok. Herkes bir şey söyler. Dünyalık işlerinde sana yardımcı olan arkadaş, güzel bir arkadaştır; meslek öğreniyorsun, akıl öğreniyorsun ama Kârûn'un hazinesini de bulsa, Kârûn'un hazinelerini de öğretse vallahi de iki rekât namaz yapmaz. Sana iki rekât namaz öğreten adam kadar iyilik yapmış olmaz. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "Sabah namazının iki rekât sünneti, dünya ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır." (Müslüm, Müsâfirîn 96)

Arkadaşım! Bana hadis öğretir misin? Bilmiyorum. Ayet öğretir misin? Onu da bilmiyorum. Fıkıh bir konu öğretir misin? Onu da bilmiyorum. Senin arkadaşlığını ne yapacağım? Beraber gezelim, tozalım, içelim. Git bak kabir alemine onlara sise ne oldu diye sor? Biz de anlamadık, diyecekler.

İnsan, nasıl dünyaya geldiğini anlamıyor. Bütün dünya bir araya gelip doğum kontrolünü yapmak için milyonlarca dolar harcama yapıyorlar ama engelleyemiyorlar... Dünya ancak bize yeter, yeni gelen çocukları öldürelim, daha dünyaya gelmeden boğalım, kürtaj yapalım; insanlar çoğalmasın diyorlar.

Müslümanlar çoğalmasın diye ne planlar, ne programlar yapıyorlar! Çocukun dünyaya gelmesine engel olamıyorlar. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "Evleniniz, çoğalınız..." (Beyhakî, VII/81)

İnsan dünyaya gelirken nasıl fark edilmiyorsa bir de bakıyor ki, dünyaya gelmiş. O insanı dünyaya getirmekle görevli koruyucu melekler var, onun bakımını üstlenen melekler var. Allahu Teâlâ'ya, kendi maliyetini ödemeye kalksan dünyanın sermayesi yetmez; bütün dolarları, gümüşleri, altınları yerin altındakiler de dâhil üst üste koysalar bir insanın, bir günlük maliyetini karşılamaz. Nasıl karşılaşın? Güneş'i doğuracak, gezegenleri yapacak, Ay'ı yapacak, oksijen üretecek, karbondioksit üretecek, besin üretecek...

Zengin biri hastalanıp hastaneye giriyor, sonra hastaneden fakir olarak çı-

kıyor; "Sana şunu da yaptık, bunu da yaptık." Evladım! Siz, bana ne yaptınız? Sistemde var olanları yaptınız. Hastane hiç acımayıp faturayı kesiyor.

İnsan, ruh ve cesetle birlikte hareket eder; beraber yaşarlar, her tarafa beraber gidip gelirler. Ondan sonra ikiye ayrılıyorlar. Ruhun tipi, aynı adamın tipi gibi. Adam yerden havaya bakınca der ki: "Allah Allah! Ben iki tane olmuşum; bir tane havada var, bir de ben varım. Bu yerde yatan bensem bu havadaki kimdir?" Ruh, cesede bağlı hareket ediyor. Cesedi alıp götürüyorkar. Ruh da cesetle beraber havadan gidiyor. İnsanlar cesedi kabının dibine bırakınca ruh zannediyor ki, bu kabirde yatan başkasıdır. İnsanlar geri dönüp giderken ruh da geri gitmeye çalışıyor. O zaman olduğunu anlıyor.

Öldüğü zaman karnı şişmesin diye karnının üzerine bir tane demir parçası koyuyorlar. İsterlerse bir kilo ağırlık koysunlar, yine patlayacak ama defnedilene kadar idare etsin diye o kısımları görmek istemiyorlar. Çene de düştüğü için çeneyi de aşağıdan yukarıya bağlıyorlar. Elleri de yanına alıyorlar, artık bir şey yapamıyor, ayakları da birbirine bağlıyorlar, sonra da gasilhaneye götürüyorkar. Bazıları parça parça olup yıkanması mümkün olmadığı için kefenleyip kabre bırakıyorlar. Kefenlerken bir aşağıdan bağlıyorlar, bir de yukarıdan bağlıyorlar. Kabre indireceği zaman yakınının indirmesi lazım. Ama koca, karısını indiremiyor çünkü öldüğü zaman nikâh sona ermiş oluyor. Oğlu kabre indiriyor, sonra o ipleri çözüyorlar; çünkü böcekler kolayca girsin. Sonra üstüne tahtaları diziyorlar, onun üzerine de toprağı bindiriyorlar, çıkışması mümkün değil.

Asıl iş ondan sonra, gömülüdkten sonra başlıyor. Gök gürler gibi iki melek gelir. Meleklerin gözleri çira gibi yanar. Melekler, cesedi ayağa kaldırırlar ve ruhunu da tekrardan ona verirler. Sonra melek der ki: "Allah (c.c.) hakkında ne düşünüyorsun?" Ateist orada bir şey söylemeyecek. Melek tekrar soracak: "Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında ne düşünüyorsun?" Adamın, kafasında Muhammed ismi canlanacak ama yine diyecek ki: "Tanımiyorum." İşte o zaman onu yerin yedi kat dibine sokacaklar ve çıkması bir daha mümkün değil.

Sıra başkasına gelince onu da kaldırıp oturturlar. Melek sorar: "Allah (c.c.) kim?" Adam cevap verir: "Allah (c.c.), benim Rabbim'dir." Melek tekrar sorar: "Hz. Muhammed (s.a.v.) hakkında ne düşünüyorsun?" Adam cevap verir: "Allahümme salli alâ seyyidina Muhammed." O adamın kabri öyle genişler ki, gözünün baktığı son yere kadar cennet bahçesi olur ve o adam kiyamete kadar burada yatar.

Bir de dirilme safhası var. El, kulak, ayak bir taraflara gitmiş. Allah'ın (c.c.) kudretine bak! Böcek, adamın gözlerini yemiş; belki de yarısını böcek yedi,

yarısı da toprağa karıştı. O böcekler de ölmüş. Aradan seneler geçmiş, ortada ne böcek kalmış ne de böceğin sülalesi ortada kalmış. Hz. Allah (c.c.) aynı gözü bir daha diriltilip gözlerini yerine koyacak. Kulaklar, eller, ayaklar aynı hâlde diriltilip aynı yerine koyulacaklar. Hâlbuki senin organların toprağa karışmış, o toprakta ağaçlar meydana gelmiş. Allah (c.c.) her şeye kâdirdir. Bunun nasıl olduğunu göreceksin.

Bir adamı yüze bölüp bir parçasını fırında yaksalar, bir parçasını asitte eritseler, bir parçasını gömseler, bir parçasını vahşi hayvana atsalar... Hz. Allah (c.c.) tekrardan hepsini bir araya getirip karşısına dikecek.

Allah (c.c.) akıl, fikir versin. Bizim başımıza geleni bir hayvana söyleseler hayvanın böyle bağıri patlayıp öldürdü. Allah'ın (c.c.) huzuruna çıkacağız. Bu bey, paşa, kral değil bu Allah, Allah! Ağzınla konuşurken anında ağzınla elin yer değiştiriyor. Allah'ın huzurunda adam, "Ben yapmadım, etmedim" diye konuşurken bir mühür ağzına vurulur, sonra eller konuşur.

الْيَوْمَ نَخْتُمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشَهِّدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ٦٥

"O gün onların ağızlarını mühürleriz; yapmış oldukları eleri bize anlatır, ayakları da tanıklık eder." (Yâsîn Sûresi, 65. ayet)

يَوْمَ تَشَهِّدُ عَلَيْهِمْ أَسْنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ٢٤

"O ceza gününde dilleri, eleri ve ayakları, yapıp ettiğleri hususlarda aleyhlerine tanıklık edecek tır." (Nur Sûresi, 24. ayet)

Bütün insanlar tarih boyunca ağızlarıyla konuşmuşlar. Elleriyle konuşmak hiç akıllarına gelmiş mi? Adam bir sürü yalan söyleyecek. Hz. Allah (c.c.) bütün vücutunu konuşturacak. Adam dönüp derilerine diyecek ki:

وَقَالُوا لِجُلُودِهِمْ لَمْ شَهَدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقُكُمْ أَوْ مَرَّةٍ وَالَّتِي تُرْجَعُونَ ۚ ۲۱

Derilerine, "Niçin alehimize şahitlik ettiniz?" diye sorarlar. "Her şeyi konuşutan Allah bizi de konuşturdu" derler. İlk önce sizi O yarattı, şimdi de yine O'na dönüyorsunuz." (Fussilet Sûresi, 21. ayet)

Cemil Baba'nın (rh.a.) güzel bir sözü vardı: "Bir bir gelir, bir bir gider ve bir kalır." Bir bir geliyor, sonra da teker teker gittikleri için farkında değiliz; yakın çevremizdekiler ölmeye başlıyor. Yine de uyanmıyoruz. Hiç kaçacak yeri yok, şimdi sıra sana geldi.

Açıılır defterler, görülür hesap

Salihler zümresine yok elem, azap

Çoğu adama desen ki: "Allah (c.c.) seni böyle böyle yapacak." Adam, O'nu tanımadığı için diyecek ki: "Allah (c.c.) böyle yapar mı?"

Mü'min, Allah'ın (c.c.) huzuruna çıktığında derler ki: "Ya Rabbim! Beni affet. Kabul ediyorum, ben yaptım." Kâfirler ise yaptıklarını yalan söyleyerek inkâr eder.

Kiyamet gününde kim kime ibadet ediyorsa onun peşinden gidip ondan ücret alınsın. Puta, taşa, ateşe tapanlar taptıklarının peşinde giderler. Bir tek mü'minler kalır. Allahu Teâlâ, mü'minlere seslenir: "Siz niye gitmiyorsunuz." Mü'minler der ki: "Biz, Allah'a (c.c.) taptık ve O'na ibadet ediyoruz." Hz. Allah (c.c.), bunları tanımadıkları şekilde tecelli eder. Bu sefer mü'minler der ki: "Senden Allah'a (c.c.) sığınırız." Yerlerinden kipirdamazlar. Allahu Teâlâ buyurur ki: "Sizler benim has kullarımızsınız."

Aynı imtihan dünyada da var. Az bir şey olur, namazı bırakır. Namaz bırakılacak bir şey mi? Hafif bir şey oldu, ibadeti bırakır. Bu denemeydi; sen kaybettin. Tam böyle namaz vakti adam pazarlık yapıyor; bir taraftan namaz gelecek, bir taraftan müşteri gelecek. Hangisini yapayım; boş ver namazın kazası olur, müşterinin kazası olmaz. Uğraşır uğraşır, namaz da gider, müşteri de gider. Müşteriye desene: "Beyefendi! Bir dakika benim namaz kılmam lazım." İster kabul eder, ister etmez.

Bir tane adamlı alışverişimiz oldu; ufak bir bakiye kaldı. Adam tefecilerin eline düşmüştü. Adam dedi ki: "Bana vereceğin bakiyeyi filanca arkadaşlara verelim." Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Minibüsle giderken, "Himmet ya Cemil Baba!" dedim. Beş dakika geçmeden Baba arayıp dedi ki: "Ne yapıyorsun?" Baba'ya (rh.a.) dedim ki: "Baba! Bir iş var, beni bir yere götürdü ama

namaz vakti de geçmek üzere, az bir vakit var.” Adamların tipleri tip değil, mekânları da mekân değil. Adam da korkuyor. Karşıda caminin minareleri olduğunu görünce dedim ki: “Beyler! Size bir şey söyleyebilir miyim?” Adamlar dedi ki: “Buyurun.” Dedim ki: “Namazı kılayıım geleyim, ondan sonra konuşalım, olur mu?” Adamlar da, “Olur” dediler. Namazı kilip geldim ve dedim ki: “Bu adamın size olan borcunu ben ödeyeceğim; benden alacağı var, size devredeceğim.” Önce Allah’ın (c.c.) emri sonra kulların emri.

Yaratın, seni kulların şerinden korur fakat Allah’tan (c.c.) seni koruyacak bir şey yok. O seni korur ancak; çünkü kalpler Allah’ın (c.c.) elindedir. Gavurların da kalpleri, hayvanların da iradeleri de Allah’ın (c.c.) elinde... Hayvanlar bile kendi kendine bir şey yapamaz. O isterse bir böcek seni öldürür. Elinle basıp öldüreceğin bir böcek, ondan daha küçük olan mikrop bile seni öldürür.

Yillardır vücudunda taşıdığın ve senin gözünün bile görmediği hücrelere Allahu Teâlâ buyuruyor ki: “Çoğalm ve bunu kanser yapın!” Senin ruhun bile duymuyor; çarşılarda geziyorsun, yiyorsun, içiyorsun ya da ibadet ediyorsun. Biraz zaman sonra sende farklılıklar olduğunu fark edeceksin ve doktora gittiğinde doktor diyecek ki: “Beyefendi! Kansersiniz.”

Cemil Baba’nın (rh.a.) güzel bir sofisi vardı. Doktora sağlam gitmiş. Doktor muayene ettikten sonra doktor, yanındakilerle kısık sesle konuşmaya başlayınca sofi demiş ki: “Doktor bey! Ne sessiz konuşuyorsunuz? Derdim neyse söyle de bileyim.” Doktor da demiş ki: “Beyefendi! Size söyleyemeyiz.” Sofi demiş ki: “Benim ne derdim varsa söyleyin de ben bileyim.” Doktor demiş ki: “Beyefendi! Siz kansersiniz.” Sofi demiş ki: “Kansersem kanserim, ne olacak?” Tersi içinde, kendi içinde bir mikrop sana şifa olabilir.

Yeni Müslüman olan kişi hem müşrikler ile arkadaşlığı vardı hem de Peygamberimiz (s.a.v.) ile arkadaşlığı hem de, komşuluğu vardı. Müşrikler dediler ki: “Sen nasıl Müslüman olursun?” O, “Ben Müslüman olmadım. Hz. Muhammed (s.a.v.) gelip yemeğimi yesin diye mahsustan Kelime-i Şehadet’i getirdim.” dedi. Müşrikler bunu bırakırlar mı? Müşrikler, “Sen madem bizim dinimizden, o zaman beraber gideceğiz, Hz. Muhammed’i (s.a.v.) bulacağız. Hz. Muhammed’in (s.a.v.) yüzüne tüküreceksin. O zaman bizim dinimizden olduğuna inanırız. Yoksa sen böyle bize bir türlü, ona bir türlü söylüyorsun, bu böyle olmaz. Yoksa senle bütün ticari ilişkilerimizi keseriz ve senle de alışveriş yapmayız, mal almayız, mal vermeyiz, para almayız, para vermeyiz, sen gidersin, ne yaparsan yaparsın.” Yeni Müslüman olan bu kişi düşünüp taşındı ve “evet” dedi. Beraber Kâbe’nin yanına gittiler. Hz. Muhammed (s.a.v.) Kâbe’de oturuyordu. Adam, Peygamber Efendimiz’e (s.a.v.) doğru tükürecek-

ken, Allahu Teâlâ onun tükürüğünü öbür müşrikin suratına çaktı ve ateş gibi yaktı. Böyle yüzünde bir iz bıraktı ve bu adam, kâfir olarak Bedir Savaşı'nda öldürüldü.

Allahu Teâlâ, ona ne güzel iman vermişken o dünyayı imana, imanını dün-yaya değiştirdi. Bu adam Bedir Savaşı'nda geberdi. Bedir kuyularına atıldı. Bu adamin ahirette söyledişi cümleler Kur'an-ı Kerim'de geçiyor:

وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدِيهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ
سَبِيلًا ۚ ۲۷ ۚ يَا وَيْلَتِي لَيْتَنِي لَمْ اتَّخَذْ فُلَانًا خَلِيلًا
28

"O gün, (dünyada iken) haktan sapmış kişi ellerini ısırarak şöyle diyecek: "Keşke peygamberle birlikte aynı yolda olsaydım! Eyvah! Keşke falancayı kendime dost edinmemeseydim!" (Furkan Suresi, 27-28. ayetler)

Onun için Hz Peygamber'in (s.a.v.) sünnetine itibar edeceğiz, candan seve-ceğiz, bütün emirleri başımızın üstünde diyeceğiz, O'nun yolundan gideceğiz. O'nun yolundan başka yol yok. "Sözlerin en doğrusu, Allah'ın Kitabı; hâl ve tavırın en güzeli ise Muhammed'in hâl ve tavridir..." (Nesâî, İdeyn, 22)

Tarikata girmenin amaçlarından bir tanesi de Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetini tatbikatlı öğrenmektir. Kitapta okursun; evvabin namazı var, sevabı da çoktur; denizlerin köpükleri kadar günahın olsa af olur. Hadi kalk kıl der-sin kılmaz. Sonra dergâha geldiği zaman şeyhinin kıldığını görür, dervişlerin kıldığını görür ve o da kılmaya başlar. Bir kilar, iki kilar, üç kilar, onun lezzeti gelir, ondan bir feyz alır, bereket alır ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) o sünnetini ihya eder.

İbn-i Abbas (r.a.), Hz. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Ümmetimin bozulduğu bir sırada kim sünnetime sarılırsa ona yüz şehit sevabı vardır." (Beyhaki, Taberani) Ümmetinin fesada gittiği bir devirde öyle bir zaman gelir ki imanını avuçta tutmak; imanını tutmak kor bir ateşe benzer ateş gibidir. Ateşi de bırakırsa dini gider, tutsa avucu yanar. Rasulullah (s.a.v.), "Kim ki o zamanda benim bir sünnetimi yaşarsa yüz şehit sevabı alır." buyuruyor.

Farzları yaptığı zaman alacağı sevabı düşün. Büyük bir mükâfat vardır, bü-yük bir fırsat vardır.

Aleyhissalatu vesselam buyurmuş: "Kim benim ölmüş bir sünnetimi diril-tirse beni diriltmiş gibidir." Mutlaka elinden geldiği kadar ya bu sünnettir ben bunu yapmayayım, bu farzdır ben bunu yapayım. Hayır! Bunlar iç içe geçmiş

kaplar gibidir, veya şehri kuşatmış kaleler gibidir. Hepsi birbirinin içersinden dedir. En dışta mübahalar vardır, onun içerisinde müstehablar vardır; yani yaparsan sevap vardır, yapmazsan sevap yoktur. Müstehabdan sonra sünnet gelir. Bunları yaparak kaleyi sağlamlaştırdık. Farzin içinde iman vardır. Yani ortada iman, düşün etrafını çelik gibi saran farzlardır. Farzları yapan bir adam, imanını korumuş olur. Sünneti yapan bir adam da farzları korumuş olur. Müstehablari yapan bir adam da sünneti korumuş olur. Bütün bunları koruduğu zaman da iman kalbinde karar kılmış olur. Tersi, sünneti, farzı, vacibi atınca bir tek kuru bir iman kaldı. Ondan sonra rüzgâr bir taraftan estiği zaman elinde kalan herşey elden gitmiş olur.

“Haramları millet neden yapıyor?” diye soruyor. Referans olarak edille-i şer’iyyeyi esas almıyor, referans olarak insanları alıyor. Emirleri, nehiyeleri, yasakları, farzları, vacipleri, müstehablari insanlar mı vaaz ediyor, yoksa Allah mı? Allah’sa işte Allah’ın (c.c.) emirleri de, yolu da budur.

İnsan, evliyaların, dervişlerin, sofilerin yanına gittiği zaman kalbine Allah’ın (c.c.) aşkı, sevgisi, muhabbeti düşer. Zikir yapar, zikir yaptıkça kalbinde iman güçlenir ve cilalanır. İbadet aşkı çoğalır, ibadet yapmaya başlar, ibadetlerini artırır, ibadetler arttıkça da Allahu Teâlâ’ya yaklaşmış olur.

“Keşke filanı dost edinmeseydim” ne güzel ayet değil mi? “O beni saptırdı.” O seni saptırmadı. Sen zaten sapıtmıştin, başka mahallelerde ne işin var?

Adamin biri Efendimiz'e (s.a.v.) gelerek dedi ki: “Bana İslâmiyet'i anlat.” Rasulullah (s.a.v.) İslâmiyet'i anlatınca adamin hoşuna gitti ve, “Müslüman olabilirim, bu tam bana göre” dedi. Ama müşrikler boş durmaz. Hemen bir tane müşrik gelip dedi ki: “Sen Müslüman olmayı düşünüyorsun ama Muhammed içkiyi yasaklıyor.” O da içkinin çok müptelasıymış. Bir tarafta içki, bir tarafta iman kara kara düşünmeye başladı; ne yapsam, ne etsem? Sonra dedi ki: “Ben gideyim bir sene doya doya içeyim, ondan sonra Müslüman olurum. Ondan sonra bırakırım, tövbeyi ondan sonra yaparım.” Gidiş o gidiş, adam daha da kendini toplamaya fırsatı olmadığı ve sonunda cehenneme gitti.

Bir sene içmeye daha devam edecek, sonra gelip Müslüman olacak diye plan yapıyor. Ah kardeşim, ah! Her şeyi sen hesap ediyorsun da Allah (c.c.) hesap etmiyor mu? Her şeyi sen incedeninceye plan, program yapıyorsun da Yaratınan yapmadığını mı zannediyorsun? Allah’ın (c.c.) hiç bir canının yaptıklarından gafil olduğunu sanma.

وَلَا تَحْسِنَ اللَّهُ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونُ إِنَّمَا
يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشَخَّصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ٤٢

“Sakin, Allah’ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Allah, onları ancak gözlerin dehşetle bakacakacağı bir güne erteliyor.” (İbrâhim Sûresi, 42. ayet)

İnsanın en savunmasız olduğu, en zavallı olduğu, her şeyin ortaya döküldüğü yani tüm çiplaklı ile herşeyin açığa çıkacağı huzur, Allah’ın (c.c.) huzurudur.

Bir adam hiçbir zaman “ben çok zekiyim” demesin. Kandırırlar ve ayakta uyutırlar. İnsan, insana müthiş tuzaklar kurar. Geçen gün Muhammed, “Baba! Bir şey soracağım. Adamı bir kere kandırıyorlar da aynı adamı bir kere daha niye kandırıyorlar?” diyor. Muhammed’e dedim ki: “Oğlum! Şöyled kandırıyorlar: ‘Birincisinde normalin bir üstünde bir teklif yapıyorlar, adam tuzağa düşüyor. İkincide vaadini büyütüyor. Üçüncüsünde daha büyük bir vaat yapıyor. Artık adam dayanamıyor, hayali olan vaade kanarak o tuzağa bir daha düşüyor.’” Sen bana bir lira ver, ben sana iki lira vereceğim. Uyanık ya bir lira verecek, iki lira alacak. Bunlar olmuş olaylardır. Bir lirayı veriyor, iki lirasını alıyor, aradan biraz daha zaman geçiyor. Adam, “Bir lira daha ver.” diyor. Sonra bir daha veriyor, yine iki lirasını alıyor, üçüncü sefer bana yüz lira ver, sana beş yüz lira vereceğim. En sonda büyük çapta bir vuruyor geçip gidiyor. Ama Allah’ı (c.c.) kandırıramaz. Bu numaralar insanlara söker, insanları kandırırsın ama Allahu Teâlâ’yi kandırman mümkün değil.

Adam köye gitmiş... Köyde istihbarat çalışmaları yapmış; bu köyün en zengini kim, en akıllısı kim? Bunları öğrendikten sonra öğrendiği adamın tarlalarını da öğrenmiş. Sonra adamın tarlasını yarıml kazmış, oraya heykelleri gömmüş ve üstünü de kapatmış. Aradan belli bir zaman geçince tarla artık doğal haline gelmiş; kazıldığı hiç belli olmuyor. Sonra adam her şey inandırıcı olsun diye gerçek bir papaz getirip adamın kapısını çalmış ve demiş ki: Biz araştırmacızı. Senin tarlanda define var, çıkartıp bölüşelim. Adam, “Tamam” deyip tarlaya gitmişler. Adam önceden koyduğu için eliyle koymuş gibi buluyorlar ve kazıp çıkarıyorlar; yedi, sekiz tane heykel, sapsarı altın. Sonra adam demiş ki: “Seninarsanda çok daha fazlası var ama bize para lazım. Bize kaç bin dolar vereceksin?” Tarla sahibi demiş ki: “Veremem.” Adam demiş ki: “Bu

altınlar senin yanında emanet kalsın.” O tarla sahibi de bulunduğu şehrin en uyanık adamı, en akıllı adamı diye geçiniyormuş. Heykeller sende kalsın deyince onlara on binlerce dolar vermiş. Ama o hırsızlar parayı aldıkları gibi kaçmışlar. Tarla sahibi demiş ki: “Bunları kuyumcuya götürreyim.” Kuyumcu demiş ki: “Bunlar pirinç, beş kuruş etmez.” Tarla sahibi uyanık olduğu için onları bulmuştu. Ne numaralar!..

Kiyamet günü Allahu Teâlâ buyuracak ki: “Susun ve konuşmayın.”

اَلَا يَظْنُ اُولُئِكَ اَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۝ يَوْمٌ
يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۝

“Onlar düşünmezler mi ki, büyük bir günde (hesap vermek için) diriltilecekler! Öyle bir gün ki, insanlar o günde âlemlerin Rabbinin huzurunda divan duracaklardır.” (Mutaffifin Sûresi, 4-6. ayetler)

Birinci soru: Ömrünü nerede geçirdin? Eve gidince bunun ilk testini yapın. Sizin için çok kolay; şimdi geriye dönük, geleceğe güzel şeyler yapabilirsiniz. Bize ömrünü nerede geçirdin diye sorsa ne söyleyeceğiz? Bir daha telafisi yok. Ömrünü nerede geçirdin, gençliğini nerede geçirdin?

İkinci soru: Malını nerede kazandın ve nerede harcadın? Böyle sorulduğu zaman adam ortada kalır, o zaman der ki: “O gün, (dünyada iken) haktan sapmış kişi ellerini ısırarak şöyle diyecek: ‘Keşke peygamberle birlikte aynı yolda olsaydım! Eyvah! Keşke falancayı kendime dost edinmemeseydim!’” (Furkan Sûresi, 27-28. ayetler)

يَوْمٌ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكُوِّي بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ
وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لَا نَفْسٍ كُمْ فَذَوْقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ۝

“O günde ki, bunların üstü cehennemin ateşinde kızdırılıp, onunla alınları, yanları ve arkaları dağlanır. İşte bu kendi şahıslarınız için hazine haline getirdığınızdır, artık toplayıp biriktirdığınızın tadını tadınız (denilir).” (Tevbe Sûresi, 35. ayet)

Videolarda volkanik dağlardan ateşin havaya zıpladığını görüyoruz. Cehennem getiriliyor. Cehennem getirildiği zaman insanlar korkularından ayakta

durmaya mecalleri kalmaz ve dizüstü çökerler. Bir taraftan da böyle göz ucuya da cehenneme bakarlar. Yüzlerini zillet bürümüştür ve simsiyah olmuştur.

٢٢ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ

“Yüzler var ki, o gün işil işil parlar.” (Kiyâme Sûresi, 22. ayet)

٤٢ أُولَئِكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ

“Yine o gün birtakım yüzleri de keder bürümüş, üzünden kapkara kesilmiştir. İşte bunlar kâfirlerdir, günahkârlardır.” (Abese Sûresi, 42. ayet)

Bazı yüzler de vardır asık, siyah, üzüntüden, kederden, elemden perişan olmuştur. İşte onlar kâfirlerin ve fâcirlerin yüzleridir.

١٣ وَإِذَا الْقُوَّا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا

“Ve o ateşten dar bir yere etleri boyunlarına bağlı bir halde atıldıkları zaman orada helâki davet eder dururlar.” (Furkan Sûresi, 13. ayet)

“Ey helak! Neredesin? Ey ölüm! Neredesin?” diye feryat ederler. Fırsat eldeyken Yaratana kulluk etmeye devam edelim.

Hz. Muhammed (s.a.v.), Ebu Talib'in yanında kalırken Hz. Hatice (r.a) ile evlendi. Hz. Hatice (r.a) çok akıllı bir bayandı, çok zekiydi, o da Kureyş'tendi, aynı soydan geliyorlar. Peygamber Efendimiz'i (s.a.v.) imtihan etti. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) sermayesi yok. Miras olarak bir deve, birkaç parça eşya, bir hizmetçisi kalmış. Onun bir şeyi yok ama herkes bu güzel ahlak sahibi insan ile evlenmek için can atıyor. Yani ondaki o zarafet, letafet, o güzellik hâlleri... Daha peygamber olmamış, yani yirmi beş yaşında, herkes onunla evlenmek istiyor. Hz. Hatice (r.a) annemizin de sermayesi vardı. Hz. Hatice (r.a) annemiz haber gönderdi ve dedi ki: “Ben seni ücretli tutmak istiyorum, kervanların başında ticaret yap ve gel.” Onun yanına da bir hizmetçisini koydu. Hz. Hatice (r.a) annemiz hizmetçiye dedi ki: “Muhammed'in bütün davranışlarını, hareketlerini, her şeyini bana haber edeceksin.” Hizmetçisi de her şeyini kontrol etti, araştırdı, geldi ve Hz. Hatice (r.a) annemize haber verdi ve böylece annemiz evlenme teklifi yaptı. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yirmi beş yaşında, Hz. Hatice annemiz kırk yaşında evlenince Hz. Muhammed

(s.a.v.), Hz. Hatice (r.a) annemizin evine taşındı; çünkü evi yok. Ama birbirlerini çok seviyorlardı.

İnsan da hanımını sevecek! "Ya Rabbi! Ya Rabbi! Bu gençlere nikâhlarında Hz. Hatice (r.a) annemizle Rasulullah (s.a.v.) arasındaki sevgiyi, muhabbeti ver. Aralarına kin ve nefret koyma." Aynı evde sevmediğin birisiyle yaşadığıını düşün. Onu sev, mutlaka onda hoşuna giden bir şey vardır. Allahu Teâlâ onu da insan yaratmış. Senin seveceğin, mutlaka hoşlanacağın bir özelliği vardır, onu ön plana çıkart.

Yirmi beş yaşındaki bir insan kırk yaşındaki bir bayanla evleniyor ve hâlinde de çok memnun. Kendinden genç bir kızla evlenebilirdi. İki cihan güneşinin peygamberimiz Hz. Hatice annemiz vefat edene kadar hiç kimseyle de evlenmiyor.

Hatta bir gün Medine-i Münevver'e de bir bayanın sesi işitiliyor. Peygamberimiz çok heyecanlanıyor, çok duygulanıyor. Diyorlar ki: "Ya Rasulullah! Ne oldu?" Yaşlı bir kadın içeri giriyor. Kadın, Hz. Hatice'nin (r.a) arkadaşımış. Peygamberimiz hemen o kadına bir sergi veriyor, ikram ediyor, ona hürmet gösteriyor. Sahâbîler diyor ki: "İhtiyar, azize bir kadın, ne yapmış ki bu kadar iltifat ediyorsunuz?" Rasulullah (s.a.v.), "Bu Hatice'nin (r.a) arkadaşydı ve Hatice zamanında da bizim eve gelip giderdi." buyuruyor. Sahâbîler diyor ki: "Ya Rasulallah! Sen hâlâ Hatice'yi unutmadın mı?" O'da buyuruyor ki: "Yok! O benim çocuklarının annesiydi."

Peygamberimiz evlatlarından İbrâhim hariç bütün çocukları Hz. Hatice'den (r.a) olmuş. İbrâhim ise Mariye'den olmuş. İlk iman eden bayan Hz. Hatice'dir. Büyük bir şeref, büyük lütfuftur.

Evi olduğu gibi Mekke'de bırakıp Medine-i Münevver'e gidiyorlar. Hz. Peygamber (s.a.v.) gidiyor ve hastalanıyor; Medine'nin iklimi farklıdır. Medine'de hastalık, garıplık, fakirlik var. Sahâbîler diyor ki: "Biz buralarda öleceğiz. Biz bir daha Mekke'yi görebilecek miyiz?" Neticede insan, memlekетini özlüyor. Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) gelip buyuruyorlar ki: "Ya Rasulallah! Allahu Teâlâ'ya yalvar da bu hastalığı buradan kaldırırsın." Rasulullah (s.a.v.) bereket duası yapıyor: "Ya Rabbi! Mekke'yi bize sevdirdiğin gibi Medine'yi de bize sevdir. Hatta daha fazlasıyla." (Buhârî, Menâkibû'l-Ensâr, 3974) "Allah'ım! Bize Medine'mizi, meyvelerimizi, müddümümüzü, sa'ımızı berereket üzerine bereketle mübarek kıl! Allah'ım! İbrâhim Senin kulun, peygamberin ve halîlindir. Ben de senin kulun ve peygamberim. O sana Mekke için duâ etti. Ben de Medine için, onun Mekke hakkında yaptığı duâyi bir misli ziyadesiyle aynen yapıyorum." (Müslim, Hacc 473; Muvatta, Câmi' 2; Tirmizî,

Da'avât 55)

Sahâbîler, önce Hz. Peygamber'in (s.a.v.) camisini ortaya yapıyorlar, etrafında da odalar yapıyorlar. Odalara hücre diyorlar. Hücre, kerpiçten duvarları örülümlü ve hücrelerin kapısı yoktur.

Sahâbîlerin bir yerde kalması lazım. Dört duvarı kerpiçten örüp bir oda yapıyorlar ve buna da ev diyorlar. Bir tane örtüyü kapıya asıyorlar. Gece olunca o örtüyü de alıyorlar, üstlerine örtüyorlar. Böylece Allah'a (c.c.) ibadet ile günlerini geçiriyorlar ama o eve Cebrail (a.s.) geliyor o evi melekler ziyaret ediyor.

Mutlaka evinizin yanındaki camilere, mescitlere gidin! Mutlaka gitmeye çalışın. Hasta değilseniz, çok önemli mazeretiniz yoksa evinize yakın camilere gidin veya gücünüz yetiyorsa uzak camilere gidin.

Umredeyken vakit azdı. Bir kapıdan içeri girdim. İçeride yaşlı başlı, pirifâni insanlar oturuyor; sakalları bembez... Ben de oturup iki rekât namaz kıldım. Arkadaş! Bir hâller zuhur etti. Bir de tekim, yanında Allah'tan (c.c.) başka kimse yok. Feryat figan, sessizce ağlıyorum. Onlar da beni izliyorlardı. Sonra kafamı söyle bir kaldırıldım, kendime geldikten sonra birisi dedi ki: "Burası Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) evidir."

Sahâbîler ortaya mescit yaptılar. Sonra mescide kapı açtılar. Hz. Peygamber (s.a.v.) odadan geliyor. Odada iki kişi oturamıyor; o kadar küçük. Hz. Aişe (r.a) annemiz buyuruyor ki: "Hz. Peygamber (s.a.v.) secdeye vardığında oda o kadar dardı ki eli bana dokunuyordu."

Hz. Peygamber (s.a.v.) hastadır. Son günleridir. Mescidde minibere çıkar. Medine halkı O'nun dinlemek için camiye doluşurlar. Şöyle buyurur: "Mescidden odama girecek bütün kapıları kapatın. Ebû Bekir'in (r.a.) kapısı hariç. O kapıyı hep açık tutun." (Buhari, hd. 467)

Allahu Teâlâ hepimizin evini barkını şen etsin, bereket versin, huzur versin, eşlerinizi sevmeyi nasip etsin.

Genç bir arkadaşla konuşuyoruz. Ona bir insanı anlattım: Buraya bir adam geldi. Adamın eşi bir tarafta yatıyordu, adam da başka tarafta yatıyordu. O adama dedim ki: "Böyle bir şey olmaz." Bunları anlatırken genç dedi ki: "Hoçam! Ben de öyle yapıyorum." Genç adam! Senin öbür odada ne işin var? Sen hanımın yanında yatacaksın. Adam, eşinin yanında yatacak, eşi de adamin yanında yatacak. Arada sorun varsa o sorunu çözeceksin. Sorun diye bir şey yok. Bütün sorunları sıfırla çarparsan sıfır olur ama sen bir sorun yüzünden ilk başa biri koyduktan sonra arkasından ne kadar sıfır eklersen o işin içinden çıkmazsan. O biri oradan kaldırırsan; öfkeyi, kızmayı, nefreti, kını ara-

dan kaldırdığında senin hanımınla hiçbir sorunun olmadığını anlarsın.

Çocuğun biri annesiyle yatiyormuş. Diğer de babasıyla yatiyormuş. Böyle bir şey yok. Çocuk, kendi yerinde yatacak.

Sünnete göre, farza göre, harama göre hareket eden dünyada da mutlu olur, ahirette de mutlu olur. Sünneti bir kenara bırakır, farzi bir kenara bırakır, vacibi bir kenara bırakır kafaya göre hareket ederse, yeni yeni şeyler çıkarırsa buna bi'dat diyorlar. Dinde olmayan bir şeyi dinde varmış gibi göstermek bi'dattır. O zaman dalalete gider. Bütin dalalet sapıklıktır. Sapıklık da ateştedir. Hz. Muhammed (s.a.v.) nasıl yapmışsa sen de öyle yapacaksın. Hanımına nasıl davranışmış ise, sen de öyle davranışacaksın. Çocuğuna nasıl davranışmış ve sevmış ise, sen de öyle davranışacaksın ve öyle seveceksin. Yedi yaşına gelince çocukların yataklarını ayırmış, sen de ayıracaksın. On yaşına gelmiş, bazı ilimleri öğretmiş ve emretmiş. Hz. Peygamber (s.a.v.) ne demişse onun dediği gibi yaparsan paçayı dünyada da kurtarırsın, ahirette de kurtarırsın. Hakk'tan başka olan dalalettir. Hakk olacak. Hakk'ın dışındakiler batıldı.

Allahu Teâlâ'ya şükürler olsun, Rabbime binlerce şükür olsun. Rabbü'l-âlemîn bize böyle mübarek günleri, mübarek geceleri nasip etsin. Bakın Receb başladı, aha bitti. Üç aylar gelmeden önce diyorduk ki: "Daha üç aylar gelecek." Üç aylar geldi ve bitti. Receb geçti, birkaç gün sonra da Şaban başlayacak sonra değerlendirdin değerlendirdin, değerlendirmezsen o da geçip gidecek.

Bir pazar gibi düşünün; kuruluyor, pazar açlıyor, pazara giden gidiyor, alışverişini yapan geliyor. Alan alıyor, kazanan kazanıyor, satan satıyor; bu kârlı bir pazardır, bu kazançlı bir pazardır. Bu pazar, ahiret pazarıdır.

Bazı insanlar vardır, hidayeti satın alır. Hidayet satın alan adam, namazdır, zikirdir, hayırdır, hasenattır, oruçtur, dinin erkân-ı usulüdür, emirleridir, nehiyeleridir bunlara ram olur, bunlara bağlanır, bunları yapar, bunları yaşıar. Bunlar rahmeti satın almış olan insanlardır. Cenneti satın almış olan insanlardır. Allah'ın (c.c.) rızasını satın almışlardır. Bu insanların içleri ve dışları nur gibidir.

Birisinin dalaleti satın almıştır. Dalaleti satın alan, ne kadar bir sapıklık varsa, ne kadar yanlış bir iş varsa, ne kadar İslâm'a uymayan bir işler varsa, fiiller varsa onları alırlar, onları yaparlar ve onlarla amel ederler. İşte bunlar dalaleti satın alan insanlardır. Siz, bunlara bakmayın. Bunların kalpleri mühürlüdür, gözleri perdelidir ve kulakları da sağırdır. Haktan anlamazlar, Hakk'a yönelikmezler, Hakk'a dönmezler bunların da sonu hüsranla biter. Hat-

ta çok açık bir ifade ile Allahu Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ٤٨

"Onlara "Rükû ediniz!" denildiği zaman rükû etmezler. (Mürselât Sûresi, 48. ayet)

Hepimiz gafletteyiz. Bir malın fiyatı düşmüş, mal kelepir olmuş ve o kazançlı hâle gelmiştir. Herkes o mala hücum eder; çünkü burada kazanç var, kâr var. Dünyalîk kârlarımızı incedeninceye öyle bir hesaplarız ki: "Aman olmaya ki ben burada bir zarar edeyim." Zarar etsen beş kuruş, on kuruş zarar edecekse. Ahiret zararının yanında bunun hiçbir kıymeti yoktur. Ahirette zarar ettiğin zaman telafisi mümkün değil. Dünyalîk malda zarar etti, iflas etti, şu oldu, bu oldu. Yine senin rızık garanti altındadır. Allah (c.c.) sana demiyor ki, iflas eden tüccarların rızğını keseceğim, böyle bir şey yok. İflas edene de rızık verecek, hastaya da rızık verecek, çocuğa da rızık verecek, hayvana da rızık verecek. Hatta Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

**وَكَائِنٌ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمُلُ رِزْقَهَا إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ٦٠**

"Nice canlılar vardır ki, rızıklarını taşımazlar (yiyecek biriktirmeler). Onları da, sizi de Allah rızıklandırır. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (Ankebût Sûresi, 60. ayet)

Kendi rızıklarını kazanmaya, aramaya da müsait değildir. Gözleri kör öyle canlılar var ki; toprağın altında yaşıyor, gözleri de kördür, ona bile rızğını Hz. Allah (c.c.) veriyor. Niye dünya işlerine geldiği zaman sağlam, dikkatli, planlı, programlı, milimetrik hesaplarla yapıyorsun da ahiret işine geldiği zaman gevşeklik ve tembellik yapıyorsun?

Hiç olan! Bir bez parçası gibi rüzgâr nereye eserse oraya gidiyor. Çünkü ahireti bilmiyor.

Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

فَآمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَاعْذِبْهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ٦

“İnkâr edenleri ise dünyada ve ahirette şiddetli bir azapla azaplanıracığım. Onların hiç yardımcıları bulunmayacaktır.” (Âl-i İmrân Suresi, 56. ayet)

ظَاهِرُ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ
لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ٤١

“İnsanların ellerinin kazandığı şey sebebiyle karada ve denizde fesat zuhûra gelir. Allah da onlara yaptıkları şeylerin bazısını tattırır. Gerek ki, onlar dönüverirler.” (Rûm Suresi, 41. ayet)

Elleriyle yaptığı günahlardan dolayı ne kadar günah kazandıysa o günahlar amel defterlerine yazılacak ve mahşerde bu yaptıkları birbir karşısına çıkacak.

قدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ١

“Muakkak ki, mü’minler felâha ermişlerdir.” (Mü’mînûn Suresi, 1. ayet)

Elhamdülillah yani sadece Müslüman olduğumuz için gece gündüz şükür etsek Müslümanlık hakkını ödeyemeyiz. Allah (c.c.), beni Müslüman yarattı ve bana hidayet nasip etti. Allah (c.c.), beni mü’min yaptı. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

وَنَزَّعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غُلٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ
وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَيَا لَهُذَا وَمَا كُنَّا لَنَهَدِي لَوْلَا
أَنْ هَدَيَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبَّنَا بِالْحَقِّ وَنَوْدُوا أَنْ تَلْكُمُ
الْجَنَّةَ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ٣

“Ve Biz onların göğüslerinden kinden her ne var ise hepsini söküp

atmişızdır. Onların altlarından ırmaklar akar ve derler ki: “O Allah Teâlâ’ya hamdolsun ki, bizi hidâyete buna kavuşturdu. Eğer Allah Teâlâ bize hidâyeyi etmeseydi biz kendi kendimize hidâyete eremezdik. Mu-hakkak ki, Rabbimizin peygamberleri hak ile geldiler.” Ve onlara, “İşte bu cennettir ki, siz buna (sâlih) amelleriniz sebebiyle vâris oldunuz” diye nidâ olunacaktır.” (Arâf Sûresi, 43. ayet)

Mü’mînler cennette Allah’â (c.c.) böyle dua edecekler: “Elhamdülillah! Allah’â (c.c.) hamd ediyoruz. Allah ki bize hidayet etti. Kalbimize iman nûrunu koydu. Gözümüzdeki perdeleri açtı ve kalbimizdeki mührü çözdü. Bizi kendi yoluna sevk etti. Aksi takdir de biz hidayet yolunu bulamazdık, Kur’ân-ı Kerim’i Hz. Muhammed’i (s.a.v) bilemezdi. Rabbimizi tanımadan bu dünya-dan göçüp giderdik.”

Nice insanlar var Allah’â (c.c.) tanımadan, bilmeden ve O’na inanmadan bir tane “La ilâhe illallah Muhammedur Rasulullah” söylemeden göçüp gidiyor. Bu adam nereye gidebilir, bunun hali ne olur?

“Allah bize hidayet etti. Allah bize hidayet etmeseydi. Biz hidayet edilen-lerden olmazdık.” Allahu Teâlâ da onlara şöyle cevap verir:

وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمِراً حَتَّىٰ إِذَا جَاءُهَا وَفَتَحْ
آبُوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَرَّنْتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طَبِّعْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ۗ

“Ve Rablerinden korkmuş olanlar da cennete zümre zümre sevk edildi. Vaktâ ki ona geldiler ve kapıları açıldı ve onlara bekçileri dedi ki: ‘Selâmünaleyküm, tertemiz bulundunuz. Artık bunlara ebedîyyen kalıcılar olmak üzere giriniz.’” (Zümer Sûresi, 73. ayet)

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ۝ ۵۸

Engin merhamet sahibi rabden gelen söz şu olacak: “Selâm size!” (Yâsîn Sûresi, 58. ayet)

Bir insan yolda giderken sana selam vermediyse moralin bozuluyor ve canın sıkılıyor. Mahşerde, Allah (c.c.), mü’mînlere selam verecek ama kâfirlere selam vermeyecek. Kâfirlere gazabıyla muamele yapacak, azabı ile muamele yapacak. “Selâmün kavlen Mir Rabbir Rahim” melekler cennette öyle diyecekler “Rahman ve Rahim olan Allah tarafından size selam olsun.” İşte bu mü’mînler muhakkak ki felâh buldular ve kurtuldular, elhamdülillah.

Acaba bu felâh bulan mü'minler kimdir, özellikleri nelerdir, biz neler yapısak bu mü'minlerden oluruz? Felâh, korkutuklarından emin ve umduklarına nail olmaktadır. Herkesin birtakım korkuları vardır; kimi cehennemden korkar, kimi kabirden korkar vb. dünya sıkıntılardan ve ahiret sıkıntılardan bazı şeyleri de umar. İşte Allahu Teâlâ onları korkutuklarından emin, umduklarına da nail edecektir. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ۚ

“O mü'minler ki, namazlarında havf(tevazu) sahipleridir.” (Mü'minûn Suresi, 2. ayet)

Mü'minler namazlarını huşu içerisinde günde beş vakit kılarlar. “Ben mü'minim.” Senin mü'min olduğun namazından anlaşılır, orucundan anlaşılır ve ibadetinden anlaşılır.

Amel olmadığı hâlde diyor ki: “Mü'minim.” Böyle mü'min olmaz. Mü'min, Allah'a (c.c.) inanmak, tasdik etmek ve kabul etmek, demektir. “Yaratani kabul ettim.” Ne kadar ilginçtir değil mi? Zorunlu olarak kabul ediyorsun bir de içten gelerek “Allah'ın (c.c.) varlığına, birliğine şahitlik yapıyorum. Allah (c.c.) bîdir ve eşi benzeri yoktur, ortağı yoktur. Hz. Muhammed (s.a.v.), O'nun kuludur ve Rasulüdür.”

Hz. Ali Efendimizin (r.a.) vücutuna bir ok saplanmış. Okların ucunda demir parçaları oluyor. Demir parçası insanları silah gibi yaralıyor. Tabipler demiş ki: “Biz bu oku senden çıkaracağız ama bu çok eziyet verir.” Demiri ateşte kızdırıyorlar, yaraları o kızgın demirle dağlıyorlar, damarları da dağlıyorlar. Damarlardan kan akmasın diye böyle yapıyorlar. Yoksa oku çıkaracakları zaman kan aşırı derecede akar ve kan kaybindan ölürlер. Ama sen bu sıcak demiri vücutuna deðdirmeye tahammül edemezsin. Hz. Ali (r.a.) “Ben tahammül ederim. Siz her şeyi hazırlayın. Allahu Ekber deyip namaza durduğumda siz oku çıkarın.” Tabipler, “Tamam” demişler. Hz. Ali Efendimiz (r.a.) Allahu Ekber deyip namaza başlamış. İki rekât namaz kıldıkta sonra demiş ki: “Oku çıkardınız mı?” Tabipler, “Biz bitirdik.” demişler. Hz. Ali (r.a.), “Ben hiçbir şey hissetmedim.” demiş. Allah'ın (c.c.) huzurunda öyle bir duruyor ki; vücudunu kesmişler, parçalamışlar, atesle dağlamışlar, hiç umurunda değil, hissetmiyor bile. Çünkü kalbindeki Allah (c.c.) aşkı, sevgisi onu o noktalara getirmiş. Hz. Cebraîl (a.s.), Rasulullah'a (s.a.v.) insan kılığında gelerek buyurur ki: “Ya Rasulullah! İhsandan bana haber ver.” Rasulullah (s.a.v.) buyuruyor ki: “İhsan, Allah'a, O'nu görüyormusun gibi

kulluk etmendir. Sen O’nu görmüyorsan da, O seni mutlaka görüyor.” (Müslim, İmân 1, 5. Ayrıca bk. Buhârî, İmân 37; Tirmizi İmân 4; Ebû Dâvûd, Sünnet 16; Nesâî, Mevâkît 6; İbni Mâce, Mukaddime, 9)

وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ۲

“Ve o mü’minder ki onlar, her lüzumsuz şeyden yüz çevirirler.”
(Mü’minûn Suresi, 3. ayet)

Lağv nedir? Oyun, eğlence, dinine yaramaz, dünyasına yaramaz boş şeylerdir. Şimdi babası anası eline telefonu verip diyor ki: “Kızım al oyna, oğlum al oyna.” Demiyor ki oğlum, kızım dur bir dakika, bunlar boş şeylerdir, bunlarla oynamama. Anne bir tarafta oynuyor. Baba bir tarafta oynuyor. Çocuklar da bir tarafta oynuyor. Ondan sonra aradan biraz zaman geçiyor ve çocuğun hastalanmış olduğunu fark ediyorlar. Sonra gelip diyorlar ki: “Hocam! Bizim çocuk çok korkuyor, getirelim de bunu bir oku.” diyorlar. Çocuk gelince diyorum ki: “Bu çocuk interneten birşeyler izliyor mu, film izliyor mu?” Anne babası da, “İzliyor” diyor. Büyükler de izlese büyükler de korkar. Korktuğu zaman hasta olur. Bunları vereceğine kitabı verseydin. Tableti vereceğine Kur'an-ı Kerim'i verseydin, Allah'tan (c.c.) bahsetseydin, kitaptan bahsetseydin, Kur'an'dan bahsetseydin. Sonra diyor ki: “Onlardan bahsedince susmuyor. Öbürünü ve rince susuyor.” Ona alıştırdığın için öyle oldu. Ona diğerini alıştırsan çocuk bu sefer Allah'ı (c.c.), Kur'an-ı Kerim'i anlatmadığın zaman ağlayacak. Sana gelip diyecek ki: “Bana Allah'ın (c.c.) ayetlerini söyle.” Çocuk, “aç aç” diye geldiği zaman sen de diyeceksin ki: “Gel! Ben sana Kur'an-ı Kerim'i açıyorum, hadis-i şerifleri anlatayım. Kur'an-ı Kerim'de ne güzel ayetler var, ne güzel misaller var, ne güzel olaylar var.” Adam ömür boyu kendi açmamış ki, çocuğa da kur'an-ı açsın, hanımına da, kızına da kitabını açsın. Yemiş, içmiş ve sadece yatmış.

Boş şeylerden yüz çevirirler, demek ki boş şeyler vardır ama boş şeyi gördüğü zaman yüzünü çevirecek. Yüzünü çevirmezse o da uçurumdan aşağı gider. Cemil Baba'nın (rh.a.) dergâhındaydım. O zaman da televizyon mevzuları vardı. Şu anda televizyon falan kalmadı; daha beteri var. Yaşılı bir adam gelip dedi ki: “Baba! Çocuklar eve televizyon al diye zorluyorlar. Ben ne yapayım?” Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: “Oğlum! Televizyonu eve sokma.” Adam, “Televizyonu almazsam çocuklar başka yerlere gidiyorlar” dedi. Cemil Baba (rh.a.), “Televizyonu alırsan çocuklar da gider, sen de gidersin, hanım da gider. Bu sefer ailecek gidersiniz.” Eve televizyon almazsam çocuklar kaçıp sağa sola gidiyorlarmış. O zaman ben, bunları tamamen zehirleyeyim, nasıl olsa bunlar

başka yerde zehirlenecekler. Böyle bir mantık olur mu?

وَالَّذِينَ هُمْ لِلرَّزْكَوَةِ فَاعْلُونَ ۝

“Onlar ki, zekât (vazifelerini) yerine getirirler.” (Mü’minûn Sûresi, 4. ayet)

Hep birbiriyle bağlantılıdır. Namazı huşu içerisinde kılarsa, boş şeyden yüz çevirir ve zekâtını verir. Cennete gitmek için bunlar gerekiyor. Cennete gitmek için huşu ile namaz kılmak gerekiyor.

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّيْنَ ۝ ۴۴ ۝ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُوْنَ ۝

“Vay haline o namaz kılanların ki, onlar namazlarının özünden uzaktırlar.” (Maûn Sûresi, 4-5. ayetler)

Yazıklar olsun o adamlara ki, kıldıkları namazlardan gafildirler. Peygamberimiz buyurmuş ki: “En büyük hırsız, namazdan çalandır.” (Hâkim, Taberânî) Adam namazdan çalışıyor, çalışmaya alışmış ya, oradan çalışıyor, buradan çalışıyor, sıra namaza gelince namazdan da çalışıyor. Namazdan nasıl çalışıyor? Rükûyü tam yapmıyor, secdesini tam yapmıyor, abdestini tam almıyor. Tavuçun yem toplaması gibi tak, tak, tak bir eğiliplik bir kalkıyor... “İşte o çalan hırsızların en kötüsü namazından çalandır.” buyurmuş. Hırsızların en kötüsü, namazdan çalandır.

Rasulullah (s.a.v.) mescide girmiştir. Derken taşradan bir şahis geldi, namaz kıydı. Sonra gelip Rasulullah (s.a.v.) ile selamlaştı. Rasulullah (s.a.v.) ona dedi ki: “Dön ve yeniden namaz kıl; çünkü sen namaz kilmiş olmadın!” O da dönüp evvelce kıldıği gibi namaz kıydı. Rasulullah (s.a.v.) yine ona dedi ki: “Dön ve yeni baştan kıl; çünkü sen namaz kilmiş olmadın!” Üçüncüsünde de tekrar kılmasını emredince o şahis: “Allah'a yemin olsun ki, bu kıldığımdan başka daha iyi nasıl kılacağımı bilmiyorum. Bana doğrusunu öğretir misin ya Rasulullah?” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: “Namaza başlangıç tekbiriyle başla. Kur'ân'dan iyi bildiğin yerleri oku. Rükûya varınca beden azaların yerleşinceye kadar bekle. Rükûdan başını kaldırınca bedenin tamamen doğruluncaya kadar ayakta dur. Sonra secdeye git ve azaların yerleşinceye kadar orada kal. Secdeden başını kaldırınca azaların yerleşinceye kadar otur. Ardından tekrar secdeye git ve azaların yerleşinceye kadar orada kal. Sonrasında ayağa kalk ve dimdik dur. Namazın bütün rekâtlarında aynen

böyle yapmaya devam et!" (Buharî, Ezan 95; Müslim, Salât 45)

Bütün işin sırrı namazla başlıyor; namazı dürüst kılan, namazı doğru kılan, namazı hakkıyla eda eden zekâti verir. Namazı kılmayanın zekât vermesi çok zordur. Geçen biri diyor ki: "Hocam bir soru sorabilir miyim?" Adama dedim ki: "Sor." Adam, "Ben bu zekâti işçilerime versem olur mu?" dedi. Adama dedim ki: "Olma." Bak! Hem zekâti verecek hem de on tane de hesap yapıyor; "Nasıl plan, program yapsam da bu zekâtin faydası dönse dolaşsa da bana gelse."

Zekâtin amacı, senin mülkünden çıkartıp başkasına mülk olarak vermek-tir. Senin cebinden çıkacak olan bu para, Allahu Teâlâ'nın verilmesini em-rettiği yerlere gidecek. Kur'an-ı Kerim'deki yedi tane sınıfa vermesi gereklidir. İşine gelmeyip diyor ki: "Babama versem olur mu?" Olmaz diyorsun, bu sefer de, "Anneme versem olur mu?" O da olmaz. Babana, anana neden zekât ve-riyorsun? Onlara zaten bakmak zorundasın. Dedene de veremezsin, ninene de veremezsin. Yukarıya doğru ne kadar gidersen git, aşağıya kadar ne kadar inersen in, veremezsin; torununa da veremezsin, torununun torununa da... Yukarı aşağı, soy devam ediyor. Çünkü bir kere mülkünden çıkartacaksın, kar-şızındaki adama bunu mülk olarak vereceksin ve adamın olacak.

Adamı kandırmaya ve elinden almaya çalışıyor. "Sen bu paranın, malin kiyemetini bilmezsin. Sen ver, ben hallederim." Öyle yok.

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ
أَوْ مَا مَلَكُتُ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ٣٠

"Ve onlar, ırzlarını (ferçelerini-namus ve onurlarını) korumakta (her türlü hayatızsızlıktan sakınmaktadır) Zevcelerine veya mâlik bulundukları cariyelerine karşı müstesna, çünkü onlar kınanmış değildirler." (Me'âric Sûresi, 29-30. ayetler)

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ٨ وَالَّذِينَ هُمْ
عَلَىٰ صَلَواتِهِمْ يُحَافِظُونَ ٩ اُولَئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ١٠

"O mü'minler ki, onlar, emanetlerine ve ahidlerine riayet edenlerdir." Ve o mü'minler ki, onlar namazları üzerine muhafazada (muvażabette) bulunurlar. Onlardır ki, Firdevs'e vâris olurlar, onlar orada müebbeden kalıcılardır." (Mü'minûn Sûresi, 8-10. ayetler)

Hz. Muhammed (s.a.v.) buyurmuş ki: "Allahu Teâlâ'dan talep ettiğiniz

zaman Firdevs cennetini isteyin.” Hz. Peygamber'in (s.a.v.) makamı Firdevs cennetidir. Firdevs cenneti, cennetin ortasında ve cennetin en güzel yeridir. İşte namazları huşu içerisinde kılanlar, sözlerinde duranlar, ahidlerini yerine getirenler, kendini koruyanlar ve boş şeylerden yüz çevirenler Firdevs cennetine vâris olacaklar ve Firdevs cennetlerinde ebedi kalacaklar.

Hz. Muhammed (s.a.v.) hicretten bir sene, iki sene önce bir rivayete göre Kâbe'nin yanındayken diğer bir rivayete göre de Ümmühani Hazretleri'nin evindeyken Miraç hadisesi zuhur bulmuş.

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكَنَا حَوْلَهُ لِنُرِيهِ مِنْ آيَاتِنَا أَنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۚ

“Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan kendisine bazı ayetlerimizi göstermek için, etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir.” (İsrâ Sûresi, 1. ayet)

Hz. Muhammed (s.a.v.) Kâbe'nin yanında Ümmühani'nin evindeyken Cebrail (a.s.) gelip demiş ki: “Allahu Teâlâ, Seni davet ediyor.” Burak'la beraber Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götürmüştür. Mescid-i Aksa'da bütün peygamberlerin ruhları orada hazır olmuştu. Mescid-i Aksa'da iki rekât Tahiyetü'l Mescid namazı kılmıştı. Oradan da göklere Hz. Allah'ın (c.c.) katına çıkmış... Allahu Teâlâ buyuruyor ki: “Sidretü'l-Müntehâ'nın yanında. (Necm Sûresi, 14. ayet) Sidretü'l-müntehâ, Cennetü'l-Me'va'nın yanındadır. Buraya kadar geldikten sonra Cebrail (a.s.) demiş ki: “Ya Rasulallah! Sidretü'l-müntehâ'dan diğer tarafa geçemem, geçersem burada yanar kül olurum.” Hz. Allah (c.c.) selam vermiş: “Esselamu Aleyke Ya Eyyühen Nebiyyü.” Bizzat Allahu Teâlâ'nın kendisi Hz. Muhammed'e (s.a.v.) selam vermiş “Esselamu Aleyke Eyyühen Nebiyyü.” “Ey Peygamberim! Ey Nebim! selam senin üzerine olsun.” Hz. Peygamber de (s.a.v.) selamı hem kendi üzerine almış hem de ümmetin üzerine alarak buyurmuş ki: “Esselamu Aleyna ve alâ İbadillahissalihin. (Allah'ın (c.c.) selâmi bizim üzerimize olsun, mü'minlerin üzerine olsun ve salih kolların üzerine olsun.)” Melekler de “Eşhedü en la ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasulü” diyerek şahitlik yapmışlardır. Beş vakit namazı farz kılmış. Amenerrasülü'nün son iki ayetini indirmiş ve Allah'a ortak koşmadan, şirk koşmadan ölenlerin de günahlarını başlayacağını ve cennete alacağını Allahu Teâlâ vaad etmiş. Hz. Muhammed (s.a.v.), Ümmet-i Muhammed'in bağışlanması için Allahu Teâlâ'ya çok ısrar etmiş, çok yalvar-

mış, çok yakarmış. Allahu Teâlâ da buyurmuş ki: "Habibim kim ki bana ortak koşmazsa ben onları afv u mağfiret ederim."

Amenerrasulu'yu mutlaka arkadaşlar, mutlaka yatsı namazlarından sonra okuyun. Namazı cemaatle kilsak veya tek de kilsak, evde kilsak da Amenerrasulu'yu yatsı namazından sonra okumamız gerekiyor. Yeri geldiği için söyleyeyim. Sabah namazından sonra ve akşam namazından sonra da okunması gereken "Lev Enzelna", diğer ismiyle "Hüvallahüllezî" bunu okursan 70.000 melek, sabah okursan akşamda kadar, akşam okursan sabaha kadar o kişi için Allah'tan af ve mağfiret dilerler.

Varlık Nûru, Kâinâtın Sürûru Efendimiz, Îsrâ ve Mîrâc hâdisesini Kureyş müşriklerine haber vereceği zaman:

"Ey Cebrâîl, kavmim beni tasdîk etmez!" dedi.

Cebrâîl (a.s.):

"Ebû Bekir Sen'i tasdîk eder. O siddîktir." dedi. (Îbn-i Sa'd, I, 215)

Müşrikler, Mîrâc hâdisesini duyduklarında, derhâl yalanlamaya koyuldu-
lar. Ortalığa bir dedikodu velvelesi hâkim oldu. Bunu fırsat bilerek, mü'minleri
de bu yolda vesveselerle imanlarından caydırırmak istediler. Hattâ Hazret-i
Ebû Bekir'e (r.a.) bile gittiler. Ancak o, Hazret-i Peygamber (s.a.v.) olan sada-
katı ve bağımlılığından dolayı şöyledi dedi;

"O ne söylüyorsa doğrudur! Çünkü O'nun yalan söylemesine imkân ve ihti-
mal yoktur! Ben, O'nun her getirdiğine peşinen inanırım..." dedi.

Müşrikler:

"Sen O'nu tasdîk ediyor, bir gecede Beytü'l-Makdis'e gidip geldiğine inanı-
yor musun?" dediler.

Hazret-i Ebû Bekir (r.a.):

"Evet! Bunda şaşılacak ne var? Vallâhi O bana, gece veya gündüzün her-
hangi bir vaktinde kendisine Allah'tan haber geldiğini söylüyor da ben yine
O'nu tasdîk ediyorum." dedi.

Daha sonra Ebû Bekir (r.a.), o sırada Kâbe'de bulunan Peygamber
Efendimiz'in (s.a.v.) yanına gitti. Olanları bizzat O'nun mübârek fem-i
saâdetinden dinledi ve:

"Sadakte (doğru söyledi), yâ Rasûllâh!.." dedi.

Allâh Resûlü, O'nun bu tasdîkinden gâyet memnûn kalarak cihâni aydınla-
tan tebessümüyle Hz. Ebû Bekir'e (r.a.):

"Yâ Ebâ Bekir, sen "Siddîk"sin!.." buyurdu. (Îbn-i Hişâm, II, 5)

Peygamberimiz ve Siddîk arkadaşı hicret ettiği zaman sadece üç kişiler-
di. Bunlar çölde üç kişi beraber gidiyorlar; biri Rasulullah (s.a.v.), biri Ebû

Bekir Siddik (r.a.), biri de izciydi. İzci, yol gösteriyor. Ebû Bekir Siddik (r.a.) koşa koşa Rasulullah'ın (s.a.v.) önüne gidiyor. Önünde biraz yürüdüktен sonra koşa koşa arkaya geçiyor. Biraz da arkada yürüdükten sonra sağda yürümeye başlıyor. Sağda yürüdükten sonra solda yürümeye başlıyor. Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "Ya Ebû Bekir! Senin bu halin nedir?" Hz. Ebû Bekir (r.a.) "Ya Rasulallah! Düşman önden gelip sizi yakalayacak diye korkuyorum ön tarafa doğru gidiyorum, sonra diyorum belki arkadan gelir arka tarafı gözetliyorum, sonra sağdan gelirler sağı gözlüyorum, soldan gelir diye solu gözlüyorum." Candan inanmış.

Hz. Muhammed (s.a.v.) Mekke'de tebliğ yaptığında Ebû Bekir Siddik Hazretleri'ni (r.a.), müşrikler hırpalayıp dövdüler. Bu mübareği o kadar dövdüler ki, her tarafı kanlar içerisinde kaldı ve o dayağın şiddetinden bayıldı. Saatlerce bayın kaldı. Gözlerini açtığında ilk sorusunu şuydu: Hz. Muhammed (s.a.v.) nasıldır? Hz. Ebû Bekir'e (r.a.) yiyecek getirdiler, süt getirdiler. Hz. Ebû Bekir (r.a.) buyurdu ki: "Vallahi! Hz. Peygamber'in (s.a.v.) sağlığından haber almadan ben bir yudum ağızına koymam." Gittiler, öğrendiler ki Hz. Peygamber (s.a.v.) çok şükür hayattaymış, ondan sonra yemesine ve içmesine devam etti. O güzel insanlar çok çileler ve sıkıntılar çektiler.

Bir de bizim halimize bak. Bir namaz kılacağız, onda da kılıskam mı, kılmasak mı diye gevşeklik yapıyoruz. Ey mübarek! Ey! Neleri kaybediyorsun, neleri kaçırıyorsun? Allah seni affetsin sana mağfiret etsin.

Hz. Muhammed (s.a.v.) buyuruyor ki: "Eğer, Ebû Bekir'in imanı, bütün halkın/insanların imanı ile muvazene edilse/karşlaştırılsın, Ebû Bekir'in imanı daha ağır gelecektir." (Tuhfetu'l-Ahvezî, 7/298-Şamile).

Ebû Bekir Siddik (r.a.) buyurmuş ki: "Ya Rabbi! Benim vücidumu o kadar büyük yap, o kadar büyük yap ki, cehennemi sadece benim vücidum doldursun." İmana bak! Benim vücidumu o kadar büyük yap ki, cehennemi sadece benim vücidum doldursun, cehennemde hiçbir mü'mine yer kalmasın.

Allah hepinizden razı olsun. Gecenizi mübarek etsin, dünyanızı da hayretsin, ahiretinizi de hayretsin.

Senin başına talih kuşu konmuş. Sen dünyaya ne bakıyorsun? Bak şimdi, şimdi Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ٥٧

"Her nefis ölümü tadacaktır..." (Ankebut Sûresi, 57. ayet)

Bütün canlılar ölecek, melekler, şeytan, cinler ve bütün insanlar da ölecek. Madem ölecek de ölenlerin en hayırlısı kimdir? Önce peygamberler, sonra

siddikler, sonra şahitler, sonra âlimler, sonra mü'minler, sonra küçük yaşıta olup da buluğ çağına ermeyen çocuklardır.

Buluğ çağında olup da ölen çocuklar için büyük mükafatlar vardır. Bunlardan birincisi, direkt cennete giderler ve Hz. İbrâhim'in (a.s.) etrafında toplanırlar. İkincisi, annesi ve babası afv u mağfiret olur. Üçüncüsü sevdiklerini affeder, mağfiret eder, ta ki o sevdiklerini affedene kadar ruhunu Azrail'e (a.s.) teslim etmezler; Azrail (a.s.) onların ruhlarını almaya gelince çocuk der ki: "Ya Rabbi! Babamı da affet." Allahu Teâlâ buyurur ki: "Affettim." Çocuk der ki: "Annemi de affet." Allahu Teâlâ buyurur ki: "Anneni de affettim." Bütün böyle sevdiklerini affettikten sonra ruhlarını Azrail'e (a.s.) teslim ederler. Sen onu öldür olarak düşünmeyeceksin, gitmiş birkaç gün bir yerde kalyor, ben de gideceğim, kavuşacağım. Belki de iyi bir şekilde kavuşacağım.

قالوا إِنَّا إِلَهٌ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ١٥٦

"Biz Allahınız ve biz nihâyet O'na döneceğiz" derler. (Bakara Sûresi, 156. ayet)

Ebû Talha'nın (r.a.) hasta bir erkek çocuğu vardı. Ebû Talha (r.a.) evde de-ğilken çocuk oldu.

Eve döndüğü zaman:

"Oğlumun durumu nedir?" diye sordu. Çocuğun annesi Ümmü Süleym:

O şimdi eskisinden daha rahat, dedi. Akşam yemeğini hazırlayıp getirdi. Ebû Talha (r.a.) yemeğini yedi, sonra da hanımıyla yattı. Daha sonra hanımı ona, "Çocuğu defnediniz" dedi.

Ebû Talha (r.a.) sabahleyin Hz. Peygamber'e (s.a.v.) gitti ve olup biteni anlattı. Hz. Peygamber (s.a.v.)

"Bu gece ilişkide bulundunuz mu?" diye sordu. Ebû Talha (r.a.):

"Evet" dedi. Hz. Peygamber (s.a.v.):

"Allahım, bu ikisine mübârek kıl." diye dua etti.

(Zamanı gelince) Ümmü Süleym bir erkek çocuk doğurdu. Ebû Talha (r.a.) bana:

"Çocuğu al, Peygamber'e (s.a.v.) götür" dedi. Ümmü Süleym de bir miktar hurma verdi, Peygamber (s.a.v.):

"Çocuğun yanında herhangi bir şey var mı?" diye sordu. Ben:

"Evet, birkaç hurma var." dedim. Peygamber (s.a.v.) hormaları ağızına alıp çiğnedi. Sonra çıkarıp çocuğun ağzına koydu ve damağını hafifçe ovdu, adını da Abdullah koydu. (Buhâri, Cenâiz 42, Akîka 1; Müslim, Edeb 23; Fezâ'ilü's-

sahâbe 107)

Mülk O'nundur; alır, yíkar, yeniden yapar, değiştirir. Allah'ın (c.c.) ortağı yoktur, istediği zaman istediği şeyi ve istediği şekilde yapmaya kâdirdir. Aklımız onu anlayamaz, idrak edemez. Allahu Teâlâ buyuruyor ki:

٢٣ ﴿ لَا يُسْئِلُ عَمَّا يَفْعُلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴾

**“O, yaptığından dolayı sorgulanamaz fakat onlar sorgulanırlar.”
(Enbiyâ Sûresi, 23. ayet)**

Allah (c.c.), mü'minlere karşı şefkatlidir, rahmetlidir, merhametlidir. Niye böyle? Onun cevabı ahirette olur. Ahirete de gidip gördüğünde “İyi ki de böyle olmuş.” dersin.

Hocam, üstüne çok düşüyorduk, çok seviyorduk. Bir tek oydu. İstediği her şeyi de aldık. Böyle olacağını kim bilebilirdi? Şimdi de ortada bir anası, bir ben kaldık.

Niye ortada kaldığını düşünüyorsun? Bu kadar hadis-i şerifler anlattım, sahâbîlerin hallerini anlattım. Mü'min, Allah'a (c.c.) inanan bir adamdır, kaza ve kadere iman eder. Allah'tan (c.c.) geldik ve O'na doneceğiz, biz buna iman ederiz. Allah muhafaza etsin, kâfirlerin de çocukları ölüyor. Bir yaşında, beş yaşında, on yaşında dünyaları da gitmiş, ahiretleri de gitmiş. Sen öyle degilsin ki.

Hocam, hiç isyan etmedim, çok da sıkıntılardan çektim. Hiçbir zaman da isyan etmedim. Çok şükür senin başına talih kuşu konmuş. Senin başına altın taç konmuş. Hocam, zamanın şeyhleri sultanat sürüyor, onunla ilgili ne dersiniz?

Sultanat sürüyor, o da güzel. Şeyh nedir? Bu kelimenin üzerinde bakmak, durmak lazım, yani şeyh derken sen kimi kastediyorsun? Şimdi şeyhin bir kuralı var, şartı var. Yani adam çıkıştır kendine bir yer açmış ve milleti toplayıp orada zikir yapıyor veya çeşitli işler yapıyor. “Bu da şeyhtir.” Dinde böyle birşey yok.

Bak! Şeyh, âlim, muttaki, takva sahibi, Allah dostu olan O'nu seven ve yoldan giden mü'min bir insandır. Sen neleri yaparsan o da onları yapar. Sen neleri yapmazsan o da onları yapmaz. Hz. Muhammed (s.a.v.) neleri yaparsa şeyh de onları yapar.

Haberlerde doktora bakıyorsun; doktor yanlış bir iş yapmış. Bütün doktorlar böyle mi veya bir polis yanlış bir şey yapmış veya bir öğretmen yanlış bir şey yapmış. Bunlar İslâmiyet'i kötulemek için, evliyaları kötulemek için, Allah dostlarını kötulemek için yapılan planlı programlı işlerdir.

Zengin mü'min de vardır, fakir mü'min de vardır, zengin âlim de vardır, fakir âlim de vardır, zengin şeyh de vardır, aileden kalma mülkü vardır yani kendiliğinden zengindir ama fakir şeyh de vardır.

Peygamberler de iki türlü peygamber vardır. Hem kral hem peygamber mesela Hz. Süleyman, hem kral hem zengin hem peygamber. Hz. Dâvûd, hem kral hem peygamber hem de zengin. Hz. Süleyman demiş ki: "Ya Rabbi! Bana öyle bir mülk ve saltanat ver ki, hiçbir kimseye böyle mülk ve saltanat verme." Hz. Süleyman'ın (a.s.) cinler emrinde, şeytanlar emrinde, insanlar emrinde, hayvanlar emrinde, hepsi emrinde ama Hz. Peygamber (s.a.v.) fakirdi. Bak ikisi de peygamberdir. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) Allah'tan (c.c.) başka hiçbir şey yoktu. Bir gün aç yatıyordu, bir gün tok yatıyordu. Bir şey bulduğu zaman onu da infak ediyordu. Yetim kalmıştı, anneden öksüz kalmış. Babası vefat edince bir deve bırakmış ve bir hizmetçi bırakmış. Başka bir şey bırakmadı. Dedesi büyümüş, Allahu Teâlâ demiş ki: "Ya Muhammed (s.a.v.)! İstiyorsan sana bu dağı altın yapayım." O da o kadar sıkılmış, daralmış ki o esnada Ceb-rail (a.s) demiş ki: "İstemem isteme." Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz de "İstemiyorum." demiş.

Âlimler de öyledir. Mesela İmam-ı Azam kendisi zengindir; babadan kalmış, ticaret yapmış ve devletin verdiği hiçbir şeyi almamış. Devlet gelip "Sana maaş verelim" diyor. İmam-ı Azam "yok" diyor, sana kadılık verelim "yok" diyor. Hatta bin tane, beş bin tane, on bin tane talebesi var. Bu talebelerin fakir olanların bütün masraflarını kendi parasından İmam-ı Azam karşılıyor.

İmam-ı Şafii de mezhep imamıdır ama o bir kâğıda muhtaç, bir kalemi yok; aç, perişan, sıkıntında, o hâllerde ilim okuyor. Ders yazacak bir kâğıt bir şey bulamıyor. En nihayetinde mübarek Mekke, Medine oralardan Mısır'a geliyor. Bir de "seyyid" Peygamberimiz'in (s.a.v.) evladı ona da Allahu Teâlâ böyle takdir etmiş.

Günümüzde de eğer bir şeyh kendisi atasından, babasından, dedesinden zengin kalmış olabilir. Mesela bu vakıf öyle kendisinden zengindir. Kendi malı, mülkü, serveti var. Hem insanlara fayda ediyorlar hem kendileri zengindir.

Bazı şeyhler de vardır, fakirdir. Mesela Cemil Baba (k.s.) çok fakirdi. Dergâhi bodrum katındaydı. Betonun üzerindeki minderlerin üzerine oturdu ve sabahdan akşamaya kadar orada Allah'ı (c.c.) zikir ederdi.

Üçüncü bir sık daha var. Adamin şeyhlikle, âlimlikle ilgisi yok. Bu da kendine bir cübbe buluyor, bir de sarık alıyor. Sonra kitaplardan bakıyor, öğreniyor kendi kendine bir teşkilat kuruyor ve kendi kendine insanları sömürüyor; insanların malına, icadına kastediyor. Bunun zaten İslâmiyet'le,

tarikatla, şeyhlikle bir alakası yok. Hz. Peygamber (s.a.v.), "Muhtaç olmadan dilenen, ateş koru yutan kimse gibrildir. (Beyheki) Dilenmek haramdır. Dilenmek, yani birinden bir şey istemek ne zaman helal olur? Adamın ölmeyecek kadar artık onu da alıp istemezse ölecek, o zaman ölmeyecek kadar bir şey dilenmesi helal olur.

Abdulkadir Geylani (k.s.) kitabında buyuruyor ki: "Mürşidler, müridlerin mallarına göz dikmemeli ve onlardan bir şey beklememeli."

O geldi bana bir şey versin, öteki geldi bana bir şeyler versin. Müslüman'ın bir izzeti, şerefi, haysiyeti vardır. Gavs-u Geylani (k.s.) buyuruyor ki: "İnsanlardan bir şey isteme. Bunu yapabilirsen kalbinle de bir şey isteme. Ama bunun dışında biri sana hediye vermiş. O da Allah'tandır ve onu da red-detme!"

Yanlış işleri yapanlar, kiyamet günü hesabını verecekler; peygamber evladı da olsa, âlim de olsa kim olursa olsun, hesabını verecek. Peygamberler buyuruyor ki:

ذَلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهُ عَبَادُهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا
أَسْلِكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا مَوَدَّةً فِي الْقُرْبَىٰ وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَزِدُ لَهُ
فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ۖ ۲۳

"İşte bu, o (haber)dir ki, Allah imân eden ve sâlih amellerde bulunan kullarına tebşîr eder. De ki: Ben bunun üzerine sizden akrabalık sevgisinden başka bir ücret istemiyorum." (Şûrâ Sûresi, 23. ayet)

Biz anlatmamıza karşı, tebliğimize karşı sizden bir ücret istemiyoruz. İslâm'ı anlatırken Allah'ın (c.c.) ayetlerini, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) emirleri, neyi hallerini anlatırken insanlardan bir şey talep edilmez bu haramdır. Bu bizim asli görevimiz, İslâmî görevimizdir. Hocam, şeyhin evinin etrafında, kendisi etrafında koruma var. Cumhurbaşkanı korunur gibi korunuyor.

Onu, ona soracaksın. Şimdi bak hocanın yüzüğü kaybolmuş, çıkmış dışarıda arıyor. Demişler ki: "Hocam! Ne ariyorsun?" Hoca, "Yüzüğümü kaybettim." demiş. Demişler ki: "Nerede kaybettin?" Hoca, "İçeride kaybettim." demiş. Diyorlar ki: "Ama burası dışarısı." Hoca, "Orası karanlık, o yüzden burada arıyorum." diyor. Yanlış yapana yanlış yaptığını söyleyeceksin.

Şeyhin adabı var, mürşidin adabı var. Şeyh olmanın usulü var, adabı var,

kuralı var. Nasıl derviş olunur usulleri var. Bu usulleri iyi bilmek gerekir.

Bizim sorunumuz o adam değil bu şeyh değil yani biz diğer insanlar ile uğraşmayacağız. Bizim sorunumuz, İslâmiyet'i bilmiyoruz. Şu anki Müslümanlar İslâmiyet'i bilmiyor. Hz. Muhammed'i (s.a.v.) zaten hiç tanıtmıyoruz. Yani Hz. Muhammed (s.a.v.) kimdi, nasıldı, nasıl yapardı, nasıl ederdi, nasıl giderdi, nasıl gelirdi, sahâbîleri var mıydı, sahâbîler ne yapardı? Hz. Muhammed'i tanımadığımız için biri çıkıyor diyor ki: "Ben Hz. Muhammed'in (s.a.v.) vârisiyim." Sen gerçeğini bilmiyorsun ki, vârisini bilesin. Hz. Peygamber (s.a.v.) nasıl tebliğ yaptı, sahâbîlere nasıl davrandı, sahâbîler Hz. Peygamber'e (s.a.v.) nasıl davrandılar? Bunları bilmeyince böyle insanlardan tokat yemen çok olur.

İsim vermeyeceksin, orayı anlatmayacaksın, burayı anlatmayacaksın. Biz doğruyu ortaya koyarız, yanlış dışında kalır. Allah'ın (c.c.) yolu budur ama filanca yerde böyle, filanca yerde böyle diye saymaya kalkarsak yanlışların içinden çıkmazsun; çünkü alayı yanlışır.

Elimizde bir Kur'an olacak, bir de Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünneti olacak. Sen buraya geldiğin zaman veya başka yere gittiğin zaman bakacaksın ki orası Kur'an-ı Kerim'e ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetine uyuyor mu? Uymuyor mu? Uyuyorsa devam edeceksin. Uymuyor mu? Oradan uzaklaşacaksın.

Adam cübbe giymiş, sarığı da sarmış, sakalı da var; tam İslâm kisvesi. Bir de süslü sarık sarmış. Kadın gelince kadına elini öptürüyor. Şimdi onun etrafında bulunana ben ne diyeyim, insan desem değil. Bu adam bir kadına elini öptürüyorsa bu adam, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yolundan ayrılmıştır deyip hepsinin oradan ayrılması lazım ama ayrılmıyorlar. İkinci sefer geldiklerinde ayağını öptürüyor, yine ayrılmıyorlar. Neden? Çünkü Hz. Muhammed'i (s.a.v.) bilmiyorlar. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) bir kadına elini öptürmediğini bilmiyor. Söylediğin zaman da kabul etmiyor.

İslâm bellidir. Sorun sadece sahte şeyhler değil. Toplumdaki şeyhlerin %90 nı sahtedir. Müslümanım diyen insanların imanı sahte değil mi? Bakıyorsun camiye gitmiyorlar, namaz kılmıyorlar ve ibadetlerine dikkat etmiyorlar. Bu nasıl Müslümanlık? Ben böyle bir Müslümanlık bilmiyorum.

Mesele Ahmet, Mehmet değil... Bir adam alın teri ile çalışmış, kazanmış ve helalden servet elde etmiş; güzel, sorun yok. Zekâtını veriyor isterse uçağa binsin,jeti olsun ama bir adam ondan yardım alıyor, bundan yardım alıyor, aldığı yardımları yerine ullaştırmıyorsa ve bunu başka yerler de kullanıyorsa eğer, bunun vebali çok büyütür; kendisini kurtaramaz.

اَنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا اَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
 اُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ اَلَا النَّارُ وَلَا يَكُلُّهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمةِ
 وَلَا يُزَكِّيُهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۖ ۱۷۴

"Allah'ın indirdiği kitabın bir bölümünü gizleyenler ve onu az bir karşılık için satanlar yok mu, onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Allah, kiyamet gününde onlarla konuşmayacak, onları arındırmayacak! Onlar için elem verici bir azap vardır." (Bakara Suresi, 174. ayet)

Allah'ın (c.c.) ayeti nasıl satılıyor? Allah (c.c.) haram dediğine adam "helal" diyor. Mesela Allah (c.c.), faize haram demiş. Adam diyor ki, "Paranı bankaya koy." Bunu, hocayım diyenler söylüyor. Cemaatim dinleyenler söylüyor. Sonra kur-an'nın o ayetini görmezlikten geliyor. Bunları gizleyip gerçekleri söylemiyor, hakikatleri söylemiyor, bunların "Yiyecekleri ancak ateşdir."

Birincisi, karınlarına ateş dolacak. İkincisi, kiyamet günü onlar temize çıkmayacaklar. Üçüncüsü, Allah (c.c.) onlarla kiyamet günü konuşmayacak. Daha Allahu Teâlâ ne buyursun bunlara?

Belediye başkanı gelip bana dese ki: "Şurada yüz dönüm arazi var. Bu araziye bir kurs yapın, bir yurt yapın." Ben onu almam. Eğer Allah (c.c.) al deseydi ben alırdım. Sen belediyenin armasını nasıl benim vakfıma veriyorsun? Kendi malını ver, kendi malını versen alırım. Sen kamu malını veriyorsun, onda herkesin hakkı var. Herkese hitap eden bir hizmet olsa alırsın, yaparsın. Mesela yol, gavuru da geçiyor, Müslüman'ı da geçiyor, inananı da geçiyor, inanmayanı da geçiyor, herkes faydalıyor ama benim vakfıma verilen bir şeyden, benim vakfıma emanet edilen, benim cemaatime verilen bir şeyden, toplumun belki binde biri faydalıyor. Geri kalan dokuz yüz doksan dokuz senin yakana yapışığında ne yapacaksın?

Yetim malı yiyan, kamu malı yiyan, devletin malını haksız ve izinsiz yiyan, başkasının malını gasbeden, dolaylı yollardan kandırarak, aldatarak başkasının parasını kendi hissesine geçiren, bunların alayı kiyamet günü pişmandır ve yetim malı yemiş hükmündedir.

Şimdi iki sahâbî arasında bir olay oluyor, birisinin çenesi çok kuvvetliymiş, diğeri de gariban bir adammiş. Biri, "Gidelim Peygamberimiz (s.a.v.) yanımızda hakem olsun." diyor. Diğer, "Tamam" diyor. Çenesi laf yapan anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor bizim gariban susuyor, bir şey söyleyemiyor. Rasulullah da (s.a.v.) delillere bakıp, "Bu yer tamam senindir. Ötekine de bu yer senin değildir." buyuruyor. Çünkü şartlara baktı, hükm böyledir.

Adam ağlıyor. Rasulullah (s.a.v.), "Niye ağlıyorsun?" buyuruyor. Adam, "Ya Rasulallah! Yer benimdi ama siz diğer kardeşime hüküm verdiniz." diyor. Rasulullah (s.a.v.), "Sizi de bir daha mahkeme edeyim istiyorsanız." buyuruyor. Bir daha mahkeme ediyor. Diğerı daha hareketli ve delilleri koyuyor, yine kaybediyor. Bizimki yine kaybedince Hz. Muhammed (s.a.v.) yerin onun olduğunu anlayıp buyuruyor ki: "Kim kardeşinin bir karış yerine haksız olarak girerse kiyamet günü o yer onun boynuna geçer, mahşere öyle gelir." (Müslüm, Müsâkât, 141) Bu tehdit karşısında diğer sahâbî diyor ki: "Ya Rasulallah! Ben vazgeçtim, yer bu arkadaşımdı."

Köylerde olur ya, tarlalar sınırları geçip orman arazisine girdi; sen yandın. Ormanı kes villa yap; sen yandın. Sahipsiz bir araziye git kon; sen yandın. Yarın ahirette senin boynuna bu arazi geçirilecek.

Çok uyanık insanlar, Hz. Ebû Bekir (r.a.) Efendimiz'e gidiyorlar. Diyorlar ki: "Ya Ebû Bekir! Şuradaki dağın tepesinde boş araziler var. Devletin arazisi, boş boş duruyor. Onları bize verir misin? Ekelim, biçelim, kendimize yer yapalım." Hz. Ebû Bekir de (r.a.) mübarek o anda artık nasıl bir durumdaysa "Gidin" diyor. İleriki boyutunu düşünemiyor ama Hz. Ebû Bekir de (r.a.) çok akıllı, uyanık. Adamlar diyor ki: "O yeri bize verdiğine dair bir de kâğıt yaz ve imzala." Yani beleş yer alıyor. Aldığı yeri bir de imzalatıyor. Kâğıdı yazıp diyor ki: "Ömer'e gidin de Ömer de bunu imzlasın." Adamlar Hz. Ömer'in (r.a.) yanına gidip diyorlar ki: "Biz Ebû Bekir Sîddîk'a (r.a.) böyle bir arazi var diye söyledik. O araziyi bize verdi. Burayı da imzaladı. Sen de burayı imzalar misin?" Tapu senedi düzenliyor yani, Hz. Ömer (r.a.) bunu yer mi? Hz. Ömer (r.a.), "Verin bana bakayım." deyip çöpe atıyor. Hz. Ömer (r.a.), "Benimle beraber gelin!" deyip Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) yanına gidince, "Ya Ebû Bekir! Bu adamlara yer tahsis etmişsin. Senin kendi yerin mi, yoksa devletin arazisi mi?" Hz. Ebû Bekir (r.a.), "Devletin arazisi" diyor. Hz. Ömer (r.a.), "Hangi hakla devletin arazisini bu adamlara tahsis edersin, hangi yetkiyle? Orada herkesin hakkı var." Ebû Bekir Sîddîk ağlamaya başlıyor ve buyuruyor ki: "Ben sana demiştim, halifelik yapamam."

Efendimiz (s.a.v.) vefat etmiş. Ebû Bekir Sîddîk'la (r.a.) böyle cemaat toplanmış, halifelik seçeceklər. Hz. Ömer de (r.a.), "Halife sensin, ver elini biat edeyim." diyor. Hz. Ebû Bekir (r.a.) diyor ki: "Ben çok yumuşak huylu birisiyim. Ben halife olamam." Hz. Ömer (r.a.) ısrarlı bir şekilde "Yaparsın." Diyor. Elini tutup ilk önce o biat ediyor. Sahâbîler de biat ediyor.

İslâmîyet açıktır, şeffaftır ve nettir. Haramlar, peygambere de haramdır, sana da haramdır. Helaller peygambere de helaldır, sana da helaldır. Birkaç

peygamberin birkaç tane özel durumu vardır. Peygamber Efendimiz'e (s.a.v.) birkaç madde özeldir. Namaz kılmak, sen beş kılıyorsan peygamber, on kılıyor. Oruç tutmak, sen bir tutuyorsan peygamber, iki ay tutuyor. Peygamber şöyle demiyor: "Kitap geldi. Siz yapın, ben yapmıyorum. Sonra yaparım." Böyle bir şey yok. Bizim kuralımız budur. İslâm ne diyorsa, Kur'an ne diyorsa odur.

Hz. Ömer'e (r.a.) kumaş gelmiş. Kumaşı herkese eşit miktarda paylaştırmış. Kendine de bir hisse veriyor ama verdiği kumaştan bir elbise çıkmıyor. Herkes ölçüyor, bir elbise çıkmıyor. Hz. Ömer (r.a.) cübbe yaptırip hutbeye çıkıyor. Bak! Biz bunu kaybetmişiz. Hz. Ömer (r.a.) hutbedeyken bir sahâbîayağa kalkıp buyuruyor ki: "Ya Ömer! Önce bu üstündeki cübbeyi nasıl aldığı-ni açıkla, sonra seni dinleyeceğiz çünkü bize verdiklerinden bir cübbe çıkmıyor." Hz. Ömer, "Haklısun. Oğlum Abdullah'a da bir hisse düşmüştü, o hissesini bana verdi ve iki hisseyle bu cübbeyi yaptırdım." diyor. Sahâbî, "Tamamdır, şimdî seni dinliyoruz."

Hz. Ömer (r.a.), "Ben sapıtırsam ne yaparsınız?" buyuruyor. Sahâbî, kılıcı kaldırıp buyuruyor ki: "Biz de bu kılıçlarımıza seni düzeltiriz."

Bir Abid'in küçük bir kulübesi varmış. Orada da gece gündüz ibadet yaparmış. Bir gün bir bayan, bir çocuk dünyaya getiriyor ve insanlar, o kadını sıkıştırıyorlar: "Bu çocuk kimden?" Kadın diyor ki: "Filanca Abid den." Halk, Abid'e sormadan bir sürü hakaret edip kulübesini başına yıkıyorlar. Abid, "Durun! Ne oldu, neden böyle yapıyorsunuz?" diyor. İnsalar bir ağızdan, "Sahtekâr! Çocuğun babası senmişsin." dedi. Abid, "Çocuğu buraya getirin." diyor. Çocuğu getiriyorlar. Abid, çocuğun karnına bastırıp diyor ki: "Senin baban kimdir?" Çocuk diyor ki: "Filanca yerdeki çobandır." Allah (c.c.), takva sahiplerini korur, iman edenleri korur. Ondan sonra diyorlar ki: "Senin bu mescidini al-tından yapalım, gümüşten yapalım." Abid, "Yok, yok! Benim mescidimi eskisi gibi taştan, topraktan yapın yeter." diyor. Hakkı da söyledik, batılı da söyledik.

Şeyh olmanın kuralları vardır:

1- Şeyhe kendinden önceki şeyhi tarafından onay yazılı bir icaze verilmesi gereklidir.

2- Hz. Muhammed'e (s.a.v.) kadar giden bir silsilesi olacak.

3- Şeriatı ihtiva edecek, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sünnetini ihtiva edecek.

Bakıyorsun sahte şeyh denilen insanlara kendine bir silsile ve icaze uydu-ruyorlar ama şeriatın dışında hareketler yapıyorlar. İşte bunlar ne şeyhtir, ne âlimdir ve ne de bir şeydir. İslâm da ve tasavvufa böyle bir şey yok. Herkes Kur'an ve sünnete bağlıdır. Kur'an ne diyorsa odur. Sünnet ne diyorsa odur. İmam-ı Azam (rh.a.) ne diyorsa odur. Abdulkadir Geylani (k.s.) ne diyorsa

odur.

Şimdi bizim tarikatımız “Kadiri Tarikatı”, Abdulkadir Geylani’nin (k.s.) tarikatıdır. Mübaret kaç bin tane kitap yazmış. Usulleri ortada, yolu ortada, nasıl tarikat olur, nasıl sofi olur, nasıl zikir olur? Hepsi ortadadır.

Nefis terbiyesi yapmayan, çileye oturmayan, kırka oturmayan bir adam, bir noktaya gidemez. Kırka bir kere oturup bir ekmek bir suya talim edecek. Kırk gün şeyhinin kontrolünde oturacak. Bir kere oturdu olmadı; çünkü hâlâ kalıntıları var. Bir daha oturacak. Ta ki şeyhi ona yeter diyene kadar oturacak. Abdulkadir Geylani (k.s.) buyuruyor ki: “Dikkat et! Nefsin seni yere vurmasın. Nefsin seni yere vurmadan sen nefsin yere vur.” Peki! Bu nasıl olur? Açlık ve susuzluk kırbaçıyla, aç bırakırsın, akı başına gelir, bir de susuz bırakırsın, akı başına gelir. Bir de yalnız bırakırsın, insanlardan uzaklaşırınsın, biraz da konuşurmazsın, susarsın. O zaman bu nefis terbiyeli olur; böyle terbiye olur. Arada sırada başını kaldırıp tekrar eskiye geçmek isterse o kırbaçları ona hatırlatırsın.

İçimizdeki vesveseden sorumlu olur muyuz hocam?

İnsan, vesveseden sorumlu değildir. İnsandaki vesvesenin temel sebebi üzüntüdür. Üzüldüğün için kalbinde ve beynde sürekli o üzüntüyü tutuyorsun ve o olay yüzünden sürekli nefis sana farklı vesvesler veriyor. Bu demek ki o olayın aklında bitirmemişsin, bitirmeden için bu insanda vesvese de yapar, sinir de yapar.

Allah'a (c.c.) inandık, O'dan geldik ve O'na gideceğiz. Bak! Şöyledir bir şey aklına gelmesin: Benim bir suçum olduğu için mi çocuğum öldü? En üstünümüz Hz. Muhammed (s.a.v.). Hz. Muhammed'in (s.a.v.), Hz. Fatima (r.anhumâ) hariç bütün çocukları kendisinden önce vefat etti. Hz. Fatima da (r.anhumâ), Rasulullah'tan (s.a.v.) altı ay sonra vefat etti.

Onun bütün üzüntülerini, sıkıntılarını burada bize bırakıp, hayatında yeni bir sayfa kendine açıyzorsun, yaşantına devam ediyorsun. Bütün ümmet-i Muhammed'in, Müslümanların çocukları bizimdir ve ilgilendirmek gerekir. Sev, iyilik yap, yetiştir, elinden tut, hayrını yap, hasenatını yap. Bu kapıdan içeriye giren herkesi kendi oğlum gibi düşün ve içeri giren kızı kendi kızın diye düşünerek hareket et.

Bazen soruyorlar: “Hocam! Senin kaç çocuğu var?” Diyorum ki: “Binlercesi var.” Bütün Müslümanlar bizim kardeşlerimizdir. Ne fark eder? Kendi çocuğuyla o çocuğu ayırt ediyor musun? Bizde böyle bir şey yok. Hepsi bizim kızımız, hepsi bizim oğlumuz, hepsi bizim annemiz, hepsi bizim babamız, hepsi bizim kardeşimizdir. Bizim yolumuzun kuralı budur. Yanlış da yapabilir,

günah da işleyebilir; yine kardeşimizdir tipki Mevlana hazretlerinin dediği gibi gel ne olursan ol yine gel dediği gibi.

Hiç unutmuyorum; Cemil Baba (rh.a.) bizim eve geldi, evde oturuyoruz. Böyle yüzü bana dönük, sırtı da hanım doğru dönüktü. Seksen yaşındaki adam, hanım da çarşaflı olmasına rağmen sırtını dönüp anlatıyor. Seksen yaşında, senelerdir de tanışıyoruz. Cemil Baba (rh.a.) buyurdu ki: "Kızım! Sen bu cemaatin annesisin. Hani çocukların nasıl üstü başı çamurlu gelir. Anne onu kucağına basar, yukarı, paklar, temizler. Sen de ölene kadar böyle yapacaksın." Bana da dedi ki: "Ölene kadar cemaatin babasıın." Yoksa ben diyordum ki: "Baba zaten yaşıdır. Baba vefat eder, ben de işime, gücüme bakarım, köyüme, şehrime giderim. Tekkeyi kapatırıım. Kim ne yaparsa yapsın." Öyle değil. Bütün Müslüman çocukların bizim kardeşimiz. Yanlış da yapabilirler, hata da yapabilirler ve hatta kusurlu da olabilirler. Ama biz bunların elinden tutacağız, yapabildiğimiz kadar yardım yapacağız. Güzel söz söyleyeceğiz, tatlı dilli olacağız, yumuşak huylu olacağız, tatlı tatlı anlatacağız, nasihat edeceğiz. Yani biz vazifemizi yapacağız takdir Allah'ındır.

Cemil Baba (rh.a.) gibi bir şeyh nerede bulacaksın? Mübarek, evine gitmeyorsun yediriyor, içiriyor; yemeği kendi getiriyordu. Sohbet ediyor, dua ediyor.

Vefatından sonra gelini anlatıyor: "Siz telefon açıp geliyoruz dedığınız zaman Baba çok heyecanlanırdı. Hacı anneye derdi ki: 'Yemekleri hazırla.' En zor yemek neyse onları yaptırıyordu.

Cemil Baba'ya (rh.a.) bir kere telefon açıp dedik ki: "Baba! Biz geliyoruz." Darendede de telefon çekmiyor, aramış da aramış, aramış da aramış. Biz de Darendede mola verdik. Ahmet Efendi aramış, o da ulaşamamış. Darendede'den çıkışınca telefon çektı, baktım Baba aramış, aradım. Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Yahu! Sen neredesin?" Baba'ya dedim ki: "Baba! Darendede biraz mola verdik. Orada da telefon çekmiyordu." Cemil Baba (rh.a.) dedi ki: "Öğlüm! Hatlı telefon da yok mu? Canı gibi severlerdi. Öyle bir sevgiyle, muhabbetle, aşıkla bize bakardı ki, sen anlardın Baba beni çok seviyor diye.

Gece saat birde ara, ikide ara, üçte ara, beşte ara. Hep hazır asker gibi beklerdi. Gece bir saat, iki saat yatıyor. Biraz da işraktan sonra yatıyordu.

Gece yatmış, beş on dakika geçince zil çalışıyor. Baba (rh.a.) kalkıyor: "Ya oğlum! Hastayı sabah getirseydiniz." diyor. Sofi diyor ki: "Baba! Biz dedik ki şeyhler yatmaz, ondan geldik." Cemil Baba (rh.a.) derdi ki: "Gelin!" Ondan sonra işraktan sonra, saat sekizde yatma vakti gelmiş, sekizde yatacak, dokuzda kalkacak. Daha yatağa yeni girmiş. Bir de bakarsın zil çalmış.

Adamın birisi, ibadet ehli bir âlim, İsm-i Azam'ı çok biliyor, gece gündüz ibadet ediyor. Firavun, âlimi satın almaya çalışmış ve demiş ki: "Hz. Mûsâ'ya (a.s.) beddua et." Âlim, Hz. Mûsâ'ya (a.s.) beddua eder mi? Âlim demiş ki: "Ol-maz! Peygambere beddua yapılmaz!" Firavun, "Gel buraya!" demiş, hazine-lerini açmış. Bu altın, tarihin başından beri insanlara bela olmuş. Hazineyi açmış, böyle sarı sarı, cil cil... Canı gidiyor, "Bir kese al!" demiş. Önce "Yok!" demiş, sonra böyle dağ gibi altını önüne yiğip demiş ki: "Hepsi senindir. Sa-dece bir tek şey yapacaksın, Hz. Mûsâ'ya (a.s.) beddua edeceksin!" Altınları görünce hemen kalbi kaymış, unutmuş; ne âlimliği kalmış ne de başka bir şeyi. Dua ettiği, ibadet yaptığı bir yer varmış. Adam merkebe binmiş, beddua yapmaya gidecek. Merkep dağa gelince oradan sonrasına gitmemiş. Hayvan bile Allah'ın (c.c.), dostunu ve düşmanını biliyor. Âlim, merkebi bırakarak ya-yan gitmiş. Gözünü öyle bir hırs kaplamış ki, çıkışmış dağın tepesine, avuçla-rını açmış. O zannediyor ki; yine her zaman yaptığı dua gibi bu dua da kabul olur. "Allah'ım! Hz. Mûsâ'yi (a.s.) helak et!" diyeceğine Allah (c.c.) tarafından dili çevriliyor ve diyor ki: "Allah'ım! Firavun'u helak et!" "Allah'ımı! Firavun'a yardım et." diyeceğine Allah tarafından dili bir çevriliyor ve diyor ki; Allah'ım Musa peygambere yardım et diyor. O kendi istediği gibi konuşmak istiyor ama kelimeler ağzından istediği şekilde çıkmıyor. Ne yapsa ne etse faydası yok, ağzından bir tane bile beddua çıkmıyor. Anlıyor ki Allah'ın (c.c.) gazabı-na uğramış; dili uzuyor, uzuyor, ta ki karnına kadar! Köpek gibi oluyor. Allah (c.c.) buyuruyor ki:

فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَرْكُهُ يَلْهَثْ
ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِاِيَاتِنَا

"...Kovsan da bıraksan da hep dilini çıkarıp soluyan köpeğin haline benzer. Âyetlerimizi yalan sayan topluluğun durumu işte böyledir. (Arâf Sûresi, 176. ayet)

Allah'ın (c.c.) ayetleriyle alay edenler, Allah'ın (c.c.) ayetlerini az bir dünya menfaati için satanlar, makamları ve mevkileri için Müslümanları sahipsiz bırakıp Müslümanlara yardım etmeyecek, Müslümanlara destek olmayanın hali tipki bu köpek gibidir. Üzerine varsan da, varmasan da dilini sarkıtır ve solur.

Onun için dua edeceğiz, yardım edeceğiz. Elimizden gelen ne varsa yapacağız ki; bu ülkeye gavurlar ve imansızlar hâkim olmasın. Sadece bu ülkeye

değil, bütün dünyayı bunlardan kurtarmamız gereklidir. Hristiyanlar ve Yahudiler bütün dünyaya hâkim oldukları hakkında nelerin olduğunu görüyoruz. İnsanları nasıl sömürdüklerini ve dünyayı nasıl kana buladıklarını görüyoruz. Müslümanlar ise onlar gibi değil. Aksine Müslümanlar dünyaya hâkim olduğu zamanlarda, gayrimüslimlerin kendileri gelip onlara siğinmişler tipki Osmanlı Devleti'ne siğindikleri gibi. Hristiyanlar gelip Hz. Muhammed'in (s.a.v.) şefkatine siğinmişler. Yahudiler gelip Hz. Muhammed'e (s.a.v.) siğinmiş. Hayvanlar bile gelmiş Hz. Muhammed'e (s.a.v.) siğinmiş. İnsan, dostunu ve düşmanını bilecek. Bildiği zaman sorun yok.

Ben dostumu nasıl bileyecem? Allah (c.c.) buyuruyor ki:

اِنَّمَا وَلِيْكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ امْنَوْا الَّذِينَ يُقِيمُونَ
الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكُوْهَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ٥٥

Sizin veliniz ancak Allah'tır, peygamberidir, bir de Allah'ın emrine boyun eğerek namazı dosdoğru kılan, zekâti veren mü'minlerdir. (Mâide Sûresi, 55. ayet)

Ufak tefek hesapları yapmanın zamanı da değil, vakti de değil. Biz, İslâm cemaatiyiz, Müslüman cemaatiyiz. Bizim önderimiz, Hz. Muhammed Mustafa'dır. Bizim kitabımız, Kur'an-ı Azimüşşan'dır. Zaten bu gerçekleri kavramadığımız için birine Kurt demiş oraya koymuşlar, ötekine Arap demiş ötekileştirmişler, öbürüne Türk demiş diğer tarafa koymuşlar. Başkasını da kendi içinde bölmüşler, lime lime yapmışlar. Bir taraftan toplumu ırk yönünden bölmüşler, sosyal yönden bölmüşler, cemaat yönünden bölmüşler, din yönünden bölmüşler, mezhep yönünden bölmüşler ve hatta evimizin içine kadar bölmüşler.

Bir evin içinde beş tane Müslüman ama bir olamıyorlar. Bu mahallenin tamamının Müslüman olduğunu zannediyorum. İçlerinde Hristiyan, Yahudilerin olduğunu zannetmiyorum. Ama yine de bir olup söz söyleyemiyorlar.

وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعاً وَلَا تَفَرَّقُوا
 عَلَيْكُمْ أَذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءَ فَالَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَاصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ أَخْوَانًا
 وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَانْقَذْتُمْ مِّنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهَدُونَ ۖ ۱۰۳

"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı yapışın; bölünüp parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani siz birbirine düşman idiniz de Allah gönüllerinizi birleştirdi ve O'nun nimeti sayesinde kardeş ol-dunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi Allah kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle açıklıyor ki doğru yolu bulasınız." (Âl-i İmrân Sûresi, 103. ayet)

Hele ki bir sofinin ağızından kimseye hatta gavurlar içinde bile bulunsa hiçbir kötü kelime çıkmaz. Sofisin sen, ağızından hiçbir kötü kelime çıkmaması lazım. Müslümanlara ise zaten çıkmaması lazım. Senin işin gücün var, güzel ahlâk sahibisin.

"Allah'ın sizin üzerindeki nimetini hatırlayın. Hani ki siz düşmandınız." Öz kabilesi, Hazret kabilesi? Yahudi bir fitne bıraktığı zaman parça parça oluyorlardı. Ama İslâm geldiği zaman onları kardeş yaptı. İslâmiyet sayesinde siz kardeş oldunuz. Böyle giderseniz kardeşliğiniz de kalmaz, dininiz de kalmaz... Ey Müslümanlar birlik olun Allah hepinizden razi olsun, Allah sizlere kat kat mükâfatını kat be kat versin.

Allah dostu sohbet yaparken sohbetteki insanlar uyuyormuş. Allah dostu demiş ki: "Ya Rabbi! Ne şaşılacak şey? Uzaktaki müridler kalben burada, buradaki müridler de kalben uzakta."

Şair demiş ki: "Kalp kalbe deyince uzak yollar kısalır." Muhabbetle yolları kat ediyor. Eskiden şeyhler vardı, bir de müridleri vardı; tabii o zaman haberleşme bu kadar yaygın değildi. Şeyhini görmek için kilometrelerce yol giderlerdi; Bağdat'tan kalkıp Hindistan'a giderlerdi.

Bir tane incir çekirdeği olsun. Önemli olan çekirdeğin uygun ortamda yetişmesidir; çünkü bunun genlerinde incir ağacı mı olacak, sarı mı olacak, siyah mı olacak diye kodlanmış. Bu incir çekirdeğini ektik. İncir çekirdeği küçüktü ama hiçbir zaman Allah'a (c.c.) söyle demiyor: "Ben büyük bir ağaç olamam, ben binlerce incir de veremem..." Olumsuz düşünemiyor. Çekirdeğin görevi, uygun bir ortamda hemen reaksiyona girip köklerini salmak, yapraklarını salmak, büyümek ve şartlara karşı mücadele etmektir. Bunların da der-

di var; bir sürü haşereler var, soğuğu var, sıcakı var, suya ihtiyacı var. Uygun ortamda olan incir hemen yeşeriyor ve binlerce incir verip soyunu devam ettiriyor. Bu incir yeşerdiği zaman binlerce incirin kendisinden üremesini sağlıyor. Bir tane incir verse o incirin içinde binlerce çekirdek var. Hemen arzda yayılıyor.

İnsanda olay biraz daha farklıdır. İnsan, düşündüğü için, aklettiği için, ayrılm yaptığı için olay biraz daha farklı oluyor. İnsan, Kur'an ve sünnetle yoğrulduğu zaman yoğurmanın getirisini olarak takva, salih amel... Bu salih amelin altını doldurabilirsın; emr-i bîl ma'rûf ve nehy-i anil münker...

Bu lider, insanı ona tabi olunacak insan hâline getiriyor ve bu insan, bularla donandığında bu sefer binlerce insan olarak dünyanın dörtbir yanına dağılıyorlar.

Soru şu: "Küfrün işi mi kolay, İslâm'ın işi mi kolay?"

- "Hocam, teorik olarak Müslüman'ın işi kolay ama pratikte öyle değil."
- "Teorik, pratik yok. Neden?"
- "Hocam, çünkü ayet var..."

وَقْلُ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ

De ki: "Hak geldi bâtlı yıkılıp gitti! (İsrâ Sûresi, 81. ayet)

- "O ayrı..."
- "Hocam, batıl hakkın karşısında duramaz."
- Neden?.. Çünkü hak, fitrata uygundur; batıl ise fitrata uygun değildir. Fitrata uygun olarak yapılanlara insanlar rağbet ederler. Yani su aşağı doğru gitir; batıl ise suyu yukarı doğru götürmeye çalışıyor. Bunu doğaya müdahale ederek, elindeki teknolojisi, ekonomisi, siyaseti kullanarak yapıyor. Ama aynı imkânları sen eline geçirdiğin zaman, aynı şartlarda olup hiçbir dinden haberi olmayan bir adama İslâm'da olan bir şeyi teklif etsen onun içgüdüsü, kalbi, ruhu, akli bunu tercih edecektil. Çünkü bu fitrata uygundur; İslâmîyet fitrata uygundur, yaratılışa uygundur.

- "Hocam, bu tartışılabilir. Fitrata uygun ama orada nefsini ön plana çıkarılmışsa kabul etmez ki fitratı artık geride bırakmış. Fitrat doğuştan gelen bir seydir"

- "Hayır!.. Her insanın ortak müsterekleri var; ırk, cins olarak... İnsan familyasının kendine ait özellikleri var. Kendi özellikleri İslâm'a uygundur. Yani Allah (c.c.) yarattığı için gönderdiği kanunlarla insanın uyumlu olması lazım.

Eğer böyle olmazsa o zaman orada bir çelişki olur. Allah (c.c.) bizi yarattı ve bize bir kitap gönderdi. Bu kitapla benim yaratılışımın örtüşmesi lazım. Örtüşlüğü içinde insanın tercih etmesi lazım.”

- “Hocam, tamam ama bunu sizle konuşmuştu. İnsan neden iman eder, niye küfür eder konusunu konuşmuştu. Bu o kadar kolay değil, insan yaratılış olarak fitrata tamam uygun ama nefsini ön plana çıkardığı zaman işte kalbini köreltiyor.”

- “O ayrı. Fitrat nedir? Mesela adamın belli bir saatte yemek yemesi lazım, belli bir saatte uyuması lazım, belli bir saatte ihtiyaçlarını gidermesi lazım... Burada Allahu Teâlâ deseydi ki: Yirmi dört saat oruç tutacaksınız, kırk sekiz saat oruç tutacaksınız ama fitrata uygun değil. Bizi yaratanla bize kitap gönderen aynı zat olduğu için biz ancak bu kitapta yazılanları yaptığımız zaman mutlu olacağız.”

- “Su içmek fitrata uygundur. Gazoz içmek fitrata uygun değil. O zaman niye gazozu tercih ediyoruz? Alışkanlıklar onu gazoz içmeye sevk ediyor. Ama aklı başında herkes suyun daha uygun olduğunu bilir. Kur'an ile bizim uyumlu olmamız lazım. Bizim yaratılışımıza uygun ama bizde irade olduğu için iradeyi iyiye kullanmamız gereklidir. İradeyi kötüye kullanmak bizim tercihimizdir. Adam fitratına uygun davranışmayabilir. İnsanları fitratına uygun olduğu için de onu fitrata uygun noktaya çekmek daha kolaydır. Mesela adam cinsiyet değiştiriyor, adamı bu noktaya getirmek için bir emek sarf etmek gereklidir; bunun için propaganda yapacak, kafasını yıkayacak...vb birçok şey yapmak gereklidir. Fitrata müdafale ettikleri için bu çok zordur. Ama insanları İslâmiyet'te evlenmeye teşvik etmek, fitrata uygundur.

- “Hocam, siz diyorsunuz ki ikimizde de aynı güç olsa biz onlara galip gelirdik çünkü bizim elimizdeki fitrata uygundur.”

- “Evet!... Şöyledir bir durum da var: İslâmiyet'i adama anlattığında sana hak verir ama kabul etmez. O inanç noktasına girdiği için ayrı bir şeydir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) zamanında da vardı: “Sen doğrusun ama ben kabul etmiyorum.” O kendi tercihidir. Kendi tercihi olduğu için ceza veya mükâfat görecektir. Ama Allah'ın (c.c.) emirlerini yapmak, Allah'ın (c.c.) emirlerini yapmamaktan daha kolaydır. Yani isyan etmek daha zordur. Allah'a (c.c.) isyan etmek insan fitratına uygun değil. Yaratanın emirlerini yerine getirmek insan fitratına uygun. Şöyledir: Karşı grubun elinde teknolojik imkânların olması, maddî imkânların olması ve gücü ele geçirmesi, bu güçle beraber bu noktalara odaklanması bir başarı değil. Bu bir üstünlük de değil. Yani sen gidip fakir bir adam dövüyorsun, ondan sonra elindeki sermayeyi alıyorsun sonra

da diyorsun ki: "Ben güçlüğüm." Nasıl güçlüsun? Afrika'dan aldığı altınları geri ver, Kızılderili'lerden gasbettiğin topraklarını geri ver, kendi ülkendeki insanlara yaptığın zulümleri bırak, öyle senin ekonomik seviyenin görelim. Zulüm ile elde edilen bir şey başarı değildir. O, bir noktada çökecek; çünkü filtrata uygun değil. Yani bir insan köleleştirildi, bütün bir toplumu kölelestirdi ve senelerce böyle gitti. Bu köleleştirme bir noktada tıkanacak; çünkü kölelestirmek, insan filtratına uygun değil. Bir Mûsâ çıkışın senin tahtını, tacını yerle bir edecek.

- "Bir Hz. İbrâhim (a.s.), Nemrut'u devirmeye yetiyor. Bir Hz. Mûsâ (a.s.), Firavun'u devirmeye yetiyor. Bir Hz. Muhammed (s.a.v.) Ebu Cehil'leri yok etmeye yetiyor. Toplumda bir iki tane sivri uçlu insanlar çıkışın da sana karşı gelebilir fakat sen hak yolda olduğun sürece korkma.

Mesela papazlar, rahipler Hz. Peygamber'e (s.a.v.) geliyorlar. Hz. Peygamber kur-an'dan ayetler okuyor. Ayetler karşısında kalpleri tir tir titriyor veya Necâsi de orada ayetler okunuyor, hüngür hüngür ağlıyorlar ama nefisleri, inatları, gelenek ve görenekleri filtratın önüne geçebiliyor. Bunu Çin'de de görürsün; ayaklarını küçültmek için demir ayakkabı giydiriyorlar. Bu gelenek görenek, aklın ve filtratın önüne geçmiş ama bu filtrata aykırı yapılanların sürdürülebilirliği yok. Rahiplerin evlenmemesinin buda filtrata aykırı ve sürdürülebilirliği yok; çünkü filtrata aykırıdır."

- "Hocam, yani bütün dünya küfre düşemez, eninde sonunda İslâm galip çıkacak."

- "Tabii ki! Hadis-i şeriflerde örnekleri var; çünkü inanmamak fitri değil."

- "Ama hocam burada bir boşluk var, dediğiniz kadar belki bilmiyorum ama dünya, şu andaki duruma nasıl düştü?"

- "Dünya şu andaki duruma köleleştirilerek, gaspla, bazı haksızlıklara zorlanılarak düştü. Amerika çalışarak Amerika olmadı, Fransa, Almanya, İngiltere hâlâ öyledir. Adam icat yapıp buharlı gemileri buluyor, sonra bütün ateşli silahları icat ediyor. Bu yüz senelik, iki yüz senelik mevzudur. İnsanlık tarihinde iki yüz sene nedir? Gittikleri yerlerdeki altınları, madenleri gemile-re doldurup kendi ülkesine getiriyor, sonra da "Coğrafi keşifler yaptım" diyor. Ne keşfi? Zaten orada insan yaşıyor. Afrika'ya gittiğin zaman insanları gemilere doldurup Amerika'ya götürdüğünde orada zaten insan vardı. Ekonomik gücü ele geçiriyor. Ekonomik gücü ele geçirdikten sonra gerisi zaten geliyor. Öyle bir sistem kuruyor ki, bu sistemin sürdürülebilirliği yok. Yani dünyada on tane aile, dünyanın geri kalan bütün nüfusundan fazla gelire sahip, bu nasıl oluyor? Yani on aile yüz lira alıyor, dünyanın geri kalanı bir lira alıyor. On

aile devletlerden daha büyük bütçeleri var.”

- “Senin elinde yüz trilyon para olsa tabiki senin yapacağın çalışmalar çok farklı olur; psikoloğunu da tutarsın, pedagogunu da tutarsın, teknolojiye yatırırm yaparsın... Bir insanın karnı aç ise bu kişi estetik yaptırayım, müzik yapayım, resim yapayım, bale yapayım, operaya gideyim diye düşünmez. Karnını doyurduktan sonra ilk etapta ne giyeyim diye düşünür, sonra başımı nerede yaşayayım sorusu gelir. Başını sokacağı belki üçüncü dördüncü sırada gelecek; çünkü sokakta yatar ama açlık öyle değildir, yemesi ve içmesi lazımdır.”

- “Altınları doldurup İngiltere'ye götürüyorkar. İngiltere'nin hazinesi altın dolu. Bunları sen nereden aldın? Cevap yok çünkü hâlâ İslâm ülkelerini sömürüyorlar. Sadece İslâm ülkelerini değil, bütün dünyayı sömürüyorlar; örnek olarak Venezuela... Amerika diyor ki: “Buraya yardım yaparsanız siz de düşman ilan ederim. Petrolü, altını ben alacağım. Ondan dolayı bu sistemlerin sürdürülebilirliği yok. Bu sistem eninde sonunda yok olmaya mahkumdur. Ama İslâm da böyle değil elinde var olan tüm imkanları diğer insanlar ile paylaşır ve bölüşür.

- “Hocam, bu iş uzun süre bu mesele bizimle bitecek bir şey değil. Fikirleri tamamen değiştirecek miyiz? Herkese hakikati göstermek lazım, bak bunlar senin paranı yiyor demek gereklidir, kâfîre de göstermek lazım, sen şu anda bu haldeysen bu insanları sömürdüğün içindir demek gerekiyor.”

- “Sen hak bir sözü söylediğin zaman, binlerce insan onu kabul ediyor, mantıklı geliyor. Amerika'daki adam, Amerika'daki sistemden razı değil ki sokakta yatıp kalkıyor. O da, “Benim Afganistan'da ne işim var, Irak'ta ne işim var?” diye sorguluyor. Amerika nerede, Irak nerede!”

- “Amerika'da bir doktora gitmek ve doktorun bir vizite açması bin dolar dan başlıyor; SSK yok, destek yok... Başının çaresine bak.”

- “Uyanıklar, reklam yapıyor. Reklam sonucunda bütün akıllılar oraya hücum ediyor. Bütün akıllılar oraya hücum edip toplanınca oranın kalkınması daha kolay oluyor. Adam bir de beyin göçüyle darbe vuruyor. Diğer tarafta ise akıllı adamlar azalıyor; çünkü adam bir hesap yapıyor: “Ben orada on bin dolar alacağım kendi ülкemde yüz dolar alacağım.” Diğer ülkelerdeki akıllı insanları da çekip götürüyor; ben sana burs veriyorum, üniversitede veriyorum, göçmenlik de veriyorum diyor. Göçmen gitmek için en az üniversite mezunu olman gerekiyor. Belli şartları var.”

DERS 1: TEVBE

AVAMIN TEVBESİNİN 3 KISMI VARDIR:

- 1- Kâfirlerin (inkârcıların).
- 2- Fâsiklärin (günaha musir olanların).
- 3- Mü'minlerin tevbesi.

Kâfirlerin tevbesi, amentü esaslarına inanmak, İslâmiyet'i yegâne din olarak kabul etmek. İnkârcılığı bırakmak şeklinde olur.

- Fâsiklärin tevbesi, şu yedi şeye dikkat ederek günahlarının Allah (cc) tarafından bağışlanması istemektir. Bu yedi şey:

- 1- Geçmiş günahlara pişmanlık duymaktır.
- 2- Hata ve günah işlemekten çok sakınmak, dikkat etmektir.
- 3- Geçmişte işlediği günahlara düşmemek için gayret etmektir.
- 4- Zulmü terk etmek, hiçbir varlığa merhametsiz davranışmamaktır.
- 5- Kazaların eda edilmesinde gayret göstermektir.
- 6- Nefsi, severek ibadet edecek şekilde terbiye etmektir.
- 7- Seher vakitlerinde çok çok ağlamaktır.

Mü'minlerin tevbesi gafletle, yanlışlıkla, bilmeyerek veya unutarak meydana gelmiş bulunan küçük günahlardan pişmanlık duyup Allah'tan (c.c.) bağışlanma dilemesidir.

“Allah (c.c.) kötülüğü bilmeden yapıp da hemen tevbe edenin tevbesini kabul etmeyi üzerine almıştır.” (Nisa/17)

EY HAKİKAT YOLUNUN TALİBİ OLAN SALİK, BİLMİŞ OL Kİ:

BÜTÜN HAYIRLARIN YOLU ÜÇTÜRK:

- 1- Gizli ve açık her şeyde Allah'tan (c.c.) korkmak.
- 2- Allah'tan (c.c.) gelen az veya çok her şeye razı olmak.
- 3- İnsanların gerek yüzlerine karşı, gerek arkalarından daima iyi muamelede bulunmak.

BÜTÜN FELAKETLER ÜÇ ŞEYDE TOPLANMIŞTIR:

- 1- Hâlik'i (Yaradan'ı) bırakıp yaratıktan ve yaratılmıştan korkmak.
- 2- Rızık endişesi içinde olmak.
- 3- Nefsin arzularına rıza göstermek.

EN BÜYÜK LÜTUF VE SELAMET ÜÇ ŞEYDEDİR:

- 1- Her şeyde Allah'a (c.c.) güvenmek ve dayanmak.
- 2- Her durumda O'ndan razı olmak.
- 3- Kötü insanlardan uzak durmak.

ALLAH'I (C.C.) SEVMENİN VE O'NDAN GELEN HER ŞEYE RIZA GÖSTERMENİN ALÂMETİ ONBİR TANEDİR:

- 1- Nefsin arzuları yerine Allah'ın emirlerini tercih etmek.
- 2- Şeriatın sınırlarına saygılı olmak.
- 3- Zühd ve takva sahibi olarak bulunmak.
- 4- Cemalullah'a âşık olmak.
- 5- Ölümü çırkin görmemek.
- 6- Kazasına rıza göstermek.
- 7- Kur'an-ı Kerim'i sevmek, onu okumak ve dinlemekten zevk almak.
- 8- Esma-i Hüsna'sı ile O'nun zikirden vecde gelmek.
- 9- Allah ism-i şerifini duyar duymaz, tepeden tirnağa ürpermek.
- 10- O'na vuslat için sabırsız, kararsız hale gelmek.
- 11- Rasullallah'ın (s.a.v.) muhabbeti ile tutuşmak ve seve seve O'nun sünnetine uymaktır.

TEVBENİN TEMELİ ÜÇTÜR:

- 1- Gizli ve açık her işte Allah'tan korkmak.
- 2- Sevinçli zamanda olsun, öfkeli zamanda olsun, ister dosta tatbik edilsin isterse kötülüğü görülen bir kimseye, adaletten ayrılmamak.
- 3- Zenginlikte olsun, fakirlikte olsun daima çalışmak.

TEVBENİN SÜREKLİLİĞİ DE ÜÇTÜR:

- 1- Saygıyi muhafaza etmek, kötüye kullanmamak.
- 2- Hizmette devamlı olmak.
- 3- Lokmayı helalden yemek.

TEVBENİN HAKİKATİ DE ÜÇ ŞEY İLEDİR:

- 1- Her vakitte kalbin Allah'a mahsus olması,
- 2- Her durumda nefsi töhmet altında tutmak,
- 3- Davranış ve hareketleri gerçek ilme uydurmak.

TEVBENİN DEVAMLILIĞI VE AYAKTA DURMASI ÜÇ ŞEY İLEDİR:

- 1- Yaratılanlara karşı yapılan her muamelede güzel ahlâklılığı korumak (İslâm'ın esasının güzel ahlâk olduğunu unutmamak.)
- 2- İşlerini yumuşah huy ve tatlı dil ile halletmek.
- 3- Aceleciliği bırakmak, dikkatli ve vakar ile hareket etmek.

HAYRIN TEMELLERİ ÜÇTÜR:

- 1- Tevazu (alçak gönüllülük)
- 2- Güzel ahlâk
- 3- Nasihat

TEVAZUU ÜÇ ŞEY TAKİP EDER:

- 1- Varlığının kıymetini bilmek, onu nefsinin eline bırakmamak.
- 2- Daima nefse ve şeytana muhalif olmak.
- 3- Mü'minlerin hizmetinden kaçmamak.

GÜZEL AHLÂKİ ÜÇ ŞEY TAKİP EDER:

- 1- Öfkeli ve geniş zamanlarda adaletten ayrılmamak.
- 2- Varlık zamanında da, darlık zamanında da çalışmak.
- 3- Gizli ve açık yerlerde Allah'tan (c.c.) korkmak.

NASİHATI ÜÇ ŞEY TAKİP EDER:

- 1- Amel-i salih (pürüzsüz, Allah rızası için yapılan ibadet).
- 2- Gerçeği öğreten ilim.
- 3- Her durumda Hakk'a tabi olma.

TEHZİB (AHLÂKİ GÜZELLEŞTİRME MERTEBESİ)**TEVBENİN ÜÇÜNCÜ MERTEBESİ TEHZİB (ISLAH VE TEMİZLİK)DİR.****BUNUN DA DÖRT RÜKNÜ VARDIR:**

- 1- Sükuti olmak; lüzumsuz konuşma yapmamak, susmasını bilmek.
- 2- Uzlet ehli olmak, faydasız kalabalıktan uzak kalmak.
- 3- Nafile oruca devam etmek.
- 4- Uykuyu azaltmak, bilhassa seherlerde uyanık bulunmak.

Tehzibin rükünlerinden her biri insana isabet ettiği zaman insanda ki kötü huyları yok edecek ve Hakk'ın düşmanlarını def eder. Bu düşmanlardan şeytanın silahi tokluktur, hapishanesi de açlıktır. Yine bu düşmanlardan heva (nefsin istek ve arzularına tabi olma)'nın silahı çok konuşmaktır, hapishanesi de susmaktadır.

Dünya sevgisi ve ona olan meyil Hakk'ın düşmanıdır. O'nun silahı da insanlarla ihtilattır. Hapishanesi uzlettir. Nefis de Hakk'ın düşmanıdır. Nefsin silahı uyku, hapishanesi de uyanıklıktır. Bilhassa geceleri erkenden kalkmak ve seher vakti veliler sofrasında bulunmaktır. Sâlik gönlünü iyice arıtambilmek ve Hakk'ın tecellisine açık tutabilmek için bu hususlara dikkat etmelidir.

Ey hakikat yolunun yolcusu, bilmelisin ki: Susmanın aşırısı hikmetin belirmesi için zararlıdır. Uykusuzluğun aşırısı da bedeni zayıf düşürür. Yalnızlığın aşırısı da hayatı karmakarışık hale getirir. Hâlbuki her işin hayırlı orta halli olanıdır. Böyle olmakla birlikte sâlik nefsinı çirkinliklerden temizlemek için gayret göstirmelidir. Kalbin temizlenmesi harekette aşırılığı gerektiriyorsa ifratla, orta halli davranışmayı gerektiriyorsa orta halice; gecikmeyi gerektiriyorsa yavaş yavaş hareket etmek lazımdır.

Mesela:

- 1- Ucub (ibadetini beğenme).
- 2- Riya (gösteriş için ibadet etme ve iyi dedirtmeye çalışma).
- 3- Kibir (büyüklenme).
- 4- Hased (başkalarını çekememe).
- 5- Buhul (cimrilik).
- 6- Kin (başkaları için kötü niyetli olma).
- 7- Küfr (gerçeğe inanmama Hakk'ı gizleme, İslâm'ı kabul etmemek).
- 8- Bid'at (dinde olmayıp sonradan dine mal edilen şeyleri benimsemek).
- 9- Küfranı nimet (nimet vereni ve nimeti takdir edememe ve küçümseme).
- 10- Halinden memnun olmayıp şikayetçi olmak.
- 10- Allahu Teâlâ'nın rahmetinden ümit kesmek.
- 11- Azabından emin olmak.
- 12- Zalimi sevmek ve ona yardım etmek.
- 13- Salihlere buğz etmek.
- 14- Kalbi dünyalıklarla ilgili halde tutmak.
- 15- Baş olma arzusundan kurtulamamak.
- 16- Övülmeyi, dalkavukluğu beklemek.
- 17- Zemmedilmekten korkmak.
- 18- Heva ve hevesten kendini alamamak.
- 19- Gerçeği öğrenme gayreti yerine taklitçi olmak.
- 20- Dünyalık için zilleti kabul etmek.
- 21-Düşman kabul ettiği kimselerin felaketlerine sevinmek.
- 22- Korkak olmak.
- 23- Asabi olmak.
- 24- Zalimlik yapmak.
- 25- Verdiği sözde durmamak.
- 26- Uğursuzluğa inanmak.
- 27- Suizan etmek.

- 28- Aşırı derece de malını sevmek.
- 29- Lüzumundan fazla dünya ve dünyalıklla ilgilenmek.
- 30- Haris (ağçözlü) olmak.
- 31- Sefih olmak (başıboş bir hayat yaşamak).
- 32- Kendisini ilgilendirsin, ilgilendirmesin her şeye karışmak.
- 33- Hafif meşrep olup vakarını koruyamamak.
- 34- İbadetlerde tembellik sebebi ile vakit geçirmek.
- 35- Hayâsız olmak (kimseden utanmamak).
- 36- Dünya işlerinde çok hassas olmak, elden çıkışmasına fazla üzülmek.
- 37- Fitneci olmak (insanları birbirine takıştırmayı âdet haline getirmek).
- 38- İnatçı olmak.
- 39- Enaniyetçi (bencil, egoist) olmak.
- 40- Münafık tabiatlı (içi başka türlü, dışı başka türlü) olmak.
- 41- Dalavereci olmak.
- 42- Nezaketsiz ve kaba davranışlı olmak.
- 43- Irz ve namus düşmanı olmak.
- 44- Şehvetperest olmak.
- 45- Hatasını kabul etmemek ve hatasında direnmek.
- 46- Fakirlikten korkmak.
- 48- Kadere dil uzatmak.
- 49- Gönlü gam ve kederle doldurmak.
- 50- Başkalarını ezmekten zevk almak.
- 51- Rastgele her şeye sevinmek ve şahsiyetsizlik göstermek.
- 52- Zenginlere ve mevki sahibi bulunanlara dalkavukluk etmek.
- 53- Fukarayı horlamak.
- 54- Geçmiş ile övünmek.
- 55- Kabadayılık etmek ve çalım satmak.
- 56- Başkalarını noksan görmek.
- 57- Daima malayani (lüzumsuz şeyler) konuşmayı sevmek.
- 58- Çok çenesi olmak, hep kendisini dinletmeyi istemek.
- 59- Kendi kusurlarını unutup başkalarının kusurları ile uğraşmak.
- 60- Kalpten üzüm ve Allah (cc) korkusunu çıkarıp atmak.
- 61- Eziklik zamanında nefsine sahip çıkmak, onu memnun edecek yardımda bulunmak.
- 62- Allah (c.c.) rızası için korunması icab eden şeylere yardımcı olmamak.
- 63- Arkasından düşmanlık ettiği kimsenin yüzüne dost görünmek.
- 64- İşinde hileci olmak.

- 65- Başkalarının arkasından kuyu kazmak.
- 66- Allah'ı unutacak şekilde dünya varlıklar ile kaynaşmak.
- 67- Başkalarına çile çektmekten zevk almak.
- 68- Yaptığı hatanın üzüntüsünü çekmemek.

Yukarıdan aşağı sıralanınlarla bunlara benzeyen bütün kötülükler, fuhşiyat fideliği haline gelen ve zararlı bitkiler bitiren bakımsız bir tarla dumrundaki kalbin dışa akseden çirkin sıfatlardır. Sâlik, bunlardan dikkatle kaçınmalı ve bunların ziddi olan güzel ahlâk dediğimiz en güzel ahlâklarla ahlâklanmalıdır. Çünkü Allahu Teâlâ Hazretleri'nin rızasına uygun ibadet ve ona yaklaşabilmenin en esaslı faktörü güzel ahlâktır. İyi veya kötü ahlâkin sınırlarını, ölçüsünü, sebeplerini, fayda ve zararlarını ve icab edenlerinin tedavilerini bildiren ilim, manevî ilim, tezhib (ahlâkı güzelleştirme) ilmi, kalbi İlâhî vergilere hazırlama ilmidir. Tasavvuf erbabına göre bu ilim, bilhassa sâliklik iddiasında olanlar için farz-ı ayındır. Kalbi düzgün, arınmış ve sıhhatlı olmayanın cesedinin düzgün, arınmış ve sıhhatlı olmasına imkân yoktur. Hadis-i şerifte "Kalbi fesada gidenin kalibinin da fesada gideceği" bildirilmiştir.

HADİS ÖĞRENELİM

Ebu'd-Derdâ (r.a)'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir. Bir gün Hz. Peygamber oturdu ve eline kuru bir çubuk alarak, (önündeki) yaprakları onunla süpürerek şöyle dedi:

"Sübhanallahî velhamdulillahî ve la ilâhe illallahu vallahu ekber (Allah en büyütür. Allah'ı takdis ve tesbih ederiz. Hiç şüphesiz Allah'tan başka ilah yoktur.) ifadesi, rüzgârin şu ağacın yapraklarını döküp yok ettiği gibi, (insanın) hatalarını siler süpürür. Ey Ebu'd-Derda, seninle o kelimeler arasında (ölüm) engeli girmezden önce, onları al (çok çok söyle). Çünkü onlar, baki olan sâlik amellerdir ve onlar cennet hazinelerendendir" [210] Ebu'd-Derda (r.a) şöyle derdi: "Ben onları ezberledim ve onları öyle çok söylüyordum ki, tanımayan birisi beni gördüğünde, deli sanırdı."

Hz. Ebu Hüreyre (r.a) anlattığına göre: "Kendisi ağaç dikerken yanına Resûlullah(s.a.v) uğrar ve: "Ey Ebû Hüreyre! Şu diktığın nedir?" der. Ebû Hüreyre, "Kendim için bir fidan dikiyorum!" cevabını verir. Aleyhissalâtu vesselam: "Sana, senin için daha hayırlı bir dikilecek fidan göstereyim mi?" buyurur. Ebû Hüreyre: "Göster! Ey Allah'ın Resûlü!" der. Bunun üzerine Aleyhissalâtu vesselâm: "Sübhanallahî velhamdulillahî ve lâ ilâhe illallahu vallahu ekber (Allah bütün noksan sıfatlardan münezzehtir, bütün hamdler ona mahsustur. Allah'tan başka ilah yoktur, Allah en büyütür)" de! Bunu

söylersen her bir kelimesi için sana cennette bir ağaç dikilir." (Kütüb-i Sitte /17098)

Nu'man İbnu Beşîr (r.a) anlatıyor: "Resulullah aleyhissalâtu vesselâm bûyûrdular ki: "Allah'ın celalinden zikrettiğiniz tesbih (sübhânallah), tehlîl (lâ ilâhe illallah) ve tahmid (elhamdûllâh) cümleleri Arş'ın etrafında dönüp dururlar. Onlar tipki arı oğulu uğultusu gibi uğultu çıkararak, sahiplerini andırırlar. Sizden biri, Arş'ın civarında kendisini andırtan birisinin olmasından hoşlanmaz mı?" (Kütüb-i Sitte /7099)

Ümmü Hani (r.a) anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'a geldim ve; "Ey Allah'ım Resûlü! Bana (kolay ve sevabı büyük) bir amel gösterin. Zira artık ben yaşlandım, zaafa uğradım ve şişmanladım" dedim. Aleyhissalâtu vesselâm derhal şu cevabı verdiler: "Yüz kere Allahu ekber de! Yüz kere el-hamdüllâh de, yüz kere sübhânallah de. (Bunu yapman senin için) Allah yolunda eğerlenip gemlenmiş yüz attan daha hayırlıdır. (Kurban edilmiş) yüz deveden daha hayırlıdır. Yüz köle azad etmekten daha hayırlıdır." (Kütüb-i Sitte /7100)

MELEKLERE İMAN

Kur'an'da meleklerle imanın farz olduğunu bildiren birçok âyet vardır: "Peygamber, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, mü'minler de. Her biri Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman ettiler..." (el-Bakara 2/285)

"...Asıl iyilik Allah'a, âhiret gününe, meleklerle, kitaplara ve peygamberlere iman edenlerin iyi ameliidir..." (el-Bakara 2/177)

Meleklerle inanmayan kişi, bu âyetlerin hükmünü inkâr ettiği için kâfir olur. Ayrıca Cenâb-ı Hak, Kur'an'da meleklerle düşman olanları kâfir diye nitelemiştir ve böyle kimselerin Allah düşmanı olduğunu vurgulamıştır. (el-Bakara 2/98)

Meleklerle inanmamak, dolaylı olarak vahyi, peygamberi, peygamberin getirdiği kitabı ve tebliğ ettiği dini de inkâr etmek anlamına gelir. Çünkü dinî hükümler, peygamberlere melek aracılığıyla indirilmiştir.

Meleklerin gözle görülmemez, duyu organlarıyla algılanamaz varlıklar oluşu, inkâr edilmeleri için bir gerekçe olamaz. Gerek akla gerekse pozitif bilimlere dayanılarak, meleklerin var veya yok olduklarına dair kesin deliller ileri sürülemez. Çünkü melekler, gözlem ve deneye dayanan pozitif bilimlerin ilgi alanı dışında kalan fizikötesi varlıklardır. Şartlanmamış insan akı da meleklerin varlığını imkânsız değil, câiz ve mümkün görür.

Melekleri diğer varlıklardan ayıran birtakım özellikler vardır. Bunları şu

şekilde sıralamak mümkündür:

1- Melekler nûrdan yaratılmış; yemek, içmek, erkeklik, dışılık, uyumak, yorulmak, usanmak, gençlik, ihtiyyârlik gibi fiillerden ve özelliklerden arınmış nûrânî ve ruhanî varlıklardır: "...O'nun huzurunda bulunanlar, O'na ibadet hususunda kibirlenmezler ve yorulmazlar. Onlar, bıküp usanmaksızın gece gündüz (Allah'ı) tesbih ederler." (el-Enbiyâ 21/19-20), "Onlar Rahmân'ın kulları olan melekleri dişi kabul ettiler. Acaba meleklerin yaratılışlarını mı görmüşler? Onların bu şahitlikleri yazılacak ve sorguya çekileceklerdir" (ez-Zuhurf 43/19); ayrıca bk. es-Sâffât 37/149; en-Necm 53/27-28)

2- Melekler Allah'a isyan etmezler: Melekler, Allah'ın emrinden çıkmazlar, asla günah işlemezler, hangi iş için yaratılmış iseler o işi yaparlar. "Onlar, üstlerindeki Rablerinden korkarlar ve kendilerine ne emir olunduysa onu yaparlar." (en-Nahl 16/50; ayrıca el-Enbiyâ 21/26-28; et-Tahrîm 66/6)

3- Melekler, son derece süratli, güçlü ve kuvvetli varlıklardır: "Gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikişer üçer ve dörder kanatlı elçiler yapan Allah'a hamdolsun. O, yaratmada dileği artırmayı yapar. Şüphesiz Allah, her şeye gücü yetendir." (el-Fâtîr 35/1) İslâmî kaynaklarda meleklerin kanatları olduğu bildirilmekle birlikte bu kanatların mahiyeti konusunda bir şey söylemek mümkün değildir. Meleklerin nûrânî varlıklar olduğu göz önünde tutulursa, bunları kuş veya uçak kanatları gibi maddî niteliklere konu etmenin doğru olmayacağı ortadadır. Kanatların mahiyetini ancak Allah ve melekleri gören peygamberler bilebilirler. Meleklerin kanatları onların sûretini, kanatlarının fazlalığı onların güç ve sürat yönünden derecelerini, Allah katındaki değerlerini gösterdiği şeklinde anlaşılabılır.

4- Melekler Allah'ın emir ve izniyle çeşitli şekil ve kılıklara bürünebilirler: Cebrâîl (a.s.) Hz. Peygamber'e ashaptan Dihye şeklinde görünmüştür, bazen kimseyin tanımadığı bir insan şeklinde gelmiştir. Yine Cebrâîl (a.s.), Hz. Meryem'e bir insan şeklinde görünmüştür (Meryem 19/16-17), meleklerden bir grup, Hz. İbrâhim'e bir oğlu olacağı müjdesini getiren insanlar şeklinde gelmiş, o da onları misafir zannederek kendilerine yemek hazırlamış, fakat yemediklerini görünce korkmuş, sonra da melek olduklarını anlamıştır (Hûd, 11/69-70). Bu âyetten meleklerin iyip içmedikleri sonucu da çıkmaktadır.

5- Melekler gözle görünmezler: Onların görünmeyeşleri, yok olduklarından değil, insan gözünün onları görebilecek kabiliyet ve kapasitede yaratılmış olmasındanandır. Melekler, peygamberler tarafından aslı şekilleriyle görülmüşlerdir. Asıl şekillerinden çıkış bir başka maddî şeke, meselâ insan şeklinde girmeleri durumunda diğer insanlarca da görülmeleri mümkün olur.

Cibrîl hadisi diye bilinen, iman, İslâm ve ihsan kavramlarının tanımlarının yapıldığı hadiste belirtildiği gibi, Cebrâil ashap tarafından insan şeklinde görülmüştür. (bk. Buhârî, "Îmân", 37; Müslüm, "Îmân", 1; Ebû Dâvûd, "Sünnet", 15)

6- Melekler gaybi bilemezler: Çünkü gaybi ancak Allah bilir. Eğer Allah tarafından kendilerine gayba dair bir bilgi verilmiş ise ancak o kadarını bilebilir. Kur'an'da ifade edildiğine göre Allah, Hz. Âdem'e (a.s.) varlıkların isimlerini öğretmiş, sonra da isimlerin verildiği varlıklar meleklerle göstererek, bunların isimlerini haber vermelerini onlardan istemiş, bunun üzerine melekler, "Seni tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Çünkü her şeyi hakkıyla bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan Sensin" demişlerdir. Bunun üzerine de Cenâb-ı Hak, Hz. Âdem'e, varlıkların isimlerini haber vermesini meleklerle emretmiş, o da söyleyiverince şöyle seslenmiştir: "Size demedim mi ki, göklerin ve yerin gaybını şüphesiz ben bilirim. Neyi açıklarsınız, neyi de gizlerseniz ben bilirim." (el-Bakara 2/31-33)

Melekler, görevleri açısından şu gruplarda incelenebilirler:

Cebrâil, dört büyük melekten biridir. Allah tarafından vahiy getirmekle görevlidir. Cebrâil'e (a.s.) "güvenilir ruh" anlamına gelen "Er-Rûhu'l-emîn" de denilmiştir: "O (Kur'an'ı) korkutuculardan olasın diye Rûhalemîn senin kalbine indirmiştir" (eş-Şuarâ 26/193-194) Bir başka âyette de ona Rûhulkudüs adı verilmiştir: "...Kur'an'ı Rabbinden hak olarak Rûhulkudüs indirmiştir." (en-Nahl 16/102) Cebrâil, meleklerin en üstünü ve en büyüğü, Allah'a en yakını olduğu için kendisine "meleklerin efendisi" anlamında seyyi-dü'l-melâike denilmiştir.

Mîkâil, dört büyük melekten biri olup, kâinattaki tabii olayları ve yaratıkların rızıklarını idare etmekle görevlidir. İsrâfil, sûra üflemekle görevli melektir. **İsrâfil**, sûra iki kez üfleyecek, ilkinde kiyamet kopacak, ikincisinde ise tekrar diriliş meydana gelecektir.

Azrâil ise görevi ölüm sırasında canlıların ruhunu almak olduğu için "Melekü'l-mevt" (ölüm meleği) adıyla anılmıştır: "De ki: Size vekil kılınan ölüm meleği canınızı alacak, sonra Rabbinize döndürüleceksiniz." (es-Secde 32/11)

Kirâmen Kâtibîn, insanın sağında ve solunda bulunan iki meleğin adıdır. Sağdaki melek iyi iş ve davranışları, soldaki ise kötü iş ve davranışları tesbit etmekle görevlidir. Hafaza melekleri adı da verilen bu melekler, kiyamet günü hesap sırasında yapılan işlere şahitlik de edeceklerdir. Kur'an'da bu melekler hakkında şöyle buyrulmuştur: "İki melek (insanın) sağında ve solunda otu-

rarak, yaptıklarınızı yazmaktadır. İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında gözetleyen yazmaya hazır bir melek bulunmasın.” (Kaf 50/17-18) “Şunu iyi bilin ki üzerinde bekçiler, değerli yazıcılar vardır. Onlar yapmakta oldukçaınızı bilirler.” (el-İnfitâr 82/10-12; ayrıca bk. ez-Zuhurf 43/80)

Münker ve Nekir, ölümden sonra kabirde sorgu ile görevli iki melektir. “Bilinmeyen, tanınmayan, yadırganan” anlamındaki münker ve nekir, mezardaki ölüye, hiç görmediği bir şekilde görünecekleri için bu ismi almışlardır. Bu iki melek, kabirde ölülere, “Rabbim kim? Peygamberim kim? Kitabın ne?” diye sorular yönelteler, alacakları cevaplara göre ölüye iyi veya kötü davranışacaklardır.

Hamele-i Arş, arşı taşıyan meleklerin adıdır. Kur'an'da haklarında söyle buyurulur: “Arşı yüklenen, bir de onun çevresinde bulunanlar (melekler) Rablerini hamd ile tesbih ederler. O'na iman ederler...” (el-Mü'min 40/7; ayrıca bk. el-Hâkka 69/17)

Mukarrebûn ve İlliyyûn adıyla anılan melekler, Allah'ı tesbih ve anmakla görevli olup, Allah'a çok yakın ve O'nun katında şerefli mevkisi bulunan meleklerdir. (en-Nisâ 4/172) Cennet ve cehennemdeki işleri yürütmekle görevli melekler de vardır. (bk. er-Râ'd 13/23-24; et-Tahrîm 66/6; el-Müddessir 74/29-31)

Bunlardan başka, insanın kalbine doğrulu ve gerçeği ilham etmekle (Tirmizî, “Tefsîr”, 3), namaz kılanlarla birlikte Fâtihâ Sûresi'nin bitiminde “âmin” demekle (Buhârî, “Ezân”, 111, 112; “Da'avât”, 63; Müslim, “Salât”, 18), her gün sabah ve ikindi namazlarında mü'minlerle birlikte olmakla (Buhârî, “Mevâkît”, 16; Müslim, “Mesâcid”, 37), Kur'an okurken yeryüzüne inmekle (Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân, 15; Müslim, “Müsâfirîn”, 36), sokakları ve yolları dolasııp zikir, Kur'an ve ilim meclislerini arayıp bulmakla (Buhârî, “Da'avât”, 66; Müslim, “Zikr”, 8), mü'minlere (Ahzâb 33/43) özellikle bilgin olan mü'minlere rahmet okumakla (Tirmizî, “İlim”, 19), sadece Allah'a hamd ve secede etmekle (A'râf 7/206) görevli melekler de vardır.

Ehl-i Sünnet'e göre insanlar içinden seçilen peygamberler, meleklerin içindeki makam durumu bakımından büyük meleklerden daha üstündür. Çünkü yüce Allah insan için “halife” tabirini kullanarak (el-Bakara 2/30) onu melekler karşısında yükselmiş, Hz. Âdem'e secede etmeleri için meleklerle emretmiş, eşya ve âlemi meleklerle gösterip bunların adlarını sorduğu zaman melekler cevap vermemiş, Hz. Âdem ise birer birer saymıştır. (el-Bakara 2/31-34) Ayrıca meleklerin Allah'a kullukları ve hayırlı şeyleri yapmaları, iradeye bağlı olmayan hareketlerdir. Hâlbuki insan, Allah'a kulluğunu ve iyi

işleri, kendisini doğru yoldan ayıracak pek çok engeli aşarak yapar. Bütün bunlar insan cinsinin melek cinsinden üstün olduğunu gösterir. Meleklerin onde gelenleri, peygamber olmayan bütün insanlardan; takvâ sahibi mü'minler, şehidler, salih amel işleyenler, dinde dosdoğru hareket edenler, diğer meleklerden daha üstündür.

Diğer melekler de insanların kâfir, münafık, müşrik olanlarından ve aynı zamanda inancı bozuk, amelsiz, ahlâksız olan insanlar ve yaratılmışlardan daha üstünler.

Kur'ân-ı Kerîm'de ilk şeytandan İblîs diye söz edilir, İblîs, azmiş ve Rabbînin buyruğuna isyan ederek sapıklığa düşmüş cinlerdendir. "Hani biz melek-lere Âdem'e secede edin demişti. İblîs hariç hepsi secede ettiler. O yüz çevirdi, büyülüklük tasladı ve kâfirlerden oldu." (el-Bakara 2/34) anlamındaki âyet, onun melek olduğunu göstermez. Çünkü bu âayette, ifadenin çoğunluğa göre düzenlenmesi kuralına uygun bir üslûp kullanılmıştır. "...İblîs cinlerdendi; Rabbinin emrinden dışarı çıktı..." (el-Kehf 18/50) âyetinden de açıkça anlaşılağı gibi, aslında o bir cindir. Allah'a ibadet ederek derecesini yükselmiş, melekler arasına karışmış, daha sonra da isyani yüzünden bu konumunu yitirmiştir.

SEYTANIN ÖZELLİKLERİ

Melekler ve cinler gibi duyu organlarıyla algılanamayan fakat varlığı Kur'ân-ı Kerîm ve sahîh hadislerde kesin biçimde haber verilen şeytan, ateşten yaratılmıştır. Hz. Âdem'in çamurdan, kendisinin ise ateşten yaratıldığı gereklüğüyle ondan üstün olduğunu iddia etmiş, Âdem'e secede etmekten kaçınmış, Allah'ın lânetine uğramış ve O'nun huzurundan kovulmuştur. Daha sonra Hz. Âdem ve eşi Havvâ'yı kandırarak, onların cennetten çıkarılmalarına sebep olmuştur.

Seytan, ilk insandan beri bütün insanlara kötülükleri, küfür ve günahları süsleyip güzel göstermiş, insanları hak yoldan uzaklaştmak için elinden geleni yapmıştır.

Allah'ın gösterdiği dosdoğru yoldan uzaklaşmak, yasakları çiğnemek, şeytana imkân ve fırsat vermek demektir. Sapıklık ve azgınlıkta devam edenler, şeytanın kendilerini çeveçevre kuşatmasına, kendilerinin de şeytanın esiri olmalarına sebep olurlar. Yüce Allah, insanları şeytanın düşmanlığını, hile ve aldatmacalarına karşı uyarmıştır: "Çünkü şeytan sizin düşmanınızdır. Siz de onu bir düşman sayın. O, kendi taraftarlarını ancak ateş ehlinden olmaya çağırır." (el-Fâtır 35/6)

Dünyada insanları hak ve hakiketten uzaklaştıran şeytan, âhirette de onları işledikleri ile baş başa bırakacak, bu konuda kendisini suçlamamalarını söyleyecektir. Şeytanlar, her peygambere düşman kılındığı gibi, her insanı yoldan çıkarmaya çalışacak ve kötü şeyleri süslü gösterip, yasakları çignemeye teşvik edecek bir şeytanın bulunacağı da Hz. Peygamber tarafından bildirilmiştir. (bk. Müslim, Münâfîkûn, 11)

Yüce Allah, Kur'an okunduğunda kovulmuş şeytandan kendisine sığınmasını emrettikten sonra, Allah'a içtenlikle inanıp ibadet eden, yasaklarını çiğnemeyen kimseler üzerinde şeytanın hiçbir etki ve hâkimiyetinin olmayacağıni ifade etmiştir. (bk. en-Nâhl 16/98; el-Îsrâ 17/65; el-Arâf 7/21)

Allah Teâlâ, varlıklarını, biri diğerinden ayırt edilebilsin ve aralarındaki fark insanlarca kolaylıkla anlaşılabilisin diye zıtlarıyla birlikte yarattığından, şeytanı da yaratıkların en temiz ve en şereflilerinden olan, hak ve hayatı tavsiye eden meleklerin varlığına zıt ve alternatif olarak yaratmıştır. Çünkü belli fiillerin ibadet, hayır, güzel ve iyi oluşu, ancak zıtlarının varlığı ile bilinabilir ki; insanlara şer ve çirkin fiillerde yol gösteren de şeytandır.

CÜNEYD-İ BAĞDÂDÎ (k.s.)

Sofi tertemiz bir toprak gibidir. Kötü olan her şey onun üzerine atılır, fakat onda güzelden başka bir şey çıkmaz. Yer gibidir; iyi olanı da, kötü olanı da ona basar. Bulut gibidir; her şeyi gölgelendirir ve tüm insanların faydalananmasını ister ve sofi yağmur gibidir; her şeyi sular ve herkesi bereketlendirir.

FELAK VE NÂS SÛRESİ (FELAK NÂS)

Sıkıntı, nazar, kazadan ve beladan korunmak için bu sûreler şifa gibidir. Peyganberimiz (s.a.v.), "Felak ve Nâs sûrelerini okuyup Allah'a sığının, zira Allah'a hiçbir kul bunlardan daha faziletli bir şey ile sığınamaz." buyurmuştur.

FELAK SÛRESİ

Sûre adını, ilk ayetinde geçen ve "sabah" anlamına gelen "felak" kelimesinden almıştır. Nâs Sûresi'yle birlikte "Mukaşķîseteyn (şirkten uzaklaştıranlar)" adlarıyla da anılmaktadır. Aynı sûrelere başlarındaki "eûzü" kelimelerinden dolayı "Muavvizeteyn" ismi de verilmiştir. Sûrenin fazileti hakkında Hz. Peygamber, sahâbiden Ukbe b. Âmir'e şöyle buyurmuştur: "Görmedin mi? Bu gece benzeri asla görülmemiş âyetler

indirildi: Kul eûzü bi-Rabbi'l-felak ve Kul eûzü bi-Rabbi'n-nâs." Resûlullah, Felak ve Nâs sûrelerinin en güzel sığınma duaları olduğunu açıklamış ve çok okunmasını tavsiye etmiştir.

Felak sûresi 5 ayetten oluşur, Medine'de inmiştir. Mushaftaki sıralamada 113., nûzul sırasına göre ise 20. sûredir. Bu sûrenin temel konuları şunlardır: Sûrede bazı kötülüklerden dolayı Allah'a sığınılması öğütlenmektedir.

Sûrenin temel mesajları şunlardır: Felak ve Nâs sûreleri "Muavvizeteyn", yani "Allah'a sığınmaya vesile olan iki sûre" olarak isimlendirilmiştir. Bir önceki İhlas Sûresi'nde belirtildiği gibi, bazı âlimler İhlas Sûresi'ni de bu iki sûreyle beraber ele alarak, üçüne birden "muavvizât", yani "Allah'a sığınmaya vesile olan sûreler" adını vermişlerdir.

- Felak ve Nâs sûrelerinin iniş sebebiyle ilgili, Peygamberimiz'e büyü yapılması ve bu büyünün bozulması için bu iki sûrenin indirilmesi zikredilmektedir. Bununla beraber, Felak ve Nâs sûrelerinin sadece bununla ilgili olmayıp, her tür şerden Allah'a sığınmayı içерdiği açıkça görülmektedir.

- Felak Sûresi, 1) Mahlukatın şerrinden, 2) Karanlığı çöken gecenin şerrinden, 3) Düğümlere üfleyen kişinin şerrinden, 4) Hasetçi kimselerin şerrinden, 5) Sabah vaktinin rabbi olan Allah'a sığınmaya çağrımaktadır.

- Mahlukatın şerri ile kastedilen, muhtemelen, insan dışındaki hayvanlar ve cinler olabilir. Çünkü sonraki ayetlerde insana ve onun şerrine atif bulunmaktadır. Yine de yaratılan varlıklar arasına insan da gireceği için, tüm varlıklardan ortaya çıkabilecek bir kötülüğe karşı Allah'a sığınılması gerekligi bildirilmektedir.

- Gecenin şerrinden de Allah'a sığınılması gerektiği açıklanmaktadır. Gece, bizatîhi kötü veya iyi bir değer taşımaz; fakat gecenin örtücü özelliği dolayısıyla birçok kötüluğun gece vakti işlendiği malumdur. Bu nedenle gecenin şerri ile bizzat gecenin kendisi değil, fakat geceleyin işlenebilecek birtakım kötülükler kastedilmektedir.

- Düğümlere üfürülmesi, büyülüğu ifade etmektedir. Bu ayet, büyünün gerçek olduğunu da dile getirmiş olmaktadır. İnsanlar kendileri hakkında büyü yapılp yapılmadığından habersiz oldukları için, Felak ve Nâs sûrelerini devamlı okumak suretiyle büyünün tesirinden korunabilecegi ifade edilmektedir.

- Haset, başkasının sahip olduğu güzel şeylerin, nimetlerin o kimsenin elinden çıkışmasını temenni etmek, muhatabin durumunun iyilikten kötülüğe dönüşmesini kalben arzu etmek demektir. Hased etmek, hasetçinin muhatabı aleyhine harekete geçmesine, onu birtakım kötülüklerde bulun-

masına sebebiyet verdiği gibi, aslında hasetçiye de zarar verebilmektedir. Dünyada meydana gelen kötülüklerin önemli bir kısmı hasetçilikten ve kışkırlıktan kaynaklanmaktadır.

- Tüm şerlerden sabahın Rabbine sığınılması, sabah aydınlığının ferahlatıcı ve mutlu edici özelliğine atftır, benzetmedir. Bu süreleri okuyarak Allah'a sığınan insanlar, bir bakıma sabah aydınlığı kadar huzurlu ve mutlu olacaklardır.

1- Dârimî, Fedâilü'l-Kur'ân, 25.

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۖ ۱ مَلِكِ النَّاسِ ۲ إِلَهِ النَّاسِ ۳ مِنْ
شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۴ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ
النَّاسِ ۵ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ۶

“De ki: ‘Yarattığı şeylerin kötülüğünden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden, düğümlere üfleyenlerin kötülüğünden, haset ettiği zaman hasetçinin kötülüğünden, sabah aydınlığının Rabbine sığınırım.” (Felak Sûresi)

NÂS SÛRESİ

Sûre adını, ilk ayette geçen ve “insanlar” anlamına gelen “nâs” kelimesinden almıştır. İlk ayette geçen insanların Rabbi ifadesinden dolayı bu ismi almıştır. Ayrıca “Kul eûzû bi rabbi’ n-nâs” ve Felak Sûresiyle birlikte “Muavvizeteyn”, “Mukaşķîseteyn” adlarııyla da anılmaktadır. Bu sûre 6 ayetten oluşur, Medine’de inmiştir. Mishaftaki sıralamada 114., nûzul sırasına göre ise 21. sûredir.

Bu sûrenin temel konuları şunlardır:

Sûrede, sinsice kötülüğe sürükleyen cinlerin ve insanların şerrinden Allah'a sığınılması öğütlenmektedir.

Sûrenin temel mesajları şunlardır:

- Nâs Sûresi, cin ve insan tarafından kişinin kalbine getirilebilecek şüphe ve vesveseden Allah'a sığınmasını öğütlemektedir. Vesvese, insanın bir hususta şüphede kalması, aklın ve kalbin bir hususta kesin karar vermede tereddüt yaşamasıdır. Özellikle dinî konular şüphe ve tereddüde izin vermez. İnanmak ve amel etmek konularında Müslümanların kesin inanç sahibi ol-

maları gerekmektedir. Bu nedenle dinî konularda ortaya çıkacak olan vesvese, kişiyi inkâra bile götürebileceği için tehlikelidir. Diğer taraftan, vesvese ve şüphe dünyevî hayatı da söz konusu olabilir. Belirli ve hayatı bir konuda kararsız davranışmak, tam ve doğru sonuca ulaşamamak, bireyi başarısızlığa ve mutsuzluğa sevk edeceğini vesveseden uzak durmak gerekmektedir. İhlâs Sûresi'yle beraber, Felak ve Nâs sûrelerinin sürekli okunması, kişiyi harici tehdit ve tehlikelerden koruyacağı gibi, yine başkaları tarafından dikte edilecek olan şüphe ve vesveseyi de engelleyecektir. Bu süre bize göstermektedir ki, şüphe bilimsel değeri olmayan, insana musallat olan ve tedavisi gereken bir durumdur.

- Peygamberimiz'in Felak ve Nâs sûrelerini sürekli olarak okuduğu, okuyarak üzerine üflediği, bazen de ellerine üfleyerek tüm vücutunu sıvazladığı nakledilmektedir. Yine Peygamberimiz'in Felak ve Nâs sûrelerini torunu Hasan ve Hüseyin'e okuyup üflediği rivayetler arasında yer almaktadır.

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۚ ۱ مَلَكُ النَّاسِ ے إِنَّهُ النَّاسُ ۓ مِنْ
شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۔ ۴ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ
النَّاسِ ۵ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسُ ۶

De ki: "Cinlerden ve insanlardan; insanların kalplerine vesvese veren sinsi vesvesecinin kötüüğünden, insanların Rabbine, insanların Melik'ine, insanların İlâh'ına sığınırım." (Nâs Sûresi)

Her türlü emin olmadığınız şeylerden bu sûreler ile Allah'a sığınabilirsiniz. Gece yatmadan önce Âyetü'l-Kürsî, İhlâs Sûresi, Felak Sûresi ve Nâs Sûresi'ni okuyun, bunlar size kâfi gelirler.

Bu sûreleri devamlı olarak okuyan, devamlı sıhhât içinde olur. Bunlar her türlü kötüük için koruyucu sûreler.

أَللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُومُ لَا تَأْخُذُهُ سَنَةٌ وَلَا نُومٌ لَهُ مَا
 فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عَنْهُ إِلّا
 بِأَذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفُهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ
 مِنْ عِلْمِهِ إِلّا بِمَا شَاءَ وَسَعْ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا
 يَؤْدُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

٢٥٥

İnsanoğlunun inancını ispat eden pek çok âyet-i kerîme nâzil olmuşsa da Âyetü'l-Kûrsî, Medine döneminin ilk yıllarda, Allahu Teâlâ'ya inanç konusundaki doğru itikadı âdetâ bir deklarasyon şeklinde beyan etmek ve Mekke'de inmiş olan tevhid âyetlerinin ortak mânâsını özetlemek üzere indirildi. (el-Mürşidî, vr: 27/A)

ÂYETÜ'L-KÜRSÎ NASIL İNDİRİLDİ?

Kur'an-ı Kerîm, Peygamber Efendimiz'e 23 yılda parça parça indirilmiş, her inen âyet-i kerîme Ali'nin oğlu Muhammed bin Hanefiyye'den aktarıldığına göre bu âyet-i kerîme indiğinde yeryüzünde birtakım olağanüstü hâller yaşanmış, dünyada bulunan putlar yere düşmüş, krallar da dengelerini kaybederek taçlarını düşürmüştür. Peygamber Efendimiz tarafından vahiy kâtiplerine yazdırılmıştır. Tefsir kitaplarımıza kaydedildiğine göre bu âyet-i kerîme indiğinde Peygamber Efendimiz, vahiy kâtiplerinin başında gelen Zeyd bin Sâbit'i çağırarak bu âyet-i kerimeyi yazdırmıştır.

ÂYETÜ'L-KÜRSÎ NERELEDE OKUNUR?

Âyetü'l-Kûrsî namaz içinde sûre şeklinde okunduğu gibi, namazda tesbihden önce de okunur. Aynı zamanda bu ayeti namaz dışında dua olarak İhlâs Sûresi, Nâs Sûresi ve Felak Sûresi ile birlikte okumanın da iyi olduğu söylenmektedir.

ÂYETÜ'L-KÜRSÎ'NİN FAZILETİ İLE İLGİLİ HADİSLER

Kur'an'ın şerefesi Âyetü'l-Kûrsîdir. Bu bakımından fazileti ve önemi hiçbir şey ile kıyas edilemez.

Ebu Hüreyre (radîyallahu anh) anlatıyor: "Hz. Peygamber (aleyhissala-

tu vesselam) şöyle buyurdular: "Her şeyin bir şerefi var. Kur'an-ı Kerim'in şerefesi de Bakara Sûresi'dir. Bu sûrede bir ayet vardır ki; Kur'an ayetlerinin efendisidir." (Tirmizi, Sevabu'l-Kur'an 2, (2881).) Übey İbnu Ka'b (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah (s.a.v) bana: "Ey Ebu'l-Münzir, Allah'ın Kitab'ından ezberinde bulunan hangi ayetin daha büyük olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Ben: "O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. O, Hayy'dır, Kayyûm'dur (yani diridir, her şeye kıyam sağlayandır)." (Bakara, 225) buna Ayetü'l-Kürsi denir dedim. Göğsüme vurdu ve: "İlim sana mübarek olsun ey (Tirmizi, Sevabu'l-Kur'an 2, (2882).)

Ebu'l-Münzir!" dedi." (Müslim, Ebu Dâvûd, Vitr, 17, (Salat 325, (1460)

Ebu Hüreyre (r.a) anlatıyor: "peygamberimiz buyurdular ki: "Her kim akşam olunca Ha-mim el-Mü'min Sûresi'ni baştan, 3. (dâhil) ayetine kadar ve Ayetü'l-Kürsi'yi okuyacak olursa bu iki Kur'an kiraati sayesinde sabaha kadar muhafaza olunur. Kim de aynı şeyleri sabahleyin okursa onlar sayesinde akşamı kadar muhafaza edilirler."

Kur'an'ın en faziletli ayeti

Muhammed b. İsâ'dan nakledildiğine göre İbnü'l-Aska' şöyle der:

"Adamın biri Hz. Peygamber'e gelip,

'Kur'an'ın en faziletli âyeti hangisidir?' diye sordu. Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: Âllah'u Lâlîhe illâ huve'l-Hayyu'l-Kayyûm..." (Müslim, Müsafirîn, 258; Ebû Dâvûd, el-Huruf ve'l-Kiraa, 35; İbn Hanbel, V/142)

Başka bir hadis-i şerifte şu şekilde geçmektedir:

"Kur'an'ın en faziletli âyeti Bakara Sûresi'ndeki Âyetü'l-kürsi'dir. Bu âyet bir evde okunduğu zaman şeytan oradan uzaklaşır." (Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 2)

Abdulkadir-i Geylânî'nin tasavvufu

Şeriata ve dinin zâhirî hükümlerine titizlikle bağlı kalma esasına dayanır. O, her an Kur'an ve hadislere uygun hareket etmeyi şart koşar. Ona göre bir zâhidin hayatında görülebilecek derunî haller dinî ölçülerin dışına taşmamalıdır. Mûridlerine hep, "Uyun, uydurmeyin; itaat edin, muhalefet etmeyin, yakınımayın; temizlenin, kirlenmeyin" şeklinde tavsiyelerde bulunurdu. Gazzâlî'nin geliştirdiği Sünî tasavvuf, onun tarafından devam ettirilmiştir denebilir Hak dostlarının ikaz ve nasihatleri, Allah Rasûlü (s.a.v)'in sohbetlerinden birer akistir. Zira manevî istifadenin merkezi O'dur. Rûhî heyecanlarla dolu sohbet, ikaz ve nasihatler, hep o merkezden yayılan ve naklolunan parıltılardır.

"Ey oğul!.. Kur'ân ile amel etmek, seni Kur'ân'ın mevkiine yükseltir; ora-

ya oturtur. Sünnet ile amel etmek ise seni Allâh'ın Rasûlü'ne yaklaşır. Rasûlullah'ın kalbî ve manevî himmetiyle, Allah dostlarının kalbleri çevresinden bir an dahi ayrılmazsin. Allah dostlarının kalblerini güzelleştiren O'dur.

"Ey oğul!.. Haram yemek kalbini öldürür. Helâl yemek ise ihyâ eder. Lokma vardır seni dünya ile; lokma vardır seni âhiretle meşgul eder. Yine lokma vardır, seni dünya ve âhiretin Yaratana'na rağbet ettirir.

"Ey oğul!.. Nefsinle cihâd husûsunda sana yardım edenle arkadaş ol. Onun sohbetlerinde bulun. Nefsinin azmasına yardım edenle arkadaş olma. Önce kendi nefsinle meşgûl ol, kendi nefsine faydalı ol ve kendi nefsini düzelt. Sonra başkalarıyla meşgul ol. Başkalarını aydınlatlığı hâlde kendini eritip bitiren mum gibi olma.

NASİHAT

"Bir kula herhangi bir üzüntü veya tasa isabet eder de: Allah'ım! Ben Senin kulunum. Erkek ve kadın kullarının çocuğuym. Alním (kontrolüm) Senin elindedir. Benim hakkımda Senin hükmün geçerlidir. Senin, benim hakkındaki takdirin adâlettir. Kendini isimlendirdiğin, Kitab'ında indirdiğin, kullarından birisine öğrettiğin veya katındaki gayb ilminde kendine has kıldığun Sana ait her isimle: Kur'an'ı, kalbimin baharı, göğsümün nûru, hüznümün ortadan kalkması ve kederimin gitmesi için vesile kil derse, Allah onun hüzün ve tasasını alır ve bunların yerine sevinç verir." diye buyurdu. Bunun üzerine sahâbi: "Ey Allah'ın elçisi! Bu sözleri öğrenmemiz gerekmez mi?" diye sordular. Peygamberimiz dedi ki: "Elbette ki, bu sözleri işitenin onları öğrenmesi gereklidir."

Cemil Baba (k.s)

Kalbi toparlayan, kalbin içindeki şeytanî vesveseleri, kötü düşünce ve hayalleri kovalayan ancak ve ancak Allah'ı zikretmektir, zikrullahla devamdır.

Allah'ın en sevdiği kimdir? Peygamberler, evliyalar ve varisleridir... O peygamberler, evliyalar çalışmışlar, çabalamışlar. Sürekli zikrullahla meşgul olmuşlardır. Bu kez kalpleri durmamış, başlamış sürekli zikrullah. Allah'ın en sevdiği kullardır bunlar. Allah'ın kendilerinden razı olduğu kişilerdir

Zekât oranları

Zekât oranları, Müslümanların kazançlarında meydana gelen artış ve zenginlerin ellerindeki mal varlığından, ihtiyacı olanların hakkı olduğu kabul edilen (Mearic 70/22-25) kısmı onlara tasadduk etmesi ve bu ibadete de zekât denir. Verilmesi gerekliliği ayet ve hadis ile sabittir. Bu konunun içeriği

manası ile 30 ayette söz edilmektedir. Zekâtın kelime manası ise çoğalma, arıtma ve berekettir. Zekât verilmesi gerekli malların nisabı ile bunlardan verilmesi gerekli miktarları söyledir:

- Altın: En az 80,18 gram veya daha çok miktarda olursa kırktı bir tanesi.
- Gümüş: En az 561 gram veya daha çok miktarda olursa kırktı bir tanesi.
- Para: En az nisap miktarı veya daha çok miktarda paranın kırktı bir tanesi (paranın nisabı, yani parada zekât vermeye asıl meydana gelen zenginlik ölçüsü; en az 80,18 gram altın karşılığı paraya sahip olmaktadır).
- Ticaret malları: En az nisab miktarı para değerinde veya daha çok miktarda meydana gelen her çeşitli ticaret malının kırktı bir tanesi.
- Koyun ve keçi: Kırk koyun veya keçide bir koyun veya keçi.
- Sığır ve manda: Otuz sığır veya manda için bir yașını tamamlamış dana.
- Deve: Beş deve için bir koyun veya keçi.

Hayvanların sayısı arttıkça zekâtın miktarı değişir. Arazilerden elde edilen ürünlerin zekâti daha ayrıdır.

Yukarıda sayılan malların zekâtları bizzat cinslerinden verilebileceği benzeri bunların değerleri para olarak verilebilir.

Zekâtın sahib meydana gelmesinin şartı niyettir. Servet sahibi bir mü'min fakire zekât verirken kalbi ile niyet etmesi gereklidir, dili ile söylemesi kural değildir.

Hangi mallara ne oranda zekât verilir?

- Altın ve gümüş (süs olarak veya mal olarak) %2,5 oranında.
- Madenî veya kâğıt para %2,5 oranında.
- Ticaret malları %2,5 oranında.

Toprak ürünleri.

- Doğal sulama ürünlerinde %10 oranında, çaba ile sulanan ürünlerde %5 oranında.

- Bal %10 oranında.
- Maden ve gömü %20 oranında.
- Deniz ürünleri %20 oranında.

Kira gelirleri:

Araç ve bina benzeri mülklere zekât uygulanmaz, kira gelirleri var ise ve senelik tutarı nisap miktarına erişiyor ise bu gelire %2,5 zekât uygulanır. (Birtakım görüşler gereğince bu oran tarımdaki benzeri %10 olmalıdır.)

Aylık, para, serbest meslek kazançları

Bu gelirlerin senelik tutarları, ihtiyaçlar ve borçlar düşüldükten daha sonra %2,5 oranında zekâta elbet olur.

Hisse senedi

Alım satımı yapılmak üzere bulunduruluyorsa ticari mal kararında olup kendisine ve kazanç gelirine %2,5 uygulanır.

Zekâtla ilgili sık sorulan sualler

- Kayb meydana gelen, edinilen, el konulan ve ele geçmesi beklenmedik mallarda zekât yoktur.
- Binek olarak kullanılanlar ve işte kullanılan hayvanlar, oturulmakta olanın evler, ev eşyaları, meslek kitapları, mesleki alet, cihaz faiz şartına uymadığından, yani tüketme için bulundurulduklarından zekâta dâhil değildir.
- Zekâta müstahak borçlu kişiye servet sahibi alacaklısı, kendisine söyleyerek bu borcunu zekât olarak düşebilir.
- Hz. Peygamber (s.a.v.), soyundan gelen kişilere zekât verilmesini yasaklamıştır. Bu kamuya ait bir hakkın soyunda...

Taberânî de geçen Peygamber efendimizin rivayetine göre buyurmuş ki:

İ'tikâfî aşşîn fî ramazân ke-hacceteyni ve umreteyn. Çok müjdeli bir hadis-i şerif. Tabii hikmetli ve anlamlı da Hac çok kıymetli, umre çok kıymetli... Bu hadis-i şerifte de buyuruyor ki Peygamber Efendimiz: İ'tikâfî aşşîn fî ramazân. "Ramazan'da on günlük itikâf." Neymiş? Ke-hacceteyn. "İki hac gibidir." Ve umreteyn. "Ve iki umre gibidir." Bu çok büyük bir müjde!..

ZİLHİCCE AYININ FAZİLETİ

Kurban Bayramı'nın bulunduğu aya zilhicce denir. Zilhicce ayının ilk on gününde yapılan ibadetlerin kıymeti çoktur.

Birkaç hadis-i şerif:

"Zilhiccenin ilk günlerinde tutulan oruç, bir yıl oruç tutmaya bedeldir. Bir gecesini ihya etmek de Kadir Gecesi'ni ihya etmek gibidir." (İbni Mace)

"Zilhiccenin ilk on gecesinde yapılan amel için, 700 misli sevap verilir." (Beyhekkî)

"Terviye günü (Arefe'den önceki gün) oruç tutup günah söz söylemeyen Müslüman, cennete girer." (Ramuz)

"Zilhiccenin ilk 9 günü oruç tutan, her günü için yüz köle azat etmiş veya cihad edenlere yüz at vermiş yahut Kâbe'ye kurban için yüz deve göndermiş gibi sevap alır." (R. Nasîhin)

(Bu on günün hayrından mahrum olana yazıklar olsun! Bilhassa dokuzuncu (Arefe) günü oruçla geçirmelidir! Onda o kadar çok hayır vardır ki, saymakla bitmez." (T.Gafilin)

"Zilhiccenin ilk 9 günü oruç tutana, her günü için bir yıllık oruç sevabı

verilir." (Ebul Berekat)

"Zilhiccenin ilk on günü, fazilette bin güne, arefe günü ise on bin güne eşittir." (Beyhekî) "Zilhiccenin ilk on gününde yapılan amellerden daha kıymetli si yoktur." (Taberani)

"Allah indinde zilhiccenin ilk on gününde yapılan amellerden daha kıymetli si yoktur. Bugünlerde tesbihî, tâhmidî, tehlili ve tekbiri çok söyleyin!" (Taberani)

Tesbih: Sübhanallah,

Tâhmid: Elhamdülillah,

Tehlîl: Lâ ilâhe illallah,

Tekbir: Allahü ekber demektir.

Peygamber Efendimiz, zilhiccenin ilk on gününde yapılan amellerin, diğer aylarda yapılan amellerden daha kıymetli olduğunu bildirince ashab-ı kiram, "Ya Resulallah, bu ayın ilk günleri yapılan ameller, Allah yolundaki cihaddan da mı daha kıymetlidir?" dediklerinde, "Evet, cihaddan da kıymetlidir, ancak canını, malını esirgemeden savaşıp şehit olanın cihadı daha kıymetlidir." buyurdu. (Buhârî)

Hazreti Ebu'd-Derda buyurdu ki: "Zilhiccenin ilk 9 günü oruç tutmalı, çok sadaka vermelî, çok dua ve istigfar etmelidir, çünkü Resulullah, 'Bu on günün hayır ve bereketinden mahrum kalana yazıklar olsun' buyurdu." Zilhiccenin ilk 9 günü oruç tutanın ömrü bereketli olur, malî çoğalar, çoluk çocuğu belalardan muhafaza olur, günahları affolur, iyiliklerine kat kat sevap verilir, ölürenken kolay can verir, kabri aydınlanır. Cennette yüksek derecelere kavuşur.

(Şir'a) Her hafta saç, sakal, tırnak kesmek sünnettir. İbni Âbidin Hazretleri, "Zilhicce ayının ilk on günü, bu sünnetleri geciktirmemeli. 'Kurban kesecek kimse, zilhicce ayı girince, saçını ve tırnağını kesmesin' hadis-i şerifi, emir değildir. Bunları, kurban kesinceye kadar geciktirmek müstehabdır" buyurmaktadır. Kurban kesecek kimsenin, zilhicce ayının ilk gününden kurban kesinceye kadar saçını, sakalını, bıyığını ve tırnağını kesmemesi müstehabdır; fakat vacib değildir. Bunları kesmesi günah olmaz ve kurban sevabı azalmaz. Bu on gün içinde, hasta ziyaret eden, Allahu Teâlâ'nın dostlarının hatırını sormuş ve ziyaret etmiş gibi olur. Bu on gün içinde ehl-i sünnete uygun bir din kitabı okumak çok sevaptır. Din ilmini, ehl-i sünnet itikadını öğrenmek, kadın erkek herkese farzdır. Çocuklara öğretmek, birinci görevdir.

Bir hadis-i şerif meali: "Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan dua, tevbe geri çevrilmez. Ramazan ve Kurban Bayramı'nın birinci geceleri, Berat Gecesi ve arefe gecesi." (İsfehani)

“Bayram gecelerini ihya edenin kalbi, kalblerin öldüğü gün ölmez.” (İbni Mace)

Zilhicce, hac ibadetini yaptıgımız ve kurban kestiğimiz aydır ve diğer mübarek aylar gibi bunun da fazileti çok büyüktür. Bir rivayette, Hazret-i Âdem'in tövbesi muharrem veya zilhicce ayında kabul buyurulmuştur. Buharî'deki hadis-i şerifte; “Hiçbir ibadetin kıymeti, zilhicce ayının ilk on gününde yapılan ibadetlerin kıymeti gibi olamaz.” buyruldu.

İbni Abbas H.z rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, zilhicce ayının onuna kadar olan günler de, Ramazan-ı Şerif'in günleri gibi ayrı ayrı fazilet ve kıymetleriyle bildirilmiş ve onuncu gün için de şöyle buyrulmuştur:

“Zilhiccenin onuncu günü Kurban Bayramı gündür. Her kim, o gün bayram namazından gelip kurbanını boğazlayıncaya kadar bir şey yemeyip, kurbanının böbreklerini yerse ve iki rekât namaz kilsa, o kimsenin kurbanının kanı yere düşmeden, kendi günahı ve ana-babasının günahları, ailesinin ve akrabalarının günahları sevaba çevrilir.”

Her kim, zilhicce ayının ilk on günü içinde fakirlere yardım etse, peygamberlere hürmet etmiş olur. Bu on gün içinde, her kim bir hasta ziyaret etse, Allahu Teâlâ'nın dostları olan kulların hatırlı sormuş ve ziyaret etmiş gibi olur. Bu on gün içinde yapılan her ibadet, diğer günlerde yapılan ibadetlerden çok daha üstün ve pek fazla sevaba vesile olur.

Bu on gün içinde din ilmi meclisinde bulunan kimse, peygamberler toplantısında bulunmuş gibi olur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: “(Allahu Teâlâ, ibadetler içinde, zilhiccenin ilk on gününde yapılanları daha çok sever. Bu günlerde tutulan bir gün oruca bir senelik nafile oruç sevabı verilir. Geceleinde kılınan namaz, Kadir Gecesi'nde kılınan namaz gibidir.”

Bu günlerde çok tesbih edin yanı ‘Sübhânâllâh’, tehlil yanı ‘Elhamdûlîllâh’ ve tekbir yanı ‘Allâhü ekber’ söyleyiniz!”

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri, bir talebesine hitaben buyuruyor ki:

“Ramazan-ı Şerif'in son on günü yapamamış olduğunuz itikâfin kazası olmak için niyet ederek, zilhicce ayının ilk on günü itikâf ediniz. Böyle niyet ederek, sünnet sevabına kavuşursunuz. Bu itikâfta, Allahu Teâlâ'ya boyun bükkerek, ağlayarak, sızlayarak, kusurların affi için çokça yalvarın!”

Sual: Zilhicce ayı içinde tutulan oruçlar için belli bir niyet şekli var mıdır, bu oruçlara kaza ve adak oruçları için de niyet edilebilir mi?

Cevap: Zilhicce ayı içinde tutulan oruçlara, herkes kendi durumuna göre, nafile, kaza, adak ve yemin kefareti orucu olarak, istediği niyeti yapabilir.

Peygamberimiz, arefe gününün faziletine ilişkin olarak, “Arefe gününden

daha çok Allah'ın cehennem ateşinden insanları azat ettiği bir gün yoktur.” buyurmuş yine, “Arefe günü tutulan orucun bundan önce ve sonra birer yıllık günahları örteceği Allah'tan umulur.” dediği (Müslim, Siyâm, 196-197) nakledilmiştir.

TEŞRİK TEKBİRLERİ

Arefe günü sabah namazından itibaren bayramın dördüncü gününün ikinci namazına kadar, yirmi üç farz namazının arkasından birer defa “Allahu ekber, Allahu ekber, Lâ ilâhe illallahu vallahu ekber. Allahu ekber ve lillahi'l-hamd” diye tekbir getirilir ki; buna “teşrîk tekbirı” denir. Anlamı şöyledir: “Allah her şeyden yücedir, Allah her şeyden yücedir. Allah'tan başka ilâh yoktur. O Allah, her şeyden yücedir, Allah her şeyden yücedir. Hamd Allah'a mahsus-tur.” Tekbirlerin bu şekli Hz. Ali ve Abdullah b. Mes'ûd (r.anhümâ)’ya dayanır. Teşrîk tekbirlerinin başlangıcı Hz. İbrâhim'in oğlu İsmâîl'i kurban etme olayına kadar uzanır. İbrâhim (a.s.), gördüğü sahîh rüya üzerine oğlunu Allah yolunda kurban etmeye karar verir. Kurban hazırlıkları sırasında Cibrail (a.s.) gökten buna bedel olarak bir koç getirir. Dünya semasına ulaştığında Cibrail (a.s.); “Allahu ekber, Allahu ekber” diyerek, tekbir getirir. İbrâhim (a.s.) bu sesi işitince başını gökyüzüne çevirir ve onun bir koçla geldiğini görünce; “Lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber” diye cevap verir. Bu tekbir ve tevhid kelimelerini işten ve kurban edilmeyi bekleyen İsmâîl (a.s.) da; “Allahu ekber velillâhi'l-hamd” der. Böylece kıyamet gününe kadar sürecek büyük bir sünnet başlatılmış olur. Tekbirlerin yirmi üç vakıt okunması Ebû Yusuf ile İmam Muhammed'e göredir. Fetva da buna göre verilmiştir. Ebû Hanîfe'ye göre, teşrîk tekbirleri arefe günü sabah vaktinden bayramın ilk günü ikinci vaktine kadar olan sekiz vakıt farz namazlarının arkasından getirilir. Teşrîk tekbirleri birçok fâkihe göre vaciptir. Bazılara göre ise sünnettir. Ebû Yusuf ile İmam Muhammed'e göre farz namazlarını kilmakla yükümlü olanlara bu tekbirler vaciptir. Bu konuda tek başına kılanla imama uyan, yolcu ile mukîm, köylü ile şehirli, erkekle kadın eşittir. Böyle teşrîk tekbirleri cemaatle de, yalnız başına da edilebilir. Kaza da edilebilir. Erkekler tekbiri açıktan, kadınlar ise gizlice getirir. Vitir namazı ile bayram namazları sonunda tekbir getirilmez. Ebû Hanîfe'ye göre, teşrîk tekbirlerinin vacip olması için yükümlünün hür, mukîm ve erkek olması ve farz namazın cemaatle kılınmış bulunması şarttır. Bu yüzden yolcu, köle, kadın ve tek başına namaz kılanla bu tekbirler vacip olmaz. Ancak bu sayılanlar imama uyarlarsa, cemaatle birlikte tekbir alırlar. Cuma ve bayram namazı kılınmayan küçük yerleşim merkezlerinde de teşrîk

tekbiri getirilmez ve cuma günü öğle namazını cemaatle kılan özürlü kimslere de vacip olmaz. Bir yılın teşrîk günlerinde kazaya kalan bir namaz, yine o yılın teşrîk günlerinden birinde kaza edilse, sonunda teşrîk tekbiri alınır, fakat başka günlerde veya başka yılın teşrîk günlerinde kaza edilse, teşrîk tekbiri alınmaz.

KURBAN VE KURBAN BAYRAMI'NIN FAZİLETİ

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) büyük, boynuzlu, çok güzel iki koç istedi. Bırsını yere yatırıp besmele çekip, tekbir getirerek, "Allah'im! Bu Muhammed ve Ehl-i Beyt'imdendir" deyip kesti, sonra ikincisini isteyip aynı şekilde keserken, "Allah'im! Bu da Muhammed ve ümmetindendir" dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurdular ki:

Allah katında günlerin en muazzami Kurban Bayramı gündür.

Kurban kesiniz ve bizzat ona iyi muamele ediniz. Çünkü bir kimse kurbanını alır, onunla kibleye dönerse, kıyamet gününde o kurbanın kanı ve tüyü onu koruyan iki kale olur. Muhakkak surette kurbanın kanı Hz. Allah'ın mühafazasında toprağa düşer. Azıcık bir infakta bulununuz, çok mükâfata nail olursunuz.

Kim Kurban Bayramı gününde kesmek için kurbanına yaklaşırsa Allahu Teâlâ da cennette ona yaklaşıır, kurbanını kestiği zaman kanından akan ilk damla ile birlikte onu mağfiret eder. Allahu Teâlâ, o kurbanı kıyamet gününde mahşere kadar onun için binek kılار, derisi ve her kılı adedince ona sevap ihsan eder.

Hz. Aişe (r.anha) rivayet etti ki:

"Rasulullah Efendimiz (s.a.v.) güzel boynuzlu, ayakları, göz çevresi ve karnı siyah bir koç (getirilmesini) emretti. Getirilince yatırıp 'Bismillah; Al-lahümme tekabbel min Muhammedin ve âl-i Muhammedin ve ümmet-i Muhammedin' diyerek kesti."

Gücü yeten kimsenin, şefaate nail olmak niyetiyle Allah rızası için Fahr-i Âlem (s.a.v.) Efendimiz Hazretleri'ne bir kurban kesmesi menduptur.

Aliyyü'l-Murteza (k.v.) Hazretleri, biri kendisi için, biri Resülü Ekrem Efendimiz için olmak üzere iki koç kurban ederler ve "Resûlullah (s.a.v.) zât-ı şerifleri için kurban kesmeyi bana vasiyet buyurdular." derdi.

HUZUR YOLU

